

VIAȚA PROFETULUI MUHAMMED Aleyhisselam,

SOARELE CELOR DOUĂ LUMI

Prof.Dr.Ramazan Ayvalli
Facultatea de Teologie din cadrul Universității
Marmara

Prezentare

Nenumărate mulțumiri și laude lui Allah teala pentru binecuvântările și binefacerile pe care ni le-a dăruit...Invocăm rugi binecuvântate asupra Profetului Său preaiubit, cel ma frumos, cel mai bun și cel mai superior dintre oameni din toate punctele de vedere, asupra Companionilor săi, cei mai prețioși dintre oameni, cei ce au avut onoarea de a-i vedea fața binecuvântată și de a-i asculta cuvintele folositoare și asupra tuturor oamenilor ce le urmează calea...

În istorie există o perioadă numită "Perioada Ignoranței".În această perioadă locuitorii Peninsulei Arabice se închinau idolilor, consumau frecvent băuturi alcoolice și jucau jocuri de noroc.Cel ce era puternic avea dreptate, femeile erau vândute și cumpărate precum marfa, iar fetițele erau îngropate de vii.Nu numai Peninsula Arabică ci toată lumea era îngropată în întuneric, Asia, Africa și Europa nu se deosebeau prin nimic.Bineînțeles că au existat și oameni raționali-chiar dacă în număr mic- care se rugau lui Allah teala ca această perioadă întunecată să ia sfârșit.

Așa cum în mila Sa Allah teala a trimis oamenilor în diverse secole și în anumite regiuni geografice nenumărați profeți, tot astfel l-a trimis și pe Hazreti Muhammed, ultimul Său profet și trimis pentru a lumina acest întuneric al ignoranței.

Allah teala în mila Sa, ne-a dăruit cea mai mare binecuvântare făcându-ne pe noi membrii ai ummei Profetului.Allah ne-a vestit în mod clar că trebuie să îl urmăm pe Profetul Muhammed.Oricâte mulțumiri l-am aduce lui Allah pentru această extraordinară binecuvântare nu ar fi îndeajuns.

Învățații Ehli Sunnet afirmă: " Fiecare Profet este superior din toate punctele de vedere celor ce aparțin comunității sale, din timpul său și din regiunea sa geografică.

Muhammed aleyhisselam însă, este superior din toate punctele de vedere tuturor ființelor trecute și viitoare, din toate regiunile geografice și din toate timpurile, de la crearea lumii și până la sfârșitul ei.Nu îi este nimeni superior din nici un punct de vedere..."

Allah teala a creat înaintea oricărui lucru lumina divină binecuvântată a Profetului Muhammed.În coran se spune

referitor la Profetul Muhammed aleyhisselam "Noi te-am trimis ca o îndurare pentru lumi".Iar într-un hadis autentic se relatează: " Dacă nu ai fi fost tu, dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi creat nici o fiinţă".

Principiul esenţial al credinţei este "hubbi fillah ve bugdi fillah", adică să îi iubeşti pe apropiaţii lui Allah şi să nu îi iubeşti duşmanii.Nici un act de credinţă nu este acceptat dacă nu se respectă acest principiu.De aceea ne-a fost poruncit să-l iubim pe Profetul Muhammed aleyhisselam, să ne sădim în inimi afecţiunea binecuvântată pentru el şi să adoptăm comportamentul său frumos.

Pentru ca această afecţiune să dăinuie, s-au scris de-a lungul secolelor şi încă se scriu cărţi ce relatează viaţa binecuvântată a Profetului nostru.Pentru ca afecţiunea pe care i-o purtăm să crească în inimile noastre am încercat să redăm binecuvântata viaţă a Sultanului Universului, Trimisul lui Allah, făcând îndelungi cercetări şi ajutându-ne de cărţile marilor învăţaţi Ehli sunnet.

Fie ca Allah să ne umple inimile tuturor cu afecţiune către Profetul nostru şi să ne aflăm mereu pe calea împărtăşită de savanţii Ehli sunnet! Amin.

**Prof. Dr.
Ramazan Ayvalli**

BINECUVÂNTATA "LUMINĂ DIVINĂ" A PROFETULUI

Muhammed aleyhisselam este cel mai iubit de către Allah, cel mai frumos, cel mai onorat și superior din toate punctele de vedere tuturor oamenilor și celorlalte creaturi. El este cel lăudat și ales de către Allah teala pentru a fi trimis ca ultim și cel mai de seamă Profet asupra oamenilor și djinilor. El a fost trimis ca o îndurare pentru lumi și totul a fost creat în onoarea sa. Sensul numelui său binecuvântat **Muhammed** aleyhisselam este "cel ce este lăudat în mod repetat". De asemenea poartă și alte nume binecuvântate precum **Ahmed, Mahmud, Mustafa**. Tatăl său Abdullah s-a născut cu 53 de ani înainte de emigrare, în noaptea de 12 Rebiu`l-evvel, luni spre revărsatul zorilor, în Mecca cea Glorioasă. Conform istoricilor această zi ar corespunde în calendarul gregorian celei de-a douăzecea zi a lunii aprilie din anul 571.

Tatăl său Abdullah a decedat cu șase luni înainte nașterii sale, iar mama sa Amine a decedat când Profetul avea vârsta de șase ani. De aceea Profetul nostru a mai fost numit și "**Durr-i Yetim**" (Unica, cea mai mare și cea mai prețioasă perlă aflată în sideful Universului). Până la vârsta de opt ani Profetul nostru s-a aflat în grija bunicului său Abdulmuttalib, iar după decesul acestuia unchiul său Ebu Talib l-a luat sub protecția sa. La vârsta de douăzeci și cinci de ani s-a căsătorit cu mama noastră **Hatigetul Kubra**. Primul lor fiu s-a numit Kasîm. Conform obiceiurilor arabe, tatăl este amintit cu numele primului său născut băiat, de aceea Profetului nostru i s-a mai spus și **Ebul-Kasîm**, adică tatăl lui Kasîm.

La vârsta de patruzeci de ani a primit vestea de la Allahu teala că a fost ales ca Profet al tuturor oamenilor și djinilor. După trei ani a început să cheme toți oamenii la Islam. La vârsta de cincizeci și doi de ani a avut loc noaptea Miraj. În anul 622, la vârsta de 53 de ani a emigrat de la Mecca la Medina. A participat la douăzeci și șapte de lupte, iar la vârsta de 63 de ani, în anul 632, al 11-lea după Hegira, luni 12 Rebiu`l evvel, înainte de prânz s-a sfârșit din viață în Medina.

Allahu teala li s-a adresat tuturor profeților săi cu numele, însă Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem i s-a adresat cu apelativul **Habibim**, cel preaiubit. În traducerea versetului

107 din sura Enbiya se spune:” **Și Noi te-am trimis ca o îndurare pentru lumi** ”, iar într-un hadis autentic se relatează: ” **Dacă nu ai fi fost tu, dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi creat nici o ființă**”.

Fiecare profet este superior tuturor oamenilor din comunitatea sa, din regiunea și din perioada în care a fost trimis.Profetul Muhammed însă, este cel mai virtuos și superior tuturor ființelor de la crearea lumii până la sfârșitul ei, din toate regiunile geografice și din toate timpurile.Nimeni nu îi poate fi superior din nici un punct de vedere căci Allahu teala l-a creat astfel.

Crearea ”luminii divine” binecuvântate

Allahu teala a creat lumina divină (nur) a Profetului Muhammed aleyhisselam înaintea oricărei alte creații.Mulți dintre savanții în tefsir (comentarii coranice) și hadisuri au relatat:”Allahu teala a creat din lumina Sa divină o bijuterie mare, frumoasă și moale, din care a creat pe rând tot Universul.Această bijuterie poartă numele de **Nur-i Muhammedi**.Începutul și originea tuturor sufeletelor și obiectelor este această bijuterie.”

Într-o zi Jabir bin Abdullah, unul dintre companionii Profetului a întrebat: ”O Trimis al lui Allah!Care a fost prima creație a lui Allahu teala?” Profetul Muhammed aleyhisselam i-a răspuns:” Înaintea oricărei creații Allahu teala a creat din propria Sa lumină divină, lumina divină a profetului tău, adică lumina mea divină.Atunci; nu existau nici levh, nici kalem, nici Raiul , nici Iadul, îngerii, cerurile, pământul, soarele, luna, oamenii și djinii”. Când inima și corpul lui Adem aleyhisselam au fost create nurul Profetului Muhammed a fost așezat între cele două sprâncene ale acestuia.Când Adem aleyhisselam a fost adus la viață, el a simțit că are în frunte o lumină ce scânteia precum un luceafăr. După ce a fost creat Adem aleyhisselam a înțeles că Allah teala l-a numit **Ebu Muhammed**, ceea ce înseamnă tatăl lui Muhammed, și a întrebat; ”O Domnul meu! De ce m-ai numit tatăl lui Muhammed?”, iar Allahu teala i-a răspuns; ”O Adem! Ridică-ți capul!” Ridicând capul Adem aleyhisselam a observat numele **Ahmed** al Profetului nostru scris cu lumină pe Arș.Atunci a întrebat; ”O Doamne!Cine este acesta?”Iar Allahu teala i-a răspuns; ”Acesta este un profet dintre urmașii tăi.Numele său în ceruri este **Ahmed**, iar pe pământ

Muhammed. Dacă nu ar fi fost el, nu te-aș fi creat nici pe tine, nici cerurile și pământurile.”

Trecerea luminii divine pe frunți curate

După crearea lui Adem aleyhisselam, i s-a așezat în frunte lumina Profetului Muhammed aleyhisselam. Așa cum se relatează și în Kurani kerim, lumina Profetului a venit începând de la Adem aleyhisselam până la Muhammed aleyhisselam trecând pe frunțile curate ale strămoșilor săi. Allahu teala ne vestește acest lucru după cum se arată în comentariul traducerii versetului 219 din sura Aș-Şuara:

”Lumina ta divină a ajuns la tine trecând doar prin cei s-au prosternat”.

Iar în hadis șarif se relatează: **”Allah teala a creat oamenii, iar pe mine m-a creat dintre cei mai buni. Apoi, dintre aceștia i-a ales pe cei mai buni (în Arabia). Și m-am născut din ei. Apoi a ales din familii pe cei mai buni și m-am născut din ei. Astfel că sufletul și corpul meu sunt cele mai bune dintre cele ale tuturor creaturilor, iar strămoșii mei, părinții mei sunt cei mai buni dintre oameni”.**

Într-un alt hadis se relatează: **”Allahu teala a creat totul din nimic. Dintre toate creațiile sale cel mai mult i-a iubit și prețuit pe oameni; dintre oameni pe cei mai aleși i-a așezat în Arabia, iar dintre arabi m-a ales pe mine. Eu am fost între cei mai buni dintre oamenii aleși ai tuturor timpurilor. De aceea cei ce îi iubesc pe arabii ce mă urmează, îi iubesc pentru mine, iar cei ce le poartă dușmănie, sunt precum cei ce mă dușmănesc pe mine.”**

Deoarece primul om creat, Adem aleyhisselam purta în el o particulă a Profetului Muhammed aleyhisselam, lumină divină strălucea pe fruntea acestuia. Această particulă a trecut de la Adem aleyhisselam la Hazreti Havva și de la aceasta la fiul lor Șit aleyhisselam și astfel de la bărbați puri, curați, la femei pure și de la femei pure la bărbați puri. Împreună cu această particulă a trecut și lumina divină a Profetului Muhammed pe acele frunți curate. De câte ori vedeau îngerii lumina divină a profetului pe fruntea lui Adem aleyhisselam aduceau rugă de pocăință.

În apropierea morții sale, Adem aleyhisselam i-a spus fiului său Șit aleyhisselam: Fiule! Lumina divină ce strălucește pe fruntea

ta este lumina ultimului Profet, Muhammed aleyhisselam. Dă-o mai departe unor femei pure, evlavioase și virtuozitate și sfătuiește-ți mai departe fiul să procedeze la fel!" Toți tații au lăsat ca testament acest sfat fiilor lor până ce lumina Profetului a ajuns la acesta. Toți au urmat acest sfat și s-au căsătorit cu cele mai nobile și educate fete. Lumina divină a trecut pe frunțile femeilor și bărbaților virtuozitate până a ajuns la deținătorul de drept, astfel că dacă unul din strămoșii Profetului avea doi fii, ori dacă un trib se împărțea în două, lumina Profetului se regăsea la partea cea mai binecuvântată și onorată.

Astfel Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spune într-un hadis: **"Nici unul dintre strămoșii mei nu a preacurvit. Allahu teala m-a adus pe mine prin tați buni și mame preacurate. Dacă strămoșii mei aveau doi fii eu mă găseam la cel mai bun."**

Începând cu Adem aleyhisselam acest nur a trecut din fiu în fiu la Taruh, apoi la fiul său Ibrahim aleyhisselam, după care a trecut la fiul acestuia Ismail aleyhisselam. Strălucind pe fruntea sa precum soarele, lumina divină a trecut de la fiul său la Adnan, apoi la Me`ad, iar de la acesta la Nizar. La nașterea fiului său, Nizar Me`ad, văzând lumina strălucind pe fruntea fiului său s-a bucurat și a pregătit un ospăț mare spunând: "Pentru un asemenea fiu acest ospăț este puțin." De aceea fiul său s-a numit Nizar, al cărui înțeles este puțin. Astfel lumina trecu din fiu în fiu până când ajunse la adevăratul proprietar, Profetul Muhammed aleyhisselam.

Strămoșii onorați ai Profetului până la Adnan sunt în ordinea următoare:

Profetul Muhammed aleyhisselam a relatat într-un hadis: "Eu sunt Muhammed fiul lui Abdullah, Abdulmuttalib, Hașim(Amr), Abdu Menaf(Mugire), Kusayy(Zeyd), Kilab, Murre, Ka`b, Luveyy, Galib, Fihir, Malik, Nadr, Kinane, Huzeyme, Mudrike(Amir), Ilyas, Mudar, Nizar, Me`ad, Adnan. Când familia căreia îi aparțin s-a împărțit în două, Allahu teala m-a așezat fără îndoială în cei mai buni dintre ei..."

MUHAMMED
ALEYHISSELAM

Abdullah

Abdulmuttalib(Şeybe)

Haşim(Amr)

Abdu Menaf(Mugire)

Kusayy(Zeyd)

Kilab

Murre

Ka`b

Luveyy

Galib

Fihir

Malik

Nadr

Kinane

Huzeyme

Mudrike(Amir)

Ilyas

Mudar

Nizar

Me`ad

Adnan

Într-un alt hadis Profetul relatează: "Allahu teala l-a ales pe Ismail dintre fiii lui Ibrahim.Dintre fiii lui Ismail i-a ales pe pe fiii lui Kinane.Dintre fiii lui Kinane i-a ales pe Kureyş.Dintre Kureyş pe fiii lui Haşim.Iar dintre aceştia pe fiii lui Abdulmuttalib.Iar dintre fiii lui Abdulmuttalib m-a ales pe mine."

Abdulmuttalib, bunicul Profetului

Profetul Muhammed aleyhisselam aparţine ramurii Haşim a tribului Kureyş.Tatăl său este Abdullah.Iar tatăl acestuia este Şeybe.Bunicul Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem s-a născut în Medina.Când acesta era încă un copil tatăl său, Haşim a decedat.Într-o zi pe când trăgea cu arcul împreună cu alţi copii în faţa casei unchilor săi, adulţii ce îi priveau au observat lumina ce strălucea pe fruntea lui Şeybe şi au înţeles că acesta este copilul unei persoane onorabile.Când fu rândul lui Şeybe să tragă, acesta îşi încordă arcul şi trase.Săgeata sa lovi ţinta, iar el strigă plin de

emoţie: "Eu sunt fiul lui Haşim.Bineînţeles că săgeata mea va atinge ţinta!" Astfel că cei prezenţi înţelesesă din cuvintele sale că el era fiul lui Haşim din Mecca.În vremea ceea Haşim

decedase și o persoană din tribul Abdu Menaf, la întoarcerea în Mecca, îi spuse lui Muttalib, fratele lui Hașim; "Nepotul tău Șeybe din Medina este un copil foarte inteligent. Iar pe frunte are o lumină ce îi uimește pe toți cei care o văd. Oare este bine să îndepărtați acest copil?" Atunci Muttalib porni imediat spre Medina și își aduse nepotul, pe Șeybe la Mecca. Când era întrebat pe străzile din Mecca; "Cine este acest copil?" el le răspundea tuturor că este sclavul său. De atunci numele lui Șeybe a devenit Abdulmuttalib, sclavul lui Muttalib.

Abdulmuttalib rămase lângă unchiul său până la moartea acestuia. Din corpul său se răspândea o aromă de mosc, iar pe frunte îi strălucea lumina preiubitului Profet Muhammed aleyhisselam ce împrăștia în jur binecuvântări și belșug. De câte ori Mecca era încercată de secetă, meccanii se rugau de Abdulmuttalib să îi însoțească pe muntele Sebir pentru a se ruga lui Allahu teala să le trimită ploaie. Allahu teala le accepta ruga și trimitea asupra Meccăi multe ploi. Astfel că din zi în zi prestigiul lui Abdulmuttalib sporea, iar el fu ales drept conducător al celor din Mecca. Nu exista nimeni să se răzvrătească împotriva sa, iar cei care urmau trăiau în pace și bunăstare. Conducătorii acelor vremuri au confirmat măreția și virtuțile sale. Singurul care nutrea o ură adâncă era regele Persiei.

Abdulmuttalib urma religia cea dreaptă, adică era musulman și urma religia strămoșului său Ibrahim aleyhisselam. De aceea el nu s-a închinat niciodată idolilor, ba chiar nici măcar nu s-a apropiat de ei vreodată. El se ruga și își împlinea actele de adorare în jurul Kaabei.

Într-o zi în vis cineva îi spuse; "O Abdulmuttalib! Ridică-te și sapă Tayyibe!", iar apoi dispăru. În ziua următoare îi spuse; "O Abdulmuttalib! Ridică-te și sapă Berre!" Iar în cea de-a treia zi îi porunci să se ridice și să sape Mednune. Acest vis se repetă și în a patra zi când vocea îi porunci; "O Abdulmuttalib! Ridică-te și sapă fântâna Zemzem!", atunci Abdulmuttalib întrebă; "Dar ce este Zemzem și unde se află locul ei?" Persoana din vis îi răspunse; "Zemzem este o apă ce nu scade niciodată și la al cărei fund nu se poate ajunge. Ea este suficientă pentru toți pelerinii ce vin din cele patru colțuri ale lumii. Este apa pe care Allahu teala a creat-o pentru Ismail aleyhisselam și a apărut

când Gebrail aleyhiselam a lovit pământul cu aripa sa.Ea potolește setea celor însetați, foamea celor înfometati și este vindecare pentru cei bolnavi.Acum să îți explic locul ei.Când se sacrifică animalele, resturile se aruncă într-un anume loc.Când tu te vei afla acolo va veni un corb cu cioc roșu și va săpa cu ciocul.În acel loc vei observa și un mușuroi de furnici.Acela este locul unde se află Zemzem.”

Dimineață Abdulmuttalib împreună cu fiul său Haris merg la Kaaba și plini de emoție încep să aștepte.La un moment dat exact așa cum i se spusese în vis veni un corb cu cioc roșu care se așeză pe o groapă și apoi începu să lovească pământul cu ciocul său.D dedesubt apăru un mușuroi de furnici.Astfel că Abdulmuttalib și fiul său Haris începură imediat să sape acel loc.După ce au săpat o vreme; ”Allahu ekber, Allahu ekber!” strigă Abdulmuttalib când se zări gura fântânii.

Cei din tribul Kureyș ce urmăriseră descoperirea fântânii cu mare interes încă de la început, spuseră; ”O Abdulmuttalib! Aceasta este fânâna strămoșului nostru Ismail.Și noi avem drept asupra ei.Trebuie să ne permiți și nouă să luăm parte la asta!”.Abdulmuttalib însă se opuse imediat; ” Nu! Aceasta este o sarcină cu care am fost binecuvântat doar eu!”.Cei din tribul Kureyș îi răspunseră atunci; ”Tu ești singur.Nu ai pe nimeni în afara unicului tău fiu.Nu ni te poți împotrivi astfel!”.Abdulmuttalib se simți mâhnit, căci îl acuzau că nu are nici un sprijin.Își ridică mâinile către cer și se rugă; ”O Allah! Binecuvântează-mă cu zece copii.Dacă îmi vei asculta ruga voi sacrifica unul dintre acești zece copii la Kaaba.”

Abdulmuttalib gândindu-se că chestiunea fântânii Zemzem ar putea deveni motiv de coliziuni puternice în cadrul tribului, alege calea înțelegerii și ceru ca problema să fie soluționată cu ajutorul unui mediator.În final hotărâră ca soluția să fie găsită de un oracol din Damasc.Astfel că un grup format din liderii tribului porniră la drum cu o caravană. Suferind de sete sub soarele arzător al deșertului caravana nu mai putu înainta.Deși singura lor dorință era o picătură de apă, acest lucru era imposibil de găsit în mijlocul acelu deșert arzător.

Când toată lumea își pierduse speranța, Abdulmuttalib îi chemă spunându-le; ”Veniți, veniți!Adunați-vă!Am găsit apă atât pentru voi cât și pentru animalele voastre!”.Pe când căuta apă,

Abdulmuttalib, cel ce purta în frunte lumina Profetului Muhammed aleyhisselam, cămila sa s-a împiedicat de o piatră mare. Când piatra s-a mișcat din loc de sub ea a ieșit apă. Au alergat toți și au băut apă pe săturate.

Rușinați în fața mărinimiei lui Abdulmuttalib, cei dintribul Kureyș i se adresară; ” O Abdulmuttalib! Nu mai avem nimic de obiectat. Tu ești cel mai potrivit pentru a săpa fântâna Zemzem. Nu vom mai avea dispute cu tine în această chestiune. Ne vom întoarce acasă pentru că nu mai avem nici un motiv să consultăm oracolul.” Astfel se întoarseră în Mecca, iar Abdulmuttalib în onoarea luminii divine a Profetului ce strălucea pe fruntea sa fu binecuvântat cu cinstea de a săpa fântâna Zemzem.

O tu cel preiubit de Allah, o tu cel mai bun dintre oameni.

Te doresc atât de mult, așa cum cel însetat dorește apa.

Cererea ca Abdullah să fie sacrificat

După ce scoase la suprafață fântâna Zemzem faima și prestigiul lui Abdulmuttalib crescuseră și mai mult. Trecuseră ani de zile. Allah teala primi ruga lui Abdulmuttalib, spusă din străfundul sufletului său și îi dăruie în afara lui Haris încă zece fii și șase fice. Numele fiilor săi erau astfel: Kusem, Ebu Leheb, Hajl, Mukavvim, Dirar, Zubeyr, Ebu Talib, Abdullah, Hamza și Abbas. Iar cele ale ficelor sale: Safiyye, Atike, Ummu Hakim Beyda, Berre, Umeyme și Erva. Însă dintre copiii săi Abdulmuttalib îl iubea cel mai mult pe Abdullah căci pe fruntea lui începu să strălucească lumina ce până atunci împodobise fruntea sa.

Într-o zi Abdulmuttalib auzi în vis o voce ; ”O Abdulmuttalib! Împlinește-ți jertfa! Dimineața Abdulmuttalib sacrifică un berbec. Noaptea în vis i se porunci; ”Adu o jertfă mai mare decât aceea!” În dimineața următoare Abdulmuttalib sacrifică o vită, dar în vis i se ceru din nou un sacrificiu mai mare. Atunci Abdulmuttalib întrebă ”Ce sacrificiu este mai mare decât

acesta?”.I se răspunse; ” Ai promis că vei jertfi pe unul din fii tăi.Împlinește-ți jertfa!”

A doua zi Abdulmuttalib își adună copiii și le spuse despre ruga făcută cu ani în urmă, după care le explică fiilor săi că va trebui să sacrifice pe unul dintre ei.Nici unul dintre ei nu se opuse, ba chiar îi spuseră; ”Tată, îndeplinește-ți promisiunea!Ești liber să faci precum dorești!Pentru a alege fiul pe care îl va sacrifica Abdulmuttalib alese metoda tragerii la sorți.În urma tragerii la sorți reieși că cel ce trebuia sacrificat era Abdullah, cel mai iubit dintre fii, purtătorul luminii lui Muhammed aleyhisselam preiubitul Profet al lui Allah.Abulmuttalib se poticni pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi, însă trebuia să își respecte promisiunea făcută lui Allah teala.Luând într-o mână cuțitul și cu o mână ținându-și fiul, Abdulmuttalib se îndreptă spre Kaaba.Cu ochii în lacrimi tatăl se pregătea să-și sacrifice fiul, pe Abdullah.

În tot acest timp liderii tribului Kureyș urmăreau plini de mirare ceea ce se întâmpla.Dintre ei, unchiul lui Abdullah spuse; ”Oprește-te Abdulmuttalib!Noi nu suntem de acord să îți omori fiul.Dacă tu vei face așa ceva, acesta va deveni un obicei pentru tribul Kureyș.Toți își vor sacrifica fii pentru a-și respecta promisiunile.Nu poți fi inițiator pentru așa ceva.Trebuie să îl mulțumești pe Allah într-un alt mod!..Apoi adăugă; ”Consultă un oracol care să te îndrume.”

Urmând acel sfat Abdulmuttalib îl consultă pe Kutbe(sau Sejak), un oracol ce se găsea în Hayber și îi prezentă situația.Oracolul îl întrebă; ”Care este prețul răscumpărării unui om în tribul vostru?(potrivit legii islamice cel ce ucidea sau rănea pe cineva trebuia să plătească o sumă de bani sau bunuri pentru a răscumpăra acel sânge) ”Zece cămile”, răspunse Abdulmuttalib.”Trageți la sorți între fiul tău și cele zece cămile.Dacă sorții vor fi de partea fiului tău atunci veți mai adăuga încă zece cămile și veți trage din nou la sorți.Veți trage la sorți mărint numărul cămilelor până când sorții vor ieși de partea acestora.”, spuse oracolul.

Abdulmuttalib se înapoie imediat la Mecca și făcu așa cum îl sfătui oracolul.Trase la sorți de nenumărate ori tot crescând numărul cămilelor, însă sorțile erau tot de partea lui Abdullah.Însă când numărul cămilelor atinse cifra 100 sorțile

fură de partea acestora. Din motive de precauție mai traseră la sorți de două ori, dar rezultatul fiind același, Abdulmuttalib străgând "Allahu ekber! Allahu ekber!" sacrifică cămilele. Toată carnea fu împărțită săracilor fără ca el sau vreunul din fiii săi să folosească din ea.

De la profetul Adem încoace a mai existat și cazul sacrificării lui Ismail aleyhisselam. Deoarece șirul strămoșilor Profetului vine de la Ismail aleyhisselam, Profetul spunea; " Eu sunt fiul a două sacrificii".

Abdullah, tatăl Profetului

La nașterea lui Abdullah, tatăl Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, oamenii cărții au răspândit vestea; "S-a născut în Mecca tatăl ultimului profet."

Se afla în posesia fiilor lui Isarel o haină ce fusese purtată de Yahya aleyhisselam în timpul martirizării sale și al cărui sânge se afla pe ea. În cărțile lor era scris că; "Când sângele de pe această haină se va împropăta și va începe să picure, atunci se va naște tatăl ultimului profet". Văzând acest semn oamenii cărții înțeleseseră că s-a născut Abdullah. Deși din invidie au încercat de nenumărate ori să îl omoare, Allahu teala l-a apărut în binecuvântarea luminii de pe fruntea sa.

La vârsta adolescenței, Abdullah atât prin comportamentul frumos, cât și prin frumusețea sa fizică era o persoană deosebită. Toți cei apropiați, cât și cei de departe se întreceau în a-și oferi fiicele spre a se căsători cu el. Mulți conducători au venit la Abdulmuttalib pentru a-și căsători fiicele cu Abdullah, însă Abdulmuttalib îi refuză pe toți în cel mai politic mod posibil.

La vârsta de optsprezece ani frumusețea lui Abdullah era pe buzele tuturor. Lumina ce strălucea pe fruntea sa le răpea inimile tuturor fetelor ce îl vedeau pe Abdullah. Vestea frumuseții sale se răspândi până în Egipt. De aici veni ră în Mecca aproape două sute de fete pentru a se căsători cu Abdullah. Însă Abdulmuttalib căuta pentru fiul său cea mai nobilă, frumoasă și educată fată, dreptcredincioasă care să respecte religia cea dreaptă pe care o urmau de la Ibrahim aleyhisselam încoace.

Evreii în ale căror cărți se vestise că tatăl ultimului profet nu se va naște din triburile lor, roși de invidie au jurat să îl omoare pe Abdullah. Astfel că trimiseră la Mecca șaptezeci de oameni înarmați. Aceștia așteptară momentul prielnic până când într-o zi când Abdullah ieși în afara orașului, crezând că nu îi vede nimeni aceștia îl atacară pe tatăl Profetului. În acea zi, din înțelepciunea divină, Vehb bin Abd-i Menaf, o rudă a lui Abdullah, ieșise cu prietenii la vânătoare. Aceștia îi văzură pe evreii ce îl atacaseră pe Abdullah și porniră să îl ajute. Însă văzând că aceștia sunt în număr mai mare și fiind evident că vor fi învinși aleseră calea dialogului. Dar când se apropiară de ei deodată apărură din senin precum fulgerele niște călăreți înarmați cu săbii ce nu semănau cu oamenii acestei lumi care îi atacară și omorâră pe toți acei evrei, după care dispărură. Vehb rămase foarte uimit în urma acestei situații și înțelese valoarea lui Abdullah și faptul că acesta este protejat de Allah. Întors acasă Vehb îi povesti soției sale ce se întâmplase. Astfel amândoi hotărâră că Abdullah este cel mai potrivit pentru a se căsători cu fata lor Amine.

Abdulmuttalib auzise despre frumusețea, puritatea, educația și evlavia fiicei conducătorului tribului Beni Zuhre, Vehb. Abdulmuttalib merse la Vehb pentru a-i cere fata în căsătorie pentru Abdullah, iar Vehb îi răspunse; "O vărul meu! Noi am acceptat deja această propunere" și îi povesti întâmplarea căreia i-a fost martor. Iar apoi adăugă; "Mama lui Amine a avut un vis. Conform acestui vis o lumină a cărei strălucire acoperise cerul și pamântul a coborât în casa noastră. Iar eu l-am visat azi-noapte pe strămoșul nostru Ibrahim aleyhissalam, ce mi-a zis; " Am oficiat căsătoria fiicei tale, Amine cu Abdullah, fiul lui Abdulmuttalib. Acceptă și tu această căsătorie!" De azi dimineață mă aflu sub efectul acestui vis și mă întrebam când veți veni." Auzind acestea Abdulmuttalib nu putu să spună decât "Allahu ekber! Allahu ekber!" Astfel își căsători fiul pe Abdullah cu Amine, fiica lui Vehb.

Trecerea luminii binecuvântate la mama sa

Când lumina divină a Profetului sallallahu aleyhi ve sellem trecu la mama sa, toate animalele își vesteau unele altora; ” Se apropie venirea pe lume a Profetului Muhammed. El este cel mai de încredere pe acest pământ, este soarele timpului.” În acea nopate toți idoli de la Kaaba au căzut cu fețele în jos. În acea perioadă Mecca era toropită de secetă, nu mai plouase de ani de zile. Copacii nu aveau nici o urmă de verdeață, iar de recolte nici nu era vorbă. Oamenii se aflau într-o situație foarte grea și nu știau ce să facă. Când lumina divină a Profetului trecu de la Abdullah la Amine începu să plouă. Plouă atât de mult, iar recoltele fură atât de bogate încât acel an fu numit, anul belșugului.

În perioada când mama noastră, Amine era însărcinată, soțul ei Abdullah plecă la Damasc cu o caravană, pentru negoț. Pe drumul de întoarcere acesta se îmbolnăvi și când ajunse la Medina lângă unchiul lui din partea mamei, la vârsta de optsprezece sau după unele relatări douăzeci și cinci de ani se stinse din viață. Când această veste ajunse la Mecca tot orașul se cufundă în tristețe. Abdullah ibni Abbas (radiyallahu anh), unul dintre companiile Profetului relatează: (Când tatăl Profetului Muhammed aleyhissalam, Abdullah se stinse din viață înainte ca fiul său să se nască, îngerii spuseră; ” O Domnul nostru, Trimisul tău a rămas orfan.” Allah teala le răspunse; ”Ajutorul și protectorul său sunt Eu.”)

Întâmplarea elefantului

Mai erau aproape două luni până la nașterea Trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. În acea perioadă avu loc evenimentul elefantului. Ebrehe, guvernatorul Yemenului, vrând să împiedice vizitarea Kaabei de un număr foarte mare de oameni ce veneau din toate regiunile, ceru ajutorul împăratului Bizanțului pentru a construi o biserică foarte mare în Sana. Le ceru oamenilor să viziteze această biserică în locul Kaabei. Arabii însă erau obișnuiți să meargă la Kaaba de foarte mult timp de aceea biserica lui Ebrehe nu le atrase atenția. Mai mult de atât au considerat-o ca pe o insultă, iar unul dintre ei o murdări.

Ebrehe se înfurie foarte tare în urma acestui incident și se hotărî să distrugă Kaaba. În acest scop el pregăti o armată

foarte mare și porni spre Mecca.În apropiere de Mecca armata lui Ebrehe a jefuit bunurile celor din tribul Kureyş și au furat două sute de cămile ce îi aparțineau lui Abdulmuttalib.Acesta merse la Ebrehe pentru a-și revendica cămilele.Ebrehe îi spuse; "Eu am venit să distrug Kaaba voastră sfântă.Tu în loc să o aperi vii îmi ceri să îți înapoiez cămilele?".Abdulmuttalib îi răspunse; "Eu sunt stăpânul cămilor.Kaaba are stăpânul ei.Cu siguranță El o va apăra."Ebrehe spuse ; " Nu există nimeni care să poată apăra Kaaba de mine", iar apoi îi înapoie lui Abdulmuttalib cămilele.Ebrehe dădu comanda pornirii asaltului asupra Meccăi.În fruntea armatei sale se afla un elefant numit "Mamud" cu ajutorul căruia se credea că vor dobândi victoria.Însă când Ebrehe îi ordona animalului să înainteze spre Kaaba, acesta se oprea și se lăsa pe genunchi, deși când era întors spre Yemen înainta alergând.

Astfel Allah teala a trimis stoluri de păsări asupra armatei lui Ebrehe ce se apropiase de Mecca.Fiecare dintre aceste păsări purta câte trei pietre de mărimea unui bob de năut sau linte, una în cioc și două în ghiare. Fiecare piatră care cădea găurea capul câte unui soldat ce murea pe loc.Așa cum se spune și în versetele din Coran, armata căzu ca o grămadă de frunze ciuruite.Văzând acestea Ebrehe încercă să fugă, însă nu reuși.El era adevărata țintă a pietrelor și acestea îl atinseră și pe el.În timp ce fugea, bucăți de carne se dsprindeau din trupul său și astfel muri.Acest eveniment a fost redat în Kurani kerim în sura Fil(Elefantului):

"(O Trimisul meu! **Oare n-ai văzut tu ce a făcut Domnul tău cu oamenii elefantului** (oastea lui Ebrehe care vroia să distrugă Kaaba)? **Oare nu a făcut El ca vicleșugul lor să fie în deșert? Și a trimis asupra lor păsări în stoluri.Ca să arunce asupra lor cu pietre din lut ars.Și i-a făcur pe ei ca un ogor mâncat.**(Oastea lui Ebrehe arăta ca frunzele recoltelor mâncate și distruse de viermi.)"

Veștile bune

Vestea venirii Profetului nostru preiubit, Muhammed aleyhisselam a fost împărtășită tuturor profeților de la Adem aleyhisselam încoace și tuturor popoarelor lor; iar în apropierea nașterii sale au fost vestite multe din semnele acesteia.

În Tora, ce i-a fost trimisă lui Musa aleyhisselam și care mai apoi a fost denaturată se scrie:

”El este o persoană atât de binecuvântată că protecția sa spirituală este foarte mare și ajutorul său important.El este preaiubit de cei sărmani și doctor pentru cei bogați.Cel mai frumos dintre cei frumoși și cel mai pur dintre cei puri.Blând în vorbire, echitabil în problema diviziunilor, drept în orice purtare, este foarte aspru și sever cu necredincioșii.Este respectuos cu cei vârstnici și tandru și plin de compasiune în comportamentul față de cei mici.Este recunoscător chiar și pentru lucrurile mărunte și plin de compasiune față de prizonieri.Este tot timpul zâmbitor, iar râsul său este sub formă de zâmbet.Nu râde niciodată în hohote.Este analfabet; toată știința fiindu-i dată fără ca el să știe să scrie și să citească.El este Trimisul lui Allah.Nu este o persoană cu un comportament viciat sau cu inima rea.Nu vorbește cu voce ridicată în piețe și locurile publice.Comunitatea sa are un comportament frumos.Muezinii lor cheamă la rugăciune din minarete și îl pomenesc pe Allahu teala din locuri înalte.Iau abdest(abluțiune) și împlinesc rugăciunea.La rugăciune își îndreaptă rândurile, iar noaptea suntul pomenirilor lor se aude precum zumzetul albinelor.Se va naște în Mecca și toată regiunea de la Medina până în Damasc va fi sub conducerea sa.Numele său este Muhammed.Nu îl voi lua din această lume până când nu va distruge toate credințele greșite și nu va răspândi și nu va stabili religia adevărată.El cheamă oamenii la Adevăr; prin binecuvântarea sa ochii ce nu văd se vor deschide, urechile ce nu pot auzi vor auzi.Și nepăsarea va dispărea din inimi...”

În Zebur, cartea ce i-a fost trimisă lui Davud aleyhisselam, dar care a suferit de asemenea schimbări ulterioare este scris:

”El era o persoană foarte generoasă care nu avea niciodată resentimente.Este foarte blând.Are un fizic frumos, vorba blândă și o frumusețe luminoasă.Este vindecare pentru oameni.Plânge mult și râde rar.Doarme puțin, gândește mult.Are un fizic plăcut și frumos.Vorbele sale învăluiesc sufletele și cuceresc inimile...O Habibim! Fie ca pe câmpul de luptă să lupți cu toată puterea vitejiei tale cu necredincioșii, iar prin vorba ta frumoasă să răspândești peste tot lauda lui Allahu

teala.Toate capetele necredincioșilor se vor pleca în fața mâinilor tale miraculoase...”

În Ingil(Biblia), care i-a fost trimisă lui Isa aleyhisselam, dar care de asemenea a fost modificată este scris:

”El nu este zgârcit; nu manâncă mult.Nu înșeală pe nimeni, nu defăimează pe nimeni, nu se grăbește.Nu caută răzbunare niciodată pentru sine.Nu bârfește pe nimeni.Nu este leneș...”

Tot în Ingil este scris:

”Dacă ar fi venit acel Muhamenna, trimis de Domnul său, acel Ruhu-kuds trimis de Domnul său, el și-ar fi mărturisit credința în Mine.Și voi credeți în mine, căci sunteți împreună cu mine de demult.Eu v-am spus acestea ca să nu vă îndoiiți și să greșiți .”Cuvântul Muhamenna aici reprezintă numele Muhammed în limba siriacă, aramaică.

PERIOADA IGNORANȚEI

Înaintea nașterii Profetului Muhammed aleyhisselam toată lumea se afla într-un groaznic întuneric spiritual.Oamenii erau de o răutate de nedescris, religiile trimise de Allah fuseseră uitate, iar locul lor fusese luat de idei născocite de mintea omenească.Toate creaturile se săturaseră de cruzimea și răutatea oamenilor.

Toate popoarele de pe fața pământului îl uitaseră pe Allah teala și credința în Unicitatealui Allah, izvorul fericirii, liniștii și bucuriei dispăruse.Furtuna necredinței smulsese din inimi credința.În inimile oamenilor locul credinței în Allahu teala fusese luat de ideea idolatriei.

Religia adusă de Musa aleyhisselam fusese uitată. Tora suferise modificări.Între evrei începuseră să apară neînțelegeri.De asemenea Creștinismul adus de Isa aleyhisselam se modificase total astfel că nu mai avea nici o legătură cu religia.Ideea trinității, adică credința în trei zei, fusese acceptată în totalitate.Adevărata Biblie se pierduse, iar preoții modificaseră cărțile existente după bunul lor plac.Astfel că niciuna dincele două cărți divine nu mai reprezentau cuvântul lui Allah.

În Egipt se aplicau legile modificate ale Torei denaturate, iar Bizanțul se conducea după Creștinismul deteriorat.Iranul idolatriza focul.Foc ce nu fusese stinsde o mie de ani.Iar în

China exista Confucianismul, în India Budismul, ambele religii inventate.

În Arabia situația era și mai grea, oamenii deviaseră de la calea cea dreaptă și erau total confuzi. Așezaseră înăuntrul Kaabei, cea pe care Allah teala o prețuiește atât de mult, 360 de idoli. Kaaba cea Glorioasă este un model de aceleași dimensiuni, pe pamânt al Beyti Mamur, locul pe care îl înconjoară îngerii în Arș-u ala. Toți cei ce nu au arătat respectul cuvenit Kaabei, au fost nimiciți de Allahu teala în cel mai scurt timp.

Cei din tribul Jurhum se afundaseră foarte tare în păcatul preacurviei și în prostituție. Văzând faptele lor josnice și ireverențioase, conducătorii îi avertizară și îi sfătuiră: ” O voi cei din tribul Jurhum! Aveți grijă de Haremi Șerif și veniți-vă în fire! Știți foarte bine ce au făcut și ce au pățit înaintea voastră popoarele lui Hud, Salih și Șuayb aleyhimusselam. Îndemnați-vă unul pe altul la bine și îndepărtați-vă de rău. Nu vă lăsați înșelați de puterea trecătoare pe care o aveți. Feriți-vă de a vă întoarce fața de la Allah și de cruzime, căci cruzimea duce la nimicirea oamenilor. Vă jur pe Allahu teala că tuturor ce locuiesc în această regiune (Mecca) și dau dovadă de cruzime și nu îl respectă pe Allahu teala, Allah le va stârpi familiile, le va rade de fața pământului rădăcinile și va crea o altă comunitate în locul lor. Nu se poate ca populația Meccăi să continue în depravare și în nerespectarea lui Allahu teala și în același timp să rămână în continuare aici. Știți foarte bine ce s-a întâmplat cu triburile Tasm, Jedis și Amalika, ce erau mai puternice, mai bogate, mai mari ca număr și cu o viață mai lungă decât voi; faptul că nu au respectat poruncile lui Allahu teala și au dat dovadă de cruzime și de asemenea că au subestimat Haremi șerif, a dus la izgonirea lor din acest loc binecuvântat. Ați văzut și ați auzit că Allahu teala pe unii i-a izgonit cu sabia, unora le-a trimis seceta, iar asupra altora a trimis furnici!

Însă ei nu au ascultat, astfel că Allahu teala i-a distrus și pe ei din cauza depravării lor...

Într-o astfel de perioadă, în Mecca cea binecuvântată ce este centrul Pământului, necredința luase proporții uriașe, în Beytullah fuseseră așezați sute de idoli precum Lat, Uzza, Menat. Persecuția, tirania ajunseseră la cel mai înalt nivel, iar

imoralitatea ajunsese motiv de laudă. Arabia se afla într-un întuneric adânc, într-o ignoranță totală și depravare din punct de vedere religios, moral, politic și social. În această perioadă a ignoranței oamenii duceau în general o viață nomadă și se împărțiseră în triburi. Din cauza deselor divergențe dintre triburi, aceștia își făcuseră din tâlhărie și incursiunile de devastare un mod de a-și câștiga existența. În triburile care practicau tâlhăria și jaful nu exista nici o ordine politică și socială, iar băutura, jocurile de noroc, preacurvia, furtul, minciuna, depravarea și persecuția erau foarte extinse. Persecuția era folosită de cei puternici asupra celor slabi și de multe ori lua forme înfricoșătoare; femeile erau vândute și cumpărate ca o marfă obișnuită. Iar o parte dintre ei considerau nașterea fetelor lor ca pe o rușine și o nenorocire foarte mare. Această viziune înfricoșătoare luase asemenea proporții încât erau persoane care își îngropau fetele nou născute în nisipul fierbinte al deșertului fără a asculta sau a lua în seamă strigătele desperate și îmbrășișările lor. Nu aveau nici un fel de muștrări de conștiință din această cauză, ba mai mult considerau aceste fapte ale lor dovezi de eroism. În concluzie în relațiile dintre oamenii acelor vremuri aproape că nu mai existau relații bazate pe compasiune, milă, dreptate sau bunătate.

Există însă în această perioadă un aspect demn de remarcat în rândul arabilor și anume rolul important pe care îl ocupau literatura, oratoria și elocvența. Acordau o foarte mare importanță poeziei și poezilor, considerându-le un motiv de mândrie. Un poet foarte bun asigura respectul atât pentru sine, cât și pentru tribul său. În anumite perioade se organizau târguri în cadrul cărora aveau loc concursuri de poezie și de oratorie. Lucrările celor ce câștigau locul întâi la aceste concursuri erau afișate pe pereții Kaabei. Primele șapte poezii ce erau agățate pe pereții Kaabei purtau numele de Muallakatu`-s-seb`, adică cele șapte ode suspendate.

În acea perioadă arabii erau împărțiți și din punct de vedere al credinței. Unii erau total necredincioși și nu acceptau nimic altceva în afara vieții acestei lumi. O parte credeau în Allahu teala și în lumea de apoi însă respingeau ideea venirii unui profet dintre oameni. Un alt grup credea în Allahu teala însă nu

credeau în viața de apoi.Iar cea mai mare parte erau idolatrii.Fiecare dintre acești politeiști avea în casă un idol.

Și mai exista de asemenea și un grup care respectau religia adusă de Hazreti Ibrahim aleyhisselam și care purtau numele de **Hanifi**.Aceștia credeau în Allah teala și se fereau de idoli.Tatăl Profetului Muhammed,Abdullah, bunicul său, Abdulmuttalib, mama sa și alte anumite persoane respectau această religie.

Cu excepția acestor hanifi toți ceilalți se aflau pe calea necredinței, într-un întuneric adânc.

NAȘTEREA PROFETULUI MUHAMMED

Lumea se afundase atât de tare în întunericul ignoranței și în răutate încât uitaseră credința în Allahu teala, Creatorul tuturor ființelor, și de asemenea împlinirea actelor de adorare către El.Erau atâtde confuzi încât se închinau obiectelor create de Allah teala, în special idolilor ciopliți de mâna lor din pietre sau lemn.

Lumea era cufundată în tristețe, ființele, sufletele erau triste, iar zâmbetele dipăruseră de pe fețele oamenilor.Oamenii, ființele create de Allah teala ca superioare tuturor celorlalte vietăți aveau nevoie de un erou care să-i salveze de lad.Mai rămăsese foarte puțin timp până la venirea sa pe această lume.Lumea se pregătea să îl primească pe cel a cărui lumină divină a trecut de pe o frunte curată pe alta începând cu Adem aleyhisselam. Venea pe lume acel om fără seamăn ce va conduce oamenii și djinni către fericirea veșnică!... Venea pe lume acel om pe care Allahu teala l-a înzestrat cu un caracter ales, izvor de compasiune și îndurare!...

Venea stăpânul Makam-i Mahmud, liderul mijlocitorilor!...Sosea învățătorul Universului, esența ființelor, cel mai important dintre oameni!...Venea salvatorul din Ziua de Apoi, sultanul profeților!...Venea cel praiubit de Allahu teala, cel în cinstea căruia am fost creați, preiubitul Profet trimis ca o îndurare pentru lumi!...(Sallallahu aleyhi ve sellem)

Cele șapte ceruri și pământuri, într-un cuvânt toată lumea, aștepta cu mare bucurie și respect venirea stăpânului lumilor, ultimul Profet , cel preaiubit de Allahu teala.Toate viețuitoarele se pregătiseră să ureze în limba lor bun venit Trimisului lui

Allah.Luni, în cea de-a 12-a noapte a lunii Rebiul evvel spre dimineață, cu 53 de ani înaintea Hegirei și la două luni după evenimentul elefantului, în Mecca, într-o casă în apropierea dealului Safa s-a născut Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem), cel mult așteptat.Lumea prinse viață din nou odată cu nașterea sa.Lumina sa divină străpunse și destrămă întunericul.

În cartea **Medaricun-nubuvve** este scris:

"Hazreti Amine, cea mai fericită mamă ce a primit cea mai înaltă onoare relatează despre sarcina sa:"În zilele cât am fost însărcinată cu stăpânul lumilor nu am simțit nici o durere sau suferință.Nici nu simțeam că sunt însărcinată.Însă după cea de-a șasea lună de sarcină într-o zi aflându-mă între somn și realitate cineva mi-a spus; "Ști pe cine porți în pânțece?"Când i-am răspuns că nu știu, mi-a vestit; "Ești însărcinată cu ultimul dintre profeți!".Când se apropie vremea nașterii acea persoană veni din nou și îmi spuse; "O Amine! Când se va naște copilul să îl numești Muhammed!", sau conform unei alte relatări; "O Amine! Când se va naște copilul să îl numești Ahmed!"

Hazreti Amine relatează momentul nașterii astfel:

"Când veni momentul nașterii am auzit un sunet puternic.Am început să mă tem.Apoi am văzut o pasăre albă ce veni și mă mângâie cu aripa pe spate, iar teama mea se risipi imediat.Am simțit că îmi era foarte sete de parcă ardeam.Am văzut lângă mine un bol cu un șerbet alb ca laptele pe care mi-l dădură să îl beau.Era rece și dulce, mai dulce ca mierea.Decum l-am băut mi-a potolit setea.Apoi am văzut o lumina puternică, casa mea se luminase într-atât încât în afara acelei lumini nu mai vedeam nimic.

În acel moment am observat multe femei înalte, ale căror fețe străluceau precum soarele, care stăteau în jurul meu și mă ajutau.Acestea semănau cu fetele din tribul Abdu Menaf.M-a mirat foarte tare faptul că au apărut deodată.Una dintre ele îmi spuse; "Eu sunt Asiye, soția Faraonului!" Cealaltă spuse; "Eu sunt Meryem binti Imran, iar acestea sunt hurii din Rai."

Tot atunci am observat și o țesătură albă de mătase ce se întindea din cer până pe pământ."Acoperiți-l de ochii oamenilor", spuseră.În acel moment o puzderie de păsări cu ciocuri de safir și aripi de rubin, își făcu apariția.De frică

transpirasem și fiecare strop de sudoare împrăștia miros de mosc. Atunci ridicară perdeaua ce îmi acoperea ochii și am văzut tot pământul de la răsărit până la apus. În jurul meu erau numai înger.

Imediat ce s-a născut Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem s-a prosternat și și-a ridicat degetul arătător. Apoi a coborât din cer un nor alb ce l-a învăluit. Atunci am auzit o voce ce spunea; "Plimbați-l peste tot de la răsărit până la apus. Plimbați-l ca toate viețuitoarele să îl cunoască cu numele, forma și calitățile sale. Să știe toată lumea că numele său este Mahi, cel prin care Allah teala elimină necredința. După ce acel nor dispăru l-am văzut pe Muhammed, sallallahu aleyhi ve sellem înfășat într-o bucată de pânză albă din lână. Și tot atunci apărură trei bărbați ale căror fețe străluceau precum soarele. Unul dintre ei ducea în mână un ibric din argint, unul dintre ei avea un lighean din safir și ultimul avea în mână mătase. Din ibric aveai impresia că picura mosc. l-au spălat capul și picioarele fiului meu binecuvântat în acel lighean și apoi l-au înfășat în mătase. După aceea i-au parfumat capul, i-au dat cu kohl la ochi și s-au făcut nevăzute."

La nașterea Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se aflau lângă mama sa, hazreti Amine, Șifa hatun, mama lui Abdurrahman bin Avf, Fatima hatun, mama lui Osman bin Ebi`l-As și Safiyye hatun, sora tatălui profetului. Ele de asemenea au confirmat relatările despre lumina văzută și celelelalte întâmplări.

Șifa hatun relatează: "În acea noapte mă aflam lângă Amine pentru a o ajuta. L-am auzit pe Muhammed aleyhisselam, imediat cum s-a născut, cum se ruga și implora. Deodată s-a auzit o voce care a spus; "**Yerhamuke Rabbuke**". Apoi a apărut o lumină foarte puternică astfel încât se putea vedea totul de la răsărit până la apus..."

Șifa hatun, cea care a fost martoră și la alte evenimente spune; "Când i s-a trimis Profetului Muhammed revelația și a fost numit Profet, eu am fost printre primii din cei care și-au mărturisit credința, fără a avea vreodată îndoieli."

Safiyye hatun deasemenea relatează:

În timpul nașterii sale o lumină s-a răspândit peste tot. Imediat cum s-a născut, s-a prosternat și apoi ridicându-și capul a rostit

foarte clar; **"La ilahe illallah, inni resulullah"**. Când am vrut să îl spălăm s-a auzit o voce care ne-a spus "noi l-am trimis îmbăiat" De asemenea avea buricul tăiat și era circumcis. Imediat după naștere s-a prosternat și am observat că murmură ceva, când mi-am apropiat urechea de gura sa am l-am auzit spunând **"Ummeti, Ummeti!"** (ummah mea, poporul meu)"

În timpul nașterii preaiubitului Profet Muhammed aleyhisselam, bunicul acestuia, Abdulmuttalib, se ruga în apropierea Kaabei. Când i se aduse vestea nașterii nepotului său, fiind martor în acea zi la multe evenimente neobișnuite, plin de bucurie spuse; "Gloria și onoarea acestui fiu vor fi foarte înalte." Pentru a sărbători această mare bucurie, Abdulmuttalib pregăti în cea de-a șaptea zi a nașterii Profetului, pentru locuitorii Meccăi, un ospăț ce ținu trei zile. De asemenea a tăiat cămile în fiecare cartier al Meccăi atât în folosul oamenilor cât și al animalelor. În timpul acestui ospăț le spuse celor care întrebau numele copilului, că l-au numit **MUHAMMED**(sallallahu aleyhi ve sellem)." De ce nu l-ai numit după strămoșii noștri", au întrebat unii, iar Abdulmuttalib le-a răspuns; "Deoarece am vrut ca Allahu teala și oamenii să îl laude". Conform unei alte relatări ar fi spus că hazreti Amine a fost cea care a ales numele copilului.

Evenimentele ce au avut loc în noaptea nașterii sale

Au avut loc multe evenimente înaintea nașterii și în timpul ei ce au vestit venirea pe lumea Trimisului lui Allah, sallallahu aleyhi ve sellem. Oamenii de seamă ai vremii au avut vise premonitorii înainte de nașterea sa. Bunicul Profetului Muhammed aleyhisselam, Abdulmuttalib povestește: " Odată ațipisem. Deodată m-am trezit înfricoșat din cauza unui vis. Imediat am mers la un oracol căruia i-am cerut să-mi interpreteze visul. Acesta de cum mă văzu, mă întrebă; "O conducător al tribului Kureyș! Ce ți s-a întâmplat? Văd pe fața ta că ceva te-a tulburat." "Da, i-am răspuns, am avut un vis foarte tulburător pe care nu l-am împărtășit încă nimănui."

"Azi noapte am visat un copac foarte mare ce se înălța până la cer, iar crengile lui se întindeau către răsărit și către apus. Acest copac răspânda o lumină atât de puternică încât

soarele pălea în comparație cu el. Uneori se vedea, iar alteori dispărea. Oamenii se îndreptau către el, iar lumina pe care o răspândea devenea din ce în ce mai puternică.

Unii dintre oamenii tribului Kureyş se agăţaseră de ramurile copacului, iar alții încercau să îl taie. Un tânăr încerca să îi împiedice să îl taie. Era foarte frumos. Eu nu am mai văzut de când sunt un astfel de chip, iar trupul său răspândea un miros foarte frumos. Am întins mâna să prind o ramură, însă nu am reuşit.”

Când am terminat de povestit visul chipul oracolului păli. Când oracolul îmi spuse; ”Nu îţi este scris să îl atingi”; îl întrebai ”Cine sunt cei cărora le va fi sortit?” ”Cei care s-au agăţat de ramurile lui”, îmi răspunse şi continuă; ”Va veni dintre urmaşii tăi un Profet care va stăpâni toată lumea şi oamenii vor primi religia adusă de el.” Apoi întorcându-se spre fiul meu Ebu Talib spuse: ”Acesta trebuie să fie unchiul său.” Ebu Talib îi povesti această întâmplare Profetului când primi revelaţia şi adăugă; ”iată acel copac, Ebu`l Kasîm, El-Emin Muhammed aleyhisselam.”

În noaptea naşterii preaiubitului nostru profet, Muhammed aleyhisselam, se născu o stea. Văzând acea stea, învăţaţii evrei au înţeles că profetul Muhammed aleyhisselam s-a născut. Hassan bin Sabit, unul dintre companionii Profetului relatează:

”Aveam opt ani. Într-o dimineaţă un evreu alerga pe străzi strigând; ”O Evrei!”. Atunci evreii l-au întrebat care este motivul pentru care strigă, iar el le-a răspuns; ”Luaţi aminte! Steaua lui Ahmed s-a născut în această noapte! Ahmed s-a născut noaptea aceasta...”

În noaptea naşterii Trimisului lui Allah toţi idolii ce se aflau la Kaaba au căzut la pământ cu feţele în jos. Urvet`bnu`z-Zubeyr relatează: ”Un grup din tribul Kureyş avea un idol pe care îl înconjura o dată pe an, tăiau cămile şi beau vin. Într-o astfel de zi mergând la idol au văzut că acesta era căzut la pământ cu faţa în jos. Îl ridicară, dar idolul căzu din nou. Aceasta se repetă de trei ori, după care ridicându-l îl sprijiniră bine, dar chiar în acel moment se auzi o voce care le spuse; ”S-a născut cineva şi toate lucrurile pe acest pământ au început să se mişte. Toţi idolii existenţi s-au prăbuşit la pământ. Inimile regilor au început

să tremure de frică!” Această întâmplare avu loc chiar în noaptea nașterii Profetului Muhammed aleyhisselam.

În acea noapte s-au prăbușit cele paisprezece turnuri ale palatului conducătorului Iranului, din orașul Medayin. Trezindu-se din somn speriați de acel zgomot îngrozitor, Kisra (Chosroes, nume dat conducătorului Iranului) și oamenii săi, având în vedere și unele vise înfricoșătoare pe care le-au avut unii dintre personalitățile lor de seamă, înțeleseseră că acesta era un semn pentru un eveniment foarte important.

În aceeași noapte focul sacru al adoratorilor focului ce nu se mai stinsese de o mie de ani se stinse brusc.

De asemenea lacul Save, socotit sacru, secă în acea noapte.

Valea râului Semave, aflat în zona Damascului, ce secase și nu mai curgea de o mie de ani, se umplu în acea noapte de apă, iar râul își reluă cursul.

Începând cu noaptea nașterii Profetului Muhammed, aleyhisselam, diavolii și djinii ce le aduceau vești oracolilor din tribul Kureyș încetară să îi mai ajute, astfel, prezicerile luară sfârșit...

Au avut loc mult mai multe evenimente atât în noaptea nașterii Trimisului lui Allah cât și în perioada următoare. Acestea au fost semne prevestitoare ale nașterii ultimului Profet, Muhammed aleyhisselam.

Noaptea nașterii Profetului Muhammed aleyhisselam poartă numele de noaptea Mevlid (Mevlid gecesi). Mevlid înseamnă naștere. Este una dintre nopțile importante pentru musulmani în care este bine să citim și să ne reamintim minunile și evenimentele ce au avut loc în preajma și în noaptea nașterii Profetului. Este un prilej de sărbătoare pentru musulmani.

Halime hatun, doica Profetului

Luându-și în brațe pruncul binecuvântat, Amine hatun uită un pic durerea produsă de decesul soțului său, Abdullah. După ce îl alăptă timp de nouă zile, Suveybe, roaba lui Ebu Leheb avu onoarea de a-l alăpta de asemenea pentru câteva zile. Aceasta îi alăptase și pe hazreti Hamza și mai târziu pe Ebu Seleme. Hafiz ibni Gezri relatează: ”Ebu Leheb a fost văzut în vis. Când a fost întrebat care este situația sa, el a răspuns; ” Sunt pedepsit aici în mormânt, însă în fiecare an în cea de-a

doisprezecea noapte a lunii Rebiul evvel, pedeapsa îmi este atenuată.Mă înviorez sorbind apa răcoritoare ce îmi curge dintre două degete.În noaptea nașterii Trimisului lui Allah, roaba mea Suveybe mi-a adus această veste, iar eu de bucurie am eliberat-o și i-am poruncit să îl alăpteze.Acesta este motivul pentru care în aceste nopți pedeapsa îmi este atenuată.”

În acea perioadă în Mecca exista obiceiul de a încredința copii unor doici, care îi creșteau o perioadă în regiunile din apropierea Meccăi unde aerul era mai curat, iar apa mai dulce, deoarece aerul fierbinte al orașului era greu de suportat pentru copii.Astfel, din acest motiv, în fiecare an soseau în Mecca foarte multe femei care luau în grijă câte un copil.După ce îi creșteau o perioadă, îi înapoiau familiilor lor și primeau în schimb cadouri și bani.

Ca și în alți ani și în anul nașterii Profetului femeile din tribul Beni Sa`d, ce trăiau pe platourile montane din apropierea Meccăi veniră în oraș pentru a se oferi ca doici.Acest trib era recunoscut printre triburile din jurul Meccăi pentru onoarea, generozitatea, modestia și curajul oamenilor săi.De asemenea erau recunoscuți și pentru corectitudinea cu care vorbeau limba arabă.În acel an regiunea în care se găsea acest trib era măcinată de o secetă și foamete cumplite.Halime hatun, membră a acestui trib ne relatează situația astfel:

”În acel am fost nevoită să caut ierburi pe câmp și când le găseam îi aduceam mulțumiri lui Allah.Treceau uneori și câte trei zile fără să pun ceva în gură.În aceste vremuri grele am născut un copil.Foamea pe de o parte și problemele nașterii pe de altă parte ne dădeau de furcă.Erau momente când nu mai deosebeam ziua de noapte și cerul de pământ din cauza foamei.Într-o noapte pe când ațipisem în pustietate am visat o persoană care a venit și m-a scufundat într-o apă mai albă ca laptele, iar apoi mi-a zis să beau.Am băut cu poftă până mi-am potolit setea.Apoi m-a forțat să beau din nou.Am băut cu plăcere, căci apa era mai dulce ca mierea.”O Halime, să ai lapte din belșug”, îmi spuse el; ”M-ai recunoscut?”.Când i-am răspuns că nu îl cunosc mi-a zis; ”Eu sunt ruga ta demulțumire adusă în momentele de suferință.Halime, du-te la Mecca.Acolo vei avea ca tovarăș o ”lumină” și vei fi îmbelșugată.Să nu pomenești nimănui despre acest vis!” Când m-am trezit am

observat că aveam pieptul plin de lapte, iar suferința și foamea mă părăsiseră.”

În comparație cu anii precedenți, datorită secetei și foametei, un număr mult mai mare de femei din tribul Beni Sa`d coborâseră în Mecca pentru a lua copii în grijă. Toate se întreceau în a lua copiii familiilor înstărite, însă nimeni nu se gândea să îl ia pe orfanul Muhammed, cu gândul că nu va primi o răsplată prea mare. Printre aceste femei se găsea și Halime, recunoscută pentru puritatea, blândețea, curățenia și comportamentul desăvârșit. Ea ajunsese cu întârziere în Mecca, căci animalul lor era foarte istovit. Însă această întârziere fu pentru ea și soțul ei prilej de a primi mult mai mult decât spera. Plimbându-se cu soțul ei pe străzile orașului văzu că toți copiii familiilor înstărite fuseseră luați, dar cu toate acestea nu doreau să se întoarcă acasă cu mâna goală. Își doreau foarte mult să poată lua și ei un copil. Tocmai atunci se întâlniră cu Abdulmuttalib, conducătorul Meccăi. Acesta auzindu-le dorința le propuse să îl ia pe nepotul său, astfel vor avea parte de fericire și de un rang înalt. Aceștia simțindu-se foarte apropiați de Abdulmuttalib acceptară oferta sa și porniră împreună cu bunicul spre casa lui Amine hatun. Halime hatun relatează următoarele:

”Când am ajuns la capul copilului era înfășat și dormea liniștit pe o învelitoare verde răspândind în jur un parfum de mosc. Am fost foarte uimită și dintr-o dată am simțit în suflet o căldură, astfel că nu m-am îndurat să îl trezesc. L-am pus mâna pe piept și atunci s-a trezit și mi-a zâmbit. Acel zâmbet m-a făcut să-mi pierd capul. Apoi, temându-mă că mama sa nu-mi va da acest copil atât de frumos și binecuvântat, i-am acoperit fața și luându-l în brațe l-am așezat la sânul drept. A început să sugă. După aceea l-am așezat la sânul stâng, dar a refuzat să sugă. Atunci Abdulmuttalib se întoarse spre mine și-mi spuse; ” Fii fericită Halime hatun, nici una dintre femei nu a mai primit o asemenea binecuvântare.”

Amine hatun îmi spuse pe când îmi încredința fiul său iubit; ”Halime, acum trei zile am auzit o voce care mi-a spus; ”Doica ce îți va alăpta fiul este din tribul Beni Sa`d, din neamul Ebu Zueyb”, atunci i-am răspuns ”Eu fac parte din tribul Beni Sa`d, iar numele tatălui meu este Ebu Zueyb”. De asemenea Halime hatun relatează:

"Amine hatun îmi povesti multe alte întâmplări care avuseseră loc și de asemenea mă sfătui. Iar eu la rândul meu îi destăinui visul pe care îl avusesem înainte de a veni la Mecca și faptul că pe parcursul drumului am auzit voci din stânga și din dreapta ce îmi vesteau; " Halime vești bune! Vei primi binecuvântarea de a-l alăpta pe cel a cărui lumină divină strălucește peste lumi și îți ia ochii".

Halime hatun continuă:

"Am luat copilul și am părăsit casa lui Amine hatun. M-am alăturat soțului meu care văzând copilul se entuziasmă și spuse; "Halime nu am mai văzut până azi un copil atât de frumos.", iar când văzu belșugul ce ne înconjură de îndată ce luarăm acest copil, spuse; "O Halime, să știi că ai luat un copil foarte binecuvântat și virtuos." "Jur pe Allah este exact ceea ce mi-am dorit", îi răspunsei eu.

Pe drumul spre casă ei fură binecuvântați cu nenumărate binefaceri. Măgărița pe care ea o călărea când a mers la Mekka era slabă și aproape deșelată,

dar, cu toate acestea, ea s-a înzdrăvenit și au putut călători mai repede,

spre marea uimire a tovarășilor de călătorie ai Halimei. Aceste binefaceri și belșugul nu îi părăsiră nici în tabăra tribului Beni Sa`d, unde ugerile animalelor care până mai ieri erau înfometate acum erau pline de lapte. Vecinii care văzură toate acestea înțeleseseră că tot belșugul se datora aceluia copil pe care îl luaseră.

Din cauza secetei din acel an tribul avea mari probleme, astfel că la un moment dat se adunară ca să aducă rugi pentru venirea ploii. Când Muhammed aleyhissalam li se alătură ei fură binecuvântați cu o ploi abundentă și belșug.

Profetul Muhammed aleyhissalam sugera lapte doar de la sânul drept al doicii sale, Halime, lăsând sânul stâng fratelui său de lapte. La vârsta de 2 luni a început să meargă de-a bușelea, la 3 luni stătea în picioare, iar la 4 luni mergea sprijinindu-se de perete. La vârsta de 5 luni a început să meargă, iar la 6 luni putea merge singur rapid. La vârsta de 8 luni se putea face înțeles când vorbea, iar la 9 luni vorbea clar. La vârsta de 10 luni trăgea cu arcul. Conform relatării lui Halime hatun, primele

cuvinte rostite când a început să vorbească au fost; **"La ilahe illallahu vallahu ekber.Velhamdulillahi rabbil alemin "**.Din acea zi nu a existat acțiune întreprinsă de el pe care să o facă fără a rosti numele lui Allah.Nu mânca nimic folosindu-se de mâna stângă.După ce a început să meargă se îndepărta de locul de joacă al copiilor motivând; **"Noi nu am fost creați cu acest scop"**.În fiecare zi era învălui de o lumină precum lumina soarelui care mai apoi se risipea.Vorbea cu luna, iar aceasta se mișca la indicațiile sale.

Halime hatun relatează:

"La vârsta de 2 ani l-am înțărcaț pe Muhammed aleyhisselam, astfel că am pornit împreună cu soțul meu spre Mecca pentru a înapoia copilul mamei sale.Însă ne era foarte greu să ne despărțim de el gândindu-ne că nu vom mai vedea chipulsău binecuvântat.l-am povestit mamei sale evenimentele petrecute în tot acest timp, iar ea mi-a spus; " Fiul meu are un renume foarte mare".Atunci eu am adăugat; "Jur pe Allah că nu am văzut pe cineva mai binecuvântat decât el".Invocând mai multe motive am rugat-o pe Amine să ne permită să mai păstrăm o perioadă copilul lângă noi, iar ea nu ne-a refuzat și ne-a permis aceasta.Astfel ne-am întors împreună înapoi la tribul nostru.Casa noastră s-a umplut de belșug, averea noastră a sporit la fel ca și renumele nostru și am fost onorați cu nenumărate binefaceri".

Deschiderea pieptului său binecuvântat

Halime hatun relatează:

"Într-o zi Profetul(sallallahu aleyhi ve sellem) întrebă; "Frații mei nu se văd ziua.Care este motivul?" l-am răspuns că frații lui sunt plecați cu oile la păscut și că vor reveni acasă noaptea.Atunci îmi spuse; "Trimite-mă și pe mine împreună cu ei să pasc oile."Am găsit multe scuze și am adus multe motive pentru a nu merge însă într-un final pentru a-l mulțumi i-am permis să meargă.A doua zi l-am pieptănat, l-am îmbrăcat și l-am trimis împreună cu frații săi de lapte.Au mers așa câteva zile.Într-o zi am întreat-o pe Șeyma, sora sa de lapte când veni de la pășune; "Unde este Muhammed aleyhisselam, lumina ochilor mei?" "Pe câmp", îmi răspunse ea."Cum rezistă acestei călduri ",am întreat-o, iar ea mi-a răspuns; "O măicuță!

Nu i se va întâmpla nimic căci tot timpul deasupra capului său binecuvântat este un nor care se mișcă împreună cu el și îl apără de căldura soarelui.” ”Este adevărat ceea ce spui”, am întrebat-o, iar ea mi-a ajurat că este adevărat. Abia atunci m-am liniștit. Într-o altă zi pe la prânz, Abdullah, fratele de lapte al Profetului veni alergând și strigând; ”Măicuță! Fugiți repede!...Pe când pășteam oile cu fratele meu din tribul Kureyş au apărut trei oameni îmbrăcați în verde. L-au luat pe fratele meu de lângă noi și l-au dus pe munte. L-au culcat pe spate și i-au despicat abdomenul cu cuțitul. Când am pornit spre casă să vă anunț erau încă acolo. Nu știu dacă fratele meu mai trăiește sau nu.” În acel moment am simțit că mi s-a urcat tot sângele în cap. Am fugit imediat spre acel loc. L-am văzut, i-am sărutat fața și creștetul capului și l-am întrebat; ”Lumina ochilor mei! Fiul meu, îndurarea lumilor! Ce s-a întâmplat? ” ”După ce am ieșit din casă am văzut doi oameni îmbrăcați în verde. Unul ducea în mână un ibric din argint, iar celălalt ducea un vas din smarald verde în care avea ceva mai alb decât zăpada. M-au dus pe munte și aici unul dintre ei m-a culcat pe spate și în timp ce eu îi priveam mi-a despicat pieptul până la burtă. Nu am simțit nici o durere. Mi-a scos cu mâna tot ce am înăuntru și le-a spălat cu substanța aceea albă, apoi le-a așezat la loc. Apoi celălalt a spus; ”Ridică-te să îmi pot împlini și eu datoria”. Acesta a venit și mi-a scos inima pe care a despicat-o în două și a scos din interior ceva negru spunându-mi; ”Aceasta era partea lui Şeytan din inima ta. Am scos-o acum. O cel preiubit de Allah! Acum ești ferit de amăgirile și înșelăciunile lui Şeytan.”; povesti Profetul Muhammed aleyhisselam. Apoi continuă; ”Apoi îmi umplură inima cu ceva ușor și moale și mi-au pecetluit-o cu un sigiliu din lumină divină. Încă mai simt răceala acelei peceți în toate membrele mele. Unul dintre ei îmi atinse locul deschis și rana mi se vindecă imediat. Apoi m-au cântărit împreună cu zece oameni din națiunea mea, iar eu am cântărit mai greu. M-au cântărit cu o mie de oameni din națiunea mea și tot eu am fost mai greu. Astfel că unul dintre ei le-a spus celorlalți; ”Nu îl mai cântăriți. Jur pe Allah că chiar dacă l-ați cântări cu toată națiunea sa, el va fi mai greu.” Atunci fiecare dintre ei mi-au sărutat mâna și fața și după ce m-au așezat aici au plecat.” Locul ce fusese despicat era vizibil pe pieptu-i binecuvântat.

Acest eveniment este descris în Coran în sura Inşirah, în primul verset ce poartă și numele de Şakk-i sadr (deschiderea pieptului).

Când unii dintre companioni îl rugară pe Muhammed aleyhisselam să le vorbească despre el în anii următori primirii profeției, acesta le spuse; **"Eu sunt ruga străbunului meu Ibrahim.Sunt vestea bună adusă de fratele meu Isa!Și sunt de asemenea visul mamei mele.Pe când era însărcinată cu mine a văzut cum o lumină divină ce lumina palatele din Damasc iese din ea...Eu am crescut și am fost alăptat împreună cu fiii lui Sa`d bin Bekr."**

După împlinirea vârstei de patru ani Halime hatun îl înapoie pe Muhammed aleyhisselam mamei sale.Abdulmuttalib o recompensă pe aceasta cu daruri nenumărate.Dar acestea nu compensară durerea despărțirii de copilul drag pe care ea o relatează astfel; "Am simțit că sufletul și inima mea au rămas împreună cu el".

Pierderea onorabilei mame

Preaiubitul nostru profet a crescut apoi până la vârsta de șase ani alături de mama sa.Atunci împreună cu mama sa și slujnica lor Ummu Eymen porniră spre Medine pentru a-și vizita rudele din acel oraș și de asemenea pentru a vizita mormântul tatălui său Abdullah.În Medina au stat șase luni, timp în care Profetul a învățat să înoate în bazinul ce aparținea fiilor lui Nejjar.Atunci unul dintre învățații evrei a observat la el semnele profeției și apropiindu-se l-a întrebat cum îl cheamă.Când Profetul îi răspunse; "Ahmed", acel învățat strigă; " Acest copil va fi Profetul zilelor de pe urmă!".Acesta nu fu singurul care observă semnele profeției la copil, astfel că învățații evrei începură să vorbească între ei despre faptul că Muhammed aleyhisselam va fi Profetul așteptat.Ummu Eymen auzind spusele lor o anunță pe Amine care temându-se să nu i se întâmple ceva răucopilului hotărî să se întoarcă la Mecca.Când ajunseră în locul numit Ebva hazreti Amine se îmbolnăvi grav având și

episoade de pierdere a cunoștinței. Micul Muhammed aleyhisselam nu se despărți deloc de la căpătâiul ei. Privindu-l mama sa îi spuse; "O tu fiul celui a cărui viață a fost scăpată de săgeata morții groaznice pentru o sută de cămile datorită harului și ajutorului lui Allah Preînaltul! Allah teala să te binecuvânteze. Dacă visul pe care l-am avut se va adevăra, tu vei fi trimis de către Allah pentru a-i învăța pe oameni ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Allahu teala te va proteja de idolatria și idoli ce au venit de-a lungul timpului cu națiunile" și adăugă:

***Tot ce-i nou se trece, moare cel ce trăiește,
Se va epuiza tot ce e mult, va rămâne cineva veșnic tânăr?***

***Voi muri și eu, iar singura-mi diferență e
Că te-am născut pe tine, aceasta e onoarea mea
m lăsat în urmă-mi un fiu bun
Am închis ochii în pace.***

***Re numele meu va fi veșnic pe buzele tuturor,
Iubirea pentru tine va dăinui veșnic în inimile oamenilor.***

Apoi a murit și a fost înmormântată în acel loc. Mama noastră Amine s-astins din viață la vârsta de douăzeci de ani. După o călătorie de câteva zile Ummu Eymen îl aduse pe Muhammed aleyhisselam la Mecca bunicului său, Abdulmuttalib.

În casa bunicului

Părinții preaiubitului nostru Profet, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem respectau religia lui Ibrahim aleyhisselam. Deci erau dreptcredincioși. Conform marilor învățați islamaici ei aveau religia lui Ibrahim aleyhisselam și după ce Profetul nostru a primit profeția ei au fost reînviați pentru a face parte din ummah Profetului, astfel că au auzit și au rostit mărturisirea de credință. Muhammed aleyhisselam a crescut până la vârsta de opt ani lângă bunicul său. Abdulmuttalib, bunicul său, o persoană foarte iubită în Mecca și de asemenea responsabil cu diferite probleme era impozant, răbdător, etic, cinstit, curajos și

generos. Avea grijă de cei sărmani, ba chiar dădea de mâncare și apă animalelor care erau flămânde și înfometate. Credea în Allahu teala și în lumea de apoi. Se ferea de lucrurile dăunătoare și de toate obiceiurile urâte ale perioadei ignoranței. Întotdeauna împiedica nedreptatea și actele de cruzime în Mecca. Era ospitalier. Își formase obiceiul de a se retrage în singurătate în luna Ramazan pe muntele Hira. Fiind un om ce iubea mult copiii și plin de compasiune, Abdulmuttalib își îmbrățișă nepotul cu dragoste și nu se despărți de el zi și noapte. Când își lua locul pe perna rezervată pentru el în umbra Kaabei, copilul îl însoțea, iar celor care vroiau să îl oprească le spunea; "Lăsați-mi fiul, el este binecuvântat". De asemenea îi repeta cu insistență, doicii Profetului, Ummu Eymen; "Ai grijă de fiul meu. Oamenii cărții spun despre el că va fi profetul acestei nații". Ummu Eymen relatează: "Nu l-am văzut vreodată în copilăria sa pe Profet să se plângă de foame sau sete. Dimineața bea o înghițitură de zemzem. Când vroiam să îi dăm să mănânce spunea ;"nu vreau. Nu îmi este foame".

Abdulmuttalib nu permitea nimănui cu excepția lui Muhammed aleyhisselam să intre în camera sa când dormea sau când se retrăgea în camera sa. Îl îmbrățișea cu drag, îl mângâia și asculta și urmărea cu mare drag cuvintele și mișcărilor sale. La masă îl așeza pe genunchii săi și îi dădea să mănânce cele mai bune și cele mai gustoase bucăți. De asemenea nu se așeza la masă până nu venea Muhammed aleyhisselam. Abdulmuttalib a avut multe vise în legătură cu Muhammed aleyhisselam și a fost martorul multor întâmplări.

Odată Mecca era măcinată de secetă și foamete. Abdulmuttalib influențat de un vis pe care l-a avut îl luă pe micul Muhammed aleyhisselam și merseră pe muntele Kubeys unde se rugă lui Allah; "Domnul meu binecuvântează-ne și fericește pe noi cu ploaie pentru dreptul acestui copil". Ruga îi fu acceptată și plouă din abundență. Poeții acelor vremuri povestiră în versurile lor această întâmplare.

Călugărul din Nejran

Într-o zi pe când Abdulmuttalib stătea lângă zidul Kaabei i se alătură un călugăr din Nejran care intră în vorbă cu el. În timpul discuției călugărul spuse; "Noi am citit în cărți care sunt

caracteristicile ultimului profet ce va veni dintre fiii lui Ismail.Mecca este locul nașterii sale.Atributele sale sunt acestea și acestea”, începu el să enumere.În acest timp se apropie de Muhammed aleyhisselam.Călugărul începu să îl privească cu atenție, apoi apropiindu-se îi studie ochii, spateleși picioarele și exclamă plin de emoție; ”Iată, acesta este el! Acest copil este unul din urmașii tăi?”; întrebă.Când Abdulmuttalib îi spuse că este fiul său, călugărul adăugă; ”Conform celor scrise în cărți tatăl său nu ar trebui să fie în viață !” Atunci Abdulmuttalib spuse; ”Este fiul fiului meu.Tatăl său a murit înainte de nașterea sa pe când mama sa era însărcinată cu el.”Călugărul exclamă; ”Acum ai spus adevărul.”Abdulmuttalib se întoarse spre fiii săi și le spuse; ”Ascultați și luați aminte la cele spuse despre fiul fratelui vostru și supravegheați-l și protejați-l”.

Pierderea bunicului

În apropierea morții sale Abdulmuttalib își adună fiii și le spuse; ” S-a apropiat vremea să părăsesc această lume.Singura mea grijă acum este acest orfan.Dacă viața mea ar fi fost mai lungă m-aș fi ocupat cu drag de această sarcină în continuare.Însă este posibil acest lucru?Sufletul și inima mea ard în focul acestui dor.Îmi doresc să las această nestemată în grija unuia dintre voi.Oare care dintre voi va putea să îl protejeze și să îl servească așa cum se cuvine”.Ebu Leheb căzând în genunchi spuse; ” O tu stăpân al arabilor!Dacă v-ați gândit la cineva anume pentru a încredința acest copil nu am nimic împotriva, însă în caz contrar aș dori eu să îmi asum această responsabilitate”.Abdulmuttalib îi răspunse; ”Ai bunuri multe, dar ești aspru și nu prea știi ce e mila.Inima unui orfan este rănită și sensibilă.Se rupe imediat”.Unii dintre fiii săi își exprimară de asemenea dorința de a primi această responsabilitate însă Abdulmuttalib explicându-le fiecăruia în parte motivele îi refuză.Când veni rândul lui Ebu Talib, acesta spuse; ”Eu îmi doresc mai mult decât oricine acest lucru, dar nu este convenit să trec înaintea fraților mei mai mari.Nu am averi multe, însă, sunt mai loial decât frații mei”.Abdulmuttalib îi răspunse; ”Ai dreptate.Tu ești cel mai potrivit pentru această

datorie.Însă eu înainte de orice am de făcut mă consult cu Muhammed aleyhisselam și acționez conform voinței sale.De fiecare dată am obținut rezultatul dorit.Aș dori să îl consult și în această chestiune.Cel pe care îl va alege el va fi și opțiunea mea”. Apoi întorcându-se către Trimisul lui Allah continuă; ” Lumina ochilor mei! M-am întors spre lumea de apoi cu dorul tău în inimă.Spune-mi pe care dintre unchii tăi îl alegi?”.Profetul se ridică și îmbrățișându-l pe Ebu Talib se așează pe genunchii acestuia.Abdulmuttalib ușurat spuse; ”Mulțumire lui Allah.Aceasta era și dorința mea.” Întorcându-se spre Ebu Talib îi spuse; ” Ebu Talib, acest giuvaier nu a cunoscut dragostea de mamă și de tată.Să ții cont de acest lucru când ai grijă de el.În ochii mei ești acum mai presus decât frații tăi.Ți-am încredințat acum ție acest dar prețios, căci tu și tatăl lui sunteți născuți din aceeași mamă.Să ai grijă de el ca de propriul tău suflet.Accepti această dorință ?” Ebu Talib își mărturisi acceptul, iar Abdulmuttalib îl îmbrățișă pe Profet și îi sărută capul și chipul.Apoi spuse; ” Fiți cu toții martori că eu nu am mai mirosit ceva mai frumos mirositor vreodată și nici nu am văzut vreun chip mai frumos.”

Sub protecția lui Ebu Talib...

După moartea bunicului său Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem a trecut de la vârsta de opt ani sub aripa protectoare a lui Ebu Talib.La fel ca și tatăl său, Ebu Talib era în acele vremuri printre oamenii de vază din Mecca și din tribul Kureyș, un om iubit și respectat.L-a iubit mult și i-a arătat Profetului nostru multă compasiune.Îl iubea mai mult decât pe copiii săi, nu dormea fără el și de asemenea nu pleca nicăieri fără să-l aibă alături pe Profet.Îi spunea acestui; ”Ești foarte binecuvântat !” Când se așeza la masă nu mânca până ce nu întindea Profetul mâna spre mâncare.Iar uneori chiar puneă să i se pregătească masa separat.Ebu Talib nu avea o avere mare, iar familia sa era numeroasă.Însă după ce îl luă pe Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem sub protecția sa avură parte de mult belșug.Când Mecca fu lovită de secetă și foamete, Ebu Talib merse împreună cu Profetul la Kaaba și se

rugară. Astfel Mecca primi ploi abundente și fu salvată de secetă și foamete.

Călugărul Bahira

Pe când Profetul nostru avea vârsta de doisprezece ani văzu că Ebu Talib se pregătește pentru o călătorie în scop comercial. Înlegând că unchiul său nu dorește să îl ia în această călătorie îi spuse; **”În grija cui mă lași în acest oraș și pleci? Nu am nici tată, nici pe cineva căruia să îi fie milă de mine!...”** Aceste cuvinte avură un efect foarte puternic asupra lui Ebu Talib care se hotărî să îl ia în călătorie și pe Muhammed aleyhisselam. După o lungă călătorie caravana poposi în apropierea mănăstirii creștine din Busra. În această mănăstire se afla un călugăr pe nume **Bahira**, ce avea o carte care fusese ascunsă și trecută din generație în generație, din care dădea răspunsul tuturor întrebărilor care i se adresau. Deși caravana tribului Kureyș mai trecuse pe aici și în alți ani nu îl interesase deloc. În schimb de această dată era diferit. Călugărul aștepta ceva plin de curiozitateși din această cauză în fiecare dimineată urca în turnul mănăstirii și scruta zarea spre drumul de venire al caravelor. De această dată se întâmpla ceva diferit, plin de emoție sări de la locul lui. Căci privind în zare observă caravana tribului Kureyș care se apropia protejată fiind de un nor. Acest nor îl umbrea pe Profetul Muhammed aleyhisselam. Observând că în momentul poposirii crengile copacului sub care se așezase Profetul se aplecaseră asupra sa, Bahira fu cuprins de o emoție puternică. Porunci imediat să se pregătească masa și trimise un om să cheme la masă pe toți cei ce veniseră cu caravana. Oamenii acceptară invitația lăsându-l pe Muhammed aleyhisselam să păzească caravana. Bahira îi privi cu atenție pe toți cei ce veniră la masă și întrebă; **”Este cineva dintre voi care nu a venit la masă, o voi cei din tribul Kureyș?”**. Ei răspunseră că este o persoană care nu a venit și a rămas lângă caravană. Călugărul insistă foarte mult ca și acea persoană să li se alătore mai ales că observase că deși oamenii din caravană veniseră la masă norul nu venise cu ei ci rămăsese lângă caravană. Imediat cum veni Profetul, Bahira îl studie foarte atent și apoi îl întrebă pe Ebu Talib; **”Acest copil face parte din familia ta?”**. Ebu Talib răspunse; **”E**

fiul meu”.Atunci Bahira spuse; ” În cărți se spune că tatăl acestui copil nu este în viață, el nu este fiul tău”. E adevărat, este fiul fratelui meu”, încuviință Ebu Talib.”Ce s-a întâmplat cu tatăl lui”, întrebă Bahira.”A murit în preajma nașterii copilului”, răspunse Ebu Talib.”Ai spus adevărul, iar mama sa?”, întrebă Bahira.”A murit și ea”, adăugă Ebu Talib.Auzind acestea Bahira aprobă încă o dată răspunsul și întorcându-se către Profet jură pe idoli.Profetul îi spuse;”**Nu te jura folosind numele idoliilor.Pe această lume nu există dușmani mai mari pentru mine decât ei.Îi urăsc.**”

De această dată Bahira jură pe Allah și îl întrebă pe Profet dacă doarme.”**Ochii mi se închid, dar inima mea nu doarme niciodată**”, răspunse Profetul.Bahira îi mai adresează Profetului multe întrebări la care primi răspunsuri care erau conforme cărților pe care le citise înainte.Apoi privind ochii Profetului îl întrebă pe Ebu Talib, ”Această roșeață din ochii lui Muhammed aleyhissalam este permanentă?”.Ebu Talib îi răspunse că nu a văzut vreodată să dispară acea roșeață din ochii Profetului.Văzând că și acest semn se adevărește întocmai, Bahira a dorit să vadă semnul profeției(muhr-i nubuvvet).Profetul rușinându-se nu a fost de acord, dar Ebu Talib interveni; ”O lumina ochilor mei!Îndeplinește-i și această dorință”.Atunci Profetul își arată spatele binecuvântat.Bahira privi cu nesaț semnul profeției în toată splendoarea sa.Plin de emoție îl sărută în timp ce din ochi i se prelingeau șiroaie de lacrimi.”Mărturisesc că tu ești Trimisul lui Allah teala”, spuse el, iar apoi ridicând vocea adăugă; ” Iată acesta este stăpânul lumilor...Iată acesta este Trimisul Domnului ...Iată acesta este marele profet trimis de Allah ca o binecuvântare pentru lumi...” Toți oamenii din tribul Kureyș aflați de față se mirară; ”Cât de important este Muhammed pentru acest călugăr”, spuseră ei. Bahira îl sfătui pe EbuTalib; ” Acesta este ultimul și cel mai onorat dintre profeți.Religia sa se va răspâdi pe fața întregului pământ și va anula religiile anterioare.Nu duce acest copil în Damasc,căci evreii î sunt dușmani și mă tem că ar putea să-l rănească.”

Astfel că Ebu Talib hotărî să se întoarcă la Mecca fără a continua drumul împreună cu caravana până la Damasc.Cele spuse de Bahira îi sunară în urechi lui Ebu Talib toată viața sa,

astfel că dragostea sa pentru Profet a crescut. Până la sfârșitul vieții sale l-a protejat și l-a sprijinit în toate acțiunile sale. Preaiubitul nostru Profet un excepțional model de virtute și frumusețe atinse vârsta de șaptesprezece ani. Unchiul său Zubeyr plecând spre Yemen cu o caravană pentru comerț îl luă și pe Profet alături pentru a avea parte de belșug. Și în această călătorie fură observate evenimente surprinzătoare care au fost relatate la întoarcerea în Mecca. Astfel că în rândul tribului Kureyș se spunea despre Profet că va fi un om plin de glorie...

TINEREȚEA ȘI CĂSĂTORIA

Muhammed aleyhisselam, cel mai desăvârșit dintre oameni, era foarte plăcut în rândul celor din Mecca în comparație cu cei de aceeași vârstă, încă din anii tinereții. Era plăcut pentru comportamentul său deosebit de frumos, pentru moralitatea sa, pentru calmul și blândețea sa și de asemenea pentru multe alte calități superioare. Oamenii din Mecca l-au numit El-Emin (Cel demn de încredere) deoarece nu mințea niciodată și întotdeauna era cel mai demn de încredere.

În perioada tinereții Profetului arabii se aflau într-o ignoranță intensă. Erau răspândite în rândul lor multe moravuri precum idolatria, consumul de băuturi alcoolice, jocurile de noroc, preacurvia, camăta. Muhammed aleyhisselam ura foarte tare aceste obiceiuri corupte ale lor și întotdeauna le evita. Toți mecanii cunoșteau această sensibilitate a sa și se mirau. Nu se apropia niciodată de idoli, pe care îi ura cu feroare. Nu a consumat niciodată din carnea ce era tăiată ca jertfă pentru idoli. În copilărie ca și în adolescență și-a păscut oile proprii pe muntele Jiyad și în împrejurimi astfel câștigându-și existența. Astfel evita societatea foarte coruptă a Meccăi. Odată pe când vorbea cu companionii săi, le spuse acestora; "Nu există nici un profet care să nu fi păscut oi". Atunci îl întreabă; "O Trimis al lui Allah și tu ai fost păstor?", iar el răspunse; "Da și eu am fost păstor".

În perioada când Profetul atinsese vârsta de douăzeci de ani în Mecca ordinea publică nu mai exista. Cruzimea era extrem de răspândită, astfel că siguranța bunurilor, a vieții sau a virtuții nu era asigurată. Populația Meccăi îi nedreptățea și îi asuprea pe

străinii ce veneau la Kaaba și pe comercianți.Cei ce erau păgubiți nu se puteau adresa nici unei autorități pentru a-și reclama drepturile.În acest timp bunurile unui comerciant yemenit fuseseră tâlhărite de către un mecan, care urcă pe muntele Ebu Kubeys și strigă după ajutor către triburi pentru a-i se face dreptate.Deoarece nedreptățile atinseseră un grad de nesuportat mai marii triburilor Hașim, Zuhre și celorlalte triburi se adunară în casa lui Abdullah bin Jud`an.Hotărâră să nu mai permită nici un fel de nedreptate sau cruzime îndreptată atât asupra străinilor cât și a localnicilor și de asemenea să-i protejeze și să apere drepturile celor oprimați.Astfel se formă o asociație a dreptății.Această asociație la care luă parte Profetul nostru deși avea o vârstă tânără și în a cărei întemeiere a jucat un rol important purta numele **Hilful Fudul**.O astfel de asociație mai fusese fondată anterior de către trei persoane dintre care două purtau numele de Fadl și una de Fudayl.Astfel că din respect pentru asocia fondată de ei anterior fundația primi acest nume.Această asociație restabili ordinea publică în Mecca și rezultatele lor au fost durabile în timp.Profetul nostru le-a relatat companionilor săi după primirea profeției; **”Am fost și eu prezent la înțelegerea care s-a făcut în casa lui Abdullah bin Jud`an.Acel acord este mai plăcut pentru mine decât dacă aș deține cămile cu păr roșcat(care erau foarte prețioase).Dacă aș fi chemat din nou la o astfel de întrunire, aș lua parte.”**

Ocupația sa, comerțul

Meccanii s-au ocupat din vremuri îndepărtate cu comerțul prin care își câștigau existența.Și unchiul Profetului, Ebu Talib de asemenea își câștiga existența din comerț.Pe când Profetul nostru se afla la vârsta de douăzeci și cinci de ani viața în Mecca se îngreunase foarte tare.De aceea meccanii pregătiseră o caravană foarte mare pentru a călători spre vechea Sirie în scop comercial.Ebu Talib îi spuse nepotului său; ”Nepotul meu drag sărăcia din Mecca a atins cote de nesuportat.În acești ultimi ani în care am luptat cu foamea și sărăcia ne-au terminat toate resursele.Iată caravana tribului Kureyș s-a pregătit să plece spre Siria.Și văduva Hatige hatun dorește să trimită marfă cu această caravană și caută pe cineva de încredere în acest scop.Cu siguranță are nevoie de cineva

loial, pur și devotat ca tine. Ar fi bine să mergem și să vorbim ca să te delege pe tine ca loctiitor. Sunt sigur că te va prefera pe tine. Deși eu nu sunt de acord ca tu să mergi în Siria, căci mă tem că evreii de acolo ți-ar putea face un rău, însă nu mai avem altă soluție”. ”Vom proceda cum dorești tu”; răspunse Profetul.

Hatige hatun era o doamnă foarte renumită în Arabia pentru frumusețea, averea, inteligența, virtutea și decența sa. De aceea avea foarte mulți pretendenți din toate regiunile. Însă ea datorită unui vis pe care îl avusese nu acceptase pe nimeni. În visul său luna coborâse de pe cer și intrase în sânul ei, de acolo ieșind pe la subraț lumină toată lumea. Dimineată când povesti acest vis rudei sale Varaka bin Nevfel, acesta îi spuse; ”Ultimul Profet a prins viață. Se va căsători cu tine și în timpul căsătoriei voastre va primi profeția. Lumina divină a acestor religii va străluci asupra întregii lumi. Tu vei fi prima care va accepta religia. Acel Profet va fi din tribul Kureyș, din neamul Hașim”. Hazreti Hatige se bucură nespus la auzul acestei vești și așteptă venirea Profetului.

Hazreti Hatige se ocupa cu comerțul și își alegea parteneri din persoanele cu care se înțelegea. Ebu Talib îi prezentă situația și lui hazreti Hatige, iar aceasta îl invită pe Profet pentru a-l cunoaște. Văzând finețea sa și puritatea chipului său, Hatige îl plăcu imediat. Astfel că i se adresă Profetului spunând; ”Știu că sunteți loial, de încredere și aveți un caracter frumos. Vă voi oferi mult mai mult decât aș oferi în mod normal cuiva pentru această treabă”. Apoi îi oferi hainele necesare pentru această misiune.

Hazreti Hatige cunoștea de la vărul ei Varaka bin Nevfel, care era un creștin foarte învățat, semnele profeției. În timpul vizitei Profetului ea observase la acesta aceste semne și de aceea îi porunci slujitorului ei, Meysere următoarele; ”Când caravana va ieși din Mecca dă hățurile cămilei lui Muhammed ca să nu existe motiv de bârfă printre mecani. Când se vor îndepărta de oraș și se vor pierde din vedere îmbracă-l cu aceste haine prețioase.” Apoi pregăti cea mai frumoasă cămilă ca pentru un sultan. Iar lui Meysere îi spuse; ”Urcă-l pe această cămilă arătându-i mare respect și să știi că pe tot parcursul drumului îl vei sluji pe acest stăpân! Nu vei face nimic fără știrea și fără voia lui și de asemenea îți vei da și viața dacă va fi nevoie

pentru a-l proteja și a-l apăra!Nu zăboviți mult în locul în care mergeți și întoarceți-vă repede.Astfel nu mă voi afla într-o situație jenantă în fața neamului Hașim.Dacă vei urma întocmai tot ceea ce ți-am zis te voi elibera și îți voi oferi ceea ce dorești.” Caravana se pregăti, oamenii din tribul Kureyș se adunară în grupuri pentru a-și lua rămas bun.Se aflau acolo și rudele Profetului, unchii săi și oamenii de seamă ai neamului Hașim.Văzându-l îmbrăcat în haine de servitor, ținând frâiele cămilei în mână, mătușa Profetului căzu în genunchi și începu să se jeluiască; ” O tu Abdulmuttalib! Cel ce ai săpat fântâna Zemzem! O tu Abdullah! Ridicați-vă din mormintele voastre, întoarceți-vă capetele și priviți în ce stare se află cel binecuvântat!” Ebu Talib plângea de asemenea.Profetul cu ochii în lacrimi spuse; ”Să nu mă uitați.Amintiți-vă de tristețea și chinul meu departe de casă.” Auzindu-l toți cei prezenți începură să plângă.Îngerii luară și ei parte la această tristă scenă și întrebă pe Domnul lor; ”O Doamne!Muhammed este cel preaiubit de tine și cel căruia i-ai dăruit cel mai înalt rang.Atunci care este înțelepciunea din cele ce se întâmplă?” Allah teala le răspunse: ”Într-adevăr el este cel preaiubit de Mine.Voi, însă, nu știți tainele afecțiunii.Cum nu știți nici tainele dintre cel ce iubește și cel ce este iubit.Nimeni nu poate cunoaște acest rang și nici nu poate înțelege ceva din acest lucru tainic.”

Când caravana se depărtă de Mecca, Meysere procedăexact așa cum i se poruncise, oferindu-i cămila cea mai bună și frumos aranjată Profetului cât și hainele special pregătite pentru el.Iar el preluă frâiele cămilei.

De-a lungul călătoriei cei din caravană observă că pe tot parcursul drumului Profetul fu însoțit de un nor ce îl umbrea și de doi îngeri ce luaseră formă de păsări.În timpul călătoriei două cămile din cauza oboselii excesive rămaseră în urma caravanii.Profetul le mângâie picioarele și acestea imediat deveniră foarte rapide.Văzând acestea și multe alte lucruri cei din caravană înțelesesă că Muhammed aleyhisselam nu era un om obișnuit.Când au ajuns la Busra poposiră în apropierea mânăstirii.Bahira, cel care înțelesese cu ani în urmă că Muhammed aleyhisselam va deveni ultimul profet, murise, iar locul său fusese luat de Nastura.Urmărind caravana, călugărul

văzu o persoană care se așeză sub un copac uscat.Imediat copacul înverzi.Nastura îl întrebă pe Meysere cine este acea persoană, iar slujitorul îi răspunse că face parte din tribul Kureyş.Călugărul îi explică că în afara profetului nimeni nu s-a mai așezat sub acel copac și adăugă; "Ochii săi prezintă cumva o roșeață?". "Da, ochii săi sunt tot timpul roșii", răspunse Meysere."Într-u slava lui Allah teala, care i-a trimis Biblia lui Isa aleyhisselam, acesta va fi ultimul Profet.Cât mi-aș fi dorit să fi trăit până în acele vremuri, când el va primi profeția...", zise Nastura.

Pe când vindea în piața din Busra mărfurile văduvei Hatige, Profetului i se ceru de către un evreu ce nu credea în spusele sale să jure pe Lat și Uzza.Atunci Profetul îi răspunse; "Eu nu voi jura vreodată pe numele acestor idoli.Când trec pe lângă ei îmi întorc capul în partea cealaltă."Auzind aceste cuvinte și observând și celelalte însușiri ale Profetului, evreul își exprimă admirația; "Jur pe Allah că acest om va fi ultimul Profet.Învățații noștrii au studiat despre el în cărți."

Meysere își întipărea în memorie tot ceea ce auzea și vedea în legătură cu Muhammed aleyhisselam și astfel admirația sa pentru el creștea.Se sădise în inima sa o mare dragoste pentru Profet și aștepta cu plăcere și respect să îndeplinească orice acesta îi cerea.

Toate mărfurile se vândură și prin belșugul adus de Profet, câștigurile erau mult mai mari decât altă dată.Când ajunseră în zona Merruzzahran, Meysere îi propuse Profetului să meargă înainte și să dea vestea cea bună a înapoierii caravanei locuitorilor Meccăi, astfel că Profetul se îndepărtă de caravană îndreptându-se spre Mecca.

Nefise binti Muniyye relatează: " Se apropia vremea întoarcerii caravanei.Hatige hatun urca în fiecare zi împreună cu ajutoarele sale, pe casă și privea în zare spre drumul de întoarcere al caravanei.Într-o astfel de zi, pe când mă aflam lângă Hatige hatun, în depărtare se zări cineva pe o cămilă.Acesta era umbrit de un nor și de doi îngerii în formă de pasăre.Lumina de pe fruntea Profetului strălucea precum luna.Hatige hatun înețelegând cine este drumețul răsuflă ușurată.Însă pentru a fi sigură întrebă cine este drumețul care se apropia.Ajutoarele sale răspunseră; "Seamănă cu

Muhammed aleyhisselam.” După puțin timp Hazreti Muhammed aleyhisselam ajunse la conacul lui hazreti Hatige și îi aduse vestea îmbucurătoare.

După un timp caravana intră în Mecca.Meysere îi relată lui hazreti Hatige toate evenimentele ieșite din comun care s-au petrecut în timpul călătoriei, precum umbrirea Profetului, spusele călugărului Nastura, însănătoșirea cămilelor slăbite.Toate acestea îi întăriră convingerile lui hazreti Hatige, care îi ceru lui Meysere să nu vorbească nimănui despre acestea întâmplări.

Emoționată hazreti Hatige porni către Varaka bin Nevfel pentru a-i împărtăși cele auzite de la Meysere.Acesta ascultă plin de admirație spusele ei și adăugă; ”O Hatige, dacă cele povestite de tine sunt adevărate, Muhammed aleyhisselam, va fi Profetul acestui popor.”

Profetul nostru a fost plecat în patru călătorii, la vârsta de 12 ani la Busra împreună cu unchiul său Ebu Talib, la vârsta de 17 ani împreună cu unchiul său Zubeyr în Yemen, la vârsta de 20 de ani în vechea Sirie și la vârsta de 25 de ani tot în Siria pentru a vinde mărfurile lui hazreti Hatige.În afara acestora nu a mai participat la alte călătorii.

Căsătoria cu Hazreti Hatige

Auzind vestea cea bună de la Varaka bin Nevfel și văzând atributele desăvârșite ale Profetului, hazreti Hatige își dori foarte mult să se căsătorească cu acesta, pentru a primi onoarea de a-l sluji.Nefise binti Muniyye înțelegându-i situația hotărî să îi vină în ajutor.Ea merse la Profetul Muhammed aleyhisselam și îl întrebă; ”O Muhammed! Ce te împiedică să te căsătorești?” Profetul îi răspunse; ”**Nu am suma necesară unei căsătorii.**”Atunci Nefise hatun adăugă; ”Muhammed(aleyhisselam), dacă dorești să te căsătorești cu o femeie virtuoasă și onorabilă, frumoasă și cu o avere bună, eu sunt gata să te ajut.” ”**Cine este această femeie?**”; întrebă Profetul.” Hatige binti Huveylid”, răspunse Nefise.”**Cine va mijloci această căsătorie?**”, întrebă Trimisul lui Allah.Nefise hatun răspunse că ea va aranja aceasta și apoi se retrase pentru a-i da vestea îmbucurătoare lui Hazreti Hatige.Aceasta la rândul ei le prezintă situația rudelor sale, Amr bin Esed și lui

Varaka bin Nevfel și de asemenea îi trimise Profetului o invitație pentru o anumită oră. Ebu Talib și frații săi se pregătiră și la ora stabilită împreună cu Profetul Muhammed sosiră la casa lui Hazreti Hatige.

Aceasta își împodobi locuința și drept mulțumire și bucurie pentru această zi își dăruie toate bijuteriile ajutoarelor sale, pe care de asemenea le eliberă. Trimisul lui Allah sosi împreună cu unchiul său. Ebu Talib spuse; " Slavă și mulțumire lui Allahu teala că ne-a adus pe lume din neamul lui Ibrahim aleyhisselam și Ismail aleyhisselam. Că ne-a însărcinat cu protejarea Beytullah. Ne-a facilitat nouă acea casă binecuvântată care este direcția de rugăciune a oamenilor și o înconjoară, pe care o protejează de orice lucru rău. Muhammed, fiul fratelui meu Abdullah este o persoană ce este superioară oricui din tribul Kureyş, dacă ar fi comparați. Este adevărat că nu are o bună situație materială, dar averea nu este importantă, căci este trecătoare, precum umbra. Însă onoarea, superioritatea nepotului meu sunt cunoscute de noi toți. Acum o cere în căsătorie pe Hatige binti Huveylid. Ce mehr doriți să oferim? Jur că rangul lui Muhammed aleyhisselam este foarte înalt." Varaka bin Nevfel aprobă cele spuse de Ebu Talib, astfel că unchiul lui Hazreti Hatige, Amr bin Esed continuă; "Fiți martori că am fost de acord și i-am dat-o ca soție pe Hatige binti Huveylid lui Muhammed aleyhisselam." Astfel se încheie căsătoria dintre cei doi. Conform unor relatări mihrul a fost de 400 de monede de aur, conform unei alte relatări acesta a fost de 500 de dirhemi, iar o altă relatare spune că ar fi fost de 20 de cămile.

Ebu Talib tăie o cămilă pentru a sărbători căsătoria. Hazreti Hatige îi oferă Profetului Muhammed toate bunurile sale spunând; "Ofer toate aceste bunuri ale mele persoanei tale înalte. Eu de asemenea am nevoie de protecția și recunoștința ta.

De-a lungul căsătoriei lor ce a durat 25 de ani (15 ani înainte de primirea profeției și 10 ani după primirea profeției), până la moartea lui hazreti Hatige, aceasta l-a sprijinit și l-a slujit mereu pe Profetul Muhammed aleyhisselam. În timpul căsătoriei cu hazreti Hatige, Profetul Muhammed aleyhisselam nu a mai avut o altă soție. Ei au avut împreună șase copii, dintre care patru fete, Zeyneb, Rukayye, Ummu Gulsum, Fatima și doi băieți,

Kasim și Abdullah. Profetul a mai avut un fiu, Ibrahim, din căsătoria cu hazreti Mariye, în timpul profeției. De la celelalte soții nu a avut alți copii. Cea mai mare dintre fiice este Zeyneb, iar cea mai mică și cea mai iubită, Fatima. Aceasta s-a născut cu 13 ani înaintea hegirei. Fiisăi au murit la o vârstă fragedă, iar fetele cu excepția Fatimei au decedat înaintea morții Profetului. Hazreti Fatima s-a stinsși ea la șase luni după moartea Profetului. Ea a fost căsătorită cu hazreti Ali. Iar descendenții Profetului provin toți din această ramură.

Trimisul lui Allah, sallallahu aleyhi ve sellem s-a ocupat în continuare cu comerțul și după căsătorie. Din câștigul rezultat din activitățile sale ajuta orfanii și persoanele nevoiașe și ospăta musafirii.

Zeyd bin Harise

Pe când era copil Zeyd bin Harise merse cu mama sa, Su`da în vizită la rudele sale. În acel moment au fost atacați de către un alt trib, iar Zeyd bin Harise fu luat ostatic și adus la târgul din Mecca denumit, Suk-î Ukaz spre a fi vândut, de unde fu cumpărat pentru suma de 400 de dirhemi de către Hakim bin Hizam, nepotul lui hazreti Hatige. Acesta îl dăruie pe Zeyd mătușii sale, iar aceasta la rândul ei îl dăruie Profetului. Hazreti Muhammed îl eliberă imediat și luându-l sub protecția sa îi permise să rămână în casa sa. Zeyd bin Harise nu avea nici unde să se ducă, nici pe cineva mai bun ca Profetul Muhammed aleyhissalam care să-l protejeze, astfel că acceptă bucuros să rămână alături de Trimisul lui Allah.

Zeyd bin Harise îl iubea, datorită purtării sale frumoase pe Profetul Muhammed, cel care a fost creat de către Allah pentru a desăvârși comportamentul ales, pe cel superior tuturor oamenilor din trecut, prezent și viitor pe cel ce posedă cele mai frumoase calități precum, dreptate, milă, generozitate, iubire umană, bună-dispoziție, noblețe, cinste și încredere, curaj, veridicitate, curtoazie, umilință, sobrietate; chiar și înainte de revelarea profeției.

Părinții lui Zeyd nu aveau nici un fel de vești despre fiul lor, nu știau unde se află și erau înnebuniți de durere. Tatăl său, arzând de dorul fiului său îl căuta și ruga rudele care din Yemen și cunoscuții care călătoreau să îi aducă vești despre fiul său. Cu

inima plină de durere și ochii înlăcrimați tatăl copilului compunea poezii prin care își exprima durerea.

**Îmi plâng fiul, pe Zeyd, nu știu ce e cu el
Oare mai trăiește sau moartea mi l-a răpit?**

**Suflet chinuit nu mă mai întreba în zadar!
Nu știu mormântul i-o fi în câmp sau pe stânci.**

**Zeyd, odorul meu! Ah dacă aș ști că cel plecat se va
întoarce!**

**Nu îmi doresc decât întoarcerea ta, jur pe Allah
Fiecare boare de vânt, fiecare copil îmi aduc aminte de
tine,
La fel și soarele ce răsare în fiecare dimineață.**

**Vaiete, mii de suspine pentru copilașul meu,
Îl caut mereu deși mă simt groaznic.**

**Nu pot avea liniște și odihnă
Atât timp cât știu că îl pot găsi.**

**Chiar dacă omul speră, este totuși muritor
Fii mei! Kays, Amr, Yezid, Jebel; Zeyd rămâne în grija
voastră**

Astfel că niște oameni din tribul Beni Kelb ce vizitară Kaaba în perioada preislamică îl văzură și îl recunoscără pe Zeyd. Acesta le spuse; "Sunt sigur că familia mea mă caută și mă jelește, așa că vă rog să le transmiteți aceste versuri."

**Sufletul mi-e trist, sunt departe de căminul meu,
Deși sunt despărțit de părinții mei, sunt lângă Kaaba**

**Tristețea să nu vă amărăscă sufletul,
Vaiețele vostre pentru mine să nu se ridice la cer.**

**Slavă lui Allah, mă aflu într-o asemenea casă,
Că îi aduc mereu mulțumiri lui Allah pentru onoarea care
mi se arată.**

Harise auzind aceste vești se bucură nespus și împreună cu fratele său, Ka`b, porniră spre Mecca luând asupra lor o sumă mare de bani. Ajunși în Mecca veniră la Profetul Muhammed aleyhisselam și i se adresară: "O conducător al tribului Kureyș, o nepot al lui Abdulmuttalib, o urmaș al neamului Beni Hașim! Sunteți vecin al Haremi Șerif. Ospățați musafirii, protejați prizonierii și îi eliberați. Te rog să nu mă refuzi, îți voi oferi toți banii de care este nevoie pentru a-mi elibera fiul ce se află în slujba voastră! Profetul le răspunse: "**Chemați-l pe Zeyd să îi dăm de știre. Și să îl eliberăm. Dacă va dori să plece cu voi, puteți să îl luați fără a da vreun ban, însă dacă va dori să rămână cu mine, jur pe Allah, că nu voi renunța la cel ce mă alege și va rămâne cu mine în continuare.**"

Harise și fratele său fură mulțumiți de răspunsul Profetului și i se adresară; "Ești drept și plin de compasiune față de noi".

Astfel Profetul îl chemă pe copil și îl întrebă dacă cunoaște acele persoane. Zeyd îi recunoscă pe tatăl și pe unchiul său. Atunci Profetul îi spuse; "**Zeyd, tu ai aflat cine sunt eu și ai văzut purtarea mea plină de compasiune și grijă față de tine. Tatăl și unchiul tău au venit să te ia. Astfel că ori mă preferi pe mine și rămâi aici, ori îi alegi pe ei și pleci.**"

Așteptând ca băiatul să îi aleagă pe ei, tatăl și unchiul lui Zeyd avură o mare surpriză, căci copilul răspunse; "Eu nu prefer pe nimeni altcineva decât pe tine, o Muhammed aleyhisselam. Ați

fost pentru mine atât tată, cât și unchi. Doresc să rămân în continuare aici.”

Rudele sale rămaseră mute de uimire. Apoi tatăl său supărat, îl apostrofă; ”Să-ți fie rușine, să înțeleg că preferi sclavia în detrimentul libertății și al părinților tăi!” Zeyd îi răspunse; ”Tată, acest om mi-a arătat atâta milă și m-a tratat astfel încât nu pot prefera pe nimeni altcineva în locul său.”

Profetul nostru îl iubea mult pe Zeyd. Astfel că văzând dragostea și loialitatea lui Zeyd, îl duse pe acesta la Kaaba și în fața tuturor celor prezenți spuse; ”**Fiți martori că Zeyd este fiul meu. El este moștenitorul meu, iar eu sunt moștenitorul său.**” Auzind acestea tatăl și unchiul lui Zeyd se liniștiră și plecară spre casă cu inima împăcată. Companiile Profetului îl numiră după acest eveniment pe Zeyd, Zeyd bin Muhammed (fiul lui Muhammed), însă Allah teala trimise versetele 5 și 40 din sura Ahzab în care spune; ”**Chemați-i după părinții lor, căci astfel este mai cu dreptate față de Allah**”, ”**Muhammed nu este tată nici unuia dintre bărbații voștri (precum Zeyd)**”. Astfel Zeyd a fost numit în continuare Zeyd bin Harise, după numele tatălui său.

Arbitrajul în reconstrucția Kaabei

Pe când Profetul avea 35 de ani a fost ales arbitru în problema reconstrucției Kaabei. Ploile și inundațiile slăbiseră foarte mult pereții și baza Kaabei, iar un incendiu provocase daune foarte mari astfel că tribul Kureyș a luat hotărârea de a dărâma Kaaba până la temelia construită de hazreti Ibrahim și a o reconstrui. Fiecare trib a primit o sarcină și astfel au înălțat zidurile Kaabei. Fiecare trib era conștient de onoarea acordată, însă nu reușeau să ajungă la un acord în legătură cu așezarea Hagerulesved (piatra neagră). Deoarece fiecare trib dorea să aibă această deosebită onoare, s-a iscat între ei o mare neînțelegere. Tribul Abduddar jură că va face vărsare de sânge dacă altcineva va așeza Hagerulesved. Această neînțelegere dură patru, cinci zile și luase proporții atât de mari încât se putea produce vărsare de sânge.

Atunci unchiul lui Abdulmuttalib împreună cu un bătrân pe nume Huzeyfe bin Mughire spuseră, arătând spre poarta Beni Șeybe; ”O voi trib Kureyș! Să hotărască asupra acestei

neînțelegeri prima persoană ce va intra pe această poartă”.Toată lumea fu de acord și își îndreptară privirile spre poartă în așteptarea celui ce va aduce rezolvarea în această delicată problemă.În cele din urmă în dreptul porții apărură cel în care aveau cea mai mare încredere și pe care, datorită dreptății și sincerității sale, toți îl numeau ”El Emin”(Cel demn de încredere), Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. ”Iată, El Emin! Avem încredere în hotărârea luată de el”, exclamă toți în unanimitate.

Când i se prezentă problema, Profetul ceru o mantie pe care o așternu jos și în mijlocul căreia așeză piatra.Apoi le ceru reprezentanților diferitelor clanuri prezente să țină de câte un colț al mantiei și să ridice în același timp piatra.Când au ridicat-o până la nivelul potrivit, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, însuși a așezat-o cu mâna sa în poziția potrivită.Astfel toate triburile au fost mulțumite de decizia luată prin înțelepciunea Profetului, care a îndepărtat un conflict și au continuat ridicarea pereților Kaabei.

REVELAȚIA ȘI ÎNDEMNUL LA RELIGIA LUI ALLAH

La vârstă de treizeci și șapte de ani preaiubitul Profet Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem începe să audă voci ce îl cheamă; ”Ya Muhammed!”.În jurul vârstei de treizeci și opt de ani începe să vadă unele lumini divine.În afara soției sale Hatige, Profetul nu împărtășește nimănui aceste stări ieșite din comun pe care le trăiește.În acea perioadă în târgul din Ukaz, Kus bin Saide, unul dintre celebrii oratori ai acelor vremuri, călare pe o cămilă, vestea lumii venirea Profetului Muhammed aleyhissalam.Într-un pasaj din discursul său acesta spunea:

”Voi oamenii! Veniți, ascultați, așteptați și luați aminte!Cel ce se naște moare, cel ce moare va întâmpina răul, ce e scris se va întâmpla!...Ascultați și luați aminte! Sunt vești din ceruri, pe pământ vor avea loc evenimente deosebite!...O religie a lui Allah!...Și un profet trimis de Allah!...Venirea sa este atât de apropiată, încât umbra i-a căzut pe capetele voastre. Ce binecuvântați sunt cei ce îl vor urma și își vor mărturisi credința în el.Și vai nenorocitului ce i se va împotrivi și se va revolta împotriva sa! Rușine să le fie popoarelor ce își petrec viețile în nepăsare!...”

În acest timp, în Arabia, populația se îndepărtase de regulile divine și se divizaseră în clase precum bogați săraci, puternici slabi, stăpâni sclavi. Primii îi zorbesc pe cei din urmă sub dominația lor și nu îi tratează ca pe niște oameni. Bunurile celor slabi sunt luate cu forța și nu există nici o autoritate care să împiedice aceste abuzuri. Toți erau lipsiți de rușinea, teama și virtuțile proprii celor care cred în Allah. Toate fărădelegile, precum crima, preacurvia, jocurile de noroc, alcoolul erau înfăptuite în mod liber, fără a fi considerate anormale. Vaietele și plânsetele oamenilor nevinovați se ridicau la cer. Din punct de vedere moral societatea se afla într-o prăpastie, iar oamenii într-o mare a ignoranței. Femeile erau vândute ca simple mărfuri; fetele erau îngropate de vii fără milă. Și ceea ce era cel mai rău, acești oameni fără inimă considerau o mare onoare faptul că se închinau și se rugau idolilor pe care ei înșiși îi făceau și care nu le aduceau nici un beneficiu sau prejudiciu. De la profetul Adem încoace nu se mai văzuse o asemenea ignoranță, cruzime, necredință și perversiune. Oamenii se transformaseră în niște monștrii. Peste tot domnea ura, iar societatea stătea de parcă era gata să explodeze. Peste tot acest întuneric se aștepta răsăritul soarelui luminos al fericirii. Odată cu nașterea sa locul necredinței ar fi fost luat de credința în Allah, dreptatea ar fi înlocuit nedreptății, cunoșterea locul ignoranței, astfel oamenii ar fi întâlnit fericirea veșnică. În cele din urmă Profetul Muhammed aleyhissalam începu să aibă vise premonitorii. În hadis se relatează că revelația a început cu visele premonitorii care au durat o perioadă de șase luni. În apropierea venirii revelației se înmulțiră vocile care îl chemau "Ya Muhammed". După aceste evenimente, Profetul prefera singurătatea și izolarea, alegând să mediteze singur într-o peșteră de pe muntele Hira. Uneori cobora în Mecca pentru a înconjura Kaaba și a merge la locuința sa unde rămânea pentru o perioadă de timp după care luându-și provizii pornea din nou spre muntele Hira pentru a împlini acte de adorare și a medita. Uneori rămânea în această peșteră pentru mai multe zile, astfel că hazreti Hatige îi pregătea mâncare pe care i-o trimitea acolo.

Prima revelație

La vârsta de patruzeci de ani, în luna Ramadan, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se retrăsese din nou în peștera de pe muntele Hira. În cea de-a 17-a noapte, luni, după miezul nopții auzi o voce care îl chema. Ridicându-și capul pentru a se uita împrejur, auzi din nou aceeași voce chemându-l și deodată o lumină puternică. Imediat Gebrail aleyhissalam își făcu apariția și îi spuse Profetului; "Citește!" Profetul Muhammed aleyhissalam răspunse: "Eu nu știu să citesc". Atunci îngerul îl strânse până rămase fără putere și i se adresă din nou, "Citește!". Profetul îi dădu același răspuns. Îngerul îl mai strânse încă o dată cerându-i același lucru, dar răspunsul Profetului nu se schimbă. Pentru a treia oară îngerul Gebrail aleyhissalam îl strânse pe Profetul Muhammed aleyhissalam și după ce îl eliberă îi adresă primele cinci versete din sura Alak; "(O Muhammed) **Citește! În numele Domnului tău care a creat , Care l-a creat pe om din sânge închegat! Citește! Domnul tău este cel mai Nobil, Este Cel care l-a învățat cu calemul, L-a învățat pe om ceea ce el nu a știut!**" Profetul Muhammed a citit împreună cu îngerul Gebrail aceste versete și astfel a venit prima revelație și s-a născut soarele Islamului ce a luminat întregul univers.

Cuprins de o mare emoție și teamă Profetul Muhammed aleyhissalam coborî din peștera de pe muntele Hira. Ajuns la jumătatea drumului pe munte auzi o voce care spuse "O Muhammed! Tu ești Trimisul lui Allah teala, iar eu sunt îngerul Gebrail!" și apoi lovi pământul cu călcâiul. În locul acela țâșni o apă, iar Gebrail aleyhissalam începu să facă abluțiunea. Când termină îi ceru și Profetului să facă abluțiunea așa cum văzuse la el. Apoi împliniră două rekaturi de rugăciune, iar Gebrail aleyhissalam fu imam. După rugăciune Gebrail aleyhissalam îi spuse Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem: "O Muhammed! Pacea lui Allah fie asupra ta! Tu ești trimisul meu către oameni și djini. Astfel vorbește lor despre Unicitatea mea și cheamă-i la adevăr." Transmitându-i spusele lui Allah, Gebrail aleyhissalam se ridică la cer și dispăru.

În drum spre casa sa, Profetul auzi toate pietrele și toți copacii spunându-i "Esselamu-aleyke ya Resulallah!" Ajuns acasă le ceru să îl acopere și se odihni până își reveni din tremurat. Îi povesti tot ceea ce se întâmplase soției sale Hatige, adăugând:

” Gebrail a dispărut din fața mea, dar măreția, teama și severitatea sa nu m-au părăsit.M-am temut că mă vor declara nebun și mă vor discredita.”Hazreti Hatige fiind pregătită și așteptând aceste zile îi răspunse; ”Allah teala să te aibă în pază.El nu îți trimite și nu îți dorește decât binefaceri și binecuvântări.Pe Allah, eu cred că tu vei fi Profetul acestui popor.Deoarece iubești oaspeții, spui întotdeauna adevărul și ești de încredere.Îi ajuți pe cei slabi și năpăstuiți și îi protejezi pe orfani.Ai un caracter nobil, iar cel ce are aceste merite nu cunoaște frica.”

Apoi porniră spre Varaka bin Nevfel pentru a se consulta cu el în privința acestui eveniment.După ce îl ascultă pe Profet, Varaka bin Nevfel îi spuse; ” O Muhammed aleyhisselam aceasta este o veste îmbucurătoare!Jur pe Allah teala că tu ești ultimul Profet, cel pe care ni l-a vestit hazreti Isa.Îngerul cee ți s-a arătat este Gebrail aleyhisselam, cel ce i s-a arătat și profetului Musa.Ah! Dacă aș fi fost tânăr.Dacă aș fi putut trăi până când te vor scoate din Mecca ca să te pot ajuta.Într-un timp foarte apropiat ți se va porunci să propovăduiești și de asemenea să lupti pe calea lui Allah.”După aceste cuvinte îi sărută mâna Profetului.La o perioadă scurtă de timp Varaka bin Nevfel își pierdu viața.

Poruncirea propovăduirii

Astfel veni prima revelație prin care i se aducea profeția, Trimisului lui Allah.Trei ani de zile după acest eveniment nu mai urmă nici o altă revelație.În tot acest timp, îngerul Israfil aleyhisselam a venit și l-a învățat pe Profet anumite lucruri.Însă acestea nu erau revelații.În această perioadă, Profetul a suferit mult, dar îngerul Gebrail aleyhisselam venea mereu și îl consola spunându-i ”O tu cel preiubit de către Allah teala! Tu ești Profetul lui Allah!” Profetul Muhammed aleyhisselam relatează; ” **În perioada în care revelațiile se întrerupseseră coboram din peștera de pe muntele Hira când am auzit o voce din cer.Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Gebrail aleyhisselam stând pe un tron între cer și pământ.M-a cuprins o teamă puternică.Când am ajuns acasă le-am cerut să mă acopere cu ceva.Atunci Allah teala a trimis revelația;** ”O, tu cel acoperit! Ridică-te și îndeamnă! (vestește-ți

poporul că vor fi aspru pedepsiți, dacă nu își mărturisesc credința) Pe Domnul tău preamărește-L, Veșmintele tale curățește-le.” **Erau primele versete din sura Muddessir. După aceea revelațiile au continuat fără întrerupere.**”

Astfel Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem a început chemarea la Islam, arătându-le oamenilor poruncile și interdicțiile lui Allah teala. Îngerul Gebrail aleyhisselam, venind cu revelația, lua uneori formă umană și semăna cu Dîhie-i Kelb, unul din companionii Profetului. Uneori venea ca o sugestie, ca o inspirație în inima Profetului. Atunci nu avea o formă vizibilă. Alteori venea în vis, iar uneori venea însoțit de un zgomot, un murmur înfricoșător. Aceasta era forma cea mai grea a revelației. Când revelația venea în această formă, fruntea Profetului Muhammed aleyhisselam se umplea de sudoare chiar și în cea mai friguroasă zi. Dacă se afla călare pe cămilă, aceasta se prăbușea la pământ simțind greutatea revelației. De asemenea companionii aflați în preajma Profetului simțeau greutatea revelației. Îngerul Gebrail aleyhisselam i s-a arătat Profetului de câteva ori și în adevărata sa formă.

De asemenea Allah teala i-a transmis Profetului Muhammed aleyhisselam revelația și fără ajutorul unui înger sau fără vreo perdea. Revelația a fost transmisă sub această formă în noaptea Mirajului.

Misiunea Profetului Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem de a chema oamenii la Islam s-a desfășurat pe o perioadă de douăzeci și trei de ani începând cu venirea primei revelații. Treisprezece ani din aceștia au fost petrecuți în Mecca, iar zece ani în Medina.

Coranul cel Sfânt a fost revelat în totalitate în 22 de ani, 2 luni și 22 de zile.

Profetul Muhammed aleyhisselam era **analfabet**, adică nu știa să scrie sau să citească și nici nu a luat vreodată lecții de la cineva. El s-a născut în Mecca și și-a petrecut viața lângă anumite persoane. Cu toate acestea el a transmis cunoștințe despre evenimente din cărți scrise în perioada greacă și romană, cât și din Biblie și Tora. În cel de-al șaselea an al emigrării, Profetul a trimis scrisori conducătorilor Imperiului Roman, Imperiului Persan și Etiopiei, cât și celorlalți conducători arabi pentru a le împărtăși Islamul. De asemenea a

primit un număr mai mare de șaiszeci de soli. Această chestiune este prezentată și în Coran în sura Ankebut, versetul 48, în traducere; **"Tu nu ai citit nici o carte înainte de venirea acestui Coran. Nu ai scris. Dacă ai fi știut să scrii și să citești ar fi putut afirma că ști toate acestea de la altcineva."**

De asemenea în hadis se relatează; **"Eu sunt Muhammed, profetul analfabet... După mine nu va mai veni un alt profet."** În sura Nejm, versetele 3, 4 se spune, **"El (Muhammed aleyhisselam) nu vorbește de la sine. Vorbele sale i-au fost trimise și învățate prin revelații."**

Primii musulmani

După primirea revelației, hazreti Hatige a fost prima femeie care și-a mărturisit credința fără a sta pe gânduri, astfel ea primind onoarea de a fi primul musulman. Profetul Muhammed aleyhisselam a învățat-o pe hazreti Hatige să facă abluțiunea așa cum învățase de la Gebrail aleyhisselam. După aceea, au împlinit împreună două unități de rugăciune, Profetul Muhammed fiind imam. Hazreti Hatige a urmat fără nici o împotrivire, în cel mai ireproșabil mod toate poruncile Profetului. Astfel ea a atins un rang foarte înalt în fața lui Allah. Ea era cea care îl consola pe Profet când acesta era supărat, sau era luat în derâderede către cei ce respingeau Islamul, spunându-i; **"O Trimis al lui Allah! Nu fi supărat! Nu te întrista! Religia noastră va deveni puternică în cele din urmă, iar necredincioșii vor fi distruși. Poporul tău îți va da ascultare..."** În urma acestor vorbe pline de compasiune și alinare, Gebrail aleyhisselam veni într-o zi și îi spuse Profetului; **"O Trimis al lui Allah! Transmite-i Hatigei pacea lui Allah"**.

Profetul Muhammed a zis **"Allah teala mi-a poruncit să îi vestesc Hatigei o casă din perle în Rai. Acolo nu există boli, supărare și durere de cap."**

În rândul adulților, următorul care a acceptat Islamul după hazreti Hatige, a fost hazreti Ebu Bekir, cel mai apropiat prieten al Trimisului lui Allah. În urmă cu douăzeci de ani hazreti Ebu Bekir a avut un vis: **"Luna cobora din cer la Kaaba, unde se împărțea în bucăți ce cădeau pe casele din Mecca. Apoi aceste bucăți se reîntregiră și se ridicară din nou la cer. Bucata ce**

căzuse pe casa lui Ebu Bekir nu se ridică la cer, iar el văzând aceasta închise imediat ușa ca pentru a nu-i permite acelei bucăți de lună să mai poată ieși.”

Trezindu-se plin de emoție după acest vis, hazreti Ebu Bekir se grăbi către un învățat evreu pentru a-i tălmăci visul. Acesta îi spuse că visul său nu poate fi tălmăcit, fiind unul din visele confuze. Însă visul nu-i dădea pace lui Ebu Bekir astfel că într-una din călătoriile sale, când ajunsese în regiunea unde locuia călugărul Bahira, acesta îi ceru și călugărului să-i tălmăcească visul. Bahira îl întrebă de unde este, iar Ebu Bekir îi răspunse că face parte din tribul Kureyș. Atunci Bahira continuă; ”Din acest trib va veni un profet și lumina divină a căii drepte se va răspândi asupra Meccăi. Tu vei fi ajutorul său în timpul vieții sale și conducătorul musulmanilor după moartea sa.” Hazreti Ebu Bekir rămase foarte surprins de acest răspuns. El nu povesti nimănui acest vis și tălmăcirea sa până când Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem nu-și declară profeția.

Când Profetul Muhammed își anunță profeția, Ebu Bekir veni alergând la el și îl întrebă; ”Toți profeții au câte o dovadă a profeției lor, care este dovada ta?” Profetul îi răspunse; ”**Dovada pentru profeția mea este visul pe care l-ai avut și a cărui tălmăcire ai cerut-o învățatului evreu ce ți-a spus**” Este un vis confuz ce nu se poate tălmăci”, iar apoi **Bahira ți l-a tălmăcit corect.**” Apoi continuă; ” **O Ebu Bekir! Te chem la Allah și la Trimisul Său.**”

Astfel hazreti Ebu Bekir spuse; ” Mărturisesc că tu ești Trimisul lui Allah, că profeția ta este adevărată și este o lumină divină ce luminează universul.” și acceptă Islamul, devenind musulman.

Conform unei alte relatări, înainte ca Profetului Muhammed să i se trimită profeția, hazreti Ebu Bekir călători în Yemen. Aici întâlni un bătrân foarte înțelept ce făcea parte din tribul Ezd. Acesta privind-l pe hazreti Ebu Bekir îi spuse; ” Dacă nu mă înșel ești din Mecca.” Ebu Bekir îi răspunse afirmativ și între ei avu loc următoarea convorbire:

-Faci parte din tribul Kureyș?

-Da.

-Faci parte din Beni Temim?

-Da.

-A mai rămas un singur semn.

-Care este acela?

-Descoperă-ți abdomenul.

-De ce?

-Am citit în cărți că va veni un profet în Mecca.El va avea două ajutoare.Unul tânăr și unul în vârstă.Cel tânăr va ușura multe din greutăți și va rezolva multe probleme.Cel în vârstă are tenul alb, mijlocul subțire și o aluniță neagră pe abdomen.Înclin să cred că tu ești acela.Descoperă-ți abdomenul să vad.

Astfel hazreti Ebu Bekir își desoperi abdomenul lăsând să se vadă alunița neagră.Atunci bătrânul spuse; "Jur pe Allahu teala că tu ești acela" și îi dădu multe sfaturi lui Ebu Bekir.

După ce își termină treburile, hazreti Ebu Bekir merse la bătrân pentru a-și lua rămas bun și îl rugă să îi recite câteva versuri.Bătrânul recită doisprezece beyt (poezii scurte de două versuri) pe care Ebu Bekir le memoră.

La întoarcerea din călătorie, Ebu Bekir fu vizitat de către Ukbe ibni Ebu Mu`ayt, Şeybe, Ebu Gehil, Ebu`l Buhteri, unii dintre oamenii de vază ai tribului Kureyş.Hazreti Ebu Bekir îi întrebă dacă s-a întâmplat ceva deosebit cât a lipsit el.Iar aceștia îi răspunseră; " Nu știm dacă poate fi ceva mai ciudat decât ceea ce s-a întâmplat.Orfanul lui Ebu Talib pretinde că este profet și ne spune că religia noastră și a strămoșilor noștri este greșită.Dacă nu ai fi fost tu, nu cred că ar mai fi fost în viață până acum.Tu ești prietenul său, așa că rezolvă tu această problemă."

Hazreti Ebu Bekir porni, după plecarea vizitatorilor spre casa Profetului.Când i se deschise ușa îl întrebă pe Profet; " O Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ce se zvonește despre tine?" Atunci Profetul îi răspunse; " **Eu sunt profeul trimis de Allah teala.Am fost trimis pentru tine și pentru toți fiii lui Adem, așa că mărturisește-ți credința ca să obții aprobarea lui Allah și să îți ferești sufletul de lad.**" " Care este dovada ta pentru aceste afirmații", întrebă Ebu Bekir."**Dovada mea este povestea pe care ai auzit-o de la acel bătrân din Yemen**", îi răspunse Trimisul lui Allah.

Hazreti Ebu Bekir spuse; "Eu am întâlnit mulți tineri și bătrâni în Yemen."Profetul adăugă atunci, "**Acel bătrân care ți-a recitat doisprezece beyt și mi le-a trimis mie**" și recită și el acele versuri.Hazreti Ebu Bekir îl întrebă cine i-a povestit toate

acestea, iar Profetul îi răspunse: **"Îngerul care a venit și la ceilalți profeți înaintea mea mi-a dat de știre"**.Apoi îi ceru lui Ebu Bekir să îl țină de mână, iar acesta rostind mărturisirea de credință deveni musulman.

Astfel purtând în suflet o bucurie cum nu mai simțise până atunci, Ebu Bekir se întoarse acasă musulman.Astfel se relatează într-un hadis; **" Cei pe care i-am chemat la Islam s-au strâmbat, sau m-au privit cu suspiciune.Însă, Ebu Bekir Sîddîk, a acceptat credința imediat, fără nici o ezitare, fără nici o îndoială."**

Într-o zi hazreti Ali îi văzu pe Profetul Muhammed aleyhisselam și hazreti Hatige împlinind rugăciunea împreună.Pe atunci acesta avea zece sau doisprezece ani.După împlinirea rugăciunii întrebă ce reprezintă ceea ce tocmai văzuse, iar Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi răspunse: **"Aceasta este religia lui Allah teala.Te chem la această religie.Allah este unic și nu are nici un asociat.Te chem să îți mărturisești credința în Allah Unicul, cel fără de asociați..."**Hazreti Ali spuse că se va consulta mai întâi cu tatăl său, iar Profetul îi ceru; **"Dacă nu vei accepta Islamul, nu spune nimănui acest secret!"** A doua zi dimineață, hazreti Ali veni la Profet și îl rugă să îl învețe Islamul, astfel devenind musulman.El a fost cel de-al treilea dintre cei ce au acceptat Islamul.Sacrificiul de sine pe care l-a arătat întotdeauna față de Profet a fost deasupra oricăror aprecieri.

Zeyd bin Harise a fost de asemenea unul dintre primii musulmani.El a primit onoarea de a fi cel de-al patrulea musulman după hazreti Hatige, hazreti Ebu Bekir și hazreti Ali și primul dintre sclavii eliberați.Împreună cu el a primit binecuvântarea Islamului și soția sa Ummu Eymen.

Imediat după ce a devenit musulman,hazreti Ebu Bekir a pornit spre prietenii săi apropiați pe care i-a convins să accepte Islamul.Printre aceștia se găseau oameni de vază ai tribului ce vor fi ulterior și oameni de seamă între comapnionii Profetului.Aceștia erau: Osman bin Affan, Talha bin Ubeydullah, Zubeyr bin Avvam, Abdurrahman bin Avf, Sa'd bin Ebi Vakkas.Acești opt oameni ce au devenit musulmani după hazreti Hatige au fost numiți **Sabîkunî Islam** (primii musulmani).

Hazreti Osman povestește cum a acceptat Islamul; ” Aveam o mătușă prezicătoare.Într-o zi pe când o vizitam mi-a zis; ” Îți este sortită o femeie.Însă nici tu nu vei mai cunoaște o altă femeie înaintea ei, nici ea nu va mai cunoaște un alt bărbat înaintea ta.Cu un chip atât de frumos, această femeie pioasă, nu poate fi decât fiica unui profet.” M-au mirat foarte tare vorbele mătușii mele.Atunci ea continuă; ” A venit un Profet căruia i-a fost trimisă din cer revelația.” ”Mătușă”, i-am zis eu, ”acest secret nu s-a auzit în oraș, așa că te rog vorbește deschis.” Atunci mătușa îmi răspunse; ”Muhammed bin Abdullah a primit profeția.El cheamă oamenii la religia lui Allah.În curând universul se va lumina cu religia sa, iar capetele celor ce se împotrivesc, vor cădea.”

Am fost foarte afectat de vorbele mătușii mele și m-a cuprins îngrijorarea.Hazreti Ebu Bekir îmi era un prieten apropiat.Eram de nedespărțit, așa că după ce au trecut două zile am mers la el pentru a mă consulta în legătură cu această chestiune.Când i-am povestit ceea ce îmi spusese mătușa mea, hazreti Ebu Bekir mi-a răspuns; ” Osman, tu ești un om înțelept.Cum crezi că pot fi demne de a fi numite divinități câteva pietre care nu aud, nu văd și nici nu aduc vreun beneficiu sau prejudiciu?” ”Ai dreptate, mătușa mea a spus adevărul”, am adăugat eu.

După ce i-a vorbit despre Islam hazreti Ebu Bekir, l-a însoțit pe hazreti Osman la casa Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem.Trimisul lui Allah, Profetul oamenilor și al djinilor îi spuse lui hazreti Osman; ” **Osman! Allah Preaînaltul te invită să fi musafir în Rai.Acceptă această invitație, căci eu am fost trimis să călăuzesc oamenii pe calea cea dreaptă.**” În fața acestei fețe zâmbitoare și a acestei măreții, hazreti Osman, se entuziasmă și cuprins de o mare nerăbdare și supunere își mărturisi credința; ”Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh”, devenind astfel musulman.

În primii trei ani ai profeției, Trimisul lui Allah a chemat oamenii la Islam în taină, iar oamenii acceptau religia lui Allah încet, câte unul, câte doi.În tot acest timp numărul musulmanilor nu atinsese decât un număr de treizeci.Aceștia își împlineau actele de adorare în casele lor și memorau în secret versetele din Coran ce erau revelate.

Chemarea rudelor apropiate la Islam

Odată cu revelarea surei Muddessir, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem începu chemarea la Islam, care în acea perioadă se făcea în taină. După o perioadă fu revelat versetul 214 din sura aș-Șu`ara, în a cărei traducere se spune: **” Chemă-ți rudele apropiate la religia adevărată amenințându-i cu pedeapsa lui Allah teala.”** Astfel că Profetul Muhammed îl trimise pe hazreti Ali pentru a anunța rudele apropiate și se adunară în casa lui Ebu Talib. Li se așeză în față o farfurie cu mâncare pentru o singură persoană și un castron cu lapte. Mai întâi Profetul rosti besmele și apoi își pofți rudele să servească. Toți cei veniți erau în număr de patruzeci, însă mâncarea îi sătură pe toți fără a se împuțina defel. Acest miracol îi surprinse pe cei veniți. Însă după masă când Profetul se pregătea să le vorbească celor prezenți despre Islam, Ebu Leheb, plin de ură i se adresă Profetului, spunând; ” Nu am mai văzut o astfel de vrajă ca aceasta până acum. Ruda noastră ne-a vrăjit. O, fiu al fratelui meu! Nu am mai întâlnit pe nimeni care să aducă atât rău și nenorocire precum faci tu.”

”Tu ești cel ce mi-a făcut răul pe care nu mi l-ar fi putut face tribul Kureyș și nici un alt trib arab”, îi spuse Profetul lui Ebu Leheb. Astfel toți părăsiră casa fără a fi acceptat Islamul. La scurt timp după această întâmplare, Profetul își convocă iar rudele apropiate prin intermediul lui hazreti Ali. Fură serviți din nou cu mâncare , iar la finalul mesei, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se ridică și spuse: **”Îi aduc mulțumiri doar lui Allah teala. Și doar ajutorul lui îl caut. Cred doar în El și doar protecția Lui o vreau. Vă mărturisesc și știu cu siguranță că nu există altă divinitate decât Allah Preaînaltul. El este Unic și nu are nici un asociat.”**, iar în continuare adăugă; **”Nu vă mint niciodată și vă mărturisesc doar adevărul... Vă chem să credeți în Allah Unicul. Eu sunt Trimisul Său către voi și către întreaga umanitate. Jur pe Allah că veți muri așa cum cădeți în somn și veți învia așa cum vă treziți din somn, veți fi trași la răspundere pentru faptele voastre, veți fi recompensați pentru faptele voastre bune și pedepsiți pentru cele rele. Acestea vă vor duce pe veșnicie ori în Rai, ori în**

lad.Voi sunteți primii dintre oameni pe care îi avertizez asupra pedepsei lumii de apoi.”

Acestea fiind spuse, Ebu Talib i se adresează Profetului spunând:” O venerabilul meu nepot! Nu cunosc ceva mai prețios decât a-ți acorda ajutorul meu.Ne-am însușit și am acceptat din inimă sfaturile și vorbele tale.Noi cei ce ne-am adunat aici suntem copiii bunicului tău Abdulmuttalib.Bineînțeles că și eu sunt unul dintre ei.Dintre noi toți eu voi fi primul ce va alerga în întâmpinarea celor dorite de tine.Îți promit că niciodată nu mă voi feri și nu voi da înapoi din a-mi oferi protecția.Tu continuă să faci ceea ce ți s-a poruncit.Însă în chestiunea părăsirii religiei mele, văd că sufletul meu nu este încă înduplecat.”

Cu excepția lui Ebu Leheb toate rudele prezente îi vorbiră plini de căldură.Însă Ebu Leheb îi amenință; ” O voi fii ai lui Abdulmuttalib! Opreți-l înainte ca altcineva străin să facă asta.Dacă azi veți accepta spusesele sale veți umiliți și insultați.Veți fi toți uciși dacă îl veți proteja...”Mătușa Profetului îi răspunse lui Ebu Leheb; ” Fratele meu! Este oare demn de tine să-ți lași nepotul și religia sa fără protecție? Jur pe Allah că învățații din zilele noastre au prevestit toți venirea unui profet din neamul lui Abdulmuttalib.Iată acest profet este el.”

Ca răspuns la aceste cuvinte Ebu Leheb continuă cu insultele.Atunci Ebu Talib furios pe Ebu Leheb adăugă; ” Lașule! Jur pe Allah că atât timp cât vom fi în viață, noi îl vom ajuta și îl vom proteja”.Apoi întorcându-se către hazreti Muhammed aleyhisselam adăugă; ” O fiu al fratelui meu! Anunță-ne când vei chema oamenii la credința Domnului tău și noi te vom însoți înarmați”.Acestea fiind spuse Profetul Muhammed își relua discursul; ” **O voi fii ai lui Abdulmuttalib! Jur pe Allah că nu există altcineva care să fi adus tribului său ceva mai binecuvântat și mai superior pentru această lume cât și pentru cea de apoi, decât ceea ce v-am adus eu vouă.Vă cer să rostiți două cuvinte ușoare ce au însă o mare valoare în Ziua de Apoi.Acestea sunt; Mărturisesc că nu există o altă divinitate în afara lui Allah Preînaltul și că eu, Muhammed aleyhisselam sunt robul și trimisul Său.Allahu teala mi-a poruncit să vă cer aceasta.În aceste condiții care dintre voi va răspunde chemării mele și îmi va fi sprijin pe acest drum?”**Profetul a repetat de trei ori această

chemare, însă nici unul din cei prezenți nu a răspuns și nici nu și-au ridicat capetele. De fiecare dată doar Hazreti Ali se ridica în picioare, iar a treia oară spuse; ” **O Trimis al lui Allah! Chiar dacă sunt mai tânăr decât toți cei de aici, eu te voi ajuta și te voi sprijini.**” Acestea fiind spuse Profetul Muhammed aleyhisselam îl luă de mână pe hazreti Ali. Ceilalți părăsiră casa plini de mirare.

Trimisul lui Allah a fost foarte trist în urma acestui eșec, însă nu s-a lăsat învins și a continuat chemarea lor la Islam pentru a-i salva de lad și pentru a-i face să atingă fericirea veșnică.

În cel de-al patrulea an al profeției a fost revelat cel de-al 94-lea verset al surei Hijr. Acesta se traduce astfel; ” **Vestește, dară, limpede ceea ce ți s-a poruncit, arătând diferența dintre adevăr și minciună. Și nu-i lua în seamă pe politeiști!**”

Odată cu venirea acestui verset, Profetul Muhammed își începu chemarea la Islam în mod deschis. Într-o zi urcând pe dealul Safa li se adresă oamenilor din tribul Kureyș: ” **O voi cei din tribul Kureyș! Adunați-vă și ascultați-mi vorbele!**” După ce aceștia se adunară îi întrebă; ” **M-ați auzit vreodată să rostesc vreo vorbă mincinoasă?**” Toți răspunseră în cor că nu au auzit niciodată ca Profetul să fi mințit. Atunci Trimisul lui Allah continuă; ” **Allahu teala m-a binecuvântat cu profeția și m-a trimis ca profet vouă.**”, iar apoi recită al 158-lea verset din sura A`raf, ce se traduce astfel; ” **O oameni! Eu sunt pentru voi toți trimisul lui Allah, căruia îi aparține împărăția cerurilor și a pământului. Nu există altă divinitate în afară de El! El dă viață și El dă moarte...**” Printre cei prezenți se afla și Ebu Leheb, unchiul său, care își înalță mâniaștrigătul de necredință; ” Fiul fratelui meu a înebunit! Nu ascultați vorbele unui om care vă îndeamnă să vă părăsiți religia și să nu vă mai închinați idolilor.” Atunci toți cei prezenți se împrăștiară și nimeni nu acceptă credința. Chiar dacă cunoșteau foarte bine caracterul ales și sinceritatea Profetului, ei i-au întors spatele și l-au tratat cu ostilitate.

Într-o altă zi, urmând porunca lui Allah teala; ” **Vestește ceea ce ți-a fost poruncit**” (ceea ce Allah ne-a permis și cele ce ne-au fost interzise), Profetul Muhammed aleyhisselam urcă iar pe dealul Safa și cu o voce puternică se adresă oamenilor: ” **Veniți, adunați-vă, am o veste importantă pentru voi**”. Triburile se

adunară și plini de mirare așteptau vestea promisă. Cei ce nu au putut veni și-au trimis oamenii pentru a afla despre ce este vorba. Un grup dintre cei prezenți întrebă care este vestea și atunci, Profetul Muhammed aleyhisselam le răspunse; **”O triburi Kureys! Situația noastră este similară cu cea a celei vede dușmanul apropiindu-se și aleargă să-și avertizeze familia. Ajungând înaintea dușmanului strigă** (Pregătiți-vă de luptă, am fost înconjurați de dușmani). **O voi triburi Kureys! Dacă v-aș spune că în spatele acestui munte se află o armată inamică pregătită de atac, m-ați crede?”**

Toți cei prezenți răspunseră afirmativ, adăgând; **” Suntem martori că nu te-am auzit niciodată spunând altceva decât adevărul...”**

Atunci, Profetul Muhammed continuă adresându-se tuturor triburilor Kureys; **” O fii ai lui Hașim! O fii ai lui Abd-i Menaf! O fii ai lui Abdulmuttalib! Vă vestesc vouă pedeapsa aspră ce va veni. Allah Preaînaltul mi-a poruncit să îmi chem rudele apropiate la Islam vestindu-le pedeapsa lumii de apoi. Vă cer să acceptați credința rostind La ilahe illallahu vahdehu la șerike leh, iar eu sunt robul și trimisul Său. Dacă veți crede aceasta veți merge în Paradis. Atât timp cât voi nu veți rosti ”Lailahe illallah,, eu nu vă voi putea ajuta nici pe această lume nici pe lumea cealaltă”.** Printre ascultători se afla și Ebu Leheb care spuse; **”Pentru asta ne-ai adunat din nou aici?”** și luând o piatră de jos o aruncă înspre Profet. Cu excepția sa nu mai procedă nimeni astfel însă se împrăștiară discutând între ei.

Dacă mi s-ar da soarele în mâna dreaptă!...

După aceste întrevederi Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem își continuă chemarea la Islam profitând de fiecare ocazie și de fiecare grup de oameni întâlnit. Le vestea tuturor că adevărata izbăvire stă în credința în Allah și în îndeplătirea de urmarea poftelor sufletului, de comiterea ticolășiilor, a nedreptăților și a persecuțiilor. Bineînțeles că cei ce îi asupreau pe cei slabi, cei ce își urmau poftele și exagerau în violență se opuseră cu vehemență. Înțelegând că religia propovăduită de Profetul Muhammed aleyhisselam va pune capăt comportamentului lor defectuos, ei contestară spusele

Trimisului lui Allah. Astfel devenirea dușmanii săi și ai celor ce își mărturisiseră credința.

Necredinciosii îi batjocoriră și îi disprețuiră la început, însă mai târziu, ei hotărâră să sporească torturile și opresiunile asupra musulmanilor. Scopul lor era de a-i nimici pe musulmani și de a stinge lumina Islamului. Dintre conducătorii acestor necredincioși îi vom aminti pe Ebu Gehil, Utbe, Șeybe, Ebu Leheb, Ukbe bin Ebi Mu`ayt, As bin Vail, Esved bin Muttalib, Esved bin Abdi Yagves, Velid bin Mughire.

Într-o zi Utbe, Șeybe și Ebu Gehil îi spuseră lui Ebu Talib; "Tu ești mai mare decât noi, iar noi ți-am arătat întotdeauna respectul cuvenit. Acum fiul fratelui tău a fondat o nouă religie. Ne vorbește idolii de rău și ne acuză de necredință. Sfătuiește-l și fă-l să renunțe la toate astea. În caz contrar știm noi cum să îi venim de hac..." Ebu Talib îi temperă însă nu îi spuse nimic Profetului despre acest incident pentru a nu-l întrista. Însă necredincioșii se adunară și veniră din nou după o perioadă de timp. "Am venit și ți-am expus situația și mai înainte. Însă nu ne-ai luat în seamă. El continuă să ne discrediteze idolii, iar nu mai putem suporta. Ne vom lupta cu amândoi până la ultima noastră picătură de sânge. În Mecca vom rămâne ori noi, ori el.", spuseră ei. Ebu Talib încercă din nou să îi tempereze însă ei au insistat în încăpățânarea lor.

Ebu Talib nu dorea ca Profetul să se întristeze, dar în aceeași măsură nu dorea nici să apară vreun conflict între ei și populație. Astfel că îi expuse situația Profetului Muhammed aleyhisselam "O Muhammed (aleyhisselam) toate triburile s-au aliat împotriva ta și au venit la mine pentru reproșuri. Dușmănia în cadrul unei familii, între rude nu este bună. Ei doresc să nu îi mai acuzi că sunt necredincioși și să nu le mai critici credința și calea ce o urmează." Atunci Profetul se ridică în picioare și îi răspunse unchiului său; **"Unchiule! la bine aminte, chiar de mi-ar pune soarele în mâna dreaptă și luna în mâna stângă (adică orice mi-ar promite) eu nu voi renunța la această religie și la propovăduirea ei. Ori Allah teala va răspândi Islamul pe fața întregului Pământ și misiunea mea va lua sfârșit, ori eu îmi voi jertfi viața pe această cale."** Spunând acestea ochii i se umplură de lacrimi.

Văzând tristețea Profetului, Ebu Talib se căi pentru cele spuse și îmbrățișându-l pe Trimisul lui Allah, continuă; "O fiul fratelui meu! Continuă-ți calea și fă ceea ce dorești. Atât timp cât sunt în viață te voi proteja."

Zece dintre liderii necredincioșilor împreună cu Umare bin Velid, înțelegând că Ebu Talib își oferă în continuare protecția Profetului, se prezentară în fața acestuia cu o ofertă odioasă de ne acceptat; "O Ebu Talib! Umare este cel mai frumos, puternic și virtuos dintre tinerii din Mecca. Și este și poet. Ți-l oferim pentru a-l folosi la treburile tale. În schimbul lui tu oferă-ni-l pe Muhammed ca să îl ucidem. Om pentru om! Ce ți-ai dori mai mult!" Auzind acestea Ebu Talib se înfurie și le răspunse; " Voi oferiți-mi proprii voștri fii ca să îi omor. Apoi vă voi da și eu nepotul meu." Înțelegând gravitatea situației, răspunseră; "Fiii noștri nu fac ceea ce face nepotul tău..." Atunci Ebu Talib continuă; " Vă jur pe Allah că nepotul meu este mai bun decât toți fiii voștri la un loc. Care va să zică voi vreți să îmi dați copiii voștri să îi cresc și să luați odorul meu ca să îl ucideți! Nici măcar cămila nu protejează și nu îi este dor decât de propriul pui. Această chestiune a devenit irațională și incontrollabilă. Cine îmi dușmănește nepotul mult iubit va avea în persoana mea un dușman. Așa să știți și nu vă dați înapoi de la ceea ce aveți de gând să faceți!" Necredincioșii părăsiră locul în grabă înfuriați. Ebu Talib convocă imediat clanurile Hașim și Abdulmuttalib cărora le expuse situația și le ceru ajutorul pentru a-l proteja pe Profetul Muhammed aleyhissalam. Astfel se aliară împotriva dușmanilor Trimisului lui Allah cu excepția lui Ebu Leheb. Ebu Talib le ceru ca a doua zi să se înarmeze și să îl urmeze. Ziua următoare înarmați porniră împreună cu Ebu Talib către casa preiubitului Profet. De aici merseră împreună la Kaaba cea Sfântă unde Ebu Talib le vorbi necredincioșilor; " O voi Kureyș! Am auzit că ați luat hotărârea de a-l ucide pe fiul fratelui meu. Oare știți că toți acești tineri înarmați din spatele meu așteaptă cu nerăbdare un singur semn de-al meu? Vă jur că de veți încerca să îl omorâți pe Muhammed nici unul din voi nu va scăpa în viață!... Apoi începură să recite versuri ce îl slăveau pe Profet. Toți necredincioșii în frunte cu Ebu Gehil părăsiră acel loc.

Chinuri, torturi și persecuții

Liderii tribului Kureyş de câte ori îl vedeau pe Profetul Muhammed aleyhisselam singur îi adresau cuvinte jignitoare și îl bruscau. La fel procedau și cu companionii Profetului. Într-o zi pe când se adunaseră în preajma Kaabei, oamenii de vază din tribul Kureyş vorbeau despre Trimisul lui Allah aleyhisselam; "Nu am mai tratat nici o problemă cu atâta toleranță cum l-am tratat pe Muhammed(aleyhisselam). El ne declară desfrânați, ne discreditează idoli, ne dezbină tribul, ne condamnă religia și noi continuăm să îl tratăm cu răbdare și toleranță." În acel moment pe ușa Kaabei își făcu apariția preaiubitul Profet care sărută Hagerul esved (piatra neagră) și își începu înconjurarea Kaabei. Trecând pe lângă grupul de credincioși Trimisul lui Allah fu întâmpinat cu cuvinte batjocoritoare care îl întristară foarte tare, însă nu răspunse și își continuă tavaful. Trecând cea de-a treia oară pe lângă ei, Profetul se opri și le adresă următoarele cuvinte: **"O voi cei din tribul Kureyş! Ascultați-mă! Vă jur pe Allah, cel în puterea căruia se află sufletul meu că mi s-a vestit că veți fi nenorociți..."** În urma acestor cuvinte grupul de necredincioși rămase ca fulgerat, fără a ști ce să facă și fără a mai putea scoate un singur sunet. Atunci Ebu Gehil merse la Trimisul lui Allah și se rugă; " O Ebu-l Kasîm! Tu nu ești străin. Te rog continuă-ți actele de adorare și nu lua în seamă purtarea noastră necuviincioasă, căci nu ești atât de ignorant încât să ne iei în seamă. Atunci Profetul Muhammed aleyhisselam părăsi acel loc.

Adoua zi necredincioșii se adunară în același loc și vorbeau batjocoritor la adresa Profetului. Acesta își făcu din nou apariția și atunci ei îl atacă verbal, iar Ukbe bin Muayt, unul dintre cei mai înverșunați îl strânse pe Trimisul lui Allah de gât atât de puternic, încât aproape îi opri respirația. În acest timp sosi acolo și hazreti Ebu Bekir care strigând " Veți omorî un om pentru că afirmă că Allah este Domnul său? El va adus versete de la Stăpânul Lumilor..." se avântă între ei pentru a-l proteja pe Habibullah. Atunci necredincioșii îl atacă lovindu-l cu pumnii și picioarele. Mizerabilul de Utbe bin Rebia îl lovi pe hazreti Ebu Bekir cu încălțările peste față până ce aceasta s-a umplut de răni sângerânde și deveni de nerecunoscut. Dacă nu ar fi ajuns și nu ar fi intervenit membrii clanului Teym l-ar fi bătut până la

moarte. Aceștia îl înfășurară pe hazreti Ebu Bekir într-un cearceaf și îl duseră acasă. După care întorcându-se la fața locului și spuseră; ” Vă jurăm că dacă Ebu Bekir moare, îl vom omorî pe Utbe!”.

Hazreti Ebu Bekir fu multă vreme inconștient. Tatăl său și membrii clanului se chinură să îl trezească. Își reveni abia spre seară și primul lucru pe care îl întrebă imediat ce deschise ochii fu: ” Cum se simte Trimisul lui Allah? Ce s-a întâmplat cu el? Și el a fost bruscat și asaltat...” Îi cerură mamei sale să îl întrebe ce vrea să bea sau să mănânce, însă hazreti Ebu Bekir era atât de slăbit încât nu putea mânca sau bea ceva. Când casa se mai liniști mama sa îl întrebă din nou dacă vrea să mănânce sau să bea, dar din nou primul gând al lui hazreti Ebu Bekir se îndreptă spre prietenul său de suflet, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem despre a cărui stare întrebă. Mama îi răspunse că nu știa nimic despre starea prietenului său. Atunci hazret Ebu Bekir o rugă să meargă la Ummu Gemil, fiica lui Hattab și să întrebe de starea Profetului. Ummu Gemil era sora lui hazreti Omer și la rândul ei devenise musulmană. Ummu-l-Hayr, mama lui hazreti Ebu Bekir merse la Ummu Gemil și o întrebă dacă are cunoștință despre starea Profetului, dar nici aceasta nu știa nimic, însă îi propuse să meargă împreună și să afle. Când ajunseră lângă hazreti Ebu Bekir și Ummu Gemil văzu cum arată acesta nu se putu abține și începu a se jeli; ” Cei ce ți-au făcut asta sunt într-adevăr niște oameni violenți și nemiloși. Mă rog lui Allah să-și primească pedeapsa pentru faptele lor.” Hazreti Ebu Bekir se întoarse spre ea și întrebă care este starea preiubitului Profet. ”Nu pot vorbi aici de față cu mama ta.”, răspunse Ummu Gemil. ”Nu-ți fie teamă, nu ne va face nici un rău, nu va împărtăși nimănui secretul tău”, spuse hazreti Ebu Bekir. Atunci Ummu Gemil îi dezvălui că Profetul se află în viață și este în casa Ekam. Auzind acestea, hazreti Ebu Bekir spuse; ”Jur pe Allah că nu voi mânca și nu voi bea nimic până ce nu voi merge să îl văd.” Mama sa îl rugă să se liniștească și să aștepte ca toți cei din casă să adoarmă. Mai târziu hazreti Ebu Bekir sprijinit de cele două femei înaintând cu greutate ajunse la casa Erkam unde își revăzu prietenul drag și frații musulmani. Se îmbrățișară. Trimisul lui Allah fu peste măsură de mâhnit văzând starea în care se afla prietenul său

loial. "O Trimis al lui Allah! Îmi sacrific părinții pentru tine! Singura mea părere de rău este că acel om furios mi-a făcut chipul de nerecunoscut trântindu-mă pe jos. Această femeie de lângă mine este mama mea Selma. V-aș ruga să faci dua pentru ea. Să sperăm că Allahu teala o va izbăvi de focul iadului, în onoarea ta." Astfel Profetul Muhammed se rugă la Allah ca Selma să devină musulmană. Ruga Trimisului lui Allah fu acceptată și astfel Ummu-l-Hayr primi onoarea de a deveni una dintre primii musulmani.

Să i se rupă mâinile lui Ebu Leheb!...

Casa Mesagerului lui Allah se afla situată între casele a doi dintre cei mai îndârjiți necredincioși, Ebu Leheb și Ukbe bin Mu`ayt. Aceștia încercau cu fiecare ocazie să îl chinuie pe Profet. Ba chiar, uneori, noaptea aruncau în fața casei sale măruntaie de animale. Și de parcă aceasta nu ar fi fost de ajuns, unchiul său, Ebu Leheb, arunca cu pietre asupra Profetului, din casa vecinului său, Adiy. Soția sa, Ummu Gemil nu rămânea cu nimic mai prejos, adunând crengi pline de spini pe care le așeza în calea Profetului pentru a-i răni picioarele binecuvântate. Într-o zi pe când vărsa mizeria de animale în fața casei Trimisului lui Allah, Ebu Leheb fu văzut de Hazreti Hamza. Acesta veni în fugă, îl prinse pe Ebu Leheb și îi turnă în cap toată mizeria adusă.

Toate aceste chinuri și torturi fură urmate de revelarea surei Tebbet, ce începe cu versetul următor: " **Să se usuce mâinile lui Ebu Leheb și să piară și el...** "

Auzind că a fost revelată o sură despre ei, soția lui Ebu Leheb, Ummu Gemil, începu să îl caute indignată pe Mesagerul lui Allah. Aflând că Profetul se află la sanctuarul de la Kaaba, porni în acea direcție cu o piatră mare în mână. În acel moment, Hazreti Ebu Bekir se afla în compania Profetului. Văzând-o pe Ummu Gemil îndreptându-se spre ei cu piatra în mână, îl avertiză pe Trimisul lui Allah; " O Resulullah! Ummu Gemil se îndreaptă spre noi. Este o femeie periculoasă și mi-e teamă să nu vă facă rău. Mai bine v-ați retrage într-un colț să nu vă atace." Însă Hazreti Muhammed aleyhissalam îi răspunse; " **Ea nu mă poate vedea.** " Ummu Gemil se postă lângă Hazreti Ebu Bekir și își începu tirada ofensatoare: "Ebu Bekir! Spune-mi imediat

unde este prietenul tău! Ne-a batjocorit pe mine și pesoțul meu, ne-a discreditat. Dacă el este poet, și soțul meu poate la fel de bine să fie poet. Iată, și eu la rândul meu îl batjocoresc. Ne revoltăm împotriva sa, nu îi acceptăm profetia și nici nu agreez religia sa. Jur că dacă îl vedeam îl loveam cu această piatră în cap.” Hazreti Ebu Bekir îi răspunse atunci; ”Stăpânul meu nu este poet și nici nu v-a batjocorit”. Auzind acestea Ummu Gemil se întoarse și părăsi acel loc. Hazreti Ebu Bekir întorcându-se spre Profet îl întrebă; ”O Trimis al lui Allah eu nu te-a văzut?”, iar acesta îi răspunse; ”**Nu m-a văzut. Allah i-a pecetluit ochii pentru a nu mă putea vedea.**”

Hazreti Ummu Ghiulsum una dintre fiicele binecuvântate ale Profetului Muhammed era logodită cu Uteybe, fiul lui Ebu Leheb, iar Hazreti Rukayye, o altă fiică a Profetului era logodită cu celălalt fiu al lui Ebu Leheb, Utbe. Odată cu revelarea surei Tebbet, Ebu Leheb și liderii kureyișiți le propuseră lui Utbe și Uteybe să strice logodna cu fiicele Profetului Muhammed aleyhisselam. Aceștia acceptară, iar Uteybe merse chiar mai departe și venind la Trimisul lui Allah îl insultă; ” O Muhammed (aleyhisselam) eu nu te recunosc ca profet și nici religia ta nu o accept. Rup logodna cu fiica ta. De acum încolo nici tu să nu mă placi, nici eu pe tine. Nici tu să nu vii la mine, nici eu nu voi veni la tine!...” Apoi îl atacă pe binecuvântatul nostru Profet căruia îi rupse cămașa și îl insultă. Atunci Trimisul lui Allah se rugă lui Allah spunând; ”**O Domnul meu! Asmute asupra sa una dintre fiarele Tale!**” Când neorocitul de Uteybe merse și îi povesti tatălui său cele întâmplate, Ebu Leheb se temu de ruga pe care Hazreti Muhammed o făcuse pentru fiul său.

Peste câteva zile Ebu Leheb își trimise fiul în Damasc pentru comerț. Caravana poposi la Zarka pentru a înopta. În preajma caravanei începu să dea târcoale un leu fioros. Văzând aceasta, Uteybe zise; ”Vai de mine! Jur că ruga lui Muhammed (aleyhisselam) a fost acceptată. Acest leu mă va sfâșia! Chiar dacă se află în Mecca el îmi va aduce moartea.” După puțin timp leul dispăru. Uteybe fu culcat pe un loc înalt. Iar în timpul nopții leul reveni, îi mirosi pe rând pe toți cei prezenți și ajungând la Uteybe îl atacă, îi sfâșie abdomenul, îi mușcă capul și astfel îl omorî în chinuri. În timp ce își dădea

sufletul, Uteybe le spuse prietenilor săi; "Nu v-am spus eu că Muhammed(aleyhisselam) spune întotdeauna adevărul?" La auzul veștii morții sale, tatăl său plângând le reaminti semenilor săi; "Nu v-am spus eu că mi-e teamă de ruga pe care Muhammed(aleyhisselam) a făcut-o pentru fiul meu?"

Preaiubitul Profet Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem continuă chemarea oamenilor la calea cea dreaptă a fericirii veșnice, îndemnându-i către credința în existența și unicitatea lui Allah teala și îndepărtarea de focul Iadului. Necredincioșii, însă respingeau Islamul motivând că nu doreau să părăsească religia strămoșilor lor, idolatria. Mesagerul lui Allah le oferea oportunitatea de a trăi o viață umană, demnă și onorabilă, să atingă ranguri înalte. Însă ei se opuneau cu vehemență. Ebu Leheb era liderul celor ce îi insultau și torturau pe musulmani. Îl urmărea pe Trimisul lui Allah peste tot și instiga oamenii spre a nu-l asculta pe profet și le strecura în minți îndoiala. În orice loc de adunare sau târg în care Profetul chema oamenii la Islam; **"O voi oameni! Rostiți La ilahe illallah pentru a fi izbăviți"**, Ebu Leheb îl ajungea din urmă și li se adresa oamenilor; "O oameni! Acesta este nepotul meu. Să nu cumva să credeți ceea ce vă spune. Feriți-vă de el!"

Într-o zi pe când Profetul Muhammed aleyhisselam își împlinea rugăciunea în sanctuarul de la Kaaba un grup de șapte necredincioși din care făceau parte și Ebu Gehil, Șeybe bin Rebia, Utbe bin Rebia, Ukbe bin Muayt se așezară în apropierea sa. În apropierea se aflau măruntaiele și resturile unei cămile ce fusese tăiată cu o zi înainte. Josnicul Ebu Gehil se întoarse spre semenii săi și zise; "Care dintre voi va lua aceste măruntaie de cămilă și le va pune pe umerii lui Muhammed (aleyhisselam) când se va prosterna?" Imediat se ridică Ukbe bin Muayt, cel mai josnic, cel mai crud dintre ei; "Eu sunt gata să fac acest lucru." Luă măruntaiele de cămilă cu toată mizeria din ele și le așeză pe umerii Trimisului lui Allah când acesta se prosterna. Necredincioșii care urmăriră scena începură să râdă în hohote. Mesagerul lui Allah își prelungi prosternarea fără a-și ridica capul. Abdullah bin Mesud, unul dintre companionii Profetului fu martor la această nefericită întâmplare. El relatează această întâmplare astfel; " Când l-am văzut pe Trimisul lui Allah în acea situație m-am înfuriat. Însă nu

aveam o familie care să mă sprijine și să îmi ofere protecție. Eram singur și neajutorat. În acel moment nu avem putere nici măcar ca să vorbesc. Îl urmăream pe Mesagerul lui Allah, peste măsură de întristat. Ah, dacă aș fi avut pe cineva care să mă sprijine, care să mă apere și aș fi putut lua mizeria aceea de pe umerii Profetului. Pe când așteptam astfel, fu anunțată Hazreti Fatma. În acea perioadă Fatma era încă o copilă. Veni în grabă și curăță mizeria de pe umerii tatălui ei. Îi blestemă pe cei ce făcură această faptă josnică folosind cuvinte grele. După ce își împlini rugăciunea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Profetul Muhammed aleyhisselam se ridică și spuse de trei ori; ” **O Allah! Îți încredințez Ție acest grup de kureyișiți! O Allah! Ți-l încredințez Ție pe Amr bin Hişam, Ebu Gehil! O Allah! Ți-l încredințez Ție pe Ukbe bin Rebia! O Allah! Ți-l încredințez Ție pe Șeybe bin Rebia! O Allah! Ți-l încredințez Ție pe Ukbe bin Muayt! O Allah! Ți-l încredințez pe Umeyye bin Halef! O Allah! Ți-l încredințez pe Velid bin Utbe! O Allah! Ți-l încredințez pe Umare bin Velid!**” Auzind această rugă se opriră din râs și fură cuprinși de frică, deoarece credeau că ruga făcută în sanctuarul de la Kaaba era acceptată. Trimisul lui Allah i se adresă lui Ebu Gehil cu următoarele cuvinte: ”**Jur pe Allah că ori vei renunța la ceea ce faci, ori Allahu teala va abate asupra ta o mare nenorocire.**” Jur pe Allahu teala că am fost martor că persoanele ale căror nume au fost rostite atunci, au fost ucise în bătălia de la Bedr, iar leșurile lor urât mirositoare au fost aruncate și îngropate în groapa comună de la Bedr.”

Într-o zi Ebu Gehil se adresa necredincioșilor din tribul Kureyș în sanctuarul de la Kaaba; ” O voi Qureyiși! După cum vedeți Muhammed (aleyhisselam) nu încetează să ne batjocorească credința, să ne insulte idoli și înaintașii care au crezut în ei, iar pe noi ne privește ca pe niște oameni fără minte. Jur în prezența voastră că mâine voi aduce o piatră atât de mare încât cu greu o voi putea căra și când el va veni la rugăciune și se va prosterna eu îl voi lovi în cap. Atunci, voi fii ai lui Abdulmuttalib, mă veți proteja sau nu, după cum vă va fi vrerea. După ce îi voi face de petrecanie, îmi pot face rudele lor ce vor...” Necredincioșii aflați de față îl aprobă și îl asigură că îi

vor oferi tot ajutorul; "Jurăm că te vom apăra și nu te vom preda nimănui. Tu doar ucide-!"

Dimineața, Ebu Gehil apăru la sanctuarul de la Kaaba, cu o piatră foarte mare pe care o căra cu greu. Se așeză lângă grupul de necredincioși pentru a-l aștepta pe Hazreti Muhammed aleyhisselam. Ca de fiecare dată, acesta își făcu apariția la sanctuar pentru a-și împlini rugăciunea. Atunci Ebu Gehil se ridică și porni cu piatra spre Trimisul lui Allah ce își împlinea rugăciunea. Grupul de necredincioși urmărea cu un interes sporit scena. În timp ce se apropia de Profet, Ebu Gehil fu cuprins de un tremur, piatra îi căzu din mână, chipul luă culoarea cenușii și el se retrase cuprins de o mare frică. Necredincioșii se apropiară de el și îl întrebă plini de uimire; "Amr bin Hişam! Spune, ce s-a întâmplat?" Ebu Gehil le răspunse; "Chiar când mă apropiasem de Muhammed (aleyhisselam) și ridicasem piatra să îl omor, a apărut o cămilă extrem de agresivă. Vă jur că nu am mai văzut și nu am mai auzit în viața mea o cămilă cu picioare atât de lungi, dinți atât de ascuțiți și atât de feroasă. Dacă mă mai apropiam un pic, cu siguranță mă sfâșia."

Într-o altă zi Ebu Gehil adună grupul de necredincioși și îi întrebă; "Orfanul lui Abdullah își împlinește rugăciunea și își lipește aici fața de pământ?" "Da", răspunseră ei în cor. Ebu Gehil care aștepta exact acest răspuns, continuă; "Dacă îl văd făcând aceste lucruri îi voi strivi capul cu piciorul." Într-o zi, pe când Mesagerul lui Allah își împlinea rugăciunea îndreptat spre Kaaba, Ebu Gehil se apropie de acesta pentru a-și pune în aplicare planul. Deodată însă o luă la fugă, ștergându-și fața cu mâna. Necredincioșii se apropiară și îl întrebă ce s-a întâmplat. Ebu Gehil le răspunse; "Deodată s-a deschis între noi o groapă de foc. Când am văzut că mai multe persoane se pregăteau să mă atace m-am întors."

Liderii necredincioșilor precum Velid bin Mughire, Ebu Gehil (Amr bin Hişam), Esved bin Muttalib, Umeyye bin Halef, Esved bin Abdiyagves, Asbin Vail, Haris bin Kays îl ridiculizau pe Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem cu orice ocazie spunând; "Și Muhammed se crede profet, are impresia că este vizitat de Gebrail." Auzind acestea Hazreti Muhammed aleyhisselam se întristă foarte tare. Într-o astfel de zi pe când

Profetul era foarte trist, Gebrail aleyhisselam veni cu următorul verset(10) din sura En`am: **Însă au fost batjocoriți și cei trimiși înainte de tine, dar pe aceia care i-au batjocorit i-a cuprins nenorocirea și pedeapsa.**"

"Noi suntem de ajuns pentru tine împotriva zeflemitorilor, Cei care îi asociază lui Allah un alt Dumnezeu și ei vor ști în curând(care este urmarea faptei lor).Și Noi știm prea bine că pieptul ți se strânge pentru ceea ce spun ei.(pentru minciunile și născocirile lor împotriva propovăduirii tale).Sura Hijr versetele 95-97

Într-o zi pe când Sultanul lumilor înconjura Kaaba, îngerul Gebrail veni și spuse; **"Am primit porunca de a-i nimici pe cei ce te insultă"**.După puțin timp trecu pe lângă ei Velid bin Mughire."Ce fel de om este acesta?", întrebă Gebrail aleyhisselam."Este unul dintre cei mai răi dintre robii lui Allah.", răspunse Profetul.Gebrail aleyhisselam făcu un semn pe piciorul lui Velid și spuse; "Gata, i-am venit de hac."După puțin timp trecu As bin Vail.Îngerul întrebă și despre el.Primindu-și răspunsul îl însemnă și pe acesta pe burtă.Când trecu Esved Muttalib fu însemnat pe ochi, Abdiyagves pe cap, iar Haris bin Kays pe burtă.Apoi i se adresă Trimisului lui Allah; " O Muhammed! Allah te-a salvat de răutatea acestora.În curând asupra fiecăruia se va abate o nenorocire."

Dintre aceștia, lui As bin Vail i-a intrat un spin în picior.Oricâte medicamente a folosit nu s-a găsit nici un remediu.Astfel că piciorul i s-a umflat precum gâtul unei cămile și a murit urlând "Domnul lui Muhammed m-a omorât."Esved bin Muttalib orbi.Gebrail aleyhisselam îl lovi cu capul de un copac și astfel își găsi sfârșitul.Pe când se afla în locul numit Badî semum fața și corpul lui Esved binAbdiyagves se înnegriră.Venind acasă fu izgonit nefiind recunoscut.De durere își lovi capul de ușa casei până muri.Haris bin Kays mănca pește sărat.Îi crescua temperatura și oricâtă apă bău nu își putu potoli setea.Până la urmă pleznă.Lui Velid bin Mughire îi intră o bucată de fier în coapsă.Rana nu i s-a vindecat și a pierdut mult sânge.Într-un sfârșit și-a dat sufletul strigând " Domnul lui Muhammed m-a omorât."Astfel fiecare și-a primit răsplata pentru faptele lor.De asemenea s-a revelat în versetele Coranului că necredincioșii vor rămâne veșnic în lad.

Într-o zi Profetul Muhammed aleyhisselam se întâlnește cu Ebu`l-As, care după ce se despărți de Trimisul lui Allah îl imită pe acesta în batjocură făcând diferite mișcări cu gura, chipul și corpul. Hazreti Muhammed aleyhisselam, prin lumina divină a profeției văzu ceea ce făcu acesta și se rugă lui Allah ca Hakem să rămână așa. Imediat corpul lui Ebu`l-Asfu cuprins de un tremur și rămase astfel până la sfârșitul vieții sale.

Torturile la care au fost supuși Companionii Profetului

Necredincioșii nu îl chinuiau doar pe Trimisul lui Allah ci și pe companionii săi, mai ales pe cei a căror situație materială era precară și nu aveau nici un protector. Aceștia aveau parte de chinuri și torturi ce nu puteau fi imaginate de mintea umană. Unul dintre aceștia era Bilal Habeși. Acesta era sclavul negru al unui necredincios pe nume Umeyye bin Halef. Bilal-i Habeși devenise musulman prin intermediul lui Hazreti Ebu Bekir. Dintre cei doisprezece sclavi, Umeyye îl prețuia cel mai mult pe Bilal-i Habeș și de aceea îl însărcinase pe acesta cu paza templului. După ce deveni musulman Hazreti Bilal, așezătoți idolii din templu în poziția de prosternare. Când această veste ajunse la urechile lui Umeyye, acesta fu cuprins de groază. Astfel că îl chemă pe Hazreti Bilal și îl întrebă; "Este adevărat că ai devenit musulman și te prosternezi Domnului lui Muhammed (aleyhisselam)?" Hazreti Bilal răspunse; "Da. Mă prosternez în fața lui Allah cel Măreț ." Auzind acest răspuns care nu îi făcu deloc plăcere, Umeyye își începu imediat torturile și chinurile. La amiază când soarele ardea, îl dezbrăca și îi punea pe corp pietre încinse. După ce îi așeza pietrele încinse pe spate și pe abdomen îi spunea; "Leapădă-te de Islam!... Mărturisește-ți credința în Lat și Uzza!..." Hazreti Bilal îi răspundea mărturisindu-și credința; "Allah este Unic!... Allah este Unic!..."

Umeyye bin Halef turba de furie văzând răbdarea lui Hazreti Bilal și își continua torturile culcându-l cu spatele pe spini care îi răneau corpul făcând ca sângele său să curgă în șiroaie. Hazreti Bilal însă persista în credința sa spunând; "Allah! Eu accept tot ce vine de la Tine! Allah! Eu accept tot ce vine de la tine!"

Hazreti Bilal relatează astfel cele petrecute atunci: " Acel Umeyye josnic, mă lega în căldura dogoritoare a soarelui

amiezei și noaptea mă tortura.Era o zi toridă.Își începu iar chinurile ca de fiecare dată.Îmi repeta mereu; ” Închină-te idolilor noștri! Contestă-L pe Domnul lui Muhammed(aleyhisselam)! , pentru a mă face să renunț la Islam.Însă eu repetam într-una; ”Allah este Unic! Allah este Unic!” Pentru a se răzbuna, în acea zi mi-a așezat pe piept o piatră foarte mare, încinsă.În acel moment am leșinat.Când mi-am revenit am văzut că piatra fusese ridicată de pe pieptul meu, iar soarele intrase în nori.I-am adus mulțumiri lui Allah teala și mi-am zis; ” Bilal! Tot ceea ce vine de la Allah este frumos și plăcut”

Într-o altă zi, Umeyye bin Halef îl scoase din nou afară pe Hazreti Bilal pentru a-l tortura.L-a dezbrăcat, lăsându-i doar lenjeria pe el și l-a culcat pe nisipul fierbinte, așezând pietre încinse pe corpul său.Necredincioșii se adunară și îl chinuiau amenințându-l; ”Dacă nu te lepezi de religia ta, te vom omorî!” Hazreti Bilal, sub ploaia de amenințări, nu rostea decât; ”Allah este Unic! Allah este Unic!” În acele momente, trecu pe acolo Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, care văzându-l pe Hazreti Bilal se întristă profund și spuse; ”**Rostirea numelui lui Allah te va salva**”

Dupăce se întoarse acasă, veni la Profet, Hazreti Ebu Bekir, căruia îi povesti plin de tristețe ceea ce pătimea Hazreti Bilal.Hazreti Ebu Bekir porni imediat într-acolo și li se adresă necredincioșilor; ” Ce câștigați comportându-vă astfel cu Bilal? Vindeți-mi-l mie.” Necredincioșii îi răspunseră; ”Dacă ne-ai oferi lumea întreagă din aur și tot nu ți-l vindem.Însă îl vom schimba cu sclavul tău Amir.”Amir era sclavul lui Hazreti Ebu Bekir ce se ocupa de treburile comerciale ale acestuia și care câștiga foarte mulți bani.Îi era de foarte mare ajutor lui Hazreti Ebu Bekir, însă era necredincios și stăruia în necredința sa.De aceea Hazreti Ebu Bekir le spuse necredincioșilor; ”Sunt de acord să vi-l dau pe Amir împreună cu toți banii pe care îi are în schimbul lui Bilal.” Necredincioșii se bucurară nespun gândindu-se că l-au păcălit pe Ebu Bekir.

Hazreti Ebu Bekir aruncă imediat pietrele de pe corpul lui Bilal-i Habeși, îl ridică în picioare și sprijinindu-l îl duse direct la locuința Profetului Muhammed aleyhisselam.Hazreti Ebu Bekir îi spuse Profetului; ”O Trimis al lui Allah! Azi, de dragul lui Allah,

I-am eliberat pe Bilal.” Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se bucură nespus și se rugă pentru Hazreti Ebu Bekir.În acel timp, apăru îngerul Gebrail și le vesti că Ebu Bekir este departe de lad.Acest fapt este revelat în versetele 17, 18 din sura Leyl; **”În vreme ce va fi ferit(de focul ladului) cel evlavios(ca Hazreti Ebu Bekir), Care dă averea lui (ca milostenie) și se curățește”**

Habbab bin Eret era un alt companion al Profetului care a fost torturat pentru a se dezice de religia sa.Hazreti Habbab era de asemenea singur și fără apărare, fiind sclavul unei femei necredincioase, pe nume Ummu Enmar.Pentru că nu avea nici un protector, necredincioșii se adunau și după ce îl dezbrăcau îi zgâriau corpul cu spini.Uneori îl dezbrăcau de haine și îl îmbrăcau cu o cămașă din metal, lăsându-l astfel în soarele dogoritor al deșertului.Sau îi puneau pe corpul gol pietre încinse la soare sau în foc.În timp ce îl torturau îi cereau; ”Renunță la religia ta!Închină-te idolilor Lat și Uzza!” Însă Habbab nu renunța la Islam și repeta persistent; ”La ilahe illallah, Muhammedun resulullah!”

Într-o zi necredincioșii se adunară și făcură un foc.Îl legară pe Hazreti Habbab și îl aduseră acolo, după care îl dezbrăcară și îl întinserăpe acel foc.Habbab, întins fiind pe spate în mijlocul focului, se rugă lui Allah; ”O Allah! Tu vezi și știi situația în care mă aflu.Întărește-mi credința în inimă și dăruiește-mi multă răbdare”.Unul dintre necredincioși se ridică în picioare, se apropie și îl călcă pe Hazreti Habbab pe piept.Însă ei nu știau că Allah îi protejează pe cei credincioși.

După ani de zile, când Hazreti Habbab fu întrebat despre acest fapt, își descoperi spatele și arătând semnele arsurilor spuse; ”Au aprins un foc pentru mine, apoi m-au târât și m-au aruncat în el.Doar carnea mea a stins acel foc.”

Pe când Hazreti Habbab era torturat astfel, Ummu Enmar, stăpâna sa, încinse un drug de fier în foc și îl apăsa pe cap încercând să îl facă să renunțe la religia sa.Însă Hazreti Habbab rezistă tuturor acestor chinuri fără a accepta nici una din propunerile lor și nerenunțând la religia sa.

Într-o zi Hazreti Habbab se prezentă în fața Profetului și îi spuse acestuia; ” O Trimis al lui Allah! Necredincioșii mă torturează, unde mă văd, aprind focul și mă ard.Acasă, stăpâna

mea îmi arde capul cu fierul încins în foc.Vă rog să faceți dua pentru mine.”Apoi își arată arsurile de pe corp și de pe cap.Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se întristă nespun și făcu dua pentru acest musulman care suferise atâtea chinuri pentru a nu renunța la religia sa.”**O Domnul meu! Ajută-l pe Habbab**”, spuse el.Allah acceptă ruga Profetului Muhammed aleyhisselam și îi dădu lui Ummu Enmar o durere de cap insuportabilă, care o făcea să geamă toată noaptea până dimineața.Ca singur remediu i-a fost prescris să i se ardă capul cu fierul încins în foc.Astfel îl chemă pe Habbab și îi porunci să îndeplinească această sarcină.

În primele zile ale Islamului, necredincioșii nu prea dădeau importanță situației lui Habbab bin Eret.Însă având în vedere că numărul musulmanilor creștea cu trecerea fiecărei zile, începură să acorde mai multă importanță acestei situații, astfel că își înmulțiră torturile.

Cu toate acestea, Hazreti Habbab nu făcu nici o concesie în privința religiei sale.Însă și torturile deveniseră de nesuportat.”O Trimis al lui Allah! Puteți să faceți dua pentru noi, ca aceste chinuri și torturi să înceteze?”, îl rugă Habbab pe Profetul Muhammed aleyhisselam.Acesta le răspunse; **”Între popoarele dinaintea voastrău fost oameni cărora li s-au jupuit pieile și li s-a sfâșiat carnea cu piepteni de fier și totuși nu au renunțat la religia lor.Au fost tăiați în două din creștet până la tălpi cu fierăstrăul și totuși nu s-au lepădat de credința lor.Cu siguranță Allah tealava ridica Islamul ce va deveni superior celorlalte religii.Astfel încât o persoană va putea călători pe animalul său de la San`a la Hadramut fără a se teme de cineva, în afara lui Allah și nici nu se va teme că nimeni că li se va întâmpla ceva oilor sale în afară de a fi mâncate de lup.Însă voi vă grăbiți.”**, și îi mângâie pe spate.Aceste vorbe alinătoare ce erau hrană și leac pentru sufletele rănite, îi calmară durerile lui Habbab.

Hazreti Habbab avea o sumă mare de bani de recuperat de la As bin Vail, unul dintre cei mai înverșunați necredincioși.Astfel că într-o zi merse la acesta pentru a-și cere banii.As bin Vail îi spuse; **”Atât timp cât nu vei renunța la Muhammed(aleyhisselam) nu îți voi înapoia datoria.”**Auzind această ofertă de neacceptat, Habbab îi răspunse; **”Jur pe Allah**

că așa cum nu voi renunța la Trimisul lui Allah atât timp cât sunt în viață, tot astfel nu mă voi lepăda de el nici după ce voi muri și mă voi ridica din mormânt.Voi renunța la tot ceea ce am, dar niciodată la Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem.”Atunci As bin Vail zise în batjocură; ”Vom învia după moarte?Dacă există așa ceva,înseamnă că voi avea și copii și avere.Atunci îți voi returna datoria în acea zi.”

Pentru aceste cuvinte ale lui As bin Vail, Allah teala a trimis versetele 77-79 din sura Meryem, în a căror traducere se spune; ”**L-ai văzut pe acela care nu a crezut în versetele Noastre(As bin Vail)și a zis ” Mi se vor dăruie mie (în Viața de Apoi) neîndoindu-mă că voi avea și copii?” Oare a pătruns el Necunoscutul sau a încheiat un legământ cu Cel Milostiv În nici un caz! Iar noi vom scrie ceea ce spune și-i vom spori Noi chinul.”**

Torturați până la leșin

Necredincioșii nu țineau cont în torturile lor de faptul că musulmanii erau femei ori bărbați.Zinnire Hatun era o sclavă și se număra de asemenea printre primii musulmani.Necredincioșii nu s-au dat în lături de a o schingiui când au aflat că s-a convertit.Era sugrumată până rămânea fără suflare și leșina, cerându-i-se să se închine idolilor Lat și Uzza.Cu toate acestea nu renunța la credința ei.În special Ebu Gehil era cel ce o chinuia.Din cauza acestor torturi Zinnire Hatun orbi.Atunci Ebu Gehil îi spuse; ”Vezi Lat și Uzza și-au luat vederea pentru a te pedepsi!”Atunci Zinnire Hatun îi răspunse manifestându-și credința; ”O Ebu Gehil!Jur pe Allah că nu este așa cum crezi tu.Lat și Uzza nu sunt buni de nimic, nu au habar de cei care li se închină, cum nu au habar nici de cei care nu li se închină.Stă în puterea Domnului meu să îmi redea lumina ochilor și să mă readucă la starea mea de dinainte.”

Ebu Gehil rămase mut de uimire în fața credinței de nestrămutat a lui Zinnire Hatun.Allah teala primi ruga ei și vederea îi reveni chiar mai puternică decât înainte.Deși au văzut cele petrecuteEbu Gehil și necredincioșii kureyișiți au stărui în necredința lor.Ba chiar mai mult au spus; ”Asta este o altă vrajă a profetului lor!Nu sunt de mirare acești oameni fără minte ce urmează calea lui Muhammed(aleyhisselam)?Dacă într-adevăr această cale era cea dreaptă, noi am fi fost cei

dintâi care am fi urmat-o. Adică un sclav ar descoperi adevărul înaintea noastră?”

Allah teala trimise atunci versetul 11 al surei Ahkaf, care se traduce astfel:” **Și cei care nu cred spun către cei care cred:”De ar fi fost el bun, nu ne-ar fi luat-o ei înainte cu aceasta.”**(ci am fi fost noi aleși de Allah pentru asta, așa cum am fost aleși pentru avere și putere) **Și cum nu se vor lăsa călăuziți de el**(de Coran) **vor zice ei: ”Aceasta este o minciună veche!”**

Dar-ul-Erkam

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem eranespus de întristat din cauza torturilor și chinurilor cu care necredincioșii îi asaltau pe musulmani. Dreptcredincioșii aveau nevoie de un loc sigur pentru a putea răspândi Islamul. Trimisul lui Allah alege casa lui Hazreti Erkam pentru împlinirea acestei datorii. Această casă se găsea în partea de est a dealului Safa, pe o străduță îngustă, într-un loc înalt de unde Kaaba cea minunată putea fi văzută cu ușurință. Intrarea și ieșirea casei erau propice observării celor ce treceau. De asemenea Hazreti Erkam era unul dintre oamenii de vază, foarte respectat în Mecca. În această casă Profetul Muhammed le vorbea companionilor săi despre Islam. Iar cei ce doreau să devină musulmani, veneau în această casă și erau onorați cu lumina Islamului și ascultau vorbele binecuvântate ale Trimisului lui Allah ce erau alinare pentru sufletele lor. Toți îl ascultau ținându-și respirația, foarte atenți de parcă se temeau să nu sperie o pasăre. Îi memorau toate cuvintele rostite fără a scăpa vreunul. Profetul Muhammed aleyhisselam își petrecea zilele în casa lui Erkam, unde de dimineață până seara se ocupa de educația companionilor săi. Această casă era primul sediu central al musulmanilor, Dar-ul Islam.

Ammar bin Yassir relatează: „Am pornit spre Dar-ul Erkam pentru a-l vedea pe Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem și a accepta Islamul. La ușă m-a întâlnit cu Hazreti Suhayb. Când l-am întrebat ce caută acolo, el mi-a adresat aceeași întrebare. „Vreau să merg la Trimisul lui Allah

aleyhisselam, să-i ascult vorbele și să mă convertesc la Islam”, i-am zis. „Acesta este și scopul vizitei mele”, mi-a răspuns el. Am intrat împreună, iar Profetul Muhammed ne-a vorbit despre Islam. Am acceptat amândoi bucuroși să devenim musulmani.” Ammar era unul din luptătorii care nu se sfia să recunoască că este musulman. El a suportat cele mai atroce torturi deoarece nu a renunțat la religia sa. Când îl întâlneau neînsoțit, necredincioșii îl prindeau și îl duceau pe stâncile din jurul Meccăi, în regiunea Ramda, unde îl dezbrăcau și îl îmbrăcau cu o cămașă din metal. Astfel era lăsat să aștepte în soarele arzător. Uneori îi ardeau spatele cu fiare încinse. Și de fiecare dată i se cerea; „Neagă!...Neagă!...Închină-te lui Lat și Uzza și vei fi eliberat!...” Hazreti Ammar răbda aceste chinuri cu stoicism, iar răspunsul său era de fiecare dată unul și același; „Allah este Domnul meu, iar Muhammed aleyhisselam este profetul meu”. Necredincioșii înebuneau auzind răspunsul său și își intensificau torturile, așezându-i pietre încinse pe corp sau chiar aruncându-l în fântână uneori, încercând să îl înece. Într-o zi pe când se prezentă în fața Profetului Muhammed aleyhisselam, Hazreti Ammar îi spuse acestuia; „O Trimis al lui Allah! Chinurile și torturile necredincioșilor au luat proporții de nesuportat.” Profetul Muhammed se întristă văzând starea în care se afla Hazreti Ammar și spuse; „**O tată al lui Yahzan, fi răbdător!**” și apoi continuă rugându-se pentru el, „**O Allah! Fă ca nimeni din familia lui Ammar să nu guste pedeapsa Iadului!**”

Primul martir

Hazreti Ammar acceptase Islamul ca de altfel și ceilalți membri ai familiei sale, tatăl său Yassir, mama sa Sumeyye și fratele său Abdullah. Necredincioșii îi torturau pe părinții și pe fratele lui Hazreti Ammar chiar mai mult decât îl chinuiau pe el. Deși în timpul torturii lor, necredincioșii încercau să îi convingă să rostească cuvintele lor plinde otrava necredinței, tot ceea ce puteau auzi de la ei era; „Chiar de ne-ați jupui pieile, dacă ne-ți tăia carnea în felii, nu vă vom asculta. La ilahe illallah Muhammedun Resulullah.” Într-o astfel de zi, pe când familia lui Yassir era schingiuită în locul numit Batha, trecu pe acolo Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Văzând chinurile prin care treceau companionii săi, Profetul se îndureră

profund. Hazreti Yassir îl întrebă: „O Trimis al lui Allah! Aceste chinuri nu vor înceta niciodată?” Atunci Profetul le răspunse; „**Fiți răbdători, o voi cei din familia lui Yassir! Bucurați-vă, voi familia lui Ammar! Fără îndoială, răsplata voastră este Raiul**”.

Într-o altă zi pe când necredincioșii îl torturau pe Hazreti Ammar cu focul, trecu pe acolo Profetul Muhammed care spuse; „**O focule! Fi răcoros și salvator pentru Ammar, așa cum ai fost și pentru Ibrahim (aleyhisselam)**”.

Într-o altă zi în care necredincioșii îi torturau membrii familiei lui Hazreti Yassir, acesta împreună cu fiul său Abdullah au fost martirizați, fiind uciși cu săgețile. Ebu Gehil a pus să-i fie legate lui Hazreti Sumeyye de picioare sfori. Capetele sforilor au fost legate de două cămile ce au fost mânate în două părți opuse, astfel Hazreti Sumeyye fiind despicată. Vestea atrocităților produse de Crudul Ebu Gehil și prietenii săi necredincioși îl mâhni nespun pe Profet și pe companionii săi. Dar aceste vești nu făcură decât ca companionii să se unească și mai mult.

Companionii Profetului se retrăgeau în locuri izolate pentru a-și împlini rugăciunile în taină. Într-o astfel de zi Sa`d bin Ebi Vakkas, Sa`id bin Zeyd, Abdullah bin Mes`ud, Ammar bin Yassir, Habbab bin Eret își împlineau rugăciunea într-una din văile Meccăi, în locul numit Ebu Dud. În acel timp Ahnes bin Șerik împreună cu alți necredincioși care îi urmăriseră pe companionii, veniră în apropiere și începură să-i insulte și să le batjocorească rugăciunea. Hazreti Sa`d bin Ebi Vakkas și prietenii săi nu mai rezistară insultelor și îi atacară pe idolatrii. Hazreti Sa`d îl lovi în cap pe unul dintre necredincioși cu un os de cămilă găsit acolo. Idolatrii intrară în panică și o luară la fugă. Astfel pentru prima dată musulmanii vărsară sângele necredincioșilor.

Convertirea la Islam a lui Ebu Zerr-i Gîfari

Încet, încet, câte unul, câte doi, oamenii deveneau musulmani, astfel Islamul se răspândea în împrejurimile Meccăi.

Vestea acestei noi religii ajunse și în tribul Beni Gîfar. Ebu Zerr-i Gîfari auzind această veste își trimise imediat fratele, Uneys, către Mecca pentru a afla ce se întâmplă. Venit la Mecca, Uneys luă parte la discuțiile Profetului, de care rămase extrem de încântat. Sosind înapoi în tribul său, la întrebarea fratelui său

despre cele văzute în Mecca, acesta răspunse; „Stăpâne!Jur că nu am văzut altceva decât o persoană distinsă care îndemna la bine și sfătuia să evităm ceea ce este rău.” „Bine, dar oamenii ce spun despre el?”, întrebă conducătorul.Uneys, care era un poet iscusit răspunse; „Spun despre el că ar fi vrăjitor poet sau prezicător.Însă vorbele sale nu seamănă cu ale acestora.De asemenea am comparat cele spuse de el cu versurile diferiților poeți, dar nu am găsit nici o asemănare.Vorbele sale fără seamăn nu pot fi măsurate cu vorbele nimănuui.Jur că acea persoană într-adevăr spune adevărul și propovăduiește binele.Cei ce nu îl cred se află într-o mare minciună sau perversitate.”

Auzind acestea Ebu Zerr-i Gîfari se hotărî să plece el însuși spre Mecca pentru a-l vedea pe Profetul Muhammed aleyhisselam și pentru a accepta Islamul.Ajuns în Mecca nu dezvăluî nimănuui scopul vizitei sale,deoarece necredincioșii îi purtau o ură profundă Profetului și noilor convertiți la Islam pe care îi chinuiau și îi toturau cu fiecare ocazie ivită.Ebu Zerr-i Gîfari nu cunoștea pe nimeni în Mecca, nu avea pe nimeni care să îl îndrume.Totuși stătea în apropierea Kaabei așteptând momentul prielnic pentru a-l putea vedea pe Profet sau căutând un semn despre locul în care s-ar afla.

La căderea serii Ebu Zerr se retrase la un colț de stradă.Hazreti Ali trecu pe lângă el.Văzând că este străin îl invită în casa sa.Deoarece Hazreti Ali nu îl întrebă nimic, Ebu Zerr nu-și destăinuî secretul.A doua zi merse iar la sanctuarul de la Kaaba, dar nici în acea zi nu află nimic, astfel că seara se retrase iar în acel colț de stradă.Hazreti Ali văzându-l îl invită iar la el acasă.A treia zi situațiase repetă.Seara văzându-l Hazreti Ali îl invită acasă, însă de această dată îl întrebă de unde vine și ce caută.„Dacă poți să îmi promiți solemn că îmi vei spune adevărul, îți voi dezvălui scopul venirii mele în Mecca”, spuse Ebu Zerr.„Vorbește, nu voi împărtăși nimănuui secretul tău”, răspunse Hazreti Ali.Ebu Zerr-i Gîfari îi povesti atunci; „Am auzit că în Mecca a apărut un profet.Doiesc să îl întâlnesc și să mă alătur lui.”Auzind acestea, Hazreti Ali îl sfătui; „Ai luat o hotărâre înțeleaptă, ai găsit adevărul.Eu merg acum în locul unde se află această persoană.Tu mă vei urmări și vei intra în casa în care voi intra și eu.Pe drum, dacă consider că cineva ți-ar putea face

rău, mă voi comporta ca și cum îmi aranjez încălțăminte.Atunci vei porni înainte fără a mă aștepta.”

Ebu Zerr-i Gîfari îlurmă pe Hazreto Ali și într-un final fu onorat să vadă chipul binecuvântat al Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, pe care îl salută zicând „Esselamu aleykum”.Acesta fu primul salut specific musulmanilor, iar Ebu Zerr Gîfari fu prima persoană care salută.Trimisul lui Allah îi răspunse; „**Mila lui Allah teala fie asupra ta**”. Profetul îl întrebăcine este, iar Ebu Zerr îi răspunse că face parte din tribul Beni Gîfar.„**De cât timp teafli în Mecca?**”, întrebă Mesagerul lui Allah.„De trei zile și trei nopți”, răspunse Ebu Zerr.„**Cine te-a ospătat?**”, întrebă de această dată Profetul.„Nu am găsit nimic de mâncat și de băut, în afara apei Zemzem.Atât timp cât am băut Zemzem nu am simțit nici foame, nici sete”, răspunse Ebu Zerr.Profetul îl aprobă; „**Zemzem este binecuvântată.Cel ce bea din ea nu simte foamea.**”În continuare. Ebu Zerr îi ceru Profetului să îi împărtășească Islamul.Astfel că Profetul Muhammed aleyhisselam rosti mărturisirea de credință, iar Ebu Zerr repetă după el și primi astfel onoarea de a deveni musulman, alăturându-se primilor musulmani.

După ce deveni musulman, Ebu Zerr îi spuse Profetului; „O Trimis al lui Allah! Jur pe Allah, Cel care te-a trimis ca Profet al adevărului, că eu voi mărturisi aceasta în mod deschis în fața necredincioșilor.”Acesta merse lângă Kaaba și acolo adresându-se necredincioșilor, rosti; „O voi Kureyș!Eşhedu en la ilahe illallahve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve Resuluh-Mărturisesc că nu există altă divinitate în afara lui Allah și Muhammed este robul și mesagerul Său.”Auzind acestea necredincioșii îl atacă imediat și îl loviră cu pietre, bețe și oase lăsându-l însângerat.Văzând ce s-a întâmplat Hazreti Abbas le strigă grupului de necredincioși: „Lăsați-l în pace, îl veți omorî.El aparține unui trib ce se află pe ruta caravelor voastre.Nu vă gândiți, cum veți mai trece pe acolo?”Astfel Ebu Zerr fu salvat din mâinile necredincioșilor.Dar bucuria care îl cuprinsese devenind musulman nu îi dădea pace.Astfel că a doua zi merse iar la sanctuarul dela Kaaba și își mărturisi din nou credința cu voce tare în fața necredincioșilor.Aceștia îl atacă din nou și îl bătură fără milă, până când Hazreti Abbas veni și îl salvă iar pe Ebu Zerr.

Mesagerul lui Allah îi ceru lui Ebu Zerr Gîfari să se întoarcă la tribul său și să le împărtășească și lor Islamul. Astfel că acesta întorcându-se acasă le vorbi oamenilor săi despre unicitatea lui Allah teala și despre Trimisul Său, Muhammed aleyhisselam. Le spuse de asemenea că este inutil și lipsit de sens să te închini idolilor. Câțiva dintre cei ce îl ascultau începură să se revolte, însă, conducătorul tribului, Haffaf le ceru să tacă și să asculte în continuare ceea ce le relata Ebu Zerr. Acesta continuă:

„Într-o zi pe când nu fusesem binecuvântat încă cu lumina Islamului am mers la idolul numit Nuhem și i-am dus lapte. S-a apropiat un câine, care a băut tot laptele, iar apoi și-a făcut nevoile pe idol. Astfel am fost martor că idolul nu avea putere să se apere în astfel de situații. Cum puteți să acceptați să idolatrizați ceva pe care nici măcar un câine nu îl respectă? Nu vi se pare o nebunie? Iată, astfel sunt idolii cărora vă închinați.” Toți stăteau cucupul plecat. Atunci unul dintre ei întrebă: „Și profetul acesta de care vorbești, ce propovăduiește? Cum ai înțeles că ceea ce spune el este adevărul?”. Auzind aceste întrebări, Ebu Zerr, continuă cu voce tare; „El vorbește despre unicitatea lui Allah, despre faptul că nu mai există o altă divinitate în afara Sa. El este Creatorul suprem și Stăpânul tuturor... Îi cheamă pe oameni să creadă în Allah... Îi îndeamnă la bunătate, la într-ajutorare și la un comportament virtuos... Vă îndeamnă să evitați toate lucrurile urâte, nedreptățile, abuzurile pe care le-ați făcut până acum, cum ar fi îngroparea fiicelor voastre de vii.” Astfel el le vorbi detaliat despre Islam și despre frumusețea lui, cât și despre obiceiurile deviate ale tribului său și despre hidoșenia și prejudiciile unui astfel de comportament. După această cuvântare, mulți dintre membrii tribului în frunte cu conducătorul acestuia, Haffaf și fratele lui Ebu Zerr, Uneys se convertiră la Islam.

Citirea Coranului în mod deschis la Kaaba

Într-o zi Companionii Profetului se adunaseră într-un loc retras și discutau; „Pe Allah nu a existat cineva care să poată citi în mod deschis necredincioșilor, la Kaaba, Coranul. Oare mai există altcineva care să poată face așa ceva?” Printre ei ei se afla și Abdullah ibni Mesud care se oferă să citească Coranul necredincioșilor în sanctuarul de la Kaaba. „O Abdullah! N este teamă că necredincioșii îți vor face rău. Noi vrem să fie o

persoană care să aibă o familie, un clan care să îl poată apăra în caz de nevoie”, spuseră companionii. „Lăsați-mă să plec. Allah mă va apăra”, insistă el.

A doua zi în zori el merse la Makam-i Ibrahim, unde se adunaseră și necredincioșii. Ibn-i Mesud, stând în picioare, rosti Besmele și apoi recită sura ar-Rahman. Necredincioșii mirați se întrebară unii pe alții; „Ce spune fiul lui Ummu Abd? Probabil că recită cele aduse de Muhammed”, și îl atacă cu pumnii, cu picioarele până îl învinețiră și acesta căzu la pământ. Însă el nu se opri din recitat nici măcar sub ploaia de lovituri. Astfel plin de răni și vânătăi se întoarse lângă companionii. Aceștia se întristară văzându-l; „Exact de asta ne temeam. Iată că de ceea ce ne era frică nu ai scăpat”, spuseră ei.

Însă Abdullah ibni Mesud nu era trist deloc; „Nu i-am văzut pe dușmanii lui Allah mai slabi ca azi. Dacă vreți, mâine dimineață le mai recit încă o dată”, spuse el. Companionii Profetului îi răspunseră; „Nu este de ajuns. I-ai făcut să asculte pe acei necredincioși înverșunați, ceea ce urăsc cel mai mult.”

Convertirea lui Tufeyl bin Amr la Islam

În anii când Profetul Muhammed începuse în Mecca propovăduirea Islamului în mod deschis, zi și noapte el le dădea sfaturi oamenilor și îi chema la Islam. În același timp necredincioșii se luptau pentru a împiedica activitatea Trimisului lui Allah, iar pe cei ce acceptau Islamul îi torturau și îi defăimau. Dacă vedeau o persoană discutând cu Profetul Muhammed aleyhissalam, se apropiau imediat de el și recurgeau la tot felul de minciuni și șiretlicuri pentru a-l convinge să nu asculte vorbele Profetului și să nu creadă în spusele sale. De asemenea n se dădeau în lături de la nimic pentru a nu le permite celor ce veneau din afara Meccăi să se întâlnească cu Mesagerul lui Allah și să participe la discuțiile sale.

În aceste vremuri când musulmanii suportau chinurile necredincioșilor și erau năpăstuiți, sosi la Mecca, Tufeyl bin Amr ed-Deysi. Văzându-l, liderii necredincioșilor se apropiară de el și îi spuseră; „O Tufeyl! Ai sosit pe pământurile noastre. Orfanul lui Abdulmuttalib a devenit foarte ciudat. Vorbele sale acționează precum o vrajă căci îi despart pe copii de părinții lor, pe frați unii de alții și pe soț de

soție. Ideile sale produc confuzii, iar fiii care ascultă vorbele sale întorc spatele părinților lor, nu îi mai ascultă. Nimeni nu mai respectă și nu mai ascultă de nimeni și toți devin musulmani. Ne temem că această nenorocire ce s-a abătut asupra tribului nostru se va abate și asupra tribului vostru. Vă sfătuim să nu încercați cumva să stați de vorbă cu Muhammed (aleyhisselam). Nu îi adresa nici un cuvânt și nici nu asculta cuvintele sale. Fii foarte atent! Cel mai bine ar fi să părăsești Mecca cât mai curând!”. Tufeyl relatează cele întâmplate ulterior acestei convorbiri:

Jur, mi-au repetat aceste cuvinte de atâtea ori încât mă hotărâsem să nu vorbesc vreodată cu el sau să ascult cumva vorbele sale. Ba chiar, atunci când mergeam la sanctuarul de la Kaaba îmi înfundam urechile cu vată ca nu care cumva să aud vorbele sale din întâmplare. A doua zi dimineață am mers la Kaaba. Profetul Muhammed aleyhisselam își împlinea acolo rugăciunea. M-am așezat în apropierea sa. Din înțelepciunea lui Allah, unele din cuvintele rostite de el îmi ajunseră la urechi. Vai, dar ce cuvinte frumoase... Atunci îmi spusei; „Eu nu sunt un om care să nu poată face diferența între bine și rău. Sunt și poet. De ce să nu ascult ceea ce spune? Dacă vorbele sale îmi vor plăcea voi asculta, dacă nu voi părăsi acest loc.” Astfel că mă ascunsei până când Trimisul lui Allah își termină rugăciunea și porni spre casă. Apoi l-am urmat. Când intră în casă eu l-am urmat și i-am spus; „O Muhammed aleyhisselam! Când am venit în această regiune poporul tău mi-a zis așa și așa despre tine. Mi-au cerut să te evit. De teama de a nu-ți auzi vorbele mi-am astupat urechile cu vată. Însă Allah a vrut ca eu să ascult câteva din cuvintele rostite de tine. Mi s-au părut foarte frumoase. Acum, sunt pregătit să primesc ceea ce îmi vei împărtăși.” Mesagerul lui Allah îmi vorbi despre Islam și îmi recită din Coranul cel Sfânt. Jur că nu am mai auzit vreodată cuvinte mai frumoase. Am rostit imediat mărturisirea de credință și am devenit musulman”.

Atunci i-am spus Profetului Muhammed aleyhisselam; „O Trimis al lui Allah! Eu sunt o persoană respectată în cadrul tribului meu. Nimeni nu îmi iese din vorbă. Voi merge să le împărtășesc și lor Islamul. Rugați-vă ca Allah să ne dea un semn pentru mine, un semn care să îmi fie de ajutor când îmi voi chema

poporul la Islam.”Atunci Profetul Muhammed aleyhisselam se rugă lui Allah; „**O Allah!Crează pentru el un semn, un verset!**”

După aceea m-am întors la tribul meu.Am ajuns într-o noapte întunecată pe dealul ce privea spre apă unde se afla tribul meu.Ajuns aici o lumină divină ca o lumânare apăru pe fruntea mea.Atunci m-am rugat lui Allah; „O Allah! Mută această lumină de pe fruntea mea, în alt loc!Pentru ca ignoranții din tribul Devs să nu creadă că ea este o pedeapsă divină pentru părăsirea religiei mele anterioare!” Nici nu-mi terminai bine vorba că acea lumină se mută pe vârful biciului meu ca o lumânare.Apropiindu-măde tribul meu, pe când coboram la vale, cei ce se aflau acolo își arătau unii altora lumina divină din vârful biciului meu.Ajuns acasă, primul care mă întâmpină fu bătrânul meu tată.M-a strâs în brațe cu dragoste.„O tăicuțule! Dacă nu te vei schimba, nici eu nu voi mai fi dintre ai tăi, nici tu nu vei fi dintre ai mei!”Auzind vorbele mele tatăl meu mă întrebă uimit care este motivul acestei hotărâri.I-am răspuns; „Tată, eu am intrat în religia lui Muhammed aleyhisselam, sunt musulman.”Atunci el îmi spuse; „Fiule, intru și eu în religia aleasă de tine.Religia ta să fie și religia mea!”, și rosti imediat mărturisirea de credință.Iar eu l-am învățat tot ce știam despre Islam.Apoi s-a spălat și s-a îmbrăcat cu haine curate.Mai târziu a venit soția mea căreia i-am repetat același lucru.Și ea a ales Islamul și a devenit musulmană.

Dimineață am ieșit în tribul meu și le-am vorbit despre Islam.Însă ei au acceptat foarte greu, ba chiar multă vreme s-au împotrivit nedorind să renunțe la obiceiurile lor păcătoase.Au mers chiar mai departe și au râs de mine dându-și coate sau făcându-și cu ochiul unul altuia.Deoarece erau foarte atașați de jocurile de noroc și de dobânzi și profiturile bănești nici nu au vrut să audă vorbele mele.Au evitat să se conformeze Islamului și s-au răzvrătit împotriva lui Allah și a trimisului Său.

După o perioadă de timp am revenit în Mecca și l-am rugat pe Profet să se roage pentru tribul Devs, căci aceștia s-au răzvrătit împotriva lui Allah și nu au acceptat chemarea mea la Islam.Profetul Muhammed aleyhisselam, care era plin de iubire și compasiune pentru toți oamenii și-a deschis mâinile, s-a întors spre Qibla și s-a rugat lui Allah; „**Oallah!Arată calea cea**

dreaptă tribului Devs și călăuzește-i spre Islam!” Iar mie îmi spuse; „**Întoarce-te la tribul tău!Continuă să îi chemi la religia lui Allah cu fața zâmbitoare și cuvinte pașnice!Fii blând cu ei!**”M-am întors imediat la tribul meu și toți pe care i-am chemat la Islam au acceptat religia lui Allah.

Chemarea la Islam în târguri

În fiecare an, în anumite zile soseau în Mecca oameni din diferite orașe pentru a vizita sanctuarul de la Kaaba. Trimisul lui Allah îi întâmpina pe oaspeți și vorbea fiecărui grup despre Islam, despre unicitatea lui Allah, despre profeția sa și despre faptul că singura salvare este religia lui Allah.Într-o zi Velid bin Mughire îi adună pe necredincioși și le spuse; „O voi kureyșiți! Se apropie iar sezonul vizitării Kaabei.Vocea lui Muhammed se răspândește.Triburile arabe vin și ascultându-l se înclină spre vorbele sale dulci și primesc religia adusă de el.Trebuie să ne gândim la o măsură împotriva acestui fapt.Să facem o înțelegere, să spunem toți același lucru despre el ca să nu iasă la iveală minciuna noastră.”Aceștia îi răspunseră; „O tatăllui Abdișems!Tu ești cel mai înțelept dintre noi așa că hotărăște tu iar noi te vom urma.”Velid nu fu de acord însă; „Spuneți voi, iar eu vă voi asculta”, spuse el.„Să spunem că este vrăjitor”, ziseră unii dintre ei.„Nu! Jur că nu este oracol.Am văzut mulți oracoli.Aceștia spun fără a se da în lături și minciuni și adevăruri.Cele spuse de Muhammed nu seamănă deloc cu cele spuse de ghicitori.Și apoi noi nu am auzit până acum nici măcar o singură minciună din gura lui Muhammed.Dacă am face o astfel de afirmație, nu ne-ar crede nimeni.”, le răspunse Velid.Atunci necredincioșii propuseră să-l numească pe Hazreti Muhammed aleyhisselam nebun.Velid protestă din nou; „Nu! Jur că el nu este nebun.Cunoaștem nebunii și simptomele nebuniei.El nici nu se sufocă, nici nu are convulsii sau frisoane și nici nu are accese de ipohondrie.Dacă vom face o asemenea afirmație ne vor contrazice și minciuna va ieși la iveală”. „Atunci să spunem că este poet”, spuseră în cor necredincioșii.Velid protestă iar; „El nu este poet.Cunoaștem foarte bine toate genurile de poezii.Ceea ce recită el nu seamănă cu celelalte poezii.”De această dată necredincioșii spuseră; „Să afirmăm că ar fi vrăjitor”. „Nu este vrăjitor.Am văzut și cunoaștem vrăjitorii și vrăjile lor.Nu există pic de vrajă în vorbele sale.Ele cuceresc pe

toată lumea.Nu este nici un necunoscut.Nu putem interveni între el și oameni ca să nu mai discute.De asemenea le este superior celor de vârsta sa în privința elocvenței și retoricii.Pe scurt, orice am afirma despre el, oamenii vor înțelege că mințim.” Ne găsind o soluție pentru planul lor, necredincioșii se întoarseră spre Velid și îi spuseră; „Tu ești cel mai în vârstă și cel mai experimentat dintre noi.Hotărăște tu, iar noi te vom urma.”

După ce reflectă un timp, Mughire spuse; „Cred totuși că cel mai bine este să afirmăm că Muhammed este vrăjitor, căci vorbele sale dezbină familii și clanuri.Despart frații și prietenii unii de alții.”Astfel hotărârea fiind luată necredincioșii se răspândiră în Mecca și începură să spună grupurilor pe care le adunau că Profetul Muhammed aleyhisselam este vrăjitor.Ieșiră în întâmpinarea triburilor ce veneau să viziteze Mecca și îi avertizară să nu-l asculte pe Trimisul lui Allah.

Ca urmare a acestor acțiuni ale politeiștilor, Islamul a fost cunoscut în toate țările arabe și în mințile oamenilor a apărut un mare semn de întrebare în privința idolilor.

Allah teala a revelat în versetele din Coran că Velid bin Mughire v-a fi supus unor chinuri groaznice.În traducerea versetelor, începând cu versetul 11 din sura Muddessir se spune: „(O tu trimisul meu!)**Lasă-Mă cu cel**(Velid bin Mughire pe care l-am creat fără a avea nici o avere) **pe care l-am creat singur Și căruia i-a oferit avere îndestulătoare Și fii care-l însoțesc tot timpul Și căruia i le-am netezit pe toate**(avea un loc de vază în Mecca și deținea nenumărate grădini și livezi între Mecca și Taif.El mai era numit și Reyhanet-ul-Arab.În cadrul tribului său era o persoană distinsă.Nu ar fi trebuit el să aducă mulțumiri pentru starea sa?Nu ar fi trebuit să-și mărturisească credința în Allah teala cel care i-a dăruit toate aceste binefaceri?) **Și care pofteste ca Eu să-i dau și mai mult Dar nu! Căci el a tăgăduit versetele Noastre cu încăpățănare**(el a negat cu încăpățănare versetele lui Allah deși era conștient că Hazreti Muhammed era profetul trimis de Allah) **Iar eu îl voi sili să urce**(Într-un hadis se relatează că Saud este un munte în lad, pe care un necredincios îl parcurge în 70 de ani pentru a ajunge în vârf, de unde cade înapoi și acest proces se repetă iar și iar) **El a cugetat și a hotărât! Omorât să fie!După cum**

el a hotărât!Apoi el a mai cugetat Apoi s-a posomorât și s-a încruntat Apoi s-a întors și s-a arătat trufaș Și a zis: „Aceasta nu este decât vrăjitorie care se învață! Aceasta nu este decât vorba unui om! Îl voi face să ardă în focul ladului?! Și de unde să știi ce este focul laduluiEl nu lasă și nu cruță Arzând și înnegrind pielea.(nimicește tot ceea ce este aruncat în el și apoi îl readuce la viață pentru a o lua de la capăt)

Politeiștii ascultă Coranul cel Sfânt

Liderii idolatrilor încercau prin diferite șiretlicuri să îi împiedice pe oameni să accepte credința cea dreaptă.De asemenea împiedicau populația Meccăi să asculte versetele sfinte ale Coranului recitate de Profetul Muhammed aleyhisselam.Ei însă, se adunau noaptea lângă zidurile casei în care se găsea Trimisul lui Allah și ascultau cum acesta recita din Coran.Dimineța, când începea să se lumineze și se vedeau unii pe alții că veniseră să asculte Coran, liderii necredincioșilor se mustrau reciproc și hotărâu să nu mai vină altădată.Însă în noaptea următoare veneau din nou fără știrea celorlalți pentru a asculta Coran.Dimineța văzându-se rămâneau uimiți și luau din nou hotărârea de a nu mai veni.Deși nu se puteau abține și reveneau în fiecare noapte pentru a asculta Coranul cel Sfânt, ei nu își puteau înfrâna totuși orgoliul și temându-se de ceea ce vor zice ceilalți politeiști ei nu au acceptat credința adevărată.De asemenea au împiedicat și alte persoane să își exprime credința.Ba chiar mai mult au strigat pe străzi; „Muhammed este vrăjitor”.

Într-o seară necredincioșii se adunară în sanctuarul de la Kaaba și hotărâră să îl cheme pe Profetul Muhammed pentru a discuta cu el această problemă, pentru ca în cele din urmă să nu fie condamnați de nimeni și să fie scuzați.În urma acestei invitații, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem veni, iar idolatrii îi adresară următoarele cuvinte: „O Muhammed! Te-am chemat aici pentru a face o înțelegere cu tine.Jurăm că nu a mai existat în triburile arabe cineva care să stârnească atâtea probleme cum ai făcut tu! Ne-ai declarat religia, păcătoasă!Ne-ai insultat idolii! Nu ți-au plăcut ideile noastre!Ne-ai distrus unitatea și ne-ai învrăjbit unii împotriva altora! Nu mai cunoaștem răutate pe care nu ne-ai făcut-o!Dacă prin aceste

acțiuni ale tale urmărești să te îmbogățești, noi vom strânge mai multe bunuri decât ai dori pentru a ți le oferi! Dacă ceea ce urmărești sunt gloria și celebritatea, suntem gata să te alegem liderul nostru. Dacă vrei să fi conducător, te vom proclama conducător și te vom urma. Dacă te afli sub influența vreunui djin sau vreunei boli ori a unei alte puteri, ne vom folosi toate bunurile pentru a te vindeca!...”

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi ascultă cu răbdare, iar apoi le dădu acest răspuns minunat: „**O voi kureyișiți! Departe de mine tot ceea ce ați enumerat. Eu nu doresc nici avere, nici glorie și celebritate, nici să vă fiu conducător. Însă Allah teala m-a trimis vouă ca profet și prin mine v-a trimis o Carte. Prin porunca Sa, eu voi fi pentru cei ce acceptă un vestitor al Raiului, iar pentru cei ce se împotrivesc un mesager al Iadului. Eu v-am sfătuit și am propovăduit așa cum mi s-a poruncit. Dacă veți primi ceea ce v-am adus, vă va fi aceasta avere pe această lume cât și pe cealaltă. Dacă dimpotrivă nu veți accepta, mie nu-mi rămâne nimic de făcut decât să îndur toate greutatețile pentru a-mi îndeplini sarcina până când Allah teala v-a hotărî între noi...”**

Ebu Gehil, Umeyye bin Halef și ceilalți politeiști îi spuseră Mesagerului lui Allah: „O Muhammed! Știi foarte bine că nu există nimeni care să-și câștige existența mai greu ca noi din punct de vedere material. De vreme ce ești profet, cere-i Domnului tău, să îndepărteze de teritoriile noastre acești munți care ne înconjoară și ne îngreunează câștigarea mijloacelor de trai. Să ne mărească teritoriile și să facă să fie traversate de râuri precum cele din Irak și Damasc! De asemenea să-i readucă la viață pe unii din strămoșii noștri precum venerabilul și drept cuvântătorul, Kusay bin Kilab! Astfel îl vom întreba pe el dacă cele aduse de tine sunt adevăr sau minciună! Dacă el va atesta veridicitatea spuselor tale, iar tu vei împlinicele cerute de noi, te vom accepta. Și astfel vom afla și rangul pe care îl ai lângă Domnul tău. Dacă nu vei cere toate acestea de la Domnul tău pentru noi, cere-l ceva pentru tine. Să îți trimită un înger care să ateste spusele tale și să respingă spusele și acțiunile noastre prin tine! De asemenea să îți ofere grădini, averi și

palate, să nu mai duci grija zilei de mâine! Căci și tu la fel ca noi trebuie să muncești pentru a-ți câștiga existența!...”

Atunci Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem le răspunse: **„Eu cu acestea v-am fost trimis.Eu v-am adus din partea lui Allah teala, doar ceea ce mi-a fost trimis.Asta este ceea ce v-am propovăduit.Eu nu sunt o persoană care să ceară de la Allah teala averi...Allah teala m-a trimis ca un vestitor al Paradisului (pentru cei care au acceptat cele aduse de mine) și ca un vestitor al Iadului(pentru cei ce au refuzat).Dacă veți accepta cele aduse de mine, vă vor fi acestea avere atât pe această lume cât și pe cealaltă.Dacă din contră veți refuza mie nu-mi rămâne nimic de făcut decât să îndur toate greutățile pentru a-mi îndeplini sarcina până când Allah teala v-a hotărî între noi...”**

De această dată politeiștii îi spuseră: „Dacă tot afirmi că Domnul tău poate face tot ce dorește, cere-I să rupă cerul în bucăți și să le dea drumul asupra noastră!...Dacă nu vei putea împlini acest lucru noi nu vom crede în tine!”Profetul Muhammed aleyhisselam le răspunse din nou:„**Allah teala este singurul care știe.Dacă el va dori să vă facă așa ceva cu siguranță o va face.**”Idolatrii merșeră și mai departe în ignoranța lor și continuară: „O Muhammed!Domnul tău nu știa că noi vom vorbi cu tine, nu știa ce îți vom cere, de nu ți-a trimis veste dinainte?De ce nu ți-a vestit ceea ce ne așteaptă dacă nu vom crede și nu vom accepta cele propovăduite de tine?...Atâta timp cât nu vei aduce îngerii ca martori pentru cuvintele tale, noi nu vom crede spusele tale...Nu mai avem nici o responsabilitate asupra ta...Jurăm că de acum înainte nu te vom lăsa în pace...Ori noi te vom distruge, ori tu pe noi...” Văzând că aceștia în loc să se apropie de el, s-au îndepărtat din ce în ce mai mult, Profetul Muhammed aleyhisselam, părăsi acel loc.

Deoarece politeiștii mecani au refuzat chemarea la Islam a Profetului Muhammed aleyhisselam, Hazreti Allah prin intermediul îngerului Gebrail le trimite versete cu răspunsul Său, în care le vestește pedeapsa aspră ce îi așteaptă.În traducerea surei En`am începând cu versetul 4 până la versetul al 11-lea se spune:

„Și nu le vine lor nici un semn dintre semnele Domnului lor fără ca ei să se întoarcă de la ele.Și au socotit drept

minciună Adevărul, atunci când le-a venit.Însăle vor veni lor vești despre acelea pe care le-au luat în derâdere.Oare n-au văzut ei câte dintre neamuri am nimicit Noi, înaintea lor?Pe aceia îi întăriserăm Noi pe pământ cum nu v-am întărit pe voi!Și le-am trimis Noi lor cerul îmbelșugat și am făcut Noi să curgă râuri pe sub picioarele lor.Însă i-am nimicit Noi pentru păcatele lor și am creat, după ei, alte neamuri.Și de ți-am fi pogorât Noi ție, o Carte scrisă pe foi, și ar fi atins-o cu mâinile lor, ar fi zis cei care nu cred: „Aceasta nu este decât vrăjitorie învederată.” „De ce nu a fost pogorât asupra lui un înger?(pentru a vesti tuturor că Muhammed aleyhisselam este un trimis al lui Allah)”Însă de-am fi trimis Noi cu el un înger, trebu ar fi fost terminată, căci după aceea nu li s-ar mai fi dat lor nici un răgaz!De l-am fi făcut Noi un înger , l-am fi făcut Noi cu chip de om și s-ar fi aflat în aceeași încurcătură în care sunt ei.Însă au fost batjocoriți trimiși și înainte de tine, dară pe aceia care i-au batjocorit i-a cuprins tocmai aceea de careei și-au bătut joc.Spune:„Umblați prin lume și vedeți care este urmarea pentru aceia care socotesc adevărul minciună!”

În traducerea versetelor 7-10 din sura Furkan se spune: „**7.Și zic ei(necredincioșii):**„Ce este cu acest Trimis, care mănâncă bucate și merge prin târguri(ca și noi)?!De ce nu este trimis la el un înger care să fie împreună cu el ca prevenitor?! 8.Sau să i se arunce lui o comoară sau să aibă el o grădină din care să mănânce!” **Și cei nelegiuți zic:** „Voi nu urmați decât un bărbat fermecat!” **9.Privește cum îți dau ei pilde! Și de aceea ei sunt rătăciți și nu vor mai putea să afle drumul 10.Binecuvântat este Acela care , dacă voiește, îți dăruiește ție(lucruri) mai bune decât acesta: grădini pe sub care curg pâraie și-ți va da și palate!**

Iar în traducerea celui de-al 21-lea verset din aceeașisură se spune: „**Aceia care nu nădăduiesc în întâlnirea cu Noi zic:** „Dacă ni s-ar trimite nouă îngeri sau dacă L-am putea vedea pe Domnul nostru!...Însă ei sunt prea trufași și se poartă cu semeție prea mare”

În traducerea versetului 9 al surei Saba`se zice:„**De am voi Noi, am face ca pământul să se scufunde cu ei sau am face să cadă asupra lor bucăți de foc din cer.**”

De asemenea în traducerea versetul 97 din sura Isra se spune: **„Și Noi îi vom aduna în Ziua Învierii târâți pe fețele lor-orbi, muți, surzi.Adăpostul lor va fi Gheena și ori de câte ori va da să se stingă(focul), Noi îl vom înteți!”**

Ura și dușmănia necredincioșilor cresc în urma versetelor revelate.Cu precădere Ubey bin Halef și fratele său Umeyye îl supărau foarte tare pe Profetul Muhammed aleyhisselam.Nenorocitul Ubey veni la Trimisul lui Allah cu un os putrezit în mână și îi spuse: „Muhammed! Domnul tău va face ca acest os putrezit să învie, nu-i așa?Adică tu chiar crezi că Domnul tău va readuce la viață acest os putrezit, ha!”, iar apoi fărâma osul în mâini.Iar apoi a suflat praful provenit din el către Mesagerul lui Allah.Apoi continuă: „O Muhammed! Cine mai poate readuce la viață aceastăbucată de os după ce a putrezit?”Atunci Profetul Muhammed aleyhisselam îi răspunse: **„Da este adevărat.Allah te va omorî pe tine așa cum l-a omorât și pe el...Iar apoi te va readuce la viață pentru a intra în Iad.”**În urma acestei întâmplări Allah teala a trimis următoarele versete, ce se traduc astfel: **„Oare nu vede omul că Noi l-am creat dintr-o picătură? Și iată că el Ne este Nouă un dușman înveterat!El Ne dă Nouă o pildă, uitând de crearea sa și zice: „Cine le mai dă viață oaselor după ce ele sunt putrezite?” Spune: „Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară, căci El este bine știutor al întregii firi! Acela care a făcut pentru voi din pomul verde foc și iată că voi de la el aprindeți! Oare Acela care a creat cerurileși pământul nu are putința să creeze asemenea lor? Ba da! Și El este Creatorul Atotștiutor(Al-Hallak, Al-`Alim).”(sura Yasin: 77-81)**

Convertirea lui Halid bin Sa`id la Islam

În primii ani ai chemării la Islam Halid bin Sa`id avu un vis.Se făcea că stând pe marginea Iadului, tatăl său vroia să îl împingă în Iad.Chiar în acel moment, Profetul Muhammed aleyhisselam, îl prinse de mijloc și îl salvă de focul Iadului.Se trezi urlând și își zise; „Jur pe Allah că acest vis era adevărat”.Ieșind afară se întâlni cu Hazreti Ebu Bekir căruia îi povesti visul avut.Hazreti Ebu Bekir îi spuse: „Visul tău este adevărat, această persoană este profetul trimis de Allah.Mergi imediat și acceptă-l!Tu vei

accepta religia adusă de el și vei fi din oamenii săi. Iar el, precum ai visat, te va proteja să nu cazi în lad. Tatăl tău, însă, va rămâne în lad!”

Aflat încă sub influența visului său, fără a mai pierde timp, Halid bin Sa'id merse în locul numit Ejjad, unde se afla Hazreti Muhammed aleyhisselam și îl întrebă; „O Muhammed! La ce chemi tu oamenii?” Profetul Muhammed aleyhisselam îi răspunse: **„Eu chem pe oameni să creadă în Allah Unicul, Cel fără asociați și fără asemănare și în Muhammed, robul și mesagerul Său. De asemenea îi chem pe oameni să renunțe la credința în idoli, bucăți de piatră ce nu aduc nici un beneficiu celor care li se închină sau vreun prejudiciu celor ce nu o fac. Ei nu aud nu văd și nici nu au habar de ceva.”** Auzind acest răspuns Halid bin Said adăugă imediat: „Atunci eu mărturisesc imediat că nu există altă divinitate în afara lui Allah și că tu ești profetul trimis de El”, el devenind astfel musulman. Convertirea sa îl bucură nespuse pe Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. Soția sa, Umeyye îi urmă exemplul și se converti de asemenea.

Hazreti Halid bin Said își dorea ca și frații săi să guste plăcerea Islamului. Omer bin Said, unul dintre frații acestuia se converti și el. Însă tatăl lor, Ebu Uhayha, unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai Islamului aflând că cei doi fii ai săi s-au convertit la Islam și își împlinesc rugăciunea într-un loc retras, îi trimise pe ceilalți fii ai săi ce nu erau musulmani să îi aducă pe aceștia la el. Apoi le ceru să renunțe la noua religie adoptată și îi bătu și îi insultă. „Urmezi religia adusă de Muhammed (aleyhisselam)? Tu nu vezi că acțiunile sale sunt potrivnice tribului nostru, iar ceea ce a adus el este o bațjocură la adresa idolilor și strămoșilor noștri?”, spuse tatăl celor doi frați. Răspunsul lui Hazreti Halid bin Said, „Jur pe Allah că Muhammed aleyhisselam spune adevărul. Eu îl urmez. Mai bine mor decât să renunț la religia mea.” Îl enervă și mai tare pe tatăl său. Astfel că îi bătu până rupse bățul pe ei, iar apoi continuă; „O fiul meu neascultător! Du-te unde vrei. Însă jur că de acum înainte nu îți voi mai da mâncare!” Hazreti Halid îi răspunse; „Dacă tu mă vei lipsi de mijloacele de subzistență, fără doar și poate Allah teala îmi va trimite hrana necesară.” Tatăl său își amenință ceilalți copii; „Dacă vreunul dintre voi va vorbi cu el, va primi de la mine

ceea ce nu i-am făcut lui.”Iar pe Hazreti Halid îl închiseră în pivnițacasei, ținându-l trei zile fără apă și fărămâncare în soarele arzător al Meccăi.

Halid bin Said reuși cumva să se elibereze din mâinile tatălui său.Acesta din urmă fu cuprins de o boală gravă.Bolnav fiind, Ebu Uhayha spuse; „Dacă mă voi însănătoși, nu va mai exista în Mecca nimeni care să nu se închine idolilor noștri.”Hazreti Halid se rugă lui Allah ca dușmănia tatălui său împotriva Islamului să ia sfârșit și ca frații săi să nu aibă de suferit; „O Tu Creatorul lumilor, Allah! Nu-mi cruța tatăl de această boală!” Allah îi ascultă ruga și Ebu Uhayha nu se mai ridică din patul său, ci își găsi moartea.

Convertirea la Islam a lui Mus`ab bin Umeyr

Musab era membru al unei familii de vază, foarte înstărite a tribului Kureyș.Auzind vorbele binecuvântate ale Trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem simți o mare afinitate pentru ele și fu cuprins de dorința arzătoare de a i se alătura Proeftului.Într-un final mersela Dar-ul Erkam unde îmbrățișă Islamul.Părinții săi, auzind că Musab a devenit musulman l-au torturat zile întregi închizându-l în pivnița casei, unde îl țineau flămând și însetat.Însă Hazreti Musab s-a arătat răbdător în fața acestor chinuri și nu și-a părăsit religia.

Înainte de a deveni musulman, Hazreti Musab fusese crescut în prosperitatea și abundență datorită averii familiei sale.Situația sa atrăgea invidia tuturor.După convertirea sa, familia l-a privat de tot și l-a supus torturilor.Acceptând toate aceste chinuri pentru religia sa, Hazreti Musab merse la Profetul Muhammed aleyhissellam într-o zi.Celeîntâmpate atunci sunt relatate de către Hazreti Ali radiyallahu anh astfel: „Ne aflam în compania Trimisului lui Allah aleyhissellam când veni Musab bin Umeyr.Purta un veștmânt peticit și se afla într-o stare deplorabilă.Când văzu în ce stare se află ochii Profetului aleyhissellam se umplură de lacrimi și rosti aceste vorbe pentru Musab, cel care nu renunțase la religia sa în pofida torturilor și chinurilor îndurate; **„Priviți-l pe cel a cărui inimă a fost luminată de către Allah teala.Am fost martor că părinții lui l-au hrănit cu cele mai alese bucate și băuturi.Dragostea**

pentru Allah teala și pentru Trimisul Său l-au adus în această stare.”

EMIGRAREA CĂTRE ETIOPIA

În cel de-al cincilea an al profeției în ciuda torturilor politeiștilor, numărul musulmanilor era în continuă creștere. Însă odată cu creșterea numărului lor sporea și dușmănia idolatrilor, ce supuneau musulmanii la torturi de neînchipuit. Le legau picioarele cu sfori de cămile pe care le mânau apoi în direcții opuse astfel că oamenii erau ruși în bucăți. Inima plină de milă a Profetului era plină de tristețe, astfel că într-o zi le spuse companionilor săi: **„O Companioni ai mei! Acum răspândiți-vă pe fața pământului! În curând Allah teala vă va aduna laolaltă”**. Iar ei îl întrebară, „O Trimis al lui Allah! Unde să mergem?” Mesagerul lui Allah indicând cu mâna Etiopia, spuse; **„Iată acolo! Mergeți spre Etiopia! Căci acolo se găsește un conducător ce nu-i asuprește pe supușii săi. Iar acolo este o țară a dreptății. Rămâneți acolo până când Allah teala ne va indica o soluție pentru probleme voastre și ne va deschide un drum al eliberării.”** Astfel Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, conducătorul lumilor luase hotărârea de a înfrunta singur dușmănia și ura politeiștilor mecani. La fel cum primele cuvinte pe care le-a rostit când s-a născut au fost: **„Ummeti! Ummeti!”** (ummetul meu, poporul meu), tot astfel și acum a ales să se sacrifice pentru binele companionilor săi. Cu acordul său, un grup dintre musulmani părăsiră pământurile natale și emigrară în Etiopia. Însă tristețea lor era nemărginită pentru că erau nevoiți să se despartă de preiubitul Profet.

În acest prim grup de emigranți se aflau; Hazreti Osman și soția sa Hazreti Rukayye binti Resulullah, Ebu Huzeyfe și soția sa Sehle binti Suheyl, Zubeyr bin Avvam, Mus`ab bin Umeyr, Abdurrahman bin Avf, Ebu Seleme bin Abdulesed și soția sa, Ummu Seleme, Hatib bin Amr, Amir bin Rebia și soția sa Leyla binti Ebi Hasme, Osman bin Maz`un, Ebu Sebre bin Ebi Ruhm și soția sa Ummu Gulsum binti Ebu Suheyl, Suheyl bin Beyda, Abdullah bin Mes`ud „Allah fie mulțumit de ei toți”.

Profetul Muhammed aleyhisselam spuse despre Hazreti Osman; **„Fără îndoială că Osman este primul după profetul Lut care a emigrat împreună cu soția sa.”** Companionii

Profetului părăsiră Mecca în taină, unii dintre ei călare, iar alții pe jos. Apoi și-au continuat călătoria plătind negustorilor pentru a fi trecuți Marea Roșie cu vaporul, astfel atingând coastele Etiopiei. Necredincioșii auzind această veste porniră în urmărirea lor, însă eforturile le-au fost în zadar și au fost nevoiți să se întoarcă cu mâinile goale.

Conducătorul Etiopiei, Necași i-a primit binevoitor pe musulmani și le-a permis să se așeze în țara sa. Companionii Profetului au relatat despre perioada în care au locuit acolo; „Am avut relații bune de vecinătate și protecție în Etiopia. Nu am fost lezați și nici nu am auzit cuvinte nepotrivite la adresa noastră și a religiei noastre. Ne-am împlinit actele de adorare către Allah.

Convertirea la Islam a lui Hazreti Hamza

Vocea Islamului se răspândea pe zi ce trece tot mai departe, iar această situație îi înnebunea pe politeiștii kureișiți care în ciuda tuturor eforturilor depuse nu puteau împiedica aceasta.

În cărțile „**Delail-un nubuvve**” și „**Me`aric-un nubuvve**” se relatează: Unul dintre politeiști pe nume Velid avea un idol. Aceștia se adunau pe dealul Safa pentru a se închina acestui idol. Într-o zi Profetul Muhammed aleyhisselam merse la ei pentru a-i chema la Islam. Un djin necredincios intră în acel idol și îi vorbi Profetului într-un mod foarte necuviincios. Trimisul lui Allah s-a întristat nespus. Dar într-o altă zi, oființă invizibilă îl salută pe Profet și îi spuse; „O Trimis al lui Allah! Un djin ce era necredincios a folosit cuvinte necuviincioase la adresa voastră. Eu l-am găsit și l-am omorât. Ați dori să veniți mâine pe dealul Safa și să îi chemați din nou la Islam? Eu voi intra de această dată în acel idol și voi spune cuvinte de laudă la adresa voastră”. Mesagerul lui Allah acceptă această ofertă a djinului numit Abdullah.

Preaiubitul nostru Profet merse a doua zi pe dealul Safa pentru a-i chema pe politeiști la Islam. Printre aceștia se afla și Ebu Gehil. Djinul musulman intră în idolul lor și rosti doar cuvinte de laudă și versuri ce slăveau Islamul și pe Trimisul lui Allah. Idolatrii auzind acestea au spart idolul și l-au atacat pe Mesagerul lui Allah. Părul și fața sa binecuvântate s-au umplut de sânge. Profetul îndură chinurile lor și le spuse: „**O voi**

kureyişii! Mă loviți, dar eu sunt Profetul vostru", apoi se îndepărtă și merse acasă. O fetiță a văzut tot ce s-a întâmplat. Întot acest timp Hazreti Hamza se afla la vânătoare în munți. În timp ce se pregătea să arunce o săgeată spre o căprioară, aceasta prinse grai și îi spuse; „O Hamaza! Decât să mă vânez pe mine, mai bineai arunca cu săgeți în cei ce vor să îl omoare pe fiul fratelui tău.” Hazreti Hamza rămase uimit de aceste vorbe și porni în grabă către casă. Precum îi era obiceiul, la revenirea de la vânătoare merse mai întâi să înconjoare Kaaba. Atunci veni lângă el acea fetiță și îi povesti ce îi făcuse Ebu Gehil Profetului Muhammed aleyhisselam. Auzind cele întâmplate, Hazreti Hamza se înarmă și porni spre locul în care se aflau politeiștii. Ajuns aici se îndreptă spre Ebu Gehil și zise; „Tu ești cel care mi-a insultat nepotul, cel care i-a rănit inima? Iată, religia lui este și religia mea. Dacă ai curaj, poartă-te și cu mine așa cum te-ai purtat cu el” și scoțându-și arcul de la gât îi sparse capul lui Ebu Gehil cu el. Idolatrii prezenți au vrut să îl atace pe Hazreti Hamza, însă Ebu Gehil i-a împiedicat și a adăugat; „Lăsați-l în pace, Hamza are dreptate. I-am insultat nepotul.” După ce Hazreti Hamza părăsi acel loc Ebu Gehil le spuse celor din jurul său; „Oh, să nu care cumva să vă atingeți de Hamza! Să nu se enerveze pe noi și să accepte Islamul. Acest lucru l-ar face mai puternic pe Muhammed (aleyhisselam)”. Ebu Gehil prefera să i se spargă capul decât să se convertească Hazreti Hamza, cunoscând influența și puterea acestuia.

Hazreti Hamza veni la Trimisul lui Allah și îi spuse; „O Muhammed! Te-am răzbunat. L-am umplut de sânge pe Ebu Gehil. Nu mai fi trist, bucură-te!” Însă Profetul Muhammed aleyhisselam îi răspunse; „**Pe mine nu mă bucură astfel de lucruri**”. Hazreti Hamza adăugă; „Spune-mi ce pot să fac să te înveselesc, să îți alung tristețea!” Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi răspunse atunci; „**Ceea ce m-ar bucura este acceptarea credinței și salvarea trupului tău prețios de focul iadului**”. Astfel Hazreti Hamza acceptă imediat Islamul. După această întâmplare fu revelat un verset cu referire la Hazreti Hamza. Conform lui Hazreti Abdullah ibni Abbas; „Persoana la care se face referire în versetul 122 din sura En`am ca persoana care a fost moartă și apoi readusă la viață

și căruia i s-a dat lumină este Hazreti Hamza și în același verset persoana despre care se spune că se află în întunericuri este Ebu Gehil.”

Hazreti Hamza mergând lângă necredincioși, îi anunță că a îmbrățișat Islamul și că îl va apăra pe Hazreti Muhammed aleyhisselam chiar cu prețul vieții sale, după care recită o odă.Odă în care exprima următoarele; ”Îi aduc mii de mulțumiri lui Allah tela că a făcut ca inima mea să accepte Islamul și adevărul.Această religie a fost trimisă de Stăpânul Lumilor,Cel care știe tot ceea ce fac robii săi, Cel a cărui putere învinge orice și Cel care tratează pe toți cu harul Său, Allah teala.Ochii celor ce au minte și inimă se umplu de lacrimi atunci când se citește Coranul cel Sfânt.Acesta a fost revelat lui Muhammed aleyhisselam în versete într-un limbaj fără cusur.Acel Muhammed Mustafa este o persoană binecuvântată dintre noi ale cărui vorbe sunt ascultate și căruia ne supunem. O voi necredincioșilor! Nu vă lăsați mânați de ură și mânie și nu folosiți vorbe necuviincioase și grele la adresa lui când mintea voastră.Dacă mintea vă va fi cuprinsă de astfel de gânduri, să știți că nu veți putea ajunge la el fără a trece peste cadavrele noastre, ale musulmanilor.”

Convertirea la Islam a lui Hazreti Hamza l-a bucurat foarte mult pe Profetul Muhammed aleyhisselam.De asemenea alăturarea sa le dădu mai multă putere musulmanilor.

Convertirea acestuia schimbă situația musulmanilor, căci meccani cunoșteau curajul, eroismul și bărbăția lui Hazreti Hamza.Astfel că necredincioșii nu au mai îndrăznit să se poarte urât cu musulmanii deoarece se temeau de violența sabiei lui Hazreti Hamza.

Convertirea la Islam a lui Hazreti Omer

Pe zi ce trece Islamul se răspândește, iar lumina Coranului înflăcărează sufletele.Din bunăvoința lui Allah, păcătoșii găsesc calea cea dreaptă.Acești oameni binecuvântați ce se aflau în preajma Profetului făceau tot ce era posibil pentru a-lasculta și a-l ajuta.Erau gata să își sacrifice și viețile pentru Trimisul lui Allah, iar cea mai mică dorință a sa devenea pentru ei cea mai de seamă misiune.De cealaltă parte politeiștii se aflau în alertă, căci unul dintre cei mai de seamă eroi, Hazreti Hamza,

acceptase Islamul. Această neașteptată situație îi înnebunise pe idolatrii. De aceea într-o zi, Omer fiul lui Hattab (ce nu era încă musulman) ieși din casă cu gândul de a-l asasina pe Profetul Muhammed aleyhisselam. Îl găsi pe Trimisul lui Allah împlinindu-și rugăciunea la sanctuarul de la Kaaba, astfel că așteptându-l să termine rugăciunea se așeză lângă el și ascultă. Mesagerul lui Allah recita în timpul rugăciunii sura El-Haqqa, ce se traduce; „ **„Cea adevărată”!** (este vorba despre ceasul cel adevărat, ziua judecății) **Ce este „cea adevărată”? Dar ce te-ai putea face să crezi că este „cea adevărată” Neamurile Semud și Ad au socotit Ziua Judecății o minciună! În ce-i privește, Semud au fost nimiciți de vijelie și în ce-i privește pe cei din neamul Ad au fost nimiciți de un vânt șuierător, turbat, Pe care Allah l-a dezlănțuit împotriva lor vreme de șapte nopți și opt zile, una după alta! Și ai fi putut să vezi neamul de oameni doborâți , de parcă ar fi fost niște trunchiuri goale de palmieri. Oare mai vezi să fi rămas vreo urmă din ei?**

Au urmat Faraon și cei de dinaintea lui și cetățile nimicite (Sodoma și Gomora unde se afla neamul lui Lut aleyhisselam) care au venit cu mare păcat (necredința și fapta urâtă). Și astfel ei s-au răzvrătit împotriva Trimisului Domnului lor și El i-a lovit cu pedeapsă mare. Când apele s-au revărsat , v-am dus pe voi pe corabie (când s-a produs potopul lui Nuh aleyhisselam și dreptcredincioșii au fost duși pe o corabie), Pentru ca Noi să facem din aceasta pentru voi o pomenire și pentru ca urechea care o aude să o țină minte. (să fie un semn și o învățătură care să amintească de făgăduința lui Allah în ceea ce privește izbânda Profeților și nimicirea dușmanilor Săi). Și când se va sufla în trâmbiță pentru prima dată vestind sfârșitul lumii și vor fi ridicate pământul și munții și apoi vor fi făcuți praf și pulbere dintr-o singură lovitură (din cauza cutremurului puternic ce va avea loc), În ziua aceea se va produce „cea care trebuie să se întâmple”(Ziua sau Ceasul de Apoi), Iar cerul se va despica, căci el în Ziua aceea va fi slab și sfâșiat, Iar îngerii vor fi la marginile sale și opt dintre ei vor purta Tronul Domnului tău deasupra lor, în Ziua aceea. În Ziua aceea vă veți înfățișa (pentru judecată

și răsplată) **și nimic din voi**(din cele credeți că nu știe nimeni când erați pe pământ) **nu va fi ascuns.**

În ce-l privește pe acelaia căruia i se va da cartea sa în dreapta lui (ca semn al izbânzii sale), **el va zice: „Ține-ți, citești cartea mea! Eu am crezut că îmi voi primi răsplata!”**(de aceea am crezut și am săvârșit fapte bune) **Și el va avea parte de o viață plăcută, Într-o Grădină înălțată** (Paradis), **Cu roadele ei atârând. „Mâncați și beți cu plăcere** (li se va spune lor) **pentru ceea ce ați făcut mai înainte, în zilele trecute!”**(în viața pământească)

În ceea ce-l privește pe cel căruia i se va da cartea în stânga lui, acela va zice: „Vai mie! Mai bine de nu mi s-ar fi dat cartea Și de n-aș fi știut care este răsplata mea! Mai bine dacă ar fi fost moartea mea un sfârșit sigur și nu aș mai fi fost reînviat! Averea mea nu mi-a fost de nici un folos!(împotriva pedepsei lui Allah) **Puterea mea a fost spulberată! „Luați-l și puneți-l în lanțuri** (li se va zice păzitorilor Infernului), **Apoi lăsați-lsă ardă în lad! Apoi legați-l pe el cu un lanț de șaptezeci de coți!...Căci el nu a crezut în Allah Cel Mare Și nu a îndemnat la hrănirea celui sărman! De aceea el nu are aici nici un prieten care să-l ajute Și nici mâncare, în afară de puroi, Pe care nu-l mănâncă decât păcătoșii!**

Hazreti Omer asculta cuprins de uimire ceea ce recita Profetul Muhammed aleyhisselam. Nu mai auzise în viața sa cuvinte atât de frumoase. Mai târziu a relatat el însuși cu propriile cuvinte: „Am rămas foarte impresionat de finețea, claritatea și stilul îngrijit al cuvintelor pe care le ascultasem. Mi-am spus atunci; „Jur că acest om nu poate fi un poet așa cum susțin kureyișii!” În acest timp Profetul Muhammed aleyhisselam continuă recitarea:

„Dar nu !...Jur pe ceea ce vedeți Și pe ceea ce nu vedeți Că el (Coranul) **este Cuvântul unui Trimis nobil** (cuvântul lui Allah transmis oamenilor de către Profetul Muhammed aleyhisselam) **Și nu este cuvântul unui poet!**(așa cum pretind unii) **Însă voi nu credeți decât prea puțin!...”**

Hazreti Omer își spuse în sine sa, „Cred că este un ghicitor. Căci a ghicit tot ceea ce am gândit!...” Atunci Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem continuă:

„Și nu este cuvântul unui ghicitor! Însă voi nu vă lăsați îndemnați decât prea puțin! Este o revelație de la Stăpânul lumilor! Și dacă ar fi născocit el unele vorbe împotriva Noastră, L-am fi apucat Noi de mâna dreaptă Și i-am fi tăiat Noi vâna inimii Și nimeni nu ne-ar fi putut opri! El (Coranul) este pentru cei cu frică o îndemnare Și Noi știm că unii dintre voi îl socotesc minciună (preferând viața pământească și poftele lumești) El este un suspin (regret la vederea răsplății dreptcredincioșilor) pentru cei care nu cred El este Adevărul deplin! Deci slăvește numele Domnului tău Cel Mare (Al-Aziz)!

Hazreti Omer își continuă relatarea; „ După ce Trimisul lui Allah termină de recitat toată sura, în inima mea se înclină către Islam”.

După trei zile de la convertirea lui Hazreti Hamza, Ebu Gehil convocă politeiștii și le spuse; „O voi kureyișii! Muhammed ne-a batjocorit idolii. A afirmat că strămoșii noștri sunt pedepsiți în lad și că acesta este locul în care vom ajunge și noi!...Nu mai avem altă soluție decât să îl asasinăm!...Ofer celui ce îl va omorî o sută de cămile roșcate și aur fără număr!...” În acel moment din inima lui Omer bin Hattab dispăru afinitatea către Islam și acesta țâșni din loc spunând; „Dacă există cineva care poate face acest lucru, atunci acesta nu poate fi decât un fiu al lui Hattab.” Atunci toți cei prezenți îl aclamă și îl aplaudă spunând; „Haide fiu al lui Hattab, să te vedem ”

Se înarmă și porni. Pe drum se întâlnește cu Nu`aym bin Abdullah. Acesta îl întreabă încotro a pornit atât de plin de furie. Hazreti Omer îi răspunse; „Merg să îl omor pe Muhammed, cel ce seamănă zăzanie între frați și dezbină poporul”. Nu`aym adăugă; „Asta e o sarcină dificilă Omer căci companiile săi îl protejează. Este foarte greu să te apropie de el. Și chiar dacă ai reuși nu vei putea scăpa din mâinile fiilor lui Abdulmuttalib”.

Furios Hazreti Omer îl apostrofă; „Faci parte cumva și tu dintre ei? Ca să știu să-ți fac ție felul mai întâi”. Atunci Nu`aym îi spuse; „Omer !Lasă-mă tu pe mine! Mai bine mergi la sora ta Fatma, căci ea și soțul ei Sa`id bin Zeyd sunt musulmani!” Lui Hazreti Omer nu-i veni să creadă ce auzise.

Dacă Hazreti Omer ar fi îndeplinit această sarcină ar fi rezolvat problema religioasă însă conform obiceiului arab ar fi apărut dușmănia de sânge (obicei prin care dacă o persoană ucide o altă persoană dintr-o familie, atunci cineva din familia aceea va ucide un membru al celeilalte familii în schimbul sângelui vărsat), iar tribul Kureyş s-ar fi împărţit în două tabere ce s-ar fi luptat la nesfârşit. Astfel nu ar fi murit doar Hazreti Omer ci toţi cei ce aparţineau clanului său. Însă Omer bin Hattab fiind foarte iute la mânia, curajos şi puternic nu luase în calcul şi această problemă.

Cu gândul la sora sa porni spre casa acesteia. În acea perioadă fusese revelată sura Ta-ha, iar Sa'id şi Fatma „Allah fie mulţumit de ei” o citeau împreună cu Habbab bin Eret, un alt companion. Hazreti Omer le auzi vocile de la uşă. Astfel că bătu la uşă cu putere. Văzându-l înarmat şi foarte furios cei doi soţi îl ascunseră pe Hazreti Habbab şi hârtia pe care o citeau. Apoi deschiseră uşa. Intrând înăuntru Hazreti Omer îi întrebă ce era ceea ce citeau. Însă ei răspunseră că nu citeau nimic. Atunci furia lui Hazreti Omer crescuse şi ţipă la ei; „Este adevărat deci ceea ce am auzit. Şi voi aţi fost vrăjiţi de el.” Îl apucă de guler pe Hazreti Sa'id şi îl trânti pe jos. Soţia acestuia sări să îl ajute, dar şi ea fu lovită cu putere. Observând că îi sângerează faţa Hazreti Omer fu cuprins de milă. Prin puterea credinţei sora sa i se adresă, deşi era plină de sânge; „Omer! De ce nu crezi în Allah şi în Profetul pe care L-a trimis cu versete şi miracole? Eu şi soţul meu am avut onoarea de a deveni musulmani. Şi nu vom renunţa chiar dacă ne vei tăia capetele.”, iar apoi rosti mărturisirea de credinţă.

În faţa acestei dovezi de credinţă, Hazreti Omer se linişti, se aşeză şi cu voce domoală adăugă; „Aduceţi cartea pe care o citeaţi”. Fatima, sora sa spuse; „Până nu te vei curăţa, eu nu ţi-o pot încredinţa”. Hazreti Omer luă gusl (îmbăierea rituală), iar apoi sora sa îi înmână foaia de Coran pe care o citeau. Hazreti Omer era un bun recitator, astfel că începu să citească sura Ta-ha, iar frumuseţea, sensurile, expresivitatea şi claritatea Coranului îi înmuiară inima.

Citind cel de-al şaselea verset din sura Ta-ha ce se traduce astfel; **„Ale lui sunt cele din ceruri şi de pe pământ, precum şi cele care se află între cele două şi sub ţărână”**, Hazreti

Omer reflectă adânc și o întrebă pe sora sa; „O Fatma! Toate aceste bunuri inepuizabile sunt ale Domnului în care credeți voi?” Sora sa îi răspunse; „Bineînțeles! Există vreo îndoială?” Atunci confuz, Hazreti Omer adăugă; „O Fatma! Noi avem 1500 de idoli sculptați și decorați cu aur, argint, bronz, piatră, dar nici unul nu deține nimic pe lumea asta.” Apoi continuă să citească.

„Allah!Nu există altă divinitate în afară de El! Ale Lui sunt numele cele mai frumoase!”(Ta-ha:8) Și acest verset îl făcu să reflecteze și apoi concluzionează; „Într-adevăr, câtă dreptate”.Auzind aceasta, Habbab ieși din locul în care se afla ascuns și după ce aduse tekbir(rosti Allahu Ekber-Allah e mare!) îi spuse lui Hazreti Omer: „Veste bună,o Omer! Trimisul lui Allah s-a rugat lui Allah: **„O Doamne! Fă ca această religie să devină mai puternică prin Ebu Gehil sau prin Omer”**.Iată că ție ți-a fost sortită această fericire.”

Acest verset și această rugă au destrămat toată ura și dușmănia din sufletul lui Hazreti Omer.Imediat întrebă unde îl poate găsi pe Trimisul lui Allah, căci inima sa căuta izvorul fericirii.În acea zi Profetul Muhammed se afla în casa lui Erkam, sfătuindu-și companionii ce își lustruiau sufletele cu vorbele sale dulci și convingătoare.

Hazreti Omer fu zărit venind apropiindu-se de casă.Deoarece era înarmat și fioros, companionii îl înconjurară imediat pe Mesagerul lui Allah.Hazreti Hamza zise; „Nu avem de ce să ne temem de Omer.Dacă a venit cu intenții bune va fi bine primit, dacă dimpotrivă a venit cu gânduri potrivnice îi voi zbură capul înainte de a-și putea scoate sabia din teacă.”Trimisul lui Allah le spuse: **„Lăsați-l să treacă!”**

Îngerul Gebrail îl anunțase deja pe Profet că Hazreti Omer vine pentru a-și mărturisi credința.Trimisul lui Allah îl întâmpină cu zâmbetul pe buze și le ceru companionilor să îl lase să treacă.Hazreti Omer îngenunche în fața Profetului, iar acesta i se adresă; **„Mărturisește-ți credința, Omer!”**.Cu inima curată Hazreti Omer rosti mărturisirea de credință în strigătele de bucurie ale companionilor.

Hazreti Omer relatează astfel situația după convertirea sa; „Când am devenit musulman, Companionii Profetului își împlineau actele de adorare ascunzându-se de politeiști.Această situație m-a întristat foarte tare astfel că am

mers la Trimisul lui Allah și i-am zis; „O Mesager al lui Allah! Calea noastră nu este cea dreaptă?” Atunci Hazreti Muhammed mi-a răspuns; „**Adevărat. Jur pe Allah teala că morți sau vii vă aflați pe calea cea dreaptă**”. Atunci l-am întrebat; „O Trimis al lui Allah! Dacă suntem pe calea cea dreaptă, iar calea idolatriilor este cea greșită de ce ne ascundem religia? Jur pe Allah că noi suntem mai îndreptățiți să ne expunem religia împotriva necredinței. Fără nici o îndoială că religia lui Allah va deveni superioară în Mecca. Dacă oameni noștri vor fi corecți față de noi, foarte bine pentru ei, dacă însă vor încerca să se revolte împotriva noastră, ne vom lupta cu ei.” Atunci Trimisul lui Allah mi-a răspuns; „**Noi suntem puțini ca număr!**”

Am spus atunci; „O Trimis al lui Allah! Jur pe Allah teala, Cel care te-a trimis ca Mesager al adevărului că nu va rămâne grup de idolatrii cărora să nu le vorbesc în mod deschis și fără teamă despre Islam. Să ieșim la iveală!” Ideea mea fiind acceptată, ne-am grupat în două rânduri și am ieșit din casă îndreptându-ne spre sanctuarul de la Kaaba. Primul rând era condus de Hamza, iar în fruntea celui de-al doilea mă aflam eu. Am intrat cu pași hotărâți de parcă am fi măcinat pământul în Masjid-i Haram. Politeiștii kureyișiți priveau când la mine, când la Hamza cuprinși de o mare tristețe și deznădejde cum nu mai trăiseră în viața lor.”

Ebu Gehil văzând venirea lui Hazreti Omer astfel, spuse; „Omer! Ce înseamnă asta?” Însă Hazreti Omer nu-i acordă atenție și adăugă; ”Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhenu enne Muhammeden resulullah” Ebu Gehil rămase mut de uimire. Hazreti Omer se întoarse spre idolatrii și le adresă următoarele cuvinte: „O voi kureyișiți!...mă cunoașteți bine!...Iar cei care nu măcunosc să afle că sunt Omer, fiul lui Hattab!...Cel ce dorește să-și lase soția văduvă și copiii orfani să se ridice! Cel ce mișcă va fi făcut bucăți de sabia mea!” Aceste cuvinte fură de ajuns pentru ca politeiștii să se risipească care încotro. Profetul Muhammed aleyhisselam și Companionii săi se așezară în rând și cerul Meccăi răsuna de tekbirurile lor, „Allahu ekber!...Allahu ekber!...” Pentru prima dată la sanctuarul de la Kaaba se împlini rugăciunea în mod deschis.

După convertirea lui Hazreti Omer fu revelat versetul 64 din sura Enfal, ce se traduce astfel; „**O Profetule! Îți este de ajuns**

Allah ca sprijin și dreptcredincioșii care te urmează!

”Persoanele ce aveau unele îndoieli, văzând că Hazreti Omer s-a convertit au ales de asemenea Islamul și au avut astfel onoarea de a se număra printre companionii Profetului. Astfel numărul musulmanilor sporea cu trecerea fiecărei zile.

A doua emigrare către Etiopia

Musulmanii din Etiopia au primit vestea eronată că musulmanii din Mecca ar fi ajuns la o înțelegere cu politeiștii. Astfel că s-au gândit; „Noi am emigrat din cauza dușmăniei politeiștilor. Dar acum dacă dușmănia lor a fost înlocuită de prietenie trebuie să ne întoarcem pentru a ne pune în slujba preiubitului nostru Profet sallallahu aleyhi ve sellem”. De aceea cerând acordul conducătorului Etiopiei se reîntoarseră în Mecca. Însă aici aflară că vestea ce o primiseră nu era adevărată. Ei se prezentară în fața Trimisului lui Allah căruia îi povestiră în detaliu cum apa, fructele și aerul Etiopiei le-au fost benefice, că în acele locuri se sacrifică zilnic cămile și oi, iar oamenii săraci sunt invitați și ospătați, că pe acel teritoriu se află patru lăcașe de cult, că sunt vizitați de conducătorul acelei țări care îi ajută și îi protejează; exprimându-și astfel mulțumirea.

După ce sosiră în Mecca, politeiștii începură din nou să îi chinuie și să îi tortureze. Într-o zi Hazreti Osman îi spuse Profetului Muhammed aleyhisselam; „ O Trimis al lui Allah! Etiopia este un loc bun pentru comerț. Poți avea un câștig bun într-o lună de comerț. Nu văd să existe un loc mai bun pentru musulmani până când Allah nu va numi un loc de emigrare. Acolo măcar vor fi feriți de chinurile necredincioșilor. Conducătorul Etiopiei se poartă bine cu noi și ne oferă multe bunuri.” Astfel că Profetul Muhammed aleyhisselam hotărî; „**Reîntoarceți-vă în Etiopia ca să fiți protejați în numele lui Allah**”.

Hazreti Osman adăugă; „Otrimis al lui Allah! Dacă ați binevoi să onorați acel loc, poate că și ei ar îmbrățișa Islamul, căci făcând parte din neamul cărții, aceasta le-ar veni ușor și nu și-ar precupeți ajutorul”. Însă Profetul Muhammed îi răspunse; „**Nu mi-au fost poruncite mie confortul și liniștea. Iar în privința emigrării aștept porunca lui Allah teala. Voi proceda așa cum mi se va porunci**”.

Conform unei relatări, au pornit spre Etiopia un grup de aproximativ 100 de persoane avându-l ca conducător pe Geafer bin Ebi Talib. Ajunserăcu bine în țara lui Negeași. Întâmplările din Etiopia au fost relatate de către Ummu Seleme, soția preaiubitului Profet astfel:

„Când am ajuns în Etiopia am fost întâmpinați de un vecin cumsecade. Acesta era chiar conducătorul Negeași. El ne-a îndeplinit toate cererile. Astfel că ne puteam împlini toate datoriile religioase. Ne puteam împlini actele de adorare în voie, fără a fi supărați sau insultați.”

Auzind toate acestea politeiștii mecani au hotărât să trimită doi soli la conducătorul etiopian. Au pregătit daruri prețioase pentru Negeași, printre care și piele prelucrată care îi plăcea foarte mult lui Negeași. De asemenea au fost pregătite daruri și pentru oamenii de stat. Abdullah bin Ebi Rebia și Amr bin As au fost însărcinați cu solia către Negeași. Au fost învățați ce trebuiau să spună și cum să se comporte în fața lui Negeași. „Înainte de a vorbi cu Negeași oferiți-le daruri patriarhilor și comandanților săi. Apoi oferiți-i cadoul lui Negeași. După aceste daruri cereți să vă fie înmânați musulmanii de acolo. Să nu cumva să îi dați ocazia lui Negeași să discute cu musulmanii”, li se spuse celor doi ambasadori.

Mesagerii sosiră în Etiopia și după ce oferiră cadourile se adresară oamenilor de stat cu următoarele cuvinte; „Au apărut printre noi niște persoane care au inventat o nouă religie neștiută de noi sau de voi. Dorim să ducem acești oameni înapoi în țara lor de baștină. Vă rugăm să vorbiți cu conducătorul vostru și să ni-i încredințați fără ca aceștia să vorbească cu el. Cei ce sunt cei mai interesați de ei sunt proprii lor părinți și vecinii. Aceștia îi cunosc cel mai bine.” Patriarhii acceptară darurile și cererile soliei mecani. Apoi oferiră darul conducătorului Negeași care îl acceptăși îi invită la o discuție.

Ambasadorii îi spuseră lui Negeași; „O conducătorule! Unele persoane dintre noi s-au refugiat în țara voastră. Aceștia, s-au delăsat de religia noastră, dar nu au acceptat nici religia voastră. Ei au o religie proprie inventată de ei. Nici noi, nici voi nu cunoaștem această religie. Nobilii comunității careia aparțin aceste persoane sunt cei care ne-au trimis în solie la voi. Aceștia sunt chiar părinții și rudele apropiate ale acestor

refugiați. Dorința or este ca acești refugiați să fie înapoiți, căci ei cunosc mai bine situația lor.”. Ceea ce își doreau cel mai mult și Amr bin As și Abdullah bin Ebi Rebia era ca Negeași să acționeze în conformitate cu dorința lor și să le înapoieze refugiații. Imediat luară cuvântul și patriarhii etiopieni; „Acești soli au mare dreptate. Poporul lor se poate ocupa mai bine de ei și pot lua hotărâri mai bune în legătură cu ceea ce este bine sau nu pentru ei. Așa că mai bine încredințați-le refugiații pentru ca ei să îi ducă în țara lor la poporul lor”.

Conducătorul Negeași a fost foarte supărat de aceste cuvinte și adăugă; „Jur că nu! Nu îi voi preda pe acești oameni. Nu pot să trădez buna credință a unor oameni ce au venit și s-au refugiat în țara mea. Ei m-au preferat altora și au ales țara mea pentru a veni. De aceea voi chema acești emigranți la palat să aflu și părerea lor cu privire la afirmațiile acestor mesageri. Dacă emigranții sunt așa cum afirmă solii, îi voi încredința lor să îi ducă în țara lor. În caz contrar îi voi proteja și vor putea rămâne în țara mea cât timp vor voi”. Negeași studiasse cărțile divine și știa că venirea Profetului Muhammed era aproape că acesta va veni din Mecca și că va fi declarat mincinos de către propriul trib.

Negeași îi întrebă pe ambasadorii mecani; „În cine cred ei?” „În Muhammed”, răspunseră aceștia. Auzind acest nume conducătorul înțelese că era vorba de Profet însă nu dădu nici un semn că și-ar fi dat seama. Leadresă oaltă întrebare; „Care este religia, calea urmată de el și credința sa?” „Nu are nici un crez”, răspunse Amr. „Cum să vă încredințez eu niște oameni a căror credință sau cale nu o cunosc? Vom convoca consiliul. Îi vom chema și pe ei și vă vom confrunța pentru a fi clară situația fiecărei părți și pentru a cunoaște și religia lor”, hotărî Negeași. Musulmanii fură chemați la palat.

Aceștia se sfătuiră mai întâi între ei și discutară despre felul în care ar trebui să vorbească pentru a-l impresiona pe conducătorul etiopian. Atunci Hazreti Geafer spuse; „Pe Allah ceea ce știm noi în această chestiune este doar ceea ce ne-a împărtășit Profetul Muhammed aleyhisselam. Oricare va fi deznodământul îl vom accepta.” Fură toți de acord și hotărâră ca purtătorul lor de cuvânt să fie Hazreti Geafer, astfel sosiră în palatul lui Negeași. Conducătorul etiopian își convocă învățații

pentru a se începe consiliul.apoi fură chemați emigranții care intrară salutară, dar nu se înclinară în fața lui Negeași așa cum era obiceiul.Acesta îi întrebă de ce nu s-au prosternat în fața sa, iar aceștia răspunseră; „Noi nu ne prosternăm decât în fața lui Allah teala, Profetul nostru, Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ne-a interzis să ne prosternăm în fața altcuiva decât Allah teala.El ne-a spus „**Prosternarea se face doar către Allah teala**”.

Negeași se adresă în continuare emigranților; „ Spuneți-mi, de ce ați venit în țara mea? Care este situația voastră?Nu sunteți nici comercianți nu aveți nici vreo doleanță. Ce puteți să-mi spuneți despre acest Profet al vostru care a apărut? De ce nu salutați precum cei ce au venit aici din țara voastră?” Atunci Hazreti Geafer „Allah fie mulțumit de el” luă cuvântul; „O conducătorule! Pentru început voi spune doar trei vorbe.Dacă grăiesc adevărul, aprobați-mă, dacă nu, spuneți-mi că mint.Înainte de orice, poruncește ca dintre acești oameni să vorbească doar unul singur, iar ceilalți să tacă!”. Amr bin As ceru să fie el purtătorul de cuvânt.Atunci Negeași îi ceru lui Hazreti Geafer să ia cuvântul primul. Hazreti Geafer spuse; „Am trei vorbe de spus.În primul rând întrebați-l pe acest om dacă suntem sclavi ce trebuie să fim înapoiți stăpânilor lor.” Negeași îi adresă întrebarea lui Amr bin As, iar acesta răspunse; „Nu, nu sunt sclavi, sunt liberi!”. „Atunci am vărsat cumva sângele cuiva nevinovat și trebuie să fim înapoiți rudelor celui al cărui sânge a fost vărsat?”, întrebă Hazreti Geafer.Negeași adresă și această întrebare lui Amr bin As, iar răspunsul acestuia fu iar negativ.Atunci Hazreti Geafer continuă; „Atunci am luat noi fără a avea vreun drept bunurile cuiva și deținem cumva bunuri de plata cărora suntem responsabili?” Negeași întorcându-se spre Amr spuse; „O Amr spune dacă acești oameni au de plătit vreo datorie, o voi plăti eu, chiar dacă dețin mult aur și își permit să o plătească”.Însă Amr răspunse; „Nu, nu au de plătit nici măcar un bănuț datorie”.Atunci Negeași întrebă; „Bine, dar atunci ce doriți de la acești oameni?” Amr răspunse; „Noi eram împreună pe aceeași cale și aparțineam aceleiași religii.Însă ei au părăsit religia și calea noastră și au urmat religia lui Muhammed”. Negeași îl întrebă pe Hazreti Geafer; „Voi de ce v-ați părăsit religia și ați urmat pe altcineva? Ați părăsit religia tribului vostru

și nu ați ales nici religia mea, cum este religia aceasta pe care o urmați? Vorbiți-mi despre ea!”

Hazreti Geafer spuse; „O conducătorule! Noi eram un popor ignorant care se închina și credea în idoli.Mâncam hoituri de animale și făceam tot felul de lucruri rele.Nu ne purtam frumos cu vecinii și legăturile de rudenie nu aveau nici o importanță pentru noi.Cei puternici îiasupreau pe cei slabi și nu cunoșteam mila.Am fost astfel până când Allah teala ne-a trimis un profet dintre noi recunoscut pentru corectitudinea, certitudinea, virtutea, puritatea și strămoșii săi curați.El ne-a chemat să credem în Allah Unicul și să împlinim acte de adorare către Elși să renunțăm la credința greșită în idoli și pietre a strămoșilor noștri.Ne-a cerut să fim drepecți, să spunem adevărul, să nu abuzăm de încrederea semenilor noștri, să respectăm drepturile rudelor noastre, să ne înțelegem bine cu vecinii și să evităm păcatele și vărsarea de sânge.Ne-a oprit de la orice este imoral, ne-a cerut să evitm minciuna, încălcarea drepturilor orfanilor și defăimarea femeilor virtuose.Ne-a poruncit să îl adorăm pe Allah fără a-i aduce asociați.Noi am acceptat și am crezut și am împlinit tot ceea ce ne-a adus de la Allah teala.Am împlinit actele de adorare pentru Allah teala.Am acceptat ca interzis ceea ce ne-a interzis Allah și permis ceea ce ne-a permis și toate acțiunile noastre au fost în conordanță cu acest crez.De aceea clanul nostru ne-a devenit dușman și ne-a torturat.Ne-au supus multor chinuri pentru a ne face să renunțăm la religia noastră și să ne reîntoarcem la idolatrie.Ne-au hăituit și ne-au constrâs mereu să renunțăm la religia noastră.Astfel am fost nevoiți să ne părăsim casele și țara și să ne refugiem în țara voastră..Te-am preferat altora și sperăm în pretecția ta și de asemenea sperăm că aici nu vom mai fi supuși nedreptăților și cruzimilor”.Hazreti Geafer adăugă în continuare:

„Cât despre formula de salut, noi te-am salutat cu salutul Profetului nostru.Astfel ne salutăm și între noi.Profetul nostru ne-a vestit că acesta este și salutul locuitorilor Paradisului.De aceea v-am salutat pe dumneavoastră astfel.Deoarece Profetul Muhammed aleyhisselam ne-a spus că nu trebuie să ne prosternăm în fața oamenilor și că prosternarea este doar pentru Allah teala, ne refugiem la Allah teala.”

Negeași îl întrebă pe Hazreti Geafer; „Tu știi ceva din cele trimise de Allah teala?” La răspunsul afirmativ al lui Hazreti Geafer, Negeași îi ceru să îi recite ceva, astfel că Hazreti Geafer recită primele versete din sura Meryem.(conform unor alte relatări ar fi recitat și din surele Ankebut și Rum).Ochii lui Negeași se umplură de lacrimi ce îi scăldau fața și îi umeziră barba.Alături de el plâneau și călugării.Îl rugară pe Hazreti Geafer să mai recite puțin din aceste vorbe dulci și frumoase, iar acesta continuă cu versete din sura Kehf, care se traduc astfel:

„Mărire lui Allah care i-a pogorât Robului(Muhammed aleyhisselam) Său Cartea(Coranul cel Sfânt) și nu a lăsat în ea nici o strâmbătate, O Carte dreaptă, ca să prevină despre o pedeapsă grea din partea Lui și să binevestească dreptcredincioșilor care împlinesc fapte bune că ei vor avea răsplată frumoasă, În care vor rămâne veșnic, Și pentru ca să-i prevină pe aceia care au zis „Allah și-a luat un fiu!”Nici ei și nici părinții lor nu au avut despre aceasta cunoștință. Ce cuvânt greu iese din gurile lor! Ei nu spun altceva decât minciună!

(O tu Trimisul Meu), **Poate că tu te vei tulbura de moarte din pricina mâhnirii, pentru că ei nu cred în acest Mesaj. Noi am făcut ceea ce se află pe pământ podoabă pentru el, pentru a-i încerca pe oameni și a șticare dintre ei săvârșesc cele mai bune fapte.** Negeași nu se mai putu abține și exclamă: „Jur pe Allah că aceasta este o lumină divină ce provine din aceeași lumânare.Și Isa și Musa (pacea lui Allah fie asupra lor) au fost trimiși cu ea.” Apoi întorcându-se spre solia mecană lespuse; „Plecați, pe Allah eu nu vă voi preda acești oameni și nici nu voi gândi ceva rău despre ei”.astfel Amr bin As și Abdullah bin Ebi Rabia fură nevoiți să părăsească palatul lui Negeași.

Amr îi spuse lui Abdullah; „Jur că îi voi învinovăți de ceva în fața lui Negeași și astfel le voi veni de hac”.Însă prietenul său ripostă; „Chiar dacă ne sunt împotrivă, ei sunt totuși rudele noastre, nu face asta”.Amr era hotărât însă și spuse; „Îi voi spune lui Negeași că ei îl declară rob pe Hazreti Isa”.

A doua zi aceștia veniră din nou la Negeași și îi adresară următoarele cuvinte; „O conducătorule! Ei au folosit cuvinte

insultătoare la adresa lui Hazreti Isa, fiul lui Meryem. Trimite pe cineva să îi întrebe ce spun despre Hazreti Isa.” Negeași își trimise oamenii să îi întrebe pe musulmani care este punctul lor de vedere în privința lui Hazreti Isa. Musulmanii veni ră din nou la palat întrebându-se între ei ce răspuns vor da întrebărilor despre Hazreti Isa. Hazreti Geafer spuse; „Pe Allah, vom spune despre Hazreti Isa ceea ce ne-a trimis Allah teala și ceea ce ne-a spus preiubitul nostru Profet”.

Când se prezentă în fața lui Negeași, acesta îi întrebă; „Care este punctul vostru de vedere în privința lui Hazreti Isa, fiul lui Hazreti Meryem?” „Ceea ce știm noi despre Hazreti Isa se bazează pe ceea ce i-a fost revelat Profetului nostru despre el. Știm că este robul și trimisul lui Allah și de asemenea credem că este cuvântul lui Allah teala lăsat asupra lui Hazreti Meryem, o femeie preacurată ce se dedicase lui Allah renunțând la tot ce era lumesc și la bărbați. Aceasta reprezintă slava lui Isa aleyhisselam. Noi spunem că așa cum Hazreti Adem a fost creat din pământ, tot astfel Allah l-a creat pe Hazreti Isa fără tată.”, spuse Geafer. Atunci Negeași se întinse și luând de jos un pai spuse; „Jur că fiul lui Meryem, Isa aleyhisselam nu este nimic mai mult decât ceea ce ziceți voi. Nu este diferență nici măcar cât acest pai.”

Consilierii și comandantii lui Negeași începură să șoptească între ei la auzul acestei afirmații făcute de conducătorul lor. Observând agitația lor, Negeași le răspunse; „Jur că orice ați spune voi eu nu gândesc nimic rău despre acești oameni.” Apoi întorcându-se spre refugiații musulmani adăugă; „Vă felicit pe voi și pe persoana de lângă care ați venit! Eu cred că este Trimisul lui Allah. Noi văzusem deja acest lucru în Biblie. Și Isa fiul lui Meryem vestise venirea lui. Jur pe Allah că dacă ar fi fost aici i-aș fi cărat încălțăminte și i-aș fi spălat picioarele! Mergeți! Trăiți departe de orice abuzuri în pace și protecție în țara mea. Voi nimici pe cei ce vă vor aduce prejudicii. De mi s-ar oferi munți de aur și nu aș accepta să supăr pe vreunul dintre voi.”

Apoi Negeași spuse în legătură cu darurile aduse de solia kureișită; „Eu nu am nevoie de acestea! Nu i-am oferit lui Allah mită când mi-a oferit înapoi bunurile pe care mi le luaseră alții cu forța și nici când mi-a supus acest popor” și le înapoie

darurile. Mesagerii kureișiți se întorseră cu mâinile goale, iar Negeași fu fericit să accepte Islamul, bucurându-i foarte tare pe Companionii Profetului.

Anii tristeții...Asediul

Idolatrii se luptau din greu pentru a opri răspândirea Islamului în inimile oamenilor. Cu toate acestea pe zi ce trecea numărul musulmanilor creștea. Torturile la acre erau supuși musulmanii pentru a-i face să renunțe la religia lor nu aveau rezultat, ba mai mult nu făceau decât să îi apropie și mai mult, să îi unească. Nici unul nu renunță la religia sa și nu se dădea în lături de la sacrificarea vieții sale pentru Profetul Muhammed aleyhisselam. Membrii triburilor din afara Meccăi fură cuprinși de mirare la auzul acestora și astfel lumina Islamului începu să se răspândească și în afara Meccăi. Politeiștii turbară de furie auzind că solia trimisă de ei în Etiopia se soldă cu un fiasco, ba mai mult Negeași (titlu dat conducătorului etiopian) Eshame a îmbrățișat Islamul și îi protejează pe musulmanii de acolo. Înfuriați, politeiștii se adunară pentru a stârpi Islamul și luară următoarea decizie în acest sens; „Oriunde va fi și oriunde va fi văzut Muhammed aleyhisselam va fi asasinat!...” Necredincioșii făcură jurăminte peste jurăminte pentru respectarea acestei hotărâri.

Această hotărâre îl întristă nespus pe Ebu Talib și fu cuprins de îngrijorare pentru viața preiubitului său nepot. Astfel că își convocă tribul și le porunci să îl apere pe Profetul Muhammed aleyhisselam de posibilele atacuri ale politeiștilor kureișiți. Tribul Beni Hașim se adună pentru a îndeplini această poruncă și îl chemă pe Profetul Muhammed cât și pe companionii săi în locul numit Șîb-î Ebu Talib (cartierul lui Ebu Talib), pe un deal la o distanță de 3 km de Mecca spre nord. Trimisul lui Allah își adună companionii și își stabiliră domiciliile în acel cartier. Dintre membrii tribului Beni Hașim singurul care a refuzat să îl apere pe Profet a fost Ebu Leheb care a făcut front comun cu politeiștii așteptând ocazia prielnică pentru a-l asasina pe Mesagerul lui Allah.

Văzând că musulmanii s-au stabilit în cartierul lui Ebu Talib, politeiștii se adunară din nou și de această dată luară următoarele hotărâri:

„Până când Muhammed aleyhisselam nu va fi predat pentru a fi ucis kureișilor, nu va fi luată nici o fată de soție din tribul Beni Hașim!...De asemenea nici nu se vor da fete ca soții acelu trib!...Nu li se va vinde nimic și nici nu se va cumpăra nimic de la ei!...Nu se va vorbi cu ei și nici nu se va permite nici un fel de întâlnire cu ei!...Nu se va intra în casele sau cartierul lor!...Nu se va accepta nici un fel de cerere de reconciliere din partea lor!...Nu le vom arăta milă!...”Mansur bin Ikrima consemnă aceste hotărâri în scris iar apoi le pecetluiră după care le atârnară pe peretele Kaabei pentru a fi vizibile tuturor.

Această știre îl mâhni nespus pe Trimisul lui Allah, care se rugă lui Allah.Ruga sa fu acceptată imediat, iar mâinile nenorocitului Mansur se uscară imediat.Politeiștii uimiți spuseră; „Uitați!Mâinile lui Mansur s-au uscat ca răsplată pentru răul pe care l-am făcut celor din Beni Hașim”.Însă în loc să tragă învățăminte de aici, ei s-au înverșunat și mai tare.Au pus gârzi în capul străzilor ce duceau la cartierul lui Ebu Talib.Și au împiedicat intrarea hrăni și a hainelor.De asemenea au vorbit cu comercianții ce veneau în Mecca să nu își vândă marfa acolo, iar dacă era nevoie cumpărau ei toată marfa la suprapreț.Astfel credeau că cei din Șîb vor muri de foame și căindu-se îl vor preda pe ProfetulMuhammed aleyhisselam politeiștilor.Această situație dura în fiecare an până începea sezonul vizitelor la sanctuarul de la Kaaba.

Conform tradiției în acest sezon era interzisă vărsarea de sânge.Astfel că membrii tribului Beni Hașim coborau în această perioadă a anului în Mecca încercând să se aprovizioneze pentru anul ce urma.Dacă unul dintre ei venea lângă vreun comerciant pentru a cumpăra din bunurile sale, imediat își făceau apariția și politeiști precum Ebu Leheb sau Ebu Gehil, care le cereau negustorilor; „O voi negustori! Ridicați-văprețurile pentru companiile lui Muhammed(aleyhisselam).Astfel încât să nu poată cumpăra nimic din cauza prețului ridicat.Nu vă fie teamă dacă veți rămâne cu marfa nevândută, o vom cumpăra noi pe toată!” Negustorii făceau întocmai, iar musulmanii se întorceau fără a cumpăra ceva din cauza prețurilor extrem de ridicate...

Profetul Muhammed aleyhisselam, soția sa Hazreti Hatige și Hazreti Ebu Bekir și-au folosit toate resursele materiale pe

această cale, pentru a încerca să potolească plânsetele de foame ale copiilor. Când toți banii fură epuizați, încercară să își potolească foamea cu ierburi și frunze. Pentru a opri plânsetele copiilor înfometați i-au hrănit cu bucăți de piele muiate și fierte. Profetul Muhammed aleyhisselam în primul rând și companiile săi și-au legat pietre pe stomac din cauza foamei. Dacă vreunul dintre politeiști era cuprins de milă și le aducea ceva de mâncare pe ascuns, era bătut și batjocorit fără milă de către ceilalți idolatrii. Astfel toate căile de acces erau blocate, iar musulmanii se aflau într-o situație critică.

Politeiștii așteptau ca în urma acestor persecuții severe Ebu Talib să îl predea pe Trimisul lui Allah. Însă contrar așteptărilor lor, musulmanii erau în stare să își sacrifice propriile vieți pentru a-l proteja pe Profet. Pentru a împiedica orice tentativă de asasinat, Ebu Talib posta santinele în locul în care își petrecea Trimisul lui Allah noaptea, sau aranja ca acesta să doarmă în casa lui. Profetul Muhammed aleyhisselam însă, își continua drumul conform poruncii lui Allah, fără a se teme. Își împlinea datoria de a răspândi Islamul, de a chema oamenii la religia lui Allah și de a-i îndepărta de lad. Pentru a-i face și pe necredincioșii kureișiți să înțeleagă ce este foamea, Profetul Muhammed aleyhisselam se rugă lui Allah; **„O Allah! Ajută-mă aducând și asupra acestora șapte pedepse precum cei șapte ani de foamete din vremea lui Yusuf aleyhisselam!”**

În zilele ce au urmat nu a mai căzut pe pământ nici măcar o picătură de ploaie. Pământul s-a crăpat de sete. Nici o plantă verde nu se mai zărea. Politeiștii kureișiți au fost șocați de năpasta ce-i lovit. Au început să mănânce leșuri de animale și piei de câini putreziți pentru a supraviețui foametei. Acum se ridicau și din tabăra lor plânsetele de foame ale copiilor. Mulți au pierit de foame. Gândindu-se la persecuțiile înfăptuite își dădură seama de greșeala lor, astfel că îl trimiseră pe Ebu Sufyan la Profetul Muhammed aleyhisselam. Ajuns la acesta, Ebu Sufyan i se adresă spunându-i: „O Muhammed! Afirmi că ai fost trimis ca o îndurare pentru lumi și ne poruncești să credem în Allah și să respectăm drepturile rudelor noastre. Cu toate acestea nația ta moare de secetă și foamete. Roagă-te lui Allah ca această nenorocire ce ne apasă să fie înlăturată; Allah îți va

accepta ruga. Dacă te vei ruga pentru aceasta, jur că noi toți ne vom mărturisi credința!...”

Astfel toate abuzurile înfăptuite fură date uitării și veniră la Profet să ceară îndurare. Trimisul lui Allah nu i-a muștrat, ci pentru promisiunea lor de credință și-a ridicat mâinile către Allah și s-a rugat. Allah teala a acceptat ruga preiubitului Său rob și trimise asupra Meccăi ploi abundente în urma cărora pământul se satură de apă și plantele înverzesc din nou. Politeiștii, deși scăpară de secetă și foamete nu aveau nici un gând de a-și mărturisi credința...

Ca răspuns pentru necredința lor Allah revelă următoarele versete (9-24) din sura Duhan:

„9. Însă ei sunt în îndoială (în privința Coranului și a învierii) și râd (de tine) 10. Deci așteaptă o zi în care cerul va veni cu un fum învederat, 11. Care-i va învălui pe oameni. Aceasta va fi o osândă dureroasă. 12. „Doamne, îndepărtează osânda de la noi, căci noi acum credem!” 13. De unde le-a venit lor această îndemnare, când a venit la ei un Trimis limpede, 14. Iar ei s-au întors de la el și au zis: „El este om învățat de către alții, un nebun!” 15. Noi vom îndepărta puțin osânda, iar voi veți reveni tot așa. 16. Dar într-o Zi vom lovi cu asprimea cea mai mare și atunci Noi Ne vom răzbuna 17. Înaintea lor am încercat Noi neamul lui Faraon, când a venit la ei un trimis nobil (Musa aleyhisselam) 18. Și le-a zis lor: „Aduceți-i la mine pe robii lui Allah (beni Israil), căci eu sunt un trimis vrednic de încredere 19. Și nu vă ridicați cu semeție împotriva lui Allah, căci eu vă aduc dovadă limpede 20. Și eu caut apărare la Domnul meu și Domnul vostru pentru ca voi să nu mă loviți cu pietre, pentru a mă ucide 21. Iar dacă nu vreți să mă credeți, stați departe de mine!” 22. Și L-a chemat el pe Domnul lui, zicând: „Aceștia sunt un neam de oameni nelegiuți!” 23. „Deci purcede noaptea împreună cu robii Mei! Însă voi veți fi urmăriți! (de Faraon și armata sa) 24. Și lasă marea liniștită! (după ce veți trece nu lovi din nou cu toiagul tău, nu închide calea deschisă) Ei sunt oșteni sortiți întunerului!”

Politeiștii uitară promisiunile de acceptare a Islamului și își continuă persecuțiile. Într-o zi Allah teala îi revelă Profetului Muhammed aleyhisselam faptul că proclamația politeiștilor

agățată pe peretele Kaabei fusese infestată de termite, iar acestea au devorat tot ce era scris cu excepția numelui lui Allah teala. Profetul Muhammed aleyhisselam îi relatează unchiului său Ebu Talib această întâmplare: **„O unchiule! Stăpânul meu Allah teala a infestat pergamentul agățat de kureiși de peretele Kaabei cu termite. Cu excepția numelui lui Allah teala tot ce era scris acolo, precum persecuțiile, destrămarea relațiilor de rudenie, calomnia și defăimarea au fost distruse”**.

Ebu Talib îl întreabă: „Aceasta ți-a fost revelat de la Domnul tău?” La răspunsul afirmativ al Profetului Muhammed, unchiul său răspunde; „Eu mărturisesc că tu nu spui altceva decât adevărul.” Imediat porni spre sanctuarul de la Kaaba. Liderii politeiștilor erau acolo și văzându-l pe Ebu Talib se gândiră că acesta a venit să îl predea pe Muhammed aleyhisselam. Ebu Talib însă li se adresează; „O voi kureiși! Fiul fratelui meu pe care toți îl cunoașteți ca El-Emin, deoarece niciodată nu a rostit o vorbă mincinoasă, mi-a spus că termita molie au devorat toate înscrisurile cu excepția numelui lui Allah teala de pe proclamația pe care ați scris-o. Hai acum aduceți pergamentul pe care l-ați scris împotriva noastră!... Dacă afirmația sa este adevărată, jur că noi toți îl vom apăra până la moarte. Iar voi renunțați la persecuțiile și răutățile voastre...”

Politeiștii coborâră cu sufletul la gură pergamentul de pe peretele Kaabei. „Citiți!”, le spuse Ebu Talib. Atunci unul dintre ei deschise foaia și observă că în afara cuvintelor „Bismike Allahumme” (În numele lui Allah) toate cuvintele fuseseră șterse. Idolatrii rămaseră muți de uimire, ba chiar în urma renunțării unora dintre ei încetară acest boicot chinuitor ce dura de trei ani și lăsase răni adânci în suflete. Însă, dușmănia nu dispăru din sufletele lor, ci dimpotrivă deveniră mai înverșunați. Încercară toate căile pentru a împiedica răspândirea Islamului. În ciuda tuturor eforturilor depuse de ei, Islamul se răspândea cu repeziciune și Trimisul lui Allah trudea pentru a salva oamenii din chinul ignoranței și a-i ajuta să atingă fericirea veșnică. Cei care găseau fericirea erau mulțumitori pentru această binecuvântare și nu dădeau înapoi în fața persecuțiilor politeiștilor.

Împărțirea lunii în două

Unul dintre marile miracole înfăptuit de Profetul Muhammed aleyhisselam este împărțirea lunii în două. Un grup de politeiști printre care se aflau și Velid bin Mughire și Ebu Gehil îi spuseră Profetului; „Dacă ești într-adevăr Trimisul lui Allah, așa cum susții, împarte luna în două astfel încât o parte să fie vizibilă deasupra muntelui Kuaykîan, iar cealaltă parte deasupra muntelui Ebu Kubeys!...” Mesagerul lui Allah îi întrebă; „**Dacă voi face acest lucru vă veți mărturisi credința?**” Politeiștii încuviințară, astfel că Profetul Muhammed aleyhisselam se rugă la Allah pentru a putea realiza această cerere. Imediat veni îngerul Gebrail și îi spuse; „O Muhammed! Vestește-le celor din Mecca să privească în această noapte minunea.” Profetul Muhammed îi anunță că în acea noapte vor putea urmări cum luna plină va fi împărțită în două. Într-adevăr în acea noapte la un semn cu degetul al Trimisului lui Allah luna se împărți în două, astfel că o parte fu vizibilă deasupra muntelui Ebu Kubeys, iar cealaltă deasupra muntelui Kuaykîan. Apoi se uniră la loc pe bolta cerească.

Profetul Muhammed aleyhisselam se adresă companionilor săi cu următoarele cuvinte; „**O Ebu Seleme bin Abdused, Erkam bin Ebi-l Erkam! Fiți martori!**”, iar apoi întorcându-se spre ceilalți companioni ce se aflau în preajma sa le adresă aceleași cuvinte; „**Fiți martori!**” Politeiștii fuseseră martorii unui nou miracol, însă nu își respectară cuvântul dat și pentru a nu-și respecta promisiunea aduseră noi insulte la adresa Profetului. „Asta nu poate fi decât o vrajă a lui Muhammed! Însă nu-i poate vrăji pe toți, nu-i așa! Haideți să întrebăm și oameni veniți din alte localități. Să vedem, oare și ei au fost martori acestui eveniment? Dacă și ei au văzut înseamnă că Muhammed are dreptate, iar pretenția sa de profeție este adevărată. În mod contrar va rezulta că nu a fost altceva decât o vrajă”, spuseră ei. Îi întrebă pe cei care veneau din alte regiuni, ba chiar au trimis oameni să întrebe în locuri diferite, iar răspunsul primit fu același peste tot; „Da, am văzut cum luna a fost împărțită în două în acea noapte!” Dar refuzară iar să accepte adevărul, iar în fruntea lor se afla Ebu Gehil. Pentru a împiedica oamenii să atingă binecuvântarea credinței, a împroșcat cu acuzații veninoase. „Vrăjile orfanului lui Ebu Talib

au efect chiar și în cer!...” spuse el. Allah teala revelă versetele 1-8 din sura Kamer ca răspuns la negarea sa:

„Ceasul (ziua judecății) s-a apropiat și Luna s-a despicat. Însă când văd un semn, ei (necredincioșii kureyiși) se îndepărtează și zic: „Aceasta este o vrăjitorie neîntreruptă! Ei învinuiesc de minciună și urmează poftelor lor și tot lucrul este hotărât. Le-au venit lor știri destule în care se află oprire de la necredință. Aceasta este o înțelepciune deplină însă prevenitorii nu sunt de nici un folos pentru cei care nu vor să priceapă. Deci întoarce-te de la ei! Și amintește-le de Ziua când chemătorul (Israfil) va chema la un lucru înspăimântător! Atunci când vor ieși ei din gropi, cu ochii plecați, de parcă ar fi niște lăcuste risipite, Alergând spre chemător, necredincioșii vor zice: „Aceasta este o Zi grea!”

Domnul să vă călăuzească și pe voi pe calea cea dreaptă!... După ce boicotul de trei ani luă sfârșit, sosi în Mecca un grup de aproximativ douăzeci de oameni din Nejran ce auziseră despre Islam de la companionii Profetului din Abisinia(Etiopia) și care doreau să îl vadă pe Trimisul lui Allah și să învețe Islamul. Aceștia îl întâlniră pe Mesagerul lui Allah lângă Kaaba și îi adresară multe întrebări la care primiră răspunsuri frumoase și remarcabile. Politeiștii kureiși priveau întrederea din apropiere. Profetul Muhammed le recită vizitatorilor câteva versete din Coran ce îi emoționară pe aceștia și îi făcură să plângă. Apoi la invitația Profetului, foarte bucuroși, vizitatorii rostiră Kelime-i Şehadet, devenind astfel musulmani. Pe când se pregăteau să se întoarcă în țara lor, de ei se apropie Ebu Gehil care îi apostrofă: „Nu am mai văzut proști ca voi!... O dată ați stat lângă el și v-ați și lepădat de religia voastră, urmându-l întru-totul!...” Vizitatorii din Nejran, deși erau proaspăt convertiți îi răspunseră lui Ebu Gehil cu următoarele cuvinte: „Ne rugăm la Allah teala să vă călăuzească și pe voi pe calea cea dreaptă. Noi nu vă vom trata cu ignoranța și batjocura cu care ne tratați voi. Deși noi nu v-am încălcat nici un drept. Însă, luați bine aminte, nu vrem să pierdem binecuvântarea primită, doar la cuvintele câtorva ignoranți, nu vom renunța la religia cea dreaptă”.

Allah teala trimise versetele 52-56 din sura Kasas referitor la acest eveniment:

„Acea căroră Noi le-am dat Cartea mai înainte de el, aceia cred în el; Și când li se recită lor zic ei: „Noi credem în el(Coranul).Acesta este Adevărul de la Domnul nostru.Și noi am fost supuși lui Allah înainte de venirea lui”. Aceștia vor fi dăruiți cu răsplată de două ori, pentru că ei sunt statornici și pentru că ei resping fapta rea prin faptă bună și fac milostenie din cele cu care i-am înzestratlar când aud ei vorbele grele se îndepărtează de ele și zic: „Noi avem parte de faptele noastre și voi aveți parte de faptele voastre!Pacea asupra voastră! Noi nu-i căutăm pe cei proști! Tu, Muhammed nu călăuzești pe cine îți place, ci Allah călăuzește pe cine voiește și El îi cunoaște mai bine pe cei ce se lasă călăuziți.”

Anul tristeții

Kasîm, fiul cel mare al Profetului a decedat la vârsta de 17 luni.La mulți ani după acest eveniment trist, își pierde viața și Abdullah, celălalt fiu al Profetului.Trimisul lui Allah plângând se întoarse spre munte și își exprimă tristețea: **„O tu munte!Dacă ți s-ar fi întâmplat ție ceea ce mi s-a întâmplat , nu ai fi rezistat și te-ai fi prăbușit!”** Hazreti Hatige l-a întrebat pe Mesagerul lui Allah; „O Trimis al lui Allah! Care este locul lor acum?”, iar Profetul i-a răspuns:„ **Locul lor este în Paradis”**.

Aceste două triste evenimente din viața Profetului le aduseră o nespasă bucurie idolatrilor, care începură să răspândească în jur insulte precum: „Muhammed a rămas de acum fără urmași, iar firul urmașilor săi s-a rupt.Nu mai are nici un băiat care să îi continue linia familială.Când va muri și el numele său va fi uitat.”Însă Allah teala a revelat sura Kevser ca răspuns pentru cuvintele lor batjocoritoare.Această sură se traduce astfel: **„Noi ți-am dat ție** (Kevserul-este un râu din Paradis din care beau dreptcredințioșii) **prisosiță**(adică ți-am oferit ție binecuvântări din abundență, precum Coranul, înțelepciune, profeția, religia adevărată și buna călăuzire, în care se află fericirea pentru această viață, cât și pentru cea de Apoi).**Deci împlinește Rugăciunea pentru Domnul tău și jertfește! Cel care te**

urăște va fi fără copii (iar urmașii tăi, Trimisul Meu, vor exista până în Ziua Judecății de Apoi)”

În zilele ce au urmat pierderii celor doi fii ai Profetului, Ebu Talib se îmbolnăvi. Boala sa se agrava cu fiecare zi care trecea. Auzind această veste politeștii își spuseră; „Ebu Talib s-a zbatut mult pentru protecția lui Muhammed, cât a fost în viață. De acum i s-a apropiat timpul să părăsească această lume. Să mergem să îl vizităm, chiar și în ultimele sale momente. Căci Hamza un exemplu de curaj arab fără seamăn și Omer recunoscut pentru neînfricarea, solemnitatea și voinicia sa au devenit musulmani. Cu fiecare zi care trece tot mai mulți oameni din triburile arabe vin grupuri, grupuri și i se supun. Astfel musulmanii se înmulțesc pe zi ce trece. Astfel stând lucrurile ori îi vom urma, ori va trebui să ne pregătim de luptă. Să mergem la Ebu Talib să medieze această situație. Să îi spunem că noi nu îi vom ofensa religia, dacă nici el nu ne atacă religia.”, astfel veniră la Ebu Talib pentru a-i prezenta problema. Ukbe, Șeybe, Ebu Gehil, Umeyye bin Halef veniră la Ebu Talib și îi spuseră: „Noi îți acceptăm superioritatea și din această cauză niciodată nu am fost împotriva ta. Însă ne temem că după moartea ta, Muhammed nu nevalăsa în pace și dușmănia dintre noi va persista. Te rugăm împacă-ne ca să nu ne atacăm religiile unii altora.”

Ebu Talib îl chemă pe Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem și îi expuse doleanțele politeștilor; „Toți liderii kureiși te roagă să nu te amesteci în religia lor. Dacă vei accepta cererea lor și ei te vor ajuta și vor colabora cu tine”. Trimisul lui Allah îi răspunse unchiului său; **„Unchiule, eu îi chem să rostească doar un singur cuvânt. Cu acel cuvânt toți arabii li se vor supune. Iar cei ce nu sunt arabi le vor plăti capitație (impozit ce se plătea pe cap de locuitor).”** Apoi întorcându-se spre liderii kureiși le spuse; **„Într-adevăr! Dacă veți rosti acest singur cuvânt, veți putea conduce toți arabii, iar cei ce nu sunt arabi vi se vor supune.”** Ebu Gehil interveni atunci; „Foarte bine. Vom rosti acel cuvânt de zece ori. Dar care este cuvântul?” Nici nu apucă Profetul Muhammed aleyhisselam să răspundă întrebării; **„Dacă veți rosti „La ilahe illallah” și veți distruge și veți arunca idolii cărora vă închinați”**, că politeștii interveniră spunând; „Cere-ne altceva!...” Profetul

Muhammed aleyhisselam le spuse atunci: „**Chiar dacă ar fi să-mi dați soarele în mână, eu nu vă voi cere altceva decât acest cuvânt**”

„O Ebu-l Kasîm! Ne propui ceva foarte ciudat. Noi dorim să respectăm dorința ta, însă tu nu ne respecti dorința!, spuseră politeștii și se ridicară pentru a părăsi locul. După plecarea lor Ebu Talib i se adresă Profetului; „Ceea ce le-ai cerut era foarte potrivit. Ai avut dreptate.” Cuvintele unchiului său îi dădură speranțe Trimisului lui Allah și înțelegând că Ebu Talib va accepta Islamul îi spuse; „**Unchiule! Rostește măcar o singură dată „La ilahe illallah” ca să pot fi mijlocitor pentru tine în Ziua Judecării de Apoi**”. „Mă tem că oamenii mă vor acuza că am acceptat Islamul din teamă de moarte. Altfel ți-aș fi făcut pe plac”, fură cuvintele lui Ebu Talib. Boala i se agravă și în cele din urmă își dădu sufletul.

Pierderea lui Hazreti Hatige

În urma celor trei ani cât dură boicotul, cu trei ani înaintea mării emigrări la începutul lunii Ramazan, la vârsta de 65 de ani se stinse din viață și soția Profetului, Hazreti Hatige, cea care i-a fost alături în cele mai grele momente timp de 24 de ani. Preaiubitul Profet Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem își îngropă soția cu propriile mâini. Această despărțire i-a sfâșiat sufletul. Inima sa fu cuprinsă de tristețe din cauza celor două pierderi ale soției și unchiului suferite în același an. De aceea acest an a fost numit **Senet-ul-huzn**, anul tristeții.

Pierderea suferită îl întristă adânc pe Trimisul lui Allah. Căci Hazreti Hatice a fost prima care a acceptat credința și l-a urmat întru-totul. De asemenea i-a oferit Profetului tot sprijinul și alinarea de care avea nevoie în momentele grele. Pe când toți se întorseseră împotriva Mesagerului lui Allah, ea l-a primit cu inima deschisă și cu toată dragostea. Și-a oferit toată averea, toate bunurile sale pe calea Islamului și a trudit zi și noapte pentru a-l ajuta pe Profet. Nu și-a mâhnit niciodată soțul și i-a respectat întotdeauna dorințele. Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem povestea adesea aceste lucruri, astfel amintind virtuțile binecuvântatei sale soții.

Într-o zi pe când Trimisul lui Allah nu se afla acasă, Hazreti Hatige ieși să îl caute.În drum se întâlnește cu îngerul Gebrail ce luase formă umană.Deși ar fi dorit să îl întrebe dacă nu știe unde se află Trimisul lui Allah, de teamă că ar putea fi un dușman, Hazreti Hatige a renunțat și s-a întors acasă.Aici îl găsi pe Profet și îi povesti cele întâmplate.Atunci Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse: „**Știi cine este acea persoană cu care te-ai întâlnit și pe care ai vrut să o întrebi dacă știe unde sunt? Era Gebrail aleyhisselam.Mi-a cerut să îți transmit pace și să îți spun că se află în Paradis o casă din pesrle pentru tine.Bineînțeles că acolo nu există supărare, tristețe, sau lucruri împovărătoare ori suferințe.**”

Îl apucă cu mâinile de gât

Cei mai fericiți și binecuvântați dintre oameni, Companionii Profetului, își luminau inimile cu spusele fără seamăn ale Trimisului lui Allah.Acesta le explica versetele revelate și nu lăsa nimic neînțeles.În același timp depunea eforturi și pentru conevrtirea politeiștilor mergând și propovăduindu-le în locurile în care aceștia se adunau.Ebu Gehil și Velid bin Mughire erau înfuriați de această situație. „În acest ritm Muhammed îi va atrage pe toți în religia lui și nu va rămâne nimeni care să se închine idolilor noștri.”, spuseră aceștia.Astfel că într-o zi ajunseră la concluzia că singura soluție este asasinarea Profetului Muhammed aleyhisselam.Ebu Gehil și Velid bin Mughire împreună cu câțiva tineri din clanul Beni Mahzum merseră la sanctuarul sfânt de la Kaaba.Profetul Muhammed aleyhissela își împlinea rugăciunea.Ebu Gehil înaintă repede luând în mână o piatră, însă când ridică mâna să îl lovescă pe preiubitul Profet, mâinile îi rămaseră în aer fără să le mai poată mișca.Fu cuprins de uimire fără a se putea mișca.Astfel că se întorse la locul său.Ajuns lângă tovarășii săi mâinile îi reveniră la normal.

Unul dintre tinerii din tribul Beni Mahzum luă aceeași piatră și plin de el spuse, „Veți vedea! Eu îl voi omorî!...”Însă când se apropie de Trimisul lui Allah orbi și nu mai putu să vadă nimic în jurul său.Atunci tinerii din tribul Beni Mahzum hotărâră să se apropie de Profet împreună.Dar și de această dată nu reușiră căci în momentul când se apropiară de Trimisul lui Allah, acesta

deveni invizibil, însă îi auzeau voceabinecuvântată.Înaintând spre locul de unde se auzea vocea, aceasta răsuna din spatele lor.Când se întorceau în spate vocea se auzea din fața lor.După câteva încercări renunțară și cuprinși de uimire părăsiră sanctuarul fără a-și putea îndeplini dorința haină.După acest eveniment Allah teala a revelat versetul 9 din sura Yasin cu referire la cele întâmplate:

„Și Noi am pus o stavilă dinaintea lor și o stavilă în urma lor și astfel le-am acoperit lor ochii și iată că ei nu mai văd”.

Chemarea la Islam a celor din Taif

Deși politeiștii fuseseră martori la împlinirea multor miracole de către Profetul Muhammed sallallahu aleyhive sellem mânați de încăpățânare ei nu au acceptat religia adevărată și mai mult își torturau frații, copiii, rudele și prietenii ce erau musulmani.Aceste persecuții ce se intensificau cu fiecare zi ce trecea îl mâhneau peste măsură pe Trimisul lui Allah.Astfel că hotărî să meargă la Taif, în apropiere de Mecca, pentru a le propovădui Islamul și celor de acolo.Luându-l cu el pe Zeyd bin Harise se întâlnește cu Abd-i Yalil, Habib și Mesud, fiii lui Amr, ce făceau parte dintre liderii comunității din Taif.Profetul sallallahu aleyhi ve sellem le-a vorbit despre Islam și le-a cerut să accepte credința adevărată.Însă ei nu au acceptat ba chiar mai mult l-au insultat pe Trimisul lui Allah spunându-i; „Allah teala nu te-a găsit decât pe tine să te trimită ca profet? Ieși din pământurile noastre și mergi încotro vrei!...Tribul tău nu a acceptat spusele tale, de aceea ai venit aici, nu-i așa?Jurăm că și noi vom sta departe de tine.Și nu vom accepta nimic din ceea ce ne aduci.”

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem se îndepărtă de acolo foarte mâhnit.Timp de zece zile sau o lună propovădui Islamul tribului Sekif, dar nimeni nu acceptă Islamul și îi aduseră insulte și îl batjocoriră pe Profet.Îi așezau pe tineri și copii pe marginea drumului pentru a arunca cu pietre în Profet.Hazreti Zeyd alerga în stânga și în dreapta Trimisului lui Allah pentru a-l apăra de loviturile de pietre.Hazreti Zeyd era un scut viu pentru loviturile destinate Profetului, însă grija lui nu erau rănilor pe care le avea la cap, picioare, brațe sau corp ci siguranța și protecția Profetului.Cu trupul plin de răni însângerate Zeyd striga în gura mare; „Încetați!...Nu mai

aruncați!...El este stăpânul lumilor!...El este Trimisul lui Allah!...Dacă vreți sfâșiați-mi corpul în bucăți, dar nu vă atingeți de el!...”Cu toate acestea unele pietre îl loviră pe Profet însângărându-i picioarele binecuvântate.

Obosit, rănit și întristat Profetul se apropie de via a doi frați pe nume Utbe și Șeybe.Acolo curățară sângele binecuvântatdepe picioarele Profetului, sângele pentru care musulmanii și-arfi jertfit viețile.Făcură abluțiunea și împliniră două rekat de rugăciune după care Profetul se rugă lui Allah.

Stăpânii viei îl urmăreau pe Profet din depărtare.Ei fuseseră de asemenea martori la evenimentele nefericite care se abătuseră asupra sa, astfel că fură cuprinși de milă și își trimiseră servitorul, pe nume Addas să îi aducă Profetului struguri.Trimisul lui Allah rosti besmele când începu să mănânce strugurii.Servitorulcare adusese strugurii era creștin.Auzind formula besmele el i se adresă Profetului plin de uimire; „Sunt de ani de zile aici și nu am auzit niciodată un astfel de cuvânt.Ce este acest cuvânt?”

Trimisul lui Allah îl întrebă; **„De unde ești?”** „Din Ninive”, îi răspunse Addas. **„Ești din țara lui Yunus (aleyhisselam)”**, spuse Profetul.Atunci Addas întrebă; „De unde știi despre Hazreti Yunus?Aici nu îl cunoaște nimeni. Trimisul lui Allah îi spuse; **„El este fratele meu.Și el era un profet ca și mine.”**

Atunci Addas spuse; „Un om cu un chip atât de plăcut și cu o vorbă atât de dulce nu poate fi un mincinos.Eu cred că tu ești Trimisul lui Allah.” Și deveni musulman. „O, Trimis al lui Allah! Ani dezile i-am servit pe acești oameni răi și mincinoși.Ei înșeală și încalcă drepturile altor oameni.Nu se dau în lături de la nici o josnicie pentru a-și satisface poftele și a aduna bogățiile acestei lumi.Îi urăsc.Doresc să vă urmez și să fiu onorat cu servirea voastră, vreau să îmi jertfesc trupul pentru a vă proteja de răutățile acestor oameni josnici și ignoranți.”

Trimisul lui Allah zâmbi și îi spuse; **„Deocamdată rămâi lângă stăpânii tăi! Nu după mult timp îmi vei auzi numele peste tot.Atunci să vii la mine”**.După ce se odihniră o vreme porniră spre Mecca.În drum observară că un nor îi umbrea.Privind cu atenție înțeleseră că era vorba de Gebrail aleyhisselam.Profetul Muhammed aleyhisselam i-a relatat această întâmplare lui Hazreti Aișe Sîddîka (radiyallahu anha).

În „**Sahih-i Buhari**” și în cartea lui Ahmed bin Hanbel „**Musned**” se relatează: Într-o zi Hazreti Aişe a întrebat; O Trimis al lui Allah! Ai avut o zi mai chinuitoare decât ziua luptei de la Uhud? Trimisul lui Allah îi răspunse: „**Jur pe Allah că am suferit foarte tare din cauza tribului tău.Nici măcar necredincioșii aflați la Uhud nu m-au făcut să sufăr așa.Când i-am chemat pe Ibn-i Abd-i Yalil bin Abd-i Kulal la Islam, nu au acceptat chemarea mea.Am părăsit acel loc cu o suferință foarte mare, astfel că până am ajuns în locul numit Karn-î Sealib nu mi-am revenit.Acolo mi-am ridicat capul și am văzut că un nor ne umbrea.M-am uitat mai bine și am văzut că în nor se afla Gebrail aleyhisselam.Mă strigă și îmi spuse:**„ O Muhammed!Allah teala a auzit spusele tribului despre tine. Știe de asemenea și că nu au vrut să te protejeze.Astfel că ți-a trimis acest înger al munților, ca tu să îi ceri ce dorești...” „**După ce și acel înger mă strigă și îmi ură ca pacea lui Allah să fie asupra mea îmi spuse;** O Muhammed! Așa cum a spus și Gebrail aleyhisselam Allah teala m-a trimis pe mine, îngerul munților pentru a îndeplini porunca ta.Dacă dorești să unesc acești doi munți (munții Kuaykîyan și Ebu Kubeys) asupra Meccăi astfel încât toți idolatrii să fie striviți, poruncește-mi și voi îndeplini porunca ta”**Eu nu am acceptat și i-am zis:** „(Nu! Eu am fost trimis ca o îndurare pentru lumi) **mă rog lui Allah teala ca descendenții acestor politeiști să fie oameni care să creadă doar în Allah teala fără a-l aduce asociați și să împlinescă acte de adorare numai pentru Allah teala.”**

Pe drumul de întoarcere din Taif către Mecca, Trimisul lui Allah poposi în locul numit Nahle.Pe când își împlinea rugăciunea trecu pe acolo un grup de djini din Nusaybin.Auzind versetele recitate de Profet se opriră pentru a asculta.Apoi stând de vorbă cu Trimisul lui Allah deveniră musulmani.Profetul Muhammed aleyhisselam le spuse acestora; „**Când veți ajunge la tribul vostru vestiți-le și lor că îi chem la credință.Chemați-i și pe ei la credința adevărată.**”Ajunși la tribul lor acei djini și-au chemat și ceilalți apropiați la Islam, iar aceștia au acceptat cu toții devenind musulmani.Acest eveniment este relatat în Coran în sura Djin și de asemenea în

culegerile de hadisuri ale lui **Buhari** și **Muslim**. După această întâmplare își continuară drumul către Mecca.

Spuneți „La ilahe illallah” și veți fi izbăviți

Preaiubitul nostru Profet, Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem sosi în Mecca sub protecția lui Mut'im bin Adi. Aici Trimisul lui Allah își continuă misiunea de a chema oamenii la religia lui Allah. De cealaltă parte politeiștii își înteteau persecuțiile asupra musulmanilor. Astfel că Allah teala îi porunci Profetului Muhammed aleyhisselam ca în sezonul pelerinajului la Kaaba să le vorbească despre Islam celor ce veneau în Mecca.

În urma acestei porunci, Trimisul lui Allah merse la târgurile Zulmejaz, Ukaz și Mejenne din împrejurimile Meccăi, unde le vorbi triburilor despre unicitatea lui Allah, îi chemă la Islam și la împlinirea actelor de adorare pentru Allah cât și la acceptarea sa ca Trimis al lui Allah. De asemenea le-a vestit că vor primi ca răsplată pentru acceptul acestora, Paradisul. Însă, din păcate, Profetul Muhammed aleyhisselam nu primi nici măcar un răspuns pozitiv la chemarea sa. Unii îl insultară, iar alții nu îl luară în seamă. Politeiștii kureiși îl urmau peste tot pentru a convinge triburile să nu accepte spusele sale.

Conform relatărilor lui Imam-i Ahmed, Beyheki, Taberani și Ibn-i Ishak, Rebia bin Abbad a relatat. „Pe când eram tânăr am mers cu tatăl meu la Mina. Trimisul lui Allah mergea la locul de ședere al triburilor și le adresă următoarele cuvinte; **„O voi fii ai lui cutare! Eu sunt Trimisul lui Allah, Cel care vă poruncește să vă lepădați de acești idoli cărora vă închinați, să împliniți acte de adorare lui Allah Unicul fără a-i aduce asociați, să credeți în mine și să mă urmați, să mă protejați și să mă apărați până când voi vesti și voi împlini ceea ce mi-a fost trimis de la Allah teala.”**

Iar în urma sa mergea un om șasiu, cu părul împletit care spunea; „O voi fii ai lui cutare! Acestavă cheamă la o religie inventată de el, cerându-vă să vă lepădați de Lat și Uzza, idoli strămoșilor voștri!... Feriți-vă... Nu îl ascultați și nu îl urmați!...” L-am întrebat pe tatăl meu; „Cine este acesta care merge în urma sa?” „Este unchiul său, Ebu Leheb”, mi-a răspuns tatăl meu.

Taberani relatează de la Tarik bin Abdullah: „L-am văzut pe Trimisul lui Allah la târgul Zulmejaz. Le spunea oamenilor cu voce tare ca să fie auzit ; **„O voi oameni! Spuneți „La ilahe illallah (nu este altă divinitate în afara lui Allah) și veți fi izbăviți”** Iar o persoană care îl urma și care arunca cu pietre în picioarele sale spunea; „O comunitate! Nu-i dați crezare!... Feriți-vă de el!...Căci este un mincinos!...Pietrele pe care le arunca îi răniseră picioarele binecuvântate însă el își continua chemarea, neînfricat, neobosit. „Cine este acest tânăr?”, au întrebat.Cineva răspunse; „Este un tânăr din tribul lui Abdulmuttalib”. Iar când au întrebat; „Cine este cel care aruncă cu pietre?”, a răspuns; „Este unchiul său, Ebu Leheb”.

Imam-i Buhari în cartea sa **Tarih-ul Kebir** și Taberani în cartea sa **Mugem-ul Kebir** relatează: „Mudrik bin Munib relatează de tatăl său, iar acesta la rândul său de la bunicul său următoarele: „Venisem împreună cu tatăl meu la Mina unde rămăsesem peste noapte.Cineva spunea; **„O voi oameni! Spuneți „La ilahe illallah” și veți fi izbăviți”** Unii din oamenii aflați acolo îi scuiپau chipul frumos, alții îi aruncau cu pământ în cap, iar alții îi insultau.Toate acestea durară până la amiază.În acel timp veni acolo o fetiță cu un vas cu apă.Văzându-l astfel începu să plângă.După ce bău apă, acea persoană se întoarse spre fată și îi spuse; **„Fata mea.Nu-ți fie teamă că tatăl tău va fi atras în cursă și va fi omorât, ori că va fi acoperit de rușine!”** Atunci am întrebat; „Cine sunt acel om și fetița?” Ni s-a răspuns; „El este Muhammed din tribul lui Abdulmuttalib, iar fata este fiica sa, Zeyneb”.

În cartea sa Megazi, Said bin Yahya bin Said El-Emevi a relatat de la tatăl său.Iar acesta a relatat de la Ebu Naim, de la Abdurrahman Amiri, care a relatat de la multe alte persoane.Aceștia au relatat; Preaiubitul nostru Profet sallallahu aleyhi ve sellem a mers într-o zi la târgul Ukaz.Acolo merse la tribul Beni Amir cărora le spuse: **„O voi Beni Amir! Cum oferiți voi protecție celor ce se refugiază la voi?”** Aceștia îi răspunseră; „Pe noi nu ne poate nimeni vorbi de rău și de asemenea nu se poate nimeni încălzi la focul nostru fără știrea noastră!...” Auzind acestea Profetul Muhammed aleyhissalam continuă; **„Eu sunt Trimisul lui Allah teala.Îmi puteți oferi protecție, atunci când vin în regiunea voastră, cât timp îmi**

împlinesc misiunea de profet pe care mi-a dat-o Domnul meu, de a propovădui oamenilor? Ei îl întreabă; „Din care familie faci parte dintre kureyiși?” Profetul sallallahu aleyhi ve sellem le răspunde că face parte din familia lui Abdulmuttalib. „Atunci de ce nu te protejează fiii lui Abdulmuttalib?”, întreabă ei. Trimisul lui Allah le răspunde; **„Ei sunt în fruntea celor ce m-au respins”**. Atunci Beni Amir spuseră; „O Muhammed! Noi nici nu te respingem, nici nu vom accepta cele aduse de tine. Însă te vom proteja până îți vei împlini misiunea de a le vorbi oamenilor despre Islam”.

Astfel Profetul se așează lângă ei. Între timp Beyhara bin Faris veni lângă ei după ce își termină treburile la târg și arătându-l pe Trimisul lui Allah întreabă; „Cine este acesta?” Ei îi răspunseră; „Este Muhammed bin Abdullah”. „Și ce treabă aveți voi cu el de l-ați așezat lângă voi?”, îi întreabă Beyhara bin Faris. „A căutat refugiu la noi a afirmat că este Trimisul lui Allah și ne-a cerut să îl protejăm cât timp își va împlini datoria de profet de a propovădui oamenilor”, spuseră ei. Atunci Beyhara se întoarse spre Mesagerul lui Allah și îi spuse; „Protecția ta înseamnă pentru noi să devenim ținta săgeților tuturor triburilor arabe”. Apoi întorcându-se spre tribul său le adresă următoarele cuvinte; „Nu există trib care să se fi întors la vatra lui cu o pacoste mai mare decât voi. Deci voi doriți să vă luptați cu toți arabii, să vă folosiți trupurile ca ținte pentru săgețile lor! Dacă tribul său ar fi găsit ceva bun în spusele sale, ar fi fost primii care l-ar fi protejat. Voi nu faceți decât să protejați pe cineva care a fost respins și îndepărtat de propriul trib! Este foarte greșit modul vostru de gândire!...”

Apoi se întoarse din nou către preaiubitul nostru Profet și îi adresă aceste cuvinte mizerabile; „Părăsește imediat acest loc și întoarce-te la tribul tău!... Jur că dacă nu te-ai fi aflat în tribul meu, ți-aș fi luat gâtul aici pe loc!... În urma acestor cuvinte Trimisul lui Allah cuprins de o tristețe fără margini se urcă pe cămila sa. Însă acel nerușinat, Beyhara îl coborî de pe cămilă. Văzând acestea Dabaa binti Amir, o femeie dintre companionii lui Allah, strigă către rudele Profetului; „Cum puteți să acceptați să i se facă așa ceva Trimisului lui Allahu teala? Nu este nimeni care să îl protejeze de acest om, măcar de dragul meu?” Atunci trei bărbați dintre rudele Profetului se îndreptară

spre Beyhara și deși doi dintre oamenii acestuia îi săriră în ajutor, rudele Trimisului lui Allah le veniră de hac. Profetul Muhammed aleyhisselam urmărind această scenă se rugă pentru cei trei oameni care se bătură pentru el, astfel; „**O Doamne! Dăruiește-le acestora binecuvântarea ta!**”, iar pentru Beyhara și oamenii săi se rugă astfel; „**O Doamne! Îndepărtează-i pe aceștia de mila Ta!**”

Pe când cei pentru care s-a rugat Profetul primiră onoarea de îmbrățișa Islamul și deveniră musulmani, ceilalți muriră în necredință. La întoarcerea acasă cei din tribul Beni Amir povestiră cele întâmplate în Mecca unui membru în vârstă care studiasse cărțile divine. Acesta auzind numele Trimisului lui Allah, îi condamnă: „O voi Beni Amir! Ce ați făcut? Nici unul dintre fiii lui Ismail nu a afirmat în mod mincinos că ar fi profet. Fără îndoială că el spunea adevărul. Va fi foarte greu să compensați această șansă pierdută!...”

NOAPTEA MIRAJ

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem a propovăduit Islamul astfel tuturor triburilor întâlnite. Le-a cerut protecție pentru a-l ajuta în misiunea sa către oameni. Însă nimeni nu l-a ajutat și nici nu a îmbrățișat Islamul. Ba chiar mai mult l-au insultat, l-au batjocorit și l-au respins. Stăpânul lumilor era acum foarte obosit, trist, flămând și însetat. Zilele sale treceau astfel. Politeiștii mecani îl urmau mereu împiedicând oamenii ce veneau să viziteze sanctuarul de la Kaaba să se convertească și de asemenea îl supuneau pe Profet multor persecuții. Trimisului lui Allah nu-i mai rămăsese nici un loc în care să poată merge, fiind înconjurat de dușmani. În acea noapte merse la casa lui Ummi Hani, fiica unchiului său Ebu Talib.

Pe atunci Ummi Hani nu se convertise încă. Aceasta întrebă cine se afla la ușă, iar Trimisul lui Allah îi răspunse; „**Sunt vărul tău Muhammed. Dacă mă primești, am venit în vizită.**”

Ummi Hani spuse; „Mi-aș sacrifica și sufletul pentru un musafir de încredere, sincer, nobil, onorabil precum ești tu. Însă dacă m-

ați fi anunțat dinainte că veți veni, așa fi pregătit câte ceva. Acum nu am nimic de mâncare.”

Trimisul lui Allah îi răspunse; **„Eu nu am nevoie nici de mâncare, nici de ceva de băut. Nu am nevoie de cât de un loc unde să-mi împlinesc rugăciunea și să mă rog lui Allah teala.”**

Ummi Hani îl pofti înăuntru pe Profet și îi pregăti o rogojină, un lighean și un ibric. Pentru arabi, servirea oșpetelui și protejarea lui de dușmani reprezenta cea mai onorabilă datorie. Era o rușine pentru gazdă ca oaspetele să pățească ceva în casa sa. Ummi Hani se gândi; „Acesta are mulți dușmani în Mecca. Sunt chiar unii care vor să îl asasineze. Pentru a-mi apăra onoarea voi sta de pază până dimineața”. Astfel înarmându-se cu sabia tatălui său începu să patruleze în jurul casei.

În acea zi sufletul Trimisului lui Allah fusese rănit. Își împlini abluțiunea și începu să se roage Domnului său, să ceară iertare, să se roage pentru îmbrățișarea credinței de către robii lui Allah pentru a putea găsi fericirea. Era foarte obosit, trist și flămând. Astfel că întinzându-se pe rogojină adormi.

Atunci Allah teala îi spuse îngerului Gebrail; **„Mi-am întristat nespus preiubitul Profet. I-am rănit trupul binecuvântat și inima sa gingașă. Și totuși el mi se roagă Mie. Nu se gândește decât la Mine. Du-te și adu-mi-l pe preiubitul meu Trimis! Arată-i Paradisul și ladul. Să vadă binecuvântările pe care le-am pregătit pentru el și pentru cei ce îl iubesc. Și de asemenea să vadă pedepsele pe care le-am pregătit pentru cei care nu cred în el și care l-au rănit prin vorbele, faptele sau scrierile lor. Consolarea lui voi fi Eu. Eu voi alina rănilor inimii sale gingașe.”**

Gebrail aleyhisselam veni la Trimisul lui Allah și îl găsi dormind și nu se îndură să îl trezească. Îngerul venise în forma sa umană. Îi sărută talpa piciorului, iar buzele reci ale îngerului (deoarece nu are sânge) îl treziră pe Profet. Îl recunoscă imediat pe Gebrail aleyhisselam și temându-se foarte tare că L-a supărat cumva pe Allah îi spuse; **„O fratele meu Gebrail! De ce ai venit așa pe neașteptate. Oare am greșit cu ceva? L-am supărat pe Allah? Mi-ai adus cumva vreo veste neplăcută?”**

Gebrail aleyhisselam îi spuse; „O tu cel mai distins dintre toate creaturile! O tu cel iubit de către Allah, stăpânul profeților, o tu izvor de binecuvântare, onorat și măreț Profet, sursa tuturor mărețiilor! Domnul tău îți trimite selam și te cheamă la El.Ridică-te, te rog, să mergem.”

Preaiubitul nostru Profet își făcu abluțiunea.Gebrail aleyhisselam îi așeză pe cap un acoperământ din lumină divină, îl îmbracă cu un veștmânt din nur (lumină divină) și îi încinse mijlocul cu o curea din diamant.Apoi îi oferi un toiag din safir împodobit cu patru sute de perle ce străluceau fiecare precum luceafărul.Iar în picioare îl încălță cu încălțări din diamant.Astfel ținându-se de mână intrară amândoi în sanctuarul de la Kaaba.Aici Gebrail aleyhisselam îi despică pieptul Profetului Muhammed aleyhisselam în două, după care îi scoase inima pe care o spală cu Zemzem.Aduse un vas plin cu credință și înțelepciune pe care le deșertă în inima acestuia, după care îi închise pieptul la loc.

Gebrail aleyhisselam arătându-i animalul alb, numit Burak, adus din Paradis îi spuse Profetului Muhammed aleyhisselam; „O Trimis al lui Allah! Urcă-te pe el! Toți îngerii te așteaptă”.Atunci preaiubitul Profet fu cuprins de tristețe.Allah teala îi porunci lui Gebrail aleyhisselam să îl întrebe peHazreti Muhammed aleyhisselam care estemotivul întristării sale.Stăpânul inimilor sallallahu aleyhi ve sellem răspunse: **„Eu am primit glorie și onoare.Însă nu pot să nu mă gândesc ce se va întâmpla cu poporul meu, slab, în Ziua Judecății de Apoi.Cum vor putea ei să dea socoteală timp de cincizeci de mii de ani pentru păcatele lor la Arasat și cum vor putea trece podul sîrat ce se întinde pe o distanță ce poate fi parcursă în treizeci de mii de ani?„**

Imediat sosi și răspunsul lui Allah teala; „O tu preaiubitul meu trimis! Nu te neliniști.Voi face ca acei cincizeci de mii de ani să treacă pentru poporul tău ca o clipită.Nu te întrista”

Profetul Muhammed încălecă pe Burak, care mergea cu o viteză amețitoare putândușă parcurgă dintr-un pas distanța pe care o poți cuprinde cu vederea.Pe parcursul călătoriei, Gebrail aleyhisselam îi ceru Profetului să poposească în anumite locuri și să împlinească două unități de rugăciune.Astfel că Profetul Muhammed a împlinit rugăciuni în trei locuri.Îngerul Gebrail l-a

întrebat dacă știe care sunt locurile unde a poposit și a împlinit rugăciunile, iar apoi a adăugat; primul loc unde s-au oprit era Medina și i-a vestit că acesta va fi orașul în care va emigra. Cel de-al doilea loc era muntele Sina, locul unde Hazreti Musa a vorbit cu Allah teala, iar cel din urmă loc de popas a fost locul unde s-a născut Hazreti Isa, Beyt-i Lahm (Bethleem). Apoi sosiră în Kudus (Ierusalim) la Mescid-i Aksa.

Aici Gebrail aleyhisselam găuri o stâncă cu degetul și îl legă pe Burak. Spiritele unora dintre profeții trecuți luaseră formă umană și se adunaseră aici pentru rugăciune. Profeților Adem, Nuh și Ibrahim li s-a cerut pe rând să conducă rugăciunea în grup, însă aceștia cerându-și scuze refuzară. Atunci Gebrail aleyhisselam întorcându-se către Trimisul lui Allah îi spuse; „Atât timp cât tu te afli aici nimeni nu poate conduce rugăciunea”.

Sub conducerea Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se împliniră două unități de rugăciune. Cele întâmplăte după aceea au fost relatate de către Trimisul lui Allah astfel: „**Gebrail (aleyhisselam) mi-a adus două cupe, una cu vin din Paradis și una cu lapte. Am luat-o pe cea cu lapte, iar Gebrail aleyhisselam mi-a spus că am ales naturațea lucrurilor și fericirea celor două lumi. Apoi mi-au mai oferit două pahare, unul cu apă și unul cu miere. Am băut din ambele pahare, iar Gebrail aleyhisselam mi-a spus că mierea semnifică faptul că ummah mea va dăinui până în ziua Judecării, iar apa semnifică purificarea de păcate a poporului meu. Apoi ne-am ridicat amîndoi la cer. Gebrail aleyhisselam a bătut la ușă și a fost întrebat cine este. „Sunt Gebrail”, a răspuns el. „Cine este cel de lângă tine?” „El este Muhammed (aleyhisselam)” „I-a fost trimis (permisiunea de a urca la cer și chemarea la Miraj)?” „Da” „Bine ai venit! Ce călător frumos este acesta?” spuseră și ușile se deschiseră imediat, iar eu mă aflai în fața lui Adem aleyhisselam. El mă salută și se rugă pentru mine...**

Am văzut aici foarte mulți îngeri în kiyam (poziție a rugăciunii în care se stă în picioare) ocupați cu pomenirea lui Allah „Subbuhun kuddusun rabb-ul-melaiketi ver-ruh”, plini de evlavie. L-am întrebat pe Gebrail (aleyhisselam); „Acesta este actul de adorare împlinit de acești îngeri?” „Da. Acești

îngeri stau în această poziție de la crearea lor și până în Ziua Judecării de Apoi.Cere-I lui Allah teala să ofere acest act de adorare și ummei tale”, îmi răspunse el. L-am rugat pe Allah teala, iar El mi-a acceptat ruga.Astfel că rugăciunea include și poziția kîyam.

Acolo am întâlnit un grup cărora îngerii le zdrobeau capetele, iar apoi le readuceau la forma inițială, aceasta tot repetându-se. „Cine sunt acești oameni?”, am întrebat. „Sunt cei ce au renunțat la rugăciunea de vineri și la rugăciunile împlinite în grup.Și de asemenea cei care nu au împlinit corect plecăciunile (ruku) și prosternările (secde)”, mi se răspunse.

Am întâlnit un alt grup de oameni care erau goi și înfomețați.Slujitorii ladului îi duceau la păscut.„Cine sunt aceștia?”, am întrebat. „Cei ce nu au avut milă de cei nevoiași și nu și-au dat daniile (zekat)”, mi s-a răspuns.

Am mai întâlnitun grup de oameni care aveau în față mâncăruri apetisante, iar mai încolo se găseau leșuri.Aceștia în loc să manânce acele mâncăruri pe care le aveau în față, mâncau leșurile. „Cine sunt aceștia?” „Ei sunt cei ce au preferat lucrurile interzise (haram), celor permise (helal).Sunt cei care deși aveau mâncăruri helal, au preferat ceva haram”.

Am văzut unii oameni care deși duceau cu greu încărcătura pe care o aveau în spate, le cereau celorlalți să mai adauge ceva încărcăturii lor. „Cine sunt acești oameni?”, am întrebat. „Aceștia sunt cei care au trădat încrederea semenilor lor, încălcând drepturile oamenilor și asupresc în continuare.”, mi s-a răspuns.

Am mai întâlnit un grup de oameni ce-și tăiau și-și mâncau propria carne. „Cine sunt aceștia?”, am întrebat.Gebrail mi-a răspuns; „Aceștia sunt cei care bârfesc și poartă vorba de la unul la altul.”

Am văzut un grup de oameni cu fețele negre, ochii ca cerul, ale căror buze superioare le ajunseseră la frunte, iar cele inferioare le atârnav până la picioare, iar din gură le curgea sânge și puroi.Li se dădea să bea în pahare de foc, sânge otrăvit și puroi ce curgea din lad, iar ei răgeau precum

măgarii. „Cine sunt acești oameni?” „Ei sunt cei ce au consumat băuturi alcoolice”, mi s-a răspuns.

Un alt grup de oameni întâlnit aveau limbile ieșite prin cap, iar fețele le fuseseră schimbate în capete de porci, fiind astfel pedepsiți. Gebrail aleyhisselam mi-a spus că aceștia sunt cei ce au depus mărturii mincinoase.

Am întâlnit un alt grup de oameni ce aveau burțile umflate ce le atârnavă. Erau vineți și aveau mâinile și picioarele legate neputându-se mișca. „Aceștia sunt cei ce au luat dobândă”, îmi spuse Gebrail aleyhisselam.

Mai târziu am întâlnit un grup de femei cu chipurile negre și ochii ca cerul. Erau îmbrăcate cu straie de foc. Îngerii le loveau cu buzdugane defoc, iar ele țipau scoțând sunete precum schelălăitul de câine și grohăitul porcilor. „Cine sunt aceste femei?”, am întrebat, iar Gebrail aleyhisselam mi-a răspuns, „Aceste femei au preacurvit sau și-au supărat, rănit soții.”

Am întâlnit un grup de oameni foarte numeros, ce fuseseră închiși în văile ladului. Focul le ardea corpurile, ce se refăceau și ardeau din nou. „Cine sunt aceștia?”, am întrebat. „Aceștia sunt cei ce și-au nesocotit părinții”, mi s-a răspuns.

Apoi am întâlnit un grup ce semăna, iar recoltele lor creșteau și se coceau imediat putând fi adunate. Am întrebat cine sunt acești oameni și Gebrail mi-a răspuns; „Aceștia sunt cei care au împlinit acte de adorare pentru Allah teala.”

Am ajuns mai târziu la o apă ce era mai albă decât laptele și ale cărei valuri erau înalte cât munții. „Ce este această mare?”, am întrebat. „Aceasta este Marea Vieții. Când Allahu teala va reînvia morții, va face să plouă cu apă din această mare. Corpurile putrezite se vor ridica atunci din morminte, precum iarba”, mi-a răspuns Gebrail aleyhisselam.

Apoi am urcat în cea de-a doua sferă cerească. Gebrail aleyhisselam a bătut din nou la ușă și fu întrebat cine este. După ce răspunse fu întrebat cine este cel ce îl însoțește, iar el răspunse; „Este Muhammed aleyhisselam”. „I-a fost trimisă revelația și chemarea pentru Miraj?” „Da”,

răspunse Gebrail. „Îi urăm bun venit.Ce frumos este acest călător!” ni se spuse și imediat nedeschiseră ușa.Aici i-am întâlnit pe Isa aleyhisselam și pe vărul acestuia Yahya bin Zekeriyya aleyhisselam care s-au rugat pentru mine.

Aici am întâlnit un grup de îngeri ce stăteau în rând, în poziția de plecăciune (ruku) și îl proslăveau pe Allah într-un fel propriu lor.Stăteau permanent în această poziție fără a-și ridica capetele sau privirile.Gebrail aleyhisselam îmi spuse; „Acesta este actul de adorare al acestor îngeri.Roagă-te lui Allahu teala să dăruiască și ummei tale aceasta”.M-am rugat și Allahu teala mi-a acceptat ruga, astfel că am primit acest act de adorare în cadrul rugăciunii.

În continuare am urcat în cea de-a treia sferă.După aceleași întrebări și răspunsuri ni s-a deschis ușa și l-am întâlnit pe Yusuf aleyhisselam. Am observat că acestuia îi fusese dăruită jumătate din frumusețe.El de asemenea mi-a urat „Pace” și s-a rugat pentru mine...

Am văzut și aici mulți îngeri așezați în rânduri în poziția de prosternare (sejde) încă de la crearea lor și îl proslăveau pe Allahu teala într-un fel specific lor.Gebrail aleyhisselam mi-a spus; „Roagă-te lui Allah să ofere acest act de adorare și oamenilor tăi”.M-am rugat și Allahu teala ne-a binecuvântat pe noi cu acest dar, astfel că împlinim prosternarea în cadrul rugăciunii.

Am ajuns în cel de-al patrulea cer ce avea o ușă din argint pur ce strălucea de lumină divină și avea un lacăt din lumină.Pe lacăt era scris „La ilahe illallah Muhammedun resulullah” (Nu există altă divinitate decât Allahu teala, iar Muhammed este trimisul Său).După același schimb de întrebări și răspunsuri m-am regăsit în fața lui Idris aleyhisselam care de asemenea s-a rugat pentru mine.Allahu teala în sura Meryem, versetul 57 spune despre Idris aleyhisselam; „Și Noi l-am ridicat pe o treaptă înaltă”.

Aici am văzut un înger așezat pe un scaun, foarte trist și abătut, iar în jurul său erau atât de mulți înger, încât doar Allahu teala le știa numărul.În dreapta sa am văzut îngeri luminoși îmbrăcați în veștminte verzi și frumos

parfumați. Toți erau atât de frumoși încât nu-i puteai privi. În stânga sa se aflau îngerii care aruncau flăcări pe gură și purtau lănci și bice de foc. Aveau niște ochi atât de înfricoșători încât era nevoie de curaj pentru a-i putea privi. Îngerul ce era așezat pe tron avea ochi din cap până la picioare. Privea neîncetat cartea dinaintea sa. În fața sa se găsea un copac și pe fiecare frunză a acestuia era scris numele unei persoane. De asemenea în fața sa se afla un vas din care tot lua ceva pe care îl oferea când îngerilor din partea dreaptă, când celor din stânga. Când am privit acest înger teama mi s-a strecurat în suflet. „Cine este acest înger?”, l-am întrebat pe Gebrail. „Este Azrail”, mi-a răspuns Gebrail. „Nimeni nu are curaj îndeajuns pentru a-i privi chipul” Seapropie de el și îi spuse; „O Azrail! Acesta este profetul Zilei de Apoi și cel preaiubit de Allahu teala.” Azrail ridicându-și capul zambi. Apoi se ridică și plin de respect mi se adresă: „Pacea lui Allah fie asupra ta! Allahu teala nu a creat nici o vietate mai onorabilă decât tine. Iar umma ta este superioară tuturor celorlalte comunități. Eu am mai multă milă față de umma ta, decât le arată proprii lor părinți.” „Aș avea o rugămintă. Comunitatea mea este slabă, așa că te-aș ruga să fii bun cu ei și să le iei sufletele ușor, cu blândețe”, i-am spus. „Jur pe dreptatea lui Allahu teala, care te-a trimis pe tine ca ultim profet și care te-a ales ca preaiubit, că în fiecare zi și noapte Allahu teala îmi poruncește de câte șaptezeci de ori; „la sufletele comunității lui Muhammed ușor și cu blândețe și ușurează-le treaba”. De aceea și eu arăt ummei tale mai multă milă decât le arată proprii lor părinți”, îmi răspunse el. Apoi trecurăm în cel de-al cincilea cer unde îl întâlni pe Harun aleyhisselam care mă salută și se rugă pentru mine. Aici am văzut de asemenea actele de adorare împlinite de îngerii celui de-al cincilea cer. Toți stăteau în picioare, privind în jos către degetele picioarelor, nu își ridicau privirile deloc și îl slăveau pe Allahu teala cu voce tare. L-am întrebat pe Gebrail; „Astfel îl adoră pe Allahu teala acești îngeri?”, iar el mi-a răspuns afirmativ adăugând; „Roagă-te lui Allahu teala să binecuvânteze și comunitatea

ta cu acest act de adorare”.M-am rugat, iar Allah teala mi-a acceptat ruga.

Am trecut în cel de-al șaselea cer unde l-am întâlnit pe Musa aleyhisselam care m-a salutat și s-a rugat pentru mine.Apoi am trecut în cel de-al șaptelea cer unde l-am întâlnit pe Ibrahim aleyhisselam ce se sprijinea cu spatele de Beyt-i Mamur.Acea Beyt-i Mamur care este vizitată zilnic de șaptezeci de mii de îngeri (căroră nu le mai vine rândul și a doua oară).L-am salutat pe Ibrahim aleyhisselam și el mi-a răspuns astfel; „Pacea lui Allah fie asupra ta profet drept, fiu dreptcredincios”.Apoi continuă; „O Muhammed! Pământul Paradisului este curat și moale.Sfătuiește-ți poporul să sădească mulți copaci aici” „Cum se pot sădi copaci în Paradis?”, am întrebat. „Slăvindu-l pe Allahu teala astfel; „La havle vela kuvvete illa billah” și potrivit unei alte relatări „Subhanallahi velhamdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber”, îmi răspunse.Apoi Gebrail aleyhisselam m-a condus la copacul Sidret-ul munteha, care avea frunzele asemănătoare urechilor de elefant și fructele în formă de turnuri.Din porunca lui Allah când cineva întâlnea acest copac, el se schimba și devenea atât de frumos, încât nici o creatură a lui Allah nu putea reda frumusețea sa în cuvinte.

Gebrail aleyhisselam m-a însoțit mai departe de Sidret-ul munteha, iar apoi și-a luat rămas bun.Atunci l-am întrebat; „O Gebrail! Mă lași singur?” Gebrail aleyhisselam se întristă peste măsură.Începu să tremure de măreția lui Allah și spuse; „O Muhammed! Dacă voi face un singur pas voi fi distrus de măreția lui Allah cel Drept.Tot corpul meu va arde, voi dispărea.”

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem fu însoțit de îngerul Gebrail până aici, unde însoțitorul său își arată forma reală în care fusese creat.Își deschise cele șase sute de aripi de pe care se revărsară în toate părțile perle și rubine.Apoi veni un vehicul verde din Paradis, mai rapid decât viteza luminii, numit **Refref**, ce era mult mai strălucitor decât soarele.Acesta îl proslăvea neîncetat pe Allah teala, iar vocea sa umplea lumea în care se afla.

Refref îl salută pe Profetul Muhammed aleyhisselam, iar acesta se așează pe el.Într-o clipă se înălțară foarte mult și trecură șaptezeci de mii de perdele numite văluri.Distanța dintre două văluri era foarte mare, iar fiecare vâl avea un înger responsabil.Trecând de toate aceste văluri, trecură și de Kursi, arș și lumea spiritelor.

La trecerea fiecărui vâl, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem auzea următoarea poruncă; „Nu-ți fie teamă, o Muhammed! Apropie-te, apropie-te!” Se apropie atât de mult încât ajunse la locul numit Kabe-i Kavseyn.A ajuns la înălțimea dorită de Allah teala, într-un mod necunoscut, ce nu poate fi înțeles sau explicat.Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem l-a putut vedea pe Allahu teala în afara spațiului, timpului, a unei direcții anume și fără ajutorul vreunui atribut.Și a vorbit cu Allahu teala fără ajutorul ochilor, al urechilor, în mod direct, fără vreun mediu.A atins binecuvântări pe care nici o altă creatură nu le poate cunoaște, sau înțelege.

În cartea sa **Mektubat**, Imam-i Rabbani spune: În noaptea Miraj, Trimisul lui Allah, profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, nu l-a văzut pe Allah în lumea aceasta, ci în lumea de apoi.Căci Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a ieșit în acea noapte în afara timpului și spațiului.El găsind o clipă veșnică și atemporală.A putut astfel să vadă începutul și sfârșitul ca un singur punct.A văzut în acea noapte cum vor intra în Paradis mii de ani mai târziu dreptcredincioșii și care va fi situația lor acolo.Dar privirea în acel stadiu, nu este precum privirea lumească, ci el a văzut așa cum se vede în lumea de apoi.”

Când Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem i s-a cerut să aducă laude Domnului său, el a rostit imediat; „**Ettehiyyatu lillahi vessalevatu vettayyibat**” (adică, toate laudele, toate serviciile și supunerea împlinite cu trupul și toate binefacerile și darurile împlinite din bunuri sunt pentru Allah teala).Atunci Allah teala îl salută pe preiubitul Său trimis într-un mod ce nu poate fi perceput de mintea umană, fără ajutorul ochilor, urechilor, al spațiului, spunându-i; „Esselamu aleyke eyyuhennebiyyu ve rahmetullahi ve berekatuh”.(O Trimisul Meu! Pacea, mila și binecuvântarea mea să se reverse asupra ta!)Profetul Muhammed aleyhisselam răspunse; „**Esselamu**

aleyna ve ala ibadillahissalihin”(O Doamne! Pacea Ta fie asupra noastră și a robilor tăi dreptcredincioși!).Auzind acest schimb de cuvinte îngerii spuseră în cor; „Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh”.(Mărturisesc că nu există altă divinitate în afara lui Allah , iar Muhammed aleyhisselam este robul și trimisul Său).

Când Profetul Muhammed rosti; „**Esselamu aleyna...**”, Allah teala îl întrebă; „O Preaiubitul Meu! Nu este nimeni aici cu excepția noastră, de ce ai spus aleyna(nouă)?” Atunci Profetul Muhammed aleyhisselam îi răspunse; „**O Doamne! Este adevărat că umma mea nu se află aici cu mine cu trupul, însă sufletele lor sunt cu mine.Protecția mea și grija mea sunt mereu asupra lor.Ai revărsat pacea ta asupra mea, ferindu-mă de toate nenorocirile.Cum aş putea eu să îmi privesc umma săracă și chinuită, ce va întâlni sedițiunea ultimelor zile, de această binecuvântare?**”

„O preaiubitul meu! În această noapte îmi ești musafir, așa că cere-Mi orice îți dorești!”, îi spuse Allah teala Trimisului Său. „**O Doamne! Nu îmi vreau decât umma**”, răspunse Profetul.

Conform relatărilor, Allah teala ar fi pus aceeași întrebare de șapte sute de ori, iar Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem răspunse de fiecare dată același lucru; „**Îmi vreau comunitatea**”. Când Allah tealai-a spus; „Singurul lucru pe care îl ceri este doar umma ta”, Profetul Muhammed aleyhisselam i-a răspuns; „**O Doamne! Eu sunt cel ce cer, iar Tu ești cel ce oferă.Mă rog pentru iertarea întregii mele comunități.**” Atunci Allahu teala îi spuse; „Dacă aş ierta întreaga ta comunitate în această noapte, mila Mea și valoarea ta nu ar fi evidente, înțelese.O parte din ei I-am iertat în această noapte, iar celelalte două părți le-am lăsat pentru Ziua de Apoi când tu vei cere iertarea lor, iar Eu îți voi accepta ruga.Astfel mila Mea și valoarea ta vor fi clare.”

Preaiubitul nostru profet, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem relatează într-un hadis; „**În acea noapte (noaptea Miraj), i-am cerut lui Allah să preiau răspunderea pentru greșelile ummemei mele.Însă Allahu teala mi-a spus;** „O Muhammed! Îți dorești acest lucru pentru ca nimeni altcineva să nu aibă cunoștința de greșelile lor.Dorința Mea, însă, este ca greșelile și toate păcatele lor să fie ascunse chiar și de tine, așa cum le

sunt ascunse străinilor.O Muhammed! Tu ești călăuza lor.Eu însă, sunt Domnul lor.Tu abia i-ai cunoscut, pe când Eu îi veghez încă de la începuturi și îi voi veghea veșnic.Dacă nu mi-ar fi făcut plăcere conversația dintre voi, În Ziua Judecății de Apoi nu i-aș fi tras la răspundere nici pentru păcatele mari, nici pentru cele mici.”

Allahu teala îmi spuse: „O Muhammed! Deschide-ți ochii și privește sub piciorul tău”. **M-am uitat și am văzut un pumn de pământ.Atotputernicul Allah îmi spuse:** Toate creaturile existente sunt precum praful de pe picioarele tale.Pământul acesta este ceea ce i-ai prietenului tău?Îmi este mult mai ușor să iert comunitatea ta, decât să acord iertare prafului ce s-a așezat pe haina unui prieten.”

Profetul nostru a relatat într-un hadis: **I-am adresat multe întrebări Atotputernicului.La auzul răspunsurilor, am regretat că am pus acele întrebări.**(Unele din acele întrebări sunt acestea) „**O Doamne! Lui Gebrail i-ai dăruit șase sute de mii de aripi.În schimb mie ce mi-ai oferit?**” Allahu teala mi-a răspuns; „Un singur fir de păr de-al tău îmi este mai drag decât cele șase sute demii de aripi ale lui Gebrail.În Ziua Judecății, datorită unui singur fir de păr de-al tău, voi elibera mii de păcătoși răzvrățiți. O Muhammed! Dacă Gebrail își deschide aripile nu va face decât să acopere distanța dintre apus și răsărit.În schimb, tu de vei mijloci pentru iertarea lor, voi ierta toți păcătoșii ce ar umple locul dintre apus și răsărit.” **Am întrebat atunci:Le-ai cerut îngerilor să se prosterneze în fața strămoșului meu Adem.În schimb care este binefacerea pe care mi-o oferi?**” **Hazreti Allah îmi răspunse:**Motivul pentru care îngerii s-au prosternat în fața lui Adem aleyhisselam este că acesta purta pe frunte lumina ta.O Muhammed! Ție ți-am oferit ceva mult mai de preț.Ți-am alăturat numele de numele Meu și le-am scris împreună pe cerul cel mai înalt.Atunci Adem nu fusese creat, nu existau nici numele, nici vreun semn de-al său.Numele tău însă, L-am scris pe porțile Raiului, pe văluri, pe porțile cerului, pe palatele și arborii din Paradis.Nu există loc în Rai pe care să nu fie scris „La ilahe illallah Muhammedun resulullah”.Acest rang este cu mult superior rangului pe care îl are Adem.”

„O Doamne! Lui Nuh (aleyhisselam) i-ai dat o corabie.În schimb, ce mi-ai oferit mie?” Atunci Allahu teala mi-a răspuns: Ție ți-am oferit Burak și te-am făcut să ajungi într-o singură noapte de pe pământ în cel mai înalt cer.Ai văzut Iadul și Paradisul.Iar comunității tale i-am dat moschei ca în Ziua de Apoi să se refugieze în ele, ca și cum s-ar fi urcat într-o corabie.Astfel vor trece podul Sîrat într-o clipită și vor fi salvați de Iad.”

„O Doamne! Poporului lui Israel i-ai oferit mană și carne de pasăre asemănătoare prepeliței.Allahu teala îmi spuse: „Ție și poporului tău v-am oferit binecuvântările acestei lumi și pe cele ale lumii de apoi.Poporului lui Israel le-am schimbat chipurile din oameni în urși, maimuțe și porci.Însă comunitatea ta, chiar de va face ceea ce au făcut ei , nu va fi supusă vreodată acestei nenorociri.O Muhammed! Ți-am oferit o sură (capitol în Coran) cum nu există o alta în Tora sau în Biblie.Aceasta este sura Fatiha.Cel ce va citi această sură, va fi ferit de focul Iadului.De asemenea voi ușura pedeapsa părinților săi.O Muhammed! Nu am creat pe nimeni mai prețios, mai onorabil sau superior ție.V-am poruncit ție și comunității tale, cincizeci de timpuri de rugăciune, ziua și noaptea.

O Muhammed! Raiul este al celor ce acceptă unicitatea Mea și nu îmi aduc asociați.Le-am interzis Iadul.Mila pe care o arăt comunității tale a întrecut mânie Mea.

O Muhammed! Tu, dintre toți oamenii, ești cel căruia îi arăt cea mai multă bunăvoință și cea mai mare onoare.În Ziua Judecării de Apoi îți voi oferi atât de multe binecuvântări, încât întreaga lume va rămâne uimită. O Muhammed! Până ce tu nu vei intra în Paradis, celorlalți profeți și comunităților lor nu li se va da voie să intre.Până ce comunitatea ta nu va intra în Rai, celorlalte comunități nu li se va permite să intre. O Muhammed! Ai dori să vezi ceea ce v-am pregătit ție și comunității tale?” **„O Allah, da îmi doresc!” am răspuns.Atunci îi spuse lui Israfil:** „O Israfil! Spune-i robului și trimisului meu devotat Gebrail să îl însoțească pe preiubitul meu Muhammed în Paradis și să îi arate cele pregătite pentru el și comunitatea sa, până când se va liniști.”

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem veni împreună cu Israfil aleyhisselam lângă Gebrail aleyhisselam.Acesta îl însoți

pe profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem în Paradis.Îngerii îi așteptau cu vaștminte din Paradis așezate pe talere într-o mână, iar în cealaltă cu farfurii pline cu nur(lumină divină).Gebrail aleyhisselam i se adresă Profetului: „O Muhammed! Aceștia au fost creați cu optzeci de mii de ani înaintea lui Adem aleyhisselam! Ei așteaptă cu nerăbdare să reverse asupra ta și a comunității tale ceea ce au în farfurii.În Ziua Judecării de Apoi, în momentul când veți călca pe pragul Raiului, acești îngeri vă vor întâmpina și vor revărsa asupra voastră, din porunca lui Allah, aceste lucruri prețioase.”Apoi fură întâmpinați de îngerul responsabil al Raiului, numit Rîdvan.Acesta îi dădu vești bune Profetului, spunându-i: „Allah teala a împărțit Paradisul în trei părți, din care două vor fi oferite comunității tale, iar una va fi oferită celorlalte comunități.”Apoi îl duse să viziteze Raiul.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem relatează: **„Am văzut în mijlocul Paradisului un râu ce curgea în susul cerului.Izvorau din același loc apă, lapte, miere și vin, fără a se amesteca.Marginile râului erau din smaralde, iar pietrele din el, pietre prețioase.Mâlul de pe fund era din ambră, iar ierburile din șofran.În jurul apei se găseau pahare din argint mai numeroase chiar și decât stelele.De asemenea se mai aflau pe marginea apei păsări, ce aveau gâturile precum gâturile de cămilă.Cei ce mâncau din carnea lor și beau din acea apă primeau consimțământul lui Allahu teala.L-am întrebat pe Gebrail; „Ce este acest râu?”, iar el mi-a răspuns; „Este Kevser”.Această apă ți-a fost dăruită de Allah.Ea udă toate grădinile din cele opt Raiuri.”** **Pe malul acelei ape am văzut corturi din perle și rubine.L-am întrebat pe Gebrail despre aceste corturi și mi-a spus; „Sunt locurile femeilor tale”.În acele corturi am văzut hurii, ale căror chipuri străluceau precum soarele și cântau cu voce tare diferite melodii.Ele strigau: „Noi suntem vesele și bucuroase.Nu ne întristăm niciodată.Noii am fost îmbrăcate și nu vom fi niciodată goale.Noii suntem tinere și nu vom îmbătrâni niciodată.Noii suntem binevoitoare și nu ne supărăm niciodată.Noii suntem mereu așa și nu vom muri niciodată.”** **Vocile și melodiile lor umpleau văzduhul ajungând până la copaci și palatele fericirii.Au niște voci atât de plăcute,**

încât dacă melodiile lor ar fi ajuns pe pământ, moartea și necazurile nu ar mai fi existat pe pământ. Gebrail mă întrebă; „Ai dori să le vezi chipurile?” „Vreau” am zis eu. A deschis, atunci, ușa unui cort și când am privit înăuntru am văzut niște chipuri atât de frumoase, încât nu mi-ar ajunge o viață să pot povesti frumusețea lor. Chipurile lor erau mai albe ca leptele, obrajii mai roșii decât rubinele și mai strălucitori ca soarele. Pielea lor era mai moale decât mătasea și luminoasă precum luna și mai parfumate ca moscul. Aveau părul negru, unele împletit, unele strâs, iar altele lăsat liber ce atunci când se așezau se revărsa ca un cort în jurul lor, iar atunci când se ridicau se întindea până la glezne. În fața fiecăreia se afla o slujitoare. Atunci Gebrail îmi spuse; „Acestea sunt pentru comunitatea ta”.

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem relatează: „Am văzut grădinile celor opt Raiuri și toate binecuvântările ce se află acolo. M-am gândit atunci dacă aș putea vedea și ladul și straturile, treptele sale. Gebrail mă luă de mână și mă conduse la Malik, cel mai mare înger din lad căruia îi spuse; „O Malik! Hazreti Muhammed dorește să vadă locul dușmanilor săi, în lad (Arată-i ladul)”. Malik deschise treptele ladului. Le-am putut vedea pe toate cele șapte. Cel de-al șaptelea strat este numit Haviye. Pedepsa sa este mult mai aprigă decât cea a celorlalte trepte. L-am întrebat pe Malik; „Cine sunt cei ce vor fi pedepsiți aici?” „Faraon, Cresus și ipocriții din comunitatea ta” îmi răspunse Malik. Cea de-a șasea treaptă este Lazy. Aici vor fi pedepsiți ateștii. Cel de-al cincilea strat poartă numele de Hutame și aici vor fi pedepsiți cei ce se închină focului, vacilor, budiștii. A patra treaptă este Geahim și aici vor fi pedepsiți adoratorii soarelui, ai stelelor. Cel de-al treilea strat este Sakar și aici vor fi pedepsiți creștinii. La cel de-al doilea nivel, Sair, vor fi pedepsiți evreii. Primul strat este Gehennem, iar pedeapsa de aici este mult mai blândă în comparație cu cea a celorlalte straturi. Cu toate acestea am văzut la acest nivel șaptezeci de mii de râuri de foc. Fiecare din aceste râuri era atât de mare, încât de ar fi aruncate cerurile și pământul într-un astfel de râu și i s-ar porunci unui înger să le caute, nu le-ar putea găsi într-o mie de ani. Zebani (îngeri

răspunzători de lad) erau atât de mari, încât dacă le-ar fi fost așezate cerurile și pământurile pe marginea gurii nici nu s-ar fi observat. Din frământarea acelor râuri de foc se auzeau sunete înfricoșătoare. Dacă o frântură din acele sunete ar fi ajuns pe pământ, toate vietățile ar fi pierit. „Cine va fi pedepsit la acest nivei?” am întrebat. Dar Malik nu mi-a răspuns. Am repetat întrebarea, dar el a continuat să tacă.

Gebrail îi spuselui Malik; „Așteaptă un răspuns de la tine.” Malik însă își ceru iertare. Atunci eu i-am cerut; „Orice ar fi spune-mi, ca să ne putem asigura începând de acum”. „O Trimis al lui Allah! Acest loc este pregătit pentru răzvrățiții din comunitatea ta. Sfătuiește-i în această privință! Astfel încât să se ferească de acest loc îngrozitor. Să se ferească de cele ce îi vor aduce către aceste pedepse ale trupurilor lor. În acea zi nu le voi arăta pic de milă. Nu voi avea milă nici față de bătrânii cu bărbi albe, nici față de tineri” adăugă Malik.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem începu să plângă. Își scoase acoperământul de pe cap și începu să se roage lui Allah pentru iertarea musulmanilor, spunând că membrii comunității sale sunt slabi și nu vor putea îndura o astfel de pedeapsă. Se rugă într-atât că până și Gebrail aleyhisselam și îngerii plânseseră împreună cu el. Atunci se auzi răspunsul lui Allah teala: „**O preaiubitul Meu! Te respect și te stimez foarte mult, de aceea ți-am acceptat ruga. Stai liniștit. Îți voi acorda un rang atât de înalt care îți va permite să mijlocești pentru iertarea multor răzvrățiți. până când vei considera că este de ajuns. O preiubitul Meu! Oricine îmi va respecta porunca va fi salvat de pedeapsa și mânia Mea și va primi mila Mea. De asemenea va avea onoarea de a Mă vedea în Paradis. V-am dăruit ție și comunității tale cincizeci de timpuri de rugăciune, ziua și noaptea.**”

Profetul Muhammed aleyhisselam continuă: „**După aceea am ajuns în cel mai înalt cer(arș). Trecând prin ceruri am ajuns la locul unde se afla Musa aleyhisselam. Acesta m-a întrebat; „Ce binecuvântări v-a oferit Hazreti Allah ție și comunității tale?” Eu i-am răspuns că am primit cincizeci de timpuri de rugăciune, ziua și noaptea. Atunci Hazreti Musa adăugă: „Întoarce-te la Domnul tău și roagă-L să-ți ușureze. Căci**

comunitatea ta nu va putea împlini aceste rugăciuni.Eu am încercat acest lucru pe fiii lui Israel.” **M-am întors, atunci la Hazreti Allah și L-am rugat;** „O Doamne! Ușurează rogu-Te această poruncă pentru comunitatea mea!”**Astfel Allahu teala a micșorat numărul timpurilor de rugăciune cu cincisprezece.M-am întors la Musa aleyhisselam și i-am spus că numărul rugăciunilor a fost micșorat cu cincisprezece, iar acesta mi-a spus:** „ Întoarce-te la Domnul tău și roagă-L să îți ușureze această poruncă, căci comunitatea ta nu o va putea împlini.” **Astfel am tot mers între Hazreti Musa și Hazreti Allah, până când Allahu teala mi-a spus:** „Am micșorat numărul timpurilor de rugăciune la cincisprezece.Pentru fiecare timp de rugăciune vor fi zece recompense.Astfel va fi tot recompensa a cincisprezece de timpuri de rugăciune.Cel ce nu-și va putea împlini rugăciunea deși intenția sa era bună, va primi o recompensă.Însă de o va împlini va primi zece recompense.Însă de intenția sa este rea și nu împlinește rugăciunea, nu va primi nimic.De va împlini totuși rugăciunea, va fi înregistrat doar acel păcat.” **Apoi am coborât la hazreti Musa și i-am prezentat situația.Acesta m-a sfătuit să mă întorc din nou și să cer ușurarea poruncii, dar i-am răspuns;** „I-am adresat prea multe rugăminți Domnului Meu, îmi este rușine.”

Astfel Allahu teala i-a alinat sufletul rănit de suferințele îndurate.Și i-a oferit profetului Muhammed, binecuvântări ce nu au mai fost oferite vreodată vreunei creaturi, binecuvântări ce nu pot fi cunoscute și înțelese de nimeni.

După aceasta, profetul Muhammed se regăsi într-o clipă în Ierusalim și de acolo în Mecca, în casa lui Ummi Hani.Locul pe care dormise nu se răcise încă, iar apa din ligheanul unde făcuse abluțiunea încă se mișca.Ummi Hani ațipise afară în timp ce păzea casa și nu avea cunoștință de nimic din cele întâmplate.În drumul său de la Ierusalim către Mecca, profetul întâlni o caravană kureișă.Una dintre cămilele din caravană se sperie și căzu.

Dimineața, profetul Muhammed aleyhisselam merse la sanctuarul de la Kaaba și povesti cele întâmplate în acea noapte.Necredincioșii însă îl batjocoriră spunând; „Muhammed (aleyhisselam) și-a pierdut mințile, a înnebunit de-a binelea”.Astfel că și cei ce intenționau să îmbrățișeze Islamul

fură cuprinși de îndoială. Unii dintre politeiști plini de bucurie, veniră la locuința lui Ebu Bekir, căci știau că acesta era un negustor înțelept, chibzuit și experimentat. Când acesta ieși la ușă îl întrebară; „O Ebu Bekir! Tu ai fost de multe ori la Ierusalim și trebuie să știi bine. Cât durează să mergi de la Mecca la Ierusalim și înapoi?” „Știu foarte bine. Durează mai mult de o lună” le răspunse Ebu Bekir.

Mulțumiți de răspunsul primit, necredincioșii ei adăugară; „Iată o vorbă de om înțelept și cu experiență” și veseli, gândind că Ebu Bekir îi va aproba spuseră; „Stăpânul tău (este vorba de hazreti Muhammed) a înebunit de-a binelea. Afirmă că a fost la Ierusalim și s-a întors într-o singură noapte.” Se bazau pe hazreti Ebu Bekir, însă acesta auzind numele Trimisului lui Allah le spuse; „Dacă el a afirmat așa ceva, înseamnă că este adevărat. Eu am încredere deplină că s-a dus și s-a întors într-o clipă”. Rostind acestea se întoarse și întră în casă. Necredincioșii rămaseră muți de uimire și nu reușiră să spună decât; „Vai ce vrăjitor puternic este Muhammed. L-a vrăjit pe Ebu Bekir”, iar apoi se întoarseră și plecară.

Hazreti Ebu Bekir veni foarte grăbit la Profetul Muhammed aleyhisselam și în ciuda aglomerației ce îl înconjura pe Trimisul lui Allah, îi adresă următoarele cuvinte: „O Trimis al lui Allah! Fie-vă binecuvântat Mirajul! Nenumărate mulțumiri lui Allahu teala, care ne-a făcut pe noi slujitorii unui mare profet ca tine și ne-a oferit onoarea de a-ți vedea chipul binecuvântat, de a-ți asculta vorbele dulci ce cuceresc inimile și sufletele. O Trimis al lui Allah! Fiecare vorbă a ta este adevărată. Eu cred și sunt gata să-mi jertfesc viața pentru tine!” Vorbele lui hazreti Ebu Bekir îi uimiră peste măsură pe politeiști. Astfel că negăsind nimic de adăugat plecară de acolo. Aceste vorbe revitaliză totodată inimile celor cu credința slabă ce începuseră să se îndoiască. În acea zi, Trimisul lui Allah îl numi pe hazreti Ebu Bekir, „Sîddîk” (loial, credincios). Împreună cu primirea acestui nume, rangul lui Ebu Bekir crescă.

Necredincioșii neputând suporta credința puternică a dreptcredincioșilor și faptul că aveau încredere în tot ceea ce spunea Profetul, începură să urzească și să pună în aplicare planuri pentru a-l pune pe acesta în ipostaze jenante și pentru a-l învinge.

Îi adresau întrebări de genul; „O Muhammed! Spui că ai fost la Ierusalim. Spune-ne atunci, câte uși și câte ferestre are moscheea de acolo?” Trimisul lui Allah răspundea însă, fiecărei întrebări în parte. De fiecare dată când Profetul Muhammed aleyhisselam răspundea întrebărilor, hazreti Ebu Bekir îl aproba. Trimisul lui Allah relatează; **„În moscheea Aksa nu am fost atent în jurul meu, astfel că nu am văzut ceea ce m-au întrebat. În acel moment, însă, Gebrail (aleyhisselam) îmi aduse Mesjid-i Aksa în fața ochilor. Atunci am văzut ferestrele, le-am numărat și am răspuns imediat la întrebare”** Trimisul lui Allah le spuse de asemenea că pe drum s-a întâlnit cu o caravană. **„Cu voia lui Allah, vor ajunge miercuri”** adăugă el. Miercuri, la apusul soarelui, caravana își făcu intrarea în Mecca. Când cei din caravană fură întrebați despre cele întâmplate, spuseră că a trecut pe lângă ei ceva ca o furtună și una dintre cămile a căzut la pământ. Această întâmplare le-a întărit inimile dreptcredincioșilor și le-a sporit ura necredincioșilor.

Acest eveniment care a avut loc în noaptea de vineri, 27 Regeb, cu un an înaintea emigrării, poartă numele de Miraj. În acea noapte, Trimisul lui Allah s-a înălțat la cer atât fizic cât și spiritual, în stare de conștiință. În această noapte i-au fost prezentate multe adevăruri divine, și tot în această noapte ni s-au poruncit cele cinci timpuri de rugăciune. De asemenea ne-au mai fost oferite și ultimele două versete din sura Bakara (Amener-resulu). Despre Miraj se amintește în Coran, în surele Isra și Nejm și în hadisuri.

Profetul Muhammedsallallahu aleyhi ve sellem vorbindu-le, după Miraj, Companionilor săi despre Paradis, spuse: **„O Ebu Bekir! Am văzut palatul tău. Era din aur roșu. Și am văzut și binefacerea pregătită pentru tine.”** Hazreti Ebu Bekir adăugă: „Fie jertfă pentru tine acel palat și stăpânul său, o trimis al lui Allah!” Apoi întorcându-se spre hazreti Omer, Profetul Muhammed aleyhisselam spuse: **„O Omer! Am văzut și palatul tău. Era din rubin, iar în interior erau multe hurii. Nu am intrat însă. M-am gândit la eforturile depuse de tine.”** Hazret Omer începu să plângă și printre lacrimi adăugă: „Sunt gata să-mi jertfesc viața, mama și tatăl pentru tine, o trimis al lui Allah! Doar nu-mi voi precupeți eforturile cînd vine vorba despre

tine.” Apoi i se adresă lui hazreti Osman; „**O Osman! Pe tine te-am văzut în fiecare cer.Ți-am văzut palatul în Rai și m-am gândit la tine**”. Iar lui hazreti Ali îi spuse: „**O Ali! Ți-am văzut copia în cel de-al patrulea cer.L-am întrebat pe Gebrail despre asta și mi-a spus; „ O trimis al lui Allah! Îngerii își doresc foarte mult să îl vadă pe hazreti Ali.Astfel că Allahu teala a creat un înger cu chipul său.Acesta se află în cel de-al patrulea cer, iar îngerii vin aici pentru a-l vizita.” Apoi am intrat în palatul tău.Am mirosit un fruct dintr-un copac și din el a apărut o hurie cu un vâl pe față.„Cine ești tu și a cui ești?” am întrebat.„O Trimis al lui Allah, eu am fost creată pentru vârul tău, Ali!,, mi-a răspuns.**

În dimineața ce a precedat noaptea Miraj, Gebrail aleyhisselam veni la Trimisul lui Allah și conducând îl învăță cele cinci rugăciuni.Într-un hadis se relatează: „**Gebrail aleyhisselam îmi fu imam (conducător al rugăciunii) două zile la rând lângă ușa sanctuarului de la Kaaba.Amândoi am împlinit rugăciunea de dimineață (sabah-fajr) la ivirea zorilor, rugăciunea de amiază(oglen-zuhr) când soarele părăsea vârful, rugăciunea de după-amiază (ikindi-asr) când umbra fiecărui lucru avea de două ori lungimea sa, rugăciunea de apus (akşam-maghrib), la apusul soarelui (când marginea sa superioară dispare) și rugăciunea de seară (yatsî-işa) când cerul s-a întunecat.A doua zi am împlinit rugăciunea de dimineață când se lumina de ziuă, cea de amiază când umbra fiecărui lucru avea de două ori lungimea sa urmată imediat de rugăciunea de după-amiază.Rugăciunea de apus am împlinit-o când am deschis postul, iar pe cea de seară la o treime din noapte.Apoi mi-a spus; „O Muhammed!Acesta sunt timpurile tale de rugăciune și ale profeților dinaintea ta.Cei din ummah ta să împlinească fiecare din cele cinci timpuri de rugăciune între aceste două timpuri în care am împlinit noi rugăciunile”.**

După ce timpurile de rugăciune fură astfel stabilite, se trimise veste și în Etiopia.Le fu poruncit și musulmanilor de acolo să împlinească rugăciunile și să recupereze rugăciunile trecute începând cu data când acestea au devenit obligatorii.

EMIGRAREA

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem chema la Islam triburile ce veneau în fiecare an în pelerinaj la sanctuarul de la Kaaba, străduindu-se să îi salveze de focul Iadului și să-i facă să găsească fericirea veșnică, chiar dacă din această cauză era supus insultelor și batjocurii. Mergea la locul de popas al triburilor și le adresa următoarele cuvinte: „Nu există nimeni care să mă adăpostească și să mă ajute atât timp cât îmi îndeplinesc datoria de profet trimisă de Allah teala? Și astfel să primească Raiul în schimb”. Însă nimeni nu dădea curs acestor chemări.

În cel de-al unsprezecelea an al profeției, Trimisul lui Allah, întâlnește la târg un grup de oameni veniți din Medina. Profetul îi întreabă cine sunt, iar aceștia îi răspunseră că fac parte din tribul Hazrej și sunt din Medina. Selma hatun, mama bunicului Profetului, Abdulmuttalib, făcea parte de asemenea din acest trib, din ramura Nejran. Trimisul lui Allah le recită acestor șase nediniți versetele 35-52 din sura Ibrahim și le vorbește despre Islam, adresându-le chemarea la religia lui Allah. Aceștia auziseră de la liderii tribului lor, cât și de la evreii mediniți de venirea apropiată a unui profet. De aceea auzind chemarea profetului se priviră unii pe alții și discutară între ei; „Iată, acesta trebuie să fie profetul de care vorbesc evreii!”

În Medina, încă din timpuri străvechi triburile Evs și Hazrej erau dușmane evreilor și de câte ori se ivea ocazia se înfruntau. Aceștia credeau că dacă vor deveni musulmani înaintea evreilor, onorați fiind cu Islamul, îi vor învinge pe cei din urmă în luptă, alungându-i din Medina. Astfel că rostiră imediat mărturisirea de credință în prezența Trimisului lui Allah. Și îi spuseră de asemenea Profetului; „O Trimis al lui Allah! Noi ne-am lăsat tribul luptându-se cu evreii. Sperăm ca mulțumită ție Allah teala să îi onoreze și pe ei cu credință. Imediat cum ne vom întoarce, noi le vom vorbi despre Islam și îi vom chema să îmbrățișeze religia adevărată. Le vom povesti și lor despre cele acceptate împreună cu acceptarea

Islamului. Nu există nimeni mai sfânt și mai onorabil ca tine, dacă Allah te-a trimis prin această religie.”

Acești șase mediniți au crezut cu adevărat și și-au mărturisit credința deplină în cele propovăduite de Prăfetul Muhammed aleyhissalam. După aceea cerând permisiunea Profetului părăsiră Mecca spre a se întoarce la casele lor. Acești șase proaspăt musulmani erau: Ukbe bin Amir, Es`ad bin Zurare, Avf bin Haris, Rafi` bin Malik, Kutbe bin Amir, Jabir bin Abdullah „Allah fie mulțumit de ei”.

Primul jurământ de la Akabe și soarele ce răsare din Medina

Acești șase mediniți, proaspăt musulmani începură, la întoarcerea la tribul lor, să povestească tot ceea ce învățaseră de la Trimisul lui Allah despre Islam și să își cheme semenii la religia lui Allah. Aproape că nu era casă în Medina în care să nu se vorbească despre Islam și despre Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Astfel, așa cum se propagă Islamul în tribul Hazrej, și în tribul Evs au existat persoane care au îmbrățișat Islamul.

În anul următor întrevederii de la Akabe, Esad bin Zurare însoțit de doisprezece alți musulmani au venit la Mecca în perioada pelerinajului. În acel an, necredincioșii își întetiseră chinurile și torturile asupra musulmanilor. Îl urmăreau neconținut pe Trimisul lui Allah, iar cei ce vorbeau cu el era supus torturilor. Aflând acestea, mediniții au hotărât să se întâlnească cu Profetul Muhammed la Akabe, noaptea. La căderea nopții se întâlniră și mediniții își mărturisiră credința în mesajul Trimisului lui Allah, jurând acceptarea necondiționată a tuturor poruncilor și cererilor astfel; „Nu vom aduce asociați lui Allah, nu vom comite adulter, nu vom fura, nu vom bârfi, nu ne vom ucide copiii de rușine sau din teama de a nu avea ce le da de mâncare”. Doi dintre acești doisprezece discipoli, sub conducerea lui Esad bin Zurare, făceau parte din tribul Evs, iar ceilalți din tribul Hazrej. Profetul Muhammed aleyhissalam i-a ales pe acești doisprezece oameni ca reprezentanți ai tribului lor. Ei trebuiau să vestească tribului lor Islamul, iar Esad bin Zurare era reprezentantul tuturor. Cei ce au luat parte la primul jurământ de

la Akabe sunt: Esad bin Zurare, Avf bin Haris, Muaz bin Haris, Rafi` bin Malik, Zekvan bin Abdikays, Ubade bin Samit, Yezid bin Salebe, Abbas bin Ubade, Ukbe bin Amir, Kutbe bin Amir, Ebul Haysam Malik bin Teyyihan și Uveyym bin Saide din tribul Evs.

Întorcându-se la Medina după această înțelegere hazreti Esad și prietenii săi au trudit zi și noapte împărtășindu-le membrilor triburilor lor Islamul și chemându-i la religia adevărată. Astfel Islamul se răspândea cu repeziciune în Medina, iar triburile Evs și Hazrej, până deunăzi dușmane acum se uniseră și pentru a putea aprofunda Islamul îi cerură Trimisului lui Allah un învățător. Profetul Muhammed aleyhisselam îl trimise pe Mus`ab bin Umeyr la Medina, pentru a-i învăța Islamul și Coranul.

Hazreti Mus`ab locui în casa lui hazreti Es`ad. Împreună colindară pe rând toate casele din Mecca, pentru a transmite Islamul. Le cerură să promită că se vor lupta trup și suflet pentru a-l proteja pe Trimisul lui Allah și iubirea sa. Astfel pregătindu-i pentru jurământul pe care îl vor face Trimisului lui Allah.

Liderul tribului din care provenea Es`ad bin Zurare era o rudă de a sa, Sa`d bin Muaz. În acele vremuri în triburile arabe exista obiceiul de nuse adresa insulte între rude, de aceea Sa`d bin Muaz, ce nu acceptase încă Islamul, nu încercă personal să împiedice aceste acțiuni. Astfel că îi ceru acest lucru, unuia dintre oamenii de vază ai tribului, Useyd bin Hudayr; „Mergi în cartierul nostru, vezi cine este acest nou venit și fă ceea ce trebuie să faci. Dacă Es`ad nu ar fi fost vărul meu, nu aș fi lăsat această treabă pe mâna ta”.

Astfel Useyd bin Hudayr, luându-și lancea porni spre casa unde se afla hazreti Mus`ab bin Umeyr. Ajuns aici începu să vorbească furios; „De ce ați venit aici? Înșelați oamenii! Dacă țineți la viața voastră, părăsiți imediat acest loc”. Văzându-l atât de furios, hazreti Mus`ab îi spuse pe un ton blând și calm; „Vino, așează-te puțin și ascultă-mă! Încearcă să ne înțelegi scopul. Dacă îți va plăcea, vei accepta, dacă nu te vei împotrivi...” Useyd se liniști și îi dădu dreptate, apoi se așeză înfigându-și lancea în pământ.

Ascultă vorbele frumoase care mișcau inima și versetele din Coran recitate de Mus`ab bin Umeyr. Fu atât de impresionat încât exclamă; „Ce lucru frumos este acesta!”, iar apoi întrebă;

„Ce trebuie să fac pentru a intra în această religie?” Îi explicară și Useyd bin Hudayr rosti mărturisirea de credință. Plin de bucurie nu putea sta locului, astfel că ridicându-se grăbit le spuse; „Eu plec să vă trimit pe cineva. Dacă el va îmbrățișa Islamul, toți cei din tribul său vor îmbrățișa Islamul de asemenea...” După aceste vorbe merse direct la Sa`d bin Mu`az, care văzându-l spuse; „Jur că Useyd nu mai este același cu cel ce a plecat de aici”.

Îl întrebă ce a făcut, iar hazreti Useyd dorind ca și Sa`d bin Mu`az să se convertească recurse la un truc. Îi spuse acestuia; „Am vorbit cu acea persoană și nu am văzut vreo greșală din partea sa. Numai că am auzit că Beni Harise sunt suspicioși pentru faptul că vărul tău Es`ad a primit un astfel de oaspete și plănuiesc să îl asasineze.”

Sa`d bin Mu`az fu profund atins de aceste cuvinte în condițiile în care cu câțiva ani în urmă, într-o luptă, îi învinsese pe Beni Harise și îi forțase să se refugieze la Hayber. După un an le acordă iertare și le permise să se întoarcă la casele lor. Gândul că aceștia au plănuit totuși așa ceva, îl înfurie foarte tare pe Sa`d. În realitate nu exista o astfel de situație, era doar un truc folosit de hazreti Useyd pentru ca nu cumva Sa`d bin Mu`az să le aducă vreun prejudiciu vărului său, Es`ad bin Zurare și implicit lui Mus`ab bin Umeyr. Astfel el pregătind terenul pentru trecerea lui Sa`d de partea lor și de asemenea pentru convertirea acestuia.

După aceste cuvinte, Sa`d furios, țâșni din locul său și porni grăbit către casa lui Es`ad bin Zurare. Ajuns aici, însă, îl găsi pe acesta stând de vorbă liniștit și împăcat cu oaspetele său, hazreti Mus`ab. Apropiiindu-se i se adresă lui Es`ad; „O Es`ad! Dacă nu mi-ai fi fost rudă, nu ai fi putut face așa ceva...”

Îi răspunse hazreti Mus`ab; „O Sa`d! Așteaptă o clipă, așează-te și ascultă-ne; dacă îți vor fi pe plac vorbele noastre, foarte bine, dacă nu, noi nu te vom chema. Astfel că tu vei putea pleca!” În urma acestor vorbe dulci și domoale se liniști și se așeză într-un colț, pentru a-i asculta.

Mus`ab bin Umeyr îi vorbi pentru început lui Sa`d despre bazele Islamului. În continuare, cu vocea sa melodioasă, îi recită din Coran. Pe măsură ce acesta recita, Sa`d bin Mu`az se emoționa, iar inima sa se transforma. În fața elocvenței fără

seamăn a Coranului, fu foarte mișcat și inima i se înmuie. Nemaiputându-se abține, întrebă; „Ce faceți pentru a putea intra în această religie?”

Mus`ab bin Umeyr îl învătă mărturisirea de credință, iar Sa`d spunând **”Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh”** deveni musulman. Animat de emoție și bucurie, Sa`d plecă spre casă, unde făcu îmbăierea rituală așa cum învățase, după care își convocă tribul. Împreună cu Useyd bin Hudayr merse la locul adunării și se adresă oamenilor săi cu următoarele cuvinte; „O fii ai lui Abdulëshel! Cum mă cunoașteți?” Aceștia răspunseră în cor; „Tu ești liderul nostru. Noi te respectăm și te urmăm!” „Atunci vă voi da o veste. Eu am primit oanoarea de a deveni musulman. Îmi doresc ca și voi să primiți credința în Allah teala și în Trimisul Său. Dacă nu veți primi Islamul, nu voi mai vorbi cu nici unul dintre voi!...” le spuse Sa`d.

Auzind vestea liderului lor și chemarea sa la Islam, membrii tribului acceptară deîndată religia lui Allah. În acea zi până seara, văzduhul Medinei răsună de glasuri ce rosteau mărturisirea de credință și tekbir (Allahu ekber).

La puțin timp după această întâmplare, toată populația Medinei acceptă Islamul. Fiecare casă era luminată de lumina Islamului. Sa`d bin Mu`az și Useyd bin Hudayr sparseră toți idoli tribului lor. La auzul acestor vești, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem fu foarte mulțumit. Musulmanii din Mecca fură cuprinși de bucurie. Din acest motiv acel an (621) fu numit **senet-us-surur**, anul bucuriei.

Cel de-al doilea jurământ de la Akabe

Trecuseră 13 ani de la primirea profeției. Persecuțiile necredincioșilor asupra musulmanilor atinseseră cel mai înalt prag. În schimb în Medina, datorită serviciilor lui Es`ad bin Zurare și Mus`ab bin Umeyr, triburile Evs și Hazrej erau pregătite să primească musulmanii, cu orice preț. Mediniții își doreau nespuse ca Profetul Muhammed aleyhisselam să vină în Medina și promiteau jertfirea vieților și bunurilor lor de dragul său. Când sosi din nou sezonul pelerinajului, Mus`ab bin Umeyr însoțit de 73 de bărbați și 2 femei, musulmani din Medina,

veniră la Mecca. După împlinirea pelerinajului se întâlnește cu Trimisul lui Allah la Akabe. Es`ad bin Zurare împreună cu 12 lideri îi adresează Trimisului lui Allah, în numele triburilor lor, rugămintea de a emigra în Medina. Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem le recită câteva versete din Coran, după care le ceru să îi promită că îl vor proteja așa cum își protejează viețile și propriile familii.

Se afla acolo și Hazreti Abbas, unchiul Profetului, ce nu se convertise încă la Islam. Acesta li se adresează celor veniți din Medina pentru jurământ;

„O voi mediniți! Acesta este fiul fratelui meu. De asemenea el este cel pe care îl iubesc cel mai mult dintre toți oamenii. Dacă acceptați spusele sale, credeți în cele ce i-au fost trimise de la Allah, trebuie să faceți o promisiune care să mă mulțumească. După cum știți, Muhammed aleyhissalam face parte dintre noi. L-am apărat de cei ce nu cred în el. El trăiește printre noi protejat, onorat și respectat. Cu toate acestea, a hotărât să plece cu voi. Dacă aveți puterea de a ține piept tuturor triburilor arabe ce se vor uni pentru a lupta cu voi, duceți până la capăt această hotărâre. Consultați-vă bine în privința acestei situații pentru ca mai târziu să nu devină motiv de dezbinare pentru voi. Vă veți putea onora promisiunea? Îl veți putea proteja? Dacă veți putea îndeplini această promisiune, foarte bine. Însă de îl veți lăsa singur după ce va ieși din Mecca, mai bine renunțați acum și îl lăsați să trăiască în propriul său oraș, protejat și respectat”

Cuvintele lui Hazreti Abbas îi mâhniră nespuse pe musulmanii mediniți. Acestea denotau neîncrederea în hotărârea lor de a-l apăra pe Profet de necredincioși chiar și în cele mai grele momente. Es`ad bin Zurare se întoarse către Trimisul lui Allah și ceru permisiunea de a rosti câteva vorbe. Trimisul lui Allah îi acordă această permisiune, iar Hazreti Es`ad spuse; „O Trimis al lui Allah! Sunt gata să-mi jertfesc părinții de dragul tău! Fiecare chemare poate fi ușoară sau grea. Acum, chemarea ta nu este ceva ce oamenii pot accepta ușor. Căci este greu să se lepede de idoli cărora li s-au închinat din strămoși și să accepte Islamul. Cu toate acestea noi am acceptat Islamul cu toată inima. De asemenea este foarte greu și ceea ce ne-ai poruncit în legătură cu ruperea legăturilor cu rudele politeiste. Însă am

acceptat și această cerere, cu credință deplină. Considerăm că este datoria noastră de onoare să vă primim cu brațele deschise când nici măcar unchiul dumneavoastră nu v-au protejat. Suntem de acord în unanimitate. Și ceea ce rostim cu limba, acceptăm și în inimă. Jurăm că vă vom apăra așa cum ne apărăm propriile familii, luptând până la ultima picătură de sânge. Dacă nu ne vom respecta cuvântul dat în fața lui Allah, să fim dintre cei păcătoși. O Trimis al lui Allah! Suntem loiali cuvântului dat. Allah să ne ajute să reușim” Apoi continuă;

„O Trimis al lui Allah! Puteți să ne cereți garanție sau să ne puneți condiții”. Profetul Muhammed aleyhissalam i-a încurajat, le-a recitat din Coran, iar apoi le-a adresat următoarele cuvinte:

„Condiția pe care vi-o pun, pentru Allah este să vă împliniți actele de adorare către El și să nu-l asociați nimic; condiția pe care v-o impun pentru mine și companiile mele, este să ne oferiți găzduire, să ne ajutați și să ne protejați împotriva pericolelor de care vă feriți și voi.”

Bera bin Ma`rur spuse; „Jur pe Allahu teala, Cel care te-a trimis ca profet cu cartea și religia adevărată; te vom apăra așa cum ne protejăm propriii copii! Permite-ne să depunem jurământul de credință, o, Trimis al lui Allah!”

Abbas bin Ubade, un musulman dintre mediniți, pentru a consolida înțelegerea, adăugă; „O voi mediniți! Sunteți siguri asupra motivului pentru care l-ați ales pe Muhammed aleyhissalam?” Aceștia răspunseră afirmativ, astfel că Abbas bin Ubade continuă; „Îl acceptați și îl veți urma atât în vreme de pace cât și în vreme de război. Dacă aveți de gând ca atunci când bunurile voastre vor suferi stricăciuni, sau rudele și familiile voastre vor avea parte de nenorociri, să îl lăsați singur, fără ajutor, mai bine faceți acest lucru de pe acum. Jur pe Allah că veți fi nenorociți atât în această lume, cât și în cea de apoi de veți face așa ceva! Dacă însă, aveți de gând să îi fiți loiali chiar dacă bunurile și familiile voastre vor avea de suferit, atunci depuneți acest jurământ. Pe Allah, acest lucru este mai bun pentru voi atât în această viață, cât și în cea de apoi.” Prietenii săi răspunseră în unanimitate; „Chiar de bunurile și familiile noastre vor avea de suferit, noi nu ne vom dezice de Trimisul lui Allah. Nu ne vom despărți niciodată de el. Mai bine murim, decât să renunțăm!”

Apoi întorcându-se spre Trimisul lui Allah spuseră; „O Trimis al lui Allah! Ce recompensă există pentru noi dacă respectăm acest legământ?” Profetul Muhammed aleyhisselam le răspunse; **„Veți primi aprobarea lui Allah și Paradisul!”**

Reprezentanții fiecărui trib jurară. Primul fu Hazreti Es`ad bin Zurare spunând; „Eu jur să îndeplinesc cuvântul pe care l-am dat lui Allah teala și Trimisului său, jur să îl ajut cu bunurile și viața mea.” Își strânse mâna (musafaha) cu Trimisul lui Allah. Următorii jurară de asemenea folosind următoarele cuvinte; „Am primit și acceptat chemarea lui Allah și a Trimisului Său, am ascultat și ne supunem.” Astfel și-au oferit în slujba Trimisului lui Allah bunurile și viețile fără ezitare. Înțelegerea cu femeile se făcu doar verbal, fără strângerea de mână.

Trimisul lui Allah le ceru să promită că: **”Nu vor aduce asociați lui Allahu teala, nu vor fura, nu vor preacurvi și nu vor defăima, nu-și vor ucide copiii, nu vor minți și nu se vor împotrivi binelui”**.

În timpul acestui jurământ, pe dealul Akabe se auzi un glas; „O voi, cei ce poposiți la Mina! Profetul și musulmanii din Medina s-au înțeles pentru a se lupta împotriva voastră”. **„Acesta este diavolul de la Akabe”**, spuse Profetul și apoi îi spuse acestuia; **„O dușman al lui Allah! Îți voi veni de hac”**. Iar mediniților de la Akabe le spuse; **„Întoarceți-vă imediat la locurile voastre”**. Abbas bin Ubade adăugă atunci; „O Trimis al lui Allah! Jur că, dacă dorești mâine dimineață vom asalta necredincioșii care se află la Mina”. Profetul Muhammed fu mulțumit de cele auzite, însă răspunse; **„Nu ni s-a poruncit, încă, să acționăm astfel. Deocamdată întorceți-vă la locurile voastre.”**

Potrivit relatărilor lui Imam Nesai și Abdullah ibni Abbas musulmanii ensari aflați la Akabe în timpul celui de-al doilea jurământ, venind la Trimisul lui Allah au devenit muhajiri.

Emigrarea

În urma celui de-al doilea jurământ de la Akabe, Medina a devenit un loc sigur pentru musulmani. În schimb necredincioșii mecani auzind despre acest ultim jurământ de la Akabe își întetiră torturile asupra musulmanilor, acestea devenind de

nesuportat.Situația musulmanilor din Mecca devenise de nesuportat.Astfel că cerură permisiunea Profetului Muhammed aleyhisselam pentru a emigra în Medina.Într-una din zile Trimisul lui Allah veni la Companionii săi foarte bucuros.”**Mi-a fost vestit locul către care veți emigra.Este vorba de Yesrib** (numele vechi al Medinei).**Emigrați în acel loc.**”, spuse Profetul.Apoi adăugă; „**Uniți-vă cu frații voștri musulmani de acolo.Allahu teala vi i-a ales ca frați.Allah v-a făcut vouă din Yesrib (Medina) un loc unde veți găsi pace și liniște.**”Având acordul și sfatul Trimisului lui Allah, musulmanii porniră în grupuri către Medina.

Trimisul lui Allah îi sfătui pe musulmanii ce emigrau să fie foarte precauți și prudenți.De aceea, pentru a nu atrage atenția politeștilor mecani, musulmanii emigrau în grupuri mici și acționau pe cât se putea în taină.Primul emigrant către Medina, Ebu Seleme, fusese supus multor torturi din partea necredincioșilor.Devenind conștienți de plecarea musulmanilor, politeștiirecurseră la măsuri drastice, încercând să-i întoarcă din drum pe cei pe care îi vedeau, să îi întemnițeze și să-i tortureze pe cei slabi, să le despartă pe femei de soții lor.Îi supuseră multor chinuri pentru a-i face să își lepede religia.Însă de frica izbucnirii unui război civil, nu au îndrăznit să îiucidă.Cu toate acestea, musulmanii, s-au folosit de orice prilej pentru a emigra către Medina.

Într-o zi Hazreti Omer încins cu sabia și având cu el șisăgețile și lancea, ocoli Kaaba de șapte ori, în văzul tuturor.Apoi li se adresă politeștilor prezenți cu voce ridicată; „**lată, emigrez și eupe calea lui Allah pentru apărarea religiei mele.Cel ce vrea să-și lase soția văduvă, copiii orfani și mama plângând să poftască să-mi iasă în cale după această vale!...**”

Astfel Hazreti Omer, însoțit de aproximativ 20 de musulmani au pornit ziua în amiaza mare, fără ezitare, către Medina.De frica sa nimeni nu s-a putut apropia de acest grup.Companionii Profetului emigrau fără încetare, grupuri, grupuri, către Medina. În acest timp, Hazreti Ebu Bekir ceru și el permisiunea de a emigra.Trimisul lui Allah îi spuse; „**Ai răbdare.Sper că Allahu teala îmi va acorda și mie permisiunea de a pleca.Astfel vom emigra împreună**”.Hazreti Ebu Bekir întrebă; „Părinții mei

fie jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! Există o astfel de posibilitate?” „**Da, există**”, răspuse Profetul, bucurându-și prietenul.

Hazreti Ebu Bekir plăti 800 de dirhemi pentru două cămile și începură să aștepte ziua plecării. Dintre musulmani, rămăseseră în Mecca doar Trimisul lui Allah, Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ali, nevoiașii, bolnavii, bătrânii și musulmanii întemnițați de către politeiști.

În Medina, localnicii (ensari) îi primiră cu brațele deschise pe emigranți (muhajiri), îi găzduiră, astfel luând naștere între ei o strânsă uniune.

Luând în calcul și emigrarea Profetului și trecerea acestuia la conducerea musulmanilor din Medina, politeiștii intrară în alertă. Astfel că se adunară la Dar-un-Nedve pentru a lua o hotărâre în legătură cu această situație. Diavolul, luând înfățișarea unui bătrân din tribul Nejd, veni printre ei. Ascultând ceea ce se vorbea, nu agreă nici una din propunerile expuse, astfel că luă cuvântul; „Nimic din ceea ce ați spus nu reprezintă o soluție. Căci vorbele lui frumoase și fața sa zâmbitoare vor afecta orice măsură luată. Căutați altă soluție.”

Ebu Gehil, liderul quireșilor, spuse; „Să alegem din fiecare clan câte o persoană puternică. Aceștia să îl atace pe Muhammed cu săbiile și să-i verse sângele. Astfel nu se va ști cine este cel ce l-a ucis. Așa că vor fi nevoiți să accepte răscumpărarea sângelui. Vom plăti acea sumă și vom scăpa de grijă.” Diavolul fu mulțumit de această nouă soluție și îi încurajă și îi sfătui în această direcție.

Pe când necredincioșii se pregăteau, Profetul Muhammed aleyhisselam primi permisiunea de emigrare de la Allah teala. Gebrail aleyhisselam veni și îi vesti planul politeiștilor, sfătuindu-l ca în acea seară să nu doarmă în patul său. Trimisul lui Allah îi ceru lui Hazreti Ali să doarmă în patul său și să înapoieze lucrurile pe care le avea în grijă, stăpânilor lor, spunându-i; „**În această noapte dormi în patul meu și acoperă-te cu haina mea! Nu-ți fie teamă, nu ți se va întâmpla nimic rău!**”

Hazreti Ali făcu așa cum îi ceruse Profetul, căci era gata să se jertfească pentru acesta, fără teamă.

În noaptea emigrării, politeiștii înconjurară casa Trimisului lui Allah. Acesta ieși din casă recitând primele versete din sura Yasin și luând un pumn de pământ îl împrăștie deasupra capetelor acestora. Conform unor relatări, cei ale căror capete au fost atinse de acest pământ, au murit în lupta de la Badr. Profetul Muhammed aleyhisselam trecu printre ei liniștit și fără a fi rănit cumva, îndreptându-se spre casa lui Hazreti Ebu Bekir. Nici unul dintre necredincioși nu îl zări.

După o vreme, cineva veni și îi întrebă pe necredincioși ce așteaptă acolo. Aceștia răspunseră că așteaptă ca Muhammed aleyhisselam să iasă din casă. Acea persoană continuă; „Jur că Muhammed a trecut printre voi și v-a presărat pământ pe cap”. Politeiștii își controlară creștetele și într-adevăr găsiră pământ. Imediat luară cu asalt ușa și se năpustiră în casă. Găsindu-l pe Hazreti Ali în locul Profetului în pat, îl întrebară unde este acesta. Hazreti Ali le răspunse; „Nu știi! M-ați însărcinat cumva cu paza lui?” În urma acestor cuvinte necredincioșii îl bătură și apoi îl întemnițară în apropierea Kaabei. La scurt timp, însă îl eliberară. Politeiștii porniră în căutarea Trimisului lui Allah.

Pentru început merșeră la casa lui Hazreti Ebu Bekir, unde o întrebară pe fiica acestuia Esmā. Deoarece aceasta nu le-a răspuns, au bătut-o. Cu toate că au căutat peste tot nu l-au găsit pe Trimisul lui Allah, iar asta i-a înebunit de furie. Ebu Gehil, cel mai aprig dintre ei, oferă o recompensă de 100 de cămile celui care îi va găsi și îi va aduce pe Hazreti Ebu Bekir și pe Trimisul lui Allah. Toți cei ce auziră acestea, însetați de bani, porniră pe caii lor să îi caute.

Când Trimisul lui Allah sosi la casa lui Ebu Bekir și îi spuse; „**Mi s-a dat permisiunea de emigrare**”, acesta emoționat îl întrebă; „O Trimis al lui Allah lasă-mă să-mi șterg fața cu praful de pe picioarele tale!... Voi veni și eu cu tine?” Profetul răspunse afirmativ, iar Hazreti Sîddîk plânse de fericire. Printre lacrimi adăugă; „O Trimis al lui Allah, sunt gata să îmi jertfesc viața și părinții pe calea ta! Cămilele sunt pregătite. Alegeți-o pe care o doriți.” Trimisul lui Allah îi răspunse; „**Nu mă voi urca pe o cămilă ce nu îmi aparține. Doar dacă o voi plăti.**” Neavând ce face Hazreti Ebu Bekir fu nevoit să îi spună prețul cămilei.

Hazreti Ebu Bekir îl chemă și îl plăti pe Abdullah bin Ureykît, care era o binecunoscută călăuză, pentru a le arăta drumul și îi porunci să aducă peste trei zile, cămilele, la peștera de pe muntele Sevr.Joi în cea de-a 27-a zi a lunii Safer, Profetul și Hazreti Ebu Bekir porniră la drum, luând cu ei provizii.Pe drum, Hazreti Ebu Bekir mergea când în stânga, când în dreapta Profetului, uneori în față sau în spate.Profetul Muhammed aleyhisselam îl întrebă de ce procedează astfel, iar Ebu Bekir răspunse; „Încerc să evit vreun pericol ce s-ar putea abate asupra noastră.Dacă s-ar întâmpla așa ceva, doresc să fiu eu cel ce va fi rănit.Sunt în stare să-mi jertfesc viața pentru tine, Trimis al lui Allah!” Atunci, Profetul Muhammed aleyhisselam spuse; „**O Ebu Bekir! Ai dori ca o nenorocire menită mie să ți se întâmple ție?**” „Da, o Trimis al lui Allah! Jur pe Allah teala, Cel care te-a trimis ca profet cu religia adevărată, că îmi doresc ca nenorocirea menită ție să mă lovească pe mine” spuse acesta.

Papucii Profetului se rupseră pe drum și picioarele-i binecuvântate erau rănite și obosite de atâta drum.Cu mare greutate urcară muntele și ajunseră la peșteră.Ajunși în fața intrării, Ebu Bekir spuse; „ De dragul lui Allah, o Trimis al lui Allah, nu intra! Să intru eu primul, ca în cazul în care înăuntru există vreo primejdie, să nu pățiți ceva” și intră în peșteră.Curăță interiorul peșterii și rupând bucăți din haina sa astupă micile găuri ce se aflau aici, colo.Una dintre găuri rămase însă neastupată, astfel că pe aceasta o acoperi cu călcâiul său.Apoi îl invită înăuntru pe Profet.Acesta intră și așezându-șicapul în poala lui Ebu Bekir adormi.În acest timp, un șarpe îl mușcă pe Hazreti Ebu Bekir de picior.Acesta stătu nemișcat răbdător, pentru a nu-l trezi pe Trimisul lui Allah, însă lacrimile îi curseră pe fața Profetului.Atunci acesta îl întrebă ce s-a întâmplat. ”M-a mușcat un șarpe de picior din gaura pe care o acopeream cu piciorul”, răspunse acesta. Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi unse rana cu saliva sa și Ebu Bekir se linști, rana vindecându-i-se.

Pe când cei doi prieteni se aflau în peșteră, necredincioșii cercetând urmele, ajunseră în fața peșterii.Văzură că un păianjen își țesuse pânza la ușa peșterii, iar doi porumbei își făcuseră cuib.Kurz bin Alkame, următorul îi anunță că urmele

celor doi se sfârșesc acolo.Necredincioșii adăugară; „Dacă ar fi intrat în această peșteră, pânza păianjenului de la intrare s-ar fi rupt.”

Când unii dintre ei stăruiră; „Am venit până aici, să intre unul din noi în peșteră, să cerceteze!...”, Umeyye bin Halef spuse; „Voi nu aveți minte deloc?Ce treabă avem în peștera asta **la intrarea** căreia păianjenul și-a țesut straturi peste straturi de pânză? Jur că acest păianjen și-a țesut pânza aici înainte de nașterea lui Muhammed”.În timp ce politeiștii discutau în contradictoriu în fața intrării, în peșteră, Hazreti Ebu Bekir intră în panică; „O Trimis al lui Allah! Jur pe Allah, că nu mă tem pentru propria-mi viață, dar mi-e frică să nu vi se aducă vreun prejudiciu.Dacă eu voi fi omorât, nu se va schimba nimic, căci reprezint o singură persoană.Însă dacă persoana voastră va păți ceva, toată comunitatea musulmană va fi nenorocită și religia distrusă.” Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îl liniști, spunându-i; „**O Ebu Bekir! Nu te întrista!...Fără nici o îndoială Allah teala este cu noi**”.

Cuprins de neliniște, Ebu Bekir adăugă; „O Trimis al lui Allah! Fie-mi viața jertfă pentru tine! Dacă unul dintre ei s-ar apleca și ar privi înăuntru, ne-ar vedea!”.Profetul îi răspunse; „**O Ebu Bekir! Suntem doi oameni, iar al treilea este Allah teala.Nu te îngrijora!...Allah este alături de noi**”Astfel politeiștii părăsiră acel loc fără a cerceta peștera.

Allah teala ne vorbește în Coran despre această întâmplare în sura Tevbe, versetul 40: **”Dacă voi nu-i veniți în ajutor, l-a ajutat Allah, când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi.Când ei doi se aflau în peșteră și când el l-a zis însoțitorului său: ”Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!” Și a pogorât Allah liniștea Sa asupra lui și i-a venit în ajutor cu oșteni pe care voi nu i-ați văzut și a făcut cuvântul celor care nu credeau să coboare jos, în timp ce cuvântul lui Allah s-a înălțat cel mai sus.Iar Allah este Puternic și Înțelept.”**

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem rămase împreună cu Hazreti Ebu Bekir, în această peșteră trei zile și trei nopți.Abdullah, fiul lui Ebu Bekir venea nopțile în peșteră și le povestea ceea ce auzea ziua vorbindu-se în Mecca.De asemenea venea și Amir bin Fuheyre, ciobanul și sclavul

eliberat al lui Hazreti Ebu Bekir, pentru a le aduce lapte, după care ștergea urmele.

În cea de-a patra zi încălecând pe Kusva, cămila sa, Profetul părăsi peștera Sevr. Conform unei relatări pe locul din spatele său l-a urcat pe Hazreti Ebu Bekir. Iar pe cealaltă cămilă au încălecat Amir bin Fuheyre și călăuza Abdullah bin Ureykî.

Trimisul lui Allah, preaiubitul Profet părăsea căminul, cel mai prețios loc de pe pământ, mult laudata Mecca cea Glorioasă. Își întoarse cămila către sanctuarul de la Kaaba și plin de tristețe rosti; **„Jur pe Allah! Ești cel mai binecuvântat și cel mai iubit loc pentru Allah dintre cele pe care le-a creat! Dacă nu aș fi fost nevoit să plec de aici, nu te-aș fi părăsit. Nu există loc mai iubit și mai frumos pentru mine. Dacă oamenii din tribul meu nu m-ar fi constrâns să plec de aici, nu mi-aș fi căutat niciodată un alt cămin, o altă casă.”**

Atunci coborî Gebrail aleyhisselam și îl întrebă; „O Trimis al lui Allah! Te-a cuprins dorul de locul tău de baștină?” Profetul îi confirmă că îi este dor de căminul său, iar Gebrail aleyhisselam îi vesti prin versetul 85 al surei Kasas că se va întoarce în Mecca, alinându-i astfel tristețea.

Călătoria decurgea în liniște, căci politeiștii deși cercetaseră toată zona nu îi găsiseră. Allah teala își proteja Preaiubitul de răutatea necredincioșilor. Ajuns în locul numit Kudeyd, Trimisul lui Allah își opri cămila în fața cortului lui Ummu Ma`bed, o femeie recunoscută pentru generozitatea, înțelepciunea și virtutea sa. Profetul dori să cumpere mâncare, curmale și carne. Ummu Ma`bed îi răspunse; „Dacă am fi avut, am fi pregătit un festin și v-aș fi ospătat, nu le-aș fi vândut. Dar din cauza foametei și a lipsurilor nu mai avem nimic.” **„Lapte aveți?”** întrebă Profetul. „Nu, animalele noastre sunt sterpe” îi răspunse femeia. Trimisul lui Allah arătând spre o oaie foarte slabă ce stătea lângă cort, întrebă; **„O Ummu Ma`bed! De ce stă această oaie legată aici?”** „Este foarte bolnavă și slăbită. Nu a putut ține pasul cu turma și de aceea am oprit-o aici”, răspunse aceasta. **„Nu are lapte? Îmi permiteți să o mulg?”** întrebă Profetul. „O Trimis al lui Allah! Îmi jertfesc și părinții pentru tine. Nu are lapte, însă poți să o mulgi” îi răspunse Ummu Ma`bed. Trimisul lui Allah se apropie de oaie, rosti numele lui Allah teala, se rugă pentru belșug, după care

atinse ugerul oii.Imediat acesta se umplu cu lapte care începuse să curgă.Aduseră repede un vas pe care îl umplură cu lapte.Mai întâi îi oferiră lui Ummu Ma`bed, după care bău Hazreti Ebu Bekir și apoi toți ceilalți până se săturară toți.Cel din urmă bău Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem.Încă odată își trecu mâna peste ugerul oii și ceru cel mai mare vas care putea fi găsit în casă.Îl umplu cu lapte și îl oferii gazdei.

După plecarea lor sosi soțul lui Ummu Ma`bed care văzând laptele întrebă bucuros; „De unde este acest lapte?”Soția îi răspunse; „Un om binecuvântat ne-a onorat casa.Ceea ce vezi aici este harul și belșugul său.” ”Poți să mi-l descrii?Care erau trăsăturile și manierele sale?”întrebă soțul acesteia.

Atunci Ummu Ma`bed răspunse; Omul acela binecuvântat pe care l-am văzut era foarte frumos și prietenos.Avea o ușoară roșeață la ochi și o voce politicoasă.Avea genele lungi, iar albeața ochilor era foarte albă, pe când negrul ochilor era foarte întunecat și ochii erau dați cu kohl din naștere. Avea părul negru și barba deasă.Atunci când tăcea avea un aer demn și solemn, iar când vorbea, zâmbea și vorbele sale erau plăcute precum perlele pe șirag.De departe părea foarte impunător, dar când se apropia era foarte plăcut și atrăgător.Cei ce îl însoțeau se întreceau între ei pentru a-i împlini poruncile.” Ascultând cu uimire spusele soției sale, soțul adăugă; „Jur că acesta trebuie să fie cel pe care îl caută qureișii.Dacă l-aș fi întâlnit, aș fi intrat în slujba sa și nu m-aș mai fi despărțit de el.”Conform unor relatări acea oaie a trăi optsprezece ani, iar stăpânii ei își duceau traiul dimineața și seara din belșugul Profetului Muhammed aleyhisselam.Soțul lui Ummu Ma`bed plecă după Trimisul lui Allah și ajungându-l din urmă în valea Rim, se converti.Ummu Ma`bed de asemenea acceptă Islamul.

Suraka bin Malik

Necredincioșii îi căutau neîncetat pe Profetul Muhammed aleyhisselam și pe Hazreti Ebu Bekir.Îi aștepta o mare primejdie dacă nu reușeau să îl găsească.Politeiștii credeau că musulmanii vor pune bazele unui stat islamic și îi vor elimina pe necredincioși în scurt timp.Din această cauza aceștia se dedicaseră cu toate forțele găsirii Profetului.Oferiseră o recompensă de o sută de cămile, multe bunuri și bani pentru

cei care îi ucideau sau îi prindeau pe Trimisul lui Allah și pe Hazreti Ebu Bekir. Această veste se răspândi și printre membrii clanului Mudlij, din care făcea parte și Suraka bin Malik. Acesta era un foarte priceput cititor de urme. De aceea el a fost preocupat îndeaproape de acest eveniment.

Într-o zi de marți membrii neamului Mudlij convocară o adunare, în Kudeyd, locul în care locuia Suraka bin Malik. Acesta era și el prezent la adunare. În acel moment sosi unul dintre qureiși, care îi spuse acestuia; „O Suraka! Jur că puțin mai devreme am zărit un grup de trei oameni ce se îndreptau spre coastă. Cred că sunt Muhammed și oamenii săi” Suraka înțelese dar din dorința de a primi singur recompensa extrem de mare spuse ca și cum nimic important nu s-ar fi întâmplat; „Nu, cei pe care i-ai văzut tu sunt cutare și cutare. Au trecut puțin mai devreme. Și noi i-am văzut.”

Apoi mai așteptă un timp, după care veni acasă fără a atrage atenția asupra sa. Îi ceru slujitorului său să-i ducă calul și armele în spatele văii și să îl aștepte acolo. El își luă sulita pe care o întoarse cu vârful în jos pentru a nu luci în soare. Le găsi urmele și se apropie de ei într-atât încât se puteau vedea foarte clar. Ba chiar Suraka putea auzi Coranul recitat de Trimisul lui Allah. Hazreti Ebu Bekir privind în urmă și observându-l pe Suraka, intră în panică. Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse acestuia aceleași cuvinte de liniștire pe care i le repetase și în peșteră; **„Nu te neliniști, Allah este cu noi”**

Conform unei relatări a lui Buhari, când Hazreti Ebu Bekir îi aduse la cunoștință Trimisului lui Allah că un călăreț se apropie de ei, acesta se rugă spunând; **„O Allah! Fă-l să cadă!”** Conform unei alte relatări, Hazreti Ebu Bekir începu să plângă la apropierea lui Suraka. Trimisul lui Allah îl întrebă care este motivul pentru care plânge, iar acesta răspunse; „Jur pe Allah că nu plâng pentru mine. Plâng de teamă ca nu cumva ceva rău să ți se întâmple.”

Suraka se apropie atât de mult încât l-ar fi putut ataca pe Profet. „O Muhammed! Să vedem cine te va apăra astăzi de mine!” spuse următorul. Trimisul lui Allah îi răspunse; **„Mă va apăra Allah teala, ce este Cuceritor și Puternic”**. În acel moment picioarele din față ale calului lui Suraka se afundară în nisip până la genunchi. A doua oară când Suraka vru să îl atace

din nou pe Profet, picioarele calului se afundară din nou în nisip. Oricât s-ar fi luptat Suraka nu și-a putut salva calul. Neavând altă soluție îl rugă pe Profet să îl ierte și să îl salveze. Trimisul lui Allah îi acceptă ruga. Suraka spuse plin de mulțumire; „O Muhammed! Am înțeles că ești protejat. Roagă-te pentru salvarea mea. De acum nu voi mai încerca să îți fac rău iar celor care te urmăresc nu le voi spune nimic despre voi”. Atunci Trimisul lui Allah rosti următoarea rugă; **„O Allah! Dacă este într-adevăr sincer, salvează-i calul”**. Allah teala îi acceptă ruga.

Suraka bin Malik își putu salva calul doar după această rugă. Din locul în care picioarele calului se afundaseră în nisip se ridică un fum. Suraka rămase mut de uimire și în urma acestor evenimente înțelese că Hazreti Muhammed aleyhisselam se află sub protecție divină. Astfel că îi adresă Profetului următoarele cuvinte; „O Muhammed! Eu sunt Suraka bin Malik! Să nu mai aveți îndoieli în privința mea. Vă promit că de acum înainte nu voi mai face nimic din ceea ce nu agreeți. Oamenii din tribul tău au oferit recompense foarte mari celor ce vă vor prinde pe tine și prietenii tăi. Apoi îi povesti tot ceea ce au hotărât qureișii. Deși dori să le ofere cămile și provizii de hrană, Trimisul lui Allah nu a acceptat.” **O Suraka! Atât timp cât nu vei îmbrățișa Islamul eu nu doresc nici cămilele, nici vitele tale. Îmi este de ajuns să ții ascuns faptul că ne-ai văzut**”, îi spuse Profetul Muhammed aleyhisselam.

Ibn-i Sa`d relatează: Suraka îl întrebă pe Profet care este dorința sa, iar acesta îi răspunse; **„Întoarce-te acasă și nu lăsa pe nimeni să ne ajungă”**.

Toate se întâmplă după voia lui Allah teala. Încercându-se sincer și urmând calea aprobării Sale, fură martori unor evenimente extraordinare. Suraka, cel ce pornise la drum precum un leu înfuriat în goana sa după recompensa oferită pentru uciderea Profetului, se comporta acum precum un copil cuminte și ascultător. Allah teala, în a cărui putere stau toate, i-a umplut inima lui Suraka cu bunătate pentru a nu-l răni cumva pe preiubitul Său Profet. Bineînțeles că Allah teala nu-l va lăsa singur pe Trimisul Său. Căci acesta a fost trimis pentru mila

oamenilor, pentru a-i călăuzi către fericirea acestei lumi și fericirea veșnică.

După aceste întâmplări Suraka se întorse la tribul său fără a povesti cuiva cele întâmplate.

Veste bună!Veste bună! Sosește Sultanul lumilor!...

În primul an al emigrării, luni, în zorii zilei de 8 Rebiul-evvel (20 septembrie 622 conform calendarului gregorian) , Trimisul lui Allah,însoțit de Hazreti Ebu Bekir, Amir bin Fuheyre și călăuza lor Abdullah bin Ureykît sosiră în satul "Kuba".Această zi a reprezentat pentru musulmani prima zi a anului în calendarul islamic solar.Aici au poposit în casa unui musulman pe nume Kulsum bin Hidm.În acest loc au construit prima moschee.Au împlinit pentru prima dată rugăciunea de vineri în valea Kuba și de asemenea s-a rostit prima predică.În sura Tevbe, versetul 108, această moschee este lăudată ca fiind ;,,...**Moscheea clădită pe evlavie**"

În acest timp, Hazreti Ali, care rămăsese în Mecca se așeza zilnic în locul în care stătea frecvent Trimisul lui Allah și striga; „Toți cei care au ceva la Trimisul lui Allah, să vină să și le revendice!” Astfel fiecare venea și își revendica lucrurile.Astfel toate lucrurile ce-i fuseseră încredințate Profetului, fură înapoiate stăpânilor de drept.

Companionii rămași în Mecca se refugiară sub aripa protectoare a lui Hazreti Ali.Atât timp cât locuința Profetului se află în Mecca, Hazreti Ali rămase acolo, până când Trimisul lui Allah ceru mutarea sa la Medina.

Leul lui Allah, Hazreti Ali, merse la locul în care se adunau politeiștii și le spuse; „Cu voia lui Allah, mâine voi pleca către Medina.Dacă aveți de spus ceva, spuneți acum cât sunt aici.”Aceștia își plecară capetele și nimeni nu spuse nimic.Dimineaua, Hazreti Ali strânse lucrurile Profetului și porni la drum însoțit de familia Trimisului lui Allah și propriile rude.Hazreti Ali după un drum obositor, ascunzându-se ziua, iar noaptea călătorind pe jos ajunse la Kuba cu picioarele umflate și pline de răni sângerânde, nemaivând putere să îl viziteze pe Trimisul lui Allah.Auzind de sosirea sa, Profetul Muhammed aleyhisselam veni personal să îl vadă pe Hazreti Ali.Văzând starea în care se află l-a îmbrățișat și plin de milă i-a mângâiat picioarele rănite, rugându-se pentru sănătatea sa.Conform unor

relatări, în urma acestei întâlniri a fost revelat versetul 207 din sura Bakara; **„Și printre oameni este și acela ce își dă sufletul căutând mulțumirea lui Allah”**

Companionii Profetului ce emigraseră în Medina împreună cu musulmanii din Medina auzind de emigrarea Trimisului lui Allah erau cuprinși de febra așteptării. De aceea postaseră în cartierele de la periferia Medinei observatori ce aveau datoria de a le anunța apariția Sultanului Lumilor. L-au așteptat zile întregi cu ochii ațintiți către orizont, cu inimile arzând de dor precum deșertul însetat de apă. În cele din urmă deodată se auzi strigătul mult așteptat; „Sosesc! Sosesc!...” Cei ce auziră își ațintiră ochii către deșert și strigătele de confirmare se ridicară: „Într-adevăr!...Da!..Da!...” Observaseră și ei în ciuda căldurii dogoritoare a deșertului cum înainta spre ei plin de măreție. Își strigau unii altora cuprinși de bucurie; „Veste bună!...Veste bună!...Sosește Trimisul lui Allah!...Sosește Profetul nostru!...Bucurați-vă o voi mediniți. Sărbătoriți! Sosește iubitul lui Allah!...Aceste vești îmbucurătoare umplură într-o clipă străzile Medinei. Cu mic cu mare toată lumea aștepta această veste. Toți locuitorii Medinei își îmbrăcară cele mai frumoase veștminte și porniră grăbiți în întâmpinarea Trimisului lui Allah. Văzduhul răsuna de vocile care strigau „Allahu ekber”, iar lacrimile șiroiau pe obrajii musulmanilor. Medina trăia cea mai frumoasă zi din istoria sa, zi ce împletea tristețea cu bucuria. Pe de o parte cei ce oferiseră mari recompense pentru capul celui ce era recunoscut de către toți sub numele de ”El-Emin”(cel de încredere), pe cealaltă parte cei ce erau pregătiți să își jertfească viețile pentru a-l apăra pe Trimisul lui Allah și pe companionii acestuia.

Mediniții se grăbeau să vadă chipul luminat al Profetului cât mai degrabă. Medina nu avusese parte în toată istoria ei de un astfel de prilej de bucurie, de o astfel de sărbătoare. Femeile și copiii își exprimau bucuria prin următoarele versuri:

**„Tale`al bedru aleyna,
Min seniyyet-il-veda`,
Veceb-eş-şukru aleyna,
Ma de`allahu dai.
Eyyuh-el-meb`usu fina,
Ci`te bil emr-il muta!...”**

Văzduhul răsuna de invitații și urări; „Bine ai venit, o Trimis al lui Allah” „Poftiți la noi, o Trimis al lui Allah!” Oamenii de vază din Medina trăgând de hățurile cămilei Profetului, îl invitau pe acesta în locuințele lor. Trimisul lui Allah spuse însă, „Dați drumul hățurilor cămilei mele. Ea va hotărî. Voi fi musafir în casa, în fața căreia va îngenunchea Kusva!” Toată lumea fu cuprinsă de emoție și curiozitate. Oare în fața căreia case va îngenunchea cămila? Kusva înainta pe străzile Medinei, în rugile musulmanilor de a-l găzdui pe Profet. În cele din urmă cămila îngenunche pe locul unde în zilele noastre se găsește ușa moscheii Profetului. Trimisul lui Allah nu descălecă, iar Kusva se ridică din nou și începu să meargă. Îngenunche pe locul dinainte și de această dată nu se mai ridică. Astfel că Trimisul lui Allah descălecă și spuse; „**Cu voia lui Allah, aici vom poposi. Cui aparține acest loc?**” I se răspunse că este locul fraților Suheyl și Sehl, fii lui Amr. Acești copii erau orfani. Profetul întrebă; „**Care dintre rudele mele locuiește cel mai aproape?**” Hazreti Halid bin Zeyd Ebu Eyyub el Ensari plin de bucurie răspunse; „O Trimis al lui Allah! Casa este foarte aproape. Iată aceasta este casa, iar aceasta ușa.” Hazreti Eyyub îl pofti pe Trimisul lui Allah în locuința sa.

Musulmanii din Medina cât și cei veniți din Mecca erau cuprinși de o mare bucurie generată de emigrarea Profetului lui Allah.

PERIOADA MEDINITĂ

În cel de-al treisprezecelea an al profeției, în cea de-a doisprezecea zi a lunii Rebiul-evvel 622, odată cu emigrarea la Medina, a început perioada medinită, ce a durat zece ani.

Profetul Muhammed ca musafir al lui Hazreti Ebu Eyyub al Ensari, preferă parterul casei acestuia unde se stabili. Astfel acesta primi onoarea de a-l găzdui pe mărețul profet.

Hazreti Halid relatează astfel: „Când Trimisul lui Allah îmi onoră casa cu prezența sa, preferă să locuiască la etajul inferior. Eu și familia mea locuiam la etajul superior și din această cauză eram foarte triști. Într-o zi i-am spus: ”O Trimis al lui Allah, fie-mi părinții jertfă pentru tine! Inima mea nu este deloc împăcată pentru că noi stăm la etajul superior, iar voi la etajul inferior. Îmi vine foarte greu. Vă rog să ne permiteți să ne mutăm noi jos, iar

dumneavoastră să urcați la etaj.” Profetul Muhammed aleyhisselam îi răspunse; **„O Ebu Eyyub! Este mult mai convenabil și propice pentru noi să locuim la etajul inferior”**. Cu gândul că este mult mai ușor să primească pe cei ce veneau în vizită la etajul de jos, Profetul găsi mai potrivit să rămână acolo. Astfel că noi am locuit la etajul superior.

Într-o zi ni s-a spart vasul de apă și de teamă ca apa care se scurgea să nu picure pe Trimisul lui Allah și să îl deranjeze cumva, am pus împreună cu soția mea, imediat, singura plapumă de catifea cu care ne înveleam peste acea apă.”

Ebu Eyyub el Ensari se simțea foarte stânjenit de faptul că el și familia sa locuiau deasupra Trimisului lui Allah, astfel că în cele din urmă se mută la etajul inferior, oferindu-i Profetului și familiei sale etajul de deasupra. Hazreti Eyyub el Ensari relatează; „În fiecare seară pregăteam și îi trimiteam Trimisului lui Allah, mâncare. Când ne trimitea ceea ce rămânea, eu și soția mea, Ummu Eyyub, căutam urmele de unde mâncase Trimisul lui Allah și mâncam de acolo astfel găsind binecuvântare. Într-o astfel de seară i-am trimis Profetului o mâncare cu ceapă sau usturoi, iar Trimisul lui Allah a trimis-o înapoi. Negăsind urmele sale la acea mâncare am mers imediat la el jeluindu-mă.” O Trimis al lui Allah! Îmi jertfesc părinții pentru tine! Ați trimis înapoi mâncarea din această seară. Căci nu am zărit urmele-ți binecuvântate în ea. Eu și soția mea, Ummu Eymen căutam urmele-ți binecuvântate și astfel găsim belșug. **”Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îmi răspunse; „Am simțit un miros la acea legumă, astfel că nu am mâncat. Eu sunt un om ce vorbește cu îngerii.”** „Acea mâncare este haram (interzisă)?” am întrebat. **„Nu! Însă din cauza mirosului său, nu mi-a plăcut.”** „Ceea ce nu-ți face ție plăcere, nu-mi place nici mie!” am adăugat eu. Trimisul lui Allah spuse; **„Voi consumați din ea.”**, astfel că noi am mâncat, dar nu i-am mai preparat niciodată Profetului mâncare din ea.

O altă dată am pregătit mâncare cât pentru Trimisul lui Allah și Hazreti Ebu Bekir și le-am dus-o. Trimisul lui Allah îmi spuse; **„O Ebu Eyyub! Cheamă treizeci de oameni dintre ensari (musulmanii din Medina)”**. Pe când mă gândeam că mâncarea este puțină și că este posibil ca Trimisul lui Allah să fi crezut că este mai multă, Profetul repetă : **„O Ebu Eyyub! Cheamă**

treizeci de persoane dintre ensari".Îngândurat am chemat treizeci de persoane.Toți mâncară pe săturate din acea mâncare.Înțeleseră că sunt martorii unei minuni și asta le întări credința, astfel că jurară din nou.După care plecară.

După aceea, Trimisul lui Allah îmi ceru să cgem șazeci de ensari.Eu văzând că este o minune și mâncarea nu se împuținează deloc, bucuros peste măsură chemai șazeci de ensari în fața Profetului.Veniră și mâncară toți din acea mâncare, atestând minunea Trimisului lui Allah.În urma lor Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îmi ceru; „**Cheamă nouăzeci de ensari**".I-am chemat și au venit.Aceștia, din porunca Profetului, s-au așezat la masă câte zece.Au mâncat și toți au fost martori acelei minuni.Astfel o sută optzeci de persoane au mâncat din acea mâncare care la urmă era tot atât cât o dusesem eu și arăta de parcă nimeni nu s-ar fi atins de ea.”

Fraternitatea Muhagirilor cu Ensarii

Pentru o mai bună uniune a emigranților din Mecca (muhagiri) cu localnicii din Medina ce îi primiseră în casele lor (ensari), Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi declară frați.Deoarece rămăsese ultimul, Hazreti Ali crezu că fusese uitat și întrebă; „O Trimis al lui Allah! Pe mine m-ați uitat?” Atunci Sultanul Lumilor îi răspunse; „**Tu ești fratele meu atât în această lume, cât și în lumea de apoi**” Această frăție avea baze atât materiale cât și spirituale.Astfel tristețea de a-și fi lăsat în urmă casele, locurile natale și familiile le era alinată puțin.De altfel musulmanii din Medina își deschiseseră inimile, îi primiseră în casele lor și le oferiseră tot ajutorul posibil musulmanilor ce emigraseră din Mecca, pentru ca aceștia să își poată trăi liber și răspândi religia lui Allah.Trimisul lui Allah înfrățise câte un muhagir cu un ensar potrivit temperamentelor lor.Această fraternitate era atât de puternică astfel că și-au împărțit între ei și bunurile moștenite de la părinți.

Fiecare medinit îi dăruia de bunăvoie, cu ușurință, fratelui său mecan, jumătate din terenurile, grădinile, livezile, casa și celelalte bunuri pe care le deținea.Abdurrahman bin Avf, unul dintre muhagiri relatează astfel: „Când am emigrat în Medina, Trimisul lui Allah mi l-a ales ca frate pe Sa`d bin Rebi.Atunci

fratele meu Sa`d îmi spuse; „O Abdurrahman, fratele meu! Din punct de vedere, financiar eu sunt cel mai bogat dintre mediniți. Mi-am împărțit averea în două, iar jumătate este a ta”. Eu i-am răspuns; „Allah teala să îți binecuvânteze averea. Eu nu am nevoie de bunuri. Dacă mă vei duce în târgul unde faceți comerț, îmi este de ajuns.”

Un astfel de sacrificiu era posibil doar în fraternitatea Islamului. Din perioada lui Adem aleyhisselam încoace au avut loc multe emigrări, însă nu a existat o emigrare care să aibă atât de multe sensuri; nu a mai existat o asemenea comuniune sinceră și afectuoasă între o comunitate venită din afară și localnici. Allah teala vorbește despre această fraternitate în sura Hujurat, versetul 10; „**Dreptcredincioșii nu pot fi decât frați**”. Prin acest verset se arată că adevărata iubire sinceră nu se măsoară în beneficii materiale ci prin credință. Credință pe care companionii Profetului și-o întăreau din vorbele Profetului. Puterea, lumina divină și binecuvântarea ce izvorau din precum râurile din inima preiubitului profet, curgeau către inimile companionilor săi, iar în urma acestora, musulmanii cuprinși de un puternic sentiment de sacrificiu își iubeau frații mai presus de ei înșiși.

Ensari și Muhagiri, și-au dat cuvântul să facă orice sacrificiu, suflet lângă suflet, mână-n mână, până la martiriu pentru a întări Islamul. Adunându-se în jurul Profetului, urmând principiile Islamului își clădeau un nou statut și o nouă viață fericită. Astfel Islamul începând cu Emigrarea făcuse primul pas pe drumul constituirii unui **Stat**. Iar Medina devenea leagănul și centrul Islamului.

În Medina existau în afara musulmanilor și evrei, creștini și idolatrii. Evreii se împărțeau în trei triburi principale: Beni Kaynuka, Beni Kureyza și Beni Nadr. Aceștia erau dușmani ai Islamului și în special ai Profetului Muhammed aleyhisselam.

În tot acest timp politeiștii din Mecca considerau un mare pericol pentru ei uniunea companionilor Profetului în Medina. Dacă nu ar împiedica în cel mai scurt timp aceasta, musulmanii vor deveni puternici și vor asalta Mecca pentru a le lua casele, pământurile... Animați de aceste gânduri politeiștii mecani le trimiteau musulmanilor aflați în Medina scrisori de amenințare. Într-una din aceste scrisori se spunea; „Fără

îndoială că nici un alt trib arab dușman nu ne-a mâniat mai tare decât voi. Căci, deși trebuia să ni-l predați nouă pe cel ce făcea parte dintre noi, voi l-ați ajutat și l-ați protejat. A fost o mare greșeală din partea voastră. Retrageți-vă dintre noi și predați-l tribului său. Dacă purtarea lui va fi bună, noi vom fi cei mai bucuroși. În mod contrar, tot noi suntem cei ce care trebuie să îl tragem la răspundere!...”

Hazreti Ka`b bin Malik scrisese acestei scrisori un răspuns plin de laude la adresa Profetului.

Politeiștii mecani trimiseră astfel de scrisori și politeiștilor mediniți. Îi amenințară astfel; „Dacă nu îl veți izgoni din orașul vostru sau ucide pe omul nostru, vă vom ataca, vă vom ucide și vă vom lua soțiile în sclavie!...”

În urma acestor scrisori, politeiștii mediniți se adunară în jurul lui Abdullah bin Ubey și hotărâră să îi facă rău Trimisului lui Allah cu prima ocazie ce se ivea.

Aflând planul lor hain, musulmanii se solidarizară și depuseră tot efortul pentru a-l proteja. Ubey bin Ka`b relatează: „Când Trimisul lui Allah și companiile săi au onorat Medina cu prezența lor, musulmanii din acest oraș au devenit ținta dușmăniei triburilor arabe politeiste. Companiile Profetului stăteau de gardă înarmați până dimineața.”

Companiile Profetului (Allah fie mulțumit de ei) deveniseră un singur trup ce lupta cu toate forțele în situațiile periculoase pentru frații lor musulmani. În fruntea acestora se afla Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. Așa cum le era superior companiilor săi prin toate caracteristicile frumoase, tot astfel se diferenția și prin curaj. La orice oră din noapte, dacă se auzea un mic strigăt, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, ajungea pe calul său înaintea tuturor, apoi își liniștea companiile anunțându-i că nu era nimic de speriat.

Moscheea Profetului (Mesjid-i Nebi)

Dorința Profetului la venirea în Medina fu ridicarea unei moschei unde să se împlinească rugăciunea în grup și unde să își învețe Companiile. În acest timp veni Gebrail aleyhisselam și îi spuse; „O Trimis al lui Allah! Allah teala îți poruncește să ridici pentru El o casă (moschee) din piatră și pământ (cherpic)”. Profetul vru imediat să cumpere locul pe care

îngenunchease prima dată Kusva la intrarea în Medina. Proprietarii aceluia teren, dorind foarte mult donarea aceluia teren, îi spuseră Profetului; „O Trimis al lui Allah! Noi nu dorim plata aceluia pământ decât de la Allah teala. Vă dăruim acel loc, de dragul lui Allah”. Cu toate acestea, Hazreti Muhammed aleyhisselam nu a acceptat și a plătit cu mult peste valoarea terenului.

Pe de o parte se nivela terenul pe care se va ridica moscheea, iar pe cealaltă parte se tăiau cherpicii și se extrăgea piatra. După ce toate pregătirile fură terminate, se adunară pentru a se începe fundația. Prima piatră de temelie a fost așezată cu propriile mâini de Hazreti Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem. Apoi cu rândul conform indicațiilor Profetului; **„Ebu Bekr, să își așeze piatra lângă piatra mea! Omer, să își așeze piatra lângă cea a lui Ebu Bekr! Osman, să își pună piatra lângă piatra lui Omer! Ali să își așeze piatra lângă cea a lui Osman!”** După ce aceștia își aezară pietrele conform indicațiilor, Profetul se adresă și celorlalți companioni; **„Așezați-vă și voi pietrele”**

La ridicarea acestei moschei au muncit neîncetat, fără a se odihni, cărând pietrele și cărămizile de pământ cu spatele, toți companionii în frunte cu Trimisul lui Allah. Ridicărea fundația din piatră la o înălțime de un metru și jumătate, după care continuară cu cherpici. Într-o zi pe când Trimisul lui Allah căra cherpici, unul dintre companioni se apropie și plin de politețe îi spuse; „O Trimis al lui Allah! Îmi permiteți să car eu acești cherpici?” Ultimul dintre profeți îi răspunse cu o și mai mare politețe că el are nevoie de mult mai multe recompense și nu i-a dat încărcătura sa recomandându-i să meargă și să aducă pietre.

Unul dintre cei mai activi muncitori la ridicarea moscheii era Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Căra cele mai grele bucăți de stâncă pe care le ducea meșterilor, cu mare greutate. În timp ce muncea îi stimula pe companionii săi vorbindu-le despre recompensele celor ce s-au angajat la această muncă binecuvântată.

Luând ca exemplu eforturile depuse de Trimisul lui Allah, musulmanii munceau cu multă tragere de inimă. Ba chiar pe când toți cărau câte o cărămidă, Ammar bin Yasser ducea câte

două. Văzându-l, Hazreti Muhammed aleyhisselam merse lângă el și bătându-l ușurel pe spate îi spuse; „**O fiu al lui Sumeyye! Când ceilalți vor primi o recompensă, tu vei primi două**”.

Pereții moscheii se ridicară în scurt timp, iar apoi i se făcu și acoperișul. De asemenea, lipite de moschee, se construira două camere din cherpici pentru Profet. Acestea fură acoperite cu frunze și scoarță de curmal. (În timp numărul acestor camere se ridică la nouă.) După ce moscheea fu terminată, Trimisul lui Allah se mută din casa lui Halid bin Zeyd în camerele pregătite pentru el.

Gemetele butucului de curmal

Profetul Muhammed aleyhisselam își rostea predica de vineri sprijinit de **Hannane**, un butuc de curmal aflat în moschee. Mai târziu au construit un minber (loc înalt cu trepte unde își rostește imamul predica) cu trei trepte. Într-o zi de vineri, Trimisul lui Allah și companionii săi se adunaseră la moschee pentru rugăciune. Când Profetul urcă în noul minber pentru a-și ține predica, vechiul butuc de care se sprijinea înaintea începu să plângă și să se tânguiască precum o cămilă gestantă, astfel încât toată lumea prezentă îi auzi plânsetele. Toți companionii, cuprinși de uimire, ascultară plânsetele butucului. Dar jelania sa nu înceta, astfel că Profetul coborî din minber și apropiindu-se de butuc îl mângâie cu mâna-i binecuvântată. Atunci plânsetele și gemetele încetară. Văzând dragostea pe care o nutrea acest butuc pentru Profetul Muhammed, companionii fură emoționați până la lacrimi.

În legătură cu această întâmplare, Hazreti Enes bin Malik relatează: „Până și moscheea s-a cutremurat de glasul lui”, iar Ibn-i Ebi Veda spuse; „Butucul de curmal se crăpă și se mișcă din loc. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem veni și îl atinse cu mâna. Abia atunci încetă din plâns.”

Hazreti Muhammed aleyhisselam spuse: „**Jur pe Allah teala, în a cărei putere se află sufletul meu că dacă nu l-aș fi mângâiat, ar fi plâns astfel până în ziua de apoi, de dorul meu și de tristețe**” Apoi din porunca Profetului, butucul de curmal fu îngropat.

Conform unei alte relatări, Trimisul lui Allah ar fi întrebat butucul: „**Dacă vrei, te trimit în grădina de unde ai fost**

adus.Acolo vei putea da ramuri din nouși să redevii cum ai fost.Dacă vrei, te pot planta în Paradis, ca cei iubiți de Allah să mănânce din fructele tale”Trimisul lui Allah ascultă răspunsul său; „Plantează-mă în Paradis și cei iubiți de Allah să mănânce din fructele mele.Să fiu într-un loc unde să nu îmbătrânesc și să putrezesc” Cei aflați în apropierea Profetului au auzit și ei această conversație.Astfel Profetul îi răspunde butucului; „Voi face așa cum dorești” apoi întorcându-se spre companionii săi le spuse; „A ales lumea veșnică în locul acestei lumi trecătoare”.

Căsătoria cu Hazreti Aişe

Când Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem porni împreună cu Hazreti Ebu Bekir(Allah fie mulțumit de el) în călătoria spre Medina, familiile lor au rămas în Mecca.La un an după moartea soției sale, Hatige, Profetul se logodise în Mecca, cu Hazreti Aişe.Conform unui hadis relatat de Imamul Buhari, Hazreti Aişe relatează; „Trimisul lui Allah mi-a spus; **„O Aişe! Mi-ai fost arătată în vis de două ori.Cred că am văzut chipul tău pe o bucată de mătase verde și mi s-a spus;** „Aceasta este viitoarea ta soție”.După acest vis, Profetul și Hazreti Aişe se logodiră.Însă nunta nu avu loc imediat.Hazreti Aişe relatează astfel:

„Când Trimisul lui Allah a emigrat la Medina, noi și fiicele sale am rămas în Mecca.După ce a onorat Medina, i-a trimis pe Zeyd bin Harise, sclavul său eliberat și Ebu Rafi`i la noi cu 2 cămile și 500 de dirhemi pentru a cumpăra cele necesare.Tatăl meu l-a trimis pe Abdullah bin Ureykît, cu două-trei cămile și o scrisoare către fratele meu Abdullah pentru a ne trimite pe mine, mama mea și sora mea Esma la Medina.Am pornit la drum împreună cu mama, Ummu Ruman și Hazreti Zeyneb, fiica Trimisului lui Allah.Ajunși în Kubeyd, Zeyd mai cumpără trei cămile pentru 500 de dirhemi.Convoiului nostru i se alătură și Talha bin Ubeydullah.Când am ajuns din Mina la Beyd, cămila mea a fugit.Eu mă aflam în coșul de desupra cămilei împreună cu mama mea care se jeluia; „Vai fiica mea, vai mireasa mea”.Allah ne calmă cămila și astfel ne salvă.Într-un final ajunserăm la Medina.Eu am coborât împreună cu familia mea.” Familia Trimisului lui Allah a coborât în fața camerelor

lor. Hazreti Aişe a locuit o perioadă împreună cu familia tatălui său. Hazreti Ebu Bekir îl întrebă într-o zi pe Trimisul lui Allah; „O Trimis al lui Allah! Ce te reține din căsătoria cu cea care îți este scrisă?” „**Mehir**”(dota), fu răspunsul Profetului. Atunci Hazreti Ebu Bekir îi trimise Profetului banii de dotă.

După aceea avu loc căsătoria lui Hazreti Aişe. Trimisul lui Allah avea atunci vârsta de cincizeci și cinci de ani. Hazreti Aişe era foarte inteligentă și foarte capabilă, putea să redea imediat întâmplările în versuri. Nu uita niciodată nimic din ceea ce învăța și memora. Era foarte inteligentă, erudită, manierată, virtuoaasă și neprihănită. Deoarece avea o memorie foarte puternică, Companionii Profetului o consultau de multe ori. Hazreti Aişe a fost laudată și în versete din Coran.

Ezan-i Muhammedi

După construirea moscheii, nu exista nici o modalitate de anunțare a timpurilor de rugăciune și de chemare a musulmanilor la rugăciune. Nu se folosea decât expresia; „Essalatu Jami`a” (adunați-vă pentru rugăciune).

Într-o zi, consultându-se cu companionii săi, Trimisul lui Allah îi întrebă ce modalitate ar trebui să folosească pentru chemarea la rugăciune. Unii propuseră folosirea clopotelor precum creștinii, alții suflarea în corn precum evreii. Iar alții propuseră aprinderea unui foc care să fie înălțat la timpul rugăciunii. Trimisul lui Allah nu acceptă nici una din aceste propuneri.

Abdullah bin Zeyd bin Sa`lebe și Hazreti Omer visară cum se face chemarea la rugăciune (ezan). Hazreti Abdullah veni la Profet și îi povesti visul:

„Am văzut un om cu un șal și un prosop verde, care avea în mână un clopot. L-am întrebat; „Nu vinzi clopotul pe care îl ai în mână?” „Ce să faci cu el?”, m-a întrebat. „Îl voi folosi pentru a anunța timpurile de rugăciune”, i-am răspuns. „Te voi învăța ceva mai bun”, mi-a spus și întorcându-se spre Qibla, a început să recite cu voce tare; „Allahu ekber, Allahu ekber... Apoi a continuat; „Când te ridici pentru rugăciune” și a repetat ezanul, iar spre sfârșit a adăugat propoziția „Kad kamet-is-salatu”.”

Auzind acest vis, Trimisul lui Allah spuse; „Acest vis este drept, adevărat.Învăță-l pe Bilal acele cuvinte, să le recite!” Acele cuvinte au primit numele de ezan.

Hazreti Bilal se urcă pe un acoperiș înalt aflat în apropierea moscheii de unde folosind cuvintele învățate recită primul ezan. Auzind ezanul, Hazreti Omer veni în grabă la Trimisul lui Allah și îi spuse acestuia că și el a visat exact aceleași cuvinte pe care le-a auzit de la Hazreti Bilal.În acea noapte o parte dintre comapnionii Profetului avuseseră acest vis.În acest timp fu revelat versetul 9 din sura Jumu`a.

Într-o zi, la timpul rugăciunii de dimineață, Hazreti Bilal strigă de două ori la ușa Profetului; **„Es-salatu hayrun minennevm”** (rugăciunea este mai bună decât somnul).Profetului i-a plăcut foarte mult, astfel că i-a cerut lui Hazreti Bilal; **„Bilal, ce vorbe frumoase!Când reciți ezanul pentru rugăciunea de dimineață adaugă și aceste cuvinte”**Astfel că de atunci se rostesc și aceste cuvinte în chemarea la rugăciunea de dimineață.

Vocea lui Bilal-i Habeși hazretleri, cel ce a fost muezzin până la moartea Trimisului lui Allah, era foarte frumoasă, puternică și emoționantă.Când începea Hazreti Bilali Habeși chemarea la rugăciune, toată lumea asculta extaziată și începea să plângă.Evreii și necredincioșii mediniți au găsit foarte ciudat faptul că Companionii Profetului erau chemați la rugăciune cu ezanul, astfel că în timpul chemării la rugăciune rosteau cuvinte jignitoare și îi ridiculizau pe musulmani.Allahu teala a spus în Coranul cel Sfânt referitor la mascaradele lor; **„Iar când voi chemați la Rugăciune, ei o iau în râs și în bătaie de joc, și aceasta pentru că ei sunt un neam de oameni care nu pricep”**

Educația Companionilor Profetului

Trimisul lui Allah „sallallahu aleyhi ve sellem” le ținea în moscheea Nebi, multe cuvântări fără seamăn companionilor săi, pentru a-i instrui și a-i cultiva, insuflându-le plăcerea spirituală și pacea interioară datorite de Allahu teala.Cei ce aveau onoarea să ia parte la aceste cuvântări ale Profetului, simțeau încă de la prima întâlnire o mare schimbare în inimile lor și atingeau cunoștințe spirituale înalte.Prin intermediul

acestor cuvântări, Companionii Profetului nutreau o dragoste profundă, în primul rând pentru Trimisul lui Allah și apoi pentru confrății lor, astfel că Allahu teala le-a lăudat aceste sentimente prin versete.În prezența Trimisului lui Allah aveau o atitudine foarte cuviincioasă și erau foarte atenți, de parcă aveau pe cap o pasăre ce și-ar fi luat zborul la cea mai mică mișcare.Astfel ei au devenit superiori și mai virtuoși decât celelalte viețuitoare, locul lor fiind după profeți și îngerii mari.

Allahu teala spune în Coranul cel Sfânt; **„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni.Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept..”** (sura Al-i Imran:110)

„Allahu teala a fost mulțumit de primii dintre cei care au purces la pribegie, muhajiri și sprijinitori, ensari și dintre cei care l-au urmat cu bună purtare, și Allah este mulțumit de ei, după cum și ei sunt mulțumiți de Allahu teala.Și El le-a pregătit Grădini pe sub care curg pâraie și veșnic vor sălășlui în ele.” (sura Tevbe:100)

„Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) este Trimisul lui Allahu teala.Iar aceia care stau alături de el sunt aspri și sunt îndurători între ei.Îi vezi pe ei aplecați și prosternându-se căutând mila lui Allahu teala și mulțumirea Lui.Semnele prosternării se văd pe chipurile lor.Aceasta este imaginea lor în Tora.Și imaginea lor în Evanghelie este că ei sunt asemenea tulpinilor din care au odrăslit mlădițe, pe care le ajută și apoi ele se îngroașă și se înalță pe tulpinile lor, spre bucuria semănătorilor.Cu ei Allahu tealaii umple de ciudă pe necredincioși.Și Allahu teala a făgăduit acelora dintre ei care cred și împlinesc fapte bune, iertare și mare răsplată.” (sura Feth:29)

Într-un hadis, Profetul nostru ne relatează, în legătură cu mareașia și treptele înalte pe care le ocupă companionii săi; **„Nu defăimați pe nici unul dintre companionii mei.Nu spuneți la adresa lor cuvinte nepotrivite gloriei lor!Jur pe Allahu teala, Cel în a cărui mână se află sufletul meu, că chiar de ați oferi pomană, aur cât muntele Uhud, nu veți primi recompensă cât unul din comapnionii mei ce oferă o grăunță de orz”** și **„Companionii mei sunt precum stelele de pe cer.Pe oricare îl veți urma veți fi salvați.”**

Eshabi suffice

Pe zidul de nord al moscheii Nebi, Profetul a construit un umbrar din ramuri de curmal.le-aporuncit tinerilor necăsătoriți, ce emigraseră din Mecca și care nu dețineau bunuri, să rămână și să doarmă aici.Numărul acestor tineri companioni care nu se despărteau de Profet și luau parte la toate cuvântările sale, oscila între zece și patru sute.Ei citeau zi și noapte Coranul cel sfânt, învățau religia și memorau hadisuri.Își petreceau majoritatea zilelor postind și majoritatea timpului împlinind acte de adorare și smerenie.

Cei ce erau educați aici, erau trimiși mai târziu la triburile nou convertite pentru a-i învăța pe aceștia Coranul și tradițiile profetice, într-un cuvânt, Islamul. Acești tineri companioni prea virtuoși reprezentau o mare armată de învățați.Profetul nostru „sallallahu teala aleyhi ve sellem„ îi iubea mult, stătea cu ei de vorbă și mâncau împreună.Cei ce trăiau aici erau numiți **Eshabi suffice**.

Într-o zi, Profetul Muhammed aleyhisselam privindu-i pe Eshabi suffice, se gândi că sunt foarte săraci.Și cu toate acestea își împlineau actele de credință cu inima împăcată.Profetul aleyhisselam se milosti și le spuse; „ **O voi, Eshabi suffice! Vă dau o veste bună.Dacă din comunitatea mea, există cineva ce acceptă aceste condiții grele în care trăiți voi, ei cu siguranță sunt prietenii mei**”

Trimisul lui Allah procura mai întâi cele necesare acestora și companioni și abia apoi încerca să rezolve necesitățile familiei sale.Ebu Hureyere relatează; „Jur pe Allahu teala în afara căruia nu există o altă divinitate, că uneori îmi presez stomacul de pământ, de foame sau îl presez cu o piatră luată de jos.Mă aflam din nou într-o astfel de situație.În acea zi stăteam pe drumul pe care venea Trimisul lui Allah la moschee.Atunci cel ce fusese trimis ca o îndurare pentru lumi, veni lângă mine.Înțelegându-mi situația, zâmbi. „**O Eba Hureyre!**”, mi se adresă Profetul. Când am răspuns; „Poftește, o Trimis al lui Allah!”, mi-a zis; „**Urmează-mă**”.L-am urmat.A intrat în casa-i binecuvântată.În casă se afla un pahar cu lapte.Îmi spuse; „**Haide, mergi și cheamă-i pe Eshabi suffice**”.Pe când mergeam să îi chem mă gândeam; „Cum să ajungă un pahar

cu lapte pentru toți Eshabi suffice? Oare îmi va rămâne și mie o înghițitură?...”I-am chemat, am venit la casa Profetului, după ce am cerut permisiunea am intrat și după ce ne-am așezat, Trimisul lui Allah îmi spuse; „**O Eba Hureyre! la acest pahar de lapte și oferă-l lor!**” Iar eu luam paharul și îl ofeream pe rând fiecărui prieten. Fiecare bea pe săturate și apoi îmi înapoia paharul. De fiecare dată vedeam că nu se împuțina deloc laptele din pahar. Astfel le-am oferit paharul tuturor prietenilor veniți. Toți au băut până s-au săturat. Apoi Profetul a luat paharul și zâmbindu-mi mi-a spus; „**O Eba Hureyre! Am mai rămas doar noi doi, care nu am băut lapte. Haide, așează-te și bea!**” M-am așezat și am băut. „**Mai bea!**”, m-a îndemnat Trimisul lui Allah și am băut. Profetul m-a mai îndemnat de câteva ori să beau, iar eu am băut de fiecare dată. În final, am zis; „Îmi jertfesc părinții pentru tine o, Trimis al lui Allah! Nu mai pot să beau. Jur pe Allahu teala, ce te-a trimis cu religia adevărată că m-am săturat”. „**Atunci dă-mi mie paharul**”, îmi spuse. I l-am dat. După ce îi aduse mulțumiri și slavă lui Allahu teala, rosti Besmele și bău laptele”.

Companionii Profetului, din Medina le arătau un profund atașament acestor companioni distinși, ce nu lipseau de la nici o cuvântare a Trimisului lui Allah din dorința de a învăța știința Islamului. Într-o seară, unul dintre Eshabi suffice, ce nu mai avea pic de putere, de foame, veni la Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem și îi spuse care era situația sa. Profetul își întrebă membrii familiei dacă au sau nu ceva de mâncare. Răspunsul primit fu; „În acest moment în casă, nu există nimic de-ale gurii în afară de apă”. Atunci Trimisul lui Allah se întoarse spre companionii săi și îi întrebă; „**Cine dorește să îl ospăteze pe acest om flămând?**” Unul dintre companionii mediniți răspunse înaintea tuturor; „Îmi jertfesc și părinții pentru tine o, Trimis al lui Allah! Îl voi ospăta eu”.

Acesta merse acasă împreună cu oaspetele său și îi spuse soției; „Pregătește ceva pentru a-l ospăta pe musafirul Trimisului lui Allah”. „În afară de mâncarea copiilor, momentan nu avem nimic de mâncare”, răspunse soția. „Mai întâi adoarme copiii, după care adu mâncarea lor”, spuse soțul. Luând mâncarea care nu ar fi ajuns decât pentru o singură persoană, acesta intră în camera în care se afla oaspetele, apoi după ce

începură să mănânce se ridică și pretinzând că așează lampa, o stinse.În întineric se așează din nou la masă și simulând că mănâncă, așteptă ca musfirul său să își potolească foamea, după care strânse masa.El împreună cu familia sa înoptă fără a mânca nimic.Dimineaua când îl întâlnește pe Trimisul lui Allah, acesta îi spuse; **„Allahu teala a fost mulțumit de gestul vostru din această noapte”**.În legătură cu compartamentul lor, Allahu teala a revelat versetul 9 din sura Hașr, **„Aceia (Ensarii), chiar dacă sunt în nevoie și sărăcie, i-au ținut pe Muhajiri mai presus de viețile lor.”**

Hadisul despre Gebrail

Trimisul lui Allah își învăța Companionii în detaliu și pe înțelesul tuturor cunoștințe islamice precum, lucrurile permise și interzise, termenii de credință și ai Islamului, toate prevederile în legătură cu rugăciunea, postul, dania și pelerinajul; explicațiile despre versetele coranice; ceea ce este permis și ceea ce este interzis dintre mâncăruri, îmbrăcăminte; cunoștințele despre jurământ, jertfă, comerț și ispășire; procedurile în legătură cu alimentația, vestimentația, vorbirea, salutul, legăturile de rudenie, vecinătate și prietenie; regulile căsătoriei, moștenirii, pensiei alimentare; despre cazuri judecătorești, pedepse,înțelegeri și parteneriate; cunoștințe de sănătate; strategii de luptă împotriva dușmanilor și judecata războiului.Punctele pe care le considera foarte importante le repeta de trei ori.Cunoștințele în legătură cu femeile, le transmitea prin intermediul soțiilor sale binecuvântate.

Hazreti Omer bin Hattab radiyallahu anh, unul dintre cei mai de seamă companioni, imamul erou al musulmanilor, recunoscut pentru faptul că spunea întotdeauna adevărul relatează;

„Era o zi...în care câțiva dintre companioni ne aflam în prezența și în serviciul Trimisului lui Allah, sallallahu aleyhi ve sellem.Acea zi, acel ceas, erau atât de onorate, de prețioase, căci primisem onoarea de a privi chipul binecuvântat al Profetului ce era o plăcere și de a-i asculta vorbele ce erau hrană pentru suflet.(pentru a putea reda onoarea și valoarea acestei zile a folosit expresia „era o zi...” Mai există un timp atât de valoros, de prețios ca acea zi în care l-au văzut pe Gebrail aleyhisselam în formă umană, când i-au auzit vocea și au primit

din gura binecuvântată a Trimisului lui Allah cunoștințele de care au nevoie toți robii, într-un mod frumos și clar?)

A venit atunci lângă noi, de parcă ar fi răsărit luna, o persoană. Hainele îi erau foarte albe, iar părul foarte negru. Nu se observau pe el semne ale unei călătorii precum praful sau transpirația. Noi, cei ce eram dintre companionii Profetului, nu îl cunoșteam. Adică nu îl văzusem niciodată. S-a așezat lângă Trimisul lui Allah, lipindu-șe genunchii de genunchii acestuia. (Această persoană era Gebrail, ce luase formă umană. Se așezase astfel pentru a ne transmite ceva foarte important. Pentru a ne arăta că nu trebuie să ne sfiim în a învăța cunoștințe religioase și de asemenea pentru a arăta că învățătorul nu trebuie să fie mândru, orgolios. Prin acest comportament, Gebrail aleyhissalam le-a arătat companionilor că fiecare poate întreba învățătorul, liber, fără rețineri, ceea ce dorește să învețe din punct de vedere religios. Căci nu este bine să te rușinezi sau să ai rețineri în a învăța religia ori în a împlini poruncile lui Allahu teala și în a învăța pe cineva religia.)

Acea persoană onorabilă își așeză mâinile pe genunchii Trimisului lui Allah și îi ceru; „O Trimis al lui Allah! Vorbește-mi, învață-mă Islamul.”

Trimisul lui Allah spuse: „**Primul stâlp al Islamului este „Mărturisirea credinței”**.” (Mărturisirea credinței reprezintă rostirea și credința din inimă a oricărei persoane ce poate vorbi și a ajuns la pubertate a formulei ”Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh” (Eu mărturisesc că cred în Allahu teala, în afara căruia nu mai există altă divinitate în cer și pe pământ, demnă de a fi adorată. El este veșnic și superior din toate punctele de vedere. Nu are nici un defect.) Și de asemenea trebuie să rostească și să creadă din toată inima că Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, (cel născut în Arabia, la Mecca, fiul lui Abdullah, din Beni Hașim, cel cu chipul precum trandafirul, cu ochii și sprâncenele negre, cu un comportament frumos, a cărui umbră nu atingea pământul și avea vorba dulce) este robul și trimisul lui Allahu teala.

”Împlinirea rugăciunii la timpul ei. Oferirea daniei. Postirea în fiecare zi a lunii Ramazan. Împlinirea pelerinajului o dată în viață de către cei care își permit.” Auzind

răspunsurile Trimisului lui Allah, acea persoană spuse; „Adevăr ai grăit o Trimis al lui Allah!” Noi, cei aflați acolo ne-am mirat la auzul celor spuse de el; „Întrebă și tot el aprobă!”

În continuare acea persoană întrebă; „O Trimis al lui Allah! Spune-mi ce este credința”

(În acest hadis nu trebuie să ne gândim la sensul lexical al cuvântului iman. Căci chiar și ignoranții arabi știau că sensul cuvântului este de a aproba, a crede. Nu se pune problema ca companionii Profetului să nu fi cunoscut sensul cuvântului. Gebrail aleyhisselam dorea să îi învețe înțelesul credinței și ceea ce reprezintă credința în Islam.) Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem le-a explicat astfel că credința se bazează pe șase principii:

„Mai întâi, trebuie să crezi în Allahu teala, în îngerii Săi, în Cărți, în trimișii Săi, în ziua de apoi, în destin și că răul și binele sunt de la Allahu teala.” Acea persoană îl aprobă din nou, zicând; „Adevărat ai grăit”. Apoi a urmat o altă întrebare; „O Trimis al lui Allah! Explică-mi ce este binefacerea”. Trimisul lui Allah îi răspunse; **”Să împlinești actele de adorare către Allahu teala, ca și cum L-ai vedea. Căci chiar dacă tu nu îl vezi, El te vede fără îndoială”**. Acea persoană întrebă în continuare; „O Trimis al lui Allah! Vorbește-mi despre judecata de apoi!” **”În legătură cu această chestiune cel pe care l-ai întrebat nu are mai multe cunoștințe decât cel ce întreabă”**, răspunse Profetul. Atunci acea persoană continuă; „Atunci spune-mi care sunt semnele ei”. Trimisul lui Allah îi răspunse; **„Vei vedea cum concubinele vor da naștere stăpânilor, cum ciobanii desculți și despuiți (îmbogățindu-se) se vor întrece în a ridica clădiri înalte”**. După aceasta se întoarse și plecă. Trimisul lui Allah se întoarse spre mine și mă întrebă; **„O Omer! Știi cine este persoana care a pus întrebările?”** „Allahu teala și Trimisul Său știi mai bine” am răspuns. Atunci Trimisul lui Allah spuse; **„Era Gibril (Gebrail). A venit pentru a vă învăța religia”**

Profetul Muhammed aleyhisselam le explica companionilor săi conform rangului lor religios, pe înțelesul fiecăruia. Într-o zi pe când trecea, Hazreti Omer, unul dintre cei mai superiori companionii, văzu că Trimisul lui Allah îi povestea ceva lui Hazreti Ebu Bekir. Li se alătură și ascultă. Văzură și alți

companioni acest lucru, însă nu îndrăzniră să se apropie. A doua zi, când îl văzură pe Hazreti Omer îl rugară; „O Omer! Trimisul lui Allah ieri vă spunea ceva. Spune-ne și nouă, ca să învățăm și noi”. Căci Trimisul lui Allah spunea mereu; „**Spuneți-le și fraților voștri în religie ceea ce auziți de la mine!**”. Hazret Omer le răspunse; „Ieri Hazreti Ebu Bekir întreba sensul unui verset din Coran, pe care nu l-a înțeles. Trimisul lui Allah îi explica lui. Am stat și am ascultat o oră, dar nu am înțeles nimic.” Deoarece Trimisul lui Allah îi explica lui Hazreti Ebu Bekir conform treptei sale religioase înalte. Hazreti Omer se afla pe o treaptă atât de înaltă, încât Trimisul lui Allah a spus; „**Eu sunt ultimul dintre profeți. După mine nu va mai veni un alt profet. Dacă după mine ar mai fi urmat un alt profet, Omer ar fi fost profet.**” Cu toate că se afla pe o treaptă atât de înaltă din punct de vedere religios, iar limba sa maternă era araba, nu a putut înțelege comentariul versetului care îi era explicat lui Hazreti Ebu Bekir. Asta arată că Hazreti Ebu Bekir se afla pe o treaptă mai înaltă. Hazreti Ebu Bekir, și Hazreti Gebrail de asemenea îl întrebau pe Trimisul lui Allah despre comentariile asupra versetelor din Coran. Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem le-a explicat companionilor săi tot Coranul. Astfel precum își învăța companionii cunoștințele islamice, tot astfel Trimisul lui Allah judeca, asculta martorii și rezolva și cele mai grele neînțelegeri.

Convertirea la Islam a lui Selman Farisi

Cu fiecare zi care trecea lumina Islamului se răspândea și numele Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem prindea rădăcini în inimile oamenilor. Oamenii învățați ce așteptau venirea sa, alergau plini de emoție către Medina, unde erau onorați cu primirea Islamului. Unul dintre aceștia era și Hazreti Selman Farisi. El relatează astfel convertirea sa:

„Eu sunt originar din Isfahan, Iran, din satul Gey. Tatăl meu era cel mai înstărit om din sat, deținând multe bunuri și terenuri. Eram unicul copil al familiei, iar tatăl meu mă iubea nespus. De aceea m-a crescut ca pe o fată nepermițându-mi să ies din casă. Deoarece tatăl meu era mecusi (închinător la foc), m-a inițiat și pe mine fără cusur în tainele acestei credințe. În casa noastră ardea permanent un foc pe care îl adorăm și

căruia ne prosternam. Deoarece tatăl meu deținea multe proprietăți, într-o zi m-a scos afară și mi-a zis; „Fiule! Când voi închide ochii, tu vei fi proprietarul tuturor acestor terenuri și bunuri, așa că mergi și cunoașteți proprietățile”. „Bine” am zis și am pornit să mă plimb prin grădini.

Într-o zi pe când mergeam să văd câmpurile am văzut o biserică. Am auzit vocile creștinilor, iar când am ajuns lângă ei am văzut că împlineau acte de adorare. Eram uimit căci nu mai văzusem așa ceva până atunci. Căci actele noastre de adorare nu constau decât în aprinderea unui foc căruia i te închinai. Însă ei se rugau unei divinități pe care nu o vedeau. Mi-am spus atunci; „Pe Allah, religia lor cu siguranță este dreaptă, iar a noastră greșită”. I-am urmărit plin de uimire până seara. Începea să se însereze fără ca eu să fi ajuns la câmpurile noastre. Atunci i-am întrebat; „Unde se află centrul acestei religii?” „În Șam (Damasc)” mi-au răspuns ei. „Dacă merg acolo mă vor accepta?” am întrebat, iar ei mi-au răspuns afirmativ. „Este printre voi cineva care va pleca în curând spre Șam?” am întrebat și mi-au răspuns că peste puțin timp va pleca o caravană în acea direcție. Oamenii cu care am vorbit erau în număr mic și veniseră din Șam în Isfahan.

Fiind prins cu acestea, am întârziat acasă, iar tatăl meu îngrijorat atrimis oameni și au început să mă caute. Pe când se îngrijorau pentru mine, m-am întors acasă. Tatăl meu mă întrebă; „Unde ai fost în tot acest timp? Te-am căutat peste tot.” Iar eu i-am povestit; „Tăicuță! Azi ieșisem să merg pe câmp, însă pe drum am văzut o biserică creștină. Am intrat și am văzut că ei cred într-o divinitate atotputernică pe care nu o văd. Am fost uimit de rugăciunile lor și i-am privit până s-a înserat. Am înțeles că religia lor este cea adevărată.” Auzind acestea tatăl meu mi-a spus; „O fiul meu! Greșești, religia strămoșilor tăi este mult mai bună decât a lor. Religia lor este greșită. Să nu cumva să te lași înșelat și să crezi în religia lor!” „Nu este adevărat, religia lor este mai bună decât a noastră, este religia adevărată, iar a noastră este greșită”, i-am răspuns eu. La auzul spuselor mele, tatăl meu s-a înfuriat și legându-mă de mâini și de picioare m-a închis în casă.

În situația aceasta așteptam vești de la caravana care trebuia să pornească spre Damasc. În cele din urmă am primit vești că

acei călugări creștini au pregătit caravana de plecare. Mi-am dezlegat legăturile și am fugit către biserica unde se găsea caravana. Le-am explicat că nu mai pot trăi aici și m-am alăturat lor în drumul spre Șam. Ajuns acolo am întrebat care este cel mai mare învățat creștin. M-au îndrumat către o persoană. Am mers la ea și i-am explicat situația mea, cerându-i să rămân lângă el, în slujba sa, pentru a mă învăța creștinismul. L-am rugat să mă învețe despre Allahu teala. A acceptat, astfel că am început să îl slujesc și să mă ocup de treburile bisericii. Iar el mă învăța creștinismul.

Însă mai târziu am înțeles că era un om rău. Deoarece tot aurul și argintul pe care îl dădeau creștinii ca pomană pentru ce-i săraci, el îl oprea pentru sine. Adunase șapte vase pline cu aur și argint. În afara mea nu cunoștea nimeni acest lucru. După un timp a murit, iar creștinii s-au adunat pentru a-l îngropa. Le-am spus, atunci; „De ce îl respectați atât, el nu era o persoană demnă de respect!” Nu m-au crezut. Atunci le-am arătat locul celor șapte vase cu aur și argint pe care le adunase. Au scos aurul și argintul și spunând; „Acest om nu merită să fie îngropat” l-au aruncat undeva acoperindu-l cu pietre. Iar în locul său a trecut altcineva.

Acesta era într-adevăr un om învățat, ascet, ce nu acorda nici o importanță acestei lumi. El se preocupa doar delumea de apoi și își petrecea zilele și nopțile în rugăciune. L-am plăcut mult și am rămas mult timp lângă el. Îl slujeam cu plăcere și ne împlineam împreună rugăciunile.

Într-o zi l-am întrebat; „O stăpâne! Sunt de mult timp lângă dumneavoastră și vă iubesc mult, căci împliniți poruncile lui Allahu teala și vă feriți de ceea ce a interzis. Când veți muri, ce măsfătuți să fac?” „Fiule, în Șam nu a mai rămas nimeni care să poată îndrepta oamenii. Toți cei la care ai apela, te vor strica. Însă în Mosul există o persoană. Sfatul meu este să mergi să o cauți”, fu răspunsul său.

După moartea sa am mers în Mosul, am găsit persoana despre care îmi vorbise stăpânul meu și i-am povestit tot ceea ce mi se întâmplase. M-a acceptat în slujba sa. La fel ca și celălalt și acesta nu era atras de această lume și își petrecea timpul în adorarea lui Allahu teala. L-am slujit și pe el o lungă perioadă de timp. Însă într-o zi s-a îmbolnăvit. Când i se apropie timpul morții

i-am pus și lui aceleași întrebări.Mi-a recomandat pe cineva din Nusaybin.După decesul său am plecat imediat spre acest oraș.Am găsit persoana recomandată și mi-am exprimat dorința de a rămâne lângă el.A acceptat și astfel am rămas o perioadă de timp și în slujba sa.Când s-a îmbolnăvit, l-am rugat să mă trimită altcuiva, iar el m-a trimis la un alt învățat în Amorium(zona Hisarköy-Turcia, de astăzi), un oraș roman.După moartea sa am pornit spre Amorium, am găsit acea persoană și am rămas și în slujba ei o bună perioadă de timp

În apropierea morții sale l-am rugată-mi recomande pe altcineva, însă el mi-a spus; „Pe Allah nu cunosc pe nimeni potrivit, în aceste vremuri.Însă timpul când va veni profetul timpului de pe urmă este aproape.El va veni dintre arabi, va emigra din locul său de baștină într-un oraș pietros în care se găsesc mulți curmali.El nu primește pomană, însă primește cadouri.Are între cei doi umeri sigiliul profeției.” După moartea acestui învățat am hotărât conform sfatului său să plec către regiunile arabe.

Pe când lucram în Amorium aveam o vacă și câteva oi.O caravană a tribului Kelb pleca spre țările arabe, astfel că i-am rugat; „Luați aceste animale, dar duceți-mă către provincia arabă!”.Au acceptat și m-au luat cu ei, însă când am ajuns în locul numit Vadi-ul-Kura, m-au trădat și m-au vândut ca sclav unui evreu.Acolo am văzut curmali și m-am gândit că este posibil ca acel loc să fie orașul în care va emigra ultimul profet.După ce l-am slujit pe acesta un timp, m-a vândut vărului său, care m-a dus în Medina.Când am ajuns în Medina m-am simțit de parcă mai văzusem acest oraș, ce mi-a intrat în suflet.Zilele mele în Medina treceau cu lucrul în grădinile evreului ce mă cumpăraseră.Pe de altă parte eram cuprins de nerăbdarea de a-mi atinge adevăratul scop.

Într-o zi pe când mă urcasem într-un curmal și lucram, stăpânul meu vorbea cu cineva sub un copac.La un moment dat au spus; „De-ar pieri triburile Evs și Hazrej.A sosit în Kuba cineva din Mecca ce pretinde că este profet.Iar membrii acestor triburi l-au acceptat și îmbrățișează religia lui...” Când am auzit vorbele lui am simțit că mă pierd.Am coborât imediat și l-am întrebat pe acel om; „Ce spui?” Stăpânul meu m-a pălmuit, spunându-mi; „Ce te interesează, de ce întrebi, tu vezi-ți

detreaba ta!” În acea seară, luând la mine câteva curmale am pornit imediat spre Kuba. Am intrat la Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem și i-am spus; „Tu ești un om dreptcredincios, iar în preajma ta sunt oameni nevoiași. Am adus aceste curmale ca pomană”.

Trimisul lui Allah și-a chemat companionii și i-a îndemnat să mănânce. Ei au mâncat, însă el nu a mâncat deloc. Atunci mi-am spus în sinea mea; „Iată acesta este unul din semne. Nu primește pomană”. După ce Trimisul lui Allah a venit în Medina, am luat iar câteva curmale și i le-am oferit spunându-i „Acestea sunt cadou”. De această dată a mâncat împreună cu companionii care se aflau lângă el. „Iată și al doilea semn” mi-am zis atunci. Curmalele pe care le-am dus erau în jur de douăzeci și cinci, însă sămburi curmalelor mâncate erau aproximativ o mie. Prin miracolul Trimisului lui Allah curmalele se înmulțiseră. „Iată încă un semn”, mi-am zis. Când am mai mers o dată la Trimisul lui Allah, îngropau o persoană decedată. M-am apropiat foarte mult deoarece îmi doream foarte tare să pot vedea sigiliul profeției. Înțelegându-mi dorința, profetul își ridică cămașa. L-am zărit sigiliul profeției, m-am repezit și l-am sărutat și am izbucnit în plâns. Atunci am rostit mărturisirea de credință și am devenit musulman.

Apoi i-am povestit Profetului în amănunt toate peripețiile prin care am trecut. Cuprins de mirare la auzul povestirii mele, mi-a cerut să povestesc toate acestea și companionilor săi. Aceștia s-au strâns, iar eu le-am povestit în cel mai mic detaliu toate cele prin care am trecut...”

În momentul convertirii Selman Farisi nu cunoștea limba arabă, de aceea a cerut un traducător. Fu adus un evreu care traducea exact contrariul cuvintelor elogioase spuse de Selman Farisi în legătură cu Profetul Muhammed aleyhisselam. Atunci veni Gebrail aleyhisselam ce îi transmise Trimisului lui Allah exact cuvintele lui Hazreti Selman. Evreul înțelegând ce se întâmplase, rosti mărturisirea de credință și îmbrățișă Islamul.

După convertire Selman Farisi mai continuă o perioadă munca de sclav. Însă după ce Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi ceru; „**O Selman, eliberează-te din sclavie**”, merse la stăpânul său și îi ceru să îl elibereze. Evreul acceptă cu greu și îi condiționează eliberarea astfel; să sădească 300 de curmali pe

care să îi îngrijească până vor rodi și să îi dea 40 de rukye (o unitate de măsură a acelei vremi) de aur.

Hazreti Selman îi spuse Profetului cerința stăpânului său, iar acesta le ceru companionilor săi; **„Ajutați-vă fratele”**. Astfel că au adunat 300 de puieti de curmal. Trimisul lui Allah le spuse; **„Pregătiți gropile pentru acești puieti și apoi anunțați-mă”**. După ce au pregătit gropile și l-au anunțat, Profetul a venit și a plantat acei puieti cu mâinile-i binecuvântate. Un singur puiet a fost sădit de Hazreti Omer. În acel an toți puietii sădiți, cu excepția celui sădit de Hazreti Omer, au rodit. Trimisul lui Allah l-a scos din pământ și pe acela și l-a săit cu mâna sa din nou, iar pomul a rodit pe loc.

Selman Farisi relatează; „Într-o zi mă căuta un om și întreba; „Unde este Selman Farisi, sclavul care s-a înțeles cu stăpânul său să fie eliberat pentru o anumită sumă?” M-a găsit și mi-a dat o bucată de aur de mărimea unui ou. Am luat aurul și m-am dus la Trimisul lui Allah pentru a-i relata cele întâmplate”

Trimisul lui Allah îmi spuse; **„la această bucată de aur și plătește-ți datoria”**. „O Trimis al lui Allah! Dar această bucată de aur nu are greutatea aurului pe care mi l-a cerut stăpânul evreu”, am răspuns. Trimisul lui Allah luă aurul și își trecu limba peste el. „Ia-l! Allahu teala îți va completa datoria”, spuse Profetul. Pentru Allah, când am cântărit-o era exact cât mi se ceruse, astfel că am dus-o stăpânului meu și m-am eliberat din sclavie”.

Din acea zi Hazreti Selman Farisi s-a alăturat companionilor din Eshabi suffice.

Îngerii veneau să asculte

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem recita Coranul atât de frumos, de dulce și emoționant încât până și necredincioșii care îl ascultau erau plini de admirație. Erau foarte mare numărul celor care se converteau după ce îl ascultau. Hazreti Bera bin Azib relatează; „L-am ascultat pe Trimisul lui Allah recitând sura Tin într-o zi după rugăciunea de seară (yatsî-`isha). Recita atât de frumos. Nu am mai ascultat pe nimeni cu o voce și o citire atât de perfecte”.

Printre companionii Profetului erau mulți care aveau voce frumoasă care plângeau și produceau plânsete la recitarea

Coranului. Unul dintre aceștia era Useyd bin Hudayr. Într-o noapte își lega calul lângă el și apoi începu să recite sura Bakara. Calul tresări deodată. Hazreti Usayd se opri și calul se liniști. Când începu să recite iar, calul se neliniști din nou. Când Hazreti Usayd tăcu, calul se calmă. Fiul său, Yahya dormea în apropiere de locul unde se afla calul. Temându-se ca animalul neliniștindu-se să nu-i rănească copilul, Hazreti Usayd se opri. Privind spre cer observă niște lumini ce străluceau într-o ceață precum umbra unui nor. Observă că atunci când se opri din recitat, luminițele se înălțară spre cer și se pierdură. Dimineață merse la Trimisul lui Allah și îi povesti cele întâmplate. **„Știi ce erau acele lumini?”**, îl întrebă Trimisul lui Allah. **„Îmi jertfesc părinții pentru o Trimis al lui Allah! Nu știu”**, am răspuns eu. Profetul Muhammed aleyhisselam îmi spuse atunci; **„Erau îngeri. S-au apropiat la auzul vocii tale. Dacă ai fi continuat să reciti Coran, te-ar fi ascultat până dimineață, iar oamenii i-ar fi putut vedea și contempla. Căci nu s-ar fi putut ascunde de ochii oamenilor”**.

Unul dintre cei care recitau Coranul cel Sfânt foarte emoționant. Când recita din Coran în timpul rugăciunii, nu-și putea reține lacrimile. Cei ce îl vedeau astfel îl admirau. Într-o zi necredincioșii se adunară și vorbeau între ei; „Acesta, recită plângând plin de emoție ceea ce a adus profetul. Ne temem că femeile și copiii noștri vor fi afectați și vor îmbrățișa Islamul.”

Unul dintre musulmanii ce l-a iubit pe Profet, doar la vederea chipului său binecuvântat, ce rămânea pierdut în admirație la auzul vorbelor sale binecuvântate și a versetelor din Coran pe care le recita, era Abdullah bin Selam.

Acesta fusese un învățat evreu înainte de convertire și cunoștea foarte bine Tora și Evanghelia. El relatează următoarele în legătură cu convertirea sa; „Eu învățasem de la tatăl meu Tora și explicațiile în legătură cu ea. Într-o zi tatăl meu mi-a vorbit despre semnele și acțiunile ultimului profetului și mi-a spus; „Dacă el va veni dintre fiii lui Harun (Aaron) îl voi urma, însă în caz contrar, nu!” El a murit înainte de venirea Profetului în Medina.

Când am auzit că Trimisul lui Allah și-a anunțat profeția în Mecca, cunoșteam numele, semnamentele și timpul venirii sale. De aceea l-am așteptat. Am ascuns însă aceasta tăcând

față de evrei până când Trimisul lui Allah a sosit în Kuba și a fost oaspete în casa fiilor lui Amr bin Auf.

Într-o zi pe când culegeam curmale din grădină, un om strigă; „Azi a sosit omul arabilor”. M-a cuprins un tremur și am rostit imediat „Allahu ekber”. Mătușa mea, Halide binti Haris, care se afla sub copac, o femeie foarte bătrână mă certă la auzul spuselor mele; „Fie ca Allah să nu te ajute și să nu ți se împlinească dorințele. Pe Allah nu te-ai fi bucurat atât dacă ai fi auzit de venirea lui Musa bin Imran” „O mătușă, jur pe Allah că el este fratele lui Musa bin Imran, este un profet ca și el, urmează aceeași cale și a fost trimis să predice ca și el unicitatea lui Allahu teala”, i-am răspuns.

Atunci mătușa mea mă întrebă; „O nepoate! Acesta este cumva profetul care va veni în apropierea sfârșitului lumii, a cărui venire ne-a fost vestită?” I-am răspuns afirmativ, iar ea m-a aprobat.

Când Profetul a intrat în Medina m-am amestecat în mulțime pentru a-l vedea. Imediat ce i-am zărit chipul binecuvântat mi-am zis; „Aceasta nu este o față mincinoasă!” Trimisul lui Allah le vorbea oamenilor adunați despre Islam și le dădea sfaturi. Hadisul pe care l-am auzit acolo pentru prima oară este următorul;

„Răspândiți salutul (selam) printre voi, hrăniți-i pe cei flămânzi, vizitați-vă rudele apropiate, împliniți rugăciunea când oamenii dorm. Astfel veți intra în pace, în Paradis.”

Prin puterea profeției sale mă recunosc și mă întrebă; „**Tu ești Ibni Selam, învățatul din Medina?**”. Eu am aprobat și atunci mi-a cerut să mă apropii și mă întrebă; „**O Abdullah! Spune pentru numele lui Allah! Nu ai învățat tu calitățile mele, din Tora?**” Iar eu l-am întrebat; „Care sunt însușirile lui Allahu teala?”. A așteptat un pic, timp în care a venit Gebrail aleyhisselam și i-a revelat sura Ihlas: auzind această sură recitată de Trimisul lui Allah, i-am spus Profetului; „Da Trimis al lui Allah! Ai dreptate și mărturisesc că nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala și că tu ești robul și trimisul Său”. Astfel am rostit mărturisirea de credință și am devenit musulman.”

Apoi am continuat; „O Trimis al lui Allah! Evreii sunt oameni răi, care mint mult, defăimează și calomniază neîntemeiat. Întrebați-i mai întâi pe ei, despre mine!” ,iar apoi m-am ascuns într-o parte

a casei.În urma mea a intrat înăuntru un grup format din liderii evreilor.Profetul i-a întrebat; „**Printre voi se află o persoană numită Abdullah bin Selam, ce fel de om este?**” „El este cel mai mare învățat al nostru și de asemenea este fiul celui mai mare învățat al nostru! Ibni Selam este cel mai bun dintre noi și este fiul celui mai bun dintre noi!”, au răspuns ei.Atunci Trimisul lui Allah i-a întrebat; „**Ce ați zice dacă el s-ar fi convertit la Islam?**” Evreii răspunseră fără a sta pe gânduri; „Allah să ne ferească de așa ceva!”.

Atunci ieșind din locul în care mă ascundeam le-am spus; „O voi evrei! Fiți cu frică de Allahu teala!Acceptați ceea ce v-a venit.Jur pe Allahu teala și voi știți bine că Trimisul lui Allah, ale cărui însușiri și nume sunt prezentate în Tora este acesta.Eu mărturisesc că nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala.Și de asemenea mărturisesc că Muhammed aleyhisselam este robul și trimisul Său.” Astfel le-am arătat că îl acceptasem pe Trimisul lui Allahu teala.Imediat evreii începură să mă defăimeze; „El este cel mai rău dintre noi și fiul celui mai rău dintre noi” spuseră ei inventând multe alte cusururi. „O Trimis al lui Allah! De asta îmi era teamă.Nu v-am spus de la început că sunt un neam rău, mincinos și defăimător ce nu se dau în lături de la răutate? Iată spusele mele s-au adevărit!” Trimisul lui Allah le spuse evreilor; „**Prima voastră mărturie este de ajuns, iar cea de-a doua este inutilă**”. În urma acestor cuvinte m-am întors acasă și mi-am chemat și familia la Islam.Toți împreună cu mătușa mea au acceptat religia lui Allahu teala.

Convertirea mea i-a înfuriat pe evrei, astfel că au început să facă presiuni asupra mea.Ba chiar unii dintre savanții evrei îmi spuneau în încercarea de a mă îndepărta de Islam; „Nu va veni nici un profet dintre arabi, omul acesta nu poate fi decât un conducător”, însă nu și-au putut atinge scopul.”

Împreună cu el s-au convertit și: Sa`lebe bin Sa`ye, Useyd bin Sa`ye, Esed bin Ubeyd și unii evrei.Însă unii dintre învățații evrei au afirmat; „Doar cei mai răi dintre noi au crezut în Muhammed (aleyhisselam).Dacă ar fi fost dintre cei buni nu s-ar fi lepădat de religia strămoșilor noștri.” În legătură cu afirmațiile lor Allahu teala a revelat versetul 113 din sura Al-i Imran; „**Dar ei nu sunt toți la fel.Se află printre oamenii Scripturii o**

comunitate dreaptă, care recită versetele lui Allah în timp de noapte și se prosternează”

Alte evenimente ce au avut loc în primul an al emigrării

În primul an al emigrării, au decedat dintre ensari; Es`ad bin Zurare, Bera bin Ma`rur, Kulsum bin Hidm, iar dintre muhajiri; Osman bin Maz`un. A venit permisiunea pentru luptele cu necredincioșii. De asemenea Hazreti Ebu Bekir și Hazreti Bilali Habeși radiyallahu anhum, nesuportând clima și apa Medinei s-au îmbolnăvit de malarie. Trimisul lui Allah se rugă la Allahu teala; „**O Doamne! Fă-ne să iubim Medina așa cum ne-ai făcut să iubim Mecca și dă-ne nouă belșug și bunăstare**” Allahu teala i-a acceptat ruga și le-a făcut Medina plăcută, atât muhajirilor cât și ensarilor.

În acest loc au avut loc și luptele de la Ebva, Veddan, la care Profetul a luat parte personal. La începutul celui de-al doilea an au urmat incursiunile la Buvat, Safevan, Zulușeyre în care nu au avut loc lupte.

Primul tratat scris

Politeiștii mecani încercau să continue în Medina, ceea ce nu reușiseră în Mecca. Trimiteau scrisori de amenințare atât politeiștilor din Medina, cât și triburilor de evrei din Medina. Amenințările lor au dus la apropierea evreilor de Trimisul lui Allah.

În acest timp evreii veniră la Profetul Muhammed cu următoarea propunere; „Am venit să facem pace cu voi. Vrem să facem un pact, astfel încât nici una din părți să nu aibă de suferit”. Astfel că Trimisul lui Allah a făcut un pact cu cincizeci și cinci de clauze, dintre care :

- 1.-Acesta este un pact între Trimisul lui Allah Muhammed aleyhissalam din partea musulmanilor din Mecca și Medina, cei ce îi urmează cât și cei ce se vor alătura mai târziu și cei care luptă cu ei
- 2.-Fără îndoială că ei sunt un grup diferit de ceilalți oameni.
- 3.-Fiecare trib să plătească în comun plata necesară pentru eliberarea prizonierilor (conform justiției musulmane).
- 4.-Orice musulman să se declare împotriva oricui se revoltă sau caută să semene ură și dușmănie, chiar de ar fi propriul său fiu.

5.-Evreii ce se supun musulmanilor să primească sprijin și ajutor, să nu fie răniți și nici un dușman să nu fie ajutat împotriva lor.

6.-Evreii și musulmanii vor forma un grup, fiecare fiind liber să își trăiască religia.

7.-Nici unul dintre evrei nu va putea participa la o campanie militară fără acordul lui Muhammed aleyhisselam.

8.-Nimeni nu va aduce vreun prejudiciu celor care iau parte la înțelegere, iar cel care este persecutat va primi ajutor.

9.-Valea Medinei este o zonă de neatins, sigură pentru toți cei ce fac parte din această înțelegere.

10.-Nimeni nu va apăra politeiștii mecani și nici pe cei ce le oferă ajutor.

11.-Musulmanii și evreii se vor într-ajutora împotriva celor ce vor ataca Medina.

Prin acest pact, evreii deveneau (aparent) prietenii musulmanilor, nepurtându-le dușmănie sau ură.

O Preaiubitul meu! Nu te întrista!...

Înainte de emigrarea Trimisului lui Allah în Medina, liderul tribului Hazrej, Abdullah bin Ubey, ar fi fost ales conducător al Medinei. În urma tratatelor de la Akabe, a emigrării, majoritatea membrilor triburilor Evs și Hazrej devenind musulmani, Abdullah bin Ubey nu și-a mai putut atinge scopul. De aceea acesta nutrea o ură ascunsă față de Profetul Muhammed aleyhisselam și companiilor muhajiri, ce se extinse mai târziu și asupra companiilor mediniți. Împreună cu alți oameni ca el, au format un grup de ipocriți. În prezența musulmanilor afirmau că au îmbrățișat Islamul, iar în absența musulmanilor îi ridiculizau. Astfel au început încet încet să semene pe ascuns semințele discordiei și să producă sediciune. Au mers atât de departe încât au transmis exact inversul cuvintelor Profetului și au încercat să le schimbe.

Evreii ce nutreau o ură ascunsă față de Trimisul lui Allah au semnat cu acesta un tratat. Au venit în grupuri la Profet și i-au pus întrebări grele. Din răspunsurile primite au înțeles că Hazreti Muhammed aleyhisselam este adevăratul Trimis al lui Allahu teala. Însă din invidie și încăpățănare nu au acceptat Islamul. Trimisul lui Allah a spus cu privire la aceștia; „**Dacă**

doisprezece din învățații evrei s-ar fi convertit, toți evreii ar fi devenit musulmani”.Allahu teala a revelat următorul verset (41: Maide) pentru a-i alina tristețea preaiubitului Său trimis: „**O Trimisule! Să nu te întristeze ceicare se grăbesc spre necredință, dintre aceia care zic cu gurile lor: ”Noi credem!” fără ca inimile lor să creadă, și nici dintre aceia care s-au iudaizat (evreii din tribul Kureyza) și care ascultă numai de minciună și care ascultă de un alt neam, ce nu a venit niciodată la tine (evreii din Hayber) și care răstălmăcesc cuvintele după ce ele au fost bine rânduite.Ei spun: „De vi s-a dat acest lucru, luați-l, iar de nu vi s-a dat, fiți prevăzători (și feriți-vă de el)! Însă pentru acela pe care Allahu teala dorește să-l ispitească, tu nu-l vei putea apăra.Aceia ale căror inimi Allahu teala nu a voit să le curețe, vor avea parte în această lume, de rușine, iar în Lumea de Apoi, de chin nemăsurat.”**

În urma tratatului unii dintre companioni legaseră prietenii cu vecinii lor evrei.Revelând versetul 118 din sura Al-i Imran Allahu teala le-a interzis aceste legături: „ **O voi cei care credeți!Nu luați prieteni de încredere dintre cei care nu sunt ai voștri, căci ei nu vor înceta să vă încurce! Ei doresc numai răul vostru.Ura se ivește din gurile lor, dar ceea ce ascund piepturile lor e și mai mare.Noi v-am arătat vouă semne limpezi, dacă voi puteți pricepe...”**

Politeiștii mecani nu încetau cu amenințările și provocările lansate asupra politeiștilor mediniți, cât și asupra evreilor și triburilor din apropierea Medinei.Încercau să stingă lumina Islamului cât mai repede posibil și să scape cumva de persoana Profetului Muhammed aleyhisselam.

Răspunsul Trimisului lui Allah la toate aceste acțiuni fu de fiecare dată, pacea.Unii dintre companionii Profetului erau de părere că a venit timpul să înfrunte dușmanul și exprimau aceasta prin rugile lor către Allahu teala; „O Doamne! Nu există nimic mai prețios pentru noi decât să ne luptăm cu acești necredincioși, pe calea Ta.Acești necredincioși mecani, care nu au acceptat profeția preaiubitului Tău trimisși l-au alungat din Mecca. O Allah! Sperăm că ne vei permite să ne luptăm cu ei!...”

Trimisul lui Allah aștepta porunca lui Allahu teala și acționa în consecință. Dar iată că veni timpul, Gebrail aleyhisselam veni cu revelația; **„Luptați pe calea lui Allahu teala împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allahu teala nu-i iubește pe cei care încep lupte!** (Nu vă atingeți de cei ce nu se luptă cu voi. În timpul luptei nu omorâți femeile, copiii și bătrânii. Nu recurgeți la torturi.) **Omorâți-i** (pe necredincioși) **unde-i prindeți și alungați-i de acolo** (Mecca) **de unde v-au alungat! Iar schisma e mai rea decât omorul. Dar nu luptați împotriva lor în apropierea Moscheii Haram, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință! Dacă ei însă conțin atunci Allahu teala este Gafur, Rahim (Iertător, Îndurător).”** (Bakara: 190-192) Într-un verset revelat ulterior se spune; **„Luptați-vă cu ei până ce nu va mai fi necredință și credința va fi numai în Allahu teala. Dar dacă ei conțin, atunci nu mai există vrăjmășie, decât împotriva celor nelegiuți.”** (Bakara: 193)

Primele activități militare

Pentru a asigura securitatea Medinei și pentru a controla acțiunile dușmanilor, preanobilul Profet, a format mici unități militare cu un număr de membri ce oscila între patru sute și cinci sute de oameni. Luptele la care Profetul a participat și pe care le-a condus personal poartă numele de gaza. Pentru a evita atacurile neașteptate ale dușmanilor, Profetul Muhammed aleyhisselam a implementat procedura de pază și supraveghere, luând măsurile de siguranță necesare.

Politeiștii trebuiau slăbiți din punct de vedere economic și comercial. De aceea trebuiau tăiate rutele comerciale către Siria. În acest timp primiră vești că o caravană a necredincioșilor va trece prin apropierea Medinei. Profetul Muhammed aleyhisselam ordonă imediat pregătirea unei expediții, numindu-l pe Hazreti Hamza comandat peste 30 de călăreți. Trimisul lui Allah îl sfătui pe acesta să fie cu frică de Allahu teala și să se poarte bine cu cei aflați sub comanda sa; **„Porniți la luptă pe calea lui Allahu teala, rostindu-l numele! Luptați-vă cu cei ce nu îl recunosc pe Allahu teala...”** Îi oferi lui Hazreti Hamza un steag alb și îi trimise la luptă.

Hazreti Hamza cu cei 30 de oameni porni către 300 de călăreți ce apărau caravana politeiștilor. Când caravana ce mergea de la Damasc către Mecca ajunse în locul numit Sifr-ul Bahr se întâlniră. Glorioșii companioni se pregătiră imediat de luptă. În acel moment Mejdî bin Amr el Juheni, ce se afla acolo și era aliatul ambelor tabere, interveni, gândindu-se că numărul musulmanilor este redus, iar numărul politeiștilor mare, ceea ce ar fi dus la înfrângerea musulmanilor. Acesta credea în continuitatea veșnică a statului musulman, de aceea a intervenit pentru înțelegerea celor două părți. Hazreti Hamza și prietenii săi se întoarseră în Medina. Aici i se prezintă situația Trimisului lui Allah, care apreciind gestul lui Mejdî spuse; „Binecuvântat să fie, a procedat bine”

În continuare au urmat și alte expediții. Hazreti Ubeyde bin Haris împreună cu 60-80 de luptători fu trimis la Rabig. Necredincioșii temându-se de musulmani găsiră că e mai sănătos să o ia la fugă.

Trimisul lui Allah dori să organizeze o expediție către Nahle pentru a-i supraveghea pe politeiștii kureyiși. De asemenea dorea ca în fruntea soldaților să îl numească pe Ebu Ubeyde bin Jerrah. Însă acesta auzind hotărârea Profetului, începu să plângă la gândul despărțirii de Trimisul lui Allah. Atunci Profetul îl numi în locul său pe Abdullah bin Jahș.

Abdullah bin Jahș era unul din companionii care trăiau Islamul plini de emoție. După ce s-a convertit necredincioșii l-au supus torturilor, chinurilor, însă prin puterea credinței acesta le-a ținut piept. Din acest motiv, Trimisul lui Allah le-a spus companionilor despre Abdullah bin Jahș; „...**Dintre voi este el cel ce a îndurat cel mai mult foamea și setea**” Auzind veștile pe care Profetul le spunea despre martiri, Abdullah bin Jahș și-a dorit foarte mult să devină martir, astfel că în lupte întotdeauna se lupta eroid în primele rânduri.

Hazreti Abdullah bin Jahș relatează: „În acea zi, după rugăciunea de noapte, Trimisul lui Allah mă chemă la el. **„Dis de dimineață să vii la mine. Să fii înarmat căci te voi trimite undeva.”**

Dimineață înarmat cu arc și săgeți, cu geanta și scutul m-am prezentat la moschee. Trimisul lui Allah după împlinirea rugăciunii de dimineață se întorse acasă, iar eu deoarece

venisem înaintea sa îl așteptam la ușă. A găsit câțiva oameni dintre muhajiri care plecau cu mine. Mi-a înmânat o scrisoare, spunându-mi; **„Te-am numit comandant peste acești oameni! Mergi! După două nopți de drum, deschide scrisoarea și urmează instrucțiunile”** „O Trimis al lui Allah, în ce direcție să mă îndrept?” l-am întrebat. **„Urmează drumul spre Nejdiye. La Rekiye îndreaptă-te spre fântână!”** fu răspunsul.

Odată cu numirea lui Abdullah bin Jahș drept comandant, s-a folosit pentru prima dată termenul de Emir-ul-mu`minin (conducător al dreptcredincioșilor). El a fost primul comandant din istoria Islamului ce a purtat acest titlu. Împreună cu grupul de 8 sau 10 oameni, ajunse, după două zile, în zona Melel unde deschise scrisoarea în care scria;

„În numele lui Allahu teala, Cel Milostiv, Îndurător. Când vei citi această scrisoare, în numele și bunăvoința lui Allahu teala, vei fi pe drumul dintre Mecca și Taif, către valea Nahle. Să nu-ți forțezi nici unul dintre camarazi să te urmeze! Supravegheați caravana qureișă și transmiteți-ne informațiile”

După citirea scrisorii, Emir-ul-mu`minin, Abdullah bin Jahș spuse sărutând și ducând la frunte scrisoarea, în semn de respect: „Noi suntem robii lui Allahu teala și la El ne va fi întoarcerea. Am auzit și mă supun. Voi împlini porunca lui Allahu teala și a preiubitului Său Trimis.” Apoi întorcându-se către camarazii săi le adresă următoarele cuvinte: „Cei care doresc să devină martiri, să mă urmeze. Cei ce nu vor se pot întoarce. Nu voi forța pe nimeni. Iar de nu veți veni, voi merge singur, să împlinesc porunca Trimului lui Allahu teala.” Prietenii săi rostiră toți odată: „Noi am auzit porunca Trimisului lui Allah. Ne supunem lui Allahu teala, Trimisului Său și ție. Mergi unde dorești prin bunăvoința lui Allahu teala.”

Acest mic grup, din care făcea parte și Sa`d bin Ebi Vakkas porni către Hijaz (în arabă: الحجاز, însemnând literal „bariera”, în transcripție engleză Hejaz sau Hijaz), denumit și „Provincia de vest”, este o regiune aflată în vestul Peninsulei Arabice și, în zilele noastre, în vestul Arabiei Saudite. Ea este marginită la vest de Marea Roșie, la nord de Iordania, la est de regiunea Nedjd și la sud de regiunea Asir. Principalul ei centru urban este Jeddah (Djedda), dar ea este mai bine cunoscută prin cele

două orașe cele mai sfinte ale religiei islamice, Mecca și Medina. Hijazul este numit astfel pentru că a reprezentat o barieră între Nedjd la est și coasta Mării Roșii, numită Tihama, la est.) și ajunseră în Nahle. Se ascunseră într-un loc de unde supravegheau caravanele qureișe care treceau pe acolo. În acest timp trecu pe acolo o caravană qureișă cu cămilele încărcate. Luptătorii apropiindu-se de caravană îi chemară pe qureiși la Islam, însă aceștia nu acceptară, astfel că începură lupta. Unul dintre qureiși fu ucis, doi fură luați prizonieri, iar unul fiind călare scăpă. Toate bunurile qureișilor le rămaseră astfel luptătorilor. Abdullah bin Jahș opri o cincime din acele bunuri pentru Profetul Muhammed aleyhissalam. Aceasta fu prima captură a musulmanilor.

Moscheea Qiblateyn

Trecuseră 17 luni de când preiubitul nostru profet Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem emigrase în Medina. Până acum musulmanii își împliniseră rugăciunile îndreptându-se spre Beyt-i Makdis (Moscheea Aqsa), Ierusalim. „Ce lucru ciudat! Au o religie diferită, însă direcția de rugăciune este aceeași cu a noastră” spuneau evreii, iar vorbele lor ajunseră și la urechile Profetului, care se întristă profund. Astfel că într-o zi când Gebrail aleyhissalam sosi îi spuse: **O Gebrail! Îmi doresc ca Allahu teala să-mi întoarcă fața dela direcția de rugăciune a evreilor, către Kaaba**”. Răapunsul lui Gebrail aleyhissalam fu; „Eu sunt doar un rob. Cere-i acest lucru lui Allahu teala!” După aceasta a fost revelat versetul 144 din sura Bakara, în care se spune, în traducere; **Noi vedem deseori îndreptarea feței tale către cer. Să te îndreptăm către o Qibla care îți va plăcea. Așadar îndreaptă-ți fața spre Moscheea cea Sfântă! Și oriunde ați fi, îndreptați fețele voastre către ea! Iar cei cărora le-a fost dată Cartea, știu că îndreptarea spre Moschee este adevărul de la Domnul lor. Și Allahu teala nu este nebăgător de seamă la ceea ce fac ei.**”

Acest verset a fost revelat în timp ce Profetul conducea rugăciunea de amiază. Ajunseseră la jumătatea rugăciunii, când veni revelația și Trimisul lui Allah își schimbă imediat direcția către Kaaba. Companionii îl urmară pe Profet întorcându-se și ei în aceeași direcție. Astfel această moschee a primit numele de

Mesjid-i Qibleteyn, adică moscheea cu două qible. Trimisul lui Allah merse și la Kuba, la prima moschee construită și schimbă cu mâinile sale mihrabul, construindu-l din nou și pereții moscheii.

BĂTĂLIA DE LA BEDR

Necredincioșii începuseră să se teamă în urma victoriilor Companionilor Profetului în primele expediții militare. Astfel că, caravanele călătoreau în grupuri însoțite de luptători. În cel de-al doilea an al emigrării, politeiștii meceni adunară bani de la fiecare familie și trimiseră spre Damasc o caravană de o mie de cămile. Conducătorul caravanei era Ebu Sufyan, ce era încă necredincios. Pentru paza caravanei fuseseră numiți aproximativ 40 de gărzi înarmate. Cu banii proveniți din vânzarea bunurilor doreau să cumpere arme pentru a le folosi în lupta împotriva musulmanilor.

Trimisul lui Allah auzind că politeiștii au trimis o caravană mare către Damasc, delegă câțiva muhajiri pentru supravegherea acesteia. Aceștia porniră la drum, însă ajunși în locul numit Zul'așire afluă că caravana trecuse, astfel că se întoarseră la Medina. Trimisul lui Allah îi trimise pe hazreti Talha bin Ubeydullah și pe hazreti Sa'id bin Zeyd să urmărească întoarcerea caravanei, căci dacă ar fi luat armele și bunurile necredincioșilor, aceștia nu ar fi putut face rău musulmanilor și nus-ar mai fi putut împotrivi.

Nu puteau rata această șansă. Astfel că Profetul Muhammed aleyhisselam începu pregătirile, îl numi pe Abdullah ibni Mektum ca înlocuitor în conducerea rugăciunii. Le porunci lui Hazreti Osman, a cărui soție era bolnavă și încă șase companioni să rămână în Medina, dându-le anumite sarcini. În cea de-a doisprezecea zi a lunii Ramadan, cu o armată de 305 companioni, formată din ensari și muhajiri, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem porni către Bedr. Numărul lor total împreună cu cei ce rămăseseră în Medina era de 313. Bedr era locul unde se intersectau drumurile către Mecca, Medina și Siria.

Toți adolescenții ce abia trecuseră de copilărie, ba chiar și femeile se rugau de Trimisul lui Allah să le permită participarea la această luptă. Ummu Varaka veni la Trimisul lui Allah și îl

imploră; „O trimis al lui Allah, fie-mi părinții jertfă pe calea ta! Dacă îmi permiteți, vreau să vă însoțesc. Voi pansa rănila și voi avea grijă de cei suferinzi. Poate că Allahu teala îmi va hărăzi și mie să cad martiră!” Răspunsul profetului la această dorință fu; **„Tu stai acasă. Citește Coranul cel Sfânt. Fără îndoială că Allahu teala te va răsplăti cu martirul.”**

Sa`d bin Ebi Vakkas relatează: „Când Trimisul lui Allah le respinse cererile adolescenților ce doreau să ne însoțească în luptă, l-am văzut pe fratele meu, Umeyr că încearcă să se ascundă, pentru a trece neobservat. Pe atunci avea șaisprezece ani. „Ce-i cu tine, de te ascunzi?”, l-am întrebat. „Mi-e teamă ca Trimisul lui Allah să nu mă considere mic și să mă respingă și pe mine! Căci eu îmi doresc să particip la luptă și să cad martir.”, răspunse el. Când i-am transmis spusele sale Profetului, acesta i-a cerut să se întoarcă înapoi. Atunci fratele meu Umeyr a început să plângă. Trimisul lui Allah, exemplu de compasiune, nu rezistă lacrimilor sale și îi permise să ne însoțească. Cu toate că fratele meu nu reușise nici măcar să își prindă cingătoarea sabiei, ci i-o prinsesem eu.”

Drapelul Profetului Muhammed aleyhisselam era purtat de Mus`ab bin Umeyr, Sa`d bin Muaz și hazreti Ali. Companionii nu aveau decât 2 cai și 70 de cămile, pe care le călăreau cu rândul. Trimisul lui Allah, Hazreti Ali, Ebu Lubabe și Mersed bin Ebi Mersed foloseau cu rândul același animal. Însă cei trei îl implorau pe Profet; „O Trimis al lui Allah, ne jertfim viața pentru tine! Nu coborâți de pe cămilă. Vom merge noi pe jos în locul persoanei tale înalte” Însă Trimisul lui Allah plin de modestie le răspundea; **Așa cum voi nu sunteți mai puternici decât mine le mers, tot astfel și eu am nevoie de recompense**”. Drumul lor trecea prin deșertul arzător, iar ei erau în post. Companionii Profetului își urmau conducătorul cu dragoste și entuziasm, îndurând multe greutăți pentru a răspândi Islamul. Căci la capătul acestui drum, recompensa era aprobarea lui Allahu teala și a trimisului Său, martiriul pe care și-l doreau atât și Paradisul... Trimisul lui Allah urmărindu-și comapnionii, se rugă pentru ei; **„O Allah! Ei merg pe jos. Tu dă-le lor animale pentru transport! O Allah! Ei sunt desculți și dezbrăcați. Tu îmbracă-i! O Allah! Ei sunt înfomețați, Tu hrănește-i: Ei sunt săraci, Tu îmbogățește-i prin bunăvoința Ta!”**

Pe când armata binecuvântată a musulmanilor înainta prin arșița deșertului către Bedr, caravana necredincioșilor se apropiase de același loc dinspre Damasc. Cele două iscoade trimise de Hazreti Muhammed se întoarseră cu vestea că politeiștii vor ajunge la Bedr în decurs de o zi, sau două. Când caravana sosi în satul de unde iscoadele musulmane primiseră informația îi întrebară pe săteni dacă au vreo știre despre spionii musulmani. „Nu știm nimic, însă au venit doi oameni, care după ce au stat un timp, au plecat”, au răspuns ei. Ebu Sufyan merse la locul arătat și analizând balega de cămilă, afirmă; „Acestea sunt urme de furaje de Medina, înclin să cred că acei doi oameni erau spionii lui Muhammed (aleyhisselam)”. Înțelegând că musulmanii se află în imediata apropiere, intră în stare de alertă. Având în vedere posibilul sfârșit al caravanei, hotărî să meargă zi și noapte fără oprire către Mecca, urmând coasta Mării Roșii. Și de asemenea îl trimise la Mecca pe Damdam bin Amr Gifari cu vești asupra situației lor.

Acesta, ajuns în Mecca își rupse cămașa în față și în spate, întoarse șaua cămilei invers și începu să strige cât îl ținea gura; „Ajutooor! Ajutooor!...O voi qureiși! Veniți!...Muhammed și oamenii săi l-au atacat pe Ebu Sufyan și caravana în care se află bunurile voastre. Dacă puteți ajunge vă veți putea salva caravana!...”

Auzind acestea meccanii se mobilizară și se pregătiră imediat. Sestrânseră 700 călăreți pe cămile, 600 de călăreți și 150 de infanteriști. Când Ebu Leheb fu chemat să participe la luptă, acesta afirmă că este bolnav și îl trimise în locul său pe As bin Hişam. De asemenea Umeyye bin Halef se pregătea de luptă fără mare tragere de inimă, căci auzise că Trimisul lui Allah afirmase; „**Companionii mei îl vor ucide pe Umeyye**”. Cunoscând faptul că vorbele Profetului erau întotdeauna adevărate, fusese cuprins de frică. De aceea la insistențele lui Ebu Jehl, susținu că este bătrân și foarte gras. Însă în urma acuzațiilor de lașitate ale lui Ebu Jehl fu nevoit să accepte.

Majoritatea soldaților necredincioși purtau platoșe. Erau însoțiți de femei cu voci frumoase, instrumente muzicale și băutură. Erau convinși că unei astfel de armate nu-i vor putea

ține piept nici măcar 1000 de oameni, darămite o armată de 300 de soldați. Printre ei se aflau chiar și unii ce își făceau planuri în privința prăzii de război și a celor pe care îi vor uide. Însă țelul lor comun era stărpirea Islamului. Astfel porni armata necredincioșilor la drum în sunetul cântecelor și al tamburinelor.

În acest răstimp Ebu Sufyan se îndepărtase de Bedr și parcursese o porțiune din drumul spre Mecca. Fiind sigur că pericolul a trecut îl trimise pe Kays bin Imrul-Kays la qureiși cu următorul mesaj; „O qureiși! Ați pornit la drum din Mecca pentru a vă apăra oamenii și bunurile, însă noi am scăpat de pericol. Întoarceți-vă înapoi!...” și de asemenea îi sfătui; „Feriți-vă să mergeți la Medina pentru a vă lupta cu musulmanii!

Când Kays ajunse la armata necredincioasă cu mesajul, Ebu Jehl spuse plin de aroganță; „Jur că vom merge la Bedr unde vom petrece trei zile și trei nopți, bând și mâncând. Triburile din jur ne vor privi cu admirație și vor vedea că nu ne temem de nimeni. De acum încolo nimeni nu va mai îndrăzni să ne atace. O voi qureiși de neînvinci! Înainte...”

Kays văzând că Ebu Jehl este orbit de aroganță, se întorse la Ebu Sufyan și îi explică situația. Ebu Sufyan, un om prudent și prevăzător, nu se putu abține să nu spună; „Vai! Păcat de qureiși!... Acesta este planul lui Amr bin Hişam (Ebu Jehl), rezultat din dorința sa pentru conducere. Însă întotdeauna astfel de excese atrag mari pierderi și ghinioane. Dacă musulmanii îi vor întâlni, vai de qureiși!...” Astfel conduse caravana rapid către Mecca și se alătură apoi, armatei.

În acest timp Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem se îndrepta însoțit de companiile săi către Bedr. La un moment dat, Profetul îi zări pe Hudeyb bin Yesaf, pe care îl recunoscă după casca de fier și pe Kays bin Muharris, necredincioși mediniți, în rândurile armatei musulmane. Îl întrebă pe Sa`d bin Mu`az; „**Nu este Hudeyb, acela?**” Acesta îi confirmă Trimisului lui Allah, iar Hudeyb și Kays se apropiară. Hudeyb era un luptător curajos ce stăpânea arta războiului. Profetul îi întrebă; „**Voi de ce veniți cu noi?**” „Tu ești fiul surorii noastre și vecinul nostru. Noi vă însoțim ca să adunăm împreună cu oamenii noștri pradă de război.”, fu răspunsul lor. Atunci Trimisul lui Allah îi întrebă; „**V-ați declarat credința în Allahu teala și în Trimisul**

Său?” La răspunsul lor negativ, Profetul le ceru; **„Atunci întorceți-vă înapoi! Cei ce nu au religia noastră, nu ne pot însoți”**.

Hudeyb răspunse; „Sunt recunoscut pentru vitejia, curajul și rănilile pe care le las pe corpurile dușmanilor.Mă voi lupta de partea ta, împotriva dușmanilor tăi, pentru prada de război.” Însă Hazreti Muhammed aleyhisselam nu îi acceptă ajutorul.

După un timp, Hudeyb își repetă cererea, însă Profetul îi transmise că nu îi va accepta ajutorul până nu se va converti la Islam.Ajunși la Revha, Hudeyb se prezentă iar la Trimisul lui Allah și îi spuse; „O Trimis al lui Allah! Mărturisesc că Allahu teala este Domnul lumilor, și îmi mărturisesc credința în profeția ta”.Profetul Muhammed aleyhisselam se bucură nespuse.După întoarcerea în Medina, Kays de asemenea acceptă Islamul.

Ajunși în valea Safra, musulmanii aflară că mecanii porniseră cu o armată spre Bedr, pentru a-și salva caravana.Hazreti Muhammed aleyhisselam își adună companionii și se consultă cu ei în privința acestei situații.Deoarece musulmanii mediniți îi promiseseră Profetului în cadrul jurământului de la Akabe; „O Trimis al lui Allah!Vino în orașul nostru, unde te vom apăra de dușmani cu prețul vieților noastre și îți vom da ascultare”.Însă acum se aflau în afara Medinei, iar împotriva lor se afla o armată mult mai numeroasă și foarte bine înarmată.Trimisul lui Allah își consultă companionii.Din rândurile muhajirilor luă cuvântul Hazreti Ebu Bekir-i Sîddîk și Hazreti Omer-ul Faruk, ambii susținând ideea înfruntării dușmanului.Din rândul muhajirilor luă cuvântul și Mikdad bin Esved; „O Resulallah!Împlinește porunca lui Allahu teala, oricare ar fi ea.În fiecare clipă îți vom fi alături și nu te vom părăsi.Și nici nu vom spune precum i-au spus fiii lui Israel, lui Moise; **„O Moise!Noi nu vom intra în nici un caz, câtă vreme ei sunt acolo! Du-te tu și Domnul tău și luptați! Noi vom ședea aici...”**(sura Maide, versetul 24).Ne vom jertfi viețile și capetele pe calea lui Allahu teala și a Trimisului Său.Jurăm pe Allahu teala, Cel ce te-a trimis ca profet, că de ne vei trimite în Etiopia, pe malul celălalt al mării, tot ne vom duce.Nu ne vom împotrivi niciodatăși suntem gata să îți îndeplinim orice poruncă.Fie-mi mama, tatăl și viața mea, jertfă pentru tine, o Trimis al lui

Allah...”Această cuvântare îl mulțumi pe Profet, care se rugă pentru binecuvântarea lui Mikdad.

Aici erau foarte importante voturile musulmanilor mediniți.Deoarece erau și mai mulți la număr și juraseră să îl apere pe Trimisul lui Allah în Medina, însă nu promisese nimic în situația în care se aflau în afara Medinei.Înțelegând acestea, Sa`d bin Mu`az, ce făcea parte dintre ensari, luă cuvântul; „O Resulullah! Dacă îmi permiteți, voi vorbi în numele ensarilor”.I se acordă permisiunea și acesta continuă; „O Resulullah! Noi ne-am mărturisit credința în tine și am acceptat profeția ta.Tot ceea ce ai adus este adevărat.Ți-am jurat că te vom asculta și te vom urma în această privință.Noi nu ne vom dezice în veci de cuvântul dat și te vom urma oriunde vei merge.Ordinele tale sunt foarte importante pentru noi.Ne vom jertfi viețile și capetele pe calea ta.Jurăm pe Allahu teala, Cel care te-a trimis ca Profet, că de te vei arunca în mare, te vom urma.Nici unul dintre noi nu se va da înapoi de la asta.Fie-ne jertfă și bunurile împreună cu viețile pentru împlinirea poruncilor tale.Nu vom fugi niciodată din fața dușmanului și suntem răbdători în luptă.Dorința noastră este să te bucurăm și să primim încuviințarea ta.Mila lui Allahu teala să fie asupra voastră...”Auzind aceste vorbe, companionii Profetului fură cuprinși de emoție și își arătară aprobarea.Cuvântarea lui Sa`d bin Mu`az îl mulțumi pe Trimisul lui Allah și se rugă pentru acesta și companionii.

Toate îndoielile fuseseră înlăturate.Oricât de puternic sau numeros ar fi fost dușmanul, glorioșii companionii l-ar fi urmet pe preaiubitul Profet, cu ochii închiși către martiriu și ar fi împlinit voia lui Allahu teala și a Trimisului Său.Nu exista loc în care să nu-l fi urmat pe comandantul lor, Profetul Muhammed aleyhisselam...Observând loialitatea și emoția companionilor săi, Trimisul lui Allah le vesti; „**Haideți, înaintați! Fiți binecuvântați prin harul lui Allahu teala.Pe Allahu teala, parcă în clipa asta îi văd pe qureiși căzuți la pământ!**”Înflăcărați în urma acestei vești bune companionii îl urmară pe Profet, plini de dragoste.

Ajutorul îngerilor

În noaptea de vineri, Profetul li se adresează companionilor;

”Sper că veți putea obține informații de lângă fântâna aflată după acest mic deal” și îi trimise pe Hazreti Ali, leul lui Allahu teala, Sa`d bin Ebi Vakkas, Zubeyr bin Avvam și alți câțiva companioni.

Hazreti Ali și camarazii săi porniră imediat spre fântână, unde îi observară pe sacagii și cei ce se ocupau de animale din tribul Qureyş. Văzându-i pe musulmani, aceștia fugiră, însă doi dintre ei fură prinși. Aceștia erau Eşlem, sclavul celor din Beni Hajjaj și Arîz bin Ebu Yesar, sclavul celor din Beni As bin Sa`id. Fură aduși în fața Trimisului lui Allah ce îi întrebă; **„Unde sunt qureișii?”** „În spatele acestei dune de nisip” răspunseră ei arătând într-acolo. **„Câți oameni sunt?”** continuă Profetul. „Nu știm” fu răspunsul sclavilor. **„Câte cămile taie pe zi?”** întrebă Trimisul lui Allah și din răspunsul sclavilor, ”O zi nouă, o zi zece” deduse; **„Sunt mai mulți de 900, dar mai puțini de 1000”**. Apoi îi întrebă; **„Cine este prezent dintre notabilii meccani?”** „Utbe, Şeybe, Haris bin Amr, Ebul Buhteri, Hakim bin Huzam, Ebu Jehl, Umeyye bin Halef...” răspunseră aceștia. Auzind spusele lor, Trimisul lui Allah li se adresează companionilor săi; **Meccanii v-au trimis viețile lor cele mai prețioase**. Întorcându-se din nou spre cei doi, îi întrebă; **„A fost cineva care s-a întors din drum?”** „Da. Ahnes bin Ebi Şerik din tribul Beni Zuhre” răspunseră ei. **„Allahu teala le-a arătat calea cea dreaptă celor din tribul Beni Zuhre, chiar de nu sunt pe calea cea bună, chiar de nu cunosc lumea de apoi, pe Allahu teala și Cartea...În afara lor s-a mai întors cineva?”** „S-au mai întors și Beni Adi bin Ka`b” fu răspunsul primit.

Trimisul lui Allah îl trimise pe Hazreti Omer, pentru ultima dată, în tabăra qureișă pentru o înțelegere. Omer bin Hattab le spuse acestora; „O voi trib de oameni încăpățânați! Trimisul spune: **„Toată lumea să renunțe și să se întoarcă în liniște la casele lor. Căci este de dorit să mă lupt cu orice alt dușman, decât cu voi!...”**

În fața acestei propuneri, Hakim bin Huzam, unul dintre necredincioșii meccani ieși în față și spuse: „O voi qureiși! Muhammed (aleyhisselam) s-a purtat cu milă față de

voi. Acceptați-i propunerea imediat. Dacă nu vă jur, că de acum înainte nu va mai avea milă față de voi!...” Ebu Jehl, înfuriat de vorbele lui Hakim, luă cuvântul; „Nu vom accepta niciodată și nu ne vom întoarce la acele noastre până nu ne vom fi răzbunat pe musulmani. Astfel ca nimeni să nu mai îndrăznească să ne atace caravanele!” astfel închizând calea păcii. Hazreti Omer se întoarse în tabăra musulmană.

În acea noapte Profetul însoțit de glorioșii săi companioni veni la Bedr înaintea necredincioșilor și coborî într-o zonă apropiată de fântâni. Trimisul lui Allah se sfătui cu companionii săi în privința locului în care va fi amplasată tabăra. Dintre ei se ridică în picioare și ceru cuvântul Habbab bin Munzir, un tânăr de 33 de ani; „O Trimis al lui Allah! Acesta este un loc pe care vi l-a ales Allahu teala pentru așezarea taberei? Sau este ales în urma unei hotărâri personale și a unei strategii de luptă?” Profetul îi răspunse: **Nu, este alegerea făcută în urma unei strategii de război”.**

Atunci Habbab continuă: „O Trimis al lui Allah! Noi suntem luptători și cunoaștem bine aceste locuri. Puțul din apropierea locului de campare al qureișilor are apă multă și dulce. Dacă permiteți, să ne așezăm tabăra acolo. Să facem un bazin sau un rezervor pe care să-l umplem cu apă, după care să închidem toate celelalte puțuri. În timpul luptei vom bea apa din rezervor, însă dușmanii nu vor avea apă și vor fi nenorociți.”

În acel moment Gebrail aleyhissalam veni aducând revelația că planul lui Habbab era bun. Profetul Muhammed aleyhissalam spuse; „**O Habbab! Planul tău este cel bun**” și se ridică. Merșeră împreună la puțul amintit. Închiseră toate celelalte puțuri și făcură un bazin mare pe care îl umplură cu apă dulce și așezară vase pentru băut.

În acest timp Hazreti Sa`d bin Mu`az veni la Trimisul lui Allah și îl întrebă dacă dorește să i se construiască un umbrar din ramuri de curmal. Profetul fu foarte mulțumit de sugestia lui Sa`d bin Mu`az și se rugă pentru el. Imediat se construi un umbrar.

Preiubitul nostru profet inspectă locul bătăliei împreună cu companionii săi și din loc în loc se oprea spunând; „**Cu voia lui Allahu teala mâine dimineață aici va cădea cutare! Inșaallah mâine dimineață trupul lui cutare va cădea aici! Chiar aici!**”

Aici...” și indică cu mâinile-i binecuvântate locurile în care aveau să cadă necredincioșii qureiși, unul câte unul.

Hazreti Omer a relatat: Fiecare dintre ei a căzut răpus exact în locurile pe care le-a arătat Trimisul lui Allah cu mâna. Nici un pas mai în față sau mai în spate.”

Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem și-a împărțit companiile în trei grupuri. Stindardul muhajirilor era purtat de Mus`ab bin Umeyr, cel al tribului Evs de către Sa`d bin Mu`az, iar steagul tribului Hazrej era purtat de Habbab bin Munzir. Toți s-au strâns sub steagul grupului de care aparțineau, iar Trimisul lui Allah i-a aranjat în flancuri.

În timp ce îi aranja, Profetul l-a atins pe piept pe Sevad bin Gaziyye cu bastonul pe care îl avea în mână, spunându-i; **„Intră în rând, o Sevad!”**. Atunci Sevad spuse; „O Trimis al lui Allah atingerea acelui baston m-a durut. Pentru Allahu teala care te-a trimis ca Profet drept cu Cartea și dreptatea, vreau și eu să te ating cu acel baston”. Companiile rămaseră uimiți de cuvintele sale. Cum putea să ceară aplicarea talionului pentru Profete? Era posibil așa ceva? Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem își deschise cămașa și îi ceru să îl atingă în același fel.

Hazreti Sevad se repezi și plin de iubire sărută pieptul binecuvântat al Profetului Muhammed aleyhissalam. Văzând gestul lui, frații săi îl admirară. Întrebat fiind de ce a procedat astfel, Sevad a răspuns; „O Trimis al lui Allah, îmi jertfesc părinții și viața pentru tine! Astăzi, văd cum din porunca lui Allahu teala mi se apropie sfârșitul și mă tem că mă voi despărți de înalta-ți persoană. De aceea, în aceste ultime clipe, mi-am dorit să îți ating cu buzele trupul binecuvântat. Mi-am dorit ca acest gest să-mi fie de folos în ziua de apoi, ca mijlocire și astfel să fiu salvat de chin.” Trimisul lui Allah se emoționează în fața acestei afecțiuni și se rugă pentru Hazreti Sevad.

Flancul drept al armatei musulmane era sub conducerea bravului luptător, Zubeyr bin Avvam, iar flancul stâng era condus de Mikdad bin Esved.

Trimisul lui Allah se consultă cu companiile săi asupra modului de începere a luptei. Asîm bin Sabit se ridică cu arcul și săgețile în mână și propuse: „O Trimis al lui Allah! Când qureișii se vor apropia la o distanță de 100 de metri să îi atacăm cu o ploaie

de săgeți.Iar când se vor apropia mai mult să aruncăm cu pietre.Apoi vom continua să aruncăm cu sulite.Iar în final ne vom lupta cu săbiile! Propunerea sa îi plăcu Profetului, astfel că le porunci companionilor:

„Să nu vă părăsiți rândurile.Rămâneți pe loc fără a vă mișca, iar la comanda mea începeți lupta.Nu vă irosiți săgețile folosindu-le până ce dușmanul nu se apropie de voi.Aruncați săgețile când dușmanul își coboară scutul.Când se vor apropia, aruncați cu pietre.Iar când se vor apropia mai mult folosiți-vă sulitele.Când veți ajunge față în față, luptați-vă cu săbiile...”

După această întrunire, companionii se retraseră pentru odihnă, păziți fiind de gărzi.Din înțelepciunea lui Allahu teala, fură cuprinși de un somn adânc, încât nu erau capabili să-și ridice pleoapele.Profetul se retrase și el în umbrarul ridicat din ramuri de curmal, păzit de Hazreti Ebu Bekir și Hazreti Sa`d bin Mu`az.Trimisul lui Allah își petrecu noaptea în rugăciune, implorându-L pe Allahu teala; **„O Doamne! Dacă vei distruge această mână de oameni, nu va mai rămâne nimeni pe acest pământ care să Te adore și să Te slăvească...”**

Locul unde își ridicaseră tabăra musulmanii era nisipos, iar mersul le era îngreunat, picioarele afundându-li-se în nisip.Din mila lui Allahu teala și cu belșugul rugii Trimisului Său în acea noapte plouă torențial, pâraiele revărsându-și apele.Recipientele fură umplute cu apă, iar solul se întări înlesnind înaintarea.

Necredincioșii însă se afundară în noroi și inundații.După ivirea zorilor, Trimisul lui Allah își trezi companionii pentru rugăciune.După împlinirea rugăciunii le ținu o cuvântare cu scopul de a-i înflăcăra, despre virtuțile luptei cu dușmanul și a martiriului.**„Fără îndoială că Allahu teala poruncește ceea ce este drept și adevărat.Nu va accepta faptele nimănui, dacă acestea nu sunt împlinite pentru voia lui Allahu teala...Străduiți-vă să împliniți porunca lui Allahu teala,peu care V-a promis mila și iertarea Sa și câștigați acest test!Căci promisiunea Sa este dreaptă, spusa Sa este adevărată, iar pedeapsa aspră. Noi suntem legați de Allahu teala, Cel ce este Hayy și Kayyum, la El ne-am refugiat și în**

El ne încredem.Iar întoarcerea va fi la El.Allahu teala să ne ierte, pe mine și pe toți musulmanii!...”

Răsări soarele zilei de vineri, cea de-a șaptesprezecea zi de Ramadan.Peste puțin timp va începe cea mai neobosită și importantă luptă din istorie... Pe o parte Trimisul lui Allahu teala și o mână de companioni ce nu se temeau să-și jertfească viețile; în cealaltă parte necredincioșii furioși și agitați ce se adunaseră pentru a nimici pe cel ce primise onoarea de a fi profet și pentru a stinge lumina Islamului.Din păcate printre aceștia se aflau și rudele Trimisului lui Allah, care veniseră la Bedr pentru a se lupta cu preaiubitul lor nepot.

Hazreti Muhammed aleyhisselam își trecu în revistă trupele încă o dată și repetă ordinele stabilite.În acest răstimp, necredincioșii își părăsiră cartierul general și se îndreptau spre valea Bedr.Mulți dintre ei purtau armuri.Veniseră să atace armata Islamului, plini de ei și îngâmfați.Văzându-i Trimisul lui Allah intră în cort însoțit de Hazreti Ebu Bekir și îl imploră pe Allahu teala: **”O Doamne, iată, necredincioșii qureiși vin îngâmfați și plini de mândrie!...Ți se împotrivesc și îți reneagă trimisul.O Allah! Te rog să îți împlinești promisiunea de ajutor și victorie pe care mi-ai făcut-o!... O Allah! Dacă dorești nimicirea acestei mâini de musulmani, nu va mai fi nimeni apoi, care să te slăvească!...”**

Astfel îl implora în mod repetat Profetul pe Allahu teala cu ardoare, până îi căzu acoperământul de pe umeri.Hazreti Ebu Bekir cu sufletul sfâșiat îi acoperi umerii Profetului consolându-l; „O Trimis al lui Allah! Îmi jertfesc sufletul pentru tine!Este de ajuns!...L-ai tot implorat pe Allahu teala! Fără îndoială că Allahu teala îți va da în curând victoria promisă”.În acel moment Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ieși din cort recitând următorul verset.În traducere:

„Dar mulțimea lor (celor de la Bedr) va fi înfrântă și ei vor întoarce spatele fugind.Dar Ceasul(ziua judecății de apoi) este timpul promis lor, iar Ceasul va fi mai groaznic și mai amar.”(sura Qamar:45,46)

Preiubitul nostru profet trecu în fruntea oștii sale și le recită glorioșilor companioni următoarele versete: **„O, voi cei care credeți!Când întâlniți o oaste , fiți statornici și pomeniți-L pe Allahu teala mult, pentru ca voi să izbândiți!...Și fiți**

răbdători, căci Allahu teala este cu cei răbdători!” (sura Enfal:45, 46)Acesta era prima luptă care se dădea împotriva dușmanului.Lupta era pe cale să înceapă, iar tensiunea era la cote maxime.Toți companionii, urmând sfatul Profetului, „...**pomeniți-L pe Allahu teala mult..**” rosteau în cor „Allahu ekber!...Allahu ekber!...” și se rugai lui Allahu teala pentru victorie.Nu mai așteptau decât un semn al Trimisului lui Allah.

Conform tradițiilor acelor vremuri, înaintea începerii luptei, ieșeau în față doi războinici din fiecare tabără pentru a se lupta.Această luptă întetea furia și ardoarea luptătorilor, pregătindu-i de asemenea pentru războiul ce urma.Amir bin Hadrami, unul dintre necredincioși, încălcă această regulă și aruncă o săgeată către armata Islamului.Săgeata îl lovi pe Mihgea, unul dintre companionii muhagiri, ce căzu martir, sufletu-i binecuvântat înălțându-i-se spre Paradis.Profetul Muhammed aleyhisselam le vesti companionilor; „**Mihgea, este cel mai ...dintre martiri**”Companionii începură să freamăte, nemaiputând sta pe loc, însă nu puteau face nici cea mai mică mișcare fără ordinul preaiubitului Profet.Toți fierbeau precum vulcanii!...

În acest timp trei luptători din armata dușmanăieșiră în față; aceștia erau Utbe, fratele său Șeybe și fiul său Velid, din Beni Rebia, unii dintre cei mai înverșunați inamici ai Islamului.Strigară către războinicii musulmani; „Este printre voi cineva care ne poate înfrunța?” Când din rândul musulmanilor înaintă mai întâi Ebu Huzeyfe pentru a-și înfrunța tatăl, pe Utbe, Profetul Muhammed îl opri; „**Stai!**” Atunci ieșiră în față, dintre luptătorii mediniți, Abdullah bin Revaha și fii lui Afra Hatun; Mu`az și Mu`avvez.Se postară în fața lui Utbe, Șeybe și Velid și așteptau cu săbiile în mână.

Necredincioșii le cerură să se identifice. „Suntem musulmani mediniți”, fu răspunsul lor.„Noi nu avem nimic cu voi!Noi vrem să ne luptăm cu fii lui Abdulmuttalib.”, spuseră necredincioșii și întorcându-se spre armata musulmană strigară; „O Muhammed (aleyhisselam)! Trimite-ne oameni din poporul nostru, care să ne fie egali!”

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem se rugă pentru acești trei viteji și le ceru să treacă la locurile lor.Apoi

întorcându-se spre companionii săi îi privi și le spuse: „**O voi Beni Hașim! Ridicați-vă! Luptați-vă pe calea cea dreaptă cu cei ce au venit să stingă lumina divină a lui Allahu teala cu credința lor greșită, cu acest scop a fost trimis de către Allahu teala și Trimisul Său.Ridică-te, Ubeyde! Ridică-te, Hamza! Ridică-te, Ali!**”

Leii lui Allahu teala, Hazreti Hamza, Hazret Ali și Hazreti Ubeyde își puseră coifurile și porniră.Ajunși în fața dușmanului li se adresă aceeași întrebare; „Cine sunteți? Dacă ne sunteți egali, vom lupta cu voi”„ Eu sunt Hamza!Eu sunt Ali! Eu sunt Ubeyde!”răspunseră aceștia.Auzind răspunsul lor, necredincioșii adăugară; „Sunteți și voi onorabili ca și noi.Acceptăm să ne luptăm cu voi.”Deși curajoșii luptători musulmani i-au chemat mai întâi pe cei trei necredincioși la Islam, aceștia nu au acceptat.Astfel că toți trei deodată își scoaseră săbiile din teacă și îi atacă pe politeiști.Hazreti Hamza și Hazreti Ali îi uciseră pe Utbe și Velid dintr-o singură lovitură.Hazreti Ubeyde îl răni pe Șeybe, care la rândul său îl răni pe Ubeyde.Hazreti Hamza și Hazreti Ali îi săriră în ajutor lui Hazreti Ubeyde și îl doborâră pe loc pe Șeybe.Îmbrățișându-l pe Hazreti Ubeyde, îl aduseră în fața Profetului.

Din glezna piciorului rănit al lui Hazreti Ubeyde se scurgea sânge și măduvă, însă el nu era preocupat de acest aspect, ci îl întrebă pe Profet; „O Resulallah! Dacă voi muri în această situație, nu voi mai fi martir?”Trimisul lui Allah îi răspunse; „**Ba da, ești martir**”și îi vesti că va intra în Paradis.(În timpul drumului de întoarcere din luptă, în regiunea Safra, Hazreti Ubeyde își pierdu viața).

Necredincioșii rămaseră muți de uimire, văzând că și-au pierdut în această confruntare trei dintre cei mai importanți oameni.Cu toate acestea, Ebu Jehl încerca să-i consoleze și să le ridice moralul cu următoarele cuvinte: „Nu dați importanță morților lui Utbe, Șeybe și Velid, ei s-au grăbit în luptă și au murit în van! Vă jur că nu ne vom întoarce până ce nu vom prinde și nu vom înlănțui toți musulmanii!...”

Bravii companioni însă, așteptau cu nerăbdare să pedepsească cu săbiile această adunătură de necredincioși.Trimisul lui Allah repeta neîncetat această rugă către Allahu teala; „**O Allah! Împlinește promisiunea ce mi-ai**

făcut-o!...O Allah! De vei nimici această mână de musulmani nu va mai rămâne nimeni pe acest pământ care să te slăvească!..”

În acest timp, din rândurile qureișilor, cel mai iscusit și brav arcaș, Abdurrahman, fiul neconvertit încă al lui Hazreti Ebu Bekir, ieși în față și ceru un om pentru a se înfrunta. Imediat din rândurile musulmanilor, un viteaz își scoase sabia și porni spre locul luptei. Acesta nu era altul decât cel ce primise onoarea de a fi primul musulman și de a fi numit Sîddîk, cel mai valoros dintre oameni după profeți, eroicul Hazreti Ebu Bekir... Se arunca în luptă împotriva propriului său fiu, însă Trimisul lui Allah îl împiedică cu următoarele cuvinte; **„O Ebu Bekir! Nu ști oare că tu ești ca ochii cu care văd și urechile cu care aud...”** Ebu Bekir nu se putu stăpâni însă să îi spună fiului său; „O josnicule! Care este relația dintre noi?”

Apoi văzură cum Trimisul lui Allah se aplecă, luă un pumn de nisip și suflându-l spre oastea necredincioșilor spuse; **„Să li se înegrească chipurile!...O Allah! Seamănă-le frică în inimi, și fă-le picioarele să tremure!”**, iar apoi întorcându-se către companiile săi le ordonă; „Pregătiți-vă!...Atacați!” Companiile ce așteptau doar un semn porniră atacul conform ordinelor prestabilite. Printre strigăte; „Allahu ekber!...Allahu ekber!...”, săgețile începură să vâjâie, pietrele își găsiră ținta, iar sulitele să lovească platoșele... Leii lui Allahu teala, Hazreti Hamza se lupta cu câte o sabie în fiecare mână; Hazreti Ali, Hazreti Omer, Zubeyr bin Avvam, Sa`d bin Ebi Vakkas, Ebu Dugeane, Abdullah bin Jahș secerau rândurile necredincioșilor dela un capăt la altul. Fiecare din ei devenise o fortăreață ce nu putea fi trecută. „Allahu ekber!...Allahu ekber!...” se auzea peste tot, iar măreția lui Allahu teala cădea în creierele necredincioșilor precum un baros. Trimisul lui Allah îl invoca pe Allahu teala, rostind **„Ya Hayyu! Ya Kayyum!”** Hazreti Ali relatează; „La Bedr cel mai curajos și brav dintre noi era Trimisul lui Allah. De asemenea era și cel mai aproape de rândurile dușmanilor. Când eram încolțiți ne refugiam lângă el”.

Necredincioșii își înconjurară conducătorul, pe Ebu Jehl, și îl îmbrăcară pe Abdullah bin Munzir cu hainele acestuia pentru a-i semăna. Hazreti Ali se năpusti asupra lui Abdullah și în fața ochilor lui Ebu Jehl îi tăie capul. Aplicând aceeași stratagemă îl

îmbrăcară de astă dată pe Ebu Kays cu hainele lui Ebu Jeș, dar și pe acesta îl ucise Hazreti Hamza.

Hazreti Ali se lupta cu un necredincios, care îl atacă cu sabia. Aceasta se înfipse în scut. Pe când Hz. Ali își înfipse sabia și tăie dușmanul de la umăr către piept împreună cu armura, văzu cum deasupra capului său străluci o altă sabie. Se aplecă cu repeziciune. Imediat se auzi vocea lui Hz. Hamza; „Ține! Asta este de la Hamza bin Abdulmuttalib!” și în acel moment capul necredinciosului zbură cu coif cu tot. Hz Ali se întoarse și își văzu unchiul luptându-se cu două săbii. Trimisul lui Allah văzând lupta lor eroică îi aprecie numindu-i; **„Aceștia, sunt leii lui Allahu teala pe pământ”**.

La un moment dat lui Hazreti Ukașe, ce se lupta în apropierea Profetului i se rupse sabia. Văzând aceasta, Trimisul lui Allah luă imediat un băț de jos și întinzându-i-l îi spuse: **„ Ukașe! Lovește cu acesta!...”** Ukașe apucă bățul și prin minunea Profetului acesta se transformă într-o sabie lungă strălucitoare și tăioasă cu care omorî mulți dușmani până la finalul luptei.

Trimisul lui Allah se lupta cu vitejie, iar pe de o parte își îmbărbăta companionii cu acest hadis; **„Jur pe Allahu teala, Cel în a cărui putere se află existența mea, că pe cei ce se luptă astăzi cu răbdare și statornicie, căutând să împlinescă voia lui Allahu teala, pe cei ce au fost uciși înaintând fără a privi în urmă, Allahu teala îi va primi în Paradis.”** Auzind acest hadis Umeyr bin Humam își înteteți atacul afirmând; „Ce frumos! Ce frumos! Înseamnă că nu e nevoie decât să devin martir pentru a intra în Paradis”. Pe o parte lupta cu dușmanul, iar pe cealaltă parte spunea; „La Allahu teala se merge doar cu teama de Allahu teala, cu fapte bune pentru lumea de apoi și luptând cu răbdare și statornicie și nicidecum cu bunuri materiale. Cu excepția acestora, fără îndoială, toate proviziile se epuizează!...” Astfel s-a luptat până a căzut martir.

Lupta se încinsese!... Un musulman era atacat de cel puțin trei necredincioși în același timp. Nimic nu îi putea descuraja pe musulmani în lupta lor de a se apăra de dușmani. Rostind „Allahu ekber!... Allahu ekber!...” prindeau forțe noi și erau neobosiți în atacurile lor. La un moment dat atacurile necredincioșilor fură puternice, iar musulmanii se aflară într-o situație mai dificilă.

Trimisul lui Allah și Hazreti Ebu Bekir intrară în umbrarul ridicat din ramuri de curmal. Profetul Muhammed se ruga neîncetat; „**O Doamne! Trimite-mi ajutorul pe care mi l-ai promis!...**” În acel moment veni revelația; „(Aduceți-vă aminte) **când voi cereți ajutorul Domnului vostru și El v-a răspuns numaidecât: „Eu voi să vă vin în ajutor cu o mie de îngeri, rânduți unul după altul!”** Trimisul lui Allah se ridică imediat și le vesti; „**Veste bună, o Ebu Bekir! A sosit ajutorul de la Allahu teala! Iată acesta este Gebrail. Pe dunele de nisip, și-a strunit calul, s-a înarmat și așteaptă ordinele**”.

După cum se amintește în sura Enfal, versetele 12, 13 Allahu teala le-a spus îngerilor Săi; „**Aduceți-vă aminte când Domnul tău le-a revelat îngerilor: „Eu sunt cu voi! Întăriți-i, așadar, pe cei care cred! Eu voi arunca spaimă în inimile celor care nu cred! Loviți-i, deci, peste gâturi și loviți-i peste toate vârfulurile degetelor! Aceasta pentru că s-au împotrivit lui Allahu teala și Trimisului Său.” Iar cu aceia care se împotrivesc lui Allahu teala și Trimisului Său, Allahu teala este aspru la pedeapsă!**”

Conform acestei porunci Gebrail, Mikail și Israfil aleyhimusselam, fiecare însoțit de câte o mie de îngeri se alăturară pe rând în dreapta, stânga și lângă Profet.

Gebrail avea pe cap un acoperământ galben. Ceilalți îngeri purtau turbane albe ale căror capete le lăsasera pe spate. Încălecaseră pe cai albi. Profetul Muhammed aleyhisselam le ceru companionilor săi; „**Îngerii au toți câte un semn. Faceți-vă și voi câte un semn**” Astfel, Zubeyr bin Avvam își legă o bucată de material de culoare galbenă în formă de turban, Ebu Dujjane folosi culoarea roșie. Hazreti Ali folosi o pană albă, iar Hazreti Hamza își prinse în piept o aripă de struț. Odată cu intrarea îngerilor în luptă situația se schimbă. Nici nu apucau companionii să ridice sabia către dușman, că îi și zbură capul necredinciosului. În preajma Profetului puteau fi observați luptători pe care nu îi cunoștea nimeni.

Hazreti Sehl relatează: „În lupta de la Bedr, până să apucăm să lovim capul necredinciosului cu care ne luptam, vedeam cum capul acestuia era despicat de trup și cădea la pământ!...”

Moartea lui Ebu Jehl

Ebu Aziz bin Umeyr, cel ce purta stindardul necredincioșilor fu luat prizonier. Comandantul lor, Ebu Jehl recita oamenilor săi poezii pentru a le ridica moralul și a-i înflăcăra. Pornea la atac precum un tânăr și strigând; „Mama mea m-a născut pentru aceste zile!...” îi încuraja pe tinerii luptători.

Ubeyde bin Sa`id se îmbrăcase din cap până în picioare în cămașă de zale. Doar ochii i se vedeau. Se plimba țănoș pe calul său în stânga și în dreapta provocator, strigând; „Eu sunt Ebu Zatulkeriș! Eu sunt Ebu Zatulkeriș!”, adică eu sunt burtos. Hazreti Zubeyr bin Avvam se apropie, îi ținti ochii și strigând; „Allahu ekber!...” runcă sulița, ce îl lovi pe Ubeyde drept în ochi. Acesta muri pe loc. Hazreti Zubeyr își scoase cu greu sulița, ce se strâmbase, din ochiul său.

Faptele de vitejie ale lui Hz. Zubeyr pe câmpul luptei de la Bedr erau nenumărate. Nu exista loc pe corpul său în care să nu fi fost rănit. Fiul său, Urve, relatează: „Tatăl meu avea trei răni grave de la loviturile de sabie. Una dintre ele era la gât. Rana lăsase o urmă atât de adâncă, încât îmi intra degetul”.

Abdurrahman bin Avf se lupta de asemenea cu înverșunare, culcând la pământ quireișii, neluând în seamă sângele ce îi curgea din rănilor de pe corp. Acesta relatează una din întâmplările la care a fost martor:

„La un moment dat am observat că nu mai era nimeni în fața mea. Când m-am uitat în stânga-dreapta am văzut doi tineri dintre ensari. Am dorit să lupt lângă cel mai puternic și înverșunat. Unul dintre tineri m-a privit și întorcându-se spre mine, m-a întrebat; „Unchiule, îl cunoști pe Ebu Jehl?”. I-am zis că îl cunosc și l-am întrebat; „Nepoate, de ce întrebi de Ebu Jehl?”. „Mi s-a spus că îl ponegrește pe Trimisul lui Allah. Jur pe Allahu teala, că dacă îl văd, nu mă voi dezlipi de el până ce nu îl omor sau până mor eu” fu răspunsul tânărului. Într-adevăr m-a mirat răspunsul hotărât dat de acest tânăr, agitat fiind.”

Cel de-al doilea tânăr mă privi și repetă cuvintele primului. În acel moment l-am zărit pe Ebu Jehl ce se învârtea printre soldații quireiși. Le-am spus tinerilor indicând în acea direcție; „Tinerilor! Iată, Ebu Jehl este acela care se mișcă agitat în stânga și în dreapta!”. Imediat își scoaseră săbiile și porniră într-acolo la luptă. Acești doi tineri erau fii lui Afra Hatun, Hazreti Mu`az și Mu`avvez.

În acest timp Mu`az bin Amr, unul dintre eroii musulmani găsi ocazia de a se infiltra în apropierea lui Ebu Jehl.Îl atacă pe acesta, ce se afla pe un cal cu coada lungă și îi lovi piciorul cu sabia, cu toată puterea.Piciorul îi căzu la pământ.Imediat fiul lui Ebu Jehl, Ikrime, ce nu se convertise încă la Islam, îi sări în ajutor luptându-se cu Mu`az bin Amr.

Mu`az și Mu`avvez se aruncară înainte precum ulii și răpuseră pe oricine le stătea în față pentru a ajunge la Ebu Jehl, pe care îl loviră până considerară că a murit.

În lupta cu Ikrime, Hazreti Mu`az bin Amr fu rănit la mână și braț.Mâna sa fusese tăiată de la încheietură și se ținea doar într-o bucată de piele.Însă Mu`az bin Amr nu avea timp, în focul luptei, să-și oblojească rana, să își lege mâna.Chiar și cu mâna tăiată atârându-i de bucata aceea de piele, el se lupta eroidic.,,Allahu ekber!...” Ce credință puternică!...Ce priveliște demnă de admirație!...După un timp și-a dat seama că îl lăsau puterile, iar motivul era mâna sa tăiată.Atunci își puse piciorul pe mână și o rupse, după care o aruncă...

Nevfel bin Huveylid era unul dintre cei mai aprigi dușmani ai Islamului și cel mai cunoscut luptător quireiș.Striga fără încetare, încercând să motiveze armata necredincioșilor.Văzându-l astfel, Trimisul lui Allah se rugă; „**O Allah! Ajută-mă împotriva lui Nevfel bin Huveylid.Învinge-l!**” Leul lui Allahu teala, Hazreti Ali, se năpusti asupra lui Nevfel, de cum îl zări.Îl lovi cu sabia, cu asemenea putere încât îi reteză ambele picioare deși erau acoperite de zale.Apoi îi tăie gâtul, despărțindu-i capul de corp.

Unul dintre cei mai înverșunați necredincioși era și Umeyye bin Halef, cel ce îl culcase pe Hazreti Bilal Habeși pe nisipul încins și îi așezase pe corp pietroaie încinse.Cel ce nu pierduse nici o ocazie pentru a-l chinui pe Trimisul lui Allah, se străduia să adune necredincioșii în valea Bedr și să stingă lumina divină a Islamului.Văzându-l Hazreti Bilal se apropie cu sabia scoasă, se postă în fața lui și îl atacă, spunându-i; „O Umeyye bin Halef, cap al necredincioșilor!... Fie ca eu să nu scap de vei scăpa tu!”În același timp strigă către camarazii săi; „O voi frați ensari!...Veniți, capul necredinței se află aici!...”Companionii se repeziră imediat, îl înconjurară pe Umeyye și îl uciseră.

Armata necredincioșilor rămăsese fără conducători. Speriați și dezorientați, toți încercau să fugă care încotro. Fortăreața necredinței era distrusă. Glorioașii companioni îi urmăriră și unii dintre politeiști fură luați prizonieri. Printre aceștia se afla și Abbas, unchiul Profetului.

Victoria era a dreptcredincioșilor...

Trimisul lui Allah își întrebă companionii; **„Are cineva cunoștință de soarta lui Nevfel bin Huveylid?”**. Hazreti Ali păși în față și răspunse; „O Resulallah! Eu l-am ucis”. Această veste îl bucură pe Trimisul lui Allah. **„Allahu ekber!...Allahu teala mi-a acceptat ruga în legătură cu el”**, spuse Profetul. De asemenea se bucură auzind vestea morții lui Umeyye bin Halef și adăugă; **„ Mulțumire lui Allahu teala! Domnul meu și-a aprobat robul și a arătat superioritatea religiei sale”**

Trimisul lui Allah întrebă în legătură cu Ebu Jehl; **„Oare, ce s-a întâmplat cu Ebu Jehl? Cine se duce să verifice?”** Ordonă să fie căutat Ebu Jehl printre trupurile celor căzuți în luptă, însă acesta nu fu găsit. Trimisul lui Allah spuse: **„Căutați-l, am promis în legătură cu el. Dacă nu îl recunoașteți, uitați-vă la semnul de la genunchi. Într-o zi mă aflam cu el la petrecerea lui Abdullah Jud`an. Amândoi eram tineri, însă eu eram mai mare ca el. Când m-am înghesuit, l-am împins. Atunci a căzut în genunchi și unul din genunchi i-a fost rănit. Semnul nu i-a mai dispărut niciodată”**.

Abdullah ibni Mes`ud porni în căutarea lui Ebu Jehl. Îl găsi rănit. „Tu ești Ebu Jehl?”, îl întrebă și îl călcă cu piciorul pe gât. Apoi îl trase de barbă și îi spuse; „O dușman al lui Allahu teala! Te-a făcut în sfârșit Allahu teala demn de dispreț și batjocură?” Răspunsul plin de trufie al lui Ebu Jehl nu întârzie; „De ce aș fi eu demn de batjocură și dispreț! Ciobane! Allah să te batjocorească pe tine. Tu ai urcat pe un loc foarte greu de urcat! Tu spune-mi de partea cui este victoria”. „Victoria este de partea lui Allah și a Trimisului Său” răspunse Abdullah Ibni Mes`ud. Ebu Jehl își scoase coiful de pe cap, iar Abdullah ibni Mes`ud îl amenință; „O Ebu Jehl, te voi ucide!” Răspunsul lui Ebu Jehl fu exemplar pentru îngâmfare și necredința sa; „Nu vei fi primul care își ucide conducătorul tribului. Însă, adevărul este că îmi vine foarte greu să accept că voi fi ucis de tine. Taie-

mi măcar gâtul cât mai aproape de piept, ca să-mi pară capul mai impunător!”

Ibni Mes`ud îi tăie capul lui Ebu Jehl cu sabia acestuia, apoi îi aduse Profetului arma, coiful, cămașa de zale și capul acestuia. „Îmi jertfesc părinții pentru tine, o Resulullah! Iată, acesta este capul lui Ebu Jehl, dușmanul lui Allahu teala”. **„Allah, în afara căruia nu există o altă divinitate”**, rosti Profetul. Apoi ridicându-se merse împreună cu companionii săi la locul în care se afla corpul neînsuflețit al acestuia. **„Mulțumire lui Allahu teala, pentru că te-a făcut vrednic de dispreț și josnic. O dușman al lui Allahu teala! Tu erai faraonul acestui popor”**, spuse Trimisul lui Allah, după care continuă; **„O Doamne! Ți-ai împlinit promisiunea”** aducându-i mulțumiri lui Allahu teala.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem le îngriji rănilor companionilor răniți în luptă și îi găsi pe cei ce căzuseră martiri. Dintre musulmani căzuseră 14 martiri, șase dintre muhajiri și opt dintre ensari. Pe când sufletele lor zburau spre Paradis, din armata dușmanilor ce luptau pentru a stinge lumina Islamului au căzut 70 de oameni și tot atâția au fost luați prizonieri.

Trimisul lui Allah îi trimise pe Abdullah bin Revaha și pe Zeyd bin Harise către Medina, pentru a vesti victoria.

Profetul Muhammed împlini rugăciunea de înmormântare pentru cei paisprezece martiri după care îi înmormântă.

Douăzeci și patru dintre trupurile necredincioșilor fură aruncate într-o fântână secată și restul fură îngropate într-o groapă comună.

Trimisul lui Allah, împreună cu companionii săi veni lângă acea fântână și chemându-i pe nume pe cei ce fuseseră aruncați acolo spuse; **„O voi cei ce ați fost aruncați în fântână! O Utbe bin Rebia! O Umeyye bin Halef! O Ebu Jehl bin Hişam!...Cât de rău v-ați purtat cu Profetul vostru. M-ați renegat, când alții m-au acceptat. M-ați alungat din orașul meu, când alții mi-au deschis brațele și m-au primit în mijlocul lor. Voi mi-ați declarat război, când alții mi-au acordat ajutor. Ați primit acum ceea ce v-a promis Domnul meu? Eu am primit victoria promisă de Allahu teala”**

Hazreti Omer îl întrebă pe Profet; „O Resulullah, te adresezi unor leșuri?” Răspunsul Profetului fu ; **„Pentru Allahu teala,**

Cel care m-a trimis ca Profet drept, vă spun, că voi nu mă auziți mai mult decât mă aud ei.Însă nu îmi pot răspunde.”

Necredincioșii în fuga lor de pe câmpul de luptă pentru a-și salva viețile nu au mai recuperat nimic din bunurile pe care le aduseseră cu ei.Astfel că toate trecură în mâinile musulmanilor.Trimisul lui Allah împărți toată captura de război între companionii ce participaseră și primiseră misiuni în timpul luptei de la Bedr.

În acest timp Abdullah bin Revaha și zeyd bin Harise ajunseseră în apropiere de Medina.În ziua de duminică ajunși la Akik, se despărțiră pentru a intra în Medina din două părți diferite.Merseră din casă în casă și vestiră victoria.Abdullah bin Revaha, ce era poetul Trimisului lui Allah striga victoria prin următoarele versuri:

*„O Voi ensari! Vă vestesc că
Profetul lui Allah este teafăr și nevătămat.*

*Necredincioșii au fost uciși și luați prizonieri,
Se află și mulți renumiți, printre ei.*

*Fii lui Rebia și Hajjaj au fost uciși la Bedr,
Împreună cu Ebu Jehl Amr bin Hişam”*

Hazreti Asîm bin Adiy întrebă; „O Ibni Revaha, adevăr grăiești?” „Da, jur pe Allahu teala că spun adevărul! Cu voia lui Allahu teala, mâine Trimisul lui Allah va sosi cu prizonierii!”, răspunse acesta.

În acea zi, Hazreti Rukayye, fiica Trimisului lui Allah își pierdu viața.Soțul ei, Hazreti Osman împlini rugăciunea de înmormântare și o îngropă.Vestea victoriei le risipi puțin, supărarea din inimi.

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem aduse mulțumiri lui Allahu teala, Cel ce îi dăruise victoria de la Bedr, împlini prosternarea de mulțumire și apoi însoțit de companionii săi și de prizonieri, porni către Medina.

Abdullah bin Revaha și Zeyd bin Harise povestiseră cele întâmplate pe câmpul de luptă.Victoria adusesse bucurie în inimile femeilor, copiilor și a celor rămași cu diferite sarcini în Medina.Animați de bucuria simțită, oamenii ieșiră în întâmpinarea Profetului.Printre martiri se afla și Harise bin

Suraka.Mama acestuia afluase că fiul ei fusese martirizat cu o săgeată în timp ce bea apă.Cu toate acestea femeia afirmă că nu va vărsa o lacrimă pentru fiul ei până ce nu îl va vedea sosit pe Trimisul lui Allah.„Atunci îl voi întreba despre fiul meu.Dacă acesta se află în Paradis, nu voi vărsa o lacrimă.Dacă însă, se va afla în Iad, ochii îmi vor plânge lacrimi de sânge”, spuse aceasta.

Preaiubitul nostru profet însoțit de companionii săi intră în Medina și Rebț apropiindu-se îl întreabă; „O Trimis al lui Allah, îmi jertfesc mama și tatăl pentru tine! Cunoști dragostea mea pentru Harise.Oare căzând martir, a ajuns în Paradis?Dacă este așa, voi fi răbdătoare. Dacă nu, voi plânge cu lacrimi de sânge.” Trimisul lui Allah îi dădu vestea cea bună; „**O Ummu Harise! Fiul tău este în mai multe Raiuri, nu doar într-unul.Locul său este Firdevs**”. „Nu voi vărsa nici o lacrimă pentru fiul meu” spuse femeia.Trimisul lui Allah ceru un vas cu apă.Plin de milă își muie mâna binecuvântată în această apă, iar apoi le-o dădu mamei și surorii lui Hazreti Harise să o bea.De asemenea le udă fețele și capetele cu această apă.Din acea zi fețele lor fură foarte luminoase, iar viețile le fură foarte lungi.

În ceea ce-i privește pe prizonierii de război, Profetul îi împărți între companionii, ordonând să fie tratați bine, căci încă nu venise nici o revelație referitoare la situația acestora.Consultându-se cu companionii săi, Trimisul lui Allah hotărî ca prizonierii să fie eliberați în schimbul unei recompense.Recompensa pentru fiecare prizonier era stabilită în funcție de situația sa economică.Cei ce nu aveau bani, dar știau să scrie și să citească își plăteau recompensa învățând zece oameni analfabeți din Medina, să scrie și să citească.După care se considera că și-au plătit recompensa și se puteau întoarce la Mecca.Printre prizonieri se afla și Abbas, unchiul Profetului.Trimisul lui Allah i se adresă; „**Oabbas! Veți plăti pentru eliberarea ta, a nepotului tău, Ukayl(Akil) bin Ebi Talib și Nevfel bin Haris, căci tu ești avut.**” „O Resulullah, eu sunt musulman! Qureișii m-au forțat să iau parte la bătălia de la Bedr”, răspunse unchiul Profetului. Trimisul lui Allah îi răspunse: „**Allahu teala știe mai bine dacă ești musulman.Dacă spui adevărul, bineînțeles că te va**

recompensa.Însă din câte se vede, tu ești împotriva noastră.De aceea trebuie să îți plătești răscumpărarea.” Abbas spuse; „O Resulullah! Eu nu am alte bunuri în afara celor 800 de dirhemi pe care i-ați luat ca pradă de război”.Atunci Profetul îl întrebă; „**O Abbas, de ce nu vorbești și despre acei bani de aur?”** „Care bani de aur?”întrebă mirat Abbas.Trimisul lui Allah îi răspunse; „**Banii de aur pe care i-ai dat soției tale, Ummu Fadl, fiica lui Haris în ziua când ai părăsit Mecca!Când i-ai dat acei bani, nu se mai afla nimeni lângă voi.Banii de aur despre care ai afirmat, când i-ai dat soției tale; „Nu știu ce se va întâmpla în această călătorie.Dacă voi păți ceva și nu mă voi mai întoarce, aceștia sunt pentru tine, aceștia pentru Fadl, aceștia pentru Abdullah , aceștia pentru Ubeydullah și aceștia pentru Kusem”** Abbas consternat adăugă; „Jur că nu se afla nimeni lângă noi, când i-am dat acești bani soției mele.De unde ai cunoștință despre ei?” „**De la Allahu teala,**” fu răspunsul Profetului.Abbas își mărturisi credința și spuse; „Mărturisesc că ești profetul trimis de Allahu teala și spui adevărul”, astfel devenind musulman.Profetul Muhammed îl însărcină pe Hazreti Abbas cu protejarea musulmanilor din Mecca și transmiterea veștilor legate de dușmanii Islamului.

Fură trimise vești qureișilor pentru a-și răscumpăra ostaticii.Însă Nadr bin Haris, cel ce în perioada dinaintea emigrării îl supusese pe Profet multor chinuri și persecuții, fu ucis.La fel și Ukbe bin Ebi Mu`ayt, mizerabilul ce îi pusese Profetului pe spate măruntaie de cămilă, în timp ce acesta își împlinea rugăciunea la sanctuarul de la Kaaba.Când capul acestui feroce dușman al Islamului fu retezat, Profetul aduse mulțumiri lui Allahu teala.Mergând lângă el spuse; „**Pe Allahu teala, nu cunosc pe nimeni mai rău decât tine, care ți-ai renegat profetul și Coranul cel Sfânt și ți-ai supus profetul la nenumărate torturi.”**

Prizonierii rămaseră în casele companionilor, până ce recompensele fură plătite și ei fură trimiși înapoi tribului lor.În casele companionilor fură tratați bine, musulmanii împărțindu-și hrana cu ei.Ebu Aziz, fratele lui Mus`ab bin Umeyr se afla printre prizonieri.Acesta relatea; „Și eu de asemenea mă aflam prizonier în casa unui musulman din Medina.Se purtau bine cu

mine, îmi ofereau mie pâinea lor dimineața și seara, iar ei erau nevoiți să mănânce doar curmale. Dacă găseau o bucată de pâine, mi-o ofereau mie. Îmi era rușine și îi dădeam bucată de pâine înapoi celui ce mi-a aducea. Dar, pâinea ajungea tot la mine.”

Un alt prizonier qureiș, Yezid, relatează; „În drumul de la Bedr spre Medina, musulmanii merseră pe jos, urcând prizonierii pe animale”.

Eșecul qureișilor pe câmpul de luptă și fuga lor din calea musulmanilor produse un mare șoc în Mecca. Se aflau față în față cu un rezultat la care nu se așteptaseră, care nu le trecuse vreodată prin cap. Ebu Leheb și ceilalți necredincioși nu le dădură crezare pentru început, celor ce aduseră vestea. Imediat ce Ebu Sufyan, ce fugise de pe câmpul de luptă, ajunsese în Mecca, fu chemat de către aceștia. „O nepoate, povestește-ne ce s-a întâmplat!”, îi ceru Ebu Leheb. Ebu Sufyan se așeză. Mulți ascultau în picioare. Acesta relatează:

„Nu mă întrebați, parcă ne erau mâinile legate în lupta cu musulmanii. Au făcut ce au vrut. O parte dintre noi au fost uciși, iar o parte au fost luați prizonieri. Vă jur că nu condamn pe nimeni dintre ai noștri. Pentru că în acel moment, ne-am confruntat între cer și pământ, cu niște luptători îmbrăcați în alb, pe cai albi. Nimeni și nimic nu-i putea opri.”

Printre ascultători se afla și Ebu Rafi`, sclavul lui Hazreti Abbas, ce îmbrățișase Islamul încă de la început, dar de frica opresiunilor necredincioșilor ascunsese acest lucru. Ascultând în liniște, cuprins de bucurie uită de toate acestea și exclamă; **„Pe Allah, aceștia erau îngerii”**. Ebu Leheb îl plesni puternic și ridicându-l îl trânti la pământ. După care îl bătă. Soția lui Hazreti Abbas, Ummu Fadl ce se afla printre oameni, nu se mai putu stăpâni, căci și ea era musulmană, dar ascunsese acest lucru. Ummu Fadl apucă unul dintre stâlpii din cameră și spunând; „Văzând că este singur, ai crezut că este neajutorat?” îl lovi cu putere pe Ebu Leheb, spărgându-i acestuia capul. Cu sângele și roind, umilit și insultat, Ebu Leheb se întoarse și plecă. După șapte zile Allahu teala i-a dat o boală asemănătoare ciumei. Ebu Leheb a murit în urma acestei boli. Fiii săi l-au ținut două sau trei nopți fără să îl îngroape, dar în final începu să miroasă. Toată lumea se temea și de boala lui

Ebu Leheb ca de ciună.Într-un final, unul dintre qureiși le spuse fiilor lui Ebu Leheb; „Nu vă este rușine? V-ți ținut tatăl în casă până a început să miroasă.Îngropați-l undeva”. „Noi ne temem de boala sa!” răspunseră aceștia.Atunci omul continuă; „Mergeți, voi veni cu voi și vă voi ajuta”.Astfel îl duseră toți trei pe Ebu Leheb într-un loc îndepărtat, după care aruncară pietre pe el până când corpul nu i se mai văzu.Astfel intră Ebu Leheb în mormântul său, o groapă a ladului, în care va arde veșnic.

Printre prizonierii de la Bedr se afla și Velid bin Velid.Acesta fusese luat prizonier de către Abdulah bin Jahș.Frații lui Velid,Hișam și Halid bin Velid, ce nu se convertise încă, veniră în Medina.Abdullah bin Jahș nu fu de acord să elibereze prizonierul până nu își primea banii de răscumpărare.Deși Halid fu de acord, Hișam, fratele lor care nu avea aceeași mamă, nu se învoi.Trimisul lui Allah le propuse să dea arma și echipamentul de război ale tatălui lor.Însă de această dată deși Hișam fu de acord, Halid refuză.Într-un final se înțeleseră pentru sabia, coiful și cămașa de zale a tatălui lor ce valorau 100 de dinari.Astfel îl eliberară pe Velid și plecară spre Mecca.Însă pe drum, când ajunseră la Zu`l Huleyfe`, Velid se întoarse la Medina, se prezentă în fața Profetului și rostind mărturisirea de credință, se converti la Islam.După o vreme plecă la Mecca, la frații săi.Atunci Halid bin Velid îl întrebă; „Dacă aveai de gând să te convertești, de ce nu ai făcut-o înainte să plătim răscumpărarea?Astfel am fi rămas cu acea amintire de la tatăl nostru.De ce ai procedat astfel?” „M-am temut ca qureișii să nu afirme că m-am convertit din cauză că nu am suportat prizonieratul” răspunse el.

Acest răspuns îi înfurie pe frații lui, care îl întemnițară împreună cu alți musulmani din Beni Manzum, împreună cu Iyaș bin Ebi Rebia și Seleme bin Hișam.Velid bin Velid a fost întemnițat mulți ani deoarece se convertise la Islam.A fost torturat și persecutat de către unchiul său Hișam, unul dintre dușamniî înverșunați ai Islamului și rudele sale necredincioase.Trimisul lui Allah se rugă astfel pentru Iyaș bin Ebi Rebia, Seleme bin Hișam și Velid bin Velid; „**O Allah! Salvează-i pe Velid bin Velid, Iyaș bin Rebia, Seleme bin Hișam și ceilalți musulmani neajutorați din mâinile necredincioșilor.O Allah, zdrobește-i, înfrânge-i pe qureiși.Aseamnă-le acești ani cu**

anii lui Yusuf".Velid găsind o ocazie, reuși să evadeze din locul în care se afla legat.Veni în Medina la Trimisul lui Allah.Preiubitul profet îl întrebă de soarta lui Selem bin Hişam și a lui Iyaş bin Rebia, iar Velid îi vesti că aceștia sunt legați de picioare, unul de altul și sunt torturați și chinuiți mereu.

Trimisul lui Allah fu nespus de mâhnit auzind situația lor și începu să caute soluții pentru eliberarea lor.Când întrebă cine i-ar putea elibera, deși ani de zile fusese torturat, Velid, plin de curaj se oferă; „O Trimis al lui Allah! Îi voi salva și îi voi aduce aici”.Astfel se întoarse la Mecca și află locul în care erau ținuți prizonierii, urmărind o femeie ce le ducea mâncare.Ambii erau întemnițați într-o cameră fără acoperiș.Velid, coborî noaptea, escaladând peretele lângă prietenii săi.Singura vină a celor doi asupra era de a se fi convertit la Islam, de aceea ei erau legați de o piatră și erau lăsați în căldura arzătoare a deșertului Arabiei, fiind supuși la nenumărate torturi.Velid îi eliberă pe cei doi și urcându-i pe cămila sa, porniră către Medina.El îi însoțea mergând desculț, pe jos grăbindu-se să ajungă cât mai repede la Trimisul lui Allah.Dogoarea deșertului nu-i ardea picioarele, însă dorința de a ajunge la multiubitul Profet îi ardea inima.

În trei zile, desculț, însetat și înfometat ajunse la Medina.Degetele îi fuseseră rănite de pietrele de pe drum.Ajunse în fața Trimisului lui Allah plin de răni sângerânde.Victoria de la Bedr aduse o mare bucurie în sufletele musulmanilor și îi umplu de tristețe pe necredincioși.Auzind de victoria Trimisului lui Allah, conducătorul Etiopiei, Necași, le vesti aceasta companionilor din țara sa; „Mulțumire lui Allahu teala, Trimisul lui Allah a fost victorioa în bătălia de la Bedr”.

Căsătoria lui Hazreti Ali cu Hazreti Fatma

Era cel de-al doilea an al emigrării.Hazreti Fatma, fiica preiubitului Profet împlinise cincisprezece ani.

Într-o zi pe când aceasta intră cu treabă în camera în care se afla tatăl său, Trimisul lui Allah observă că fiica sa atinsese vârsta căsătoriei.Din acea zi mama noastră, Hazreti Fatma avu foarte mulți pretendenți.Însă Trimisul lui Allah nu arată interes pentru nici unul dintre ei, spunând doar; „**Această chestiune este legată doar de porunca lui Allahu teala**”

Într-o zi pe când stăteau în moschee, Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Omer și Hazreti Sa`d bin Mu`az discutau; „Cu excepția lui Hazreti Ali toți au cerut-o pe Hazreti Fatma.Însă nici unul nu a fost ales”.Hazreti Ebu Bekir spuse; „Cred că îi este scris lui Ali.Haideți să-i facem o vizită și să discutăm despre această chestiune.Dacă va oferi ca motiv situația sa materială precară, să îi oferim ajutor”.Sa`d adăugă; „O Eba Bekir! Tu faci doar fapte caritabile.Haide, să te însoțim”.Plecară toți trei către locuința lui Hazreti Ali.Acesta plecase cu cămila sa pentru a uda grădina de curmali a unuia dintre ensari.Văzându-i le ieși în întâmpinare.Hazreti Ebu Bekir îl întrebă: „O Ali! Tu ești întotdeauna în fruntea celor ce împlinesc fapte bune și de asemenea te afli pe o treaptă ce nu i-a fost scrisă nimănui, în ochii Profetului.Toată lumea a cerut mâna lui Hazreti Fatima, dar nimeni nu a fost acceptat.Noi credem că ți-a fost hărăzită ție.De ce nu încerci?”

Auzind acestea ochii lui Hazreti Ali se umplură de lacrimi; „O Ebu Bekir! M-ai întristat profund.Nimeni nu-și dorește mai mult ca mine acest lucru, dar sunt foarte strâmtorat”.Hazreti Ebu Bekir continuă; „Nu mai vorbi astfel.Pentru Allahu teala și Trimisul Său lumea aceasta nu reprezintă nimic.Sărăcia nu poate fi un obstacol în această chestiune.Mergi și cere-i mâna”. Hazreti Ali relatează; „M-am prezentat în fața Trimisului lui Allah sfios.Profetul stătea în toată măreția și demnitatea sa.M-am așezat fără a putea vorbi.Trimisul lui Allah mă întrebă; „**Ai vreo problemă, de ce ai venit?**” Am tăcut.Atunci continuă; „**Probabil că ai venit să ceri mâna Fatimei**”iar eu am putut să zic doar „Da”.Trimisul lui Allah mă întrebă; „**Ce poți să oferi ca mehr?**” „Nu am nimic, o Trimis al lui Allah, pe care să-l pot oferi ca mehr” am răspuns. „**Unde este cămașa de zale Hutami pe care ți-am dăruit-o, ce s-a întâmplat cu ea?**” mă întrebă Profetul.Când i-am răspuns că este la mine, a continuat; „**Vinde-o și adu-mi banii.Este de ajuns pentru mehr**” Conform unei alte relatări; „Când Trimisul lui Allah m-a întrebat ce bunuri am, i-am răspuns; „Am calul și cămașa de zale”.Atunci Profetul mi-a zis; „**De cal vei avea nevoie, însă cămașa de zale vinde-o**”. Conform unei alte relatări Trimisul lui Allah i-ar fi spus lui Hazreti Ali; „**O Ali, mergi și închiriază o casă pentru tine**”.

Hazreti Ali a locuit împreună cu Profetul până la căsătoria sa. Conform poruncii Trimisului lui Allah închirie casa lui Harise bin Nu`man, ce se afla în apropierea moscheii Profetului, față în față cu odaia lui Hazreti Aişe. Hazreti Ali își vându armura lui Hazreti Osman pentru 480 de dirhemi. Acesta după cumpărare i-o oferi cadou lui Hazreti Ali.

Hazreti Ali veni la Profet cu armura și banii obținuți. Trimisul lui Allah auzind cele întâmplare se rugă pentru binecuvântarea lui Hazreti Osman; **„Osman va fi tovarășul meu în Paradis”**. Apoi îl chemă pe Bilali Habeși și dându-i o parte din bani îi ceru; **„la acești bani și mergi la târg! Cumpără apă de trandafiri și cu banii rămași cumpără miere pe care amestec-o cu apă într-un vas curat, în moschee. Faceți șerbet din miere ca să bem după nuntă. Anunțați nunta fiicei mele Fatima cu Ali și chemați la moschee pe companionii mei”**.

Bilali Habeși anunță nunta lui Hazreti Fatima cu Hazreti Ali, iar companionii veniră în număr foarte mare la moschee. Trimisul lui Allah rosti următoarea predică; **„Toate mulțumirile și slava sunt pentru Allahu teala. El este Cel pe care îl laudăm pentru tot ce ne oferă, pe care îl adorăm pentru atotputernicia sa, de a cărui pedeapsă ne temem și a cărui poruncă stăpânește atât în cer cât și pe pământ. El este cel care prin puterea Sa a creat ființele și prin poruncile sale drepte i-a împărțit între ei și i-a onorat pe oameni cu Islamul și cu Profetul Muhammed...**

Allahu teala mi-a poruncit să o căsătoresc pe fiica mea Fatima cu Ali bin Ebi Talib. Sunteți martori că am căsătorit-o pe Fatima cu Ali bin Ebi Talib, din voia lui Allahu teala, cu un mehr de 400 de arginți. Allahu teala să îi unească și să îi binecuvânteze. Fie ca urmașii lor să fie puri și cheie pentru milă, o comoară de înțelepciune și siguranță pentru ummah mea. Atât am avut de zis. Allahu teala să ne ierte pe mine și pe voi.”

Hazreti Ali luă și el cuvântul, rostind această scurtă predică; „...Pacea și binecuvântarea lui Allahu teala asupra lui Muhammed aleyhisselam, în prezența căruia ne aflăm și care și-a căsătorit fiica Fatima cu mine pentru un mehr de 400 de arginți. Ofrați ai mei într-u credință! Fără îndoială ați auzit spusele Profetului și sunteți martori. Eu de asemenea sunt

martor și aprob.Sunt de acord.Allahu teala este martorul vorbelor noastre și ne ocrotește pe toți”.

Când contractul de căsătorie fu încheiat, Trimisul lui Allahsallallahu aleyhi ve sellem aduse curmale și îi invită pe companionii să servească; **„Haide, serviți curmale, mâncați”**.Toată lumea a mâncat, după care Hazreti Bilali Habeși a servit șerbet.După ce au mâncat curmalele și au băut șerbetul, au rostit următoarea rugă; „Barekellahu fi kurma ve aleykuma ve jeme`a șemlekuma”.

După oficierea căsătoriei, Trimisul lui Allah o găsi pe Hazreti Fatima plângând.Profetul se apropie și o întrebă; **O Fatima! Ce s-a întâmplat?De ce plângi?Jur pe Allahu teala că te-am căsătorit cu cel mai învățat și cel mai inteligent dintre cei toți pretendenții și primul dintre musulmani”**. Hazreti Fatima îi răspunse; „O tată! Mehr-ul fiecărei fete este oferit în aur și argint.Dacă și mehr-ul meu va fi oferit tot astfel, ce diferență mai există între tine și ceilalți oameni.Îmi doresc ca în Ziua judecății de Apoi să pot mijloci pentru soțiile tot atâtor musulmani ce au păcătuit, pentru care tu vei fi mijlocitor.Aceasta îmi este dorința”.

Trimisul lui Allah îi vesti fiicei sale, Fatima că dorința i-a fost acceptată, iar apoi adăugă; **„O Fatima ai arătat că ești copilul unui profet”**.

Hazreti Ali relatează; „Trecuse o lună de la aceste evenimente.Nu se vorbea în public despre această chestiune, iar eu din rușine nu deschisei gura.Uneori, Trimisul lui Allah îmi spunea în particular; **„Soția ta este o femeie tare bună.Îți vestesc că ea este cea mai onorabilă dintre femei”**.După o lună Hazreti Ukayl, fratele lui Hazreti Ali îi spuse acestuia; „Ali! Ne-a bucurat foarte mult această căsătorie.Ne dorim însă ca acești doi tineri fericiți să fie apropiați” Hazreti Ali îi răspunse; „Aceasta este și dorința mea, însă mă sfiesc”. Hazreti Ukayl își luă fratele de braț și merseă împreună la casa Profetului, unde o întâlniră pe Ummu Eymen.Îi expuseră acesteia situația, iar ea le răspunse; „Nu este nevoie ca să veniți voi în legătură cu această problemă.Ne vom consulta cu soțiile Profetului și vă vom da de veste.Căci în astfel de situații se ascultă sfatul femeilor.Amintind-o pe Hazreti Hatige, aceasta spuse; „Dacă ar fi fost în viață, nu ar fi existat nici o grijă pentru noi”.Trimisul lui

Allah plânse și spuse; **„De unde o altă femeie ca hatige? Când oamenii mă respingeau, ea m-a acceptat și și-a folosit toată averea pe calea mea. A fost un mare sprijin pentru Islam. Allahu teala mi-a poruncit să îi vestesc pe când era în viață: S-a ridicat pentru ea în Paradis un palat din smarald.”**

Soțiile Profetului îi expuseră dorința lui Hazreti Ali, Trimisului lui Allah, iar acesta îi porunci lui Ummu Eymen să îl cheme pe tânăr. Când acesta sosi, femeile prezente se ridicară și părăsiră camera. Hazreti Ali așteptă cu capul în piept. Trimisul lui Allah îl întrebă; **„O Ali îți dorești soția?”**

Ali radiyallahu anh răspunse; „Da, o Trimis al lui Allah! Fie-mi părinții jertfă pentru tine”. Atunci Trimisul lui Allah îi porunci lui Esmā binti Umeys să pregătească casa Fatimei. Esmā merse la casa în care urma să locuiască Hazreti Fatime unde confecționează o saltea din piele nouă, o saltea din petice de piele și o saltea din răchită pe care le umplu cu scoarță de curmal. După împlinirea rugăciunii de noapte, Trimisul lui Allah merse la casa în care va locui Hazreti Fatma pentru a vedea pregătirile.

Profetul porunci ca două treimi din banii aduși de Hazreti Ali să fie folosiți pentru a cumpăra mâncare, podoabe și parfum; iar din treimea rămasă să se cumpere haine, astfel finalizându-se necesarul casei. Zestrea și bunurile de uz casnic ale Fatimei erau: cele trei saltele pregătite de Esmā binti Umeys, un covor cu ciucuri, o pernă umpută cu scoarță de curmal, două râșnițe manuale, un recipient pentru apă, un ulcior pentru apă din lut, un pahar pentru apă confecționat din piele, un prosop, o fustă, o piele de berbec tăbăcită, un covor vechi de Yemen, un pat împletit din frunze de curmal, două rochii colorate cu model yemenit, o plapumă de catifea. Trimisul lui Allah îi dădu o sumă de bani lui Hazreti Ali pentru a cumpăra curmale și ulei. Hazreti Ali relatează cele ce au urmat astfel:

„Am cumpărat curmale de cinci dirhemi și de patru dirhemi ulei. I le-am adus Profetului, care a cerut o față de masă din piele și a amestecat curmalele cu făină și ulei. A frământat cu mâna-i binecuvântată și a făcut un fel de mâncare, după care mi-a cerut; **„O Ali! Mergi și cheamă pe cine găsești”**. Am ieșit și

am văzut mulți oameni. I-am chemat pe toți și intrând în casă i-am spus Profetului; „O Trimis al lui Allah, sunt mulți oameni”.

Resulullah îmi ceru să îi invit înăuntru în grupuri de câte zece pentru a mânca. S-a numărat, erau 700 de oameni, bărbați și femei, care au mâncat și s-au săturat”.

După ce s-a servit masa pentru căsătoria lui Hazreti Ali cu Hazreti Fatima, conform relatării lui Ummu Eymen, Trimisul lui Allah îi spuse lui Hazreti Ali; „**O Ali, fiica mea Fatima a plecat ca mireasă la casa voastră. După rugăciunea de seară voi veni și eu pentru a mă ruga pentru voi. Așteptați-mă.**” Ajuns acasă, Hazreti Ali se așeză într-un colț, iar Hazreti Fatima se așeză în alt colț. Trimisul lui Allah veni și bătu la ușă. Ummu Eymen îi deschise ușa, iar Profetul întrebă; **Fratele meu este aici?**” Ummu Eymen întrebă; „Fie-mi părinții jertfă pentru tine o Resulullah! Cine este fratele tău?” Profetul răspunse; „**Ali bin Ebi Talib**”. Atunci Ummu Eymen întrebă; „V-ați căsătorit fratele cu fiica voastră?”, iar Trimisul lui Allah răspunse; „**Da**”. Ummu Eymen a crezut auzind întrebarea Profetului; „**Fratele meu se află aici?**” că această căsătorie nu este permisă. Însă din răspunsul pozitiv al Profetului a înțeles că doar nașterea din aceeași mamă este un obstacol în calea căsătoriei.

Apoi, Trimisul lui Allah o întrebă pe Ummu Eymen; „**Esma binti Umeys este de asemenea aici?**”. Ummu Eymen încuviință și Profetul Muhammed aleyhissalam spuse: „**A venit să o ajute pe fiica Trimisului lui Allah, deci**”. Când Ummu Eymen aprobă, Profetul se rugă pentru ea; „**Fie binecuvântată**”.

Profetul ceru un vas cu apă în care își spală mâinile. După care turnă în acea apă puțin mosc. O chemă pe Hazreti Fatima, care sfiindu-se veni cu capul plecat privind-și rochia. Trimisul lui Allah luă din acea apă și stropi pieptul, capul și spatele fiicei sale rostind această rugă; „**Allahumme inni u'izuha bike ve zurriyeteha min-eş-şeytan-ir rajim**” (O Allah caut adăpost la Tine pentru protecția ei și a urmașilor ei de răul lui şeytan cel alungat). Procedă la fel și cu Hazreti Ali, rostind următoarea rugă; „**Allahumme barik fihima ve barik aleyhima ve barik lehuma fi neslihima**”. Citi surele Ihlas și Mu'avvizeteyn (Nas și Felak) după care spuse; „**Intră cu numele și binefacerea lui**

Allahu teala lângă familia ta".Apoi ținând canaturile ușii cu mâinile se rugă pentru bunăstare și părăsi casa.

Hazreti Ali relatează: „Trecuseră patru zile de la nuntă, când Trimisul lui Allah ne onoră casa cu prezența sa.Cu cuvintele sale ce cucereau sufletele ne-a dat sfaturi și ne-a spus; „**Ali! Adu apă!**” M-am ridicat și am adus apa, după care Trimisul lui Allah rosti un verset din Coran și îmi ceru; „**Bea din această apă, lăsând puțin**” Cu apa rămasă mă stropi pe piept și pe cap, apoi îmi ceru din nou să aduc apă.Cu această apă procedă la fel pentru Fatima.După aceea mă trimise afară”.

După ieșirea lui Hz. Ali, Profetul îi puse fiicei sale întrebări despre el.Hazreti Fatima spuse; „O tată, el are numai însușiri frumoase, însă unele dintre femeile qureișe îmi spun; ”Soțul tău este sărac”.Atunci Trimisul lui Allah îi răspunse; „**O fiica mea! Tatăl și soțul tău nu sunt săraci.Mi s-au oferit toate comorile pământului și cerurilor.Nu le-am acceptat.Am acceptat ceea ce este primit de Allahu teala. O fata mea! Dacă ai cunoaște cele știute de mine, ai fi considerat această lume umilă și josnică.Pentru Allahu teala, soțul tău este cel mai de seamă dintre companioni.Unul dintre mai marii Islamului și cel mai învățat. O fiica mea! Allahu teala a ales două persoane dintre oameni.Unul este tatăl tău, iar celălalt este soțul tău. Să nu i te împotrivești niciodată lui și poruncii sale.**”

După ce o sfătui pe fiica sa, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îl chemă pe Hazreti Ali, pe care îl sfătui de asemenea; **A Ali! Respectă dorințele Fatimei.Ea este o parte din mine. Mulțumește-o.Dacă o vei supăra, mă vei supăra pe mine.**”.Apoi se rugă la Allahu teala pentru protecția amândurora.Când se pregătea de plecare, Hazreti Fatima i se adresă; „O Resulullah! Eu am fac treaba din casă, iar Ali se ocupă de treburile din afara casei.Dacă mi-ați putea oferi o slujnică ce m-ar putea ajuta la unele treburi, aș fi foarte mulțumită”.Trimisul lui Allah o întrebă; „**O Fatima! Dorești să îți ofer o slujnică sau ceva mai bun decât o slujnică?**”

Mama noastră Fatima răspunse; „Dăruiește-mi ceva mai bun decât o slujnică”.Trimisul lui Allah îi răspunse atunci; „**Spune în fiecare seară la culcare de treizeci și trei de ori Subhanallah, de treizeci și trei de ori Elhamdulillah, de**

treizeci și trei de ori Allahu ekber și o dată La ilahe illallahu vahdedu la șerike leh.Lehul mulku ve leahul hamdu ve huve ala kulli şey`in kadir.Toate sunt o sută de cuvinte.În Ziua de apoi vei găsi o mie de binefaceri. Binefacerile vor cântări greu în balanță.”.Profetul părăsi, apoi, casa fiicei sale îndreptându-se către propria locuință.

Căsătoria lui Hazreti Ali cu Hazreti Fatima fu încheiată în cel de-a cincea lună după emigrare, iar nunta avu loc după bătălia de la Bedr.

Uciderea lui Ka`b bin Eșref

Inimile idolatrilor și evreilor aflați în Medina fură cuprinse de teamă în urma victoriei de la Bedr.Unii dintre evrei se convertiră, zicând; „Cu siguranță acesta este cel despre care am citit în cărțile noastre.Este cu neputință să ne mai împotrivim.Căci el va ieși victorios întotdeauna”.Unii însă afirmară; „Muhammed a învins deoarece s-a luptat cu quireșii, ce nu au habar de luptă.Dacă s-ar fi luptat cu noi, i-am fi arătat ce înseamnă lupta și cum se câștigă o victorie”.

Ka`b bin Eșref, un evreu ce auzind de victoria musulmanilor la Bedr, plecă la Mecca din ura ce o purta musulmanilor.Acolo adună necredincioșii cărora le recită poezii și îi instigă să atace Medina.Se înțelese cu aceștia să atace Medina și să se lupte cu Hazreti Muhammed aleyhisselam.Ba mai mult, îi organizează Trimisului lui Allah un asasinat.Allahu teala îi vesti aceasta Profetului și spuse în versetul 52 al surei Nisa: **„Aceștia sunt cei pe care i-a blestemat Allahu teala...”**

După acestea, Trimisul lui Allah își întreabă onorații companioni; **„Cine îl va omorî pe Ka`b bin Eșref? Căci el i-a supărat pe Allahu teala și pe Trimisul Său”.**Atunci Muhammed bin Mesleme întreabă; „O Resulullah! Vrei să îlucid eu?” Profetul îi răspunse afirmativ, astfel că Muhammed bin Mesleme se ocupă câteva zile de întocmirea unor planuri în acest scop.Mai târziu le împărtăși planurile și prietenilor săi Ebu Naile, Abbas bin Bișr,Haris bin Evs, Ebu Abs ibni Jebr.Aceștia îl sprijiniră fiind de acord să îl ajute.Veniră împreună la Profet și îl întrebară; „O Trimis al lui Allah! Ne permiteți ca în discuția pe care o vom avea cu Ka`b să folosim cuvinte ce i-ar face plăcere, la adresa

voastră?” Profetul Muhammed aleyhisselam le dădu consimțământul.

Astfel Muhammed bin Mesleme și prietenii săi meraseră la Ka`b bin Eşref. „Acest Muhammed ne-a cerut pomană.Ne-a impus taxe mari.De aceea am venit, să mă împrumuți.”, spuse Muhammed bin Mesleme. Ka`b era extrem de bucuros, gândindu-se că Muhammed bin Mesleme îi împărtășește ideile despre Profet și îi răspunse acestuia; „Vă va mai plictisi el mult” „E, l-am urmat o dată și acum vom continua. Să vedem cum ne-o fi sfârșitul? Acum, împrumută-ne cu ceva curmale”, spuse Muhammed bin Mesleme. Ka`b încuviință, dar le ceru în schimb ceva ca garanție.Musulmanii îl întrebară ce dorește, iar evreul le spuse; „Vă vreau femeile, drept garanție”.Musulmanii nu fură de acord, astfel că acesta le ceru fiii.Muhammed bin Mesleme și prietenii săi nu fură de acord nici cu această cerință motivând; „Nu putem să îți lăsăm fii noștri.S-ar spune că i-am lăsat în gaj pentru o încărcătură, două de curmale și asta ar fi o pată de neuitat pentru noi.Însă îți putem lăsa ca garanție armele și apărătorile noastre”.Ka`b încuviință și le spuse când să vină.

Într-o noapte, Muhammed bin Mesleme însoțit de Ebu Naile veni la Ka`b bin Eşref.Acesta îi chemă în curte și coborî pentru a-i întâmpina.Soția sa îl întrebă; „Unde mergi la ora aceasta?” Ka`b îi răspunse că au venit Muhammed bin Mesleme și fratele său Ebu Naile.Soția continuă; „Sunetul acesta nu prea mi se pare de bun augur, parcă picură sânge din el”. Însă Ka`b insistă; „Nu, aceștia sunt doar Muhammed bin Mesleme și fratele meu de lapte Ebu Naile. El este un tânăr de treabă.Nu ar ezita nici chiar de ar fi chemat noaptea la o luptă cu săbiile.”Muhammed bin Mesleme le permise să intre în curte împreună cu el și altor doi oameni, iar conform unei alte relatări trei.Aceștia erau Ebu Abs bin Jehr, Haris bin Evs, Abbad bin Bişr.Muhammed bin Mesleme le spuse prietenilor săi; „Când va veni Ka`b îi voi spune că vreau să îi miros părul, astfel că îl voi apuca de cap și îl voi mirosi.Când veți vedea că i-am apucat bine capul, loviți-l cu săbiile.” Ka`b bin Eşref veni lângă ei îmbrăcat cu faine frumoase, răspândind un miros frumos.Ibn-i Mesleme apropiindu-se de el spuse; „Nu am mai mirosit un parfum atât de frumos”. Ka`b se laudă; „Cele mai frumos miroitoare femei arabe se află în preajma mea”. „Îmi permiți să

îți miros capul?” întrebă Muhammed bin Mesleme. Ka`b încuviință, iar Mesleme îi mirosi capul și își chemă și prietenii să îl miroasă. Apoi mai cerând încă o dată permisunea de a mirosi capul lui Ka`b îl apucă strâns pe acesta și le făcu semn prietenilor săi să îl lovească cu săbiile. La prima lovitură de sabie, Ka`b scoase un urlet, însă nu muri. Astfel că Muhammed bin Mesleme îl înjunghie cu hancerul său. După ce acesta muri, părăsiră imediat locul, îndreptându-se spre Medina. Când îi dădură vestea Trimisului lui Allah, acesta aduse mulțumiri lui Allahu teala și se rugă pentru luptători.

Moartea necredinciosului, Ka`b bin Eşref, semănă panică în rândurile evreilor. Căci, dacă un lider precum Ka`b a fost asasinat, însemna că moartea lor era o chestiune de timp. Dimineață se adunară și veniră la Trimisul lui Allah pentru a se plânge de cele întâmplate în acea noapte. Resulullah le răspunse; **„El ne-a făcut mereu probleme și a tot recitat poezii în care ne denigra. Cine va proceda astfel, dintre voi, să știe că pedeapsa îi va fi sabia”** În urma acestei amenințări, cuprinși de teamă, evreii făcură o nouă înțelegere cu Trimisul lui Allah.

Evreii din Beni Kaynuka

Într-o zi un evreu din Beni Kaynuka u provocat o femeie musulmană, unul dintre companioni cese afla în apropiere își trase imediat sabia și îl ucise pe evreu. Atunci evreii se adunară și îl martirizară pe acel companion. Această întâmplare îi fu vestită Profetului, care adunând evreii în piața din Kaynuka li se adresă acestora; **O voi evrei! Temeți-vă de a fi pedepsiți de Allahu teala, așa cum au fost pedepsiți Qureișii și convertiți-vă la Islam. Știți foarte bine că sunt un profet trimis de Allahu teala. Și aceasta ați citit-o în cărțile voastre...”**

Deși Profetul i-a tratat cu compasiune, evreii au încălcat tratatul și l-au sfidat pe Trimisul lui Allah, adresându-i aceste cuvinte: „O Muhammed! Să nu lași înșelat de faptul că ai învins un neam care nu știe să lupte! Jurăm că noi suntem niște viteji! Vei înțelege ce fel de vajnici luptători suntem doar când vei lupta cu noi!...”

Astfel îl sfidară fățiș pe Profet și încălcară legământul...În legătură cu acest eveniment, îngerul Gebrail aleyhisselam aduse revelație, ce s-ar traduce astfel; „**Iar dacă tu vreodată te temi de hainie din partea unui neam** (cu care ai încheiat o înțelegere), **rupe înțelegerea cu ei întocmai așa** (înainte de a le declara război, rupe înțelegerea de așa manieră încât să le dai de înțeles că ai rupt orice legătură cu ei), **căci Allahu teala nu-i iubește pe cei haini.** (Enfal:58)

Într-un alt verset se spune: „**O Trimisul Meu! Spune-le acelor evrei necredincioși: „Veți fi biruiți curând și veți fi adunați spre Gheena! Și ce pat groaznic veți avea!”** (Al-i Imran:12)

Preaiubitul nostru Profet adună imediat o armată cu care porni către fortăreața evreilor Kaynuka.Hazreti Hamza purtasteagul alb al musulmanilor, iar Ebu Lubabe fusese lăsat ca loctiitor în Medina.Armata musulmană asedie cetatea Kaynuka.Evreii ce afirmaseră sus și tare că sunt vajnici războinici nu avură curaj nici măcar să arunce o săgeată, darămite să se împotrivească.Trimisul lui Allah controlă ieșirile și intrările, astfel că nimeni nu putu ieși în afara cetății.Această situație dură cincisprezece zile în urma cărora evreii cuprinși de frică se predară.Deși ar fi trebuit omorâți, Profetul, cel trimis ca o binecuvântare pentru lumi, le permise să se refugieze în Siria. Astfel fură scoși de pe pământurile Medinei.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem se lupta în Median cu evreii, cu ipocriții ce pretindeau că sunt musulmani, precum Abdullah bin Ubey și de asemenea cu necredincioșii.

În plus Trimisul lui Allah se străduia ca triburile din afara Medinei să accepte Islamul și să devină musulmani.Lupte precum Sevik, Gatafan, Karde, Bahran...au avut loc după bătălia de la Bedr.

În acest răstimp fură revelate poruncile în legătură cu obligativitatea daniei, oferirea milosteniei fitr, împlinirea rugăciunii de sărbătoare și sacrificiul.Ummu Ghiulsum, fiica Profetului se căsători cu Hazreti Osman.Profetul încheie căsătorii cu Zeyneb binti Jahș și fiica lui Hazreti Omer, Hafsa.De asemenea veni pe lume Hazreti Hasan, fiul lui Hazreti Ali.

BĂTĂLIA DE LA UHUD

Necredincioșii din Mecca nu învățaseră nici o lecție din înfrângerea suferită la Bedr și nici nu puteau uita suferința provocată de această luptă. Tribul Qureiș își pierduse majoritatea oamenilor de vază în această luptă. De asemenea faptul că drumul comercial către Damasc era controlat de musulmani, îi înfuria la culme.

Caravana condusă de Ebu Sufyan se întorsese în Mecca cu un profit de sută la sută. Majoritatea celor ce participaseră la această caravană muriseră în lupta de la Bedr, astfel că profitul era păstrat la Dar-un-Nedve, locul în care necredincioșii se adunau pentru a lua hotărâri.

Necredincioșii precum Saffan bin Umeyye, Ikrima bin Ebi Jehl, Abdullah bin Rebia care își pierduseră tații, frații, soții sau fiii la Bedr, apelară la Ebu Sufyan; „Musulmanii ne-au ucis părinții. Ne-au nenorocit. A venit timpul să ne răzbunăm. Vom pregăti o armată cu banii din profitul caravanei. Să atacăm Medina și să ne răzbunăm.”

Deoarece Ebu Jehl, Utbe, Șeybe fuseseră uciși, necredincioșii îl aveau acum ca lider pe Ebu Sufyan, ce nu se convertise încă. Acesta obținuse în urma caravanei o sută de mii de bani de aur. Din aceștia jumătate erau capital, iar jumătate profit. Banii investiți fură imediat împărțiți proprietarilor, iar profitul fu împărțit și fu folosit pentru procurarea armelor și a soldaților. De asemenea fură angajați și poeți și oratori ce aveau misiunea de a încuraja armata. Aceștia erau însoțiți de femei ce cântau din dairele și tamburine. Pentru a-și atinge scopul de a nimici Islamul, de a-i izgoni pe musulmani din Medina și de a-l elimina pe Profet, necredincioșii racolară soldați și de la triburile din împrejurimi.

În final, la Mecca se strânsese o armată de 3000 de persoane. Dintre aceștia 700 erau în armură, 200 erau călăreți, iar 3000 aveau cămile. Această mare armată, ce era însoțită de cântăreți și de femei era sub conducerea lui Ebu Sufyan. Soția sa, Hind se afla în fruntea femeilor și exagera în a-i stimula pe necredincioși, în luptă. Căci în lupta de la Bedr își pierduse tatăl și doi frați. Nu putea uita această durere și de aceea celor ce se împotriveau ideii participării femeilor la luptă le răspundea; „Amintiți-vă bătălia de la Bedr! Ați fugit de la Bedr pentru a vă

reuni cu familiile voastre!...De acum încolo, cei ce vor dori să părăsească câmpul de luptă, vor trebui să ne înfrunte pe noi!...” Cu astfel de cuvinte îi încuraja pe Qureiși și îi stimula să lupte. Dintre necredincioși, Jubeyr bin Mut`im era foarte priceput în aruncarea sulitei. Acesta avea un sclav foarte îndemânic, numit Vahși, ce lovea tot ce țintea. Hind, ce își pierduse tatăl pe Utbe și Jubeyr, ce își pierduse unchiul pe Tuyama, nutreau o ură adâncă pentru Hazreti Hamza pentru pierderile suferite. Jubeyr îi promise sclavului său, Vahși că îl va elibera, dacă va reuși să îlucidă pe Hazreti Hamza. De asemenea Hind îi promise; „Îți voi oferi mult aur și multe bijuterii dacă îl vei ucide!”

Toate pregătirile luară sfârșit în armata Qureișă; desfășurară steagurile purtate de Talha bin Ebi Talha, Uveyf , fiul lui Ebu Sufyan și o persoană din tribul Ehabiș.

Hazreti Abbas trimise printr-un om de încredere o scrisoare la Medina în care îi transmitea Profetului informații despre armata qureișă, despre componența acesteia, despre faptul că armata era pregătită să pornească la drum.

Astfel Trimisul lui Allah își însărcină câțiva companioni cu cercetarea acestei situații. Companionii porniră spre Mecca. În drum aflară de venirea armatei Qureișe și întreprinzând cercetări se întoarseră către Medina. Informațiile culese în urma cercetărilor se potriveau cu cele transmise în scrisoare.

Astfel că Trimisul lui Allah începu imediat pregătirile. De asemenea postă gărzi în împrejurimile Medinei pentru a preveni un atac neașteptat. Companionii se pregătiră în mare grabă, își luară rămas bun de la cei rămași acasă și se adunară în jurul Trimisului lui Allah.

Era o zi de vineri. Profetul își conduse companionii în rugăciunea de vineri. În timpul predicii le vorbi despre importanța luptei pentru răspândirea religiei lui Allahu teala și despre importanța luptei pe calea lui Allahu teala. Le vesti că cei ce vor muri pentru această cauză, vor fi martiri și vor intra în Paradis. De asemenea le vesti că cei ce vor fi răbdători în lupta cu dușmanul în ciuda greutăților, vor avea parte de ajutorul lui Allahu teala.

Trimisul lui Allah le spuse companionilor că dorește să se sfătuiască cu aceștia în legătură cu locul în care se va

desfășura lupta, zicându-le că în acea noapte a avut un vis. Profetul relatează; „**În vis m-am văzut într-o armură foarte solidă. Am văzut că sabia mea Zulfichiar avea o fisură în vârf și că au fost aduși mai întâi o vită tăiatăși în urma ei un berbec.**” Companionii îl întrebară cum interpretează acest vis, iar acesta le răspunse; „**Armura solidă reprezintă Medina și faptul că ar trebui să rămânem în Medina. Rămâneți acolo... Fisura din vârful sabiei, înseamnă că voi suferi o pierdere. Vita tăiată este semn că unii dintre companionii mei vor fi martirizați. Berbecul ce îl urmează reprezintă un grup militar, pe care, cu voia lui Allahu teala, Domnul cel Drept îi va nimici**”.

Conform unei alte relatări; „**În vis mi-am lovit sabia de pământ și i s-a fisurat vârful. Aceasta este semn că în ziua luptei de la Uhud, unii dintre companionii mei vor fi martirizați. Mi-am lovit iar sabia de pământ și de această dată a revenit la forma inițială. Aceasta este semn de la Allahu teala pentru o victorie, este semn că musulmanii își vor reveni**”.

Trimisul lui Allah se consulta cu companionii săi în situațiile în care nu îi era trimisă revelație și acționa ca atare. În legătură cu locul unde ar trebui să întâmpine dușmanul, unii dintre companionii afirmă; „Să rămânem în Medina și să ducem o luptă de apărare”. Această ofertă era în concordanță și cu dorința Profetului. Cei mai de seamă dintre companionii precum Hazreti Ebu Bekir, Omer și Sa`d bin Mu`az (Allahu teala fie mulțumit de ei) împărtășeau de asemenea opinia Profetului.

Însă tinerii companionii ce nu luaseră parte la bătălia de la Bedr, auzindu-l pe Profet vorbind despre binecuvântările pe care le câștigaseră companionii participanți și martirii căzuți în această luptă, se întristară deoarece nu putuseră participa la acest război. De aceea își doreau foarte mult să lupte corp la corp cu dușmanul în afara Medinei. Nu`man bin Malik, Sa`d bin Ubade erau unii dintre aceștia. Hazreti Hayseme ceru cuvântul și îl imploră pe Profet; „ O Trimis al lui Allah! Necredincioșii Qureiși au adunat soldați din diferite triburi arabe. Călărind pe cai și cămile au intrat pe pământurile noastre. Ne vor asedia casele și cetățile, iar apoi se vor întoarce și vor pleca. Ne vor batjocori și asta le va întări curajul, stimulându-i să pregătească noi

atacuri. Dacă nu îi vom înfrunța acum, celelalte triburi arabe ne vor viza. Sper că Allahu teala ne va oferi victoria împotriva dușmanului.

Cea de-a doua variantă este martiriul; bătălia de la Bedr m-a privat de el, cu toate că îmi doream atât de mult. Când fiul meu a auzit că vreau să particip la lupta de la Bedr, a tras la sorți cu mine. A fost mai norocos căci a primit onoarea de a cădea martir.

O Trimis al lui Allah! Îmi doresc foarte mult să cad martir. Azi noapte l-am visat pe fiul meu foarte frumos. Se plimba prin grădinile Paradisului, printre pâraie și mi-a zis; „Alătură-te locuitorilor Raiului! Eu am găsit adevărul promis de Allahu teala!”

O Trimis al lui Allah! Jur pe Allah că dimineață mi-am dorit cu prisosință să îi fiu fiului meu însoțitor în Paradis. De acum și vârsta mi-e înaintată/Nu mai altă dorință decât să ajung la Domnul meu.

Îmi jertfesc viața pentru tine trimis al lui Allah! Roagă-te lui Allahu teala să fiu onorat cu martiriul și să-mi însoțesc fiul în Rai!...” Nu îl putură refuzară și se rugară pentru el să cadă martir.

Observând că majoritatea sunt de această părere, Trimisul lui Allah hotărî să întâmpine dușmanul în afara Medinei. Apoi le spuse companionilor săi; **„De veți fi răbdători și perseverenți, Allahu teala vă va oferi ajutorul și de această dată. Ce ne rămâne nouă, este să fim perseverenți și să depunem tot efortul!”**

După împlinirea rugăciunii de după amiază (ikindi-`asr), Profetul merse către casa sa binecuvântată. În urma sa cerând permisunea, intrară Hazreti Ebu Bekir și Omer. Aceștia îl ajutară pe Trimisul lui Allah să își înfășoare turbanul și să își îmbrace armura. Profetul își încinse sabia și își așeză scutul pe spate.

În acest răstimp companionii așteptau afară. Cei ce doreau să rămână în Medina ca să ducă o luptă de apărare le spuneau celorlalți; „Trimisul lui Allah nu era de părere că ar trebui să ieșim în afara Medinei. Din cauza voastră a hotărât astfel. Deși Trimisul lui Allah primește poruncile de la Allahu teala. Lăsați-L pe El să hotărască și supuneți-vă poruncii Sale.” Ceilalți regretară și spunând; „Să nu ne împotrivim hotărârii Profetului”,

se răzgândiră.Când Trimisul lui Allah ieși din casă, merseră la el și își cerură iertare; „Fie-ne viața jertfă pentru tine, Resulullah! Fă precum dorești.Dacă vrei să rămâi în Medina, vom rămâne.Allahu teala să ne ferească de ne împotrivi ție.” Preaiubitul profet le răspunse atunci; **„Un profet, nu-și va scoate armura fără să se fi luptat, până când Allahu teala nu va hotărî între el și dușmanul său.Sfatul meu este, urmați-mi poruncile, fiți răbdători rostind numele lui Allahu teala, iar Allahu teala vă va trimite ajutor...”**

În acest timp Amr bin Jemuh se ruga, acasă, de cei patru fii ai săi să îl ducă și pe el la luptă.Aceștia încercau să îl convingă să renunțe la idee; „O tată! Allahu teala te-a scutit de aceasta din cauza piciorului tău bolnav.Trimisul lui Allah nu ți-a permis să participi la această luptă.Nu ești obligat să mergi.În locul tău mergem noi!”.Însă Hazreti Amr nu se lăsă înduplecat. „Vai de mine, cu copii ca voi! La fel mi-ați spus și la bătălia de la Bedr și m-ați împiedicat să îmi câștig locul în Rai.Mă veți lipsi și de această luptă?...” După care se prezentă în fața Profetului și îi spuse; „O Trimis al lui Allah îmi jertfesc viața pentru tine! Fiii mei, invocând diferite motive, or să mă priveze de participarea la această luptă.Jur pe Allahu teala, că dorința mea este să merg la luptă împreună cu tine și să primesc onoarea de a intra în Paradis. O Trimis al lui Allah! Nu mă găsești vrednic de a mă lupta pe calea lui Allahu teala și de a cădea martir, de a umbla cu aceste picioare oloage prin grădinile Paradisului? Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem îi răspunse că îl găsește demn de a participa la luptă și îi permise să îi însoțească.Răspunsul îl bucură nespus pe Hazreti Amr bin Jemuh, care se pregăti și porni la luptă împreună cu ei.

Abdullah bin Ummi Mektum rămase în Medina pentru a conduce rugăciunile.

Sultanul profeților ridică trei sindarde.Unul era purtat de către Habbab bin Munzir,unul de către Useyd bin Hudayr, iar al treilea de Mus`ab bin Umeyr.Armata era formată din aproximativ o mie de oameni și dețineau doi călăreți și 100 de oameni în armură.

Armata musulmană porni către Uhud vineri după rugăciunea de după amiază, în strigăte de „Allahu ekber!”, cu un aer de sărbătoare, cu Sa`d bin Ubade și Sa`d bin Mu`az în față,

îmbrăcați în armuri, pe flancul drept Muhajiri, iar pe cel stâng Ensari.

Pe drum se întâlnește cu un grup de șase sute de soldați evrei ce erau aliații liderului necredincioșilor Abdullah bin Ubey bin Selul. Aceștia cerură permisiunea de a se alătura armatei musulmane. Profetul întreabă dacă s-au convertit, iar în urma răspunsului negativ, răspunse; „**Mergeți și spuneți-le să se întoarcă. Noi nu cerem ajutorul necredincioșilor în lupta împotriva idolatriilor**”

Armata musulmană ajunsă la Șeyhayn, un loc între Uhud și Medina, hotărî să își așeze tabăra acolo pentru a înnopta. Soarele nu apusese încă. Printre participanții la luptă se aflau și companioni încă la vârsta copilăriei ce își doreau să lupte cu dușmanul și să cadă martiri. Inspectând armata, Trimisul lui Allah observă că se aflau aici aproximativ șaptesprezece copii. Dintre ei, Rafi` bin Hadij, stătea pe vârfuri în încercarea de a părea mai înalt. În urma recomandării lui Hazreti Zuheyri; „O Trimis al lui Allah! Rafi` este un foarte bun arcaș”, acesta fu acceptat în armată. Auzind acestea, Semure bin Jundup afirmă; „Eu îl pot învinge pe Rafi` în lupta corp la corp, de aceea vreau și eu să iau parte la luptă”. Profetul surâse și le ceru să se lupte. Hazreti Semure îl învinse pe Rafi` și fu ales astfel printre luptători. Ceilalți copii fură trimiși înapoi la Medina pentru a-i apăra pe cei rămași acolo.

Bilal-i Habeși rosti cu vocea sa emoționantă chemarea la rugăciunile de seară și de noapte. După împlinirea rugăciunilor, Trimisul lui Allah numi un grup cincizeci de oameni sub conducerea lui Muhammed bin Mesleme ca gărzi pentru apărarea teberii până dimineață. Companionii se retraseră pentru a se odihni. Hazreti Zekvan primi onoarea de a fi garda Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem în acea noapte.

În acest timp armata necredincioșilor, aflând că armata musulmană a înnoptat la Șeyhayn, organiză o patrulă de cavalerie sub comanda lui Ikrima pentru siguranță. Ikrima, ce nu se convertise încă se apropie de armata musulmană până la Harre, dar temându-se de patrula musulmană se retrase.

După ivirea zorilor, Profetul își trezi companionii. Ajunseră la muntele Uhud, unde cele două armate dușmane se puteau

vedea.Cu vocea sa ce trezea și muia inimile, Hazreti Bilal-i Habeși spuse chemrea la rugăciunea de dimineață.Războinicii înarmați își împliniră rugăciunile sub conducerea Trimisului lui Allah, după care se rugară.Sultanul lumilor îmbracă o a doua armură, iar pe cap își puse un coif.

În acest timp, liderul ipocriților, Abdullah bin Ubey împreună cu 300 de oameni părăsi armata musulmană, întorcându-se la Medina, spunând; „Noi am venit aici să lăsăm omorâți? D ce nu ne-am dat seama de la început”.

Numărul celor credincioși, ce își doreau să lupte cu tot sufletul, fără crâcnire, până la martiriu era de aproximativ 700.Toți își dăduseră cuvântul că îl vor apăra pe Trimisul lui Allah până la ultima picătură de sânge.

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem își aranjă armata astfel încât să fie așezată cu spatele către muntele Uhud și fața către Medina.Îi numi comandanți pe Ukașe bin Mihsan pe flancul drept și pe Ebu Seleme bin Abduled pe flancul stâng.Sa`d bin Ebi Vakkas și Ebu Ubeyde bin Gerrah conduceau grupurile de arcași.Grupurile de luptători în armuri erau conduși de Zubeyr bin Avvam, iar Hazreti Hamza se afla în fruntea soldaților fără armuri.Mikdad bin Amr fusese numit conducător al forțelor din spatele armatei.

În stânga armatei musulmane se afla dealul Ayneyn, unde se găsea o trecătoare îngustă.În această trecătoare, Trimisul lui Allah așeză un grup de cincizeci de arcași, cnduși de Abdullah bin Jubeyr.Arcașii își ocupară locurile în trecătoare.Trimisul lui Allah venind alături de ei le ceru cu strictețe acest lucru; **„Acoperiți-ne din spate.Stați la locurile voastre, pe care nu trebuie să le părăsiți sub nici o formă.Chiar dacă observați că suntem învinși, atâta vreme cât nu primiți veste de la noi, nu vă părăsiți locurile.Chiar de veți vedea că dușmanul ne omoară, nu ne veniți în ajutor.Când se vor îndrepta spre voi, aruncați săgeți asupra cavaleriei dușmane.Căci călăreții nu se pot apropia de săgețile aruncate.O Allah! Tu îmi ești martor că le-am adus la cunoștință toate acestea!”**

Profetul Muhammed aleyhisselam le repetă aceste ordine de câteva ori, după care adăugă; **„Chiar de veți vedea păsările adunându-se deasupra cadavrelor noastre, până ce nu vă voi trimite un om, nu vă părăsiți locurile.Și de veți vedea că**

i-am învins pe necredincioși și i-am făcut una cu pământul, de asemenea nu vă părăsiți locurile, până ce nu voi trimite pe cineva după voi!”Apoi plecă de acolo și trecu în fruntea armatei sale.

Stindardul îi fu înmânat lui Hazreti Mus`ab bin Umeyr , ce își luă locul în fața Profetului.

În acest timp foarte grăbit, din Medina sosi proaspăt căsătorit, Hazreti Hanzala, care se alătură războinicilor.

Armata dușmană ce sosise la Uhud cu trei zile înainte se afla sub comanda lui Ebu Sufyan.Ei se așezaseră astfel încât aveau Medina în spate.Cavaleria de pe flancul drept era condusă de Halid bin Velid, iar cea de pe flancul stâng era condusă de Ikrima.Se relatează de asemenea că la comanda grupurilor de cavaleriști s-ar fi aflat și Saffan bin Umeyye.Steagul necredincioșilor era purtat de Talha bin Ebi Talha.

Între cele două armate rivale exista o mare diferență, căci armata Qureișă era din punct de vedere numeric, al armelor și al echipamentului de patru ori mai puternică decât armata musulmană.

În cadrul armatei qureișe domnea zgomotul și haosul.Femeile dominate de gândul răzbunării cântau la tamburine încercând să însuflețească luptătorii, sau se rugau idolilor cerându-le ajutorul.

Din tabăra musulmană se ridicau rugi către Allahu teala de a proteja și răspândi Islamul și strigăte „Allahu ekber!...Allahu ekber!...” Preaiubitul nostru profet le vorbea companionilor săi de virtuțile luptei pe calea lui Allahu teala și recompensele pe care le vor câștiga în urma acestor lupte, astfel motivându-i și stimulându-i. **„O Companiile mele! Este greu pentru o armată mică să lupte cu dușmanul.Dacă veți da dovadă de răbdare și perseverență, Allahu teala vă va oferi mulțumirea.Căci Allahu teala se află împreună cu cei ce l se supun...Cereți recompensa pe care Allahu teala v-a promis-o...”**, le spunea Profetul.Despre bătălia de la Uhud se vorbește în Coran în sura Al-i Imran, versetele 132-134: **„Și fiți supuși față de Allahu teala și față de trimis, ca să fiți iertați! Și grăbiți-vă spre iertarea Domnului vostru și spre Raiul cel întins cât cerurile și pământul, pregătit pentru cei evlavioși, Care dau milostenii atât atunci când au parte de belșug, cât**

și atunci când sunt la necaz, care-și stăpânesc mânia și care iartă oamenilor, căci Allahu teala îi iubește pe cei ce împlinesc fapte bune” și tot în sura Al-i Imran, versetul 136: „Răsplata acestora va fi iertarea Domnului lor și Grădini pe sub care curg pâraie și în ele vor avea sălaş veșnic.Și ce minunată răsplată pentru cei ce fac bine și se supun lui Allahu teala și Trimisului Său!”

Vajnici companionii cu inimile pline de credință și ochii sclipind de curaj nu mai puteau sta pe loc, arzând de nerăbdare să înceapă lupta cu dușmanul și să cadă martiri.La fel ca și în bătălia de la Bedr, Hazreti Ali își legase un turban alb, Zubeyr bin Avvam unul galben, Ebu Dujane un turban roșu, iar Hazreti Hamza își puse pana de struț.

Cele două armate se apropiară.Tensiunea atinsese cote maxime.Peste puțin timp avea să înceapă un război între tabăra celor ce luptau pe calea lui Allahu teala pentru a răspândi Islamul și tabăra dușmanilor Islamului, cei ce continuau să meargă pe o cale greșită.

Când se apropiară la o aruncătură de săgeată, unul dintre necredincioșii în armură își mână cămila în fața rândurilor, cerând un luptător din armata musulmană.Își repetă cererea de trei ori, crezând că toți se tem de el.Ca răspuns la cererea sa, din armata musulmană se desprinsе un luptător pedestraș, înalt, purtând un turban galben și porni spre câmpul de luptă.Acesta era Zubeyr bin Avvam, fiul mătușii Profetului.Armata musulmană răsuna de strigăte; „Allahu ekber!...” și rugi pentru victoria lui Zubeyr bin Avvam.Nici nu se apropie bine de necredincios, că fu văzut cum sare imediat pe cămila acestuia, unde începu o luptă crâncenă.Trimisul lui Allah strigă; „**Coboară-l de pe cămilă!**”.Hazreti Zubeyr, ascultând porunca Profetului își împinse adversarul jos.Apoi sări și el și îi tăie gâtul cu sabia.Capul acoperit de cască al dușmanului fu desprins de corpul-i protejat de armură.Trimisul lui Allah se rugă pentru Zubeyr bin Avvam.

Apoi, Talha bin Ebi Talha, purtătorul stindardului armatei quireișe, porni spre câmpul de luptă strigând; „Este careva printre voi, care mă poate înfrunta?”. Hazreti Ali porni să îl înfrunte.Dintr-o singură lovitură îi crăpă capul până la maxilar necredinciosului îmbrăcat în armură din cap până-n

picioare.Văzând fapta sa, Profetul rosti; „**Allahu ekber!...Allahu ekber!...**” Când i se alăturară și companionii, răsuna tot cerul de strigătele de tekbir.

Văzând stindardul căzând la pământ, fratele lui Talha, Osman bin Ebi Talha, veni în fugă spre câmpul de luptă.Ridică steagul și ceru un luptător.Pentru a-l înfrunța ieși Hazreti Hamza; spuse; „Ya Allah!” și îl lovi pe acesta la umăr cu sabia, încât mâna ce ținea steagul se rupse, iar Osman căzu mort la pământ.

De această dată din rândurile necredincioșilor porni către câmpul de luptă, pe jos, Ebu Sa`d bin Ebi Talha.Ridicând steagul, ceru și acesta un luptător.Și el era îmbrăcat din cap până la picioare în zale.Ridică de jos steagul necredinței și întorcându-se către armata musulmană începu să strige; „Eu sunt tatăl lui Kusam.Cine îmi poate ține piept?”Trimisul lui Allah îl trimise din nou pe Hazreti Ali, pentru a-l înfrunța.Hazreti Ali îl ucise și pe acest necredincios, doborând iar steagul la pământ, după care își relua locul în rândurile luptătorilor musulmani.

După aceea mulți necredincioși ieșiră pentru a se lupta, ridicându-și steagul și cerând luptători din rândurile musulmanilor.Însă, de fiecare dată, companionii viteji, cu voia lui Allahu teala, îi învinseră.De fiecare dată când noul purtător al steagului era ucis, glasurile musulmanilor umpleau văzduhul de tekbir, iar armata necredincioșilor era cuprinsă de tristețe și disperare.Chiar și femeile a căror gălăgie crescuse își apostrofau soldații, spunându-le; „Să vă fie rușine!...” , iar pe de altă parte îi instigau la luptă, strigând; „Ce mai așteptați?...”

Într-un moment când ambele tabere erau în fierbere, Trimisul lui Allah arătând spre sabia sa pe care era scris; „**În lașitate este rușine, în înaintare onoare și respect.Omul nu poate evita destinul, prin teamă**”, întrebă; „**Cine îmi va lua această sabie?**” Auzind acestea companionii Profetului întinseră mâinile către sabie, însă când Trimisul lui Allah repetă întrebarea; „**Cine o va lua pentru a-i da dreptul?**”companionii se retraseră și tăcură.Deși Zubeyr bin Avvam era unul dintre cei ce cereau sabia cu stăruință, Profetul Muhammed aleyhisselam nu i-o dădu.De asemenea nici cererile lui Hazreti Ebu Bekir, Omer și Ali nu au fost acceptate de Profet.

Atunci Ebu Dujane întrebă; „O Trimis al lui Allah! Care este dreptul acestei săbii?” Preaiubitul nostru Profet îi răspunse; **„Dreptul ei este să lovești dușmanul până se va îndoi.Dreptul ei este să nu o folosești pentru a omori musulmani și să nu fugi din înfruntarea cu necredincioșii.Să lupti pe calea lui Allahu teala, până când Domnul tău îți va oferi victoria sau înfrângerea.”** Ebu Dujane exclamă; „O Trimis al lui Allah! O iau eu pentru a-i da dreptul”, iar Profetul îi înmână sabia.Ebu Dujane, deși era foarte viteaz și curajos, pe câmpul de luptă era foarte viclean, urmând hadisu; **„Războiul reprezintă strategie, viclenie”**.După ce luă sabia, Ebu Dujane, porni către câmpul de luptă plin de sine, recitând versuri.Nu purta decât o cămașă și turbanul său roșu.

Mersul lui Ebu Dujane fu dezaprobat de către companiile Profetului, care afirmă; **„Era un mers ce în afară câmpului de luptă ar fi atras mânia lui Allahu teala”**.Cu aceste cuvinte Profetul transmise că este permis pe câmpul de luptă, împotriva dușmanului să afișezi un mers ostentativ.

Nemaiputând aștepta, Halid bin Velid și grupul aflat sub comanda sa porni la atac.Trimisul lui Allah lansă de asemenea comanda de atac către comapnionii nerăbdători.Într-o secundă câmpul de luptă fu învăluit de strigăte „Allahu ekber!...”În fruntea lor se afla Hazreti Hamza cu cele două săbii, care deși se afla în fruntea luptătorilor fărăarmură începu să împartă lovituri de săbii în rândul necredincioșilor.Forțele lui Halid bin Velid ce înaintau furioase, fură spulberate imediat.De această dată Halid bin Velid a ocolit câmpul de luptă prin trecătoarea din munte, descriind un arc pentru a lovi armata din spate, ajungând la dealul Ayneyn.Însă Abdullah bin Jubeyr și cei cincizeci de eroi aflați sub comanda sa îi împrăștiară cu un puternic tir de săgeți.

Războiul se întetise.Ambele tabere se luptau cu toate forțele.Un companion se lupta cu patru idolatrii în încercarea de a înainta.Hazreti Hamza pe de o parte striga „Allahu ekber! Allahu ekber!”, iar pe de altă parte; „Eu sunt leul lui Allahu teala!” și secerând dușmanii la pământ înainta.Safvan bin Umeyye îi întreba pe cei de lângă el; „Unde este Hamza? Arătați-mi!” și cerceta câmpul de luptă în căutarea sa.La un moment dat zări o persoană ce se lupta cu două săbii și întreabă; „Cine este

acesta?” „Cel pe care îl cauți.Hamza!” îi răspunseră cei din jurul său.Safvan spuse atunci; „Eu nu am mai văzut până acum pe cineva atât de brav și ambițios luptând pentru a-și ucide propriul trib.”

În focul luptei, Zubeyr bin Avvam, unul dintre muhajiri, ce nu primise sabia Profetului, se gândea în sinea sa supărat; „Eu i-am cerut sabia, Trimisului lui Allah, însă i-a oferit-o lui Ebu Dujane.Cu toate că eu sunt fiul mătușii sale Safiyye.Ba mai mult sunt și qureiș.Eu o cerusem primul.Ia să merg, să văd ce poate face Ebu Dujane mai mult decât mine?” Astfel porni să îl urmărească pe Ebu Dujane.Acesta în strigăte de tekbir, lovea toți necredincioșii ce i se iveau în fața ochilor.Unul dintre cei mai aprigi necredincioși, cu un corp solid, bine protejat de armură, căruia nu i se mai vedeau decât ochii, veni în fața lui Ebu Dujane și atacă.Ebu Dujane se apără cu scutul, dar sabia dușmanului se înfipse în scut.Se chinui să o scoată, dar nu reuși.De data aceasta era rândul lui Ebu Dujane, care cu o lovitură de sabie, își răpuse adversarul.

Ebu Dujane răpuse toți dușmanii ce îi ieșeau în cale, reusind astfel să ajungă până la poalele muntelui, unde se aflau femeile ce încurajau armata cu tanburinele lor.Aici, deși ridică sabia, renunță și nu o ucise pe Hind, soția lui Ebu Sufyan.Văzând acestea, Zubeyr bin Avvam își spuse; „Allahu teala și Trimisul Lui știu mai bine ca mine cui să dea această sabie”.Mai târziu afirmă; „Jur pe Allahu teala că nu am văzut pe altcineva să lupte mai bine decât el”.

Mikdad bin Esved, Zubeyr bin Avvam, Hazreti Ali, Hazreti Omer, Talha bin Ubeydullah, Mus`ab bin Umeyr erau toți câte o fortăreață.Companionii erau cuprinși de febră văzând că Trimisul lui Allah lupta în imediata apropiere a dușmanului, pe care îi ataca în mod repetat.De teamă ca Profetul Muhammed să nu fie cumva rănit, aceștia se adunau în jurul său, nelăsând dușmanului răgaz să răsuflă.În acest moment văzură că Abdullah bin Amr căzu martir.El era primul martir din lupta de la Uhud.Văzându-l, prietenii săi se avântară precum leii în mijlocul dușmanilor, pentru voia lui Allahu teala.

În toiul luptei, deodată, simbolul vitejiei Hazreti Abdullah bin Jahș și maestrul arcașilor Sa`d bin Ebi Vakkas se întâlniră.Ambii erau răniți.Hazreti Sa`d bin Ebi Vakkas

relatează: „Era un moment de foc în toiul luptei de la Uhud.Deodată Abdullah bin Jahş veni lângă mine, mă trase de mână și mă conduse lângă o stâncă.Aici îmi spuse; „Acum roagă-te, iar eu voi spune ”amin”.Apoi mă voi ruga eu, iar tu vei spune ”amin”. „Bine” am spus și m-am rugat; „O Allah, dă-mi multă putere și trimite-mi dușmani grei pe care să-i răpun în luptă.Să mă întorc acasă veteran.” Abdullah bin Jahş spuse din toată inima „Amin”.

Apoi veni rândul său pentru a se ruga; „O Allah, trimite-mi dușmani grei cu care să mă lupt pe viață și pe moarte și să îmi nimicesc.În final unul dintre ei să mă martirizeze, să îmi taie urechile, nasul și buzele.Să vin în fața Ta plin de sânge.Când mă vei întreba; „Abdullah! Ce ai făcut cu buzele, nasul și urechile tale?” eu să Îți răspund; „O Allah, eu am făcut multe greșeli cu ele, nu le-am întrebuițat cum se cuvine.Mi-a fost rușine să le aduc astfel în fața Ta.Într-o luptă în care se afla și Trimisul Tău, m-am tăvălit în praf și am venit.” Inima nu mă lăsa să spun „amin,, pentru o astfel de rugă.Însă deoarece mi-o ceruse și promisesem, am spus; „Amin,,.

Apoi ne-am scos săbiile și am continuat lupta.Amândoi nimiceam dușmanii ce ne apăreau în față.El se lupta vitejește și destrăma rândurile necredincioșilor.Își ataca dușmanul în mod repetat cu o dorință aprigă de a cădea martir.Pe când se lupta strigând „Allahu ekber!...Allahu ekber!...” i se rupse sabia.Atunci Trimisul lui Allah îi întinse o ramură de curmal pentru a continua lupta.Printr-o minune acea ramură de curmal deveni o sabie, iar el continuă să-și răpună dușmanii.Spre sfârșitul luptei căzu martir așa cum își dorise, lovit de săgețile aruncate de necredinciosul Ebu`l- Hakem.După ce căzu martir, politeiștii îl asaltară și îi tăiară nasul, urechile și buzele, sângele șiroindu-i pe corp.”

Dintre luptătorii musulmani, Kuzman, căruia i se rupsesse sabia, se aruncă în rândurile dușmanilor cu sabia ruptă înfăptuind multe acte de eroism, spunând; „Este de preferat să mori, decât să fugi!” Omorî singur șapte-opt necredincioși.Într-un final fu lovit și căzu la pământ.Companionii uimiți de vitejia sa, îl anunțară pe Profet, care afirmă; „**El este demn de lad**”.Hazreti Katade bin Nu`man se apropie de Kuzman și îi spuse; „O Kuzman! Fie-ți binecuvântat martiriul!, la care Kuzman îi

răspunse; „Eu nu m-am luptat pentru religie.M-am luptat ca qureișii să nu ajungă în Medina și să-mi distrugă livada de curmalii!”.După care se sinucise, găurindu-și venele cu o săgeată.Astfel se înțelese de ce profetul îl proclamase demn de lad.

De la începutul luptei, toți companionii în frunte cu Trimisul lui Allah s-au luptat vitejește.Prin asalturi puternice reușiră să respingă armata necredincioșilor.În fața faptelor de eroism ale musulmanilor, necredincioșii ce se închinau idolilor Lat, Uzza, Hubel, făcuți chiar de ei din pietre sau lemn și de la care așteptau ajutor, rupseră rândurile și o luară la fugă.Femeile ce veniseră pentru a-i încuraja, încercau să îi ajungă din urmă, țipând.

Pe când armata necredincioșilor se destrămă și fugi către Mecca lăsând tot ceea ce adusese cu ea pe câmpul de luptă, soldații musulmani, cuprinși de bucurie îi mulțumiră lui Allahu teala pentru victoria promisă.Deși erau mai numeroși și mai puternici, necredincioșii fuseseră zdrobiți de armata musulmană.Necredincioșii fugeau de pe câmpul de luptă călcându-se în picioare, iar musulmanii îi urmăreau doborându-i pe cei pe care îi prindeau.În această învălmășeală, proaspătul căsătorit, Hanzala reuși să îl ajungă pe liderul armatei dușmane, Ebu Sufyan.Lovi cu sabia picioarele calului acestuia, doborându-l la pământ.Ebu Sufyan începu să strige cu toată forța; „O Qureiși!...Săriți!...Eu sunt Ebu Sufyan! Hanzala vrea să mă taie cu sabia!...”Necredincioșii ce încercau să fugă împreună cu el, deși văzură ce se întâmpla, nu se preocupară de liderul lor.

Însă, Şeddad bin Esved, un necredincios ce se afla în acel moment în spatele lui Hazreti Hanzala își înfipse sulița în spatele lui.Hazreti Hanzala vru să facă o mișcare, dar rostind "Allahu ekber!" se prăbuși la pământ, căzând martir, sufletu-i zburând spre Paradis.Trimisul lui Allah spuse; „**L-am văzut pe Hanzala, cum îl spalau îngerii cu apă de ploaie dintr-un vas de argint, între cer și pământ.**”Ebu Useydi relatează; „Auzind vorbele Trimisului lui Allah am mers lângă trupul lui Hanzala.Picături de apă de ploaie îi curgeau din păr.M-am întors și i-am povestit Profetului, care a spus despre Hanzala, **Gasil-ul melaike** (cel spălat de îngeri)”.

Văzând că necredincioșii au dat bir cu fugiții, unii dintre arcașii din trecătoarea Ayneyn, considerând că lupta a luat sfârșit, își părăsiră locurile. Abdullah bin Jubeyr, comandantul lor și încă doisprezece oameni rămaseră pe loc.

Eroismul lui Hazreti Ali

În acest timp, Halid bin Velid, liderul grupului de arcași qureiși, ce încerca să profite de orice ocazie, observând că numărul luptătorilor din trecătoare s-a împuținat, își conduse oamenii din subordine către acel loc. Împreună cu Ikrima bin Ebi Jehl sosiră la trecătoarea Ayneyn. Abdullah bin Jubeyr împreună cu prietenii săi devotați se așezară în rând și traseră asupra dușmanului până își terminară săgețile. Apoi aruncară sulițele, iar când ajunseră față în față, rostind „Allahu ekber!...Allahu ekber!” se luptară eroid cu săbiile. Între numărul credincioșilor și cel al necredincioșilor era o mare disproporție, astfel un musulman lupta cu douăzeci și cinci de necredincioși. Onorabilii companioni luptară până la ultima picătură de sânge pentru a duce la îndeplinire porunca Profetului. Unul după altul sorbiră șerbetul martiriului, trupurile binecuvântate le căzură la pământ, iar sufletele își luară zborul spre Paradis.

Plini de ură, idolatrii îi sfâșiară hainele lui Hazreti Abdullah și îi găuriră corpul binecuvântat cu lovituri de suliță. Îi tăiară burta și îi scoaseră afară organele interne.

Halid bin Velid și Ikrima, martirizând luptătorii din trecătoare, atacă armata musulmană, din spate. Companionii Profetului nu se putură organiza, trezindu-se cu dușmanul în spatele lor. Căci mulți dintre ei renunțaseră deja la arme. Totul se schimbă deodată. Politeiștii qureiși ce dăduseră bir cu fugiții, văzând că Halid bin Velid atacă din spate se întoarseră. Luptătorii musulmani rămaseră la mijloc, între două focuri. Dușmanul îi ataca din două părți forțându-i. Companionii nu mai putură ține legătura unii cu alții, fiind nevoiți să se împrăștie.

Hazreti Ali relatează astfel: „Am pătruns într-un grup de politeiști, printre care se afla și Ikrima bin Ebi Jehl. M-au înconjurat, însă pe mulți dintre ei i-am trecut prin sabie. Am atacat un alt grup, unde i-am nimicit, de asemenea, pe mulți. Nu mi s-a întâmplat nimic, căci nu-mi sosise ceasul. La un moment dat nu l-am mai zărit pe Trimisul lui Allah. Mi-am zis în sinea

mea; „Jur pe Allahu teala că el nu este persoana care să părăsească câmpul de luptă. Probabil că Allahu teala, l-a luat dintre noi, datorită acțiunilor noastre nepotrivite! Nu mi-a mai rămas decât să mor luptându-mă.” și mi-am rupt teaca sabiei. Când am atacat politeiștii și i-am împrăștiat, am observat că Trimisul lui Allah rămăsese între ei. Atunci am înțeles că Allahu teala își protejează cu îngerii Săi, Trimisul.”

Soldatii dușmani ajunseseră până în imediata apropiere a Profetului. Situația devenise foarte periculoasă. Preiubitul nostru Profet nu se mișca din loc înfruntându-i cu statornicie, precum o armată. Pe o parte se lupta cu dușmanul, încercând pe cealaltă parte să își încurajeze și să își adune companionii, spunându-le; **„O cutare, vino spre mine! O tu cutare, apropie-te de mine! Eu sunt Trimisul lui Allah! Cel ce se întoarce spre mine va primi Paradisul”** Imediat Hazreti Ebu Bekir, Abdurrahman bin Avf, Talha bin Ubeydullah, Ali bin Ebi Talib, Zubeyr bin Avvam, Ebu Dujane, Ebu Ubeyde bin Jerrah, Sa`d bin Mu`az, Sa`d bin Ebi Vakkas, Habbab bin Munzir, Useyd bin Hudayr, Sehl bin Hanif, Asîm bin Sabit, Haris bin Simme formară un cerc în jurul Profetului ca o fortăreață vie.

În acest timp Hazreti Abbas bin Ubade își încuraja prietenii cu următoarele cuvinte; „O frații mei! Această nenorocire ce ne-a lovit este consecința neascultării noastre față de Trimisul lui Allah. Nu vă împrăștiati! Adunați-vă în jurul Profetului! Dacă noi nu ne vom afla lângă protectori și Trimisul lui Allah va suferi vreun prejudiciu, nu vom mai avea nici o scuză în fața lui Allahu teala”. Hazreti Abbas bin Ubade împreună cu Harije bin Zeyd și Evs bin Ekam ce se aflau lângă el, atacă dușmanul cu săbiile în strigăte de tekbir. S-au luptat vitejește pentru a-l proteja pe Trimisul lui Allah. Harije bin Zeyd avea nouăsprezece răni, iar ceilalți nu erau cu nimic mai prejos. Într-un final, toți trei, devin martiri, precum își doreau.

În acest moment critic, companionii reușiră încet, încet să se reunească în jurul Trimisului lui Allah. Necredincioșii îi înconjură pe Profet și pe companionii ce își făcuseră trupurile scut în jurul preiubitului Profet. Apropiindu-se din fiecare parte în grupuri, dușmanii strângeau acest cerc. Trimisul lui Allah văzând un grup de qureiși ce pornise la atac își întrebă companionii; **„Cine va întâmpina acest grup?”**. Vehb bin Kabus, acest

viteaz de pe buzele căruia nu lipsea numele lui Allahu teala, răspuse; „Fie-mi viața jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! Eu îi voi întâmpina.” și se aruncă în luptă. Profetul îi vesti Paradisu și văzând strădania și perseverența sa în luptă se rugă pentru el; **„O Allah! Fie-ți milă de el!”**

Văzând că necredincioșii l-au înconjurat pe Hazreti Vehb și l-au martirizat cu lovituri de suliță, Sa`d bin Ebi Vakkas, înaintă pentru a-l ajuta. Intră în grupul dușmanilor, luptându-se cu ei cu un eroism nemaivăzut. Răpuse mulți dintre necredincioși, iar pe ceilalți îi împinse înapoi, după care reveni lângă Trimisul lui Allah. Acesta îi spuse; **„Eu sunt mulțumit de tine. Fie ca și Allahu teala să fie mulțumit de tine”.**

Preaiubitul Profet străpuse cercul dușmanilor, însă văzând că un alt grup de necredincioși se îndrepta către el îi ordonă lui Hazreti Ali să îi atace. Hazreti Ali îi atacă, îl ucise pe Amr bin Abdullah, iar pe ceilalți îi izgoni. Hazreti Ali își rupse sabia, iar Trimisul lui Allah îi oferă sabia sa, pe Zulfichiar. Observând un alt grup dușman ce se apropia, Trimisul lui Allah îi ceru lui Hazreti Ali; **„O Ali! Izgonește răul acestora”.** Leul lui Allahu teala, Hazreti Ali porni imediat la atac, răpunându-l pe Șeybe bin Malik, îi izgoni pe ceilalți dușmani. Atunci Gebrail aleyhisselam veni și îi zise Profetului; **„O Trimis al lui Allah! Ali dă dovadă de o viteză extraordinară”.** Trimisul lui Allah îi răspuse; **„Ali este parte din mine, iar eu sunt parte din el”.** Gebrail aleyhisselam adăugă; „Iar eu din amândoi”. În acel moment se auzi o voce; **„Nu există alt viteaz precum Ali și o altă sabie precum Zulfichiar.”**

Necredincioșii înțelegând că nu se pot apropia de Profetul Muhammed aleyhisselam începură să tragă cu arcul. Săgețile treceau pe deasupra sa, prin dreapta sau stânga, ori cădeau în fața sa. Companionii ce luptau pentru respingerea dușmanului, observând tirul de săgeți ce îl vizau pe Profet, se adunară în jurul său formând un scut viu cu trupurile lor. Trimisul lui Allah le ordonă musulmanilor să răspundă de asemenea cu săgeți, astfel că și aceștia începură atacul împotriva dușmanului. Profetul îl așeză pe Sa`d bin Ebi Vakkas, ce era un foarte bun țintaș, în fața sa, astfel că acesta elimină cu rapiditate unul câte unul dușmanii. De fiecare dată când lua o săgeată din tolbă, Hazreti Sa`d spunea; „O Doamne! Aceasta

este săgeata Ta.Lovește dușmanul cu ea!”.Iar Trimisul lui Allah se ruga; „**O Allah! Acceptă ruga lui Sa`d! O Allah! Îndreaptă săgeata lui Sa`d!...Continuă, Sa`d! Continuă! Jertfă fie-mi părinții pentru tine!**” La aruncarea fiecărei săgeți aceste rugă se repetau.

Când săgețile lui Hazreti Sa`d se terminară, Profetul îi dădu săgețile sale.Săgețile acestuia nimereau ori un dușman, ori animalul său.

Hazreti Talha îl proteja pe Profet cu propriul trup și scutul său, încercând să parăze loviturile săgeților dușmane, din când în când strigând sperind dușmanii.Trimisul lui Allah spuse despre el; „**Printre soldați, vocea lui Ebu Talha, este mai bună decât o sută de oameni**”. De fiecare dată când se ivea ocazia, Ebu Talha trăgea cu arcul, lovituri puternice ce nu cădeau în gol.Profetul ridică la un moment dat capul pentru a vedea săgețile aruncate de către Ebu Talha, însă imediat acesta cuprind de teama că una dintre ele l-ar putea lovi, îl rugă; „O Trimis al lui Allah, fie-mi părinții jertfă pentru tine! Nu-ți ridica capul binecuvântat.Ca o săgeată dușmană să nu te rănească! Trupul meu fie scut și jertfă pentru trupul tău binecuvântat! Nu vor putea ajunge la tine, până nu mă vor ucide!...Nu veți păți nimic, atât timp cât sunt în viață!...”

Pe câmpul de luptă de la Uhud, bătălia între credință și necredință continua în forță.Companionii Profetului nu își reveniseră încă.Aproximativ 30 dintre ei se aflau în jurul Profetului și în încercarea de a-l proteja de loviturile de săgeată, sulită și sabie își foloseau trupurile ca pe niște scuturi vii.Singura lor dorință era de a îndeplini poruncile Profetului și a-l apăra de dușmani.În acest haos, vitezul Hazreti Hamza, rămăsese departe de Profet.Lupta cu toată forța, cu două săbii, strigând „Allahu ekber!” și aducând frica în inimile necredincioșilor.Până în acel moment omorâse, singur, treizeci și unu de necredincioși, iar pe mulți alții îi rănise.Pe când împrăștiase grupul de necredincioși, în mijlocul căruia se afla, se auzi vocea lui Siba` bin Ummu Enmar strigând; „Există vreun viteaz care să mă înfrunte?” pentru a-l înfrunța pe Hazreti Hamza.Acesta acceptă provocarea și îi zise; „Apropie-te de mine, o tu fiul femeii care face circumcizii! Tu îi înfrunți pe Allahu teala și pe Profetul Său, nu?” Nici nu apucă acesta să-și

dea seama ce se întâmplă că Hazreti Hamza îlapucă de picioare și îl aruncă l pământ, Apoi se aruncă asupra sa și după ce îi tăie capul îl observă pe Vahși stând la pândă după o stâncă, pregătit să arunce sulița asupra sa. Porni imediat spre el, însă când ajunse la groapa pe care o formaseră apele din fața sa alunecă și căzu pe spate, iar cămașa de zale i se deschise în zona abdomenului.Vahși nu rată această ocazie și își aruncă sulița.Aceasta se înfipse în trupul lui Hazreti Hamza, străpungându-l.Marele erou căzu, spunând; „O Allah!”.Căzuse martir, atinsese rangul pe care și-l dorise atât.Își jertfise viața pe calea lui Allahu teala, pentru Trimisul Său.

În acest răstimp în rândurile dușmanilor, cineva îi încuraja și îi stimula pe aceștia la luptă cu următoarele cuvinte; „O voi qureiși! Nu vă dați în lături de la lupta cu Muhammed , cel care neluând în seamă legăturile de rudenie, ne-a distrămat tribul.Fie ca eu să nu scap viu, dacă el va reuși să iasă viu din această luptă!...”Acesta era Asîm bin Ebi Avf.Ebu Dujane îi auzi vocea și luptând ajunse lângă el și îl doborâ imediat.Însă necredinciosul din spatele său, Ma`bed, îl atacă cu toată puterea, cu sabia pe Ebu Dujane.Din voia lui Allahu teala, Ebu Dujane cu o mișcare rapidă și bruscă se lăsă la pământ și reuși să se ferească de acea lovitură mortală.Imediat se ridică și îl lovi pe Ma`bed cu sabia, omorându-l.

Ținta idolatrilor era Profetul Muhammed aleyhisselam, iar pentru a ajunge la acesta își consumau toate puterile.Însă onorabilii Companioni ce îl protejau cu prețul vieții nu puteau fi trecuți cu nici un chip.Luptând în fața Profetului, spuneau; „O Trimis al lui Allah! Chipurile noastre sunt scut în fața ta; trupul ne este jertfă în apărarea trupului tău binecuvântat; doar ca tu să fi în siguranță”.Necredincioșii atacau în grupuri.Trimisul lui Allah arătându-le un grup de necredincioși, companionilor de lângă el, îi întrebă; „**Cine își va jertfi trupul pe calea lui Allahu teala, pentru a ne apăra?**”.Imediat, cinci companioni mediniți se aruncară în luptă.Scandând "Allahu ekber!" se luptară chiar în fața Profetului, până când patru dintre ei căzură martiri.Când cel de-al cincilea căzu la pământ, rănit în paisprezece locuri, Profetul le ceru companionilor să îl aducă lângă el.Tot trupul îi era însângerat.Preaiubitul nostru Profet se

așeză și îi puse capul pe picioarele sale. Astfel acest companion, Umare bin Yezid, își dădu sufletul, devenind martir.

Eroismul lui Talha bin Ubeydullah

Într-un moment când politeiștii se apropiaseră foarte mult, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem întrebă; „**Cine îi va înfrunta, cine îi va opri?**” Talha bin Ubeydullah se oferì imediat; „Eu, o Trimis al lui Allah!”. Profetul întrebă; „**Cine mai este ca tine?**” Unul dintre companionii mediniți se oferì de asemenea, iar Profetul îl trimise pe acesta în întâmpinarea dușmanului. Acesta luptă dând dovadă de un eroism fără seamăn și după ce răpuse câțiva necredincioși căzu martir.

Trimisul lui Allah întrebă iar; „**Cine îi va înfrunta pe dușmani?**” Din nou Hazreti Talha se oferì înaintea tuturor, iar Trimisul lui Allah întrebă; „**Cine mai este ca tine?**”. Unul dintre ensari se oferì și Profetul îl alege pe el. Acesta căzu martir în luptă ca și predecesorul său. Astfel toți companionii ce se găseau în acel moment lângă Profet căzură pe rând martiri în luptă. Nu mai rămăsese nimeni în afara lui Talha bin Ubeydullah în preajma Profetului, în acel moment. Acest cuprins de teama că i s-ar putea întâmpla ceva Profetului, alerga în toate părțile în încercarea de a-l proteja. Lupta sa îndârjită, plină de îndemănare cu toți dușmanii din preajma Profetului, ce atacau cu săgeți, sulite, săbii era ceva nemaiîntâlnit. Hazreti Talha se învârtea precum o elice și nu lua în seamă loviturile de sabie ce îl răneau. Singura sa dorință era protecția Trimisului lui Allah și martiriul pe care îl gustaseră frații săi musulmani. Trupul îi era plin de răni, iar cămașa era plină de sânge. Însă cu toate acestea, el lupta pe toate părțile. Atunci Hazreti Ebu Bekir și Sa`d bin Ebi Vakkas ajunseră în apropierea Profetului.

În acel moment, viteazul Talha, căzu leșinat la pământ din cauza sângelui pierdut. Trupul îi era sfâșiat de răni de săgeți, sulite și sabie. Avea șazeci și șase de răni grave și nenumărate răni mici. Trimisul lui Allah îi porunci lui Hazreti Ebu Bekir să sară imediat în ajutorul lui Hazreti Talha. Acesta îi stropi fața cu apă, pentru a se trezi din leșin. Nici nu se dezmetici bine că prima întrebare fu; „O Ebu Bekir! Ce face Trimisul lui Allah?”, dovedindu-și astfel dragostea și loialitatea. „Trimisul lui Allah este bine. El m-a trimis la tine”, îi răspunse Ebu Bekir. Talha

respiră ușurat și aducându-i mulțumiri lui Allahu teala, spuse; „Atât timp cât el este bine, orice nenorocire este fără importanță”. În acel timp mai sosiră câțiva companioni.

Sultanul lumilor, Hazreti Muhammed aleyhisselam veni lângă Talha. Luptătorul rănit, văzându-l pe Trimisul lui Allah în siguranță, plânse de fericire. Profetul își trecu mâinile peste corpul său, apoi își deschise palmele și se rugă; **„O Allah! Dă-i putere și vindecare”**. Printr-o minune a Profetului, Hazreti Talha se ridică vindecat și se alătură luptei. Vorbind despre el, Trimisul lui Allah relatează; **„În ziua bătăliei de la Uhud, am văzut că nu mai rămăsese nimeni în preajma mea, pe acest pământ, în afara lui Gebrail în dreapta mea și Talha bin Ubeydullah în stânga.”** **„Cine vrea să vadă o persoană demnă de Paradis, pe pământ să-l privească pe Talha bin Ubeydullah.”**

Pe câmpul de luptă, bătălia continua în forță. Trimisul lui Allah era înconjurat de Ebu Dujane, purtătorul steagului, Mus`ab bin Umeyr, Talha bin Ubeydullah, Nesibe Hatun ce venise în grabă din rândurile din spate pentru a-l proteja pe Profet și încă câțiva companioni. Aceștia luptau cot la cot cu Trimisul lui Allah. Abdullah bin Huneyd, unul dintre necredincioși, înarmat până în dinți, protejat de zale din cap până-n picioare și protejat de coif, văzându-l pe Trimisul lui Allah își struni calul și începu să strige; „Eu sunt fiullui Zuheyr. Arătați-mi-l pe Muhammed. Ori îl voi ucide, ori voi muri lângă el!” Pe când își îndreptă calul către Profet, Ebu Dujane se aruncă în față, strigând; „Haide vino! Eu sunt un om ce îl apără pe Muhammed aleyhisselam cu propriul trup. Nu vei ajunge la el, decât dacă vei trece peste trupul meu!”. Lovi picioarele calului lui Abdullah bin Huneyd cu sabia, doborându-l pe acesta la pământ, apoi ridicându-și sabia, spuse; „Poftim, asta e de la fiul lui Hareșel!” și dintr-o lovitură îl nimici. Urmărind cele întâmplate, Profetul se rugă; **„O Allah! Fi mulțumit de Ebu Dujane, așa cum și eu sunt mulțumit de el”**.

Malik bin Zuheyr, unul dintre necredincioși, un țintaș de excepție, ce nu rata nici o lovitură îl căuta pe Trimisul lui Allah să îl doboare cu săgeata sa cu prima ocazie ivită. Ajunse până în apropierea Profetului, își întinse arcul și țintind capul Trimisului lui Allah, își slobozi săgeata. Într-o clipă Hazreti Talha

Își deschise mâna pe post de țintă. Săgeata îi străpunse mâna și i-o sfâșie. Toți nervii degetelor îi fură tăiați, iar oasele rupte. Trimisul lui Allah văzu cele întâmplate și afirmă; „**Dacă ai fi spus Bismillah** (când ai ridicat mâna pentru a mă apăra), **îngerii te-ar fi înălțat la cer, în timp ce oamenii te priveau.**”

În tabăra necredincioșilor, patru dintre aceștia, Abdullah bin Kamia, Ubey bin Halef, Utbe bin Ebi Vakkas, Abdullah bin Șihabî Zuhri, plănuiseră și juraseră să îl asasineze pe Trimisul lui Allah. În acest moment strâns, chiar dacă în preajma sa se aflau doar câțiva companioni, Profetul lupta acerb contra dușmanului. În fața Trimisului lui Allah se afla Mus`ab bin Umeyr, purtătorul stindardului armatei musulmane. Îmbrăcat în armură, acesta semăna foarte bine cu Trimisul lui Allah. Deși purta în mâna dreaptă steagul armatei musulmane, intrase de asemenea în luptă acerbă cu necredincioșii. În acel moment se apropie călare, protejat bine de armură, Ibn-i Kamia. Începu să strige din toate puterile; „Arătați-mi-l pe Muhammed! Fie ca eu să nu scap viu, de el va reuși să se salveze”. Își struni calul în direcția Profetului, dar imediat fu înfruntat de Hazreti Mus`ab și Nesibe Hatun. Datorită armurii sale, oricâte lovituri de sabie i-ar fi dat acești doi luptători musulmani, nu au avut nici un efect asupra necredinciosului. Ibn-i Kamia îi sfâșie umărul cu o lovitură de sabie, lui Nesibe Hatun. Apoi cu o altă lovitură de sabie îi tăie lui Mus`ab bin Umeyr mâna care purta stindardul. Acesta trecu imediat steagul în mâna stângă, fără a-l lăsa să cadă, căci ținea la binecuvântatul steag mai mult decât la propria sa viață. În acel moment recita versetul 144, din sura Al-i Imran; „**Muhammed este Trimis. Au mai venit și înaintea lui Trimiși.**” Deaceastă dată Ibn-i Kamia îi retează mâna stângă, însă nu reuși să doboare steagul islamic, căci vitezul stegar ținea acum prețiosul stindard cu brațele apăsate de corpul său. Atunci Ibn-i Kamia îi străpunse corpul companionului cu sulița, iar Hazreti Mus`ab căzu la fel ca și prietenii săi, martir.

Când Mus`ab bin Umeyr căzu la pământ, steagul musulmanilor fu preluat de un înger ce luase forma acestuia, înainte de a cădea. Când Profetul strigă; **Înainte, o Mus`ab! Tot înainte!**, îngerul îi spuse că el nu este Mus`ab. Trimisul lui Allah înțelegând că este un înger, îi dădu steagul lui Hazreti Ali.

Ibn-i Kamia crezând că Hazreti Mus`ab era Hazreti Muhammed aleyhisselam, se întoarce în grabă în rândul necredincioșilor strigând; „L-am ucis pe Muhammed!” La auzul acestei vești, politeiștii fură cuprinși de bucuria de a-și fi atins ținta, astfel că înteriră lupta. Companionii Profetului, necunoscând adevărul, intrară în panică. Peste ei se așternu un aer de doliu. Chiar și viteazului Omer îi căzură brațele în lături și rămase înțepenit. Văzându-i pierduți, Enes bin Nadr îi întrebă; „De ce stați?”

„Trimisul lui Allah a fost martirizat!...” îi răspunseră companionii. Enes strigă; „Chiar dacă Trimisul lui Allah a căzut martir, Domnul său este veșnic. Cum să rămânem în viață după moartea Trimisului lui Allah! Haideți, ridicați-vă! Ne vom jertfi viețile pentru ceea ce și-a jertfit și Profetul viața!” Apoi ridicându-și sabia și scandând „Allahu ekber!...” se avântă în mijlocul dușmanilor. Căzu, luptând și omorând mulți dintre ei. Hazreti Enes avea doar pe față șaptezeci de răni. Trupul îi era plin de nenumărate răni, astfel că în afara surorii sale nu l-a putut recunoaște nimeni.

Majoritatea companionilor se împrăștiaseră, iar o parte căzuseră martiri. Profitând de dezorganizarea companionilor, necredincioșii ajunseră lângă Trimisul lui Allah și îl înconjură. Îl loviră cu pietre cu săbii, în încercarea de a-l ucide. Loviturile nu aveau efectul dorit, căci Trimisul lui Allah purta două armuri. Una din pietrele aruncate de Utbe bin Ebi Vakkas, îl lovi pe Profet în față și buza inferioară începu să sângereze, iar incisivul inferior i se rupse. În acel moment, Ibn-i Kamia îl lovi pe Profet cu sabia, în cap. Coiful i se sparse și două zale îi răniră tâmplele. Cu oaltă lovitură de sabie, Ibn-i Kamia îi răni Profetului umărul. Acesta căzu într-o parte în groapa săpată de Ebu Amir, ca să cadă musulmanii. Trimisul lui Allah se rugă atunci pentru Ibn-i Kamia; „**Allahu teala să te nenorocească și să te umilească!**” Ibn-i Kamia cuprins de bucurie alergă către Ebu Sufyan, strigând; „L-am omorât pe Muhammed! L-am omorât pe Muhammed!...” Necredincioșii își atinseseră scopul! Nu-i mai dădeau atenție Trimisului lui Allah, care se ridică din acea groapă și continuă să lupte alături de companionii săi.

În cădere, Trimisului lui Allah i-a sângerat obrazul. Ducându-și mâinile la față a observat că barba și mâinile i s-au murdărit de

sânge. Gebrail aleyhisselam ajunse imediat, înainte ca o picătură măcar din sângele binecuvântat al Profetului să nu atingă pământul și luând acel sânge, spuse; „O Preaiubit al lui Allah! Dacă o picătură din acest sânge ar fi căzut pe pământ, nu ar mai fi răsărit un fir de iarbă până în Ziua de Apoi.” Trimisul lui Allah se rugă; **„Dacă o picătură din sângele meu ar cădea pe pământ, s-ar abate din cer pedeapsa. O Doamne! Iartă-mi tribul! Căci ei nu știu”**. De asemenea se rugă pentru necredinciosul care l-a rănit, i-a spart dintele și a vrut să îlucidă ca să găsească calea cea dreaptă.

În acest răstimp, Ka`b bin Malik strigă; „O voi musulmani! Veste bună! Iată Trimisul lui Allah este aici!...” Auzindu-i vocea, companionii alergară într-acolo cuprinși de bucurie de parcă primiseră viață. Hazreti Ali și Talha bin Ubeydullah ajunseră imediat și îl scoaseră pe Profet din acea groapă. Hazreti Ebu Ubeyde bin Jerrah scoase cu dinții zalele coifului ce i se înfipseaseră în tâmpile. În timp ce trăgea de aceste două bucăți de metal, i-au căzut și doi dinți din față. Malik bin Sinan, un alt companion, supse sângele cese prelingea pe fața Profetului. Trimisul lui Allah îi vesti; **„Persoana a cărui sânge s-a amestecat cu sângele meu nu va fi arsă de focul ladului”**.

Necredincioșii reluară asaltul. Companionii Profetului animați de bucuria regășirii Trimisului lui Allah, formară un cerc în jurul acestuia, nepermițând nici unui dușman să se apropie. Înțelegând că nu vor mai putea ajunge la Profet, idolatrii începură să urce pe munte. Resulullah îi ceru lui Sa`d bin Ebi Vakkas să îi oprească pe aceștia din drum și să îi întoarcă, însă Hazreti Sa`d motivând că nu mai are decât o săgeată întrebă nedumerit cum să facă acest lucru. Cu toate acestea, Profetul își repetă cererea. Sa`d bin Ebi Vakkas, maestrul arcașilor, își duse mâna la tolbă, luă săgeata, trase și un necredincios căzu. Își duse din nou mâna la tolbă și găsi încă o săgeată. Privind cu atenție observă că această săgeată era cea pe care o trăsese puțin mai devreme. Un alt necredincios căzu. Aceasta se repetă de câteva ori. Printr-o minune a Trimisului lui Allah, Sa`d bin Ebi Vakkas găsea de fiecare dată în tolbă, săgeata cu care trăsese mai devreme. Văzând că le mor oamenii rând pe rând, qureișii renunțară la ascensiune și coborând se retraseră.

Dintre ei, Ubeyy bin Halef își mână calul către Hazreti Muhammed și începu să strige: „Unde se află, cel ce pretinde că este profet? Să iasă în față să lupte cu mine!” Companionii Profetului vrură să îl înfrunte, însă Trimisul lui Allah nu le permise. Luă suliița lui Haris bin Simme și înaintă. Ubeyy își struni calul și zicând; „O Muhammed! Dacă tu vei scăpa, fie ca eu să nu scap!” și se apropie. Ubeyy era îmbrăcat în armură din cap până-n picioare. Hazreti Muhammed aruncă suliița lui Haris bin Simme către gâtul lui Ubeyy. Aceasta se înfipse între coif și gulerul cămășii de zale. Ubeyy se rostogoli la pământ horcăind ca o vită, cu coastele rupte. Necredincioșii îl ridicară și îl duseră de acolo. Pe drum acesta muri strigând întruna; „Muhammed m-a ucis!...”

Trimisul lui Allah împreună cu companionii săi se îndreptară spre stâncile de pe muntele Uhud, dorind să urce pe munte. Însă Trimisul lui Allah nu mai avea putere, purta două armuri, iar corpul său suportase peste șaptezeci de lovituri de sabie. Talha bin Ubeydullah îl luă pe Profet în spinare și urcă astfel. Preaiubitul Profet spuse despre Talha bin Ubeydullah; **„Când Talha l-a ajutat pe Trimisul lui Allah, a primit Paradisul”**. Rămas fără puteri, Profetul își împlini rugăciunea de amiază șezând.

La poalele muntelui, companionii Profetului luptau precum leii. Îi zdrobiser pe cei ce îl loviseră pe Profet cu săbiile. La un moment dat Hatib bin Ebi Beltea se apropie de preaiubitul Profet și îl întrebă: „O Trimis al lui Allah, fie-mi viața jertfă pentru tine! Cine ți-a făcut asta?”. **„Utbe bin Ebi Vakkas, m-a lovit cu piatra și mi-a spart dintele de jos”**, fu răspunsul Profetului. Hazreti Hatib întrebă încă o dată în ce direcție s-a îndreptat Utbe, iar apoi porni în direcția indicată de Trimisul lui Allah. Îl găsi pe Utbe, îl doborî de pe cal și dintr-o lovitură îi reteză capul. Venind lângă Profet îi aduse vestea cea bună, iar Trimisul lui Allah se rugă pentru el; **„Allahu teala fie mulțumit de tine. Allahu teala fie mulțumit de tine.”**

Necredincioșii nu putură rezista în fața companionilor Profetului ce se reorganizară și porniseră din nou la atac. Pierdură șaptezeci de oameni, după care părăsiră câmpul de luptă îndreptându-se către Mecca. Zvonul morții Profetului ajunsese în Medina. Astfel că Hazreti Fatima, Hazreti Ațșe, Ummu

Suleym, Ummu Eymen, Hamne binti Jahş, Kuaybe veniră într-un suflet la Uhud.Hazreti Fatma izbucni în plâns văzându-şi tatăl rănit.Trimisul lui Allah o linişti.Hazreti Ali aduse apă în scutul său, iar mama noastră Fatima îi spală Profetului faţa de sânge.Însă rana sângera în continuare, iar Hazreti Fatima arse o bucată de împletitură de paie şi îi puse pe rană scrumul rezultat.

Mai târziu coborâra pe câmpul de luptă unde identificară răniţii şi le oblojiră rănilor.Unii dintre răniţi erau de nerecunoscut.Urechile, nasurile şi alte organe le fuseseră tăiate, iar abdomenele spintecate.Printre aceştia se afla şi Abdullah bin Jahş.Trimisul lui Allah şi companiile săi fură cuprinşi de tristeţe la vederea acestei privelişti.Cei mai remarcabili companioni gustaseră şerbetul martirului şi zburaseră către Paradis, pe când sângele lor uda pământurile de la Uhud.Însă acest tratament al martirilor nu era de suportat.Profetul şi companiile săi erau copleşiţi de tristeţe.În faţa acestei privelişti Trimisul lui Allah nu îşi putu stăpâni lacrimile.În timp ce lacrimi de durere îi udu faţa, spuse; **„În Ziua de Apoi voi depune mărturie că aceşti martiri şi-au jertfit vieţile pe calea lui Allahu teala.Îngropaţi-i așa însângeraţi cum sunt.Jur pe Allahu teala că în Ziua Judecăţii de Apoi vor veni la locul adunării cu rănilor însângeraţi.Culoarea sângelui va fi sângerie, iar mirosul lor va fi de mosc.”**

Trimisul lui Allah întrebă; **„Nu-l văd pe Hamza.Ce s-a întâmplat cu el?”** Hazreti Ali îl găsi.Când Trimisul lui Allah merse acolo fu întâmpinat de o privelişte înfiorătoare, în faţa căreia nu mai putu rezista.Hazreti Hamza era de nerecunoscut, urechile, nasul şi celelalte organe îi fuseseră tăiate, burta îi fusese spintecată şi plămânii scoşi.Plângând, Trimisul lui Allah i se adresă lui Hazreti Hamza; **„O Hamza! Nimeni niciodată nu a fost şi nu va fi pradă unei asemenea cruzimi. O unchi al Trimisului lui Allah! O tu Hamza, leul lui Allahu teala şi al Trimisului Său! O tu Hamza cel făcător de binefaceri! O Hamza, protector al Profetului! Allahu teala să te aibă în mila Sa!...”**

În acest răstimp o femeie se îndrepta grăbită într-acolo.Aceasta era Hazreti Safiyye, mătuşa Profetului, sora tatălui său.Ca şi

celelalte femei, auzise și ea zvonul morții Profetului. Trimisul lui Allah văzând-o, se gândi că aceasta nu va rezista vederii martirilor mutilați, astfel că îi ceru lui Zubeyr bin Avvam; **„Întoarce-o pe mama ta din drum , să nu vadă trupul fratelui ei”**. Hazreti Zubeyr alergă în întâmpinarea mamei sale, care îl întrebă agitată; „Fiule! Dă-mi vești despre Trimisul lui Allah!...” Li se alătură și Hazreti Ali care o liniști spunându-i că Profetul este viu și în siguranță. Femeia se liniști însă le ceru să i-l arate pe Resulullah. Aceștia arătară către Profet, iar femeia se bucură văzându-l în viață. De această dată vru să înainteze să afle ce s-a întâmplat cu fratele ei, Hazreti Hamza. Fiul ei Zubeyr îi aduse la cunoștință cererea Profetului de a se întoarce. Hazreti Safiyye spuse atunci; „Dacă trebuie să mă întorc pentru a nu vedea ce i s-a întâmplat, aflu astfel că el a fost ciopârțit. El a pățit asta pe calea lui Allahu teala. Noi suntem gata să primim și altceva mai rău luptând pe această cale, așteptând recompensa doar de la Allahu teala. Cu voia lui Allah vom fi răbdători și vom îndura.” Hazreti Zubeyr veni și îi transmise spusele mamei sale, Profetului, care spuse; **„Atunci las-o să vadă”**.

Hazreti Safiyye plânse în tăcere lângă trupul fratelui ei, Hazreti Hamza.

Venind către Uhud, Hazreti Safiyye adusese cu ea două mantii. Le scoase și le ceru să îl învelească pe fratele ei. Cel mai de seamă martir, Hazreti Hamza fu îngropat învelit în această mantie.

Preaiubitul Profet veni la capul lui Mus`ab bin Umeyr. Acesta avea mâinile tăiate, iar corpul îi era plin de răni. Împrejurul său era un lac de sânge. Trimisul lui Allah se întristă nespun și îi recită versetul 23 din sura Ahzab; **„Între dreptcredincioși sunt oameni care au fost sinceri în legământul pe care l-au făcut față de Allahu teala, unii dintre ei au pierit, iar alții dintre ei așteaptă să schimbe nimic din legământul lor”**. După care Trimisul lui Allah adăugă; **„Trimisul lui Allah este martor că în Ziua de Apoi veți veni în fața lui Allahu teala martiri”**

Apoi întorcându-se către cei din jur spuse; **„Vizitați-i și dați-le selam. Jur pe Allahu teala că în ziua de apoi acești martiri glorioși le vor răspunde celor ce le-au dat selam în această lume”**.

Pentru Hazreti Mus`ab nu s-a găsit nimic ce putea fi folosit ca giulgiu. Caftanul său neacoperindu-i trupul în întregime. Dacă îi acopereau capul îi rămâneau dezgolite picioarele, iar de-i acopereau picioarele îi rămânea dezgolit capul. Trimisul lui Allah porunci; **„Acoperiți-i partea capului cu caftanul, iar picioarele acoperiți-i-le cu izhir (o plantă mirositoare)”**. Acest preafieric companion ce și-a petrecut viața în serviciul Islamului și și-a jertfit-o pe această cale, a plecat din această lume cu jumătate de giulgiu.

Ceilalți martiri fură îngropați în hainele lor însângerate, câte doi sau trei în același mormânt, după ce li se împlini rugăciunea de înmormântare. În bătălia de la Uhud, musulmanii au pierdut șaptezeci de martiri. Șaizeci și patru dintre ei erau ensari, iar patru muhajiri.

Majoritatea companionilor își pierduseră rudele pe câmpul de luptă. De aceea aveau sufletele

rănite. Pentru a-i consola și a le alina durerea, Trimisul lui Allah spuse; **„Jur pe Allahu teala că mi-aș fi dorit foarte mult să fi căzut și eu martir împreună cu companiile mele și să înoptez în inima muntelui Uhud. Allahu teala le-a așezat sufletele fraților voștri căzuți martiri în gușele păsărilor verzi. Ele vin și beau apă din râurile Paradisului. Mănâncă din fructele Raiului și contemplă cele patru colțuri ale Paradisului, plimbându-se prin grădinile de trandafiri. Apoi își petrec noaptea în luminile aurii agățate sub Arș. Văzând frumusețea și bunătatea acestor mâncăruri și băuturi, ei spun; „Ah! Dacă ar fi știut frații noștri ce binefaceri ne-a oferit Allahu teala, nu s-ar fi dat în lături de la martiriu, nu s-ar fi temut de luptă și nu ar fi evitat dușmanul”. Iar Allahu teala le-a spus; „Eu le-am vestit starea voastră” (și a revelat versetele 169-171 din sura Al-i Imran): **„Să nu crezi că cei care au fost uciși pe calea lui Allahu teala sunt morți! Dimpotrivă, ei sunt vii la Domnul lor și sunt bine dăruiți (din roadele Raiului). Veseli de binefacerea pe care le-a dăruit-O Allahu teala. Ei se bucură pentru aceia care au rămas în urma lor și nu li s-au alăturat încă, pentru că ei nu au a se teme și nici nu sunt mahniiți”**...**

Allahu teala li se arată și le spune; „O robii mei! Spuneți-mi ce vă doriți, să vă dau cu prisosință”. **Iar ei spun;** „O Doamne!

Nu există ceva mai presus de ceea ce ne-i dat, ca să mai cerem. Noi mâncăm tot ce ne dorim în Paradis. Dar dacă ar fi ne dorim ca sufletele să ni se întoarcă în trupuri, să revenim pe pământ și să luptăm și să murim din nou pe calea Ta”.

Nu mai aveau ce face aici, astfel că se strânseseră. La Uhud, locul unde veniseră pentru a selupta pe calea lui Allahu teala, pentru a răspândi religia lui Allah, se dăduse o bătălie fără seamăn. Fusesse încă o lecție pentru necredincioși și o mărturie a vitejiei nemaivăzute, inimaginabile a companionilor Profetului. Trimisul lui Allah porni împreună cu companionii săi binecuvântați către Medina cea luminată. Ajunși la Harre, își organizează companionii într-un singur rând și ridicându-și mâinile îl implorară și se rugară lui Allahu teala; „**O Allah! Cele mai multe mulțumiri sunt pentru Tine. O Allah! Nu există nimeni să poată călăuzi pe calea cea bună pe cel ce l-ai lăsat în erezie și nici să ducă către erezie pe cel ce tu l-ai călăuzit pe calea cea bună...O Allah! Fă-ne să iubim credința. Împodobeste-ne inimile cu credință. Fă-ne să urâm necredința, depravarea și necumpătarea. Fă-ne pe noi dintre cei ce cunosc lucrurile dăunătoare religiei și vieții noastre, călăuzește-ne pe calea cea dreaptă. O Allah! Fă-ne să trăim musulmani și să murim tot musulmani. Fă-ne pe noi dintre cei buni și dreptcredincioși. Căci ei nu-și pierd nici onoarea, nici demnitatea, nici nu se leapădă de credința lor. O Allah! Pedepsește-i pe cei ce l-au renegat pe Trimisul Tău și s-au întors de la calea Ta și s-au luptat cu Profetul Tău! Pogoară asupra lor pedeapsa dreaptă pe care o merită!...Amin!”** Companionii luă parte la dua rostind „Amin!...Amin!...”

Preaiubitul nostru Profet împreună cu companionii săi se apropiase de Medina. Femeile și copiii rămași în Medina se revărsaseră pe străzi, curioși și întristați încercând să îl zărească pe Trimisul lui Allah. Văzându-i chipul binecuvântat ce lumina universul, îi aduceau mulțumiri lui Allahu teala. Abia apoi își căutau din priviri tații, soții, fiii și unchii. Cei ce nu-i vedeau începeau să plângă. Văzând tristețea companionilor săi, Trimisul lui Allah plânse împreună cu ei.

La un moment dat se apropie de Profet, Kebşe hatun, mama lui Sa`d bin Mu`az. Își pierduse în bătălia de la Uhud fiul, pe

Amr.Veni lângă Profet și i se adresă; „Îmi jertfesc părinții și viața pentru tine, o Trimis al lui Allah! Slavă lui Allah că te-am văzut teafăr.Atâta timp cât tu ești în siguranță, nici o nenorocire nu mă afectează!” Nu a întrebat de odorul ei.Trimisul lui Allah exprimându-și părerea de rău pentru Amr îi spuse; **„O tu mama lui Sa`d! Veste bună pentru familia ta și a sa, toți cei ce au căzut martiri s-au adunat în Rai și sunt prieteni. Ei vor mijloci și pentru iertarea familiilor lor”**.Kebşe hatun îi răspunse; „Suntem mulțumitori pentru tot ceea ce vine de la Allahu teala, o Mesager al lui Allah! După aceste vești bune, cine va mai vărsa lacrimi pentru ei! Rugați-vă pentru cei rămași în urma lor”.Resulullah se rugă; **„O Allah! Înlătură supărarea din inimile lor! Și fă-i pe cei ce au rămas dintre cei buni!”** Referindu-se la lupta cu poftele lumești, Profetul afirmă; **„O companiilor mei, acum ne-am întors de la lupta mică și vom începe lupta cea mare”**.După care și-a sfătuit oamenii să se retragă la casele lor pentru a se odihni, iar pe răniți să-și trateze rănilor. El de asemenea era rănit, astfel că se retrase la casa sa.

Invazia Hamra-ul Esed

După întoarcerea în Medina, Trimisul lui Allah se gândi și luă precauții în ideea că idolatrii s-ar putea întoarce și ar putea ataca Medina în orice moment.În dimineața zilei următoare, în pofida rănilor, dorind să le amintească musulmanilor că în urma războiului purtat nu sunt slabi și că dușmanul se poate întoarce oricând, iar ei trebuie să prevină această situație, îl chemă pe Bilal-i Habeș căruia îi spuse; **„Anunță că, Resulullah vă comandă să porniți în urmărirea dușmanului! Nu vor lua parte cei ce nu s-au luptat ieri cu noi la Uhud, ci doar cei ce au participat la luptă!”**. Auzind vestea companiilor, deși erau răniți au răspuns pozitiv chemării.Ba chiar frații Abdullah și Rafi, ce erau grav răniți, au dat fuga în rândurile luptătorilor, auzind chemarea Mesagerului lui Allah, spunând; „Doar nu vom pierde ocazia de a lupta alături de Trimisul lui Allah?!” Musulmanii porniră în urmărire.Ajunși la Rehva au aflat că într-adevăr idolatrii hotărâseră să atace Medina și să îi extermine pe musulmani.Astfel s-a înțelese că această măsură de precauție era încă una din minunile Profetului.

Auzind că Mesagerul lui Allah se îndreaptă către ei, idolatrii intrară în panică și părăsind locul în care se aflau se întoarseră la Mecca.

Resulullah îi urmări până în locul numit Hamra-ul Esved. Aici doi dintre idolatrii fură prinși. Musulmanii rămaseră în acest loc trei zile după care se întoarseră în Medina.

Allahu teala îi pomenește pe acești onorați companioni ce au participat la invazia Hamra-ul Esved în sura Al-i Imran, versetul 172 : „**Aceia care au răspuns chemării lui Allahu teala și a Trimisului, cu toate că au fost loviți, aceia dintre ei care au făcut bine și au fost cu frică de Allahu teala vor avea mare răsplată**”.

Dup întoarcerea în Mecca, Ibn-i Kamia, unul dintre cei ce jurase la Uhud, să îl omoare pe Trimisul lui Allah, urcase pe munte cu oile. La un moment dat un berbec se repezi deodată și începu să îl lovească pe Ibn-i Kamia până îl sfâșie, omorându-l.

Abdullah Șihabî Zuhri fu mușcat în drum spre mecca de un șarpe cu pete albe. Toți cei ce atentaseră la viața Profetului dintr-un motiv sau altul, muriră într-un an.

Evenimentul Reji`

Hazreti Asîm bin Sabit, unul dintre cei mai iscusiți arcași de la Uhud, îi doborâse pe Musafi bin Talha și fratele acestuia Haris. Mama acestora, Sulafe binti Sa`d, recunoscută ca o femeie răzbunătoare, promisese o recompensă de 100 de cămile, oricui i-ar fi adus capul lui Asîm bin Sabit, jurând că va bea vin din țeasta sa. De asemenea făcuse o înțelegere cu triburile Adel și Kare din Beni Lîhyan, în urma morții lui Halid bin Sufyan, ce fusese ucis de Abdullah bin Uneys într-o campanie de recunoaștere trimisă de Mesagerul lui Allah.

Aceste două triburi aflate în apropierea Medinei făcură un plan și pregătiră emisari, ce ar fi afirmat că sunt musulmani, că vor da dania și au nevoie de un învățător care să îi învețe Islamul și să adune daniile. „Astfel vom omorî o parte din cei ce vor veni și ne vom răzbuna. Iar pe ceilalți îi vom duce la Mecca și îi vom vinde qureişilor”, gândeau membrii triburilor.

În cel de-al patrulea an al emigrării, în luna Safer, un grup format din sașe-șapte membrii aparținând celor două triburi, veniră la Profet și cerură; „Noi am devenit musulmani, avem

nevoie de învățători care să ne învețe religia și Coranul cel Sfânt”. În acest răstimp, Profetul pregătise un grup de zece oameni pentru urmărirea idolatriilor mecani și a planurilor acestora în legătură cu pregătirile pentru o nouă luptă. Odată cu venirea acestor emisari din triburile Adel și Kare, luând în considerare și doleanțele lor, Trimisul lui Allah trimise acest grup de cercetare împreună cu noii veniți. Din grupul de cercetare făceau parte Mersed bin Ebi Mersed, Halid bin Ebi Bukeyr, Asîm bin Sabit, Hubeyb bin Adiy, Zeyd bin Desinne, Abdullah bin Tarik, Mu`attib (Mughir) bin Ubeyd și încă trei companioni ale căror nume nu sunt cunoscute.

Acest grup de cercetare înainta noaptea, ziua ascunzându-se, până când în zorii unei zile ajunseră pe malul unei ape numită Reji`. Acolo se odihniră și mâncară curmale Ajve (un sortiment de curmale din Medina). Apoi se îndepărtară și urcând pe munte se ascunseră. O femeie din din tribul Huzeyl veni cu oile la adăpat pe malul apei Reji` și văzând sâmburii de curmale înțelese că a fost acolo cineva din Medina. Femeia strigă dându-le de veste și membrilor tribului ei. În acest timp unul dintre emisarii din triburile Adel și Kare ce se aflau lângă companioni, motivând ceva se depărtă de grup și merse la Beni Lîhya pentru a-i anunța.

Beni Lîhya trecură imediat la acțiune, trimițând asupra celor zece companioni, o armată de 200 de oameni, dintre care 100 erau arcași. Acest grup de idolatrii îi încercuiră pe musulmani pe vârful muntelui. În acest timp și cel ce le dăduse de veste despre cei zece companioni, trecu de partea idolatriilor. Musulmanii înțeleseseră că au fost trădați și hotărând să lupte își scoaseră săbiile. Necedincioșii încercară să îi înșele promițându-le; „Dacă veți coborî, vă promitem că nu vă vom omorî. Vă jurăm că nu vrem să vă ucidem. Însă vrem să cerem răscumpărare de la mecani pentru voi.”

Asîm bin Sabit, Mersed bin Ebi Mersed și Halid bin Ebi Bukeyr respinseră toate ofertele idolatriilor. Asîm bin Sabit afirmă; „Am jurat că nu voi accepta niciodată protecția politeiștilor. Jur pe Allahu teala că nu mă voi lăsa înșelat de protecția și vorbele lor și nu voi coborî să mă predau”. Își ridică mâinile și se rugă; „O Allah! Dă-i de știre Profetului Tău de situația noastră”. Allahu

teala îi acceptă ruga și îl înștiință pe Trimisul său de situația în care se aflau cei zece companioni.

Hazreti Asîm le răspunde necredincioșilor; „Nu ne temem de moarte, căci credința noastră este că de vom cădea martiri, vom ajunge în Rai”. Când liderul idolatriilor strigă; „O Asîm! Predați-vă și nu-ți distruge oamenii și pe tine!”, Hazreti Asîm îi răspunde cu o săgeată. În timp ce arunca săgeata, recita următoarele versuri:

„Sunt puternic și nimic nu îmi lipsește.

S-a întins coarda groasă a arcului.

Moartea este dreaptă, viața goală și trecătoare.

Destinul își va urma cursul.

Odată și-odată omul se va întoarce la Allah.

De nu voi lupta cu voi; mama mea

Își va pierde mințile de supărare.”

Asîm avea șapte săgeți în tolbă, iar fiecare din ele a doborât câte un necredincios. După ce i s-au terminat săgețile a continuat să-i ciuruiască cu sulița. Însă la un moment dat și aceasta se rupse. Imediat își trase sabia, rupându-i teaca și aruncând-o. (această acțiune însemnând că va lupta până la moarte și nu se va preda). Apoi se rugă; „O Allah! Eu am protejat religia Ta până în ziua de azi. O Allah! Îți cer să-mi protejezi trupul la sfârșitul acestei zile”. Strigătele „Allahu ekber!” ale lui Hazreti Asîm și ale camarazilor săi făceau să răsunе munții. Cei zece companioni se luptau pe viață și pe moarte cu cei două sute de idolatrii. Cei care îndrăzneau să se apropie își primeau pedeapsa binemeritată. Asîm, la un moment dat căzu fiind rănit la ambele picioare. Idolatrii se temeau foarte mult de Hazreti Asîm, astfel că nu îndrăzniră să se apropie de el nici după ce căzuse, însă îl martirizară de la distanță cu lovituri de săgeată. Dintre cei zece companioni ce luaseră parte la expediție, trei fură luați prizonieri.

Membrii Tribului Beni Lîhya au vrut să-i taie capul lui Asîm bin Sabit pentru a-l vinde Sulafei binti Sa`d, însă Allahu teala acceptându-i ruga lui Hazreti Asîm, trimise asupra lor un roi de albine ce zburau precum un nor deasupra sa. Necredincioșii nu s-au putut apropia și într-un final renunțară în ideea că seara albinele vor zbura și îi vor tăia capul atunci.

Când se lăsă seara, Allahu teala trimise o ploaie torențială ce umflă apele ce ieșiră din matcă și luară corpul lui Asîm ducându-l într-un loc neștiut de nimeni. Oricât l-au căutat necredincioșii nu l-au putut găsi, astfel că nu și-au putut împlini scopul de a-i tăia capul. Când a fost relatat evenimentul, Hazreti Omer a afirmat; „Bineînțeles că Allahu teala își va proteja robul dreptcredincios. Așa cum Asîm bin Sabit s-a protejat de necredincioși cât a fost în viață, tot astfel Allahu teala, i-a protejat trupul după moarte.” De aceea Asîm bin Sabit era amintit ca **”Cel protejat de albine”**.

Beni Lîhya martirizară șapte din cei zece companioni, în frunte cu Asîm bin Sabit. Iar pe Hubeyb bin Adiy, Zeyd bin Desinne și Abdullah bin Tarik au fost luați prizonieri. Au fost legați la mâini și picioare strâns cu corzile arcurilor. Abdullah bin Tarik nu a fost de acord să fie dus idolatriilor qureiși, s-a opus strigând; „Prietenii mei au căzut martiri și au ajuns în Rai”. Și-a rupt legăturile mâinilor, însă membrii tribului Bnei Lîhya l-au lovit cu pietre până l-au omorât. Hubeyb bin Adiy și Zeyd bin Desinne au așteptat răbdători cu gândul că astfel vor reuși să împlinească datoria de cercetare pe care o primiseră de la Trimisul lui Allah.

Beni Lîhya îi duseră pe amândoi la Mecca, unde politeiștii ce își pierduseră apropiată în bătăliile de la Bedr și Uhud, căutau ocazia de a se răzbuna. Hazreti Hubeyb fu cumpărat de Hujeyr bin Ebi Ihabî Temimi, al cărui frate pierise în bătălia de la Bedr; Zeyd bin Desinne fu cumpărat de Safvan bin Umeyye care își pierduse tatăl, pe Umeyye bin Halef în bătălia de la Bedr. Intenția acestora era de a-i omorî pentru a se răzbuna. Însă se aflau în lunile în care bătăliile erau interzise, astfel că îi întemnițară așteptând să treacă această perioadă. Fură închiși separat. Ambii companioni suportară prizonieratul cu răbdare, demnitate și tărie.

Maviye (această femeie s-a convertit mai târziu), o servitoare liberă ce se afla în casa unde a fost închis Hubeyb bin Adiy relatează:

„Hubeyb era încarcerat într-o celulă în casa în care mă aflam. Nu am văzut un prizonier mai binecuvântat ca el. Într-o zi am văzut că avea în mână un ciorchine de strugure cât un ulcior, din care mânca. În fiecare zi era văzut astfel. În acea

perioadă și mai ales în Mecca era imposibil să găsești struguri. Dar lui îi erau trimiși de Allahu teala. În celula în care era închis își împlinea rugăciunile și recita din Coranul cel Sfânt. Femeile care îl auzeau recitând începeau să plângă și îl compătiveau. Uneori când îl întrebam dacă dorește ceva, îmi răspundea; „Adu-mi te rog apă dulce, nu-mi aduce din carnea sacrificată pentru idoli și anunță-mă dinainte când mă vor omorî, altă dorință nu am.” Când se hotărî ziua uciderii sale am mers și i-am dat de veste. Nu am văzut nici o schimbare pe fața lui sau o urmă de tristețe la primirea veștii. Când acea zi se apropie îmi ceru un brici pentru curățenia corporală. I-am dat briciul fiului meu, pe care l-am trimis să i-l ducă. Apoi deodată mi-a venit în minte; „Vai! Acest om îmi va omorî copilul cu briciul, căci el oricum va muri.” Am fugit repede după copil. Hubeyb luă briciul din mâna copilului, apoi îl așază pe genunchi pentru a-l dezmierda. Văzând asta m-am speriat și am început să țip. Înțelegând ce se întâmplă, Hubeyb îmi spuse; „Credeai că voi omorî acest copil? În religia noastră nu există așa ceva. Nu este demn de un musulman să ia viața unui om pe nedrept.”

Sosise ziua hotărâtă de idolatrii pentru a-i ucide pe Hubeyb bin Adiy și Zeyd bin Desinne. În acea zi, dimineată devreme le desfăcură lanțurile și îi scoaseră în afara Meccăi, ducându-i la Temim. Populația Meccăi, cât și oamenii de vază se adunaseră pentru a urmări execuția.

Politeiștii ridicaseră două platforme pentru execuție. În timp ce îl ridicau pe Hubeyb pentru a-l lega pe acea platformă, acesta le ceru; „Dați-mi voie să împlinesc două unități de rugăciune”. Îl lăsară liber și îi spuseră să își îplinească rugăciunea acolo. Hubeyb își împlini plin de smerenie cele două unități de rugăciune, în timp ce mulțimea îl urmărea emoționată. După ce termină le spuse politeiștilor; „Jur pe Allahu teala că de nu ați fi crezut că îmi prelungesc rugăciunea din teama de a înfrunta moartea, aș fi prelungit rugăciunea.” **Hubeyb bin Adiy a fost primul musulman ce a împlinit două unități de rugăciune înainte de a fi spânzurat și motivul pentru care acest act a devenit tradiție profetică și obiceii.** Profetul auzind că el a împlinit două unități de rugăciune înainte de a fi spânzurat l-a apreciat și aprobat comportamentul său.

După împlinirea rugăciunii fu legat și ridicat pe spânzurătoare, după care întorcându-l cu fața spre Medina îi spuseră; „Hai, leapădă-te de religia ta și te vom elibera!” „Jur pe Allahu teala că nu voi renunța! Chiar de toată lumea ar fi a mea, de mi-ați da-o și tot nu voi renunța la Islam!”, răspunse Hubeyb. În urma răspunsului său, politeiștii îl întrebară; „Nu ai fi vrut ca acum în locul tău să fi fost Muhammed, să fie el cel spânzurat? Dacă vei spune ”Da”, te vom elibera și vei merge liniștit acasă!” „Eu nu voi accepta ca măcar un ghimpe să-i rănească piciorul lui Muhammed aleyhisselam!”, exclamă Hubeyb. Politeiștii râzând îi spuseră; „O Hubeyb! Părăsește Islamul căci altfel te vom ucide!” Hubeyb le răspunse; „Atâta timp cât mă aflu pe calea lui Allahu teala, moartea nu are nici o importanță pentru mine”.

După aceea Hubeyb se rugă; „O Allah! Nu văd aici decât fețe ale dușmanilor. O Allah! Transmite salutul meu Trimisului Tău. Adu-i la cunoștință ceea ce ni s-a întâmplat!” și adăugă; „Esselamu aleyke ya Resulallah!” În timp ce Hubeyb rostea această rugă, Profetul stătea cu companiile săi. Zeyd bin Harise relatează: „Într-o zi pe când Mesagerul lui Allah stătea cu companiile săi, spuse; **„Ve aleyhisselam”**. „O Trimis al lui Allah, cui i-ai răspuns la salut?” întrebară companiile. **„Gebrail aleyhisselam mi-a transmis selam-ul lui Hubeyb. Lui i-am răspuns”**, răspunse Profetul.

Politeiștii ce se adunaseră în jurul lui Hazreti Hubeyb îi instigau pe tineri să îl atace cu sulițele, spunându-le; „Iată, acesta este asasinul părinților voștri”. În urma atacului lor corpul său era plin de răni. În acest răstimp, Hubeyb se întorsese cu fața către Kabe, însă necredincioșii îl întoarseră în direcția Medinei. Hubeyb se rugă; „O Allah! Dacă m-ai primit ca rob, întoarce-mi fața către Kaaba” și se întoarse iar către Kaaba. Nici unul dintre necredincioși nu a mai putut să îl întoarcă cu fața în altă direcție. În acest timp Hubeyb recită niște versuri despre martiriul său. Necredincioșii îl torturau împungându-l cu sulițele, însă Hubeyb le spuse; „Jur pe Allah că dacă mor musulman, nu îmi mai pasă pe ce parte voi cădea când voi fi lovit. Toate acestea sunt pe calea lui Allahu teala”.

După care se rugă lui Allahu teala pentru nenorocirea acelor necredincioși; „O Allah! Nimicește-i pe necredincioșii qureiși! Risipește-i! Curmă-le viețile una câte una!”. Auzind aceste

blesteme unii dintre ei intrară în panică și părăsiră locul execuției. Cei rămași continuară cu tortura, iar unul dintre ei îi străpunse pieptul cu sulița până ce aceasta îi ieși prin spate. Hubeyb, cu sângele șiroind, legănându-se în spânzurătoare, rosti ; „Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh” și căzu martir.

Trupul său lipsit de viață rămase atârnat patruzeci de zile, însă nu putrezi și nu miroși, ci în tot acest timp sânge proaspăt i se scurse din răni. Trimisul lui Allah îi trimise pe Zubeyr bin Avvam și Mikdad bin Esved pentru a aduce corpul neînsuflețit al companionului. Aceștia intrară noaptea pe ascuns în Mecca. Coborâră corpul lui Hubeyb, îl așezară pe cămilă și porniră către Medina. Aflând de fapta lor, politeiștii îi atacară, în număr mare. Pentru a se putea apăra, cei doi companionii lăsară trupul neînsuflețit jos. După un timp văzură cum pământul din locul unde se afla Hubeyb se despică și îl înghiți, după care se închise la loc. Astfel că cei doi companionii plecară către Medina.

Zeyd bin Desinne fu de asemenea legat pe spânzurătoare. Fu și el forțat să își renege religia, însă aceste cereri nu făcură decât să îi întărească credința. Într-un final, necredincioșii îl supuseră unei ploii de săgeți. Acesta fu martirizat de săgeata lui Nistas, robul eliberat al lui Safvan bin Umeyye.

Incidentul de la Bi`r-i Maune

În același an în luna Safer, Amir bin Malik, liderul tribului Beni Amir, din regiunea Nejd, din Arabia veni la Medina, unde îl vizită pe Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Mesagerul lui Allah îi vorbi despre Islam și îl sfătui să se convertească. Ebu Bera nu îmbrățișă Islamul, însă vesti mai departe că Islamul este o religie frumoasă și onorată. În plus, dori să trimită unii dintre companionii în Nejd, pentru a răspândi Islamul în regiunea Nejd. Trimisul lui Allah își exprimă îngrijorarea către Amir; „**Mă tem pentru siguranța oamenilor mei în Nejd**”, însă Amir îi răspunse; „Îi voi lua sub protecția mea și atunci nimeni nu le va putea face rău”.

Trimisul lui Allah acceptă în urma acestui angajament ferm și pregăti un grup de șaptezeci de companioni dintre Eshabî Suffe sub comanda lui Munzir bin Amr, pe care îi trimise în Nejd.

Ebu Berra ce își dorea ca tribul său să fie onorat cu Islamul, porni la drum înaintea lor și ajuns la tribul său îi avertiză pe aceștia că grupul ce va sosi se află sub protecția sa. Cu excepția nepotului său, Amr bin Tufeyl, toți ceilalți membrii ai tribului au fost de acord să nu le facă vreun rău musulmanilor. Amr bin Tufeyl, însă, înarmă membrii a trei triburi, în fruntea cărora trecu și îi înconjură pe companioni, la Bi`r-i Maune. Înconjurați din toate părțile, companionii își scoaseră săbiile și luptară vitejește până când, cu excepția unuia, căzură toți martiri.

Ultimele cuvinte ale acestor companioni binecuvântați fură; „O Doamne! Nu există nimeni în afara Ta care să-i dea de veste Trimisului lui Allah despre starea noastră. Vesteste-i selam-ul nostru”. În acel moment Gebrail aleyhisselam se înfățișă Profetului, foarte trist și îi aduse salutul lor, după care adăugă; **„Ei au ajuns acum la Allahu teala, care este mulțumit de ei. Și ei sunt mulțumiți de Allahu teala”**. Mesagerul lui Allah răspunse cu tristețe; „Aleyhimusselam”, după care întorcându-se către companionii săi le expuse situația; **„Frații voștri s-au înfruntat cu idolatrii. Aceștia i-au ciopârțit cu săbiile și sulițele...”**

În timpul acestei lupte, Hazreti Amir bin Fuheyre fu lovit în spate de sulița unui necredincios, pe nume Jabbar. În acel moment Amir bin Fuheyre exclamă; „Pe Allahu teala am câștigat Paradisul!”, și se ridică la cer în fața ochilor lui Jabbar și a prietenilor acestuia. Toți au rămas uimiți în fața acestui fenomen, însă doar Jabbar, cel care l-a martirizat, a îmbrățișat Islamul.

În urma evenimentelor Reji` și Bir`i Maune, Profetul fu foarte mâhnit. O lună de zile după fiecare rugăciune s-a rugat pentru nenorocirea triburilor ce au săvârșit această faptă dureroasă. Allahu teala a acceptat ruga Trimisului său și acele triburi au fost lovite de o secetă și foamete cumplite. După care în urma unei epidemii au murit 700 de oameni.

Evreii Beni Nadir

În cel de-al patrulea an al emigrării, după bătălia de la Uhud, Beni Nadir, unul dintre triburile de evrei, au organizat un atentat la viața Profetului. Acesta i-a fost adus la cunoștință Trimisului lui Allah, de către gebrail aleyhisselam, astfel că planul evreilor eșuă. În urma acestui atentat al evreilor ce au încălcat tratatul, Mesagerul lui Allah îl trimise pe Muhammed bin Mesleme căruia îi spuse; **„Mergi la evreii Beni Nadir! Spune-le; Resulullah m-a trimis să vă aduc la cunoștință ordinele sale; părăsiți aceste meleaguri! Nu mai locuiți aici alături de mine! Voi, ați pus la cale un atentat împotriva mea! Vă pun la dispoziție zece zile. După care acela dintre voi care va fi văzut pe aici va fi ucis pe loc!”**

În momentul când Muhammed bin Mesleme le aduse la cunoștință poruncile Profetului, evreii înfricoșați începură să își pregătească bagajele. Însă Abdullah bin Ubeyy, liderul necredincioșilor le trimise veste; „Să nu cumva să vă părăsiți fortăreața. Să nu plecați părăsindu-vă bunurile și casele. Voi veni în ajutorul vostru împreună cu două mii de oameni”. Astfel că preiubitul nostru Profet împreună cu companionii săi porniră către fortăreața tribului Beni Nadir, aflată la 4km de Medina. Steagul musulman era purtat de Hazreti Ali. Cetatea fu înconjurată și asediul începu. Evreii ce îi provocaseră pe musulmani, în trecut, nu îndrăzneau nici măcar să iasă din fortăreață. Ipocritul Abdullah bin Ubeyy nu ajunse la timp pentru a îi ajuta, astfel că musulmanii preluară controlul asupra cetății. După un asediu de douăzeci de zile, evreii flutură steagul și se predară. Fură exilați către Șam și Hayber, după ce își lăsară armele, aurul și argintul musulmanilor. Astfel în zona Medinei nu mai rămase decât un singur trib de evrei, Beni Kureyza.

Moartea Fatimei binti Esed

În cel de-al patrulea an al emigrării a fost revelat și versetul din Coran cu privire la interdicția alcoolului. După bătălia de la Uhud în care soțul lui Ummu Seleme fu rănit, iar mai apoi își pierdu viața, aceasta rămase singură cu câțiva copii. Ummu Seleme avea o situație precară, iar Trimisul lui Allah, din mila sa, o onoră căsătorindu-se cu ea.

În același an avu loc lupta de la Zaturrika, în care triburile de politeiști din împrejurimi fură asimilate.

Abdullah, fiul lui Hazreti Osman și al lui Hazreti Rukayye, decedă la vârsta de șase ani. Profetul împlini rugăciunea de înmormântare și îl așeză personal în mormânt. Era foarte trist, iar lacrimile ce îi șiroiau pe față i se rostogoliră în mormânt. Îi așeză piatra funerară și spuse; **„Allahu teala are milă față de robii săi milostivi și cu inimă bună.”**

O altă pierdere fu Fatma binti Esed, mama lui Hazreti Ali bin Ebi Talib, despre care Profetul afirmă; **„Azi mi-a murit mama!”** Preaiubitul nostru profet a crescut lângă ea, după moartea bunicului său, Abdulmuttalib. Odata cu venirea profetiei, ea a fost onorată să primească imediat Islamul. De aceea Trimisul lui Allah îi arăta un deosebit respect, considerând-o mama sa. Din compasiune pentru ea, își scoase mantia și porunci să o folosească ca giulgiu pentru ea. După împlinirea rugăciunii de înmormântare, le vesti celor prezenți că la înmormântare iau parte șaptezeci de mii de îngeri. Profetul o conduse la mormânt, unde coborî și pentru ca Hazreti Fatima binti Esed să fie liniștită în mormânt, făcu semn către colțurile acestuia de parcă ar fi vrut să îl mărească, după care se întinse.

Când ieși avea ochii plini de lacrimi ce se scurseră în mormânt. O Doamne! Câtă compasiune!... Și cât de norocoasă era acea femeie!... Nici măcar Hazreti Omer nu s-a putut abține și l-a întrebat pe Profet; „O Trimis al lui Allah, fie-mi părinții jertfă pentru tine! Ai făcut pentru această femeie, ce nu ai mai făcut pentru nimeni, până acum!” Profetul, cel mai devotat dintre devotați, răspunse: **„ Nimeni nu s-a purtat atât de mine cu mine, cum a făcut-o această femeie, cu excepția lui Ebu Talib. Ea era mama mea. Pe când copiii ei erau înfomețați, ea îmi dădea mai întâi mie să mănânc. Pe când copiii ei erau prăfuiți, ea pe mine mă pieptăna și mă parfuma cu ulei de trandafir. Ea, era mama mea!**

Am îmbrăcat-o cu mantia mea, pentru a fi îmbrăcată cu straie din Paradis. M-am întins înaintea ei în mormânt, pentru ca viața din mormânt să-i fie ușoară și plăcută. Gebrail aleyhisselam mi-a vestit de la Allahu teala; „Această femeie va intra în Paradis”. După care se rugă pentru mama noastră, Fatima binti Esed; **„Fie ca Allahu teala să te**

ierte și să te răsplătească. O mamă! Fie ca Allahu teala să aibă milă de tine! M-ai hrănit, în timp ce tu erai flămândă. Mă îmbrăcai și mă hrăneai, chiar dacă nu aveai pentru tine. Allahu teala este cel ce ia și dă viață. El este veșnic viu. Nu moare. O Allah! Iart-o pe mama mea, Fatima binti Esed! Lărgește-i mormântul. O Allah, cel mai milostiv dintre cei milostivi! Acceptă-mi ruga pentru dreptul meu ca Profet și al profeților trecuți.”

După aceste evenimente triste, urmă și decesul uneia dintre soțiile Profetului, Hazreti Zeyneb binti Huzayme, în vârstă de treizeci de ani. Tot în acest an veni pe lume Hazreti Huseyin, cel de-al doilea copil al lui Hazreti Ali și Hazreti Fatima.

În același an, politeiștii organizează o armată de două mii de oameni, sub comanda lui Ebu Sufyan și porniră către Bedr, pentru a împiedica răspândirea Islamului. Trimisul lui Allah împreună cu o mie cinci sute de viteji luptători ajunseră la Bedr înaintea lor. Politeiștii, auzind că luptătorii musulmani au ajuns la Bedr înaintea lor, intrară în panică. Astfel că nu putură înainta decât până la Merrazzahran. Lipsindu-le curajul de a-i înfrunta pe vajnicii luptători musulmani, se întoarseră la Mecca. Trimisul lui Allah împreună cu armata sa au așteptat vreme de opt zile la Bedr, după care au pornit către Medina.

Lupta cu Beni Mustalîk

În cel de-al cincilea an al emigrării, Haris bin Ebi Dîrar, liderul tribului Beni Mustalîk, a adunat foarte mulți oameni pentru a lupta cu Profetul. După ce îi înarma, urma să ia cu asalt Medina. Primind această veste, Trimisul lui Allah pregăti un grup de șapte sute de luptători și porniră să îi înfrunte pe Beni Mustalîk. Musulmanii își stabiliră tabăra lângă fântâna Mureysi. Pentru început îi chemară pe membrii tribului Beni Mustalîk la Islam. Însă aceștia refuzară și începură lupta printr-un tir de săgeți. Companionii Profetului, urmând ordinul Trimisului lui Allah; **„Atacați toți odată pe nepregătite”**, răpuseră paisprezece oameni dintre Beni Mustalîk. Liderul tribului reuși să se salveze, dând bir cu fugiții, însă fiica sa Berre și alți 600 de oameni fură luați ostatici. Prada de război fu împărțită, când Berre, se înfățișă Profetului, cerându-i; „M-am înțeles cu persoana căreia i-am revenit, să-mi redea libertatea

pentru nouă bani de aur. Ajutați-mă!” Trimisului lui Allah îi fu milă de ea, astfel că îi îndeplini dorința și o cumpără. După care o eliberă. În urma propovăduirii Profetului, Berre se converti. Convertirea ei îl făcu nespuse de fericit pe Trimisul lui Allah, care o onoră și o recompensă, luând-o de soție. Văzând acestea, companionii Profetului afirmară; „Ne rușinăm să folosim ca ajutoare rudele soției Profetului, ce ne este mamă”, astfel că își eliberară ostaticii. Această căsătorie duse la eliberarea a sute de ostatici. Trimisul lui Allah îi schimbă numele lui Berre, în Juveyriyye. Hazreti Aişe afirma despre Hazreti Juveyriyye; „Nu am văzut o femeie mai binecuvântată și mai bună decât Juveyriyye”.

Pe când armata musulmană se întorcea din nou victorioasă, triburile de politeiști din jurul Medinei, erau panicați și înțeleseseră cât de periculos era să îi înfrunți pe musulmani.

LUPTA HENDEK

Era cel de-al cincilea an după emigrare. Evreii Beni Nadir, izvor de discordie și sediiune în Medina, fuseseră împărțiți în grupuri și exilați către Damasc și Hayber. Însă ura și dorința de răz bunare asupra Islamului și Profetului, cloceau în inimile lor. Huveyy, liderul lor, împreună cu douăzeci de oameni de seamă, plecară la Mecca. Aici se întâlniră cu Ebu Sufyan și complotară să îl asasineze pe Profet. Evreii îl asigurară pe Ebu Sufyan de tot sprijinul lor; „Nu vă vom părăsi până ce nu vom termina această treabă”. Ebu Sufyan le răspunse; „Cei ce sunt dușmanii dușmanului nostru sunt bineveniți. Însă pentru a avea încredere în voi, va trebui să vă închinați idolilor noștri. Doar atunci vom accepta că sunteți sinceri și vom avea încredere în voi”. Pentru a-și atinge scopul, evreii își lepădară până și credința și îngenuncheară în fața idolilor...jurând să îl elimine pe Trimisul lui Allah și Islamul.

Politeiștii începură imediat pregătirile pentru luptă. Trimiseră mesageri către triburile de politeiști din împrejurimi, iar evreii convinseseră la rândul lor alte triburi. Unele triburi primară să participe la luptă în urma promisiunii banilor și curmalelor. Astfel, politeiștii reușiră să adune din împrejurimile Meccăi o forță de

patru mii de oameni. Ebu Sufyan ridică stindardul la Dar-un-Nedve și i-l dădu lui Osman bin Ebi Talha. Armata cuprindea 300 de cai, un număr mare de arme și o mie cinci sute de cămile.

Când armata de patru mii de oameni a politeiștilor ajunsese la Merrazzahran, multe triburi precum Beni Suleyman, Beni Fezare, Gatafan, Beni Murre, Beni Esed cu un efectiv de șase mii de oameni se alăturară acestora, ridicând numărul armatei necredincioșilor la zece mii de oameni. Pentru acea perioadă acest număr reprezenta o forță foarte mare.

Tribul Huzaa ce avea relații foarte bune cu Profetul Muhammed încă de demult, trimiseră un călăreț ce parcurse un drum de patru zile în zece, pentru a-i da de veste detaliat, Trimisului lui Allah situația politeiștilor.

Deoarece Trimisul lui Allah lua hotărârile sfătuindu-se cu companiile săi, îi convocă pe aceștia și le expuse situația. Fiecare companion își exprimă părerea în legătură cu locul și modul în care ar trebui să se desfășoare lupta. Selman Farisi ce făcea parte din această comisie spuse; „O Trimis al lui Allah! Noi avem o metodă de luptă. Când ne temem de invazia dușmanului, săpăm împrejurul nostru tranșee de apărare.” Această metodă fu agreată atât de profet, cât și de companioni, astfel că hotărâră să lupte în acest mod.

Trimisul lui Allah alese imediat câțiva companioni și hotărâră locul unde să fie săpate tranșeele. Partea sudică a Medinei era acoperită de grădini și de livezi dese. Astfel că posibilitatea unui atac în masă al politeiștilor din această parte era foarte slabă. Iar apărarea acestei regiuni nu necesita mobilizarea unei forțe mari. În partea estică se afla tribul evreu Beni Kureyza cu care musulmanii aveau o înțelegere. De aceea politeiștii puteau ataca doar prin terenul deschis din partea nordică și vestică. Astfel că se stabiliră punctele de săpare a tranșeelelor în aceste regiuni. În sarcina fiecărui companion revenea săparea a trei metri de tranșee. Fiecare trebuia să sape porțiunea ce îi revenea cu o adâncime de statul a doi oameni (3,5 metri) și atât de lat încât un cal ce alerga cu viteză să nu poată sări peste el. Timpul era foarte scurt, dușamnul ieșise din Mecca și se apropia de Medina. Tranșeele trebuiau săpate în cel mai scurt timp.

Trimisul lui Allah și vitejii săi companioni, rostind „**Bismillahirrahmanirrahim**„, începuse prima cazma. Toată lumea lucra cu toate forțele pentru a termina tranșeele cât mai repede posibil. Până și copiii au participat. Trimisului lui Allah i-a fost pregătit un cort pe dealul Zubab. Pământul ce era scos din tranșee era transportat cu coșuri și deșertat în jurul acestui deal, iar din muntele Sel` erau aduse pietre pentru a fi aruncat în dușmani. Cei ce nu găseau coșuri cărau pământul în poală. Profetul muncea împreună cu ei până la epuizare. Văzându-l companionii se încurajau și deși îi spuneau; „O Trimis al lui Allah, fie-ne viețile jertfă pentru tine. Nu munci, odihnește-te. Vom munci noi și pentru tine.”, Profetulle răspundea; „**Vreau să muncesc și să primesc ca și voi recompensă**”.

În acele zile vremea era foarte rece. De asemenea în acel an din cauza secetei, domnea foametea. Astfel că era foarte greu să găsești ceva de mâncare. Atât companionii, cât și Trimisul lui Allah erau măcinați de foame. Pentru a nu-și pierde puterile își legau pietre pe abdomen, pe care le strângeau și mai tare pentru a nu simți foamea.

Trimisul lui Allah, cel trimis ca o îndurare pentru lumi, nu se gândea la el ci era nespus de întristat căci companionii săi erau nevoiți să lucreze înfometăți, în frig. Se rugă lui Allahu teala; „**O Allah! Nu este o altă viață pe care să o preferăm vieții de apoi. O Doamne! Iartă păcatele muhajirilor și ensarilor!**„, Aceștia îi răspundea celui pe care îl iubeau mai mult decât propriile vieți; „Te urmăm, Trimis al lui Allah până la sfârșitul vieților noastre, pe calea lui Allahu teala, pentru a răspândi Islamul”. Această dragoste reciprocă înlătura toate greutățile precum foamea sau setea.

Săparea tranșeele începea dimineața devreme și continua până seara. Într-o zi în timpul săpăturilor, Hazreti Ali bin Hakem se răni la picior. Fu adus călare la Trimisul lui Allah. Acesta rostind; „**Bismillahirrahmanirrahim**” își trecu mâna peste picior. Printr-o minune, sângele care curgea se opri și durerea încetă.

La un moment dat companionii îl anunțară pe Profet că întâmpinaseră un obstacol, o piatră foarte dură, și nu puteau continua săpăturile. Trimisul lui Allah a coborât în șanț. A cerut

un vas cu apă, din care a luat o înghițitură, pe care a vărsat-o înapoi în vas. Apoi a stropit piatra cu această apă, după care a spulberat piatra cu barosul, ca pe nisip. În timpul loviturii, abdomenul Profetului fu expus vederii și companionii observară că Trimisul lui Allah își legase pietre în dreptul stomacului, pentru a nu mai simți foamea. Văzând situația Profetului, Jabir bin Abdullah veni la el și îi ceru permisiunea să meargă până acasă. Hazreti Jabir relatează:

„După ce am primit permisiunea, am venit acasă și am întrebat-o pe soția mea; „L-am văzut pe Trimisul lui Allah într-o stare de înfometare de neîndurat. Nu avem nimic de mâncare în casă?” „În afara acestui ied și acestor câțiva pumni de orz, nu avem nimic” îmi răspunse ea. Am tăiat imediat iedul, iar soția mea a măcinat orzul și l-a făcut făină, din care a preparat un aluat. A așezat carnea într-un vas și l-a pus în cuptor. Apoi am prezentat la Profet și i-am zis; „O Trimis al lui Allah! Avem foarte puțină mâncare. Pofțiți la noi la masă, împreună cu încă vreo doi oameni!”

Mesagerul lui Allah mă întrebă; **„Câtă mâncare aveți?”** I-am spus, iar Profetul mi-a răspuns; **„Este și multă și bună. Spune-i soției tale să nu scoată din cuptor nici carnea, nici pâinea până nu vin eu.”** După care se întoarse către companionii și li se adresă; **„O voi cei ce lucrați la tranșee! Ridicați-vă! Vom merge la ospățul lui Jabir!”**. Companionii auzind această chemare se adunară și porniră în urma Profetului. Am venit imediat acasă și i-am povestit soției cele petrecute. Când mă întrebam ce o să facem, soția m-a întrebat; „Resulullah nu te-a întrebat câtă mâncare este?” „M-a întrebat și i-am spus” fu răspunsul meu. Ea continuă; „Pe companionii profetului i-ai chemat tu sau Trimisul lui Allah?” Când i-am răspuns că au fost chemați de Mesagerul lui Allah, soția mea m-a consolat spunându-mi; „Trimisul lui Allah știe mai bine”.

După puțin timp chipul luminos al Profetului apărură în cadrul ușii. Li se adresă numeroșilor companionii, cerându-le; **„Intrați fără a vă înghesui”**... Frații mei companionii au intrat și s-au așezat în grupuri de câte zece persoane. Binecuvântatul profet se rugă pentru belșugul pâinii și al cărnii. După care, fără a scoate vasul din cuptor, le servi companionilor carnea pe pâine. Toate acestea continuară până se săturară toți

companionii. Jur că deși erau mai mult de o mie de persoane, carnea și pâinea erau tot atât. După ce am mâncat și noi, le-am împărțit și vecinilor.”

Selman Farisi săpa cât zece oameni la un loc. El și prietenii săi se loviră de asemenea în săpăturile lor de o stâncă mare albă și foarte dură. Deși s-au luptat mult să o spargă, rupând chiar și cazmaua și barosul, nu au reușit. Hazreti Selman veni la Trimisul lui Allah și îi explică situația; „Fie-mi jertfă părinții pentru tine, o Trimis al lui Allah! Am dat de o stâncă foarte dură. Deși toate uneltele noastre din fier s-au rupt, nici nu s-a clintit din loc”. Trimisul lui Allah veni la fața locului și ceru un baros. Toți companionii aflați acolo așteptau nerăbdători să vadă ce se va întâmpla.

Preaiubitul nostru profet a coborât și rostind „**Bismillahirrahmanirrahim**” a lovit stânca cu barosul astfel încât apăru un fulger ce luminează Medina și o bucată din piatră se rupse. Trimisul lui Allah îl pomeni pe Allahu teala rostind „**Allahu ekber!**”. Auzindu-l companionii îi urmară exemplul, rostind și ei tekbir. După care urmă cea de-a doua lovitură de baros, în urma căreia un alt fulger luminează văzduhul și alte bucăți se rupseră din stâncă. Pentru a treia oară Profetul rosti tekbir, urmat de companionii săi. Barosul lovi încă o dată piatra și un alt fulger de lumină apăru, iar piatra se rupse în bucăți. Trimisul lui Allah rosti încă o dată; „**Allahu ekber!**” și companionii îi urmară exemplul.

Hazreti Selman întinse mâna și îl ajută pe Mesagerul lui Allah să iasă din tranșee spunându-i; „Fie-mi jertfă părinții pentru tine, o Resulullah! Am văzut ceva nemaivăzut în viața mea până acum. Care să-i fie tâlcul?”. Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se întoarse către companionii săi și îi întrebă; „**Ați văzut și voi ceea ce a văzut Selman?**”. „Da, o Trimis al lui Allah! Am văzut un fulger puternic în momentul când ați lovit piatra cu barosul. Când ați rostit tekbir, v-am urmat”, răspunseră aceștia. Trimisul lui Allah îi lămurii, spunându-le; „**În lumina primei lovituri mi s-au arătat palatele lui Kisra din Medayin. Gebrail aleyhisselam veni și îmi vesti că poporul meu va stăpâni acele locuri. La cea de-a doua lovitură mi se arătară palatele roșii ale provinciei elene din Șam (Siria veche). Gebrail aleyhisselam veni și îmi vesti că poporul meu**

va stăpâni și acele locuri.La cea de-a treia lovitură mi se arătară palatele din San`a, Yemen, iar Gebrail aleyhisselam veni pentru a-mi vesti că poporul meu va fi stăpân și acolo.”

Pe când Trimisul lui Allah le descria companionilor săi palatele împăratului iranian din Medayin, Hazreti Selman, ce era din acele locuri, spuse; „O Trimis al lui Allah, fie-mi părinții jertfă pentru tine! Jur pe Allahu teala, Cel ce te-a trimis cu Cartea și religia cea dreaptă, că palatele acelea sunt exact cum le-ai descris.Mărturisesc că ești Trimisul lui Allahu teala.” Atunci Hazreti Muhammed aleyhisselam adăugă; „**O Selman! Șam-ul (Siria veche)va fi cucerit fără îndoială, iar Heraclius va fugi în cel mai îndepărtat colț al țării sale.Voi veți stăpâni peste tot în Șam.Nimeni nu vă va putea sta în cale.Yemenul va fi fără îndoială cucerit. Acest teritoriu de răsărit va fi de asemenea cucerit și Kisra va fi ucis.Allahu teala vă va oferi aceste victorii după moartea mea.”**

Hazreti Selman Farisi a relatat; „Am fost martor la împlinirea tuturor acestor victorii vestite de Trimisul lui Allahu teala”.

Dușmanii se apropiau, iar lucrările la liniile de apărare continuau în forță.Lucrătorii se opreau doar pentru a-și rezolva anumite treburi, cu permisiunea Profetului, după care continuau lucrul.

Ipocriții, însă lucrau într-un ritm lent, părăsindu-și locurile fără a cere permisiunea, iar uneori nu veneau deloc.Ba mai mult îi ridiculizau pe musulmani și veștile Profetului referitoare la viitoarele victorii spunând; „Voi vă ascundeți de frica dușmanului în șanțuri.Iar el vă promite palate în Yemen, Bizanț și Persia.Ne uimiți!...”

Astfel că fu revelat un verset din Coran pentru luptătorii musulmani: „**Dreptcredincioșii sunt aceia care cred în Allahu teala și în Trimisul Său, iar dacă sunt împreună cu el pentru o treabă ceeste a tuturor, nu pleacă înainte de a-i cere lui îngăduință.Aceia care-ți cer îngăduimță, aceia sunt cei care cred în Allahu teala și în Trimisul Său.Iar dacă-ți cer îngăduință pentru vreo treabă de-a lor, îngăduie cui voiești dintre ei și roagă de iertare, pentru ei pe Allahu teala, căci Allahu teala este Iertător, Îndurător (Gafur, Rahim), sura Nur, versetul 62.**

În versetele imediat următoare 63, 64, din sura Nur se vorbește despre ipocriți; **„Nu faceți chemarea Trimisului între voi ca pe o chemare a unuia dintre voi către altul! Allahu teala îi cunoaște pe aceia dintre voi care se furișează, căutând adăpost la alții. Aceia care fug de porunca Sa, să se ferească să nu-i lovească pe ei o osândă dureroasă! Ale lui Allahu teala sunt cele din ceruri și de pe pământ. El știe bine starea în care sunteți voi. Iar în Ziua când ei vor fi aduși la El, îi va înștiința pe ei, despre cele pe care le-au săvârșit, căci Allahu teala le știe pe toate.**

Trecuseră șase zile de la începerea lucrărilor la șanțurile de apărare. Toți își executaseră sarcinile foarte bine, însă un singur loc, din cauza timpului scurt, nu putuse fi săpat atât de lat și de adânc pe cât trebuia. Trimisul lui Allah își exprimă îngrijorarea în legătură cu acest loc; **„Necredincioșii nu vor putea trece decât pe aici”**. Astfel că postară santinele în acel loc.

Când armata idolatrilor se apropiase de Medina, Huyey, liderul evreilor din tribul Beni Nadir îl anunță pe comandantul armatei qureișe că evreii mediniți din tribul Beni Kureyza au o înțelegere cu musulmanii, însă îl pot atrage pe liderul acestora, Ka`b bin Esed de partea lor. Comandantul îi spuse lui Huyey; „O Huyey! Mergi degrabă la Ka`b bin Esed și cere-i să încalce tratatul și să ne ofere ajutorul său.” Una dintre clauzele tratatului prevedea ca în cazul unui atac dușman asupra Medinei, membrii tribului să lupte împreună cu musulmanii pentru înlăturarea inamicului.

Evreul Huyey porni în timpul nopții către casa liderului tribului Beni Kureyza, Ka`b. Bătu la ușă și se prezentă, după care îi expuse lui Ka`b motivul vizitei sale; „O Ka`b! Am adus toată armata qureișilor, împreună cu multe alte triburi precum Kinane și Beni Gatafan, aproximativ zece mii de oameni. Muhammed și oamenii săi nu mai au scăpare. Am jurat împreună cu qureișii că nu vom părăsi acest loc până când nu-i vom stârpi pe musulmani!...” Ka`b îngrijorat spuse; „Dacă Muhammed și companiile săi nu vor putea fi învinși, iar Qureiș și Gatafan se vor întoarce la casele lor, noi vom rămâne aici singuri. Și mă tem că ne vor ucide pe toți!”. Huyey nu întârzie în al consola și a-i alunga temerile; „Pentru a-ți risipi teama cere șaptezeci de ostatici de la triburile Qureiș și Gatafan. Atât timp cât ostaticii se vor afla la voi, nu vor putea pleca de aici. Dacă vor fi învinși și

alungați de aici, eu nu vă voi părăsi. Nenorocirea voastră va fi și a mea”.Astfel îi înșelă pe Ka`b și pe ceilalți evrei pentru a încălca tratatul și a-i trăda pe musulmani.

Huyey se întorse la armate politeistă, anunțându-i că Beni Kureyza îi vor trăda pe musulmani.

În cea de-a șaptea zi, armata politeistă cu un efectiv de zece mii de oameni își așeză tabăra în partea de vest și de nord a Medinei.Tabăra se afla exact în zona în care se săpaseră șanțurile de apărare.Dorința idolatrilor era să distrugă Medina din temelii, să-l nimicească pe Profet și pe companionii săi și de asemenea să elimine Islamul.Armata idolatrilor părea o forță foarte greu de înfruntat și de învins.

În fața tranșeelor, la care nu se gândiseră, idolatrii rămaseră uimiți, iar entuziasmul lor decăzu.Căci șanțurile erau atât de largi încât nu puteau fi trecute nici cu un cal ce alerga în viteză.Iar dacă cineva cădea în ele, ar fi ieșit cu greu.În cazul unei persoane în armură, acest lucru era și mai dificil.

Primind vestea sosirii dușmanului, Trimisul lui Allah își convocă companionii, extenuați în urma celor șase zile de efort intens și își ridicară tabăra la poalele muntelui Sel, de cealaltă parte a tranșeelor.Aveau în spate muntele și Medina, iar în față tranșeele și dușmanul...Ibn-i Ummi Mektum fu lăsat și de această dată ca loțiitor în Medina.Femeile și copiii fură duși pentru a fi protejați în fortărețe.Armata musulmană avea un efectiv de trei mii de oameni, din care treizeci și șase erau călăreți. Zeyd bin Harise și Sa`d bin Ubade erau purtătorii stindardelor.Cortul din piele al Trimisului lui Allah fu ridicat la poalele muntelui Sel.

Vitejii companioni studiau cu atenție mișcările dușmanului.În acest timp, Hazreti Omer se prezintă la Profet și îi aduse la cunoștință; „O Resulullah! Am auzit că evreii din tribul Beni Kureyza au încălcat tratatul cu noi și se pregătesc să lupte împotriva noastră!” La auzul acestei vești neașteptate, Trimisul lui Allah rosti; „**Hasbunallahu ve ni`mel vekil**”.Profetul era foarte trist și îngrijorat, căci armata musulmană se afla acum între două focuri.În nord și vest armata necredincioșilor, iar în sud-est evreii.

Trimisul lui Allah îl trimise pe Zubeyr bin Avvam la fortăreața tribului Beni Kureyza.Acesta merse și cercetă situația, după

care se întoarse și îi povesti Profetului ceea ce văzuse; „O Mesager al alui Allah! l-am văzut reparându-și fortăreața și executând manevre și exerciții de luptă. De asemenea își strângeau animalele.” În urma acestor informații, Trimisul lui Allah îi trimise pe Sa`d bin Mu`az, Sa`d bin Ubade, Havvat bin Jubeyr, Amr bin Avf, Abdullah bin Revaha la Beni Kureyza pentru a le da acestora sfaturi și a reînnoi tratatul.

Acești cinci companioni merseră la fortăreața evreilor. Îi sfătuiră pe aceștia, însă sfaturile lor nu fură acceptate, ba mai mult îi insultară pe musulmani. Ultimele lor cuvinte fură; „Ne-ați lăsat neajutorați exilându-ne frații din tribul Beni Nadir. Cine se crede Muhammed! Nu există nici o înțelegere între noi. Noi am jurat că ne vom năpusti asupra lui și îl vom ucide. Fără îndoială că ne vom ajuta frații!...”

Sa`d bin Mu`az și prietenii săi veniră la Profet și îi expuseră situația astfel încât nimeni altcineva să nu înțeleagă nimic. Trimisul lui Allah îi sfătui; **Țineți secretă această veste. Nu le spuneți decât celor ce cunosc. Căci războiul constă în precauție și viclenie”**

Companionii Profetului își așteptau liderul de cealaltă parte a tranșeelor, curioși în privința modului în care vor acționa. Peste puțin timp Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem își făcu apariția și scandă „**Allahu ekber! Allahu ekber!**”. Auzindu-l, companionii îi urmară exemplul și în cor, într-un singur glas scandară măreția numelui lui Allahu teala, trimițând astfel fiori de teamă în inimile necredincioșilor ce se aflau de cealaltă parte a șanțurilor de apărare. Auzind strigătele musulmanilor, necredincioșii își ziseră; „Pesemne că Muhammed și companionii săi au primit o veste îmbucurătoare”.

Mesagerul lui Allah li se adresă companionilor cu următoarele cuvinte; „**O voi musulmani! Bucurați-vă de victoria și ajutorul lui Allahu teala!**”, vestindu-le totodată și victoria. Onorații companioni luaseră parte până acum la multe expediții militare și luptaseră la Bedr și Uhud. De fiecare dată, deși în număr mic, față de dușman, au reușit cu voia lui Allahu teala și prin ruga Profetului să îi zdrobească pe inamici. Atâta timp cât liderul lor le era mai drag decât propriile vieți, nu exista obstacol pe care să nu-l înfrunte și problemă pe care să nu o

rezolve.Vreamea era foarte rece, iar foamea foarte puternică...Mulți dintre ei, printre care și Profetul Muhammed aleyhisselam își legaseră pietre pe stomac pentru a nu mai simți foamea...De cealaltă parte dușmanii erau precum firele de nisip!...Însă nimic din toate acestea nu aveau vreo importanță pentru onorații companioni.Ei se lăsaseră în voia lui Allahu teala, toată încrederea lor era în Allahu teala.El le era cel mai bun ajutor...

Înainte de a hotărî începerea asaltului, comandanții Qureișilor și liderii celorlalte triburi, inspectară tranșeele pentru a căuta un loc de trecere.Cercetară șanțurile de apărare de la un cap la altul și hotărâră că cel mai bun loc de trecere este șanțul ce rămăsese mai îngust din lipsa timpului.Soldații politeiști își urmau comandanții și observând tranșeele priveau cu uimire când la luptătorii musulmani, când la rezultatul muncii acestora, spunând; „Fără îndoială, aceasta nu este o tactică a arabilor.Cu siguranță, este sfatul aceluia persan!”

Comandanții Qureiși indicându-le locul îngust, întrebarea soldații, cine se oferă să treacă pe acolo.Imediat cinci călăreți ieșiră în față.Aceștia vor trece de cealaltă parte a șanțurilor pentru o luptă corp la corp.Atât companionii, cât și armata idolatrilor urmăreau cu atenție mișcările celor cinci călăreți care se traseră înapoi pentru a putea înainta cu viteză.După care își întoarseră caii cu capetele către porțiunea îngustă a tranșeeilor și înaintară în viteză.Dintr-o săritură, toți cei patru armăsari, reușiră să treacă de cealaltă parte a liniilor de apărare.Deși mulți călăreți au vrut să îi urmeze, nu au reușit să treacă, fiind nevoiți să rămână pe partea lor de tranșee.Printre aceștia se afla și Amr bin Abdud, o persoană foarte puternică, protejat din cap până-n picioare de armură,cu o alură foarte înfricoșătoare.Acesta strigă către rândurile luptătorilor musulmani; „Cine vrea să mă înfrunte, să iasă în față!...”

Hazreti Ali se prezentă în fața Profetului pentru a-i cere permisiunea de a lupta cu el; „Fie-mi viața jertfă pentru tine, o Resulallah! Vreau să lupt eu cu el”.Nu avea nici măcar o armură, dar companionii Profetului îl priveau cu admirație și invidie.Preaiubitul nostru Profet își scoase armura și îl îmbracă pe Hazreti Ali cu ea.Îi încinse sabia sa, iar pe cap îi așeză turbanul său.După care se rugă; „**O Allah! Vărul meu Ubeyde**

a căzut martir în lupta de la Bedr, unchiul meu Hamza a căzut la Uhud.Mi-a mai rămas alături fratele și vărul meu Ali.Protejează-L.Oferă-i ajutorul Tău.Și nu mă lăsa singur!” .Companionii se alăturară într-un glas rugii sale, zicând „Amin!”

Leul lui Allahu teala înaintând pe jos, printre rugii și tekbir se postă în fața lui Amr bin Abd, ce stătea precum un vis urât, pe calul său.Amr bin Abd, protejat tot de armură, cu excepția ochilor, nu îl recunosc pe eroul ce se apropia de el și îi ceru să spună cine este.„Sunt Ali bin Ebi Talib”, răspunse acesta.Amr îi spuse cu o prefăcută milă; „O nepoate! Tatăl tău îmi este un bun prieten,De aceea nu vreau să-ți vărs sângele.Nu ai nici un unchi care să mă înfrunte?”.Hazreti Ali, însă îi răspunse ațâțându-l; „O Amr! Pe Allah, eu îmi doresc să-ți vărs sângele.Însă, nu ar trebui să fim egali?Nu așa i-ar sta bine unui viteaz? Însă, tu ești călare, iar eu pe jos!...”

Auzind acestea, Amr coborî imediat de pe cal și după ce îi ciopârți acestuia picioarele cu sabia, se postă furios în fața lui Hazreti Ali.Pe când se pregătea să lovească, Hazreti Ali i se adresă; „O Amr! Am auzit că ai promis că atunci când te vei întâlni cu un Qureiș îi vei împlini una din două dorințe.Este adevărat?” Amr răspunse afirmativ, iar Hazreti ali continuă; „Atunci, prima mea dorință este să te convertești și să-ți mărturisești credința în Allahu teala și în Trimisul Său!” „ Lasă asta! Eu nu am nevoie de așa ceva!”, răspunse furios Amr.Hazreti Ali continuă; „cea de-a doua dorință este să renunți la luptă și să te întorci în Mecca.Căci de Trimisul lui Allah va învinge dușamnul, tu îl vei ajuta cu acest gest al tău!...” Amr răspunse; „Treci și de asta! Eu am jurat că nu mă voi parfuma, până ce nu mă voi răzbuna.Dacă ai vreo altă dorință, spune!” Atunci Hazreti Ali îi zise; „O dușamn al lui Allahu teala! Nu mi-a mai rămas altă alternativă, decât să lupt cu tine!”.Amr râse; „Mă mir! Nu m-aș fi gândit să existe printre arabi vreun viteaz care să mă înfrunte!O nepoate! Jur că nu îmi doresc să te ucid, căci tatăl tău îmi era un bun prieten.Eu îmi doream să mă înfrunt cu cineva precum Ebu Bekir, Omer, dintre Qureiși”. Auzind răspunsul lui Hazreti Ali; „cu toate acestea, eu am ieșit aici să te ucid”, Amr văzu negru în fața ochilor de furie.Într-o clipită își ridică sabia și lovi, însă leul lui Allahu teala, Hazreti Ali sări într-

o parte și pară lovitura cu scutul.Însă Amr zdrobise nenumărate scuturi.Cel mai rezistent scut nu rămânea întreg în urma loviturii sale.Astfel că așa se întâmplă și de această dată.Scutul lui Hazreti Ali se rupse, iar sabia îi răni capul, zgâriindu-l.Era rândul lui Hazreti Ali să lovească; „O Allah!” scandă și Zulfikar reteză capul lui Amr.Strigătele „Allahu ekber! Allahu ekber!” ale armatei musulmane umplură văzduhul.De cealaltă parte din armata idolatrilor se ridicau vaiete.Într-adevăr ruga celui mai ales dintre profeți fusese împlinită.Amr, monstrul uman, era întins pe jos, sângele scurgându-i-se din gât, capul îi zburase cu coif cu tot.Văzându-și prietenul în care aveau cea mai mare încredere, căzut la pământ, se năpustiră asupra lui Hazreti Ali.Companionii Profetului îi săriră imediat în ajutor.Zubeyr bin Avvam îl răni pe Nevfel bin Abdullah și îl aruncă cu cal cu tot în șanț.Hazreti Ali coborî în tranșee și îl tăie pe Nevfel în două.Ceilalți se retraseră, sărind cu greu peste șanțuri.Comandantul suprem al armatei necredincioșilor fu cuprins de disperare încă de la începutul luptei.

De acum modul de luptă fusese determinat.Lupta corp la corp era imposibilă datorită tranșeelor.Încercară să producă victime de ambele părți, prin lovituri de săgeți.Însă și această metodă nu avea ca rezultat decât prelungirea luptei.Înțelegând că nu vor putea învinge astfel, necredincioșii, hotărâră că cea mai bună soluție este traversarea tranșeelor și trecură la atac.Marea armată de zece mii de oameni a idolatrilor se chinuia să traverseze liniile de apărare, iar cei trei mii de musulmani luptau cu săgeți și pietre pentru a nu permite trecerea nici unui inamic.Era o luptă crâncenă, ce dură până seara.

Trimisul lui Allah postă pe timpul nopții gărzi, în anumite puncte ale tranșeelor.Iar el păzi zona îngustă.De asemenea trimise în Medina o patrulă de cinci sute de persoane cărora le ordonă să scandeze tekbir, noaptea pe străzi.Astfel femeile și copiii erau protejați și un pericol ce ar fi putut veni din partea evreilor sau idolatrilor ar fi fost contracarat.

Evreii din tribul Beni Kureyza, trimițându-l pe Huyey bin Ahtab la necredincioși cerură o forță de două mii de oameni pentru un atac nocturn asupra femeilor și copiilor, rămași fără apărare pe timpul nopții.Însă vocile patrulelor musulmane, scandând

„Allahu ekber!” le umplură inimile de teamă. Astfel se retraseră în fortăreața lor așteptând un moment prielnic. Din când în când încercau să intre în Medina, în grupuri mici.

Într-o noapte unul dintre oamenii de seamă ai tribului Beni Kureyza, Gazzal, împreună cu alți zece oameni, reuși să ajungă până la casa mătușii Profetului, Safiyye, unde se aflau femeii și copiii fără apărare. Evreii atacară casa cu săgeți, pentru început, după care încercară să intre. Unul dintre ei reuși să pătrundă în curtea interioară, de unde controlă împrejurimile pentru a intra în casă. În acest timp, curajoasa Hazreti Safiyye, sfătuindu-i pe ceilalți să nu scoată nici un sunet, coborî la ușă. Își legă pe cap un batic ca un turban, pentru a arăta ca un bărbat, luă în mână un par și își înfipse un cuțit la brâu. Deschise ușa încet și apropiindu-se ușor de evreu îl lovi cu toată puterea cu parul în cap. După care fără a pierde timp, îl ucise pe evreul căzut la pământ. Îi tăie capul și îl azvârli în afara curții celorlalți evrei ce atacau casa cu săgeți. Văzând capul prietenului lor la picioare, evreii fură cuprinși de frică și fugiră care încotro, bombănind; „Ni se spusese că musulmanii nu au lăsat nici un bărbat acasă, trimițându-i pe toți la război!...”

Dimineața lupta continuă cu aceeași intensitate. Săgețile zburau zbârnâind prin aer. Trimisul lui Allah își sfătuia companiile să fie răbdători, căci victoria va fi a celor cu credință; **„Jur pe Allahu teala în a cărui putere se află existența mea că, problemele cu care ne confruntăm, ne vor fi ușurate și vom găsi pacea”**. Primind aceste vești bune de la Mesagerul lui Allah, vitejii companioni, uitară de foame și alte greutăți, luptând cu toată dăruirea. Nu permiteau nici măcar unui singur necredincios să treacă peste tranșee. Hazreti Sa`d bin Mu`az dădea dovadă de o vitejie extraordinară pe câmpul de luptă. În timpul înfruntării, unul dintre necredincioși, Hibban bin Kays bin Araka îi rani brațul cu o săgeată. Săgeata îi străpunse o arteră cauzându-i o hemoragie puternică. Hazreti Sa`d văzând că cei din jurul lui se chinuie să-i oprească sângerarea, înțelese că situația era gravă, astfel că începu să se roage; „O Doamne! Dă-mi mie zile să trăiesc, de Qureișii vor continua lupta. Căci nimic nu-mi face mai mare plăcere că lupta cu acești necredincioși ce l-au negat și l-au chinuit pe Trimisul Tău. Dacă războiul dintre noi va lua sfârșit, înalță-mă la rangul de

martir.Însă, nu-mi lua mie sufletul înainte de a vedea sfârșitul tribului Beni Kureyza”.Ruga îi fu acceptată și hemoragia se opri. Ipocriții din rândurile musulmanilor, precum Abdullah bin Ubey se prefăceau că luptă, având grijă să nu se apropie de primele rânduri.De asemenea făceau tot ce le stătea în putință pentru a-i demoraliza pe musulmani și a-i ațâța; „Muhammed v-a promis comorile lui Kisra și Cezar, însă acum, uite, suntem închiși în niște șanțuri.Nu putem merge nici să ne facem nevoile, de frică.Allah și Trimisul Său, nu face altceva decât să ne păcălească!...” Când dădeau de greu, fugeau de pe câmpul de luptă, motivând că locuințele le sunt în pericol de a fi atacate de dușmani.Acest comportament al ipocriților era o problemă în plus pentru luptătorii musulmani.

Armata necredincioșilor lupta cu toate forțele pentru a-și atinge scopul, însă apărarea eroică a onoraților companioni le distrugea tot efortul.Trecerea îngustă era locul în care atacurile erau cele mai intense.Trimisul lui Allah nu se clintea din acest loc și în același timp își încuraja companionii, la luptă.Companionii ce își doreau să aibă onoarea de a lupta lângă preiubitul Profet, dădeau dovadă de un eroism nemaivăzut pe câmpul de luptă.La un moment dat necredincioșii asaltară cortul Trimisului lui Allah cu un tir puternic de săgeți.

Corpul binecuvântat al Mesagerului lui Allah era acoperit de armură, iar pe cap purta coif.Stătea, drept în fața cortului urmărind lupta și ordonându-le după caz, companionilor săi.Necredincioșii își înteteau uneori atacul în unele locuri ce păreau mai slab apărate pe moment, iar binecuvântații companioni alergau în grabă într-acolo, luptând cu eroism, până ce respingeau atacurile lor.Lupta era foarte intensă, astfel că companionii luptând, nu aveau răgaz să privească în lături.Înfruntarea ce începuse dimineața devreme, în acea zi, continuă până târziu.Când sosea timpul de rugăciune, companionii îi spuneau Profetului; „O Mesager al lui Allah! Nu ne-am putut împlini rugăciunea”, iar Profetul trist le răspundea; **„Pe Allahu teala, nici eu”**.La vremea rugăciunii de noapte, musulmanii respinseră în forță un atac al necredincioșilor, ce nu le dăduseră răgaz toată ziua să-și împlinească rugăciunea.După care se îndreptară către cortul Profetului.În

acea seară, deși nu-i stătea în obicei, Mesagerul lui Allah îi blestemă pe necredincioși; „**Allahu teala să le umple casele, burțile și mormintele cu foc, așa cum și ei ne-au chinuit până la apusul soarelui și nu ne-au dat răgaz să ne împlinim rugăciunile!**”.După ce împliniră rugăciunile de amiază, după-amiază și seară, rămase restante, împliniră și rugăciunea de noapte.

După toate aceste lupte pentru nimicirea Islamului, necredincioșii înțeleseseră că nu vor putea învinge musulmanii pe timpul zilei.Părerea lor era că trebuiau să îi atace pe musulmani cu aceeași intensitate, dar pe timpul nopții.Doar astfel i-ar fi putut învinge.Își puseră imediat planul în aplicare și împreună cu evreii Beni Kureyza începură atacurile nocturne.Necredincioșii își împărțiseră soldații în grupuri și atacau pe rând.Această situație dură zile în șir.Trimisul lui Allah și companiile săi, deși erau flămânzi, nedormiți și obosiți au continuat lupta, nepermițând nici unui inamic să treacă liniile de apărare.Această luptă de apărare dusă cu toată forța, cu tot sufletul era mai înspăimântătoare, mai puternică și mai grea decât toate luptele de până atunci.

Luptele durau de zile, iar în rândul necredincioșilor, începură să apară probleme în legătură cu hrana.Caii și cămilele ce nu găseau nici un petic de iarbă uscată, mureau.De aceea comandantul necredincioșilor, trimise un grup condus de Dîrar bin Hattab la tribul Beni Kureyza, pentru a procura alimente.Evreii, ce erau gata de orice jertfă pentru necredință, pregătiră imediat douăzeci de cămile încărcate cu grâu, orz, curmale și paie pentru animale.Pe drumul de întoarcere, fericit, Dîrar și prietenii săi se întâlniră în apropiere de Kuba cu un grup de companioni ce porniră imediat la atac.După o înfruntare sângeroasă, idolatrii fură puși pe fugă, iar companiile aduseră cămilele cu încărcătura lor la Profet, care se rugă pentru ei și îi binecuvântă.

Trimisul lui Allah nutrea o adâncă compasiune față de companiile săi, ce treceau prin momente grele în această luptă grea ce dura de aproape o lună.În timp ce companiile Profetului dădeau dovadă de eforturi supraomenești în timpul luptei, Trimisul lui Allah se prosterna și se ruga pentru ei; „**O Cel ce le vine în ajutor celor aflați la ananghie! O Allah, Cel**

ce răspunde rugilor celor ce se află în impas! Cu siguranță vezi și cunoști situația mea și a companionilor mei.O Doamne! Înfrânge-i pe necredincioși, învrăjbește-i și divizează-i și ajută-ne pe noi să ieșim învingători!..."

Mesagerul lui Allah repeta foarte des această rugă în ultimele zile.

Idolatrii, chinuiți de foamete, își foloseau toate forțele pentru a-i nimici pe musulmani.Într-o seară, pe când se luptau, din rândurile armatei necredincioșilor, o persoană în a cărei inimă intrase dragostea pentru Islam, veni la Profet.Acesta era Nu`aym bin Mes`ud, din tribul Gatafan.I se adresă Trimisului lui Allah; „O Mesager al lui Allah! Am venit să mărturisesc că Allahu teala este unic, iar tu ești Profetul Său drept.Mulțumire lui Allahu teala că am fost onorat să devin musulman.Până acum am luptat împotriva voastră, însă de acum voi lupta împotriva necredincioșilor.Sunt gata să fac tot ceea ce îmi ordonați! O Trimis al lui Allah! Nici măcar neamul meu nu știe că m-am convertit la Islam”.Resulullah îl întrebă; „**Crezi că ai putea să intri printre necredincioși și să îi dezbinii și să îi desparți?**” „O Trimis al lui Allah! Cu ajutorul lui Allahu teala îi pot dezbina.Însă, îmi permiteți să spun tot ce vreau?” întrebă el.Profetul Muhammed aleyhisselam îi răspunse; „**Războiul e viclenie, poți să spui tot ce vrei**”.

Nu`aym bin Mes`ud merse pentru început la evreii Beni Kureyza, cărora le spuse; „Cunoașteți afecțiunea mea față de voi.Ceea ce vă voi spune, însă, să rămână între noi!”Evreii îi promiseră că nu va afla nimeni cele discutate acolo, astfel că Hazreti Nu`aym continuă; „Fără îndoială că ceea ce face acest om (Profetul) este o nenorocire.Știți ce le-a făcut triburilor Beni Nadir și Beni Kaynuka.Ați fost cu toții martori că i-a alungat din locurile și casele lor.Acum Qureișii și Gatafan au venit să se lupte cu el, iar voi îi ajutați.Deși ne luptăm de zile întregi, încă nu am ajuns la nici un rezultat.Dacă va continua astfel, se pare că asediul se va prelungi.Qureișii și tribul Gatafan nu au familiile, casele, averile aici, ca voi.Dacă se va ivi ocazia și vom ieși învingători, vor lua prada de război și vor pleca.De vor fi învinși, vor pleca lăsându-vă pe voi la mâna musulmanilor.Deși voi nu aveți puterea să-i înfrunțați.Dacă e să ne luăm după situația actuală, se pare că musulmanii vor câștiga lupta.De va

fi așa cum presupun, nu vă vor lăsa vii. Astfel că trebuie să luăm măsuri, urgent!...”

Ascultând cu frică și emoție, evreii, mulțumiți peste măsură de grija lui Hazreti Nu`aym îi spuseră acestuia; „Ne-ai dovedit prietenia ta. Sfătuiește-ne și în privința măsurilor pe care trebuie să le luăm”. Asta era și ceea ce aștepta Hazreti Nu`aym, care adăugă; „Adevărul este că până ce nu veți lua câțiva ostatici dintre Qureiși și Gatafan, nu intrați în luptă cu musulmanii! Atât timp cât ostaticii sunt la voi, ei nu vor părăsi câmpul de luptă!” Găsind foarte potrivit sfatul lui, evreii îi mulțumiră și îl ospătară.

Părăsind tribul Beni Kureyza, Hazreti Nu`aym se îndreptă imediat către comandamentul armatei Qureișe. Ajuns aici se adresă comandanților; „Cunoașteți ura mea pentru Muhammed și afecțiunea mea pentru voi. Am considerat de datoria mea, din prietenia ce v-o port, să vă aduc la cunoștință, ceva ce am aflat. Însă va trebui să-mi jurați că nu veți mai spune nimănui, ceea ce vă voi destăinui!” Aceștia promiseră și îl îndemnară curioși; „Spune, te ascultăm!” „Să știți că evreii din tribul Beni Kureyza regretă că s-au aliat cu voi și i-au trimis veste lui Muhammed: „Vom lua ostatici dintre mai marii triburilor Qureiși și Gatafan și ți-i vom înmâna pentru a le tăia capetele. Apoi ne vom alătura ție și ne vom lupta până vom stârpi acești necredincioși! Dar vrem ca frații noștri Beni Nadir să fie iertați și să le înapoiați casele”. Muhammed a fost de acord. Dacă evreii vor cere ostatici de la voi, să nu care cumva să acceptați, căci îi vor ucide pe toți!...Să nu cumva să audă cineva cele ce v-am spus!...” Qureișii fură foarte mulțumiți de Hazreti Nu`aym că le-a împărtășit această veste și îl tratară cu mare considerație.

Nu`aym bin Mes`ud plecă de acolo și veni la tribul său, unde repetă ceea ce le spusese și Qureișilor.

A doua zi comandantul Qureișilor le trimise veste evreilor Beni Kureyza; „Ne este foarte greu să mai rămânem aici. Vremea este foarte rece, iar animalele ne mor de foame. În această noapte să facem o pregătire temeinică și mâine să trecem la un atac puternic”. Răspunsul evreilor fu; „Noi, nici nu luptăm sâmbăta și pentru a lupta alături de voi va trebui să ne trimiteți ostatici mulți dintre oamenii voștri de seamă. Dacă lupta se va prelungi, iar voi slăbind veți părăsi lupta, ne veți lăsa în mâinile lui Muhammed. Însă de ne veți da ostatici, nu veți putea

pleca!...” Când vestea ajunsese la comandantul Qureiș, acesta se gândi că Nu`aym bin Mes`ud a avut dreptate, astfel că trimise iar, veste evreilor; „Dacă mâine veniți să luptați alături de noi, foarte bine, de nu, noi ne întoarcem la casele noastre.Iar voi veți rămâne să-i înfrunțați pe Muhammed și oamenii săi!...”

Auzind răspunsul Qureișilor, evreii de asemenea îi dădură dreptate lui Hazreti Nu`aym și spuseră; „Atunci, nici noi nu vom lupta împreună cu voi, împotriva musulmanilor...”.Astfel ambele tabere intrară în panică.

Trimisul lui Allah fu vizitat de gebrail aleyhisselam care îi aduse vestea îmbucurătoare că Allahu teala îi va nimici pe necredincioși printr-o tornadă.La auzul acestei vești, Resulullah căzu în genunchi și ridicându-și mâinile spuse; **„Allah! Îți mulțumesc pentru că te-ai arătat cu milă față de mine și companiilor mei”** După care le aduse vestea cea bună și companiilor.

Era noaptea de sâmbătă.Un întuneric îngrozitor se lăsase, astfel că nu se vedea nimic împrejur.Deodată se porni un ger puternic, urmat de un vânt năprasnic.Hazreti Huzeyfe-t-ubnu Yeman relatează în legătură cu această noapte:

„Nu mai văzusem până atunci o noapte mai întunecată ca aceea în care ne aflam.Împreună cu acest întuneric, se porni, cu un zgomot ce amintea de tunetul ploii, un vânt înfricoșător.Trimisul lui Allah ne adusesese la cunoștință că necredincioșii speriați și agitați, nu se mai înțelegeau între ei.Noi am rămas pe locurile noastre acoperindu-ne cu câte ceva, de frig, foame și de spaima acelei nopți.

Trimisul lui Allah își începu rugăciunea.Petrecu o parte din noapte în rugăciune, după care întorcându-se către noi spuse; **„Este printre voi careva care poate merge să cerceteze și să aducă informații despre armata idolatrilor? Mă voi ruga lui Allahu teala ca cel ce va face asta să fie prietenul meu în Paradis”**. Din cauza frigului și a foamei crunte, cei aflați acolo nu s-au putut ridica. Apoi Trimisul lui Allah veni la mine.Stăteam gheboșat, pe genunchi, de frig și foame.Mesagerul lui Allah mă atinse și mă întrebă; **”Cine ești?”** „Sunt Huzeyfe, o Resulullah!”, spusei eu. **„ Mergi și vezi ce fac acei oameni! Să nu cumva să-i lovești cu săgeata, piatră, sulița sau sabia, până ce nu te întorci la mine.Până la înapoierea ta**

vei fi apărat de frig și foame.Și nici nu vei fi luat prizonier sau torturat.”

Mi-am luat sabia și arcul și m-am pregătit de plecare.Atunci Trimisul lui Allah s-a rugat pentru mine; „**O Allah, protejează-l din față, din spate, din stânga și din dreapta, de sus și de jos”** .

Am pornit-o către tabăra necredincioșilor.Mergeam fără a simți frică, frig, fără nici cea mai mică tresărire.În sfârșit ajunsei la tabăra lor.Comandanții și oamenii de seamă aprinseseră un foc într-un șanț și se încălzeau.Ebu Sufyan spunea; „Ar trebui să plecăm de aici”.Îmi veni în minte să-l omor acolo pe loc.Am scos o săgeată, mi-am potrivit-o în arc și avantajat de lumina focului mă pregăteam să trag.Imediat mi-am amintit cuvintele Trimisului lui Allah; **Până ce nu te întorci la mine, să nu provoci vreo problemă”**, astfel că am renunțat la ideea mea.Apoi cuprind de un curaj puternic, m-am apropiat și m-am așezat în jurul focului împreună cu ei.Vântul nemaipomenit de puternic, împreună cu armata îngerilor lui Allahu teala le dădea de furcă.Vasele li se răsturnau, focurile și luminile li se stingeau, iar corturile le cădeau în cap.La un moment dat, Ebu Sufyan se ridică în picioare și spuse; „Fiți atenți, printre voi s-ar putea găsi spioni.Fiecare să se uite cu atenție la vecinul său! Luați-vă de mâini cuvecinii voștri!”. Ebu Sufyan înțelese, parcă, că se afla un necunoscut preintre ei.Imediat mi-am întins mâinile către vecinii mei din stânga și din dreapta, i-am luat de mâini și i-am întrebat numele înaintea lor.Astfel am împiedicat să fiu recunoscut.

În sfârșit Ebu Sufyan se adresă soldaților săi; „O voi Qureiși! Nu sunteți într-un loc potrivit.Caii și cămilele au început să moară.Foametea ne-a înconjurat.Vedeți ce am pățit din cauza vântului.Mutați-vă de aici! Iată, eu plec!”, după care încălecă pe cămila sa.Armata necredincioasă, năpăstuită se adună și porni către Mecca, în timp ce asupra lor cădea nisip și pietricele.

Când armata idolatrilor se puse în mișcare, porni și eu către Trimisul lui Allah.La jumătatea drumului îmi ieșiră în întâmpinare vreo douăzeci de călăreți (îngeri) cu turbane albe, care îmi spuseră; „**Anunță-l pe Trimisul lui Allah.Allahu teala a nimicit dușmanul...**”Când m-am întors la Trimisul lui Allah, își împlinea rugăciunea pe un covoraș.Însă eu am fost cuprins

de aceeași stare de frig și foame care mă stăpânea înainte de a pleca. După rugăciune, Mesagerul lui Allah mă întrebă ce vești am adus. I-am povestit situația în care se aflau idolatrii și plecarea lor, iar Trimisul lui Allah se bucură și zâmbi. Eram nedormiți de zile întregi. Profetul Muhammed aleyhissalam mă luă lângă el și mă acoperi cu un colț al covorașului cu care se învelea. Astfel am petrecut acea noapte. La ivirea zorilor, Mesagerul lui Allah mă trezi. Dimineață nu mai era picior de necredincios. Aceștia au fost urmăriți până la Mecca de o furtună foarte puternică și de sunete de tekbir.

Când idolatrii Qureiși își părăsiră tabăra și fugiră, celelalte triburi necredincioase le urmară exemplul și părăsiră Medina, întristați de această mare înfrângere de neuitat. Pe când Trimisul lui Allah și companiile săi se prosternară aducând mulțumiri lui Allahu teala. Luptătorii luară drumul Medinei luminoase, scandând „Allahu ekber!...Allahu ekber!...” Străzile Medinei fură imediat înțesate de copii în așteptarea Trimisului lui Allah și a taților, unchilor și fraților. Mesagerul lui Allah le răspundea tuturor cu zâmbete.

Musulmanii pierduseră șase martiri în această luptă... Allahu teala amintește despre această luptă în versetele Sale astfel:

„Și Allahu teala i-a alungat înapoi pe cei care nu au crezut, cu toată furia lor. Ei nu au dobândit nici un bine. Allah este de ajuns dreptcredincios în luptă, căci Allahu teala este Puternic, Tare[Qawiyy, `Aziz]” (sura Ahzab: 25)

„O, voi cei care credeți! Aduceți-vă aminte de harul lui Allahu teala asupra voastră, când au venit oștenii asupra voastră, iar Noi am trimis asupra lor un vânt și oșteni pe care voi nu i-ați văzut. Și Allah este Cel care Vede ceea ce voi împliniți.” (sura Ahzab:9)

În urma acestei lupte, Trimisul lui Allah spuse; **„De acum paza este a voastră. Qureișii nu vă vor mai ataca de acum înainte”**

Evreii din tribul Beni Kureyza

La venirea în Medina, Trimisul lui Allah merse la casa lui Hazreti Aișe. Își dezbracă armura și își scoase armele, după care se spală. În acel moment sosi un călăreț în armură,

înarmat, sub înfățișarea lui Hazreti Dîhie. Acesta era Hazreti Gebrail, ce merse la Trimisul lui Allah și îi revelă porunca lui Allahu teala; „O Trimis al lui Allahu teala! Domnul tău îți poruncește să îi ataci imediat pe Beni Kureyza!”. Mesagerul lui Allah îl chemă pe Hazreti Bilal, căruia îi porunci să le anunțe companionilor; „ **O voi companioni! Ridicați-vă și încălecați pe cai și cămile! Cei ce mă ascultă să-și împlinească rugăciunea de după-amiază pe pământurile tribului Beni Kureyza!**”

Trimisul lui Allah își îmbracă imediat armura și își încinse sabia. După care își puse coiful, își luă scutul în spate și sulita în mână. Se urcă pe cal și merse la companionii săi, unde îi oferă stindardul Islamului lui Hazreti Ali, pe care îl trimise ca avangardă. Ca de fiecare dată Abdullah ibni Umme Mektum fu lăsat ca loțiitor în Medina.

Onorații companioni îl înconjură pe Profet și scandând „Allahu ekber! Allahu ekber!” părăsiră Medina. Pe drum se întâlniră cu Beni Ganm, care îl așteptau înarmați, pe Trimisul lui Allah. Acesta îi întrebă; „**V-ați întâlnit cu cineva?**”, iar ei răspunseră; „O Mesager al lui Allah! Ne-am întâlnit cu Dîhie-i Kelbi. Călărea un catâr alb înșeuat. Pe catâr se afla o catifea din atlas.” Trimisul lui Allah le vesti; „**Era Gebrail. A fost trimis la Beni Kureyza. Pentru a le înconjura fortăreața și a le strecura frica în inimi...**” Până ce ajunse la fortăreața evreilor Beni Kureyza armata musulmană atinse un efectiv de 3000 de oșteni.

Hazreti Ali înfipse steagul în fața fortăreței evreilor. Văzând asta evreii au folosit cuvinte urâte la adresa Trimisului lui Allah. Hazreti Ali îi expuse situația Profetului, care împreună cu cei 3000 de oșteni sosi la fața locului și arătându-le milă îi chemă la Islam. Evreii respinseră invitația. Atunci Trimisul lui Allah le ordonă; „**Atunci urmați porunca lui Allahu teala și a Trimisului Său, ieșiți din cetate și predați-vă**”. Evreii ignorară și această poruncă. Astfel că Profetul Muhammed aleyhissalam îi ordonă maestrului arcașilor, Sa`d bin Ebi Vakkas să înainteze și să îi supună unui tir de săgeți. Hazreti Sa`d împreună cu arcașii săi își sloboziră săgețile către fortăreața evreilor, scandând „Allahu ekber!”. Aceștia răspunseră de asemenea cu lovituri de pietre și săgeți, începând astfel confruntarea.

Acești evrei ce îi trădaseră pe musulmani în momentele de slăbiciune și îl negaseră profeția Trimisului lui Allah din invidie, nu aveau acum curajul să deschidă ușa fortăreței lor și să iasă afară.

Asediul continua, în timp ce ipocriții din rândurile armatei musulmane trimiteau vești evreilor; „Să nu cumva să vă predați! Să nu acceptați nici măcar dacă vă cer să părăsiți Medina! Dacă veți continua lupta, noi vă vom ajuta și nu vom precupeți nici un efort pentru aceasta. Iar dacă vă vor exila din Medina, vă vom însoți!...” Primind aceste vești, evreii începură să lupte cu mai mult sânge. Asediul continuă și deși se apropia de o lună, ipocriții nu le oferiră nici un ajutor. Evreii intrară în panică și trimiseră veste că ar dori o înțelegere.

Din rândurile evreilor, Nebbaș bin Kays veni la Profet, pentru înțelegere. „O Muhammed! Tratați-ne cu milă așa cum i-ați tratat și pe Beni Nadir. Armele și bunurile noastre sunt ale voastre! În schimb nu ne vărsați sângele. Permiteți-ne să ne părăsim casele împreună cu copiii și soțiile noastre. De asemenea permiteți-ne să luăm câte o încărcătură de cămilă din bunurile noastre, cu excepția armelor, pe cap de familie!...”, spuse Nebbaș. Răspunsul Trimisului lui Allah fu negativ; **„Nu pot să accept această cerere!”**. Nebbaș continuă; „Am renunțat la bunuri. Însă nu ne ucideți! Dați-ne voie să ne luăm copiii și soțiile!” Mesagerul lui Allah îi răpsunse; **„Nu! Nu aveți nici o altă alternativă cu excepția capitulării necondiționate!”**. Nebbaș se întoarse înfrânt la fortăreață și relată toată convorbirea. Beni Kureyza fură cuprinși de o mare tristețe.

Ka`b bin Esed, unul dintre liderii lor le mărturisi și îi sfătui: „O poporul meu! După cum vedeți ne-a lovit o mare nenorocire. În această situație am pentru voi trei sfaturi. Îl puteți alege pe care vreți și acționa în consecință! Primul meu sfat; Să acceptăm profeția acestei persoane și să-l urmăm! Știm cu toții că el este într-adevăr profetul trimis de Allahu teala ale cărui trăsături le cunoaștem din cărțile noastre. Dacă îl vom urma, ne vom salva viețile, copiii, soțiile și bunurile. Singurul motiv pentru care nu îl urmăm este invidia pe care o nutrim față de arabi și faptul că el nu este dintre fiii lui Israel. Deși Allah știe mai bine. Haideți să ne supunem lui!...” Evreii se împotrivară în unanimitate, strigând; „

Nu! Nu putem accepta așa ceva și nici nu vom urma niciodată pe altcineva, în afara noastră!”

Atunci Ka`b își prezentă cea de-a doua propunere: ” Să ne ucidem toți, copiii și soțiile, pentru a nu mai avea cui să-i purtăm de grijă, după care să-i atacăm pe musulmani și să luptăm până la moarte!...” Evreii respinseră și această propunere.

Cel de-al treilea sfat al lui Ka`b fu: ”Ne aflăm în noaptea de sâmbătă.Musulmanii știu că nu vom lupta în această luptă, de aceea ar putea să nu fie foarte vigilenți și atenți.Să ne tragem săbiile și să ieșim pe ușă toți odată.Poate vom putea învinge cu un astfel de atac!...” Evreii respinseră și ultima propunere, motivând; „Nu putem încălca interdicția de muncă a zilei de sâmbătă!”.Dintre aceștia, doar Esid și fratele său, Sa`lebe, precum și vărul lor Esed au acceptat prima propunere și au fost onorați, devenind musulmani.Aceștia au părăsit fortăreața alăturându-se companionilor.

Evreii s-au tot contrazis între ei.Într-un final au capitulat și au cerut Trimisului lui Allah pe cineva pentru a le fixa condițiile.Mesagerul lui Allah le-a permis să aleagă pe oricine doresc dintre companioni.Aceștia l-au ales pe Hazreti Sa`d bin Mu`az.Trimisul lui Allah fu de acord cu alegerea lor și trimise să fie adus Sa`d bin Mu`az.

Acesta fusese grav rănit în timpul luptei Hendek, iar Resulullah îl trata într-un cort, în Moscheea Profetului.Fiind ales mediator, Hazreti Sa`d bin Mu`az fu adus cu o targă la fortăreața evreilor.Pe drum, companionul își spuse în sinea sa; „Jur pe Allahu teala că nu voi da ascultare acuzațiilor nici unui acuzator, pe calea lui Allah!” Ajunși lângă Trimisul lui Allah îl coborâră de pe targă, iar Resulullah îi transmise; „**O Sa`d! Aceștia au acceptat să se predea conform dispoziției tale.Haide, spune-mi care este hotărârea ta**” Sa`d bin Mu`az răspunse; „ Fie-mi viața jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! Fără îndoială că Allahu teala și Trimisul Său sunt cei mai potriviți pentru a hotări”.Mesagerul lui Allah spuse; „**Allahu teala a poruncit ca tu să hotărăști în legătură cu aceștia**”.Hazreti Sa`d le-a cerut evreilor să promită că vor fi de acord cu hotărârea luată.Ambele tabere așteptau cu nerăbdare hotărârea.Astfel că Hazreti Sa`d își expuse hotărârea, care le

arăță superioritatea sa și le îngheță sângele în vine. Acele minunate cuvinte demne de renumele său fură:

„Hotărârea mea este ca, tuturor bărbaților responsabili ce au atins pubertatea să li se taie capetele! Femeile și copiii vor fi luați ostatici, iar bunurile vor fi împărțite între musulmani!...”

Evreii înghețară în fața acestei hotărâri definitive. Căci în cărțile lor, pedeapsa celor ce se răzvrăteau astfel, era exact aceeași; „Când se atacă un oraș, mai întâi cere-le să se predea. Dacă acceptă și deschid porțile, să îți plătească toți taxe și să te slujească. Dacă hotărâsc să lupte, asediază-i. Dacă prin harul lui Allah îi învingi, ucide toți bărbații. Și ia ca pradă de război femeile, copiii și bunurile!...”

Trimisul lui Allah îl felicită pe Hazreti Sa`d căci hotărârea sa era în conformitate cu legea divină și îi spuse; **„Hotărârea ta în legătură cu ei este în conformitate cu hotărârea lui Allahu teala scrisă în Levh-i mahfuz, desupra celor șapte ceruri”**. Evreii nu au putut protesta împotriva acestei hotărâri ce apărea și în cărțile lor. Astfel toți bărbații maturi au fost adunați, legați și hotărârea fu dusă la îndeplinire. Copiii, femeile și bunurile au fost împărțiți între companioni.

Astfel acest neam ce i-a lovit pe la spate pe musulmani, în cele mai grele momente, ce au încălcat toate înțelegerile și ces-au străduit încă din vremea copilăriei Profetului să-l elimine pe acesta, fu stârpit din Medina.

Companionii bucuroși, fericiți și împăcați luară drumul Medinei... O femeie dintre prizoniere avu bucuria de a deveni musulmană. Profetul bucuros peste măsură de decizia ei, pentru a se bucura și ea și pentru a fi înălțată în Rai, Trimisul lui Allah din milostenia sa o acceptă ca soție. Aceasta era mama noastră, Hazreti Reyhane.

Martiriul lui Sa`d bin Mu`az

După ce și-a expus hotărârea luată în legătură cu tribul Beni Kureyza, Sa`d bin Mu`az fu transportat înapoi la cort. Rana i se agravase și situația îi devenise critică. Trimisul lui Allah veni la el, îl îmbrățișă și se rugă pentru el; **„O Allah! Sa`d a luptat pe calea ta pentru a împlini voia ta. De asemenea l-a acceptat pe Trimisul Tău. Ajută-l...”** Auzind aceste cuvinte binecuvântate, Hazreti Sa`d întredeschise ochii și șopti; „O

Resulullah! Pace și respectul meu fie asupra ta! Mărturisesc că ești profetul lui Allahu teala”.După această întrevedere, apropiații săi l-au dus pe Hazreti Sa`d în casa lui Abduleșhel.În acea noapte starea sa se înrăutăți.Hazreti Gebrail veni la profet și îl întrebă; „Care dintre companionii tăi va muri în această noapte, iar vestea morții sale va fi vestită între îngeri?” Atunci Trimisul lui Allah se interesă imediat de starea lui Hazreti Sa`d. I s-a spus că a fost dus acasă.Trimisul lui Allah porni către el împreună cu câțiva companionii.Pe drum unii dintre companionii spuseră că au obosit, căci Profetul mergea foarte repede.Atunci Mesagerul lui Allah le-a motivat, spunând; „**Îngerii vor ajunge și la moartea lui Sa`d înaintea noastră, la fel cum au ajuns și la moartea lui Hanzala.Nu vom putea ajunge înaintea lor.**”Când Trimisul lui Allah ajunsese la casa în care se afla Sa`d, acesta își pierduse deja viața.Aflat la capul său, Resulullah strigându-l; „**O Abu Amr! Tu erai cel mai bun dintre conducători.Fie ca Allahu teala să-ți ofere fericire, prosperitate și cea mai binecuvântată recompensă! Ți-ai ținut promisiunea față de Allahu teala.Și Allahu teala îți va da ceea ce ți-a promis!**” În acest timp, mama lui Sa`d recita, plângând aceste versuri.

„Vai, păcat de mama lui, cum va rezista!

Este nevoie de răbdare, jelesc pentru nenorocirea ce m-a lovit!...”

Eslem bin Haris relatează următoarele: „Trimisul lui Allah veni la casa lui Sa`d bin Mu`az.Noi așteptam la ușă.Mesagerul lui Allah intră mergând cu pași mari, iar noi l-am urmat.Când Profetul ne-a făcut semn, ne-am oprit și ne-am întors înapoi.Înăuntru nu se mai afla nimeni, în afara trupului lui Sa`d.După o perioadă de timp, cât a stat înăuntru, Trimisul lui Allah a ieșit.Eram curios și l-am întrebat; „O Resulullah! Care este tâlcul mersului vostru cu pași foarte mari?” Mi-a răspuns: „**Nu am mai fost într-un grup atât de mare.(Era plin de îngeri) Unul dintre îngeri m-a luat pe aripa sa, astfel am putut sta.**”După care rosti: „**O Eba Amr, Allahu teala să te izbăvească de orice rău! O Eba Amr, Allahu teala să te protejeze de orice rău! O Eba Amr, Allahu teala să te ierte!**”

Moartea lui Sa`d îi întristă nespuse pe companionii și pe Trimisul lui Allah, înecându-i în lacrimi.Toți companionii se adunară

pentru a participa la înmormântarea sa. Mesagerul lui Allah împlini rugăciunea de înmormântare și îl purtă la mormânt. În timp ce îl duceau, companionii îi spuseră Profetului; „O Trimis al lui Allah! Nu am mai întâlnit până acum pe cineva care să fie atât de ușor!” Trimisul lui Allah le răspunse: **„Au coborât îngerii și îl duc!”**

Ebu Sa`id-il-Hudri relatează că l-a auzit pe bunicul său spunând: Eram și eu unul dintre cei ce am săpat groapa lui Sa`d bin Mu`az. Când am început să-i săpăm groapa, s-a răspândit împrejur un parfum de mosc!” Şurahbil Bin Hasene a relatat următoarele; „Pe când Sa`d bin Mu`az era îngropat, cineva a luat un pumn de pământ din mormântul său. Când l-a dus acasă, acesta s-a transformat în mosc. Pe când Sa`d era coborât în mormânt, Trimisul lui Allah a stat la capul mormântului. Ochii i s-au umplut de lacrimi și întristat își mângâie barba.” **Arş-ul a tremurat de moartea lui Sa`d bin Mu`az**” rosti Profetul.

Odată îi fusese dăruită Profetului o haină foarte valoroasă. Companionii o admirară, iar Trimisul lui Allah le spuse; **„Batistele lui Sa`d bin Mu`az, din Paradis, sunt mult mai frumoase decât această haină”**.

Unele dintre evenimentele importante survenite în cel de-al cincilea an al profeției sunt următoarele: Trimisul lui Allah a pornit o campanie cu o armată de o mie de oameni, asupra triburilor ce trăiau la Dumet-ul Jendel, ce amenințau Medina și perturbau caravanele comerciale ce călătoreau spre vechea Sirie. La auzul veștii venirii armatei musulmane dușmanii au fugit. Iar musulmanii după ce au rămas câteva zile în acel loc, s-au întors la Medina.

În luna Zilkade, Trimisul lui Allah s-a căsătorit cu Zeynep binti Jahş. În acest an au fost revelate versetele despre acoperământ și le-a fost poruncit femeilor musulmane să se acopere. Ipocriții au denigrat-o pe Hazreti Aişe. Iar unii dintre musulmani s-au lăsat înșelați de această calomnie. Defăimarea a ieșit la iveală prin revelarea versetelor, iar Hazreti Aişe a fost lăudată. Tribul Muzeyne, ce trăia în împrejurimile Medinei au trimis o comisie, s-au convertit și au fost socotiți dintre muhajiri. Tot în acest an au avut loc o eclipsă de lună și un cutremur. De asemenea pelerinajul a devenit obligatoriu în cursul acestui an.

TRATATUL DE PACE DE LA HUDEYBIYE

După lupta tranșelor, o parte din triburile din împrejurimi, au acceptat puterea Statului Islamic. Au considerat că era bine să se înțeleagă cu musulmanii, ba chiar au considerat că cel mai potrivit era să devină musulmani. Unii dintre ei s-au prezentat Profetului, convertindu-se, au primit onoarea de a deveni musulmani.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a organizat grupuri de companionii pe care i-a trimis pentru răspândirea Islamului, la triburile din împrejurimi pentru a-i chema pe aceștia la religia lui Allahu teala. Iar la unele dintre triburi a mers chiar el în persoană. Unele triburi, precum Dumet-ul-Jendel au primit sfaturile și s-au convertit. Triburi precum Gatafan și Beni Lihya au dat bir cu fugiții pentru a nu se întâlni cu luptătorii musulmani. Astfel triburile din vecinătate fură intimidată.

În cel de-al șaselea an al emigrării avu loc o secetă extrem de puternică, nici măcar o picătură de ploaie nu a căzut din cer. Din acest motiv nu crescuse pic de iarbă, iar oamenii și animalele sufereau de foame. Într-o zi de vineri din luna Ramadan, companionii îl rugară pe Profet; „O Trimis al lui Allah! Rugați-vă ca Allahu teala să ne trimită ploaie!...” Mesagerul lui Allah merse însoțit de companionii săi în deșert, unde împlini două unități de rugăciune, fără a rosti chemarea la rugăciune sau kamet. Preaiubitul Profet își întoarse pe dos veșmântul binecuvântat, după care ridică mâinile astfel încât prin deschiderea mânelor i se zăreau axilele și se rugă; „**O Allah! Dăruiește-ne ploaie!...**” Iar companionii îl urmau spunând „Amin! Amin!”

În acel moment cerul era senin, fără nici un nor. În timp ce Trimisul lui Allah se ruga, un vânt începu să bată, adunând norii. După care începu să plouă subțire. Atunci Profetul se rugă din nou; „**O Allah! Fă această ploaie abundentă și binecuvântată pentru noi!**” Imediat ploaia se întetă și începu să plouă torențial.

Trimisul lui Allah și companionii aveau hainele ude. Până au ajuns acasă apele inundaseră toată regiunea. Ploaia continuă în

acea zi, ziua următoare...și următoarea...și următoarea.În cea de-a doua vineri, companionii îi spuseră Trimisului lui Allah; „O Resulullah! Au început să ni se dărâme casele și să ni se înece animalele din cauza ploii.Rugați-vă lui Allahu teala să oprească ploaia!...”Preaiubitul Profet zâmbi și ridicându-și mâinile spuse; **„O Doamne! Trimite această ploaie către câmpuri, către livezi și văi!”**În acel moment ploaia ce nu contenise de o săptămână, se opri și se porni în locurile amintite în rugă.

În luna Zilkade a celui de-al șaselea an după emigrare, Trimisul lui Allah visă că împreună cu companionii săi mergea la sanctuarul de la Kaaba, unde înconjoară Kaaba.Unii își scurtaseră părul, iar alții îl răseseră.Povestindu-le visul, companionii fură cuprinși de emoție.Căci urma să meargă la Mecca, locul unde se născuseră, crescuseră și avea atâtea amintiri dulci și amare.Vor vizita și vor înconjura Kaaba cea minunată către care își întorc fețele de cinci ori pe zi în timpul rugăciunii și căreia îi duc dorul. Ce veste minunată...Imediat ce primiră vestea Profetului; **„Fără îndoială că veți intra în Mesjid-i Haram!”**, companionii începură pregătirile.

Pregătirile fiind terminate, Profetul îl lăsă loțșitor pe Abdullah bin Ummi Mektum în Medina și în prima luni a lunii Zilkade, călare pe cămila sa Kusva, însoțit de 1400 de companioni părăsi Medina, luându-și rămas bun de la cei rămași acasă.Exprimându-și intenția pentru Umre, porniră către pământurile sfinte ale Meccăi.Își luaseră cu ei și săbiile și de asemenea șaptezeci de cămile pentru sacrificiu.Una dintre femeile ce făcea parte din grup era binecuvântata soție a Profetului, Hazreti Ummu Seleme.

Ajunși la Zu`l-Huleyf, unul din locurile de mikat (locul în care pelerinii ce merg la Mecca își îmbracă ihram-ul, costumația specifică pelerinilor) își îmbrăcară ihramurile și împliniră rugăciunea de prânz.După care însemnară urechile cămilor pentru sacrificiu și le legară de gât cu sfoară.Najiye-t-ubnu Jundub Eslemiye fu însărcinat cu îngrijirea lor, dându-i-se ajutoare.Abbad bin Bișr fu numit în fruntea unui grup de douăzeci de călăreți ce fură trimiși înainte pentru cercetare.Iar Bușr bin Sufyan fu trimis vestitor, la Mecca.

Trimisul lui Allah și companionii săi înveșmântați în ihramurile albe scandau pe drum; **„Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!**

Lebbeyk! La şerike leke Lebbeyk! Innel hamde venni`mete leke vel-mulke la şerike lek!”, exprimându-şi mulţumirea faţă de Allahu teala şi preaslăvindu-L. Cerurile şi pământul răsunau de aceste binecuvântate cuvinte. Zu`l-Huleyf fu cuprins de lumină divină. Toată lumea era emoţionată şi animaţi de dorinţa de a ajunge cât mai repede la Mecca, părăsind Zu`l-Huleyf.

Pe drum, Hazreti Omer şi Sa`d bin Ubade se apropiară de Trimisul lui Allah şi îl întrebară îngrijoraţi; „ O Resulullah! Ne vom îndrepta neînarmaţi către cei cu care suntem în război? Ne e teamă ca Qureişii să nu vă atace şi să vă rănească!...” Trimisul lui Allah le spuse; **„Eu mi-am exprimat intenţia pentru Umre. În această situaţie nu vreau să port arme.”**

Călătoria decurgea liniştit. În drumul lor, Trimisul lui Allah chema la Islam membrii triburilor pe care le întâlnea. Unii se fereau să accepte, iar alţii îi trimiteau cadouri. Astfel parcurseră jumătate din drum. Ajunşi la Gadir-ul-Eştat se întâlneau cu Buşr bin Sufyan, ce fusese trimis în recunoaştere, care avusese o întrevvedere cu Qureişii şi relatau următoarele; „O Mesager al lui Allah! Qureişii au aflat de venirea voastră. De teamă au pregătit ospeţe pentru triburile din împrejurimi, cerându-le ajutorul. Astfel au pregătit un grup de 200 de călăreţi pe care l-au trimis în recunoaştere în întâmpinarea voastră. Triburile din împrejurimi au fost de acord şi se vor uni la Beldah. Au adunat o mare forţă militară şi au jurat să nu vă permită intrarea în Mecca.”

Această veste îl întristă pe Trimisul lui Allah, ce spuse; **„Qureiş au fost distruşi. Oricum războiul îi terminase... Necredincioşii Qureiş consideră oare că au vreo putere? Jur pe Allahu teala că voi lupta cu ei până ce această religie pentru a cărei răspândire am fost trimis va deveni superioară şi suverană, până ce capul îmi va fi despărţit de corp!”**

Apoi întorcându-se către vitejii săi companioni îi consultă şi le ceru părerea. Onoraţii companioni ce se dedicaseră Profetului trup şi suflet îi răspunseră; „Allahu teala şi Trimisul Său ştiu mai bine. Ne jertfim vieţile pentru tine, o Trimis al lui Allah! Noi am pornit la drum cu intenţia de a înconjura Beytullah (Casa lui Allah- Kaaba). Însă de vor să ne oprească, fără îndoială că vom lupta cu ei pentru a ne atinge scopul!...”

Această hotărâre a companionilor îl bucură pe Profet, care îi îndemnă; „ **Haideți, atunci mergeți cu numele lui Allahu teala!...**” Înconjurându-l pe Trimisul lui Allah și scandând „ Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!...” și „Allahu ekber! Allahu ekber!” companionii înaintară spre Mecca.

Într-o zi la prânz, Hazreti Bilal Habeși rosti cu vocea sa frumoasă chemarea la rugăciune, amintind astfel că era timpul pentru rugăciunea de prânz. În acest răstimp cei două sute de călăreți Qureiș ajunseseră acolo și postându-se între Mecca și companionii se pregătiră de atac. Cu toate acestea, Mesagerul lui Allah împreună cu companionii săi se așezară în rând, începând rugăciunea. Cei o mie cinci sute de companionii așezați într-un singur rând în spatele Profetului, stând neclintiți în kîyam, aplecarea lor la ruku era o priveliște demnă de contemplat. Iar prosternarea lor comună la unison semăna cu plecăriunea și îndreptarea unui munte impunător.

Plecăriunile lor la pământ pline de modestie, către Allahu teala, sădi în inimile unora dintre călăreții Qureiși dragostea pentru Islam. După ce musulmanii ieșiră din rugăciune, comandantul necredincioșilor se plânse; „Dacă am fi profitat de situația lor și i-am fi atacat, majoritatea erau morți acum!...De ce nu i-om fi atacat când erau la rugăciune?”, după care adăugă, dându-le de înțeles prietenilor săi că nu va mai pierde altă ocazie; „Dar nu-i nimic, oricum vor mai împlini rugăciunea aceasta care le e mai dragă decât copiii și propriile vieți!...”.

Allahu teala îi transmise Profetului spusele acestuia, prin intermediul lui Gebrail aleyhisselam,

În versetul revelat se spune: „**Iar atunci când tu, Muhammed, te vei afla printre ei și vei conduce Rugăciunea lor, o parte dintre ei să stea împreună cu tine și să-și păstreze armele lor. Apoi, după o prosternare (o unitate de rugăciune) să treacă în spatele vostru și să vină celălalt grup, al celor care nu și-au făcut Rugăciunea împreună cu tine pentru a împlini cea de-a doua unitate de Rugăciune, dar să fie cu băgare de seamă și să-și țină armele.** (Să recite formula de început Allahu ekber împreună cu tine. Când tu vei da selam, ei să meargă să înfrunte dușmanul fără a da selam, cei ce au împlinit o unitate de rugăciune să revină și să împlinească o unitate de rugăciune singuri, după care să dea selam. Cei ce au

împlinit cea de-a doua unitate de rugăciune cu imamul să revină și să termine rugăciunea, împlinind încă o unitate dupăcare să dea selam). **Cei care nu cred voiesc ca voi să vă neglijați armele și lucrurile, pentru ca să se năpustească asupra voastră deodată...Nu săvârșiți nici un păcat dacă, stânjeniți de ploaie sau bolnavi, puneți armele jos, dar fiți cu băgare de seamă!Allahu teala a pregătit pentru cei necredincioși osândă înjositoare.”** (sura Nisa: 102)

Bilal-i Habeși rosti din nou chemarea la rugăciune, de această dată pentru rugăciunea de după amiază.Necredincioșii se postară iar, gata de atac, între musulmani și Mecca.Trimisul lui Allah își conduse companionii în rugăciune exact așa cum le fusese revelat în verset.

Necredincioșii rămaseră uimiți de acest mod de rugăciune prudent.Allahu teala le sădi teama în suflete.Astfel că nu mai avură curajul să întreprindă vreo acțiune și se îndepărtară de acolo pentru a-i informa pe cei din Mecca.Trimisul și companionii săi părăsiră acel loc, îndreptându-se către Hudeybiye.

Ajunși la granița Meccăi cea Sfântă, Kusva, cămila Profetului, înghenuchie fără a avea un motiv.Deși s-au străduit mult să o ridice, nu au reușit.Atunci, Trimisul lui Allah spuse: „**Nu avea un astfel de obicei.Însă așa cum demult Allahu teala l-a oprit pe elefantul lui Ebrehe să intre în Mecca, tot astfel a împiedicat-o și pe Kusva.Jur pe Allahu teala, în a cărui putere se află existența mea, că voi îndeplini tot ceea ce îmi vor cere Qureiș și glorifică datoriile sfinte, în interiorul sanctuarului sfânt, cu excepția celor interzise de Allahu teala** (lupta și vărsarea de sânge)!”.

După care încercară din nou să o ridice pe Kusva.Aceasta sări imediat în picioare.Însă nu trecu granița ci rămase la Hudeybiye, ce se afla chiar pe hotar.Trimisul lui Allah și companionii poposiră în acest loc cu apă puțină.

Trimisul lui Allah puse să i se ridice cortul în afara hotarului Meccăi, unde așteptă împreună cu companionii săi.Când intra timpul de rugăciune, împlineau rugăciunea în interiorul granițelor Meccăi.Nu mai era apă în fântâni.Doar în ibricul Profetului se mai găsea puțină apă.Companionii aflați la ananghie spuseră; „O Trimis al lui Allah, fie-ne viețile jertfă

pentru tine! Nu mai avem apă, decât cea din ibricul vostru. Ne-am nenorocit.”

„Atâta timp cât mă voi afla cu voi, nu veți fi nenorociți” le răspunse Profetul Muhammed aleyhisselam. După care rosti **”Bismillah”** și își așeză mâna deasupra ibricului. Ridicându-și mâna, spuse; **„Poftim, luați!...”** și printre degete începu să curgă apa ca un izvor. Companionii băură pe săturate, împliniră abluțiunea, umplură toate vasele și își adăpară caii și cămilele. Urmărindu-i zâmbind, Trimisul lui Allah, izvor de mărinimie, îi aduse mulțumiri lui Allahu teala.

Hazreti Jabir bin Abdullah, ce se afla în acea zi acolo relatează; „Eram 1500 de oameni. Chiar de am fi fost o sută de mii și tot ne-ar fi ajuns acea apă.”

Biat-î Rîdvan-Legământul de fidelitate

Pe când se aflau la Hudeybiye, Budeyl, liderul tribului Huzaa, ce se afla în relații de prietenie cu musulmanii încă din trecut, veni la Profet și îi vesti că Qureișii împreună cu triburile din împrejurimi au jurat că vor lupta până la dizolvarea armatei. **„Noi nu am venit aici pentru a ne lupta. Am venit pentru a împlini pelerinajul mic (Umre) și pentru a vizita și înconjura Kaaba. Cu toate acestea, însă ne vom lupta cu cei ce vor încerca să ne oprească să vizităm Casa lui Allah. Fără îndoială că luptele i-au măcinat pe qureiși, i-au slăbit și le-au adus multe pierderi. Dacă doresc le pot oferi o perioadă de armistițiu, în care se vor afla în siguranță. Le cer să nu intervină între celelalte triburi și noi. Dacă noi vom ieși învingători, și Allahu teala îi va călăuzi pe calea cea dreaptă onorându-i cu acceptarea Islamului, necredincioșii qureiși pot de asemenea să accepte Islamul ca și ei. Dacă însă, nu voi ieși învingător, așa cum presupun ei, vor avea răgazul necesar să prindă puteri și vor fi liniștiți. Însă de nu vor accepta propunerea mea și vor lupta cu mine, jur pe Allahu teala în a cărui putere stă toată existența mea, că mă voi lupta pentru a răspândi religia pentru care am fost trimis până ce capul îmi va fi despărțit de corp. Și atunci Allahu teala, își va împlini, fără îndoială, făgăduiala de a mă ajuta!”**, fură spusele Trimisului lui Allah.

Budeyl, liderul tribului Huzaa, porni la drum pentru a duce vestea spuselor Profetului, tribului Qureiș. După ce ascultară cele transmise de Budeyl, necredincioșii hotărâră să îl trimită pe Urve bin Mes`ud pentru o întrevvedere cu Profetul. Acesta îi expuse Trimisului lui Allah hotărârea Qureișilor de a nu permite nimănui intrarea în Mecca. Profetul îl întrebă; „**O Urve! Spune pentru Allah! Se poate să împiedicați sacrificarea acestor cămile, să împiedicați vizitarea Kaabei și înconjurarea ei?**”, după care îi explică și acestuia tot ceea ce îi spusese liderului tribului Huzaa.

Urve îl asculta pe Trimisul lui Allah, iar de cealaltă parte urmărea cu atenție dragostea nemăsurată și profundul respect pe care îl nutreau companionii pentru Profet. Apoi s-a ridicat și a părăsit acel loc pentru a merge în tabăra qureișilor și a le transmite spusele Profetului. Ajuns aici le spuse acestora; „O Qureiș! Știți foarte bine că am fost ca ambasador în regatele lui Cesus, Cezar, Negus. Vă jur că nu am mai văzut până acum nici un rege care să fie atât de respectat, precum este Muhammed. Nici un companion de-al său nu vorbește, înainte de a-i cere permisiunea, dacă îi cade un fir de păr din cap, companionii îl păstrează în sân ca semn de prețuire. Din respect pentru el, nu îl privesc în ochi și își pleacă privirile în fața lui. La un singur semn de-al său, sunt în stare să își jertfească viețile, pentru a-i îndeplini dorința.

O voi Qureiș! Orice ați întreprinde și oricât ați apela la săbiile voastre, ei nu vă vor preda nici măcar un fir de păr de-al Profetului. Ba chiar nu vor permite nimănui să îi facă un rău sau măcar să îl atingă. Aceasta este situația. Gândiți-vă bine! Aceasta fiind situația, Muhammed vă oferă o perioadă de armistițiu, profitați de această ofertă!”

Politeiștii qureiși respinseră sfaturile lui Urve, purtându-se urât cu acesta și supărându-l.

Văzând că din tabăra qureișă nu vine nici un răspuns, îl trimise pe Hîraș bin Umeyye ca sol, pentru a repeta oferta sa. Necredincioșii s-au purtat foarte urât cu el. I-au tăiat și au mâncat cămila și de asemenea au atentat la viața lui. Hîraș bin Umeyye a scăpat cu greu din mâinile lor. Ajuns înapoi la Profet și relatându-i cele întâmplate, Trimisul lui Allah s-a întristat nespus.

În acest răstimp din tabăra necredincioșilor apăru Huleys, liderul tribului Ahabiș. Acesta se îndreptă către Profet. Fusese însărcinat ca sol de către necredincioși. La venirea lui Huleys, Trimisul lui Allah spuse; **„Cel care vine este dintr-un trib ce acordă o atenție specială în împlinirea poruncilor lui Allahu teala și a actelor de credință. Mânați cămilele în direcția sa, să le vadă!”**. Companionii mânăra cămilele în acea direcție scandând; „Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!”.

Huleys privi îndelung cămilele pentru sacrificiu, cu urechile însemnate și gâturile legate. Ochii i se umplură de lacrimi și zise; „Musulmanii nu au altă intenție decât vizitarea și înconjurarea Kaabei. Ce răutate să-i împiedici de la aceasta! Jur pe Domnul Kaabei că Qureișii vor fi nenorociți din cauza acestei răutăți!” Auzindu-l Trimisul lui Allah îl aprobă; **„Este adevărat, frate din tribul Beni Kinane”**. Cuprins de rușine, Huleys nu putu apărea în fața Profetului, cum de altfel nu-l putu privi în ochi. Se întoarse la tabăra dușmană, unde povesti cele observate și își expuse sincer părerea; „Nu mi se pare corect să nu le permiteți să viziteze sanctuarul de la Kaaba”. Qureișii se înfuriară și îl acuzară pe Huleys de ignoranță.

De această dată, politeiștii îl trimiseră ca sol pe Mikrez bin Hafs ce era recunoscut pentru cruzimea sa. Acesta primindu-și de asemenea răspunsul se întoarse înapoi în tabără. Necredincioșii începură să se teamă de un atac neașteptat al musulmanilor.

Trimisul lui Allah dori să trimită o solie qureișilor, în persoana unui companion respectat și de către aceștia. Astfel că se hotărâră pentru Hazreti Osman. Mesagerul lui Allah îi spuse lui Hazreti Osman bin Affan; **„Spune-le că nu am venit aici pentru a ne lupta. Am venit doar pentru a vizita și înconjura Kaaba. Ne vom sacrifica cămilele, după care vom pleca. De asemenea cheamă-i la Islam!”** Profetul nu uită nici să-l aversitizeze să le binevestească musulmanilor din Mecca, că acest oraș va fi în curând cucerit.

Hazreti Osman ajuns în tabăra politeiștilor le redă întocmai, cuvintele Profetului. Aceștia respinseră invitația lui Hazreti Osman și îi propuseră ca în cazul în care dorește să înconjoare Kaaba singur. Răspunsul acestuia fu: „Nu voi înconjura Kaaba, atâta timp cât Trimisul lui Allah nu o face!”.

Înfuriați de răspunsul său, idolatrii îl sechestrară. Această veste ajunsese la urechile companionilor ca; „Osman a fost martirizat”. Când i se aduse la cunoștință Profetului, acesta fu foarte mâhnit și spuse; **„Dacă această veste este adevărată, nu vom pleca de aici până nu ne vom lupta cu acest neam”**. După care așezându-se sub copacul numit, Semure li se adresă companionilor; **„Allahu teala a poruncit să îmi jurați loialitate”**.

Vitejii companioni își așezară mâinile pe mâna Profetului și rostiră legământul; **„Jurăm solemn că vom lupta pentru victorie, până ce aceasta îți va fi oferită de Allahu teala sau ne vom jertfi viețile în acest scop!”** Trimisul lui Allah își așeză una dintre mâini deasupra celeilalte și făcu legământul în numele lui Hazreti Osman. Foarte mulțumit de legământul companionilor săi, Trimisul lui Allah le spuse; **„Nici unul dintre cei ce au jurat sincer loialitate sub acest copac, nu va intra în lad”**. Acest legământ poartă numele de **Bi`atî Rîdvan**.

Companionii cu săbiile pregătite fremătau, așteptând un singur semn de la Resulullah.

În acest răstimp spionii ce țineau sub observație tabăra musulmană, văzuseră legământul companionilor de a lupta până la martiriu și pregătirile acestora. Imediat se întoarseră la tabăra necredincioșilor unde relatară tot ceea ce văzuseră.

Trimisul lui Allah posta în fiecare noapte santinele, din precauție. Într-una din nopțile ce precedară zilele în care fusese sechestrat Hazreti Osman, un grup de cincizeci de necredincioși sub comanda lui Mikrez, atacară musulmanii în somn. În acea noapte, Muhammed bin Mesleme și prietenii săi erau de gardă. După o scurtă luptă îi doborâră pe necredincioși, singurul care le scăpă fiind Mikrez. Prizonierii fură aduși în fața Profetului. O parte dintre aceștia fură întemnițați, iar o parte fură eliberați. Politeiștii pregătiră și următoarea noapte un atac, ce fu însă înăbușit. Și de această dată Trimisul lui Allah îi iertă și îi eliberă.

Salvează-mă o Trimis al lui Allah!...

Văzând hotărârea și pregătirea armatei musulmane de a ataca în orice moment, armata idolatriilor fu cuprinsă de frică. Înțelegând că nu exista altă cale de scăpare decât un

tratat de pace, trimiseră în grabă o comisie de intermediari.Comisiei, ce se afla sub comanda lui Suheyl bin Amr li s-a cerut; „Încheiați o înțelegere cu condiția ca musulmanii să nu intre anul acesta în Mecca”.

Trimisul lui Allah primi solia Qureișă, a căror primă cerere fu eliberarea prizonierilor. **„Atâta timp cât nu îmi veți elibera companionii, nu vă voi putea elibera oamenii!”**, le răspunse Profetul. „Într-adevăr ați fost drept și mărinimos față de noi” spuse Suheyl și asigură eliberarea lui Hazreti Osman și a altor aproximativ zece companionii ce fuseseră întemnițați anterior.După aceea idolatrii împrizonierați în timpul atacului, fură eliberați.

După lungi discuții se ajunsese la tratat.Venise rândul redactării, astfel că Hazreti Ali fu însărcinat cu scrierea acordului.Fură pregătite hârtia și instrumentul de scris.Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi ceru lui Hazreti Ali să scrie și începu cu formula; **„Bismillahirrahmanirrahim”**. Suheyl obiectă imediat cerând; „Jur că eu nu știu semnificația cuvântului Rahman.Scrie; „Bismike Allahumme!” sau nu va exista nici o înțelegere!”Trimisul lui Allah dorea acest tratat în care vedea multe semnificații.Din acest motiv acceptă spunând; **„Și Bismike Allahumme este frumos”** și îi ceru lui Hazreti Ali să scrie astfel.Când Mesagerul lui Allah rosti; **„Acestea sunt clauzele tratatului de pace, asupra cărora se angajează Muhammed, Trimisul lui Allah și Suheyl bin Amr”**, Suheyl bin Amr, fu văzut apucând mâna lui Hazreti Ali și întorcându-se către Profet îi spuse; Jur că dacă te-am fi acceptat ca Trimis al lui Allahu teala, nu ne-am fi împotrivit vizitei tale la Kaaba.Astfel că în locul Trimisului lui Allah, scrie Muhammed, fiul lui Abdullah!”

Profetul Muhammed aleyhisselam acceptă și această cerință, adăugând; **„Jur pe Allah că chiar de mă negați, eu sunt fără îndoială Trimisul lui Allahu teala. Scrierea numelui meu și numelui tatăl meu, nu îmi anulează profeția.O Ali! Șterge și scrie Muhammed bin Abdullah!”**

Ștergerea cuvântului Resulullah nu fu pe placul nici unui companion, astfel că spuseră toți într-un singur glas; „O Ali! Scrie muhammed Resulullah sau de nu, doar săbiile vor rezolva situația dintre noi și necredincioși!...”Trimisul lui Allah fu

mulțumit de entuziasmul companionilor, dar le făcu semn să tacă. Când îi ceru lui Hazreti Ali să ștergă, acesta se scuză spunând; „Fie-mi viața jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! Nu pot să șterg acest atribut binecuvântat!...” Trimisul lui Allah îi ceru să îi arate locul unde era scris și șterse el însuși cuvântul cu degetul, după care îi ceru să scrie fiul lui Abdullah.

Apoi începu scrierea clauzelor:

1-Tratatul era valabil zece ani, perioadă în care părțile nu aveau dreptul să ridice sabia una asupra alteia.

2-Musulmanii nu vor vizita Kaaba în acel an.Însă anul următor vor putea reveni pentru vizită.

3-Musulmanii ce vor veni în pelerinaj vor rămâne trei zile și nu vor avea asupra lor arme în afara armelor din timpul călătoriei.

4-În timp ce musulmanii vor înconjura Kaaba, politeiștii mecani vor părăsi sanctuarul, permițându-le musulmanilor să-și împlinească liber ritualul.

5-Dacă vreunul dintre quireiși se va alătura lui Muhammed aleyhisselam, fără permisiunea părinților lui, va fi înapoiat neamului său, iar dacă vreunul dintre musulmani se va întoarce la Mecca, la neamul quireiș, acesta nu va fi trimis înapoi.Hazreti Omer întrebă în legătură cu această clauză; „O Trimis al lui Allah, vei fi de acord și cu această condiție?”.Mesagerul lui Allah zâmbi și răspunse; „**Da. Allah să ne ferească și să ne îndepărteze de cei din rândurile noastre, ce vor trece de partea lor!**”

6-Dacă vreunul dintre companioni vine la Mecca cu intenția de a împlini pelerinajul mic sau mare, viața și bunurile sale vor fi în siguranță.

7-Dacă vreunul dintre idolatrii pe drumul spre Șam, Egipt sau alt loc va trece prin Medina, de asemenea viața și bunurile sale se vor afla în siguranță.

8-Celelalte triburi arabe pot intra nesiliți de nimeni sub preotctia musulmanilor sau quireișilor, după cum doresc.

Venise rândul semnării tratatului.Atunci văzură o persoană apropiindu-se de armata musulmană, târându-și lanțurile de la picioare.Se apropie și strigă; „Salvați-mă!...” .Auzind această voce liderul grupului Qureiș, se ridică imediat de la locul său și apucând o creangă cu spini, ncepu să-l lovească în cap și pe față.Prizonierul adunându-și toată puterea se aruncă la

picioarele Trimisului lui Allah implorând; „Salvează-mă, o Trimis al lui Allah!”.Acesta era un musulman din Mecca, ce fusese prins în lanțuri de către tatăl său.Zilnic era torturat groaznic și forțat să se închine idolilor.Profitând de plecarea necredincioșilor la Hudeybiye, își rupsese lanțurile și fără a fi observat părăsise Mecca, amestecându-se printre musulmani.Această persoană ce fusese onorată să găsească calea cea dreaptă, nu era nimeni altul decât fiul lui Suheyl, liderului comisiei qureișe, Ebu Jendel.Suheyl, arătând către fiul său, îi spuse Profetului; Conform tratatului redactat mai devreme, acesta este primul om pe care mi-l vei înapoia!”

Trimisul lui Allah și companionii fură foarte înduioșați.Toți așteptau cu sufletul la gură răspunsul Profetului.Pe o parte tratatul de pace, de cealaltă parte un companion ce era torturat...Mesagerul lui Allah îi spuse lui Suheyl; **„Tratatul nu a fost încă semnat!”** Suheyl se încăpățână și răspunse; „O Muhammed! Clauzele tratatului fuseseră negociate și scrise, înainte ca fiul meu să fi venit aici.Dacă nu-mi vei înapoia fiul, nu voi semna acest tratat!”

Deși Trimisul lui Allah îi rugă ca de dragul său, să îl considere pe Ebu Jendel în afara acestei înțelegeri, Suheyl nu s-a lăsat înduplecat.Pe când Suheyl își îndepărta fiul, târându-l, Ebu Jendel se văicărea; „O Trimis al lui Allah! O frați musulmani!...Deși am avut onoarea să devin musulman și m-am refugiat la voi, mă veți preda idolatriilor.Vreți să mă tortureze zilnic? O Trimis al lui Allah! Mă predați politeștilor ca să mă îndepărteze de la religia mea?!...”

Era foarte greu de suportat această jelanie amarnică.Companionii începură să plângă cu inimile sfâșiate de durere. Profetul Muhammed aleyhisselam, cu ochii în lacrimi, interveni și îi ceru lui Suheyl să îi permită fiului său să rămână lângă el. „Imposibil, așa ceva nu se poate!”, fu, însă, răspunsul lui Suheyl.

Atunci Trimisul lui Allah îl consolă pe Ebu Jendel spunându-i; **„O Ebu Jendel! Mai ai puțină răbdare! Suportă aceste greutăți! Și cere răsplata lor de la Allahu teala.Fără îndoială că Allahu teala vă va oferi o soluție, o ușurare atât ție cât și musulmanilor fără apărare”**, după care adăugă; **„Am încheiat**

cu ei un legământ în numele lui Allahu teala și nu putem să-l încalcăm”.

Această întâmplare sfâșietoare nu-i lăsă indiferenți nici pe idolatrii din grup, care îi spuseră Profetului; „O Muhammed! Îl vom lua pe Ebu Jendel sub protecția noastră și nu-i vom permite lui Suheyl să îl tortureze!” Trimisul lui Allah și companionii se liniștiră. (După cucerirea Meccăi, Suheyl bin Amr s-a convertit la Islam, devenind unul dintre companionii).

Tratatul de pace fu scris în două exemplare și semnat de ambele părți. După care necredincioșii se întoarseră în tabăra lor.

Qureișii erau foarte fericiți de încheierea tratatului, ale cărui clauze păreau împotriva musulmanilor. Însă dimpotrivă, aceste condiții reprezentau o mare reușită și erau în favoarea musulmanilor. Înainte de orice, acceptau că musulmanii erau un stat. În condițiile în care un necredincios în drum spre Șam, Egipt sau alta țară, trecea prin Medina, atât viața lui cât și bunurile sale erau în siguranță. Astfel, idolatrii observând îndeaproape modul de viață al musulmanilor, dreptatea Islamului, comportamentul ales pe care companionii îl aveau unii față de alții, ar fi fost încântați și ar fi iubit Islamul. În final alegând să devină musulmani și să își ia locurile în rândurile companionilor.

În timpul perioadei de zece ani, prevăzută în această înțelegere, numărul musulmanilor s-ar fi mărit și ei ar fi prins puteri, Islamul răspândindu-se peste tot.

Clauza care îl întristase pe Profet fusese cea în care se prevedea ca în cazul în care un qureiș devenea musulman și dorea să primească protecție în Medina, el trebuia înapoiat. În legătură cu această condiție, Trimisul lui Allah spuse; **„Cu siguranță, Allahu teala va crea o cale de rezolvare, o ușurare pentru ei”.**

După ce își terminară treburile cu idolatrii, Mesagerul lui Allah le ceru companionilor; **„Ridicați-vă! Sacrificați-vă animalele. Și după ce vă veți rade părul, ieșiți din ihram”.** Trimisul lui Allah fu primul care își sacrifică animalul, după care îi ceru lui Hîraș bin Umeyye să îi tundă părul. Companionii se repeziră imediat și adunară părul său binecuvântat, înainte de a cădea la pământ. Aceștia urmându-l pe Profet își sacrificară de

asemenea animalele, după care unii dintre ei își scurtară părul, iar alții îl raseră.

După o perioadă de douăzeci de zile petrecute în Hudeybiye, musulmanii se pregăteau să se întoarcă în Medina. Pe drumul de întoarcere, Profetului i-a fost revelată sura Fetih, pentru a i se vesti că ajutorul și binefacerile asupra musulmanilor vor fi desăvârșite.

În acele zile când, Trimisul lui Allah intra victorios în Medina cea luminoasă, Ebu Basir, un qureiș din neamul Sakif, îmbrățișase Islamul. Înțelegând că nu va putea trăi printre idolatrii, acesta veni pe jos la Medina. Însă, în conformitate cu tratatul de la hudeybiye, fu nevoit să părăsească Medina și se stabili la Is, pe malul Mării Roșii.

Acest loc se găsea pe drumul comercial parcurs de idolatrii qureiși către Damasc. De atunci, cei ce deveneau musulmani, dintre qureiși, părăseau Mecca și se stabileau la Is lângă Ebu Basir. Primul dintre aceștia fu Ebu Jendel. Numărul lor continuă să se mărească, cincizeci, o sută, două sute, până ajunse la trei sute de persoane. Caravanele qureișe erau nevoite să treacă pe aici îndrumul lor către Șam. Ebu Basir, împreună cu ceilalți musulmani ce îl însoțeau, prindeau politeiștii ce treceau pe aici și le cereau să devină musulmani, luptându-se cu cei ce nu acceptau.

Văzând că ruta lor comercială către vechea Sirie este plină de pericole, qureișii trimiseră o comisie la Medina. Aceștia implorară ca clauza referitoare la imposibilitatea înapoierii unui qureiș devenit musulman ce căuta refugiu în Medina. Trimisul lui Allah le acceptă cererea. Astfel drumul comercial către Damasc se deschise, iar musulmanii ce întâmpinaseră greutatea cu răbdare, primiră drept recompensă venirea în Medina alături de Profet.

SCRISORILE DE CHEMARE LA ISLAM

Scrisorile trimise regilor

După întoarcerea de la Hudeybiye, dorința Trimisului lui Allah era de a răspândi Islamul în toată lumea, salvând oamenii de lad și atingând fericirea veșnică. Căci el fusese trimis ca o îndurare pentru lumi. Din acest motiv, Profetul se gândi să trimită solii regilor din vecinătăți, pentru a-i chema la

Islam. Astfel îi însărcină pe Dîhîey-i Kelb să meargă în Imperiul Bizantin, pe Amr bin Umeyye în Abisinia (Etiopia), Hatib bin Ebi Beltea în Egipt. Cu aceeași îndatorire îi trimise, de asemenea, pe Salit bin Amr, către conducătorul Yemamei; pe Şuja bin Vehb, la conducătorul tribului Gassan și Abdullah bin Huzafe către regele Persiei.

Aceștia erau cei mai distinși dintre companioni. Înfățișarea și vorbele lor erau foarte plăcute. Se scriseră scrisori pentru fiecare conducător în parte. Iar Trimisul lui Allah le pecetlui cu inelul său de argint pe care scria pe trei rânduri, „**Muhammed aleyhisselam Trimisul lui Allahu teala**”. Ambasadorii se treziră în dimineața plecării, printr-o minune a Profetului, cunoscând limba țării în care urmau să călătorească.

Hazreti Amr bin Umeyye, ambasadorul trimis în Abisinia la Negus Eshame, urma să îi ceară acestuia și trimiterea la Medina a companiilor ce emigraseră în acea țară.

Amr bin Umeyye ajunse în scurt timp în Etiopia, unde se prezentă la regele Negus Eshame. Conducătorul coborî de pe tronul său și primi scrisoarea cu un mare respect și afecțiune. O sărută, după care trecând-o peste ochi și față, o deschise și ceru să îi fie citită:

„Bismillahirrahmanirrahim!

De la Muhammed aleyhisselam, trimisul lui Allahu teala, către Negus Eshame, regele Abisiniei!...

Pacea să fie cu cel ce urmează dreapta călăuzire!... O rege! Îți trimit salutări și îi aduc mulțumiri lui Allahu teala pentru binefacerile dăruite ție. Mărturisesc că nu există altă divinitate în afara Sa. El este Melik (este Stăpânul absolut al universului), Kuddus (este în afara oricăror defecte și neajunsuri), Selam (Cel ce aduce pacea), Mu`min (Cel ce dă siguranță), Muheymin (Apărătorul).

Mărturisesc că Isa (aleyhisselam), fiul Mariei, pe care El l-a coborât în ea, fecioara, care era pură. Precurată și retrasă cu desăvârșire din viața lumească, este spiritul lui Allahu teala și cuvântul Său. Astfel ea l-a născut pe Isa. Așa cum Allahu teala, prin puterea Sa, l-a creat pe Adem, tot astfel l-a creat și pe Isa.

O rege! Te chem să crezi în Allahu teala Unic, să-l dai ascultare, să mă urmezi și să crezi în cele ce mi-au fost

trimise de către Allahu teala.Căci eu sunt Trimisul Său însărcinat cu propovăduirea acestora.

Prin aceasta, eu mi-am comunicat mesajul și sfatul ce îți va aduce fericirea pe această lume, cât și în lumea de apoi. Acceptă-mi sfatul! Pacea să fie cu cel ce găsește și urmează calea cea dreaptă”.

Eshame ce ascultă scrisoarea Trimisului lui Allah cu smerenie și bună-cuviință, rosti imediat „Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh” și deveni musulman.După care adăugă; „Jur că el este profetul vestit de profeții dinaintea sa, cel a cărui venire este așteptată de evreii și creștinii din neamul Cărtii.

Dacă aș fi avut posibilitatea să mă alătur lui, nu aș fi stat o clipă, ci aș fi fost onorat să îl slujesc!” Așezând scrisoarea respectuos, într-o cutie frumoasă spuse: „Atât timp cât aceste scrisori vor fi în Etiopia, binefacerile și belșugul nu vor lipsi din această țară”.

Mesagerul lui Allah îi trimisese lui Negus două scrisori.Eșhame împlini cererile Trimisului, prezentate în cea de-a doua scrisoare și îi imbarcă pe musulmanii aflați acolo, împreună cu binecuvântata soție a Profetului, Ummu Habibe și îi trimise către Medina cu foarte multe cadouri.De asemenea trimise și o scrisoare în care transmitea faptul că își mărturisise credința și îmbrățișase Islamul.

Hazreti Dîhie-i Kelbi fusese însărcinat să îl cheme la Islam pe împăratul Bizanțului.Trebuia să îi înmâneze această scrisoare lui Haris, regele Busrei, care la rândul său i-ar fi trimis-o împăratului bizantin Heraclius.

Hazreti Dîhiye, preluând plin de respect scrisoarea Trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem, porni în grabă către Busra.Aici avu o întâlnire cu Haris, căruia îi explică situația.Acesta îl trimise pe Dîhiye, însoțit de Adiy bin Hatem, ce la acea vreme nu era încă musulman, la Heraclius, ce se afla atunci la Ierusalim.Aceștia sosiți la Ierusalim, încercară să stabilească o întrevedere cu împăratul.Oamenii împăratului îi atenționară; „În momentul când veți ajunge în fața Cezarului, să vă plecați capul, iar când vă veți apropia să vă prosternați în fața lui.Să nu care cumva să vă ridicați, înainte de a vi se permite”.

Aceste cuvinte îl răniră pe Hazreti Dîhiye care le spuse; „Noi musulmanii nu ne prosternăm în fața nimănui, cu excepția lui Allahu teala.Și oricum este ceva greșit ca un om să se închine în fața altui om, este contrar creării sale”. „Atunci Cezarul nu va accepta niciodată scriosarea voastră și vă va alunga”, răspunseră oamenii împăratului.Hazreti Dîhiye adăugă; „Profetul nostru Muhammed aleyhisselam nu ne permite nici măcar să ne înclinăm ușor în fața lui, darmite să ne prosternăm.Îi acordă atenție celui care vrea să aibă o întrevedere cu el, chiar de e sclav.Îl va primi, îi va asculta problema , îi va oferi o soluție și îl va alina.De aceea toți cei ce îl urmează sunt liberi și onorați”.

Unul dintre cei ce ascultase spusele sale îl sfătui; „Dacă nu vrei să te prosternezi în fața Cezarului, atunci îți voi arăta o altă cale pentru a-ți putea îndeplini sarcina.În fața palatului este un loc în care se odihnește împăratul.În fiecare zi, după-amiaza, iese în această curte și se plimbă.Tot aici se află un amvon.Dacă pe acesta se află cumva ceva scris, împăratul citește mai întâi acel înscris și abia apoi se odihnește.Mergi acum, așează scrisoarea ta pe acel amvon și așteaptă afară.Te va chema când va vedea scrisoarea.Astfel îți vei îndeplini îndatorirea.”

Astfel HazretiDîhiye lăasă scrisoarea în locul indicat.Heraclius o luă și ceru un traducător ce cunoștea limba arabă.Scrisoarea începea cu ; „**Bismillahirrahmanirrahim! De la Muhammed aleyhisselam, trimisul lui Allahu teala către Heraclius, cel mai mare peste bizantini.**”Yenna, nepotul lui Heraclius, se înfurie și îl lovi puternic cu pumnul în piept, pe traducător.Acesta căzu și scăpă scrisoarea din mână.La întrebarea lui Heraclius, asupra comportamentului său, Yenna îi răspunse; „Nu vezi această scrisoare? Și-a început mesajul cu propriul nume, înaintea numelui tău și nici măcar nu te-a numit împăratul Bizanțului, ci cel mai mare peste bizantini.Această scrisoare nu va fi citită azi”.

Heraclius îi spuse; „Ori ești lipsit de minte, ori ești un mare nebun.Nu te cunoșteam astfel.Vrei să rupi și să arunci scrisoare, înainte ca eu să o fi citit și să-i fi aflat conținutul? Jur pe viața mea că; dacă este într-adevăr, trimisul lui Allah, după cum afirmă, are tot dreptul să-și scrie numele înaintea numelui

meu și să mă numească mai marele bizantinilor. Eu nu sunt decât stăpânul lor. Nu sunt Domnul lor”, după care îl izgoni.

Heraclius îl chemă pe Uskuf unul din sfetnici, cel mai învățat dintre creștini. Îi dădu să citească scrisoarea, care continua astfel: **„Pacea fie asupra celor ce urmează calea cea dreaptă a lui Allahu teala!”** Apoi urma; **Te chem la Islam. Primește chemarea mea și vei găsi pacea. Îmbrățișează Islamul, pentru ca Allahu teala să îți ofere de două ori mai multă răsplată. Dacă vei refuza, însă, toată răspunderea creștinilor va fi asupra ta!** „Spune: „O voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allahu teala. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-le : **Mărturisiți. Noi suntem musulmani**”.

Sura Al-i Imran: 64
În timp ce i se citea scrisoarea profetului, de pe fruntea lui Heraclius se scurgeau broboane de sudoare. După ce terminară de citit, spuse; „De la Suleyman aleyhisselam încoace eu nu am mai văzut o scrisoare care să înceapă cu **„Bismillahirrahmanirrahim”**. Heraclius îi ceru părerea lui Uskuf, iar acesta îi răspunse; „Jur că este profetul a cărui venire ne-a fost vestită de Isus și Moise (aleyhimusselam). De altfel și noi așteptam venirea sa.”

„Ce mă sfătuiești să fac în această privință?”, îl întrebă Heraclius pe Uskuf. „Ar fi potrivit să îl urmezi” răspunse acesta. „Înțeleg foarte bine ceea ce vrei să zici. Însă nu am puterea să devin musulman și să îl urmez. Ar însemna să-mi pierd tronul și viața”, adăugă Heraclius. Astfel că îi chemă pe Dîhiye și Adi bin Hatem. Acesta din urmă spuse; „O împărate! Acest arab aici lângă mine ne vorbește despre un eveniment extraordinar ce a avut loc în țara sa”. „Despre ce este vorba?” întrebă Heraclius. Hazreti Dîhiye îi relată; „A apărut printre noi o persoană, ce afirmă că este profet. Unii oameni îl urmează, iar alții i se împotrivesc. Au loc lupte între noi, cei ce îl urmăm și cei ce nu îl urmează”.

Heraclius începu să facă cercetări în privința Profetului Muhammed aleyhisselam. Îi porunci guvernatorului Damascului să îi găsească pe cineva care provine din aceeași familie cu Profetul. În același timp scrisese o scrisoare unui prieten învățat,

din Roma, ce cunoștea foarte bine ebraica, adresându-i întrebări în legătură cu acest subiect. Ca răspuns primi de la Roma o scrisoare în care i se transmitea că persoana în cauză este profetul ultimelor vremuri. De asemenea guvernatorul Damascului întâlnește o caravană comercială quireișă. Printre membrii caravanei se afla și liderul quireiș Ebu Sufyan, ce nu devenise încă musulman.

Ebu Sufyan relatează; „Pe când ne aflam în Gazza, veni asupra noastră de parcă ne-ar fi atacat, guvernatorul Șam-ului și ne întrebă; „Voi, sunteți cumva din neamul acelui om din Hijaz?” I-am răspuns afirmativ și atunci a continuat; „Haideți, veți merge cu mine la împărat!” Ebu Sufyan și însoțitorii săi au fost duși la Damasc. În acest timp, Heraclius se afla împreună cu vizirul său într-o biserică din Ierusalim. Își așează coroana pe cap și îi primi aici pe Ebu Sufyan și cei treizeci de mecani ce îl însoțeau.

Fu chemat un traducător și fură întrebați; „Care este cel mai apropiat dintre voi, ca grad de rudenie, de persoana ce afirmă că este profet?”. Ebu Sufyan răspunse; „Eu îi sunt cel mai apropiat ca grad de rudenie”. „Ce grad de rudenie aveți?” continuă Heraclius. „Este fiul unchiului meu” fu răspunsul lui Ebu Sufyan. Heraclius ceru ca Ebu Sufyan să fie adus aproape și le ceru celorlalți quireiși să ia loc în spatele acestuia. Deși la început Ebu Sufyan minți, speriat de amenințările împăratului spuse adevărul. După care avu loc între ei următorul dialog. Heraclius;

-Cum este familia (strămoșii) celui ce se pretinde a fi profet?

-El provine din cea mai nobilă familie a vremii. Este cel mai ales dintre noi, din acest punct de vedere.

-A mai existat printre voi, înaintea sa, cineva care să pretindă că ar fi profet?

-Nu.

-Există printre strămoșii săi vreun rege?

-Nu.

-Cine sunt adepții lui, cei slabi sau cei puternici?

-Cei ce îl urmează sunt cei slabi, săraci, tinerii și femeile. Dintre cei vârstnici sau cei de seamă nu prea are adepți.

-Numărul adepților săi crește sau scade?

-Crește.

-Dintre cei ce aleg religia sa, sunt persoane care se răzgândesc pentru că nu le-ar mai place sau i-ar supăra ceva?

-Nu.

-Înainte de a se declara profet, a mințit vreodată?

-Nu.

-Și-a încălcat vreodată cuvântul?

-Nu. Însă noi am încheiat acum un tratat de pace pentru o perioadă.Nu știi cum se va comporta în acest răstimp.

-Care sunt poruncile sale? Ce vă cere?

-Ne îndeamnă să-L slăvim pe Allah Unicul, să nu-l aducem asociați și să abandonăm credința părinților noștri în idoli.Ne îndeamnă să împlinim rugăciuni, să fim drepecți, să-i ajutăm pe cei săraci, să evităm lucrurile interzise, să nu înșelăm încrederea semenilor noștri, să ne respectăm cuvântul dat și să păstrăm strânse legăturile de rudenie.

După încheierea acestui dialog, Heraclius sărută scrisoarea și trecând-o peste ochi, o duse la cap.Acest gest al său produse rumoare în rândurile bizantinilor.Cezarul porunci ca Ebu Sufyan și însoțitorii săi să fie conduși afară.Ebu Sufyan, ce nu era încă musulman, afirmă că a crezut din tot sufletul că problema Profetului se va soluționa cu succes.

Hazreti Dîhiye se prezentă la Heraclius și cu voce blândă i se adresă acestuia; „O Cezare! M-a trimis aici o persoană din Busra (Haris), ce este mai bun decât tine.Jur pe Allahu teala că, cel ce m-a trimis la el (Resulullah) este mai bun și decât tine și decât el.Ar trebui să-mi ascultți spusele cu modestie și să-mi acceptți sfaturile! Căci de vei fi umil, îmi vei înțelege sfaturile.De nu-mi vei accepta sfaturile, nu vei putea fi corect!”

La îndemnul lui Heraclius de a continua, Hazreti Dîhiye adăugă; Atunci, te chem să crezi în Allahu teala, cel pe care L-a adorat Isa aleyhisselam.Te chem să crezi în acest profet a cărui venire au vestit-o atât Musa aleyhisselam, cât și Isa aleyhisselam.Dacă cunoști ceva în legătură cu acest subiect, dacă vrei să găsești fericirea atât în această lume, cât și în lumea de apoi, gândește-te.Altfel vei pierde fericirea veșnică și vei rămâne în necredință.De asemenea ar trebui să ști că Allahu teala, Domnul tău, este cel ce îi nenorocește pe cei răi și schimbă binefacerile”.

Heraclius îi răspunse; „Nu dau deoparte un înscris, până ce nu îl citesc și nu întreb un învățat, pentru a afla ceea ce nu știu.Nu văd decât binecuvântare în asta.Acordă-mi o perioadă de timp să reflectez și să găsesc adevărul”.Mai târziu l-a chemat pe Hazreti Dîhiye la el, pentru o convorbire între patru ochi.l se confesă; Știu că cel ce te-a trimis este profetul vestit în cărți și a cărui venire este așteptată.Însă, mă tem că de îl vor urma bizantinii mă vor ucide.Te voi trimite la cel mai mare învățat al lor, Dagațîr, pe care îl respectă mai mult decât pe mine.Toți creștinii îl urmează.Dacă el își va mărturisi credința, creștinii îl vor urma.Atunci și eu îmi voi deschide inima și îmi voi dezvălui credința.”

Astfel Heraclius scrise o scrisoare și îl trimise pe Hazreti Dîhiye la Dagațîr.

Trimisullui Allah îi trimisese și acestuia o scrisoare.Citind-o și auzind calitățile Profetului, mărturisi că nu are nici o îndoială că el este profetul vestit de Musa și Isa aleyhimusselam și își mărturisi credința.După care se închise în casă și trei săptămâni nu ieși pentru predica săptămânală de duminică.Creștinii se revoltară; „Ce s-a întâmplat cu Dagațîr, de nu mai iese din casă de când s-a întâlnit cu acel arab?Vrem să-l vedem!”

Dagațîr își dezbracă veștmântul negru de preot și îmbracă un strai alb.Cu toiagul în mână porni către biserică.După ce adună oamenii le adresă următoarele cuvinte; „O voi creștini! Vreau să știți că am primit o scrisoare de la Ahmed (aleyhisselam), în care ne-a chemat la religia dreaptă.Eu știu și cred din toată inima că el este trimisul drept al lui Allahu teala”.Creștinii auzind acestea se năpustiră asupra sa și îl martirizară.Hazreti Dîhiye se întoarse la Heraclius cu vestea morții învățatului.

Heraclius îi spuse; „Nu ți-am zis? Dagațîr era mult mai respectat și prețuit decât mine.Dacă vor afla mă așteaptă același sfârșit”.

Buhari și Zuhri relatează; „Heraclius, aflat în palatul său din Homs, își convocă demnitarii și porunci să se închidă ușile.După care trecând într-un loc mai înalt li se adresă; „O voi bizantini! Nu vreți să găsiți fericirea, pacea, nu vreți ca stăpânirea voastră să fie eternă, să urmați spusele lui Hazreti Isa?” „O, conducătorule! Ce ar trebui să facem pentru toate acestea?”, întrebară ei.Heraclius continuă; „O bizantini! V-am

adunat pentru o chestiune binecuvântată. Am primit scrisoarea lui Hazreti Muhammed, prin care mă cheamă la Islam. Jur pe Allah că el este profetul a cărui venire o cunoaștem din cărți și o așteptăm. Haideți, să îl urmăm și astfel să găsim fericirea în această lume, cât și în cea de apoi”. Acestea fiind spuse, sala se umplu de un mormăit nemulțumit și toți se îndreptară spre uși pentru a fugi. Ușile fiind închise nu au putut fugi. Heraclius văzând reacția lor și temându-se pentru viața sa, le spuse; „O bizantini! Vorbele mele au fost adresate doar pentru a vă încerca credința. Am văzut acum cu ochii mei credința voastră, ce mi-a făcut plăcere”. În urma acestor cuvinte, bizantinii se prosternară în fața lui Heraclius și părăsiră sala la deschiderea ușilor.

Împăratul îl chemă pe Hazreti Dîhiye și îi povesti cele întâmplate. Îi oferii multe daruri și îi scrisoarea Trimisului lui Allah și le trimise prin intermediul lui Hazreti Dîhiye, Profetului Muhammed. Heraclius a vrut să devină musulman, însă teama pentru viața sa și pentru poziția socială, l-au împiedicat să-și mărturisească credința. În scrisoarea trimisă Profetului spunea; „Către Muhammed, Trimisul lui Allah, vestit de Hazreti Isa, de la Cezar, conducătorul bizantin! Solul tău a ajuns la mine împreună cu scrisoarea. Mărturisesc că tu ești trimisul drept al lui Allahu teala. Oricum, noi știam de venirea ta din Biblie și ne fusese de asemenea vestită de Hazreti Isa. I-am chemat pe bizantini să te urmeze, însă nu au acceptat. Fără îndoială că ar fi fost mai bine pentru ei dacă mi-ar fi dat ascultare. Îmi doresc foarte mult să mă aflu în preajma ta, să te slujesc, să îți spăl picioarele”.

Hazreti Dîhiye îl părăsi pe Heraclius și veni la Hisma. Pe drum în valea Șenar, Huneyd bin Us, fiul său și oamenii lor, îl tâlhăriră pe Hz. Dîhiye. În afara veștmintelor sale vechi, nu-i lăsară nimic. În această regiune, trăiau Dubeyb bin Rifae bin Zeyd și tribul său, ce acceptaseră Islamul. Hz. Dîhiye veni la ei și le povesti cele întâmplate. Imediat aceștia îi atacă pe tâlhari, recuperând bunurile furate. Mai târziu, Trimisul lui Allah, îl trimise pe Zeyd bin Haris asupra lui Huneyd bin Us și a oamenilor săi. În acea regiune toți acceptară Islamul. Revenit în Medina, Dîhiye merse direct la Mesagerul lui Allah. Bătu la ușă și se prezentă. Trimisul lui Allah îl pofți înăuntru. Hazreti Dîhiye îi

povesti cu lux de amănunte tot ceea ce se întâmplase. Profetul Muhammed aleyhissalam citi scrisoarea lui Heraclius și spuse; **„Va mai rămâne un timp la putere. Cât timp scrisoarea mea se va afla la ei, imperiul lor va dăinui”.**

Deși Heraclius afirma în scrisoarea sa că crede în Trimisul lui Allah, Profetul spuse; **„Minte. Nu și-a părăsit credința.”** Heraclius păstră scrisoarea Profetului, înfășurată într-o bucată de mătase, într-o cutie tubulară din aur. Familia sa păstră această scrisoare ascunsă, fără știrea nimănui. Considerau că atât timp cât scrisoarea se va afla în mâinile lor, domnia lor va continua. Și astfel se întâmplă.

Înainte de a-l trimite pe Hatib bin Ebi Beltea către conducătorul Egiptului, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem îi întrebă pe companionii săi; **„O companionii mei! Cine va duce scrisoarea aceasta către conducătorul Egiptului, așteptând răsplata de la Allahu teala?”** Hazreti Hatib sări de la locul său și exclamă; „O Trimis al lui Allah! O voi duce eu!” Atunci Profetul sallallahu aleyhi ve sellem adăugă; **„O Hatib! Allahu teala să te binecuvânteze!”**

Hatib bin Ebi Beltea luă scrisoarea, merse acasă, își pregăti animalul, își luă rămas bun și porni la drum. Aflând că, Mukavkis, regele Egiptului se află la Alexandria, porni într-acolo. Aflând scopul vizitei sale, ușierul îl primi plin de respect pe Hazreti Hatib. În acest timp regele se afla împreună cu oamenii săi pe o corabie. Hazreti Hatib se urcă într-o barcă și ajuns la corabia pe care se afla Mukavkis, îi înmână acestuia scrisoarea Profetului. Acesta începu să citească:

„În numele lui Allah, Cel Milostiv și Îndurător!

De la Muhammed robul și trimisul lui Allahu teala, către Mukavkis, conducătorul coptilor (veche populație a Egiptului)! Pacea fie asupra celor ce urmează dreapta călăuzire. Te chem să accepți Islamul și să găsești pacea. Dacă accepți Islamul, vei găsi pacea, iar Allahu teala te va răsplăti îndoit. De vei refuza, însă, vei fi răspunzător de povara necredinței tuturor coptilor. O voi oameni ai Cărtii (evrei și creștini)! Veniți la un cuvânt comun între noi și voi. Să nu credem decât în Allah, să nu îi aducem asociați

și să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afara lui Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-le: Mărturișiți [cel puțin] că noi suntem supuși [musulmani]! (Al-i Imran:64)

După citirea scrisorii, Mukavkis își adună comandanții și oamenii de stat și începu să poarte o discuție cu Hazreti Hatib. Spuse:

„Te voi întreba unele lucruri pe care vreau să le înțeleg”.

„Poftim, întreabă-mă!” răspunse Hazreti Hatib. Mukavkis:

-Vorbește-mi despre persoana care te-a trimis. Este profet?

Vorbește-mi puțin despre el!

- E adevărat. Este profet.

-Dacă este într-adevăr profet, de ce nu a blestemat neamul ce l-a alungat din patria sa, constrângându-l să-și caute refugiu într-un alt loc?

-Tu, crezi că Isa bin Meryem este profet, nu-i așa? El nu a blestemat comunitatea care l-a prins și a atentat la viața sa și astfel, Allahu teala l-a ridicat la cer. A fost răsplătit. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit să blesteme acea comunitate? Dar nu a făcut-o.

-Mi-ai dat un răspuns frumos. Într-adevăr vii de lângă o persoană plină de înțelepciune. Rămâi lângă noi în această noapte și mâine îți vor răspunsul meu.

Hazreti Hatib i se adresă lui Mukavkis, făcând aluzie la faraonul din vremea lui Hazreti Musa:

-Înainte de ta, domnea aici un conducător. El și-a asumat statutul de Divinitate Supremă. Allahu teala l-a pedepsit în această lume, cât și în cea de apoi. Ia exemplu din asta și nu fi tu însuși exemplu pentru alții!

-Noi avem o religie pe care nu o vom părăsi, decât pentru o religie mai bună.

-Fără nici o îndoială că Islamul este religia mai bună decât religia voastră pe care afirmați că nu o veți părăsi niciodată. Vă chemăm la Islam, ultima religie a lui Allahu teala. Allahu teala și-a desăvârșit religia cu el. Invitația acestui Profet nu îți este adresată doar ție, ci tuturor oamenilor. Qureșii au fost cei ce s-au împotrivit cel mai mult; evreii l-au urât și l-au dușmănit; iar creștinii s-au apropiat cel mai mult de chemarea sa. Jur pe Allah

că vestea lui Musa aleyhisselam despre Isa aleyhisselam este asemănătoare cu vestea lui Isa aleyhisselam despre Muhammed aleyhisselam. Prin urmare chemarea noastră la Coranul cel Sfânt este ca chemarea ta către evrei de a accepta Biblia. Fără îndoială, că îți este cunoscut că fiecare profet este trimis unei comunități care posedă capacitatea de a-l înțelege. Iar datoria acelei comunități este de a-l urma. Te chemăm să urmezi această nouă religie.

Mukavkis răspunse;

-Am reflectat asupra acestui profet. Nu am găsit nimic de condamnat în poruncile și interdicțiile acestuia. Din câte am înțeles, el nu este un vrăjitor, un magician ori mincinos. Poartă semnele specifice Profeției. Unul dintre ele fiind dezvăluirea lucrurilor ascunse. Am nevoie de un timp de gândire!"

Noaptea, Mukavkis îl trezi pe Hazreti Hatib din somn și îi ceru să îi mai răspundă la câteva întrebări. După care între ei avu loc următorul dialog.

-Dacă îmi vei răspunde, fără să minți, aș dori să-ți adresez trei întrebări.

-Întrebă-mă ce dorești! Eu îți voi spune întotdeauna adevărul.

-La ce îi cheamă Muhammed (aleyhisselam) pe oameni?

-Îi cheamă la adorarea lui Allahu teala Unicul, la împlinirea a cinci timpuri de rugăciune, ziua și noaptea. De asemenea îndeamnă la post în luna Ramadan și respectarea cuvântului dat. Și interzice consumarea animalelor moarte înaintea tăierii.

Atunci Mukavkis îi ceru să îi prezinte înfățișarea Profetului. Hazreti Hatib îi făcu o scurtă prezentare din care omise multe calități. Mukavkis spuse:

-Ai omis unele lucruri, precum roșeața din ochii săi, pecetea profeției de pe spatele lui. Faptul că îmbracă veștminte din stofă de lână, că folosește un măgar, că se hrănește cu curmale și cu mâncare cu puțină carne. De asemenea că este protejat de unchii săi și fiii lor.

-Și acestea sunt dintre semnalmentele sale, răspunse Hazreti Hatib.

Mukavkis continuă cu întrebările:

-Folosește sūrme (kohl)?

-Da! Se privește în oglindă, își piaptăna părul, în lupte, cât și pe timp de pace, pieptănul, oglinda, recipientul pentru kohl și

misvak (un fel de periută de dinți ce se face din ramura unui anumit copac) nu îi lipsesc!

-Știam că urma să mai vină un profet, dar am crezut că va veni din Șam (denumire pentru vechea Sirie sau Levantul). Căci profeții dinaintea sa au venit de aici. Deși am citit în cărți că ultimul profet va veni din Arabia, din țara sărăciei și strâmtorii. Timpul venirii profetului, ale cărui caracteristici le-am aflat din cărți este fără îndoială acesta. Dintre caracteristicile sale cunoscute nouă sunt: nu se va căsători cu două surori simultan, va accepta darurile, însă va respinge milostenia. Este înconjurat de cei săraci. În ceea ce privește urmarea religiei sale, coptții nu mă vor asculta. Iar eu nu pot renunța la tronul meu. În această privință sunt foarte reținut. Acel profet va cuceri țări, iar după el, companionii săi vor veni și pe aceste meleaguri, pe care vor deveni stăpâni. Eu nu le voi spune coptșilor și nici altcuiva vreun cuvânt despre aceasta!

După această convorbire, Mukavkis își chemă traducătorul ce cunoștea limba arabă și îi ceru să scrie răspunsul la scrisoarea Profetului:

„Către Muhammed fiul lui Abdullah, de la Mukavkis, conducătorul coptșilor!

Pacea fie asupra ta. Am citit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o și i-am înțeles conținutul, precum și lucrul la care chemi. Știam și eu de venirea unui profet. Însă credeam că se va naște în Siria. Îți trimit prin ambasadorul tău două fecioare foarte prețioase pentru coptși și veștminte. De asemenea îți trimit o iapă de călărie.”

Asta a fost tot ceea ce a întreprins Mukavkis, neacceptând Islamul. Hazreti Hatib i-a fost oaspete cinci zile, în care a fost tratat cu respect și ospitalitate. După care Mukavkis îi spuse; „Întoarce-te imediat în țara ta, la stăpânul tău! Am poruncit să-i fie trimise două fecioare, două animale de călărie, o mie de misqali (un misqal este echivalent cu 4,8 grame) de aur, douăzeci de costume de haine de Egipt. Am poruncit și pentru tine o sută de dinari și cinci costume de haine. Acum părăsește acest loc! Să nu cumva să audă coptșii vreun singur cuvânt din gura ta!”

De asemenea printre cadourile trimise de Mukavkis, Profetului, se aflau și o cupă de cristal, miere aromată, pânză de in

specific egipteană, parfumuri precum moscul, o cutie cu kohl, ulei de trandafir, pieptăn, foarfecă, misvak, oglindă, ac și ață. Mukavkis îl trimise pe Hazreti Hatib însoțit de soldați pentru a-l proteja. Ajunși pe pământul Arabiei, întâlniră o caravană ce mergea la Medina. Hazreti Hatib le ceru soldaților să se întoarcă și își urmă drumul împreună cu caravana.

Hatib bin Ebi Beltea ajunse la Medina și se prezentă Profetului, împreună cu darurile lui Mukavkis. Trimisul lui Allah acceptă cadourile. Când Hazreti Hatib îi înmână scrisoarea și îi transmise cuvintele regelui, Trimisul lui Allah spuse; **„Ce om rău! Nu s-a putut lipsi de tronul său! Cu toate că dacă acesta i-a fost piedică în acceptarea credinței, nu-l va putea stăpâni!”**

Cele două fecioare trimise de Mukavkis, Mesagerului lui Allah erau Mariye și sora sa Sirin, care răspuseseră, pe drum, chemării lui Hatib bin Ebi Beltea de a îmbrățișa Islamul. Convertirea lor îl bucură foarte mult pe Trimisul lui Allah, care se căsătorii cu Hazreti Mariye. Din această căsătorie se născu un băiat, pe nume Ibrahim. Sirin fu căsătorită cu Hassan bin Sabit. Cele două animale de rasă, de culoare gri spre alb primiră numele Duldul, catârul și Ufeyr sau Yafur, măgarul. Până atunci în Arabia nu se întâlneau catâr cu părul de culoare albă. Cupa de cristal primită în dar fu folosită de Trimisul lui Allah pentru a bea apă.

Mukavkis păstră plin de respect scrisoarea Trimisului lui Allah într-o cutie din fildeș pe care a pecetluit-o și a dat-o în grijă unei roabe. (Această scrisoare a fost descoperită în anul 1267 (1850 conform calendarului gregorian), într-o mănăstire din regiunea Ahmin, Egipt, printre niște cărți copte. Ea a fost cumpărată de cel de-al 96-lea calif, sultanul otoman, Abdulmegid Han și expusă în Palatul Topkapi, în camera obiectelor sfinte.)

Către conducătorul Persiei fu trimis Abdullah bin Huzafe. Hazreti Abdullah îi înmână mândrului șah al Persiei, Chosroes, care la rândul său îi ceru secretarului său să i-a citească.

„În numele lui Allah, cel Milostiv și Îndurător!

De la Trimisul lui Allahu teala, Muhammed (aleyhisselam) , către conducătorul perșilor, Chosroes ...” Secretarul a reușit să citească doar atât, căci orgoliosul șah se înfurie și rupse scrisoarea. Întrucât scrisoarea începea cu numele Profetului și

nu cu titlul său, Chosroes se înfuriase peste măsură. Dori să-l izgonească pe ambasadorul musulman din palatul său, însă acesta se adresa lui și oamenilor săi, adoratori ai focului, cu următoarele cuvinte: „O voi perși! Nu credeți în profeți și nu acceptați cărțile trimise lor. Vă petreceți zilele numărate pe aceste pământuri și duceți o viață ca un vis!...

O Chosroes! Te-au precedat mulți regi, ce au domnit de pe acest tron. Cei ce au împlinit poruncile lui Allahu teala au avut de câștigat în viața de apoi; iar cei ce s-au opus au fost pedepsiți, dar toți au părăsit această lume!...

O Chosroes! Scrisoarea pe care ți-o adusesem era de fapt pentru tine o mare fericire. Dar ai disprețuit-o. Jur pe Allahu teala că aunci când acea religie disprețuită de tine va ajunge aici, vei căuta un loc să fugi, să te ascunzi!...”

Acestea fiind spuse, Hazreti Abdullah părăsi palatul șahului. Venind la Medina îi povesti Mesagerului lui Allah atitudinea regelui și faptele sale, iar Profetul spuse; „**O Allah! Distruge averea sa și pe el, așa cum el mi-a rupt în bucăți scrisoarea!...**”

Allahu teala acceptă ruga Profetului, astfel că Chosroes fu înjunghiat și dezmembrat, într-o noapte de propriul fiu. Iar în perioada califatului lui Hazreti Omer toate pământurile persane trecură în stăpânirea musulmanilor.

Șuja` bin Vehb fu trimis să transmită mesajul Trimisului lui Allah către Haris bin Ebi Șimr, conducătorul Gassan. Șuja` avu mai întâi o întrevedere cu ușierul regelui, pe care îl chemă la Islam. Acesta acceptă și își exprimă respectul și urările de pace față de Trimisul lui Allah. La citirea scrisorii Haris bin Ebi Șimr se înfurie și aruncă scrisoarea. Hazreti Șuja` se întoarse imediat la Medina și i-a prezentat situația Profetului. Acesta s-a întristat foarte tare auzind că regele a aruncat scrisoarea și spuse; „**Să-i piară regatul!**”. La scurt timp după aceea, Haris bin Ebi Șimr muri, iar regatul său se dizolvă.

Salit bin Amr fu trimis către Hevze bin Ali, conducătorul din Yemame. Hevze era creștin. Scrisoarea trimisului lui Allah către el suna astfel:

„Bismillahirrahmanirrahim!

De la Muhammed, Mesagerul lui Allahu teala, către Hevze bin Ali!

Pacea fie asupra celor ce urmează dreapta călăuzire! Te înștiințez că Islamul se va răspândi în cele mai îndepărtate locuri și va domina asupra tuturor religiilor. Acceptă și tu Islamul și tot ceea ce stăpânești va rămâne în continuare sub conducerea ta...”

Dorința de poziție și autoritate l-au orbit pe Hevze, care nu acceptă această binecuvântată chemare. De aceea a fost lipsit de conducerea unui imperiu. Salit bin Amr, ambasadorul musulman îi spuse conducătorului: „O Hevze, conducător al Yemamei! Ești liderul acestei comunități! Conducătorii pe care tu îi considerai măreți au murit și au devenit pământ.

Adevărații oameni măreți sunt cei ce urmează poruncile lui Allahu teala și evită cele interzise, astfel fiind demni de a intra în Paradis. Dacă o comunitate a primit onoarea de a crede în Allahu teala, ferește-te să-i abați de la calea cea dreaptă cu credința ta deviantă!... Într-adevăr eu te sfătuiesc să împlinești poruncile lui Allahu teala și să eviți cele interzise. De vei crede în Allahu teala și vei împlini poruncile Sale, vei intra în Rai. De îl vei urma pe Diavol, însă, vei intra în Iad.

Deîmi ve asculta sfaturile temerile ți se vor spulbera și așteptările îți vor fi împlinite. Dacă îmi vei respinge sfaturile, însă, nu mai pot să fac nimic pentru voi. Gândește-te bine!...”

Hevze nu ascultă nici aceste sfaturi bine intenționate ale solului. Salit bin Amr înțelegând că era de prisos să mai rămână în Yemame, se înapoie în Medina. Îi prezentă Profetului rezultatul călătoriei sale. Trimisul lui Allah fu mâhnit de faptul că Hevze nu a acceptat Islamul. Nu după mult timp le parveni vestea morții acestuia. Iată, dragostea pentru tron, ambiția pentru poziție se transformă într-un mormânt, ce era o groapă a Iadului.

Astfel cei șase ambasadori ai Islamului au dus mesajul despre existența Islamului, marilor state ale acelei perioade. Le-au făcut cunoscută fericirea veșnică și nu le-au lăsat posibilitatea ca în ziua de apoi să rostească vorbe precum; „Noi nu am știut, nu am auzit”.

Eshame, conducătorul Abisiniei, fu onorat cu Islamul și primi ruga Profetului. Împăratul bizantin, Heraclius și cel egiptean, Mukavkis, deși nu s-au convertit la Islam, au păstrat scrisorile Trimisului lui Allah cu respect și considerație, au trimis

răspunsuri binevoitoare și au fost amabili și darnici față de ambasadori și față de Trimisul lui Allah. Conducătorii Iranului și Gassanului și-au arătat fățiș dușmănia și s-au comportat urât și față de solii Profetului. Conducătorul Yemamei s-a comportat cu blândețe față de ambasadorul musulman.

CUCERIREA HAYBERULUI

În Medina cea luminoasă trăiau evrei ce în aparență erau musulmani, dar de fapt erau niște ipocriți. Printre aceștia se găsea un foarte cunoscut vrăjitor, numit Lebid bin A`sam. Evreii îi ofereau aur pentru a face vrăji asuora Profetului, spunându-i; „Știi foarte bine cum ne-a izgonit Muhammed din Medina și ne-a omorât bărbații. Vrem să îi faci vrăji pentru a-l pedepsi!” Acesta acceptă bucuros și adună, prin intermediul unui copil evreu ce se afla în slujba Profetului, fire de păr și dinți din pieptenele Profetului.

Lebid, legă firele de păr și dinții pieptenei cu o ață, cu unsprezece noduri, peste care suflă. După care le aruncă într-o fântână sub o piatră. Sănătatea Profetului se deterioră, se îmbolnăvi și zile întregi nu se ridică din pat. Companionii îl vizitau zilnic și observau cu tristețe că boala se agrava pe zi ce trecea. Vărsau lacrimi de sânge de durere, iar ipocriții bucuroși sărbătoreau.

Într-un final, într-o zi Profetul îi spuse lui Hazreti Aișe; **„O Aișe! Știi? Allahu teala mi-a adus la cunoștință lucrul în care mi se află vindecarea, iar două persoane (Gebrail și Mikail) au venit și au stat, unul la picioarele mele, iar celălalt la capul meu. Unul dintre ei l-a întrebat pe celălalt; „Care este boala acestui om?” „I s-au făcut farmece”, răspunse acesta. „Cine i-a făcut vrăji?”, întrebă îngerul. „Lebid bin A`sam”, fu răspunsul. După care unul dintre îngeri întrebă; „Cu ce a făcut această vrajă?” „Cu un pieptene și fire de păr, într-un mugur de curmal” răspunse îngerul. „Și unde se află acum?” „În fântâna Zervan”.**

Zervan era o fântână aflată în Medina, în grădinile tribului Beni Zureyk. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi trimise pe

Hazreti Ali, Zubeyr, Talha și Ammar acolo. Aceștia scoaseră apa din fântână și ridicară piatra ce se afla pe fund. Dedesubt găsiră o ață cu unsprezece noduri. O aduseră Trimisului lui Allah. Oricât s-ar fi străduit nu au reușit să desfacă acele noduri. Atunci Gebrail aleyhissalam veni cu surele Felak și Nas. Trimisul lui Allah citi aceste sure și nodurile se desfăcură. La sfârșit Trimisul lui Allah își recăpătă sănătatea și liniștea.

Lebid fu prins și adus în fața Profetului, care îl întrebă; „ **Allahu teala mi-a făcut cunoscută vraja pe care ai făcut-o asupra mea și locul în care ai ascuns-o. De ce ai făcut așa ceva?**”. „Din dragoste pentru aur”, răspunse Lebid. Deși companionii Profetului îi cerură acestuia permisiunea de a-i zbura capul evreului, Trimisul lui Allah, ce nu pedepsea pe nimeni din motive personale le spuse; „**Pedeapsa divină ce se va abate asupra lui va fi mult mai puternică**”.

Evreii izgoniți din Medina plecaseră în nordul Arabiei. O parte din ei se stabiliseră la Hayber. Iar o altă parte plecaseră către Șam, în nord. Aceștia fuseseră izgoniți deoarece plănuiseră un atentat asupra Profetului. Însă ura, dușmănia și dorința de răzbunare ce le nutreau față de musulmani nu se stinseseră nicicând din inimile lor. Ba dimpotrivă sporeau cu fiecare zi ce trecea. Își doreau să curme cât mai repede viața Trimisului lui Allah și să distrugă Islamul. Unii dintre liderii lor propuseră: „Să cerem ajutorul tribului Gatafan. Să ne unim forțele și să luptăm împreună!” O altă propunere veni din partea unui alt grup; „Să-i chemăm în ajutor și pe evreii Fedek, Teyma și Vad-il-Kura și să atacăm orașul musulmanilor, înainte de a ne asalta ei, astfel răzbunându-ne!...”

Acceptând aceste propuneri, evreii din Hayber se aliară cu triburile de evrei din împrejurimi și cu tribul Gatafan. După care începură pregătirile de luptă la Hayber.

În timp ce ei erau ocupați cu pregătirile, Trimisul lui Allah află de planul lor și îl însărcină pe Abdullah bin Revaha, însoțit de alți trei companionii să meargă la Hayber în recunoaștere. Hayber era un oraș bogat cu opt fortărețe, cu terenuri fertile, multe grădini și livezi. Hazreti Abdullah își trimise fiecare dintre prieteni la o altă fortăreață, unul la Șikk, unul la Ketibe și celălalt la Natat. Iar el intră într-o altă fortăreață, unde timp de trei zile

observară îndeaproape situația și pregătirile de luptă ale evreilor. După cele trei zile se reîntâlniră într-un loc stabilit anterior și porniră către Medina, unde îi transmiseră observațiile lor Profetului.

Trimisul lui Allah le porunci companionilor să se pregătească în grabă. Pentru a preveni un atac al evreilor asupra Medinei, hotărâră să atace Hayberul. Auzind această hotărâre, evreii din Medina intrară în alertă și pentru a-i demoraliza pe musulmani începură să-i șicaneze; „Jurăm, că de ați fi văzut fortărețele din Hayber și luptătorii viteji ce le apără, nu ați călca pe acolo!... Eroii înarmați, îmbrăcați în armuri, păzesc zidurile înalte ale fortărețelor de pe vârful de munte. Cu siguranță, mii de luptători din împrejurimi le-au venit în ajutor!... Veți putea voi să cuceriți Hayberul?!...” Vitejii companioni le răspundeau; „Allahu teala i-a promis preiubitului Său profet că va cuceri Hayberul”, arătându-le astfel că nu se tem deloc de evrei. Siguranța companionilor îi deconcertă pe evrei.

Abdullah bin Ubeyy, liderul ipocriților trimise, urgent, veste evreilor din Hayber; „Muhammed vine asupra voastră cu o forță armată mică. Nu aveți de ce vă teme, însă fiți precauți și puneți-vă bunurile la adăpost în cetate. Întâmpinați-i în afara cetății!”

Companionii Profetului își finalizează pregătirile, își luară rămas-bun de la familii și se strânsură în jurul Trimisului lui Allah. Erau 200 de călăreți și 1400 de soldați ce mergeau pe jos. Erau gata să împlinescă poruncile Trimisului lui Allah, să lupte pentru răspândirea Islamului și să devină martiri. De asemenea unele femei cerură permisiunea Profetului de a participa la luptă, preparând mâncarea soldaților și ajutând la îngrijirea răniților. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem le acceptă cererea și le permise participarea la luptă pentru a câștiga recompensă de la Allah. Printre aceste eroine se afla, în primul rând binecuvântata soție a Profetului, Ummu Seleme, împreună cu alte douăzeci de femei luptătoare.

Mesagerul lui Allah îl lăsă ca loțiitor, de această dată, pe Hazreti Siba` din neamul Gifar și dădu semnalul de pornire către Hayber. (Conform altor relatări, loțiitor ar fi rămas Numeyle bin Abdullah). Călătoria fu însoțită de scandările numelui lui Allahu teala. Cei ce din motive obiective erau scutiți de participarea la luptă și companionii ce din cauza vârstei

rămăseseră de asemenea în Medina priveau cu jind la Trimisul lui Allah, la tații, frații, unchii și bunicii lor și îi conduceau rugându-se pentru ei.

Calendarul indica cel de-al șaptelea an după emigrare. Hazreti Ali purta stindardul musulman, iar Hazreti Omer conducea flancul drept. Călătoria decurgea în voie bună. Poeții îi mulțumeau lui Allahu teala, prin versurile lor, pentru binefacerile sale, îl slăveau pe Profet și aduceau laude onoraților companioni. Aceștia făceau să răsune văzduhul cu glasurile lor, rostind; „Allahu ekber! Allahu ekber! La ilahe illallahu vallahu ekber!”. La fiecare popas, Trimisul lui Allah se ruga; „**O Allah! Caut adăpost la Tine de îngrijorarea pentru viitor, de griji pentru trecut, de slăbiciune, de zgârcenie, frică și datorii împovărătoare, cât și de atacul celor nedrepti și răi!**” În apropiere de Hayber Profetul își opri companiile și ridicându-și mâinile rosti următoarele rugi: „**O Allah, Domnul cerurilor și al celor ce le umbrești! O Allah, Domnul pământului și al celor de pe el! O Allah, Domnul diavolului și al celor ce sunt pe calea greșită! O Allah, Domnul vânturilor și al celor ce sunt vânturate! Cerem de la tine bincuvântarea și binefacerea acestui loc, și binefacerile și binecuvântarea oamenilor ce trăiesc în acest loc și de asemenea binefacerile a tot ceea ce se află în acest loc. Ne adăpostim la Tine de răul acestui loc și al oamenilor și a tot ceea ce se află în acest loc!**” De pe buzele companiilor se revărsau sunetele „Amin! Amin!” După aceea, Profetul rosti; „**Rostiți Bismillahirrahmairrahim (În numele lui Allah, cel Milostiv, Îndurător) și înaintați!**”

Companiile își continuă marșul în compania Profetului până în apropierea fortăreței Natat, cea mai puternică dintre cetăți, unde își stabiliră tabăra. Era seară. Trimisul lui Allah avea obiceiul de a nu ataca până dimineața și pentru început își transmitea chemarea la Islam. Dacă aceasta nu era acceptată, începea lupta. Din acest motiv armata musulmană aștepta dimineața, deși evreii nu realizaseră venirea musulmanilor.

Preaiubitul Profet împlini rugăciunea de dimineață, după care se pregătiră și își conduse companiile în fața fortăreței Natat. Evreii ce ieșiseră din cetate pentru a se ocupa de acțiunile zilnice din grădini și livezi amuțiră când văzură armata musulmană în fața lor și spunând; „Jurăm că aceștia sunt

Muhammed și armata sa!...” fugiră.Văzându-i luați prin surprindere și cuprinși de panică, Trimisul lui Allah rosti de trei ori; „**Allahu ekber! Allahu ekber! Hayber a fost distrus**”.

Mesagerul lui Allah leaduse la cunoștință evreilor alternativele pe care le aveau; ori deveneau musulmani, ori plăteau tribut și dări, sau făceau față unei lupte.Evreii îl anunțară pe Sellam bin Mișken, unul dintre oamenii respectați ai comunității lor, care spunând; „V-am sfătuit și înainte, să îi atacăm pe musulmani și nu ați acceptat.Măcar de această dată, nu dați înapoi.Este mai bine să muriți în luptă, decât să rămâneți singuri, în viață!...” îi ațâță la luptă.Evreii își adăpostiră în grabă femeile și copiii în cetatea Ketibe, hrana în Naim și își adunară forța armată în fortăreața Natat.

Evreii răspunseră cu săgeți, chemării la Islam lansate de musulmani.Luptătorii musulmani se apărară cu scuturile, iar la semnalul Profetului, își încoradră arcurile și țintind către evreii aflați pe zidurile cetății, sloboziră săgețile, însoțite de strigătele lor „Allahu ekber!...” Lupta începuse.Față în față două tabere; cea a musulmanilor, a companionilor conduși de Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem, ce luptau pentru răspândirea Islamului, pentru convertirea dușmanului și izbăvirea lor din lad.De cealaltă parte, tabăra evreilor, cei ce erau surzi la sfaturi, ce încercau cu fiecare ocazie să îi trădeze pe musulmani și erau orbi în fața adevărului.Erau roși de invidie, deoarece ultimul profet nu se născuse în cadrul comunității lor și de aceea nu-l acceptaseră, ba mai mult încă din copilărie complotaseră împotriva lui și atentaseră la viața sa.Însă planurile nu le fuseseră încununate de reușită niciodată, căci Profetul se afla sub protecție divină.

Cei 1600 de companioni erau asediați de săgețile a peste zece mii de evrei.Musulmanii se apărau cu scuturile și când prindeau ocazia aruncau săgețile căzute la pământ înapoi asupra dușmanului.Însă unii dintre ei erau răniți.

La un moment dat se apropie cuviincios de Trimisul lui Allah, Hazreti Habbab bin Munzir, ce întrebă; „O Mesager al lui Allah! Fie-mi viața jertfă pentru tine! Nu se poate să ne mutăm tabăra altundeva?” Trimisul lui Allah îl anunță că la lăsarea serii vor schimba locul taberei.Luptătorii musulmani se aflau în bătaia săgeților, care ajungeau până în spatele taberei musulmane.

În acea seară tirul săgeților fu neîntrerupt. Aproximativ cincizeci de companioni fuseseră răniți. La lăsarea serii, Muhammed bin Mesleme primi sarcina de a căuta un loc potrivit pentru așezarea taberei. În urma recomandării sale, tabăra fu mutată în valea Raji, iar răniții fură tratați.

Ziua următoare, companionii veniți în fața cetății Natat luptară până seara. Asediul continuă și în zilele următoare, evreii rămânând în apărare. În acele zile, datorită unei puternice dureri de cap, Trimisul lui Allah nu participă la luptă alături de companionii săi. În prima zi îi cedară stindardul lui Hazreti Ebu Bekir, iar în cea de-a doua zi lui Hazreti Omer. Ambii luptară vitejește în fruntea musulmanilor, însă victoria nu fu posibilă.

În acest răstimp, evreii animați de curaj deschiseră porțile cetății, trecând la atac. Acum lupta se întetise, luptătorii înfruntându-se corp la corp. Aerul răsună de sunete de tekbir, la îndemnul Profetului. În timpul luptei, fratele lui Muhammed bin Mesleme, Mahmud fu martirizat. Înfruntarea continuă în forță până la lăsarea serii.

Ziua următoare, cel mai cunoscut comandant al Hayberului, Merhab, ieși din cetate, îmbrăcat în armură. Era un om puternic precum un uriaș. Până acum nu se găsisese nici un viteaz care să-l înfrunte. Întorcându-se către soldații musulmani se prezentă plin de el; „Eu sunt Merhab, recunoscut pentru curaj și vitejie!” În timp ce se lauda astfel, unul dintre companioni ieși în față și îl înfruntă, strigându-i; „Și eu sunt Amir, cel ce nu se teme să se arunce în toiul luptelor puternice și îngrozitoare”. Uriașul Merhab îl lovi cu toată puterea pe Hazreti Amir, cu sabia sa pe care era scris; „Cel ce va fi lovit, va fi nimicit!...” Hazreti Amir își ridică în grabă scutul. La impactul cu scutul sabia scoase un sunet ce răsună puternic și rămase înfiptă în scut.

Hazreti Amir căutând adăpost la Allahu teala, rosti; „Ya Allah!” și lovi cu sabia picioarele dușmanului îmbrăcate în armură. Sabia lovind în metalul armurii ricoșă în piciorul companionilor și datorită forței îi reteză acestuia artera. Companionii îi săriră imediat în ajutor și îl transportară la tabăra lor, dar Hazreti Amir căzu martir.

Lupta continua în forță. În apropierea înserării, Trimisul lui Allah le propuse celor patru mii de soldați din tribul Gatafan, ce veniseră în ajutorul evreilor, să se întoarcă la casele

lor.Promițându-le, de asemenea, că le va oferi recolta de curmale din Hayber, pe un an.Aceștia refuzară oferta, astfel că Profetul le porunci companionilor să stea de gardă în acea noapte în jurul fortului în care se aflau luptătorii Gatafan.Aceștia intrară în panică temându-se de un atac nocturn al musulmanilor și nu dormiră toată noaptea. În aceeași noapte se auzi o voce; „Țara tribului Gatafan a fost atacată, familiile și averile le-au fost prădate”.Voce repetă aceste cuvinte de trei ori și toți luptătorii Gatafan auziseră înspăimântați.Uyeyne, comandantul lor, cuprins de frică își adună soldații și la revărsatul zorilor, părăsiră hayberul îndreptându-se către pământurile lor.Dimineața, observând dispariția nejustificată a Gatafanilor, evreii fură cuprinși de deznădejde și regret că îi chemaseră în ajutor.

Eroismul lui Hazreti Ali

În acea zi, deși lupta continua în forță, cetatea nu putea fi cucerită.Seara, Trimisul lui Allah le aduse o veste bună; „**Măine voi înmâna steagul unui viteaz ce îi iubește pe Allahu teala și pe Trimisul Său.Allahu teala și Trimisul Său îl iubesc și ei.Allahu teala va împlini victoria prin mâna acestui viteaz!**” Companionii emoționați așteptară cu nerăbdare dimineața.Fiecare spera să primească stindardul și înălța rugi lui Allahu teala.Dimineața se făcu auzită vocea emoționantă a lui Hazreti Bilal-i Habeși rostind chemarea la rugăciune.Companionii fremătau de emoție, cuprinși de o plăcere divină.După împlinirea rugăciunii de dimineață, Trimisul lui Allah se ridică și ceru să-i fie adus steagul.Onorații companioni așteptau în picioare, atenți, cuvintele Profetului.În sfârșit, Mesagerul lui Allah spuse; „**Jur pe Allahu teala, ce L-a onorat pe Muhammed cu profeția, că voi da acest steag unui viteaz ce nu fuge niciodată din fața greutăților**”, după care își roti privirea prin mulțime și întrebă; „**Unde este Ali?**” „Îl dor ochii”, răspunseră companionii, însă Trimisul lui Allah le ceru să îl cheme.În acele zile Hazreti Ali se îmbolnăvisese de ochi, pe care nu îi putea deschide.Fu sprijinit și adus în fața Profetului care se rugă pentru sănătatea sa și umezindu-și degetele cu salivă i le trecu peste ochi.Durerea încetă imediat.Apoi, Trimisul lui Allah se rugă pentru el; „**O Doamne! Ferește-l de chinul frigului și al căldurii**”.După care îl

îmbrăcă cu mâinile sale pe Hazreti Ali în armură, îi încinse la brâu propria sabie și îi dădu steagul alb al Islamului spunându-i; **„Luptă până când Allahu teala îți va oferi victoria.Să nu cumva să dai înapoi!”**

„Fie-mi viața jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! Mă voi lupta cu ei până vor accepta Islamul”, răspunse Hazreti Ali.Atunci Mesagerul lui Allah zise; **„Jur pe Allahu teala că este mai bine pentru tine ca măcar unul dintre ei să fie călăuzit pe calea cea dreaptă cu ajutorul tău, decât dacă ai deține multe cămile roșii pe care le-ai oferi pomană pe calea lui Allahu teala”**.

Hazreti Ali mergea în fruntea companionilor, ținând steagul, către forțul evreilor.Ajuns în apropierea cetății, înfipse stindardul lângă o piatră și observă că poarta fotăreței se deschise, iar evreii năvăliră afară.Aceștia erau cei mai viteji luptători ai Hayberului.Toți erau îmbrăcați în armuri duble.Unul dintre ei se desprinse de grup și se postă în fața lui Hazreti Ali, gata de luptă.Acesta era fratele lui Merhab, Haris, recunoscut pentru curajul său.Atacă cu viteză...Câmpul de luptă răsună de sunetul armurilor.Cu viteza unui fulger Zulfikar lovi și capul lui Haris coborî la pământ.În tot acest timp peste tot se ridicau la cer sunetele tekbir-urilor: „Allahu ekber! Allahu ekber!”

Auzind de moartea fratelui său, Merhab porni în galop, urmat de oamenii din subordinea sa, către câmpul de luptă.Se postă în fața lui Hazreti Ali, îmbrăcat ca și ceilalți în armură dublă.Încins cu două săbii, cu statura sa impunătoare semăna cu un uriaș.Cu voce tunătoare începu să se laude; „Eu sunt Merhab, cel ce mă avânt în mijlocul celei mai violente înfruntări, unde lupt vitejește! Eu îi fac bucățele cu sabia sau sulița până și pe leii cei mai aprigi!...”

Hazreti Ali îi răspunse; „Eu sunt cel pe care mama sa l-a numit Haydar (Leu).Sunt precum un leu înfricoșător! Sunt un viteaz ce te voi răpune dintr-o lovitură!” Merhab, auzind cuvântul Haydar fu cuprins de teamă.Căci nopțile visa că este sfâșiat de un leu.Oare acesta să fie leul visat? Merhab îl atacă pe Hazreti Ali, ce pară loviturăși se apără cu scutul.După care, cu voia lui Allahu teala, îl lovi pe Merhab în cap, cu Zulfikar, astfel încât scutul cu care se apăra Merhab, armura și coiful, cât și capul

acestuia până la ceafă fură despicate în două. Sunetul scos de Zulfikar răsună peste tot Hayberul.

Trimisul lui Allah spuse; „**Bucurați-vă! Victoria Hayberului a fost ușurată**”. Companionii erau entuziasmați de vitejia lui Hazreti Ali și făceau să răsunе cerul scandând „Allahu ekber!”. Lupta continua în forță. Companionii reușiră să ajungă în fața porților, când un evreu lovi scutul lui Hazreti Ali cu sabia. Scutul căzu jos, dar nu era timp să se aplece după el. Evreul care nu dorea să scape această ocazie, luă scutul și se retrase. Măhnit, leul lui Allahu teala își propuse, după ce seceră cu sabia dușmanii din jur, să folosească poarta cetății drept scut. Rostind „**Bismillairrahmanirrahim**”, Hazreti Ali se năpusti asupra porții, pe care o scoase din balamale, cutremurând fortul. Continuă lupta folosind ca scut cu o singură mână această poartă pe care opt-zece viteji nu ar fi putut-o urni din loc.

În față îi ieșiră, pe rând alți șase evrei, cei mai viteji. Însă, Hazreti Ali îi doborî, cu voia lui Allahu teala și împreună cu curajoșii săi camarazi intrară în cetate. Lupta continua acum în interiorul fortului. În scurt timp nu mai rămase nici un viteaz care să-i înfrunte, astfel că Hazreti Ali înfipse steagul islamic pe zidul cetății. Astfel cea mai sigură dintre cetăți, Natat fu cucerită.

Trimisul lui Allah îi sărută ochii lui Hazreti Ali și îi spuse; „**Allahu teala și Trimisul Său sunt mulțumiți de vitejia de care ai dat dovadă**”. La auzul acestor cuvinte Hazreti Ali începu să plângă. „**De ce plângi?**” îl întrebă Profetul. „Fie-mi viața jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! De fericire plâng. Căci Allahu teala și Trimisul Său sunt mulțumiți de mine” răspunse Hazreti Ali. Atunci Profetul Muhammed aleyhisselam îi zise; **Nu doar eu, Gebrail, Mikail și toți îngerii sunt mulțumiți de tine**”.

În acest răstimp patru sute de musulmani, din tribul Devs veniră în ajutorul musulmanilor. Luptele pentru cucerirea celorlalte forturi continuară cu aceeași intensitate. Când toate cele șapte forturi fură cucerite pe rând, evreii fură nevoiți să trimită o delegație pentru a cere pacea. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem acceptă cererea lor și negocieră, fiind de acord cu următoarele condiții:

1.-Nu se va vărsa sângele evreilor ce au luptat cu musulmanii în această înfruntare.

2.-Evreii ce vor părăsi Hayberul, nu își vor putea lua decât copiii și o încărcătură de cămilă de articole casnice.

3.-Toate bunurile mobile și imobile ce rămân, precum; arme ca armuri, săbii, scuturi, arcuri, săgeți; toate articolele de vestimentație în afara celor de pe ei; pânzeturi, aur și alte comori; animalele precum cai, cămile, oi le revin musulmanilor.

4.-Nimic din ceea ce va trebui lăsat musulmanilor nu va fi ascuns sub nici o formă.Cei ce vor ascunde ceva vor fi lipsiți de protecția și siguranța lui Allahu teala și a Trimisului Său...

Kinane bin Rebi, ce nu respectase aceste condiții și își îngropase bunurile fu pedepsit.Bunurile ce fură cucerite erau nenumărate, iar terenurile fertile și grădinile de curmale bogate rămaseră în totalitate armatei musulmane.

Între timp, Gatafanii ce părăsiseră Hayberul se reîntoarseră în ajutorul evreilor.Văzând că Trimisul lui Allah cucerise orașul, spuseră; „O Muhammed! Ne-ai promis recolta de curmale a Hayberului pe un an, dacă îi vom părăsi pe evrei.Noi ne-am respectat partea de înțelegere.Acum așteptăm curmalele!”.Profetul Muhammed aleyhisselam le spuse; „**Cutare munte să fie al vostru**”.Gatafanii amenințară; „atunci ne vom lupta cu voi”.Trimisul lui Allah le răspunse; „**Locul luptei să fie Jenefa**”.Acesta era numele unei regiuni a Gatafanilor, care auzind acesta se retraseră înfricoșați.

Companionii Profetului erau extenuați în urma luptei de la Hayber.Se retraseră pentru odihnă și pentru a-și îngriji răniții.Zeynep, soția lui Sellam bin Mișken, unul dintre evreii de seamă dorea să îl otrăvească pe Profetul Muhammed aleyhisselam.Pentru a-și împlini această josnică dorință, ea tăie o capră pe care o fripse și în a cărei carne adăugă o cantitate însemnată de otravă.După care veni la Mesagerul lui Allah și îi oferi carnea în dar.Trimisul lui Allah acceptă darul și își chemă companionii la masă.Se așezară toți, iar Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem rupse o bucată din pulpă, rosti; „**Bismillahirrahmanirrahim**” și o duse la gură.După ce o mestecă de câteva ori, o scoase imediat din gură și le spuse companionilor; „**O companionii mei! Nu puneți mâna pe carne! Căci mi-a fost revelat că această carne este**

otrăvită”.Companionii își retraseră mâinile imediat, însă Bişr bin Bera, ce mâncase o bucată, se învineți și căzu martir.Gebrail aleyhisselam veni și îi spuse Profetului să i se incizeze carnea dintre omoplați, după care să i se ia sânge (hagemat), pentru a neutraliza efectul otrăvii ce se amestecase cu saliva sa.Apoi îngropară carnea otrăvită.Zeynep fu prinsă și adusă în fața Profetului, care o întrebă de ce a otrăvit carnea acelui animal.Ea își recunoscuse fapta și răpsunse; „Mi-ai ucis tatăl, soțul și unchiul.Mi-am zis; „Dacă este într-adevăr profet, Allah îi va da de știre.De nu, otrava își va face efectul și va muri.Astfel vom scăpa de el.”Companionii se întristară foarte mult la auzul acestor cuvinte și îl întrebă pe Resulullah; „O Trimis al lui Allah ne jertfim viețile pentru tine! Ce să facem cu această femeie? Să o omorâm?”.Însă Trimisul lui Allah ce ierta orice insultă ce i se aducea, iertă și de această dată.Zeynep, văzând mărinimia și bunătatea Profetului, rosti Mărturisirea de credință, devenind musulmană.

Printre prăzile de război și prizonierii de la Hayber se afla și Safiyye, fiica lui Huyey bin Ahtab.Aceasta reveni comandantului suprem al armatei musulmane, ce era Trimisul lui Allah.Acesta o eliberă, iar ea mișcată de acest gest, rosti cu toată inima mărturisirea de credință și îmbrățișă Islamul.Alegerea ei îl bucură mult pe Profet, care se căsători cu Hazretei Safiyye.Astfel ea deveni mama musulmanilor.Nunta avu loc la Sehba, unde se serviră curmale și pepene galben.

Hazreti Safiyye avea o vânătaie la un ochi.Întrebată fiind ce este acel semn, ea răspunse; „Într-o noapte am visat că luna a coborât de pe cer și mi-a coborât la piept.Când i-am povestit visul soțului meu, Kinane, acesta m-a lovit peste ochi, spunându-mi; „Tu nutrești să devii soția acestui conducător arab ce ne atacă!” și după cum vedeți mi s-a învinețit.

După victoria de la Hayber, evreii îi propuseră Trimisului lui Allah; „O Muhammed! Noi vom părăsi Hayberul.Însă suntem pricepuți în agricultură și cunoaștem bine îngrijirea și lucrul pe câmp și în grădini.Dacă dorești, închiriază-ne nouă aceste pământuri fertile.Le vom lucra și îți vom oferi jumătate din recoltă!”Mesagerul lui Allah și companionii săi nu aveau timp să lucreze pământul, căci prioritatea lor era răspândirea Islamului și lupta pe calea lui Allahu teala.Astfel că Trimisul lui Allah

acceptă mulțumit propunerea lor cu condiția să le poată cere să părăsească acele locuri când dorește. Evreii acceptară și începură imediat să lucreze pământurile Hayberului.

Trimisul lui Allah și companionii săi se întoarseră victorioși în Medina. Aici fură întâmpinați de o nouă bucurie, companionii ce emigraseră în Abisinia veniseră în Medina sub conducerea lui Gea`fer bin Ebi Talib. Trimisul lui Allah îl sărută pe Hazreti Gea`fer pe frunte și îl îmbrățișă spunându-i; „**Nu știi de ce să mă bucur mai mult, de cucerirea Hayberului, sau de venirea lui Gea`fer. Voi ați emigrat de două ori. Atât în Abisinia, cât și în patria mea**”.

Prăzile de război au fost împărțite între companionii ce au luat parte la tratatul de la Hudeybiye, cei ce au participat la lupta de la Hayber, companionii ce au emigrat din Abisinia și tribul Devs ce luaseră parte la cucerire.

În urma cuceririi Hayberului toți evreii din peninsula arabică se aflau în subordinea Profetului sallallahu aleyhi ve sellem, astfel că nu se mai puteau alia cu politeiștii. De asemenea triburile și statele din zonă înțeleseră după cucerirea Hayberului, ce părea de neînvins, că Statul Islamic reprezenta o mare putere și le inspira teamă și respect. Odată cu victoria de la Hayber, politeiștii mecani fură cuprinși de tristețe și îngrijorare. De asemenea în urma victoriei, nenumărate triburi mici sau mari veniră la Medina pentru a se converti și fură onorați să devină companionii ai Profetului. Printre aceștia se afla chiar și tribul Gatafan... În cazul triburilor care se împotriveau s-a folosit forța și au fost luate în subordine.

EXPEDIȚIA UMRET-UL-KAZA

Trecuse un an de la cucerirea Hayberului. Cu o lună înaintea Sărbătorii Sacrificiului, Trimisul lui Allah le porunci companionilor săi să se pregătească pentru pelerinajul mic (umre). La acest pelerinaj luau parte toți cei ce s-au aflat la Hudeybiye și cei ce au participat la legământul de fidelitate, în afara celor ce decedaseră. Astfel că se pregătiră 2000 de companionii. De asemenea fură pregătite șaptezeci de cămile pentru sacrificiu, iar Najiye bin Jundub, împreună cu patru prieteni fură însărcinați cu îngrijirea și hrănirea lor până la Mecca. Trimisul lui Allah îl numi pe Muhammed bin Mesleme în fruntea a 100 de

călăreți care au aveau sarcina de a merge înainte pentru a duce armuri, sulite și săbii, căci nu se puteau încrede în politeiști. Astfel în cazul unui atac, musulmanii s-ar fi folosit de aceste arme. Unii dintre companioni spuseră; „O Trimis al lui Allah! Conform tratatului de pace de la Hudeybiye, trebuia să venim în pelerinajul mic, doar cu săbiile în teacă!” Trimisul lui Allah le răspunse; **„Nu vom intra cu aceste arme în sanctuar și nici lângă Qureiși. Însă le vom avea aproape, în cazul unui atac din partea lor”**.

De această dată, în Medina fu lăsat ca locțiitor, Ebu Zerr-il-Gîfari. Conform unor altei relatări ar fi fost lăsat Ebu Ruhm-ul-Gîfari. Plini de emoție cei două mii de companioni porniră la drum către Mecca, pentru a-și revedea casele, căminele părăsite de ani de zile pe calea lui Allahu teala și de dragul Trimisului lui Allah... Vor vizita Kaaba cea minunată, către care se întorceau la fiecare timp de rugăciune. Își vor revedea rudele musulmane, care nu puteau veni în Medina, conform tratatului. Le vor arăta idolatriilor, ce îi torturaseră și îi făcuseră să plângă cu lacrimi de sânge și le martirizaseră frații ani de-a rândul, pentru a se închina idolilor lor, onoarea și demnitatea Islamului. Poate că văzând acestea, inima idolatriilor va primi dragostea pentru Islam și se vor converti!...

Companionii rămași în Medina îi însoțiră până la dealul Veda în strigăte de tekbir, după care făcură calea întoarsă...

Ajunși în zona Zuhuleyfe, la o distanță de zece kilometri de Medina, Profetul, urmat de companioni, îmbrăcară ihram-urile. Toți îmbrăcați în alb, începură călătoria pentru pelerinajul mic. Aerul vuia de vocile lor; **„Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk! Lebbeyk! La șerike leke lebbeyk! Innel hamde ven-ni`mete leke vel-mulke, la șerike lek.”** Pe toată durata călătoriei, musulmanii îl preaslăviră pe Allahu teala, îi aduseră mulțumiri și înălțară rugi.

La apropierea lui Muhammed bin Mesleme și a camarazilor săi de Mecca, fură observați de idolatrii Qureiși. Aceștia se apropiară temători și întrebară; „Ce înseamnă asta?” de parcă ar fi vrut să zică; „așa ne-am înțeles anul trecut?”. Muhammed bin Mesleme îi răspunse; „Aceștia sunt călăreții Trimisului lui Allahu teala... Cu voia lui Allahu teala, mâine va ajunge și el aici!...” Înfricoșați politeiștii se întoarseră în Mecca pentru a

duce vestea. Idolatrii mecani spuseră; „Jurăm că noi am respectat înțelegerea. De ce s-ar lupta Muhammed cu noi?...” Imediat formară un grup pe care îl trimiseră la Profet, pentru o întrevedere.

În acest răstimp, Profetul Muhammed ajunsese împreună cu companionii în locul numit Batn-i Ye`jej de unde puteau vedea Mecca. Lăsară în acest loc toate armele în afara săbiilor pe care le aveau la brâu. Și însărcinară două sute de companioni pentru paza armelor.

După finalizarea pregătirilor, grupul qureiș ceru permisiunea de a-l vedea pe Profet. Ajunși în fața sa, aceștia spuseră; „O Muhammed! De la semnarea tratatului de la Hudeybiye, nu ne-am făcut răspunzători de vreo trădare. Cu toate acestea, vei intra în Mecca, în cadrul comunității tale, cu aceste arme? Deși, înțelegerea dintre noi prevedea să nu aveți asupra voastră decât săbiile din teacă!...” Trimisul lui Allah le răspunse; „**Sunt recunoscut încă din copilărie pentru loialitatea mea și respectarea cuvântului dat. Nu vom intra în Mecca cu alte arme, în afara săbiilor noastre din teacă. Însă vreau să am armele în apropiere**”. Qureișii înțeleseră că vestea pe care o primiseră era total diferită de ceea ce se întâmpla de fapt și spunându-i Profetului; „Muhammed, într-adevăr ai fost întotdeauna loial și bun. Asta și este demn de tine” se întoarseră. Le explicară situația și politeiștilor din Mecca, ce se liniștiră.

Personalitățile qureișe roși de invidie și ură părăsiră orașul retrăgându-se în munți, nedorind să asiste la momentele de fericire ale Trimisului lui Allah și ale companionilor săi.

Mesagerul lui Allah trimise cămilele însemnate pentru sacrificare în locul numit Zituva. Apoi porni împreună cu companionii săi către pământul sfânt al Meccăi. Profetul, călare pe cămila sa Kusva era înconjurat de companionii săi, precum un soare ce acoperă cu lumina sa orbitoare, strălucirea stelelor. O Doamne! Câtă frumusețe! Ce priveliște splendidă!... Pe buzele tuturor tekbir; „**Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk! Lebbeyk! La șerike leke Lebbeyk!...**”, iar în inimile lor dragostea pentru Allahu teala și pentru Trimisul Său. Pas cu pas se apropiau de Kaaba cea minunată. Emoția creștea cu fiecare pas, erau extrem de mișcați. Vocile lor rostind telbiye

(Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk!...) răsunau în toată Mecca. Politeiștii, martori ai acestei splendide priveliști, simțeau o căldură și o afecțiune ce le cuprindea tot corpul. În inimile multora dintre ei dragostea pentru Islam se cuibărise. În sfârșit, Profetul Muhammed aleyhissalam învinsese...

Iată, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem împreună cu onorații săi companioni pătrundeau în orașul sfânt. Hazreti Abdullah bin Revaha înainta ținând căpăstrul cămilei Profetului. Unii dintre politeiști, femeile și copiii așteptau la Dar-un-Nedve pentru a-i vedea pe Profet și pe companionii săi. În timp ce înaintau, versurile lui Abdullah bin Revaha, le loveau creierile precum barosul și își făceau loc în sufletele lor.

Hazreti Omer deranjat, dori să îl avertizeze spunându-i; „O Ibn-i Revaha! Cum poți recita versuri în prezența Profetului și în Mecca cea sfântă?”, dar Trimisul lui Allah interveni; „O Omer! **Nu-l împiedica. Jur pe Allahu teala că vorbele sale sunt mai eficiente asupra Qureișilor decât o ploaie de săgeți. O Ibn-i Revaha continuă**”. După puțin timp, Trimisul lui Allah întorcându-se către Abdullah bin Revaha îi spuse;

„**Spune! Nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala! El este Unicul! El este cel își împlinește promisiunea! Cel ce îl ajută pe robul Său! Cel ce le dă putere luptătorilor Săi! Și cel ce înfrânge triburile aliate!**” Astfel Abdullah bin Revaha începu să recite, urmat de musulmani;

**„ Nu există altă divinitate,
În afara lui Allahu teala!
Nu are asociat,
La ilahe illallah!**

**El îi întărește
Pe soldații musulmani!
Și tot El îi nimicește
Pe necredincioși și-i risipește!”**

La intrarea în sanctuarul de la Kabba, Trimisul lui Allah își desfăcu umărul drept. Frumusețea pielii sale binecuvântate îi încânta pe cei ce îl priveau. Apoi rosti; „**Allahu teala să îi judece cu milă pe acei viteji ce se vor arăta astăzi puternici și viguroși, acestei comunități idolatre!**” În urma cuvintelor Profetului, companionii își dezveliră umărul drept și înconjurară

Kaaba de trei ori, mergând rapid și impunător.Își încetiniră mersul între Rukn-i Yemani și colțul Hager-ul-esved.Trimisul lui Allah și companionii săi se apropie în drumul său de Hager-ul-esved și o sărută, ori își deschid mâinile și le îndreaptă către ea, din depărtare.

Necredincioșii urmăreau de pe margine, uimiți, mersul impunător și maiestuos al musulmanilor.Căci ceea ce li se spusese lor, de când musulmanii plecaseră către Medina, era faptul că aceștia sunt slabi și bolnavi.Iar acum erau martorii contrariului, astfel că uimirea lor creștea.

Ultimele patru înconjururi fură efectuate lent cu pași rari.După tavaf (înconjurarea Kaabei) împliniră două unități de rugăciune la Makam-i Ibrahim, urmate de ritualul sa`y, efectuat de șapte ori între dealurile Safa și Merve.După sacrificarea animalelor, Profetul Muhammed își tăie părul, ce fu imediat adunat de companionii.Aceștia la rândul lor își scurtară părul.Astfel visul pe care Trimisul lui Allah îl avusese cu un an înainte, se împlinise.

După împlinirea pelerinajului mic, la ora prânzului, Mesagerul lui Allah îi ceru lui Hazreti Bilal Habeși să rostească chemarea la rugăciune în sanctuarul de la Kaaba.Acesta împlini imediat porunca Profetului.Mecca se cutremură.Companionii ascultau chemarea la rugăciune, supuși și repetau cu voce joasă.Preaiubitul profet al lui Allahu teala conduse rugăciunea de amiază.Această rugăciune împlinită în grup avu un efect neașteptat în inimile idolatrilor.

La Ebtah se ridicase un cort din piele pentru Trimiul lui Allah, unde locui trei zile împreună cu companionii săi ce își ridicaseră corturi în împrejurime.Pentru fiecare timp de rugăciune mergeau la Kaaba, unde împlineau rugăciunea în grup.Între timp își vizitau rudele.Exemplificând prin propriul comportament frumusețea caracterului dăruită de Islam.Aceștia nu își puteau ascunde admirația față de comportamentul ales al musulmanilor.Pe perioada acestor trei zile, Mecca părea că fusese cucerită din interior, din inimă.

Cele trei zile se împliniră...Veni timpul despărțirii.Seara, când Trimisul lui Allah spuse; „**nici unul din musulmanii veniți pentru pelerinaj, nu va înnopta în Mecca, ci va ieși la drum!**”, toți companionii se pregătiră și porniră către Medina...

BĂTĂLIA DE LA MUTA

În timp cese aflau în pelerinaj la Mecca, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse lui Velid bin Velid, unul dintre companionii săi; **„Unde este Halid? Nu se poate ca cineva ca el să nu cunoască, să nu știe Islamul.Cât de bine ar fi fost dacă și-ar fi folosit toate eforturile și vitejia în ajutorul musulmanilor, luptând împotriva dușmanilor.L-am fi apreciat și l-am fi iubit”** Velid bin Velid îi scria din când în când scrisori fratelui său mai mare în care îl impulsiona să accepte Islamul.Aducându-i la cunoștință și spusele Profetului, înclinarea sa către acceptarea Islamului crescua.Companionii ce participaseră la pelerinaj se întorseseră în Medina.Zilele trecuseră și erau în cel de-al optulea an după emigrare.Halid bin Velid era extrem de entuziasmat, nemaiputând sta locului și dorindu-și să ajungă în Medina.Ardea de dorința de a cădea în genunchi în fața Trimisului lui Allah și de a primi onoarea de a deveni musulman.El însuși relatează:

„Allahu teala mi-a dăruit dragostea și afecțiunea față de Profetul nostru.Mi-a cuibărit în inimă dragostea pentru Islam.M-a adus în stadiul de a fi capabil să separ binele de rău.Mi-am spus; „Eu am luat parte la toate luptele împotriva lui Muhammed aleyhisselam.Însă la finele fiecărui război simțeam că fac ceva greșit și că într-o zi el ne va cuceri cu siguranță.Eram de asemenea comandantul călăreților dușmani și la venirea Profetului la Hudeybiye.La Usfan m-am apropiat și m-am arătat lor.Trimisul lui Allah își conducea oamenii în rugăciunea de prânz, foarte sigur pe el.Am vrut să-i atacăm pe neașteptate, dar nu a fost posibil.Așa a fost mai bine.Cred că Trimisul lui Allah a înțeles gândurile noastre căci la rugăciunea de după-amiază și-a luat măsuri de precauție.

Această situație m-a marcat profund.Mi-am zis că este probabil protejat de Allah.Ne-am despărțit.Pe când eram cufundat în diferite gânduri, nu m-am arătat lui Muhammed aleyhisselam în timpul pelerinajului său la Mecca.A venit împreună cu fratele meu Velid, dar nu m-au găsit.Fratele meu mi-a lăsat o scrisoare în care scria următoarele: „Bismillairrahmanirrahim! După mulțumiri și slavă aduse lui Allahu teala și laude și pace Trimisului Său, îți spun că nu găsesc nimic mai surprinzător

decât plecarea ta și evitarea Islamului. Cu toate că poți înțelege și singur că drumul tău este greșit. De ce nu îți folosești mintea? Ce ciudat este să cunoști o religie precum Islamul, dar să nu o înțelegi! Profetul nostru m-a întrebat de tine. Își dorește să cunoști Islamul și să îți folosești vitejia și eforturile în beneficiul musulmanilor, în lupta contra dușmanului. O frate! Ai pierdut multe ocazii, nu mai pierde timpul!”

Când îmi parveni scrisoarea fratelui meu, dorința-mi de a deveni musulman crescuse. Eram nerăbdător să plec. Vorbele Trimisului lui Allah mă bucuraseră mult. În acea noapte am visat că treceam dintr-un loc arid și istovitor precum un deșert, într-un loc deschis, întins și verde. Am hotărât ca la sosirea mea în Medina să îi cer lui Hazreti Ebu Bekir să îmi tâlmăcească acest vis.

În timp ce mă pregăteam de plecare, mă gândeam; „Oare cine îmi va fi prieten pe drum, într-acolo?” Atunci, l-am întâlnit pe Safva bin Umeyye. l-am explicat situația, dar el m-a refuzat. Apoi m-am întâlnit cu Ikrima bin Ebu Jehl. M-a refuzat și el, astfel că am mers acasă și încercând am mers la Osman bin Talha. l-am povestit și acestuia că vreau să merg la Trimisul lui Allah pentru a accepta islamul și îmi doresc ca el să mă însoțească. A acceptat fără ezitanțe și a doua zi dimineață la ivirea zorilor am pornit la drum. Ne-am întâlnit cu Amr bin As la Hadde, care mergea de asemenea la Medina, pentru a se converti.

Am ajuns în Medina/m-am îmbrăcat cu cele mai frumoase haine pe care le aveam și am plecat să mă prezint Profetului. Fratele meu, Velid îmi spuse; „Grăbește-te. Căci Trimisului lui Allah i s-a adus la cunoștință venirea voastră. S-a bucurat foarte tare. Iar acum vă așteaptă”. Am plecat în grabă către acel mareț profet. Zâmbea. l-am salutat și i-am spus; „Mărturisesc că nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala și că tu ești Trimisul Său”. **„Slavă lui Allahu teala, Cel ce te-a călăuzit pe calea cea dreaptă”** a rostit Mesagerul lui Allah. l-am rugat să se roage lui Allahu teala pentru iertarea păcatelor mele. **„Islamul șterge păcatele săvârșite înaintea sa”** mi-a răspuns Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Ceilalți doi prieteni ai mei deveniră de asemenea musulmani.

Astfel acești trei viteji, dintre cei mai bravi mecani, ce nu se dădeau în lături de a-și risca viețile pentru a-și atinge scopul,

fură onorați de a-i deveni companioni Profetului Muhammed aleyhisselam. De acum înainte vor lupta cu toate forțele pentru a nimici necredința. Companionii Profetului erau foarte bucuroși de convertirea lor și își exprimau fericirea strigând; „Allahu ekber!”.

În decursul celui de-al optulea an după emigrare, Profetul Muhammed trimise din nou solii diferitelor triburi și state, pentru răspândirea Islamului. Răspunsul unora dintre aceștia fu pozitiv, însă Hazreti Haris bin Umeyr, ce fusese trimis ca ambasador guvernatorului din Busra, fu prind de soldații creștini în satul Mute, în provincia Belka din vechea Sirie. Fu dus la guvernatorul Șamului, Șurahbil bin Amr. Care porunci să fie ucis mișelește, deși Hazreti Haris era un ambasador.

Această veste îl întristă pe Profet și le ceru companionilor să se adune imediat. La porunca Profetului, companionii își luară rămas bun de la familii și se îndreptară în grabă către comandamentul aflat la Jurf. După împlinirea rugăciunii de amiază, Trimisul lui Allah li se adresă; **„Îl numesc comandant al acestor oameni ce vor ieși la luptă, pe Zeyd bin Harise! Dacă acesta va cădea martir, îi va lua locul Ja`fer bin Ebi Talib. Dacă și acesta va cădea martir va fi înlocuit de Abdullah bin Revaha. Și dacă acesta va fi și el martir, musulmanii să aleagă dintre ei pe cineva potrivit, pe care să îl numească comandant!”** Înțelegând din spusele Profetului că cei sus-numiți vor cădea martiri, începură să plângă și îi spuseră Profetului; „O Trimis al lui Allah! Ce bine era dacă ar fi putut rămâne în viață și am fi beneficiat de ei”. Trimisul lui Allah tăcu.

Bineînțeles că aceste cuvinte fură auzite și de Hazreti Zeyd, Ja`fer și Abdullah ce fură cuprinși de o mare bucurie. Căci cea mai mare dorință a lor era să cadă martiri pe calea lui Allahu teala. Auziseră cu urechile lor vestea cea bună. Luptătorii își terminaseră pregătirile și își așteptau comandantul. Profetul Muhammed îi înmână steagul alb al Islamului lui Hazreti Zeyd bin Harise și îi porunci să meargă până la locul martiriului lui Hazreti Haris bin Umeyr, în care să propovăduiască Islamul. În cazul unui refuz se va porni la asalt împotriva dușmanului.

Luându-și rămas bun de la prietenii săi, Abdullah bin Revaha plânse. Prietenii îl întrebară motivul lacrimilor sale. Abdullah bin Revaha, poet fiind le răpsunse cu următoarele versuri;

*„Nu e dragostea pentru această lume
Motivul lacrimilor mele,
Pe Allah,
Și nici dorul de voi nu e*

*„Să știți fără îndoială,
că nu va fi dintre voi
Nimeni care,
să nu treacă prin lad...*

*Motivul este un verset
Din Coranul cel Sfânt
Unde Allahu teala
Ne spune așa:*

*Am auzit când a rostit
Resulullah acest verset,
Dacă voi ajunge în lad,
Cum voi putea îndura!”*

Atunci, prietenii săi se rugară pentru el, spunând; „Allahu teala să te așeze în rândul robilor săi iubiți, să fii printre cei dreptcredincioși!”. Abdullah bin Revaha adăugă; „Însă eu mă rog lui Allahu teala pentru iertarea păcatelor. Și de asemenea îmi doresc să fiu martirizat printr-o lovitură de sabie ce face sângele să țâșnească, sau printr-o lovitură de sulită ce îți arde măruntaiele!... În timp ce armata se pregătea de plecare, Abdullah bin Revaha veni la Trimisul lui Allah și îi zise; „O Mesager al lui Allah! Îmi poți da un sfat pe care să îl țin minte mereu?” Trimisul lui Allah îi răspunse; „**Mâine vei ajunge într-o țară în care se împlinesc puține prosternări către Allahu teala. Acolo, înmulțește-ți rugăciunile și prosternările**”. Abdullah bin Revaha continuă; „O Trimis al lui Allah! Îmi puteți oferi mai multe sfaturi?”. Atunci Mesagerul lui Allah adăugă; „**Pomenește-l mereu pe Allahu teala! Căci pomenirea lui Allahu teala te va ajuta să ajungi unde vrei**”.

Armata musulmană cu un efectiv de 3000 de soldați porni la drum, scandând ; „Allahu ekber! Allahu ekber!” Preiubitul nostru profet împreună cu companionii rămași în Medina îi însoțiră până la dealul Veda. Aici, Mesagerul lui Allah le ținu o cuvântare;

„Vă sfătuiesc să urmați poruncile lui Allahu teala și să vă feriți de cele ce vă sunt interzise și să fiți buni cu musulmanii de lângă voi. Luptați pe calea lui Allahu teala, pomenindu-l numele. Fiți dreți în împărțirea prăzii de

război și nu vă încălcați cuvântul dat. Nu omorâți copiii.Veți întâlni acolo, în bisericile creștine, oameni ce nu s-au alăturat celorlalți, ci își petrec timpul cu acte de credință.Feriți-vă să le faceți vreun rău! În afara acestora, veți întâlni și oameni răi care îl urmează pe şeytan (diavol), acestora tăiați-le capetele. Să nu uciideți femeile și bătrânii! Nu tăiați și nu incendiați copacii și casele!”

Iar comandantului armatei, Zeyd bin harise îi spuse; „Când te vei întâlni cu dușmanul, dintre idolatrii, cheamă-l la una dintre cele trei chestiuni!...(Dacă vor deveni musulmani) cheamă-i să emigreze în Medina, patria muhajirilor! Explică-le că de vor accepta invitația ta și vor veni în Medina, vor avea aceleași drepturi pe care le au muhajirii și vor fi responsabili de aceleași îndatoriri de care se fac răspunzători și muhajirii.De vor accepta Islamul, însă vor prefera să rămână în locul lor de baștină, vor fi tratați precum musulmanii arabi nomazi și se vor supune aceleiași judecăți divine și nu vor primi nimic din prăzile de război, acestea fiind repartizate celor ce luptă alături de musulmani!

De nu vor accepta Islamul, cheamă-i să dea capitație (taxă plătită de non-musulmani în țările islamice)! Nu te atinge de cei acceptă plata taxei! Însă de vor refuza, încrede-te în Allahu teala și luptă împotriva lor!...”

După aceste sfaturi, luptătorii își luară rămas bun și scandând „Allahu ekber!” porniră la drum.Cei rămași în urmă le făceau cu mâna și se rugau pentru ei; „Allahu teala să vă ferească de orice pericol și să vă readucă acasă sănătoși...”Ochii bătrânilor îi priviră cu jind până se pierdură la orizont....

Stindardul alb al Islamului flutura în mâna lui Zeyd bin Harise, iar luptătorii se îndreptau către necunoscut, într-o călătorie lungă, în slujba religiei lui Allahu teala.Călătoria decurgea în pace și voie bună.Luptătorii se grăbeau să înfrunte dușmanul cât mai repede.Dintre cei ce își doreau martirul, cel mai dornic era Abdullah bin Revaha.Zeyd bin Erkam relatează:

„Eu eram un orfan ce crescusem educat de Abdullah bin revaha.În campania Mute mă urcase și pe mine pe spinarea cămillei sale.Noaptea, în timpul călătoriei, Abdullah bin Revaha rosti următoarele:

„ O cămila mea! De mă vei duce la fântâna din deșert și de acolo încă patru popasuri, nu te voi mai obosi într-o altă călătorie. Mai târziu vei rămâne fără stăpân, ai grijă. Nu cred că mă voi mai întoarce acasă. Sper ca în această luptă să cad martir. La ultimul popas, m-au întrecut dreptcredincioșii. O fiul lui Revaha, până și cei mai apropiați. Au trecut rupând legăturile de rudenie și lăsându-te în voia lui Allahu teala. Nu mă mai gândesc de acum, ce averi am? Nu mă mai interesează copacii și curmalii!”

Auzindu-l am început să plâng. Abdullah bin Revaha mă atinse cu biciul și îmi spuse; „Ei năzdrăvanule! Ce ai? Cu ce te deranjează dacă spun asta? Dacă Allahu teala îmi va hărăzi martiriul, te vei întoarce pe această cămilă și îți vei găsi locul. Eu în schimb voi scăpa de toate grijile, supărările, problemele acestei lumi și îmi voi găsi pacea”. Apoi coborî de pe cămilă și împlini două unități de rugăciune, după care se rugă îndelung. „Ei copile!” mi se adresă el din nou. I-am răspuns și atunci îmi zise; „Cu voia lui Allahu teala, de această dată îmi va fi scris martiriul!”

În timp ce vitejii companioni se apropiau de Siria, Șurahbil bin Amr, guvernatorul vechii Sirii fusese deja informat de apropierea armatei musulmane. Acesta îl anunță imediat pe Herculius, care îi trimise în ajutor un număr mare de soldați. Șurahbil se liniști în urma acestui ajutor, căci conform informațiilor sale, armata musulmană era formată doar din treiszeci mii de oameni. Pe când armata sa trecea de o sută de mii de soldați, iar armele le erau nenumărate.

În timp ce musulmanii ajunseră la Muan, pe teritoriul sirian, aflară că armata bizantină cu un efectiv de o sută de mii de oameni le vine în întâmpinare. Poposiră acolo timp de două nopți. Zeyd bin Harise, comandantul își convocă prietenii pentru a-i informa și a le cere părerea în legătură cu modul de acțiune asupra armatei bizantine. Unii dintre companioni propuseră; „Să evităm înfruntarea cu bizantinii și să le atacăm țara pe nepregătite. Le luăm oamenii prizonieri, după care ne întoarcem la Medina”. Alți companioni veniră cu o altă propunere; „Să-i scriem o scrisoare trimisului lui Allah în acre să îl informăm despre numărul dușmanilor și să îi cerem să ne trimită întăriri

sau indicații”.În timp ce hotărâseră că cea de-a doua variantă ar fi mai potrivită, Hazreti Abdullah bin Revaha luă cuvântul; „O voi oamenii mei, de ce oare șovăiți? Nu am venit la război pentru a cădea martiri?Nu am luptat niciodată cu dușmanul pentru că eram mulți, ci am luptat ca niște lei cu puterea credinței pe care ne-a dat-o Allahu teala.Mergeți și luptați, cu siguranță va fi bine.Căci rezultatul va fi ori victorie, ori martiriu.Pe Allahu teala în ziua luptei de la bedr aveam doi cai, iar la Uhud doar unul și foarte puține arme.Dacă ne-a fost scrisă victoria în această luptă, oricum ea ne-a fost promisă de Allahu teala și Profet. Allahu teala nu-și încalcă promisiunea.Așa că dreptcredincioși, mergeți tot înainte.Dacă ne este scris să cădem martiri, ne vom alătura fraților noștri căzuți, în Paradis”

Cuvintele lui Hazreti Abdullah bin Revaha îi încurajară pe musulmani și aprobându-l, hotărâră să lupte până vor cădea martiri.

Ajunși în satul Mute, musulmanii veniră față în față cu armata bizantină.Soldații dușmani erau peste tot.Cele două tabere se aflau față în față; de o parte armata musulmană ce venise din Medina în Șam, în număr de 3000 de persoane, pentru a răspândi religia lui Allahu teala, iar de cealaltă parte o armată de 1000 de necredincioși, ce se adunaseră pentru a nimici Islamul...Aparent, exista un dezechilibru de forțe de necomparat.Căci unui musulman îi reveneau mai mult de treizeci de bizantini.

Fiecare tabără se pregăti pentru luptă.În acest timp, conform poruncii Trimisului lui Allah, o comisie a armatei musulmane înaintă către tabăra armatei bizantine.Aceștia le propuseră bizantinilor să accepte Islamul, sau să plătească capitație.Însă ambele propuneri fură refuzate.Nu mai era timp de pierdut.Hazreti Zeyd bin Harise, cu stindardul alb în mână, dădu comanda de atac.Luptătorii musulmani, ce așteptau acest semn, țâșniră toți precum săgețile, strigând la unison; „Allahu ekber!”.Își scoaseră săbiile precum fulgerele și se năpustiră asupra dușmanului ca o furtună...Nechezatul cailor, zdrăngănitul săbiilor, pomenirile lui Allahu teala și strigătele celor loviți se ridicau , încă de la începutul luptei, câmpul

devenise un lac de sânge.Vitejii companioni retezau cu fiecare lovitură de sabie ori o mână, ori un picior.

Purtând în mână steagul alb al Profetului, Zeyd bin Harise lupta în mijlocul dușmanilor, strigând; „**Allah Allah**”.Își deschidea drumul cu lovituri de sabie, făcându-și dușmanii să regrete că l-au înfruntat.Văzându-și comandantul luptând vitejește, musulmanii prindeau curaj și nu rămâneau cu nimic mai prejos, luptând fiecare cu câte treizeci de dușmani.La un moment dat, câteva sulite deodată fură înfipse în pieptul lui Hazreti Zeyd.Acestea fură urmate de alte câteva sulite, ciuruindu-i corpul.Astfel că Hazreti Zeyd căzu la pământ și primi mult așteptatul martiriu.

Hazreti Ja`fer, ce îl urmărea pe Hazreti Zeyd, prinse imediat steagul înainte de a cădea la pământ.Luptătorii musulmani se înflăcărară, văzându-și steagul fluturând.Hazreti Ja`fer lupta la fel de eroid ca și predecesorul său, Hazreti Zeyd.În timp ce lupta cu dușmanul, încerca să își și încurajeze camarazii.Pe când lupta vitejește, uitând de sine, Hazreti Ja`fer înaintă destul de mult.Astfel că se lupta de unul singur în mijlocul bizantinilor.Însă nu trecu mult și înțelese că nu mai avea cale de întoarcere.Își spuse; „Datoria mea este să nimicesc toți necredincioșii ce îmi ies în cale!” și pomenindu-l fără încetare pe Allahu teala, lupta cu toate puterile.Deodată un soldat dușman îi reteză mâna dreaptă cu sabia.Hazreti Ja`fer prinse cu mâna stângă stindardul până să ajungă la pământ.După care îl ridică și îl flutură.O nouă lovitură de sabie...De această dată îi fu retezată mâna stângă.Hazreti Ja`fer prinse steagul cu brațele tăiate, sprijinindu-l de piept și fluturându-l.Însă loviturile puternice de sabie ce veneau una după alta îi aduseră martiriul mult dorit...Pe corpul său se puteau observa mai mult de nouăzeci de răni de sabie și sulite.

Văzând că le fusese martirizat comandantul, musulmanii luară în grabă steagul și îl duseră lui Hazreti Abdullah bin Revaha.Și acesta, de asemenea, flutură stindardul și atacă dușmanul în forță.În timp ce asalta rândurile dușmane, spunea:

„O sufletul meu, bineînțeles că îmi vei da ascultare.Azi voi cădea martir, am jurat-o în această luptă.Ori vei accepta de bună-voie, ori te voi constrânge eu să accepți.Dacă nu vei muri în această luptă, spune-mi, oare nu vei muri niciodată? Dacă

vei face precum Ja`fer bin Ebi Talib și Zeyd bin Harise, vei face bine.Ei au căzut martiri, o suflet al meu, nu te da în lături.Vei regreta apoi, vei fi nefericit, haide avântă-te”.

Hazrtei abduallah se prinse într-o luptă crâncenă în timp ce în jurul său câmpul de bătălie răsună de tekbir; „Allahu ekber!” La un moment dat o lovitură de sabie îi tăie un deget, ce rămase atârnat de mână.Acest binecuvântat comandant ce ardea de focul afecțiunii sale pentru Allahu teala și pentru Trimisul Său, coborî în grabă de pe cal și luându-și degetul ce îl împiedica să lupte, sub picior îl smulse și îl rupse, spunând; „Nu ești tu oare, decât un deget rănit? Și oricum ai fost rănit pe calea lui Allahu teala!” Apoi sări cu viteza fulgerului pe spinarea calului și continuă lupta cu aceeași putere.Însă la un moment dat începu să își reproșeze că nu atinsese gradul de martir, deși luptase atât...Asaltă dușmanul în mod repetat, când într-un final o lovitură de sulită îl doborî la pământ.Căzu martir în lupta pe calea lui Allahu teala și a Profetului Său, iar sufletul său binecuvântat zbură către Paradis...

În acel moment, Ebu`l-Yusr Ka`b bin Umeyr, ce lupta alături de Hazrtei Abdullah preluă steagul și încercă să îl fluture.

Trecându-și privirea peste companioni, căută pe cineva mai în vârstă și înțelept.Zărindu-l pe Sabit bin Ekrem, îi înmână acestuia steagul.Acesta înfipse steagul în fața musulmanilor și le spuse; „O frații mei! Alegeți degrabă un comandant și urmașii”.Companionii îi răspunseră; „Te alegem pe tine”, însă Hazreti Sabit nu acceptă.Și îl propuse pe Hazrtei Halid bin Velid, căruia îi spuse; „Ei, Ebu Suleyman! Ia tu steagul!” Plin de modestie, Hazrtei Halid bin Velid răspunse; „Nu pot accepta steagul! Tu ești mai potrivit decât mine pentru asta.Ești mai în vârstă și ai luptat alături de Trimisul lui Allah în lupta de la Bedr!...”

Însă timpul era prețios, iar companiile din jurul lor erau nevoiți să lupte din greu pentru a ține piept celor o sută de mii de dușmani. Astfel că Hazreti Sabit luă din nou cuvântul; „O Halid! Ia degrabă steagul sfânt al profetului! Jur pe Allahu teala că îl luasem cu scopul de a ți-l înmâna.Tu cunoști mai bine decât mine strategia de luptă!”, după care întorcându-se către ceilalți musulmani, adugă; „Fraților, care vă este părerea în legătura cu alegerea lui Halid drept comandant?”.Aceștia răspunseră în cor; „L-am ales pe Halid comandant”

Hazrtei Halid primi stindardul Islamului, pe care îl sărută cu un mare respect. Apoi se aruncă pe spinarea calului și se avântă în luptă cu îndârjire și măreție.

Curajoșii companioni își urmau de această dată noul comandant în luptă, cu aceeași pricepere și curaj, spulberând dușmanii. În timpul luptei, Hazrtei Kutbe bin Katade îi reteză capul comandantului dușman Malik bin Zafire. Starea de spirit a bizantinilor scăzu. Însă se apropie înserarea și începu să se întunece. Lupta nocturnă era foarte periculoasă, căci din greșeală își puteau lovi proprii camarazi...

Din acest motiv ambele tabere se retraseră la comandamentele lor, unde își îngrijiră răniții. Hazreti Halid era un adevărat geniu în arta războiului. Dorea ca dimineața să își surprindă dușmanul printr-o nouă tactică. Astfel că în acea noapte schimbă locul soldaților săi, trecându-i pe cei din partea dreaptă pe stânga și invers, iar pe cei din față în spate și viceversa.

Dimineața porniră la atac strigând „Allahu ekber!”. Dușmanii rămaseră surprinși căci vedeau pentru prima dată acești luptători ce îi atacau. Nu mai erau adversarii pe care îi știau cu o zi înainte. Probabil că musulmanii au primit întăriri!... Gândul acesta le produse o mare teamă și le strică starea de spirit. Intrară în panică. Hazreti Halid și companiile săi profitară de această ocazie și luptând mai abitir decât în zilele precedente trimiseră mii de dușmani în lad. În acea zi Hazreti Halid bin Velid rupse nouă săbii. Din binecuvântarea lui Allahu teala și din rugile Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, trei mii de luptători musulmani reușiră să aînfrângă o armată de o sută de mii de necredincioși. În acest război musulmanii pierdură cincisprezece companioni. Astfel Impériul Bizantin fu pedepsit și împiedicat să organizeze expediții de extindere către nord...

Trimisul lui Allah își chemă companiile la moschee pentru a le da vești despre cele întâmplate la Muta, înainte să-i fi parvenit vreo știre de pe câmpul de luptă. Pe chipul Profetului se citea tristețea, iar companiile de teama de a nu-l mâhni și mai tare evitau să pună întrebări. Într-un final, unul dintre companioni i se adresă profetului; „O Trimis al lui Allah fie-ne viețile jertfă pentru tine! Suntem extrem de îngrijorați de când am citit tristețea de pe chipu-ți binecuvântat, doar Allahu teala știe cât de mâhniți

suntem!”. Cu lacrimile brăzdându-i chipul, Trimisul lui Allah le spuse; **„Tristețea de pe chipul meu este cauzată de martiriul companionilor mei.Ea a durat până i-am văzut înfrățiți, șezând pe tronuri, în Rai, față în față.Zeyd bin Harise a purtat steagul și a fost martirizat.El a intrat și se plimbă acum în Paradis.Apoi a purtat steagul Ja`fer bin Ebi Talib.A luat cu asalt rândurile dușmane.A luptat, dar într-un final a fost și el martirizat.El a intrat în Paradis și acum zboară unde vrea cu două aripi din rubin.După Ja`fer a preluat steagul, Abdullah bin Revaha.S-a luptat cu dușmanii, purtând stindardul în mâini.A fost martirizat și a intrat în Paradis.Mi-au fost arătați stând în Paradis, pe tronuri din aur.O Allah! Iartă-l pe Zeyd!...O Allah! Iartă-l pe Ja`fer!...O Allah! Iartă-l pe Abdullah bin Revaha!...”**

Lacrimile continuau să brăzdeze fața Profetului, iar el continuă; **„După Abdullah bin Revaha a preluat stindardul Halid bin Velid.Iată, acum lupta s-a întetit.O Doamne! El (Halid bin Velid) este o sabie dintre săbiile Tale. Ajută-!...”**

Din voia lui Allahu teala, Profetul Muhammed putea să vadă ceea ce se petrecea la peste o mie de kilometri depărtare, pe câmpul de luptă.În ziua martiriului lui Hazreti Ja`fer bin Ebi Talib, după ce le-a relatat acestea companionilor, s-a ridicat și s-a îndreptat către casa lui Hazreti Ja`fer.Sotția acestuia, Esma își terminase treburile casnice, își îmbăiaase copiii și le pieptănase părul.

Trimisul lui Allah îi spuse; **„O Esma! Unde sunt fiii lui Ja`fer? Adu-mi-i!”** Mesagerul lui Allah i-a îmbrățișat strâns și i-a sărutat îndelung.În acest timp lacrimi amare îi curgeau din ochi.Văzându-l Hazreti Esma îl întrebă rugător; „O Trimis al lui Allah, fie-mi părinții jertfă pentru tine! De ce vă purtați cu fiii mei cu atâta milă cum faceți cu copiii orfani? Oare ați primit vreo veste rea de la Ja`fer și camarazii săi?” Trimisul lui Allah răspunse plin de tristețe; **„Da!...Azi au căzut martiri!...”** Hazreti Esma izbucni în plâns și își îmbrățișă copiii orfani.Trimisul lui Allah nu mai putu îndura această priveliște sfâșietoare și părăsi acea casă.

Ajuns acasă, Trimisul lui Allah le ceru soțiilor sale preacurate să nu uite să pregătescă mâncare și pentru familia lui Hazreti

Ja`fer. Astfel timp de trei zile se trimise hrană familiilor martirilor.

După câteva zile, vestea cea bună ajunsese în Medina, prin intermediul lui Ya`la bin Umeyye.Înainte ca acesta să poată spune ceva, Trimisul lui Allah îi spuse; **„Dacă dorești spune tu veștile, sau de vrei ți le voi spune eu!”**, după care relatează detaliat ceea ce se întâmplase pe câmpul de luptă.Ya`la bin Umeyye exclamă; „Jur pe Allahu teala, Cel ce te-a trimis ca profet cu religia adevărată și Cartea, că nu ai omis nimic din cele întâmplate pe câmpul de luptă”. Trimisul lui Allah îi răspunse; **„Allahu teala a îndepărtat, pentru mine, distanța până la câmpul de luptă și astfel am văzut locul bătăliei cu ochii mei”**.

În câteva zile, mesagerii anunțară apropierea armatei musulmane de Medina.Trimisul lui Allah împreună cu companiile săi ieșiră în întâmpinare, în afara orașului.În depărtare se zărea un nor de praf și steagul sfânt al Islamului flutura în vânt.Sclipirile săbiilor și ale scuturilor luminau împrejur precum oglinzile...Toată lumea prezentă era cuprinsă de emoție.În scurt timp, luptătorii intrară în Medina, în frunte cu comandantul lor, Hazreti Halid bin Velid...

CUCERIREA MECCĂI

Era cel de-al optulea an după emigrare.Una dintre prevederile tratatului de pace de la Hudeybiye era; „Orice trib arab avea posibilitatea să se alieze fie partidei musulmane, fie celei qureișe, cu care să semneze un tratat de alianță.” Astfel tribul Huzaa se alie cu musulmanii, iar tribul beni Bekr se alătură Qureișilor.Aceste două triburi erau dușmane și se atacau cu fiecare ocazie ivită.Conform tratatului de la Hudeybiye și aceste două triburi încetaseră ofensivele.Însă tribul Beni Bekr nu putu respecta acordul decât o perioadă de doi ani.Un membru al tribului Beni Bekr recită o poezie ofensatoare la adresa Profetului, iar un tânăr din neamul Huzaa, auzindu-l, se înfurie și îi sparse capul.Bineînțeles că tribul Beni Bekr nu pierdu această ocazie și atacă tribul Huzaa, în ciuda prevederilor tratatului.Politeiștii Qureiși ajutară tribul Beni Bekr cu arme și oameni.În luptă uciseră, în locul sfânt, mai mult de douăzeci de

membrii ai tribului Huzaa. Aceștia îi cerură ajutorul Trimisului lui Allah. Unii membrii ai tribului Huzaa au văzut că în timpul acestor atacuri nocturne, printre membrii tribului Beni Bekr se aflau și idolații Qureiși.

În acea noapte, pe când se afla în casa mamei noastre Meymune, Trimisului lui Allah, ridicându-se să împlinească abluțiunea pentru rugăciune, îi fu arătat printr-o minune, din voia lui Allahu teala, cum musulmanii din Mecca îi cereau ajutorul. Drept răspuns, Profetul spuse; „**Lebbeyk!**= Răspund chemării voastre!”. Soția Profetului, Hazreti Meymune, văzând că nu se află nimeni lângă Profet, dar totuși el vorbește cu cineva, întrebă; „O Resulullah! este cineva lângă dumneavoastră?”

Atunci Trimisul lui Allah îi relatează evenimentele petrecute în Mecca și faptul că Qureișii erau părtași la această nelegiuire.

Politeiștii qureiși, prin ajutorul acordat tribului Beni Bekr la atacul și uciderea membrilor tribului Huzaa, au încălcat prevederile tratatului de la Hudeybiye, anulându-l. În acest timp, aflat în călătorie comercială în Șam, Ebu Sufyan, liderul qureișilor nu avea cunoștință despre aceste evenimente. La întoarcerea sa îi fură aduse la cunoștință cele întâmplate și îi spuseră „Aceasta este o treabă ce trebuie fără îndoială îndreptată. Așa ceva nu poate fi ținut ascuns. De nu vom lua măsuri pentru îndreptarea situației, Muhammed ne va izgoni din Mecca!” „Chiar de nu am avut cunoștință despre acest eveniment, trebuie să merg la Medina degrabă pentru a reînnoi tratatul de pace, înainte ca vestea masacrului să ajungă la Medina” răspunse Ebu Sufyan.

Însă, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem aflase vestea imediat. După trei zile sosi în Medina, Amr bin Salim împreună cu patruzeci de călăreți din neamul Huzaa și îi relatează Trimisului lui Allah situația. Acesta spunând; „**De nu le voi oferi ajutor fiilor lui Huzaa, nici eu să nu fiu ajutat!**” ceru să se scrie o scrisoare către idolații Qureiși. În scrisoare, Trimisul lui Allah le transmitea; „**...Voi, ori renunțați la alianța voastră cu Beni Bekr, ori plătiți pentru fiecare om omorât din tribul Huzaa! În cazul în care nu veți îndeplini una din aceste condiții, voi lupta cu voi!...**”

Qureișii nu înțeleseseră această dovadă de mărinimie. Astfel că răspunsul lor fu; „Nu vom renunța nici la alianța noastră, nici nu vom plăti nici un ban! În schimb vom lupta”. Însă regretară imediat acest răspuns și cuprinși de teamă îl trimiseră pe Ebu Sufyan la Medina.

Înainte de sosirea lui Ebu Sufyan, Trimisul lui Allah își anunță companionii de venirea acestuia și le spuse; **„Înțeleg că Ebu Sufyan vine pentru a reînnoi tratatul de pace și a prelungi perioada acordului. Însă, va pleca așa cum va veni!...”**

Ebu Sufyan sosi în Medina și merse la casa fiicei sale Ummu Habibe, ce era și soția Profetului Muhammed aleyhisselam. Acesta a vrut să se așeze pe perna Trimisului lui Allah, dar fiica sa o ridică imediat. Ebu Sufyan se întristă și întrebă mirat; „O fiica mea! Această pernă este mai valoroasă decât mine?”. Ummu Habibe, mama dreptcredincioșilor, ce ținea afecțiunea pe care i-o purta Profetului, mai presus de orice, îi răspunse; „Această pernă este a trimisului lui Allah. Idolatrii nu se pot așeza pe ea. Tu ești idolatru și necurat! Nu ești potrivit pentru a te așeza pe această pernă!”

„O fiica mea, te-ai schimbat mult de când ai părăsit casa tatălui tău!” îi spuse Ebu Sufyan, iar Ummu Habibe îi răspunse; „Mulțumire lui Allahu teala, că mi-a hărăzit Islamul. Pe când tu, încă te mai închini unor idoli orbi și surzi făcuți din piatră! O tată! Cum se poate ca un om de vază al qureișilor și în vârstă să stea departe de Islam?...” Tatăl se înfurie și zicând; „Mă tratezi cu atâta lipsă de respect și mă acuzi de ignoranță! Adică, eu ar trebui să mă lepăd de religia străbunilor mei și să îmbrățișez religia lui Muhammed (aleyhisselam)?” părăsi casa fiicei sale.

Prezentându-se în fața Profetului, liderul qureiș îi ceru; „Am venit să reînnoim tratatul de la Hudeybiye și să-l prelungim. Haideti să reînnoim în scris acest acord!”. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi răspunse; **„Noi nu am încălcat nici o prevedere a tratatului de pace de la Hudeybiye și nu îl vom schimba!”** Liderul qureiș insistă în mod repetat pentru înnoirea tratatului, însă nu primi alt răspuns de la Trimisul lui Allah. Văzând că eforturile sale erau în van, Ebu Sufyan se întoarse la Mecca și le relată politeiștilor situația. Aceștia îi

reproșară că nu a putut obține înnoirea acordului. Acum nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să aștepte.

Cine se va refugia în Moscheea cea Sfântă...

După plecarea lui Ebu Sufyan, Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem în urma încălcării tratatului de către idolatrii qureiși, hotărî cucerirea Meccăi. Însă această hotărâre era ținută secretă pentru a nu le da politeiștilor ocazia de a se pregăti și astfel putând obține Mecca fără vărsare de sânge în locul sfânt. Aceasta era o precauție necesară în război. Deoarece, odată cu cucerirea Meccăi, mulți qureiși ar fi devenit musulmani.

Trimisul lui Allah le-a dezvăluit acest secret doar lui Hazreti Ebu Bekir și câtorva companioni de seamă. Le-a ordonat companionilor să se pregătească pentru călătorie, fără a le spune unde vor merge. Companionii începură pregătirile de luptă. De asemenea, Mesagerul lui Allah le trimise veste triburilor din împrejurim, Eslem, Eșja`, Juheyne, Husayn, Gifar, Muzeyne, Suleym, Damra și Bnei Huzaa, chemându-i să li se alăture în luptă; **„Cei ce cred în Allahu teala și în ziua judecății de apoi să se afle în Medina la începutul lunii ramazan”**.

Ca o măsură de precauție, Hazreti Omer a fost împuternicit cu paza drumurilor către Mecca, pentru tăierea legăturilor. Acesta postă imediat santinele pe drumurile de munte, în trecători și pe celelalte drumuri, ordonându-le să nu permită trecerea celor ce doreau să meargă în Mecca.

Trimisul lui Allah se ruga lui Allahu teala pentru ca toate aceste pregătiri să rămână secrete; **„O Doamne! Ține-i pe spionii qureiși și fă-i surzi și orbi, până ce vom ajunge pe neașteptate pe pământurile lor. Fă-i să ne vadă și să ne audă dintr-o dată.”**

De asemenea trimise un grup de soldați sub comanda lui Hazreti Ebu Katade în nord, în valea Izam, pentru a da impresia că s-a pornit într-o expediție militară împotriva bizantinilor și a idolatriilor din nord.

În acest timp, printr-o minune, i-a fost vestită Profetului trimiterea unei scrisori din Medina, către Mecca, ce urma să le

dea de știre politeștilor despre pregătirile de luptă. Mesagerul lui Allah îl trimise pe Hazreti ali să intercepteze scrisoarea.

Până în cea de-a doua zi a lunii Ramazan, triburile din împrejurimi răspuseseră chemării și se adunaseră la tabăra de la fântâna Ebu Inebe. Astfel numărul companionilor crescuse la 12.000; dintre aceștia, 4.000 erau Ensari, 700 Muhajiri, iar restul erau musulmani din triburile din împrejurimi.

Trimisul lui Allah îl numi loctiitor în Medina pe Abdullah bin Ummi Mektum. Iar pe Hazreti Zubeyr bin Avvam îl trimise înainte, în recunoaștere, împreună cu un grup de 200 de călăreți.

Armata musulmană formată din doisprezece mii de oameni, în frunte cu Trimisul lui Allah, conduși de dragostea pentru Allahu teala și Trimisul Său, porniră la drum în numele lui Allahu teala. Mergeau către patria lor, locul de unde cu opt ani în urmă, în urma numeroaselor torturi și chinuri, fuseseră nevoiți să emigreze. Mergeau să curețe Kaaba cea minunată transformată în altar pentru idoli, de acele figurine fără însemnătate... Mergeau să le arate acelor politești ce stăruiau în încăpățânarea lor, adevărul, justiția și compasiunea... Mergeau să răspândească religia lui Allahu teala pentru a le da ocazia celor de acolo să se salveze de focul iadului. O Doamne! Câtă bunătate!...

Ajunși la Zu`l-huleyfe, armata musulmană se întâlnește cu unchiul Profetului, Hazreti Abbas, ce emigrase din Mecca împreună cu familia. Bucuros de venirea unchiului său, trimisul lui Allah îi spuse; „**O Abbas! Așa cum eu sunt ultimul dintre profeți, tu ești ultimul dintre muhajiri**”. Hazreti Abbas rămase alături de Trimisul lui Allah pentru alua parte la cucerirea Meccăi, trimitând la Medina toate bagajele și familia sa.

Ajuns la Kudeyd, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem își organizează armata. Oferă fiecărui trib stindarde și flamuri diferite, pe care le înmână purtătorului de steag al fiecărui trib. Steagurile muhajirilor erau purtate de Hazreti Ali, Zubeyr bin Avvam și Sad bin Ebi Vakka. Ensarii aveau doisprezece stegari, triburile Eșjar și Suleym câte unul, tribul Muzeynne trei, tribul Eslem doi, Beni Huzaa trei, iar Juheyne aveau patru stegari.

Trecuseră zece zile de la plecarea din Medina. Pe seară se apropiară bine de Mecca, iar la timoul rugăciunii de noapte

ajunseră la Merruz-zahran. Trimisul lui Allah ordonă armatei să se oprească aici. Și ceru lui Hazreti Omer ca fiecare soldat să aprindă un foc. Mai mult de zece mii de focuri se aprinseră dintr-o dată și învălură Mecca în lumină. Politeiștii mecani fură luați prin surprindere. Astfel că îl însărcinară pe Ebu Sufyan să afle ce se întâmpla. Acesta, împreună cu un însoțitor, se apropie furișându-se de armata musulmană. În acest răstimp, Trimisul lui Allah își sfătuia companionii; **„Fiți cu băgare de seamă la Ebu Sufyan. Cu siguranță îl veți găsi!”**

Cu cât înaintau mai mult, Qureișii erau cuprinși de uimire și de teamă la vederea numărului mare de soldați ce se aflau în apropierea Meccăi și de focurile aprinse de aceștia. Discutând despre cele ce vedeau, ajunseră la Irak.

În acele momente, Trimisul lui Allah le vesti companionilor; **„Ebu Sufyan se află la Irak”**. Hazreti Abbas îi recunoscă și îi escortă la Profet. Pe drum, Ebu Sufyan îl întrebă pe Hazreti Abbas ce se întâmplă, iar acesta îi răspunse; „O Ebu Sufyan! Păcat de tine! Trimisul lui Allah aleyhisselam vine asupra voastră cu o oaste pe care nu puteți înfrunța. Jur că soarta Qureișilor va fi grea. Vai de ei!” Cuprinși de frică, Ebu Sufyan și însoțitorii săi, trecură printre companioni și se prezentară în fața Profetului. Trimisul lui Allah îi primi cu amabilitate și discutară până la ore târzii despre mecani, după care îi chemă la Islam. Hakim bin Hizam și Budeyl rostiră pe loc mărturisirea de credință, devenind musulmani, însă Ebu Sufyan era încă cuprins de îndoială.

Dimineață, Trimisul lui Allah, izvor de compasiune i se adresă; **„O Ebu Sufyan! Vai de tine! Oare nu a venit încă timpul să mărturisești că nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala?”** Acesta îi răspunse; „Fie-mi jertfă părinții pentru tine! Nu există cineva mai bun și mai onorabil decât tine și de asemenea nu există nimeni care să respecte relațiile de rudenie precum faci tu. După toate chinurile la care te-am supus, tu, încă ne mai chemi la calea cea dreaptă. Ești atât de mărinimos. Cred că nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala... Dacă ar fi existat m-ar fi ajutat. Iar tu ești Trimisul Său” și primi astfel onoarea de a deveni companion.

Hazreti Abbas îi spuse Profetului; „O Trimis al lui Allah! Îi poți oferi un privilegiu lui Ebu Sufyan pentru a câștiga respectul și

stima mecanilor?” Trimisul lui Allah acceptă și le spuse; „**Cei ce se vor adăposti în casa lui Ebu Sufyan, vor fi în siguranță**”.La rugămintea lui Ebu Sufyan de a extinde spusele sale, Mesagerul lui Allah zise; „**Cine se va refugia în Moscheea cea Sfântă, se va afla în siguranță! Cel ce își va închide ușa și va sta în casă, va fi în siguranță**”.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse lui Hazreti Abbas; „**Du-l în locul unde se îngustează valea, în trecătoarea unde caii trec cu greu.Ca să vadă măreția armatei lui Allahu teala.**”, ca Ebu Sufyan să le povestească Qureișilor despre numărul mare de luptători musulmani, astfel încât aceștia impresionați să nu îndrăznească să înfrunte armata musulmană.Astfel nu s-ar fi vărsat sânge în Sanctuarul cel sfânt...

În timp ce Hazreti Abbas îl conduse pe Ebu Sufyan în trecătoare, armata musulmană se organizase, intrând în formație de luptă.Fiecare trib, cu stegurile fluturând trecea prin defileu.Toți erau înarmați și îmbrăcați în armură.În timpul marșului toți rosteau în cor tekbir.Ebu Sufyan întrebă; „Cine sunt aceștia?” „Sunt Beni Suleym! Iar comandantul lor este Halid bin Velid!” „Aceștia sunt Beni Gîfar!” „Aceștia sunt Beni Kab!”, îi răspundea Hazreti Abbas.Cerul răsuna de vocile lor; „Allahu ekber! Allahu ekber!”, iar strălucirea armelor și multitudinea soldaților îi lua ochii.

Ebu Sufyan aștepta cu nerăbdare trecerea Trimisului lui Allah și a soldaților din preajma sa, căci bănuia că aceștia vor fi diferiți de ceilalți soldați.De aceea întreba des; „Aceasta este unitatea Profetului?”...La un moment dat apărură Trimisul lui Allah călare pe Kusva, cămila sa, ce strălucea.În jurul său erau soldați ensari și muhajiri, îmbrăcați în armuri groase, încinși cu săbii indiene, călărind cai de rasă și cămile.

Văzându-i, Ebu Sufyan întrebă curios; „O Abbas! Cine sunt aceștia?” „Cel din mijloc este Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem.Iar cei din jurul său sunt ensari și mujahidi ce ard din dragoste pentru martiriu!...” răspunse Hazreti Abbas.

Trecând pe lângă ei, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem i se adresă lui Ebu Sufyan; „**Azi este ziua în care Allahu teala va înălța onoarea Kaabei.Azi este ziua în care**

Beytullah va fi acoperită! Azi e ziua compasiunii...Azi este ziua în care Allahu teala îi va înălța pe qureiși prin Islam.”

Hazreti Ebu Sufyan văzu și auzi îndeajuns.Spunând; „Eu am văzut și regatele lui Cezar și ale lui Chosroes și armatele lor.Însă nu am văzut o astfel de măreție.Nu am întâlnit niciodată până acum o astfel de armată măreață.Nimeni nu poate înfrunta o astfel de armată.” Plecă către Mecca...

Ebu Sufyan sosi în Mecca și după ce le dezvălui qureișilor ce îl așteptau nerăbdători, că a devenit musulman, le spuse; „O voi Qureiși! Muhammed aleyhisselam se îndreaptă încoace cu o armată spectaculoasă, căreia nu-i veți putea face.Nu vă păcăliți pe voi înșivă.Convertiți-vă la Islam ca să fiți salvați.Am văzut ceea ce voi nu ați văzut.Nenumărați viteji, arme și cai.Nimeni nu va putea să-i înfrunte.Cei ce se vor refugia în casa lui Ebu Sufyan vor fi în siguranță.Cei ce se vor adăposti în Beytullah vor fi în siguranță.Cei ce vor sta în casele lor cu ușile încuiate, vor fi în siguranță”.

Unii dintre cei mai aprigi politeiști îl blamară pe Ebu Sufyan și îl insultară.Ba chiar începură pregătirile pentru a ține piept armatei musulmane.Însă numărul lor era redus.O altă parte se refugiară imediat în casele lor, iar alții se adăpostiră în Moscheea cea Sfântă.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem își adună armata în valea Zituva.Profetul Muhammed aleyhisselam își plimbă privirea asupra armatei și își aduse aminte cum cu opt ani în urmă fusese nevoit să părăsească Mecca. Acea noapte când casa îi fusese înconjurată de politeiști, iar el trecu printre ei recitând sura Yasin.Își aminti cum se adăpostise împreună cu Hazreti Ebu bekir în peștera Sevr și cuvintele pe care le rostise când ieșea plin de tristețe dintre granițele Meccăi; „ (O Mecca) **Jur pe Allahu teala că ești cel mai binecuvântat loc dintre locurile create de Allahu teala.Ești cel mai iubit loc atât de mine cât și de Allahu teala.De nu aș fi fost izgonit, nu te-așfi părăsit niciodată”.**Își aduse aminte de versetul revelat (sura Kasa, versetul 85), ca alinare pentru tristețea sa și vestea bună pe care i-o aduse Gebrail aleyhisselam în legătură cu întoarcerea sa în Mecca, și de victoriile musulmanilor la Bedr, Uhud, Hendek, Hayber și Mute.Acum, doisprezece mii de companioni așteptau nerăbdători un singur semn de-al său

pentru a intra în Mecca. Mesagerul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi aduse cele mai adânci mulțumiri lui Allahu teala pentru toate aceste daruri și plin de modestie își plecă capul în piept. Profetul Muhammed aleyhisselam își împărți armate în patru grupuri. Flancul drept era condus de Halid bin Velid, cel stâng aflându-se sub comanda lui Zubeyr bin Avvam. Ebu Ubeyde bin Jerrah se afla în fruntea soldaților ce luptau pe jos, iar celălalt grup era condus de Sa`d bin Ubade. Hazreti Halid urma să intre în Mecca prin sud și pedepsindu-i pe cei ce îl înfruntau, se reîntâlnea cu Trimisul lui Allah pe dealul Safa. Hazreti Zubeyr trebuia să pătrundă în Mecca prin nord și să fixeze steagul musulman, în zona Hajun, unde trebuia să îl aștepte pe Trimisul lui Allah. Din vest intra Hazreti Sa`d bin Ubade. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem își sfătui comandantii; „**Nu intrați în luptă cu nimeni, atâta timp cât nu sunteți atacați. Nu ucideți**”. Cu excepția a cincisprezece persoane, care chiar de s-ar fi ascuns sub acoperământul Kaabei, le vor fi zburate capetele, oriunde vor fi prinși.

A venit adevărul și a pierit deșertăciunea...

Era vineri, cea de-a treisprezecea zi a lunii Ramazan. Hazreti Halid bin Velid fu cel dintâi care porni în acțiune. Mergând în partea de sud a Meccăi, ajunși la poalele muntelui Handeme, fură întâmpinați cu o ploaie de săgeți din partea qureișilor. Doi luptători căzură martiri. Hazreti Halid le ordonă soldaților săi; „Doar cei ce părăsesc lupta vor fi lăsați în viață”, după care porniră la atac. Dintr-o dată idolatrii fură respinși. În timpul atacului își pierdură viața șaptezeci de politeiști. Ceilalți fugiră pe munte sau se refugiară în casele lor.

Onorații companioni ce intrară în Mecca din celelalte direcții nu întâmpinară rezistență. Fură prinși și executați cinci din cei ce fuseseră numiți pentru a fi pedepsiți. Ceilalți reușind să fugă din Mecca. Musulmanii, cuprinși de emoție, scandând „Allahu ekber! Allahu ekber!”, intrau în valuri în Mecca. Trimisul lui Allah călare pe Kusva, urmat de Usame bin Zeyd, intrară plini de modestie în Mecca, orașul în care veniseră pe lume, aducându-i mulțumiri lui Allahu teala pentru aceste zile și recitând sura Feth, ce vestea cucerirea Meccăi.

Trimisul lui Allah, cuprins de omare fericire, înconjurat de victorioșii săi companioni, se îndreptă către Kaaba. Se apropie de sanctuarul sfânt avându-i în dreapta pe Hazreti Ebu Bekir și în stânga pe Hazreti Useyd bin Hudayr. După ce vizitară **Hacer-ul esved** (piatra neagră) rostiră tekbir (Allahu ekber) și telbiye (Lebbeyk! Allahumme lebbeyk! Lebbeyk! La șerike leke Lebbeyk!...). Companionii le urmară exemplul, astfel că Mecca răsună de vocile lor rostind "Allahu ekber! Allahu ekber!". Lacrimi de fericire se scurgeau din ochii musulmanilor în fața acestei priveliști înălțătoare. Politeiștii ce se refugiaseră în Moscheea cea sfântă, la fel ca și cei ce se adăpostiseră în casele lor, așteptau cuprinși de teamă.

Trimisul lui Allah împreună cu companionii săi începură înconjurul Kaabei. După cel de-al șaptelea tur, Profetul coborî de pe cămilă și împlini două unități de rugăciune la **makam-i Ibrahim**. După care băură apă scoasă de Hazreti Abbas din fântâna **Zemzem**. Profetul își exprimă dorința de a împlini abluțiunea cu apă Zemzem. În timp ce el își împlinea abluțiunea, companionii se întreceau în a aduna picăturile de apă ce îi atinseseră Profetului trupul binecuvântat, înainte ca acestea să ajungă la pământ. Martori uimiți ai acestei frumoase competiții, politeiștii își spuseră; „Nu am văzut și nici nu am auzit în viața noastră un astfel de conducător”.

Mesagerul lui Allah animat de dorința de a distruge toți idoli din piatră și lemn ce se aflau în jurul Kaabei, recită versetul 81 din sura Isra („**A venit adevărul și a pierit deșertăciunea! Deșertăciunea este sortită întotdeauna pieirii!**”) și își îndreptă toiagul către idoli. Toți idoli atinși de toiagul profetului căzură cu fața la pământ. Astfel fură distruși trei suteșazeci de idoli.

În timpul amiezii, Trimisul lui Allah îi ceru lui Hazreti Bilal să rostească chemarea la rugăciune la Kaaba. În timpul chemării la rugăciune, inimile musulmanilor se umplură de o nespūsă bucurie, iar politeiștii fură cuprinși de tristețe și durere copleșitoare.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ceru cheia Kaabei. După ce puse să fie curățat interiorul de idoli, intră împreună cu Hazreti Usame bin Zeyd, Hazreti Bilal, Hazreti Osman bin Talha. Înăuntru, Trimisul lui Allah împlini două unități de

rugăciune cu spatele la ușă, după care mergând în fiecare colț, rosti tekbir și dua. Hazreti Halid bin Velid se afla în fața ușii încercând să oprească mulțimea de a se îngrămădi acolo.

Preaiubitul nostru Profet ținea cu ambele mâini cele două uși ale Kaabei. Mulțimea quireișă umpluse sanctuarul sfânt și îl priveau cu teamă și speranță. Căci ei erau cei ce îi supuseseră pe Trimisul lui Allah și pe companionii săi la nenumărate chinuri și torturi. Îi legasră cu sfori de gât și îi târâseră. Îi aruncaseră în foc, încercând să-i ardă. Le așezaseră pietroaie încinse pe piept, torturându-i până își pierdeau cunoștința. Îi chinuseră arzându-i cu fiare încinse. Îi izolaseră trei ani de zile într-un cartier, fără posibilitatea de a procura hrană și apă. Îi legaseră de picioare, de cămile pe care le mănaseră în direcții diferite, astfel sfâșiindu-i în bucăți. Și mai presus de toate îi izgoniseră din propriile cămine. Și ca și cum aceasta nu a r fi fost de ajuns, au purtat nenumărate războaie cu ei.

Însă, cu toate acestea sperau, căci în fața lor se afla Trimisul lui Allah, un izvor de bunătate și compasiune. După ce îi privi un timp, Profetul Muhammed aleyhisselam îi întrebă; **„O voi quireiși, ce credeți oare că voi face eu în legătură cu voi?”**

„Ne așteptăm la bunătate, căci tu ești un frate foarte generos. Ești fiul fratelui nostru generos și bun. Ne-ai cucerit. Așteptăm din partea ta bunătate”.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem le zâmbi și le răspunse; **„Situția noastră este ca cea a lui Yusuf (aleyhisselam) și a fraților săi. La fel ca și el vă voi spune;** „Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră! Allahu teala să vă ierte, căci El este cel mai milostiv dintre cei milostivi! (sura Yusuf:92). **Puteți pleca. Sunteți liberi.”**

Mila aceasta extraordinară înmuie inimile împietrite și transformă ura în afecțiune. Trimisul lui Allah îi chemă la Islam, iar ei se adunară. Profetul urcă pe dealul Safa, locul unde își proclamase profeția pentru prima dată și îi chemase la Islam pe quireiși. La fel ca și atunci se adunară acolo femei, copii, bărbați, ce îi jurară loialitate. Mesagerul lui Allah le acceptă jurămintele, astfel quireișii devenind musulmani și companionii ai Profetului. După ce bărbații au jurat supunere deplină Profetului, urmară femeile.

Profetul Muhammed aleyhissalam acceptă jurămintele qureişilor cu condiția să nu aducă asociați lui Allahu teala, să nu se răzvrătească împotriva Profetului, să nu fure, să-și apere virtutea și onoarea și să nu-și ucidă copiii de sex feminin. Pe lista celor ce urmau să fie omorâți se afla și soția lui Hazreti Ebu Sufyan, Hind. Însă, Trimisul lui Allah în mărinimia sa o iertă și pe aceasta. Le ceru tuturor celor ce seconvertiseră să spargă toți idolii pe care îi aveau în case. Se trimiseră forțe armate și la triburile din împrejurimi, unde fură distruși toți idolii. Astfel odată cu venirea adevărului, deșertăciunea fu stârpită. Printre cei ce beneficiară de mila se aflau și fiul lui Ebu Jehl, Ikrima și Vahși, cel ce îl ucisese pe Hazreti Hamza. Dintre aceștia, Ikrima căzu în bătălia de la Yermuk, iar Vahși îl ucise pe Museylemet-ul – Kezzab în bătălia de la Yemame.

INVAZIA HUNEYN

Când armata musulmană părăsi Medina pentru a cuceri Mecca, două dintre triburile mari din împrejurimile Meccăi, Hevazin și Sakif, crezând că musulmanii veneau să le cucerească, începură pregătirile de luptă. Aflând că de fapt Mecca era cea vizată, s-au liniștit însă gândindu-se că după cucerirea qureişilor, le va veni și lor rândul, reluară pregătirile de război. De asemenea orgolioși își spuneau; „Jurăm că musulmanii nu au înfruntat încă un neam ce sunt buni luptători. Să-i atacăm noi înainte de a ne ataca ei și să le arătăm ce înseamnă războiul”. Astfel porniră la luptă cu o armată de douăzeci de mii de soldați sub comanda liderului tribului Hevazin, Malik bin Avf. Pentru a îi încuraja pe soldați și a-i împiedica să părăsească câmpul de luptă la întâmpinarea greutăților, luară împreună cu ei și femeile, copiii și toate lucrurile de valoare.

Această știre ajunse cu rapiditate în Mecca. Pentru a cerceta veridicitatea știrii, Trimisul lui Allah îl trimise pe Abdullah bin Ebi Hadred, la tribul Hevazin. Acesta deghizat se alătură dușmanilor și aflându-le modul de acțiune și ideile se reîntoarse pentru a-i raporta Profetului.

Mesagerul lui Allah își convocă imediat onorații companioni. Numindu-l guvernator al Meccăi pe Attab bin Esid, un tânăr de douăzeci de ani, părăsiră în grabă Mecca. Cu o

armată de doisprezece mii de oameni, aveau de gând să atace triburile Hevazin și Skif în propriile tabere. Hazreti Ali purta steagul musulmanilor. Iar Hazreti Halid bin Velid era comandantul forțelor conducătoare. Trimisul lui Allah îmbrăcase două rânduri de armuri, pe cap purta coiful și călărea pe catârul său, Duldul. În cea de-a unsprezecea zi a lunii Șevval sosiră în valea Huneyn. În acea noapte, Profetul își inspectă și organizează armata. După împlinirea rugăciunii de dimineață porniră la acțiune.

Profitând de întunericul nopții, comandantul necredincioșilor, își postase armata pe cele două părți ale văii, organizând o ambuscadă. Hazreti Halid bin Velid împreună cu soldații săi intrară în trecătoare. Lumina difuză a zorilor îi împiedicau să vadă soldații dușmani. Astfel că deodată fură surprinși de mii de săgeți ce zburau asupra lor. Pentru a evita ploaia de săgeți, musulmanii fură nevoiți să se retragă. Această retragere neașteptată creă o dezordine în rândul armatei musulmane. În timpul retragerii lor, cei douăzeci de mii de soldați necredincioși năvăliră ca o furtună în vale.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem se aruncă de unul singur în luptă, împotriva dușmanilor. Fu urmat de Hazreti Abbas, Hazreti Ebu Bekir și încă aproximativ o sută de viteji companioni, ce erau pregătiți să-și jertfească viețile. Îl înconjurară imediat pe preiubitul Profet, iar Hazreti Abbas împreună cu Hazreti Sufyan bin Haris îi țineau frâul și scara catârului în încercarea de a-i reduce viteza și de a-l împiedica să pătrundă în mijlocul dușmanilor. Trimisul lui Allah plin de tristețe la gândul că religia lui Allahu teala ar putea fi distrusă îi spuse lui Hazreti Abbas; „**O Abbas! Strigă;** „O voi mediniți! O voi ce ați jurat loialitate sub copacul Semure!” Hazreti Abbas era solid, iar vocea sa puternică se auzea de departe. Strigă cu toată puterea; „O voi mediniți! O voi cei ce ați jurat loialitate sub copacul Semure, nu vă împrăștiați. Adunați-vă aici”. Auzindu-l, companiile au vrut să se întoarcă, dar animalele speriate îi împiedicau. Într-un final, luându-și armele și armurile, se aruncară de pe cămile și se alăturară Profetului în luptă. Strigătele lor; „Allahu ekber! Allahu ekber!” umplură câmpul de luptă, aducând frica în inimile dușmanilor. Eroiile companioni ce dăduseră dovadă de vitejie pe câmpurile de

luptă de la Bedr, Uhud, Hendek și Hayber, luptau și aici respingând dușmanul. Hazreti Ali, Ebu Dujane, Zubeyr bin Avvam se evidențiau în mod special prin vitejia lor.

Preaiubitul nostru Profet, urmărind lupta încrâncenată, se ruga; **„O Allah coboară-ți ajutorul asupra noastră. Fără îndoială că nu vrei ca ei să ne învingă”**. În timp ce se ruga, Trimisul lui Allah luă un pumn de nisip de jos și zicând; **„Fie-le fețele negre”**, suflă nisipul asupra necredincioșilor. Printr-o minune nu mai rămase nici un dușman căruia să nu i se umple ochii de nisip. În acel răstimp sosiră și îngerii în ajutor. Trimisul lui Allah spuse; **Jur pe Allahu teala că sunt învinși**. Necredincioșii învinși fugiră de pe câmpul de luptă urmăriți de vitejii companioni. În fuga lor își lăsară în urmă soțiile, copiii și bunurile valoroase pe care le aduseseră cu ei.

În urma lor lăsară șaptezeci de morți, șase mii de prizonieri și nenumărate bunuri. O parte dintre fugari se refugiară în fortăreața din Taif, iar o altă parte merseră către Nahle și Evtas. Malik bin Avf, comandantul lor se afla printre cei ce se refugiaseră în Taif. Companiile profetului îi urmăriră o perioadă. La Evtas avură loc lupte încrâncenate, în care dușmanii fură din nou învinși.

Cu voia lui Allahu teala și ajutorul Trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem, victoria fusese și de această dată de partea musulmanilor. Aceștia dăduseră patru martiri, iar mulți companioni erau răniți. Auzind că Hazreti Halid bin Velid este printre răniți, Profetul Muhammed aleyhissalam merse la el și își trecu mâinile-i binecuvântate peste rana acestuia, care se vindecă imediat.

CAMPANIA TAIF

Trimisul lui Allah dorea să urmărească și să atace dușmanii ce se refugiaseră la Taif, ce era ultima fortăreață a necredinței, în apropiere de Mecca, una dintre cele mai puternice cetăți. Înaintea emigrării, Mesagerul lui Allah venind la Taif, le propovăduise acestora islamul timp de o lună. Însă ei îi răspuseseră cu torturi nemaivăzute și chinuri. Îi răniseră picioarele binecuvântate. Aici Trimisul lui Allah trăise împreună cu Zeyd bin Harise cele mai dureroase și amare zile din viața sa. Profetul îl trimise înainte pe Hazreti Halid bin Velid, pe care îl

urma împreună cu armata sa. Tribul Sakif se pregătise, depozitând o mare cantitate de alimente în puternica fortăreață. Observând apropierea armatei musulmane, necredincioșii închiseră porțile, baricadându-se înăuntru. Musulmanii ce se apropiau de zidurile cetății erau întâmpinați cu săgeți. Necredincioșii din Taif nu aveau îndrăzneala să iasă pe câmpul de luptă pentru a lupta drept, corp la corp.

Unii dintre companionii Profetului propuseră să arunce pietre în interiorul cetății cu ajutorul unei catapulte. Ideea fu acceptată de Profet, care ceru confecționarea catapultelor. Atacă cetatea cu aceste catapulte, dar în timpul atacului paisprezece companionii fură martirizați. Soliditatea cetății îngreuna cucerirea sa.

În noaptea ce preceda cea de-a douăzecea zi a luptei, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem visă că i se oferea un vas plin cu unt din care ciugulea un cocoș, vărsând conținutul pe jos. Înțelegând din acest vis că Taif nu va fi cucerit în acel an, Profetul ordonă retragerea trupelor musulmane.

Cu opt ani în urmă, când necredincioșii din Taif îl supuseseră chinurilor, Trimisul lui Allah, izvor de bunătate îi spusese îngerului ce venise să-i vestească; De îmi vei permite voi întoarce acești munți peste ei”; **„Eu am fost trimis ca o îndurare pentru lumi. Singura mea dorință este ca Allahu teala să aducă din spița lor urmași care să se închine lui Allahu teala fără a-l aduce asociați”**. Tot astfel și în ziua aceasta, Profetul se rugă pentru ei; **„O Allah! Călăuzește oamenii din tribul Sakif pe calea cea dreaptă! Fă-i să ni se alăture”**.

Preaiubitul profet părăsi împreună cu companionii, Taif-ul și se îndreptă către Jirane, unde se adunaseră prăzile de război și prizonierii de la Huneyn. Prada de război cuprindea șase mii de ostatici, peste douăzeci de mii de animale mari, peste patruzeci de mii de animale mici și nenumărate obiecte de preț.

În acest răstimp veni vestea că o comisie a tribului Hevazin cere să fie primită. Trimisul lui Allah acceptă comisia. Aceștia îi aduseră o mare bucurie Mesagerului lui Allah anunțându-l că au acceptat Islamul în unanimitate. Trimisul lui Allah eliberă imediat ostaticii ce îi reveneau. Companionii îi urmară exemplul, astfel că din mila Trimisului lui Allah șase mii de prizonieri fură

eliberati.Când vestea ajunse la urechile liderului tribului Hevazin, Malik bin Avf, ce se refugiase la Taif, veni și el la Profet și se converti.Resulullah îi oferi și acestuia multe daruri. Musulmanii se întoarseră în Mecca, unde trimisul lui Allah îl numi pe Attab bin Esid guvernator, iar pe Muaz bin Jebel îl însărcină să îi învețe pe mecani Islamul.După înconjurarea Kaabei și împlinirea pelerinajului mic, porniră către Medina... După un an, cei din Taif trimiseră Profetului o comisie de șase oameni pentru a se converti.În urma rugii Profetului făcută cu un an în urmă, oamenii din Taif fură călăuziți către calea cea dreaptă.Convertirea lor îi bucură mult pe Resulullah, care le acordă multe privilegii și îi trimise înapoi în Taif.În fruntea lor îl numi pe Hazreti Osman bin Ebi`l As ca guvernator.

CAMPANIA TEBUK

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem după întoarcerea în Medina, trimise solii diferitelor state, chemându-i la Islam.Conducătorii Omanului și ai Bahreinului acceptară chemarea Profetului și aderară la Islam.De asemenea soseau la Medina comisii ale multor triburi pentru a-și exprima loialitatea și credința în Trimisul lui Allah, găsindu-și astfel fericirea.

Islamul se propaga cu repeziciune.Se trimiteau învățători ai principiilor Islamului către triburile înconjurătoare și către state, cât și guvernatori.În cel de-al nouălea an după emigrare, Medina fu asaltată de comisiile celor ce se converteau la Islam. Era luna Regeb a celui de-al nouălea an după emigrare.Într-o zi, Trimisul lui Allah le spuse companionilor săi; **„Azi a murit un frate dreptcredincios.Ridicați-vă să-i împlinim rugăciunea de înmormântare”**. Profetul Muhammed conduse rugăciunea de înmormântare în absența persoanei decedate.După care îi informă; **„Ne-am rugat lui Allahu teala pentru iertarea fratelui vostru Negus Eshame”**.

Mai târziu le fu anunțată din Etiopia moartea luiNegus Eshame.Data morții sale conincidea cu ziua în care Trimisul lui Allah împlinise rugăciunea de înmormântare pentru el.

În cel de-al nouălea an după emigrare, când Islamul se răspândea cu repeziciune, arabii creștini ce erau invidioși pe creșterea Statului Islamic, astfel că îi trimiseră lui Heraclius, împăratul bizantin, o scrisoare. „Acea persoană ce s-a proclamat profet a murit. Musulmanii suferă de foame și sărăcie. Dacă vrei să îi convertești la reșigia ta, acum este momentul”. În urma acestei scrisori, Heraclius cu o armată de patruzeci de mii de soldați porni la luptă contra musulmanilor, conduși de Kubad.

Auzind această veste, Trimisul lui Allah le ordonă companionilor să se pregătească pentru luptă. Din cauza secetei din acel an, companionii erau strâmtorați din punct de vedere financiar. Excepție făcând cei ce se ocupau de comerț. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem le ceru ajutor material companionilor pentru înarmarea soldaților ce vor participa la luptă. Dorința Profetului îi înflăcăra pe companionii. Astfel că fiecare contribuia cu ceea ce avea pentru pregătirile de război.

Hazreti Ebu Bekir, tovarășul de peșteră al Profetului își donă toate bunurile. La întrebarea Profetului; **„O Eba Bekir, ce ai lăsat familiei tale?”**, acesta răspunse; „Le-am lăsat pe Allahu teala și pe Trimisul Său”. Hazreti Omer își donă jumătate din avere. Trimisul lui Allah îi adresează aceeași întrebare; **„Ce ai lăsat familiei tale, o Omer?”**. „Le-am lăsat tot atât cât am adus și aici”, fu răspunsul său. Atunci Mesagerul lui Allah adăugă; **„Diferența dintre voi este ca și diferența dintre cuvintele voastre”**. Hazreti Omer îi adresează atunci lui Hazreti Ebu Bekir următoarele cuvinte; „O Ebu Bekir, fie-mi părinții jertfă pentru tine! Mă întreci întotdeauna în mărinimie. Am înțeles că nu te voi putea întrece de acum înainte în nici o privință”.

Companionii încercau să ajute fiecare după puterile lor, însă ipocriții îi șicanau spunându-le; „Voi donați numai din vanitate”. Însă Trimisul lui Allah le spuse; **„Cel ce oferă astăzi pomană, o va găzi în Ziua judecării de apoi depunând mărturie la Allahu teala în beneficiul său”**. În urma acestor cuvinte ale Profetului, musulmanii își înmulțiră actele de caritate. Hazreti Osman bin Affan înarmă o treime din armată. Astfel el fu cel care ajută cel mai mult armata. Hazreti Osman se preocupă de nevoile armatei, astfel încât nu neglija nici măcar procurarea acelor de cusut necesare la repararea

sacalelor.În legătură cu ajutorul său, Trimisul lui Allah spuse; **„De acum înainte nici un rău nu se va mai abate asupra lui Osman”**.Un alt companion foarte sărac ce dorea și el să primească rasplată pentru ajutorarea pregătirilor pentru luptă, lucră toată noaptea până dimineața într-o grădină de curmalii, cărând apă, iar curmalele pe care le primi drept plată le aduse Profetului spunându-i; „O Trimis al lui Allah! Am adus tot ceea ce am pentru a primi mulțumirea lui Allahu teala.Acceptă, te rog”.

Femeile nu rămâneau cu nimic mai prejos decât bărbații, sărind și ele în ajutor și făcând tot ce le stătea în putință cu dăruire.

În timpul pregătirilor pentru campania Tebuk, musulmanii se confruntau cu o foamete crâncenă.Mulți dintre companionii, ce nu mai aveau nimic, veneau la Profet spunând; „O Trimis al lui Allah! Am rămas pe jos! Nu avem nici de-ale gurii! Nu vrem să ne despărțim de dumneavoastră în această luptă și să pierdem răsplata pentru jihad”.Trimisul lui Allah le răspundea trist că nu are animale pe care să le ofere.Într-o zi, Salim bin Umeyr, Abdullah bin Magaffel, Ebu Leyla Mazini, Ulbe bin Zeyd, Amr bin Human, Heremi bin Abdullah, Irbad bin Sariye veniră la Profet cu aceeași doleanță.Trimisul lui Allah le spuse că nu are nici un animal pe care să li-l ofere pentru călărie.Auzind acestea, ei izbucniră în plâns triști la ideea că nu vor putea lua parte la luptă și se vor despărți de profet. Allahu teala trimise în legătură cu ei următorul vesreset; **„Și nu este nici un păcat nici împotriva celor care au venit la tine, cerând să-i porți (pe animale de călărie), iar tu le-ai zis: „Nu găsec pe ce să vă port!” și care s-au întors cu ochii plini de lacrimi, de mâhnire că ei nu găsec ce să dea”** (sura Tevbe:92).În cele din urmă Hazreti Abbas și Hazreti Osman îi pregătiră și pe aceștia pentru luptă.

Când pregătirile fură terminate, Profetul Muhammed aleyhisselam își adună armata la Seniyet-ul Veda.Numărul celor ce nu participau la luptă era infim.Muhammed bin Mesleme fu numit loçtiitor al Profetului în Medina.Trimisul lui Allah își sfătui companionii; **„Luați la voi mai multe perechi de încălțări.Atâta timp cât veți avea încălțări de rezervă, nu veți întâmpina probleme”**.

Armata era pregătită să pornească la luptă. În acele momente, Abdullah bin Ubeyy, liderul ipocriților, le spuse musulmanilor cuvinte demoralizatoare, precum; „Jur că, parcă îi văd pe El (Profet) și companionii lui legați doi câte doi...” Însă companionii nu luau seama la vorbele lui, înflăcărați de gândul luptei pe calea lui Allahu teala.

Înainte de a porni în călătoria către Tebuk, Trimisul lui Allah puse să fie desfăcute steagurile și flamurile. Hazreti Ebu Bekir purta cel mai mare drapel, iar Zubeyr bin Avvam cel mai mare dintre steaguri. De asemenea, Trimisul lui Allah le înmână lui Useyd bin Hudayr steagul tribului Evs, iar lui Ebu Dujane stindardul tribului Hazrej. Soldații aflați sub comanda Profetului erau în număr de treizeci de mii, dintre care zece mii erau călăreți. Flancul drept se afla sub comanda lui Talha bin Ubeydullah, iar flancul stâng era condus de Abdurrahman bin Avf.

Pe o căldură toridă, sub comanda Profetului, companionii porniră la drum. Nu-i speria nici foamea, nici setea, nici drumul lung pe care îl aveau de parcurs, nici numărul mare al armatei dușmane, atâta timp cât în fruntea lor se afla preaiubitul Profet. Astfel puteau suporta orice greutate.

La fiecare popas se odihneau după care porneau din nou la drum. Cel de-al optulea loc de popas fu Hijr, locul unde a pierit neamul lui Salih aleyhisselam. Allahu teala i-a nimicit pentru că nu au ascultat de profetul trimis lor, printr-un sunet extrem de puternic. Trimisul lui Allah le spuse companionilor săi; **„În această noapte va avea loc o furtună foarte puternică ce va bate din sens opus. Să nu se ridice nimeni în picioare fără a avea un însoțitor. Fiecare să își lege bine picioarele cămilei. Acesta este locul unde a pogorât pedeapsa. Nu beți din această apă și nici nu o folosiți nici pentru abluțiune!...”** Toată lumea ascultă porunca Profetului. Noaptea se porni o furtună extrem de puternică. În acest timp unul dintre musulmani, ce uitase să-și lege cămila, ridicându-se să o caute de unul singur, fu luat pe sus de furtună și aruncat la poalele munților Tayy. Un altul fu nevoit să-și strice abluțiunea și se îmbolnăvi de gât. Trimisul lui Allah se rugă pentru el și astfel se însănătoși.

În acea dimineață vasele de apă erau goale, iar soldații însetați de moarte. Ipociții profitară imediat de ocazie pentru a-și lansa cuvintele veninoase; „Dacă Muhammed ar fi fost cu adevărat profet, s-ar fi rugat și ar fi plouat”. Când îi fu adusă la cunoștință situația Profetului, acesta își ridică mâinile și se rugă lui Allahu teala să le trimită ploaie. Acea vreme secetoasă și uscată se transformă imediat, cerul acoperindu-se de nori. Se porni o ploaie torențială, ce umplu imediat vasele cu apă. Oamenii își făcură abuțiunea și își adăpară animalele. După încetarea ploii, observară că aceasta se abătuse doar deasupra armatei musulmane. Trimisul lui Allah și companionii săi rostiră tekbir și îi aduseră mulțumiri lui Allahu teala. Le spuseră ipocișilor; „Nu mai aveți nici o scuză. Mărturișiți-vă credința în Allahu teala și în Trimisul său!...”, însă aceștia neobrăzați răpsunseră; „Ei și ce?... A trecut un nor și a plouat!...”

Foametea atinsese cote maxime, astfel că ajunseseră să împartă doi oameni o curmală. În pofida căldurii arzătoare, a foametei și a setei, armata musulmană ajunsese în apropiere de Tebuk. Trimisul lui Allah le vesti; **„Cu voia lui Allahu teala mâine în zori vom ajunge la izvorul Tebuk. Până nu voi ajunge eu, nimeni să nu folosească acea apă”**. Dimineață ajunși în acel loc, observară că izvorul avea apă foarte puțină. Trimisul lui Allah ceru să fie umplut un vas cu apă, după care introducând mâna în vas, rosti o rugă. Apa din vas fu vărsată înapoi în izvor. Dintr-odată apele se umflară și începură să curgă abundant. Deși bău din ea o armată de treizeci de mii de oameni, apa nu se împutină deloc. Apoi, printr-o minune a Profetului, apa acestui izvor irigă împrejurimile, totul în jur devenind o oază de verdeață, îmbelșugată.

Ajunși la Tebuk, Trimisul lui Allah și companionii săi nu găsiră nici urmă din armata bizantină, formată din bizantini și unele triburi de arabi creștinizați, precum Amile, Lahm și Juzam. Armata bizantină ce număra o sută de mii de soldați suferise o înfrângere la Mute în fața armatei musulmane de numai trei mii de soldați. De această dată aveau de înfruntat o armată de treizeci de mii de viteji, iar comandantul lor era Profetul Muhammed aleyhisselam. La aflarea acestei vești, bizantinii fugiră care încotro.

Trimisul lui Allah se consultă cu companionii săi și hotărăre să nu meargă mai departe de Tebuk.În acest răstimp, din partea unor triburi și state din zonă, auzind de venirea armatei musulmane, începură să sosească solii, ce cereau imunitate și siguranță în schimbul plății capitației.Trimisul lui Allah le acceptă propunerile și încheie cu fiecare în parte tratate diferite, ce le garantau siguranța.

Capcana...

Preaiubitul Profet sallallahu aleyhi ve sellem așteptă douăzeci de zile venirea dușmanului. În acest răstimp, purtă conversații cu companionii săi, în urma cărora inimile lor fură parcă spălate într-un izvor de lumină.Profetul le picură în suflete lumină și binecuvântarea ce izvorau din sufletul său.Într-una din aceste convorbiri fără seamăn, Trimisul lui Allah le spuse; **„Să vă vestesc pe cel mai binecuvântat și mai onorat dintre oameni?”** „Vestește-ne o Trimis al lui Allah!”, răspunseră în cor companionii. **„Cel mai bun, cel mai binecuvântat dintre oameni este cel ce muncește pe jos, pe cămilă sau cal, până la ultima sa suflare, pe calea lui Allahu teala.Cel mai netrebnic dintre oameni este cel ce citește Cartea lui Allahu teala și nu trage nici o învățătură din ea.”**, relată Profetul Muhammed aleyhisselam.

Întrebat fiind despre martiriu, trimisul lui Allah răspunse; **„Jur pe Allahu teala, în a cărui putere se află existența mea, că în Ziua judecății de apoi, martirii vor veni cu săbiile atârinate de gât.Și vor fi așezați în amvoane de lumină divină”**.

În timpul pregătirilor de întoarcere către Medina, companionii nemaiputând rezista foamei, veniră la Trimisul lui Allah și îi prezentară situația.Acesta adună toate alimentele existente pe un covor de piele.Toate acestea abia de umpleau un vas micuț.Trimisul lui Allah își împrăștiă abluțiunea, după care împlini două unități de rugăciune.Apoi ridicând mâinile se rugă pentru belșugul hranei.Le ceru companionilor să-și aducă vasele, pe care le umplu, astfel încât nici un vas nu rămase gol.Ba mai mult deși fiecare luptător mănca pe săturate, alimentele de pe masă nu se împutinară deloc.

Armata musulmană porni la drum către Medina.Într-o noapte, ipocriții se înțeleseră între ei să organizeze un atentat asupra profetului într-o trecătoare îngustă aflată în fața lor.Cămila Profetului era ținută de frâu de Ammar bin Yaser, iar în spate se afla Hazreti Huzeyfe bin Yeman.Gebrail aleyhisselam veni și îl anunță pe Profet de atentatul ipocriților.La apropierea Trimisului lui Allah de locul stabilit, ipocriții se mascară și trecură la atac.Hazreti Huzeyfe îi lovi cu bățul, strigându-le; „O voi dușmanii lui Allahu teala!”.Speriați de strigătele și loviturile sale, cei doisprezece ipocriți se amestecară imediat printre soldați.Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse numele lor lui Hazreti Huzeyfe și îl atenționează să nu le divulge nimănui.

Auzind cele întâmplare, Hazreti Useyd bin Hudayr veni la Profet și îl imploră; „O Mesager al lui Allah, fie-mi mama și tatăl jertfă pentru tine! Spuneți-mi numele lor și vă voi aduce capetele acelor ticăloși!” Însă Trimisul lui Allah nu îi permise.

Moscheea Dîrar

În sfârșit, Trimisul lui Allah și companiile săi, sperându-i pe bizantini se apropiaseră de medina cea luminoasă.Profetul Muhammed aleyhisselam le porunci companiilor săi să facă pospas în apropierea Medinei în locul numit Zi-Evan.În timp ce se odihneau, câțiva ipocriți veniră la Trimisul lui Allah și îl invită la moscheea Dîrar.

Această moschee se afla în Kuba.Ea fusese construită de ipocriți în fața moscheii Kuba, construită de Trimisul lui Allah în timpul emigrării sale în Medina. Ipocriții veniseră la Trimisul lui Allah în pragul campaniei Tebuk și îl chemaseră să onoreze cu vizita sa și să împlinească rugăciunea în această moschee.Mesagerul lui Allah le răspunsese că va vizita moscheea la întoarcerea din Tebuk, cu voia lui Allahu teala.

Scopul ipocriților era de diviza comunitatea musulmană și de a-i învrăjbi unii împotriva altora, folosindu-i apoi pentru propriile obiective.Ba mai mult, doreau să îi ajute pe soldații bizantini, chemându-i la Medina și oferindu-le armele pe care le depozitaseră în moschee.Chemându-l pe Profet să împlinească rugăciunea în această moschee doreau să lase impresia că Moscheea Dîrar ar fi un loc sacru.Astfel, gândeau ei,

musulmanii s-ar întrece să-și împlinescă rugăciunile acolo și ar cădea în capcana ipocriților!...

Trimisul lui Allah acceptase invitația lor și hotărâse să meargă la acea moschee.Însă Allahu teala îi revelă versetele 107 și 108 din sura Tevbe, dezvăluindu-i adevărata față a acelor ipocriți.Atunci Trimisul lui Allah le ceru lui Malik bin Dușhum și Asîm bin Adiy; „**Intrați în această moschee a cărei comunitate este crudă și rea. Ardeți-o și dărâmați-o**”.Aceștia merseră acolo între apusul soarelui și căderea nopții și incendiară moscheea, după care o făcură una cu pământul.Ipocriții nu ripostară și nu scoaseră nici măcar un cuvânt.

Auzind de sosirea Profetului Muhammed aleyhisselam și a onorațiilor companioni, musulmanii cuprinși de bucurie le ieșiră în întâmpinare...

După două luni de la întoarcerea din campania Tebuk, Abdullah bin Ubeyy, liderul ipocriților muri.Odată cu moartea sa, comunitatea acestora se destrămă.

Astfel fuseseră stopați nu doar ipocriții ci și necredincioșii politeiști și evreii din Peninsula Arabică.Acțiunile lor anti islamice fiind astfel stinse.

PELERINAJUL DE ADIO

În cel de-al nouălea an după emigrare, pelerinajul, unul dintre cei cinci stâlpi ai Islamului, fu decretat obligatoriu.În versetul 97 al surei Al-i Imran se spune: „**În ea (Kaaba) sunt semne limpezi, (printre care) locul unde a stat Ibrahim, iar acela care intră în ea este în siguranță.Este o datorie a oamnelor față de Allahu teala să împlinescă Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele necesare pentru aceasta.Cât despre aceia care tăgăduiesc, Allahu teala nu are nevoie de aceste lumi.**”

Trimisul lui Allah sallahu aleyhi ve sellem le aduse la cunoștință companionilor săi această poruncă a lui Allahu teala.În acel an, Hazreti Ebu Bekir împreună cu un grup de 300 de musulmani, împliniră această poruncă.Companionii aflați în acest grup merseră la Mecca sub conducerea lui Ebu Bekr.În această

perioadă a fost revelat primul verset al surei „Berae”, în care erau vestite anumite condiții în legătură cu pacturile. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îl trimise pe Hazreti Ali la Mecca pentru a anunța aceste condiții.

În acea perioadă în rândul arabilor exista o tradiție foarte răspândită conform căreia dacă un tratat era anulat, anunțul era făcut de persoana ce anula tratatul sau de o rudă numită de aceasta. De aceea Profetul îl trimise pe Hazreti Ali la Mecca, în urma convoiului ce mergea în pelerinaj. Hazreti Ali îi ajunse din urmă și astfel intrară împreună în Mecca.

Hazreti Ebu Bekir rosti o predică și explică modul de împlinire al pelerinajului. Companiile Profetului, Allahu teala fie mulțumit de ei, eu împlinit pelerinajul conform principiilor învățate. În timpul pelerinajului, Hazreti Ali rosti o predică la Mina în locul numit „Gemre-i Akabe”. Hazreti Ali își începu predica astfel:

„O voi oameni! Am fost trimis de către Resulullah”, după care recită primul verset al surei „Berae”, Tevbe. Apoi adăugă; „Am fost însărcinat să vă aduc la cunoștință patru chestiuni”. Aceste patru chestiuni erau următoarele:

1.-În afara dreptcredincioșilor nimeni nu va putea intra în Paradis.

2.-După acest an, nici un politeist nu se va mai putea apropia de Kaaba.

3.-Nici o persoană nu va înconjura Kaaba dezbrăcat. (În acea perioadă politeiștii înconjurau Kaaba, goi.)

4.-Orice înțelegere cu Trimisul lui Allah va fi valabilă până la expirare. Pentru ceilalți se va acorda o perioadă de răgaz de patru luni. După care nu se va mai încheia vreo înțelegere și patronaj pentru nici un politeist.

Începând cu acea zi, nici un idolatru nu a mai venit la Kaaba și nimeni nu a mai înconjurat-o dezbrăcat. După aducerea la cunoștință a acestor chestiuni, majoritatea politeiștilor se convertiră la Islam. După împlinirea pelerinajului, Hazreti Ebu Bekir și Hazreti Ali împreună cu companiile ce îi urmaseră se întoarseră la Medina.

În cel de-al zecelea an după emigrare, Islamul se răspândise pe toată suprafața peninsulei arabice. Din toate colțurile Arabiei soseau la Medina oameni pentru a-și mărturisi credința și a gusta fericirea veșnică. Nu mai exista nici o forță care să se

poată împotrivi Islamului în toată Arabia, căci religia lui Allahu teala se extinsese pe toată peninsula.

În cel de-al zecelea an al emigrării, Trimisul lui Allah trimise patru sute de soldați musulmani sub comanda lui Halid bin Velid, către tribul Beni Haris bin Ka`b, ce trăiau în împrejurimile Yemenului. Conform poruncii Profetului, Hazreti Halid bin Velid îi chemă pe aceștia la Islam timp de trei zile consecutiv. Tribul acceptă Islamul, devenind musulmani. În decursul aceluiași an, Resulullah încheie un acord de pace cu creștinii din Nejran. Mai târziu unii dintre aceștia acceptară Islamul de bună voie. În același an Trimisul lui Allah îl trimise pe Hazreti Ali în fruntea a trei sute de companioni către tribul Medlej, ce se afla în Yemen, pentru a-i chema la islam. Deși pentru început nu acceptară chemarea, mai târziu se convertiră. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem trimise în acel an către toate triburile și provinciile ce acceptaseră Islamul, guvernatori și funcționari ce aveau datoria să adune dania.

Tot în decursul acestui an, Mesagerul lui Allah se pregăti pentru pelerinaj și le porunci musulmanilor din Medina să facă același lucru. Se trimiseră vești și musulmanilor din afara Medinei. Astfel că se adunară în Medina mii de musulmani. În 25 Zilka`de, preiubitul nostru Profet porni la drum din Medina, după rugăciunea de amiază, împreună cu un grup de patruzeci de mii de persoane. Trimisul lui Allah se rugă lui Allahu teala spunând; **„O Allah! Permite-mi să împlinesc un pelerinaj plăcut, lipsit de ostentație și falsitate.”** Își îmbracă ihramul și odată cu vestirea lui Gebrail aleyhisselam începu să rostească telbiye cu voce tare. Companionii îi urmară exemplul astfel încât pământul se zguduia de vocile lor. „Lebbeyk! Allahumme Lebbeyk! Lebbeyk! La șerike leke lebbeyk! Innel hamde venn`imeteleke vel mulke la șerikelek!...” Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem duse în Mecca 100 de cămile pentru sacrificiu. După o călătorie de 10 zile, în cea de-a 4-a zi a lunii Zilhijje ajunseră în Mecca. Prin alăturarea musulmanilor veniți din Yemen și din celelalte regiuni, numărul musulmanilor trecu de 124.000. Trimisul lui Allah merse în cea de-a 8-a zi a acelei luni la Mina, iar în cea de-a 9-a zi (ziua de Arefe) la Arafat. După amiază, călare pe cămila sa Kusva, Profetul rosti Predica de Rămas bun în valea Arafat și își luă adio de la companioni.

DISCURSUL DE RĂMAS-BUN

...

O voi oameni! Ascultați cu luare aminte vorbele mele! Nu știu, poate că după acest an nu ne vom mai întâlni cu voi aici în veci.

O oameni! Așa cum această zi este sfântă dintre zile, așa cum această lună vă este sacră dintre luni, așa cum acest oraș, Mecca, este un oraș sfânt, tot așa și viețile, bunurile și cinstea voastră sunt sfinte și inviolabile.

Companionii mei! Mâine veți fi aduși în fața Domnului vostru și veți fi trași la răspundere pentru fiecare acțiune și faptă. Fiți cu băgare de seamă și să nu care cumva să vă reîntoarceți la vechile obiceiuri deviate dinaintea mea și nu vă răzbunați prin sânge! Cei ce sunt prezenți să le aducă la cunoștință și celor ce nu se află aici, această ultimă cerere a mea. Este posibil ca cel ce va auzi să înțeleagă mai bine și să respecte voința mea mai bine decât cel ce se află aici.

O Companionii mei! Cel ce are în grijă ceva, să-l înapoieze proprietarului de drept! Dobânda de orice fel a fost anulată. Aceasta se află sub picioarele mele. Însă trebuie să vă înapoiați datoriile. Nu opresați, dar nici nu vă lăsați supuși opresiunilor. Din porunca lui Allahu teala, camăta și orice fel de dobândă sunt interzise. Toate aceste obiceiuri rămase din perioada ignoranței sunt sub picioarele mele. Iar prima dobândă pe care o anulez este cea a lui Abbas bin Abdulmuttalib (unchiul meu).

O Companioni! Răzbunările prin sânge ce aveau loc în perioada ignoranței sunt de asemenea cu desăvârșire interzise. Prima cerere de sânge pe care o anulez este cea a lui Rebia, nepotul lui Abdulmuttalib, fiul unchiului meu.

O voi oameni! Schimbarea lunilor sfinte pentru a putea lupta este fără îndoială o dovadă de mare necredință. Aceasta este o erezie a necredincioșilor. Ei proclamă o lună, considerată permisă într-un an, interzisă în anul următor. Fac asta pentru a falsifica numărul celor permise și interzise de Allahu teala. Ei proclamă ca permise cele interzise de Allah și interzise, cele permise.

Fără îndoială că timpul curge conform ordinii și formei create de Allahu teala.

O oameni! Astăzi diavolul și-a pierdut pe veci puterea de a conduce și a influența din nou, pe aceste pământuri.Însă de veți împlini fapte rele, pe care le considerați fără importanță, în afara celor pe care vi le-am interzis, îl veți mulțumi.Evitați acestea pentru a vă proteja credința!

O oameni! Vă sfătuiesc să fiți cu frică de Allahu teala în ce privește femeile și să le apărați drepturile.Voi le-ați luat prin grija lui Allahu teala și vi le-ați făcut legiuite prin Cuvintele lui Allahu teala.Voi aveți drepturi asupra femeilor voastre, așa cum și ele au drepturi asupra voastră. Obligația femeilor este de a nu permite nimănui ce nu vă este pe plac să vă încalce intimitatea familiei.Dacă primesc în căminul vostru persoane de care nu sunteți mulțumit, le puteți pedepsi ușor. Obligația soțului este de a-i asigura soției pe căi legale, condiții bune de trai, adică hrană și îmbrăcăminte corespunzătoare.

O voi dreptcredincioși! Vă las în grijă Coranul cel Sfânt, cartea lui Allahu teala, pe care de o veți respecta, nu vă veți rătăci niciodată. (Conform unor alte relatări; „Tradițiile profetice” și „Familia mea”)

O voi dreptcredincioși! Ascultați-mă cu atenție, luați aminte și păstrați bine cele ce v-am spus!Musulmanul este fratele musulmanului, astfel toți musulmanii sunt frați.Nu este permisă nimănui violarea drepturilor unui frate de religie.Doar în cazul în care acesta a oferit de bună voie.

Companionii mei! Nu vă persecutați propriile suflete.Căci și voi aveți obligații asupra voastră.

O voi oameni! Allahu teala a dăruit dreptul, fiecărui proprietar de drept (în Coranul cel Sfânt).Moștenitorul nu are nevoie de testament.Copilul este al celui în al cărui așternut s-a născut.Pentru cel ce preacurvește pedeapsa este privațiunea.Să aibă parte de pedeapsa lui Allahu teala și blestemați de îngeri și de toți musulmanii degeneratul ce pretinde o altă descendență decât cea a tatălui său, ori nerecunoscătorul ce pretinde subordonarea unei alte persoane decât propriului său stăpân! Allahu teala nu va accepta căința unor astfel de oameni și nici martiriul lor.

O voi oameni! Domnul vostru este Unul și același. De asemenea și tatăl vostru este același; toți suntem copiii lui Adem. Iar Adem a fost creat din pământ. Cel mai valoros pentru Allahu teala, este cel evlavios. Arabul nu este superior nimănui, doar pentru că este arab. Superioritatea cuiva stă doar în evlavia sa.

O oameni! Dacă veți fi întrebați de mine, ce veți răspunde?..."

Companionii Profetului răspunseră; „ Vom mărturisi că ai propovăduit religia lui Allahu teala. Că ți-ai împlinit datoria și ne-ai sfătuit.”

În urma acestor cuvinte, Trimisul Allah sallallahu aleyhi ve sellem ridică degetul arătător și coborându-l asupra mulțimii, spuse; **„Fii martor, o Doamne! Fii martor, o Doamne! Fii martor, o Doamne!”**

În ziua când Trimisul lui Allah a rostit discursul de rămas bun, a fost revelat versetul 3 din sura Maide; **„...În ziua aceea am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca religie pentru voi!...”**

Hazreti Ebu Bekir izbucni în plâns la auzul acestui verset. Companionii Profetului îl întrebară care este motivul lacrimilor sale, iar acesta le răspunse; „Acest verset ne indică apropierea morții Trimisului lui Allah. Acesta este motivul lacrimilor mele”.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem rămase în Mecca 10 zile, timp în care împlini **Pelerinajul de Adio** și tavaful (înconjurarea Kaabei) de adio, după care se înapoie în Medina. Companionii Profetului reîntorși în regiunile de proveniență transmiseră povețele și poruncile Profetului expuse în Discursul de Adio.

În timpul celui de-al zecelea an al emigrării își făcură apariția persoane false ce pretindeau a fi profeți. Unul dintre aceștia era Esved-i Ansi din Yemen. Din porunca Profetului acesta fu ucis de musulmanii din Yemen în propria casă...(Un altul este Museylemet-ul Kezzab. După moartea Profetului, Hazreti Ebu Bekir trimise o armată sub comanda lui Hazreti Halid bin Velid asupra lui Museyleme. Acesta fu ucis de Vahși „radiyallahu anh”)

MOARTEA PROFETULUI MUHAMMED

Era cel de-al unsprezecelea an al emigrării. În acest an, Hazreti Gebrail veni și îi recită Profetului Coranul integral, de două ori. Deși în anii precedenți i-l recitase câte o singură dată. După ce ascultă sura Nasr, ultima revelată de către îngerul Gebrail aleyhisselam; „**Când vine biruința lui Allahu teala și cucerirea, Și-i vezi pe oameni intrând în religia lui Allahu teala în cete, Atunci slăvește-L cu laudă pe Domnul tău și roagă-L de iertare, căci El este lertător cu cel ce se căiește**”, Profetul Muhammed aleyhisselam îi spuse îngerului; „**O Gebrail presimt că mi se apropie sfârșitul vieții**”. Hazreti Gebrail îi recită atunci versetele 4 și 5 din sura Duha; „**Viața de Apoi va fi pentru tine mai bună decât prima! Și Domnul tău îți va dărui, iar tu vei fi mulțumit!**”

În acea zi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem trimise veste ca toți companionii prezenți în Medina să se adune la moschee pentru rugăciunea de amiază. După împlinirea rugăciunii, Profetul ținu un discurs. Era un discurs ce înfiora inimile și făcea lacrimile să curgă. Adresându-le companionilor întrebarea; „**O voi oameni! Ce puteți zice despre mine ca Profet al vostru**”, aceștia răspunseră; „O Trimis al lui Allah! Allahu teala să îți ofere multe binecuvântări. Ai fost pentru noi ca un tată grijuliu și ca un frate povățuitor. Ți-ai îndeplinit misiunea de profet, hărăzită de Allahu teala. Ne-ai transmis revelațiile. Ne-ai chemat pe calea lui Allahu teala, la Islam, cu înțelepciune și povețe frumoase. Allahu teala să îți ofere cele mai frumoase și înalte recompense.”

Trimisul lui Allah adăugă; „**O dreptcredincioși! De dragul lui Allahu teala, cine are vreun drept la mine, să și-l revendice acum, înaintea zilei de apoi**”. Însă nimeni nu s-a ridicat. Profetul repetă de două, trei ori această cerință. În cele din urmă se ridică un bătrân, Hazreti Ukașe. Acesta îi spuse Profetului; „Fie-mi părinții jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! Eram lângă tine în campania Tebuk. În timpul înapoierii, cămila mea s-a alăturat cămillei voastre. Eu am coborât și m-am apropiat de dumneavoastră. Doream să îți sărut trupul binecuvântat, dar în acel moment m-ai lovit cu biciul, nu știu din ce motiv.”

Trimisul lui Allah îi spuse; „**Ukașe! Să te ferească Allahu teala de lovitura voită a trimisului lui Allah.**”, după care porunci; „

O Bilal! Mergi la casa fiicei mele Fatima și adu-mi biciul". Hazreti Bilal părăsi moscheea. Își duse mâinile la cap și mirat își spuse; Trimisul lui Allah va aplica legea talionului pentru sine!". Ajuns la casa lui Hazreti Fatima îi ceru acesteia biciul. Ea îl întrebă mirată; „O Bilal! Nu este vremea pelerinajului și nici vreme de război. De ce vrea tatăl meu biciul?” „O Fatima! Nu știi? I se va aplica Trimisului lui Allah legea talionului, cu el!", răspunse Hazreti Bilal.

„O Bilal! Cine este cel pe care îl lasă inima să-și ia dreptul de la Trimisul lui Allah prin legea talionului? Dacă l-a cerut l-i voi da. Dar spune-le lui Hasan și Huseyn să ceară ca talionul să le fie aplicat lor. Să nu care cumva să permițeți să i se întâmple ceva Trimisului lui Allah”, îl avertiză Hazreti Fatima pe Bilal. Acesta aduse biciul la moschee și îl înmână Profetului, care la rândul său îl dădu lui Hazreti Ukașe.

Ebu Bekr și Omer îl implorară; „O Ukașe! Iată suntem aici, pregătiți. Ia-ți dreptul de la noi și nu de la Resulullah!” Trimisul lui Allah interveni; „**O Ebu Bekr! Lasă, retrage-te. O Omer! Și tu de asemenea. Allahu teala știe rangul vostru înalt**". Imediat se ridică Hazreti Ali ce i se adresă lui Hazreti Ukașe; „Ukașe, nu mă lasă inima să îți permit să îl lovești pe Trimisul lui Allah. Uite spatele și burta mea. Vino și ia-ți dreptul de la mine. Poți să mă lovești de 100 de ori dacă dorești. Însă nu te atinge de Resulullah!”. Întorcându-se către el, Trimisul lui Allah îi spuse; „**O Ali! Așează-te. Allahu teala știe de asemenea și rangul tău înalt**". De această dată se ridicară Hazreti Hasan și Huseyn; „O Ukașe! După cum știi, suntem nepoții Profetului. Talionul pentru el înseamnă talionul pentru noi. Ia-ți dreptul de la noi, dar te implorăm nu-l lovi pe Resulullah!", spuseră aceștia. Trimisul lui Allah le răspunse; **O bucuriile ochilor mei, așezați-vă și voi!**". După care zise; „**Ukașe! Haide vino și lovește-mă!**"

Când Hazreti Ukașe îi spuse profetului; „O Resulullah! Eu aveam trupul descoperit când m-ați lovit”, onoratul Profet își descoperi spatele. Companiile Profetului întrebară plângând în hohote; „O Ukașe! Îl vei lovi pe Trimisul lui Allah?”. Acesta văzând semnul profetiei pe spatele Profetului se năpusti și îl sărută zicând; „O Trimis al lui Allah! Fie-mi părinții jertfă pentru tine! Cine ar îndrăzni să te lovească pentru a-și cere

dreptul?”. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse; **„Nu se poate, ori mă lovești, ori mă ierți”**. „O Resulullah fie-mi viața jertfă pentru tine! Te iert.Oare Allah teala mă va ierta și pe min eîn Ziua judecării de apoi?”

Trimisul lui Allah se întoarse către companionii săi, cărora le zise; **„Cel ce dorește să-mi vadă tovarășul din Paradis, să privească la acest bătrân”**.Atunci companionii îl sărutară pe frunte, felicitându-l; ”Ferice de tine, o Ukașe! Ai primit cinstea de a fi alături de trimisul lui Allah în Paradis”.

Erau ultimele zile ale lunii Safer. Trimisul lui Allah dorea să trimită o nouă solie imperiului bizantin din partea de nord pentru a-i chema la Islam, înainte de a deveni o amenințare pentru musulmani.Dacă refuzau se va fi pornit la luptă pentru a fi subordonați Statului Islamic.Din acest motiv ordonă pregătirea vitejilor companioni pentru lupta cu bizantini.

Trimisul lui Allah îl chemă pe Hazreti Usame bin Zeyd căruia îi spuse; **„Usame, mergi cu numele și binecuvântarea lui Allahu teala în Siria, la hotarul cu Belka, la Darum în Palestina, până în locul unde a fost martirizat tatăl tău.Strivește-i sub copitele cailor.Te numesc comandant suprem al acestei armate.I-ai prin surpeindere pe cei din Unab și atacă-i precum fulgerul.Mergi acolo mai repede decât ar putea ajunge vestea.Păstrează alături de tine călăuzele și trimite înainte spionii și cercetașii.Dacă Allahu teala îți va oferi victoria, nu rămâne mult timp printre ei”**.Le mai ordonă să-și ridice tabăra la Jurf și de asemenea legă stindardul cu propriile sale mâini.

Mai târziu urcă în amvon și se adresă companionilor; **„O companionii mei!Așa cum Zeyd tatăl lui Usame era un comandant desăvârșit, ce îmi era foarte drag, tot așa și fiul său, Usame este demn de a fi comandant după el.Usame este pentru mine unul dintre cei mai dragi oameni”**.

Printre companionii ce vor participa la luptă sub comanda lui Usame se aflau și companionii de vază precum; Hazreti Ebu Bekir, Hz. Omer, Hazreti Ebu Ubeyde bin Jerrah, Hazreti Sa`d bin Ebi Vakkas.

Însă îmbolnăvirea bruscă a Profetului, amână pornirea la luptă pentru perioada ce precedă moartea Profetului.Trimisul lui Allah se îmbolnăvi grav de friguri.Febra îi creștea, iar boala se

agrava.Într-o noapte, când se mai liniști puțin, se ridică din pat și îmbrăcându-se se pregătește de plecare.Soția sa, Hazreti Aişe întrebă; „O Resulullah! Unde plecați?” **„Merg la cimitirul Baki, căci mi s-a poruncit să mă rog pentru iertarea celor ce sunt îngropați acolo.”** Răspunse Profetul.Însoțit de Ebu Muveyhib și Ebu Rafi`, Profetul se îndreptă către cimitir, unde se rugă îndelung pentru iertarea păcatelor celor din morminte.În urma acestor rugă îndelungate, însoțitorii profetului își ziseră; „Dacă am fi fost și noi îngropați aici și am fi primit onoarea ca Profetul Muhammed aleyhisselam să se roage pentru iertarea noastră, ce bine ar fi fost!” Atunci, Trimisul lui Allah întorcându-se către Ebu Muveyhib îi spuse; **„O Ebu Muveyhib! Eu am fost lăsat liber să aleg între comorile acestei lumi sau binefacerile lumii de apoi.Mi s-a zis; dacă vrei poți rămâne veșnic pe această lume, apoi vei intra în Paradis, ori poți alege întâlnirea cu Allahu teala și apoi mergi în Paradis. Eu am ales Likauallah (întâlnirea, reuniunea cu Allahu teala) și apoi Paradisul”**

Într-o altă zi porni la drum către muntele Uhud pentru a se ruga pentru iertarea martirilor căzuți în acea luptă.Se rugă și aici îndelung, după care veni la moschee și se adresă companionilor; **„ Eu voi fi cel ce va ajunge cel dintâi la Kevser și cel ce vă va întâmpina acolo.Acela este locul unde ne vom reîntâlni...Nu mă tem că vă veți reîntoarce la politeism după mine. Însă mă tem că vă veți lăsa atrași de această lume, vă veți invidia unii pe alții pentru ea și vă veți omorî.Mă tem că și voi ca și înaintașii voștri veți pieri...”**Apoi se întoarse acasă.

Boala i se agravase.Binecuvântatele sale soții îi transmiseră că îi permit să rămână în casa lui Hazreti Aişe, cedându-i acesteia drepturile lor.Trimisul lui Allah fu mulțumit de această dovadă de sacrificiu și se rugă pentru ele, după care își petrecu zilele următoare în casa lui Hazreti Aişe.

Febra crescuse foarte mult, astfel încât se zvârcolea în pat.În acele momente, companionii săi veniră în vizită, dar văzând suferința profetului se întristară nespuse.Ebu Sa`id Hudri relatează; „Am mers în vizită la Trimisul lui Allah.Era în pat învelit cu un acoperământ de catifea.Dogoarea febrei se simțea prin acel acoperământ, astfel încât nu puteam pune mâna pe

el.Văzându-ne uimirea și tristețea, Mesagerul lui Allah ne spuse;

„Cele mai grele încercări sunt ale profeților.Și totuși aceștia se bucură de ele mai mult decât vă bucurați voi de binefacerile primite”.

Ummu Bișr bin Bera relatează; „Am mers în vizită la Trimisul lui Allah.Trupul său binecuvântat ardea precum focul.„O Resulullah! Fie-mi viața jertfă pentru tine! Nu am văzut în viața mea o bolaă atât de puternică!...” i-am spus.Trimisul lui Allah îmi răspunse; **„O Ummu Bișr! Boala este atât de gravă pentru că am multe fapte bune, recompense.Această boală este consecința acelei cărnii otrăvite pe care am gustat-o la Hayber.Îi simțeam mereu amăreala.Otrava ingerată în acea zi îmi rupe astăzi aorta”.**

Trimisul lui Allah îi relată lui Abdullah bin Mesud următoarele; **„Nu există nici un musulman căruia în timpul bolii, Allahu teala să nu-i șteargă păcatele și faptele rele precum cad frunzele!”**

Boala se agrava cu fiecare zi ce trecea.Companionii erau foarte îngrijați și nu își găseau locul.Se adunară la moschee.Îltrimiseră pe hazreti Ali să afle care este starea Profetului.Trimisul lui Allah întrebă prin semne; **„Ce spun companionii mei?”**

Hazreti Ali răspunse; „Sunt îngrijați și întristați gândindu-se că ai putea pleca dintre noi”.Compasiunea și mila Profetului pentru companionii săi era atât de mare, încât nu putu îndura și deși era grav bolnav se ridică din pat.Sprijinindu-se de Hazreti Ali și de Hazreti Fadl bin Abbas, veni la moschee.Urcă în amvon și după ce aduse mulțumiri și laude lui Allahu teala, se adresă onoraților companionii; **„O voi companionii mei! Am auzit că sunteți îngrijați de moartea mea.Oare a trăit vreun profet veșnic în comunitatea sa, ca și eu să rămân veșnic printre voi? Să știți că eu mă voi reîntâlni cu Allahu teala.Sfatul meu este să arătați respect celor mai de seamă dintre Muhajiri. O voi Muhajiri! Iar sfatul meu pentru voi este să fiți buni față de Ensari! Eu au fost buni cu voi și v-au primit în casele lor.Deși traiul lor era greu, au avut grijă de voi.V-au făcut părtași la bunurile lor.Cei ce vor conduce peste Ensari, să îi protejeze și să îi ierte pe cei ce greșesc.”**După

ce le adresă sfaturi, Trimisul lui Allah le spuse; **Allahu teala și-a lăsat liber să aleagă între această lume și întâlnirea cu El.Acel rob și-a dorit întâlnirea cu Allahu teala**".Hazreti Ebu Bekir înțelegând că aceste cuvinte ale profetului sunt semnul despărțirii, izbucni în plâns, exclamând; „O Trimis al lui Allah îmi jertfesc viața pentru tine!” Izvorul bunătății, Profetul Muhammed îi zise; „**Nu plânge, o Ebu Bekir!**”, dându-i astfel de înțeles că trebuie să aibă răbdare și să suporte despărțirea.Cu lacrimile rostogolindu-i-se din ochi, Trimisul lui Allah rosti; „**O companioni! Sunt mulțumit de Ebu Bekir, care și-a sacrificat averea cu sinceritate și loialitate pe calea Islamului.Dacă ar fi fost posibil să am un tovarăș pe drumul către lumea de apoi, l-aș fi ales pe el**”, după care porunci; **Închideți toate ușile ce se deschid către moschee, cu excepția ușii lui Ebu Bekir**".

Apoi coborând din amvon, se retrase în camera mamei noastre, Hazreti Aișe.Companionii Profetului începură să plângă.Atunci, Trimisul lui Allah, sprijinit de Hazreti ali și Fadl bin Abbas reveni în moschee.Stând pe cea mai joasă treaptă a minberului le spuse companionilor săi; „**O Muhajiri și voi Ensari! Nu este de nici un folos să te grăbești să atingi ceva al cărui timp a fost stabilit. Allahu teala nu se grăbește pentru nici unul din robii Săi.De va vrea cineva să schimbe ceea ce a fost predestinat de Allahu teala, să fie superior voinței lui Allahu teala, El îl va distruge.Cel ce va încerca să îl înșele pe Allahu teala, se va înșela pe sine.Să știți că eu sunt milostiv și îndurător cu voi.Și voi vă veți alătura mie lângă apa Kevser.Cel ce dorește să mi se alăture și să intre în Paradis, să nu vorbească de prisos. O musulmani! Necredința și împlinirea faptelor rele duc la împruținarea binecuvântărilor și a mijloacelor de subzistență.Dacă oamenii respectă poruncile lui Allahu teala și conducătorii lor, guvernatorii și autoritățile îi vor tratat cu milă și afecțiune.De vor fi răzvrățiți și vor împlini păcate, nu vor avea parte de conducători miloși.Așa cum viața mea a fost o binecuvântare pentru voi, tot așa și moartea mea vă va aduce binecuvântare și milă.De am lovit pe cine sau de am rănit prin vorbe pe vreunul din voi, fără a avea dreptate, să îmi facă același lucru pentru a-și lua dreptul, de am luat**

ceva de la vreunul din voi, fără a avea dreptul, sunt de acord să îşi ceară dreptul.Căci pedeapsa din această lume este prea uşoară în comparaţie cu pedeapsa lumii de apoi.”Dacă în discursul anterior, trimisul lui Allah îşi exprimase mulţumirea în legătură cu Hazreti Ebu Bekir, de această dată îşi arată mulţumirea în legătură cu Hazreti Omer; **Omer este cu mine, iar eu sunt cu el.După mine dreptatea este cu Omer**”. Resulullah coborî.După împlinirea rugăciunii urcă din nou în amvon şi după ce îşi sfătui companionii le spuse; **„Vă las în grija lui Allahu teala”**, după care se despărţi de ei şi se retrase în odaia sa.

Mesagerul lui Allah într-una din zilele când avea dureri insuportabile, trimise să fie chemat Hazreti Bilal, pentru a-şi cere iertare şi a nu părăsi această lume încălcând dreptul cuiva.**„Bilal! Cheamă oamenii la moschee! Vreau să le adresez ultimele cuvinte!...”**

Hazreti Bilal adună companionii la moschee.Trimisul lui Allah veni sprijinit de Hazreti Ali şi Hazreti Fadl.Se aşeză în amvon şi aducându-i mulţumiri şi laude lui Allahu teala continuă; **„O voi companionii mei! Să ştiţi că se apropie timpul despărţirii.Cel ce are vreun drept asupra mea să şi-l revendice.Cei ce îmi sunt dragi să îşi ceară drepturile sau să mă ierte ca să ma întâlnesc cu Allahu teala şi mila Sa, fără datorii”**.Coborând din amvon, împlini rugăciunea de prânz. După rugăciune, urcă iar în amvon şi repetă aceleaşi cuvinte.

Cu trei zile înaintea morţii sale, boala se agravase foarte tare.Nu mai putu ieşi în moschee pentru a conduce rugăciunea.Prima rugăciune pe care nu o conduse fu rugăciunea de noapte.Ca de fiecare dată, Hazreti Bilal veni la uşă şi spuse; „Es-salat (rugăciunea), ya Resulullah!”.Însă Trimisul lui Allah nu avea vlagă pentru a se ridica şi a merge la moschee. **„Spuneţi-i lui Ebu Bekir! Să conducă rugăciunea!”** ceru Mesagerul lui Allah.Hazreti Aişe interveni; „Îmi jertfesc viaţa pentru tine, o Resulullah! Tata este extrem de milos şi trist.Dacă nu vă va vedea la locul dumneavoastră, nu va putea recita de plâns.Puteti să-i cereţi lui Hazreti Omer să conducă rugăciunea?” Trimisul lui Allah continuă însă; **„Spuneţi-i lui Ebu Bekr! Să conducă rugăciunea”**.Hazreti

Bilal îi aduse la cunoștință dorința Profetului lui Hazreti Ebu Bekir. Observând locul Profetului de la mihrab, gol, Hazreti Ebu Bekir aproape își pierdu mințile. Plânse!...plânse!...Companionii începură să plângă și ei. Trimisul lui Allah, întrebând ce sunt aceste vaiete ce se aud din moschee, Hazreti Aișe îi explică; „Îmi jertfesc viața pentru tine, o Mesager al lui Allah! Companionii plâng deoarece nu suportă gândul despărțirii de dumneavoastră!...”

Izvorul bunătații, Habibullah sallallahu aleyhi ve sellem fu foarte afectat. Și deși era foarte bolnav, se ridică cu greu, pentru a-și consola companionii. Se sprijini de Hazreti Ali și Hazreti Abbas și intră în moschee. După rugăciune li se adresă companionilor; **„O companionii mei! Sunteți sub protecția lui Allahu teala și v-am lăsat în grija Lui! Fiți evlavioși. Și cu frică de Allahu teala. Respectați poruncile Sale. Eu voi părăsi de acum această lume”**.

Hazreti Ebu Bekir îi conduse pe companionii în rugăciune timp de șaptesprezece timpuri de rugăciune. Odată conducea rugăciunea de amiază. În acele momente, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem simți în corp o ușurare, astfel că sprijinindu-se de Hazreti Ali și Hazreti Abbas veni la moschee. Ebu Bekir înțelegând că a venit Trimisul lui Allah a dorit să se retragă, însă Mesagerul lui Allah îi făcu semn să rămână la locul său. De pe locul din stânga lui Hazreti Ebu Bekir, fu ultima rugăciune pe care companionii o împliniră conduși de Trimisul lui Allah.

Cu trei zile înaintea morții sale, Gebrail aleyhisselam veni la Profet și zise; „O Resulullah! Allahu teala ți-a trimis selam. Deși îți cunoaște situația, întreabă cum vă simțiți”. Trimisul lui Allah îi răspunse; **„Sunt trist!”**.

Îngerul Gebrail aleyhisselam reveni și duminică, repetând întrebarea. Trimisul lui Allah îi dădu același răspuns. De asemenea Gebrail aleyhisselam îi vesti moartea lui Esved-i Ansi din Yemen, cel ce se autoproclamase profet. Trimisul lui Allah le aduse la cunoștință această veste bună și companionilor săi. De asemenea, împărți câțiva bani de aur, pe care îi primise înainte de a se îmbolnăvi, săracilor și lui Hazreti Aișe. În ziua de duminică boala se agravă. Hazreti Usame veni la Profet. Acesta nu-i adresă nici un cuvânt, însă își ridică mâinile

binecuvântate și îl mângâie. Astfel se înțelese că se ruga pentru el.

Ziua de luni fu ziua în care Profetul își făcuse apariția pe această lume și totodată ziua în care părăsi această lume. Era a treisprezecea zi a bolii și ultima... În timp ce companionii împlineau rugăciunea de dimineață conduși de Hazreti Ebu Bekir, în moschee, Trimisul lui Allah își făcu apariția. Își văzu companionii așezați rânduri, rânduri pentru rugăciune. Această priveliște îl bucură și zâmbi. Trecu și el în rând, în spatele lui Hazreti Ebu Bekir și își împlini rugăciunea. Văzându-l pe trimisul lui Allah în moschee, companionii fură cuprinși de bucurie crezând că se însănătoșise. Resulullah aleyhisselam, însă merse în odaia lui Hazreti Aișe și se întinse pe pat. **„Doresc să ajung în fața lui Allahu teala fără a poseda nimic din bunurile lumești, împarte și banii de aur rămași săracilor”**, ceru Resulullah. După care îi crescuseră febra. După un timp deschise ochii și o întrebă pe hazreti Aișe dacă a oferit banii de aur. Când aceasta îi răspunse că îi va împărți, Profetul insistă să fie dați imediat. Aducându-i-se la cunoștință că banii au fost oferiiți, răsuflă ușurat.

Se odihni un timp, după care ceru să vină Hazreti Ali. Își așeză capul în poala acestuia. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare, iar chipul său își schimbă culoarea. Hazreti Fatima nu rezistă acestei priveliști, astfel că se alătură fiilor ei, Hazreti Hasan și Huseyn. Luându-i de mâini începu să plângă. „O tată! Cine îți va proteja fiica! În grija cui îi lași pe Hasan și Huseyn? Vai tată! Îmi dau viața pentru tine! Ce mă voi face eu când nu vei mai fi? La ce va mai privi ochiul meu, după chipul tău!”

Trimisul lui Allah auzind aceste cuvinte sfâșietoare ale fiicei sale, deschise ochii și o chemă lângă el. După ce se rugă pentru ea; **„O Doamne dă-i răbdare”**, spunându-i; **„Fatma! Lumina ochilor mei! Tatăl tău este în pragul morții”**, gemetele i se întetiră. Hazreti Ali îi spuse soției sale; „O Fatima! Te rog, încetează și nu-l mai supăra pe Resulullah!”, însă Profetul interveni; **„Nu o supăra, o Ali! Las-o să verse lacrimi pentru tatăl ei!”** și închizând ochii își pierdu cunoștința pentru o clipă.

Hazreti Hasan veni la căpătâiul bunicului său și zise plângând; „O binecuvântatul meu bunic! Cine poate îndura această

despărțire! Cui să-i spunem durerea din sufletul nostru! Cine va mai avea grijă de mama, tatăl și fratele meu? Unde vor mai întâlni soțiile și companionii tăi acest caracter ales!”. Auzind cuvintele sale, soțiile Profetului nu mai rezistară și începură să plângă împreună.

Companionii Profetului ce așteptau afară, îngrijorați, auzind că starea Trimisului lui Allah s-a agravat, începură să plângă. Din dorința de a-l vedea pentru ultima dată pe preiubitul Profet, implorau; „Deschideți ușa, vă rugăm! Să mai putem vedea o dată chipul binecuvântatului Trimis!...” Habibullah auzind rugămintele lor, cuprins de milă, ceru să se deschidă ușa. Mai marii companionilor intrară în cameră.

După ce îi sfătui să fie răbdători, Trimisul lui Allah le spuse; „**O companionii mei! Voi sunteți cei mai presus dintre oameni, cei mai onorați. Oricine ar urma după voi, voi veți intra primii în Paradis. Fiți statornici în a ține în picioare islamul și călăuziți-vă după Coran. Nu fiți neglijenți în chestiunile religioase**”. Apoi rosti; „**O Doamne! Le-am comunicat?**” și închise ochii. Chipul său binecuvântat se umplu de broboane de sudoare. Hazreti Ali le făcu semn companionilor să iasă.

După plecarea lor, Hazreti Aișe se apropie de profet și îi ceru să o sfătuiască. Acesta îi spuse; „**O Aișe! Protejează-te stând** Lacrimile curgeau din ochii Profetului, sfâșiind inimile celor prezenți. Hazreti Ummu Seleme îl întrebă; „O Resulullah de ce plângi?” „**Vărs lacrimi pentru ca comunitatea mea să aibă parte de milă**”, răspunse profetul.

Soarele se ridica spre amiază. Timpul se apropia... Trimisul lui Allah își sprijinise capul pe pieptul mamei noastre, Hazreti Aișe. Erau ultimele sale clipe. Printre buzele sale binecuvântate se rostogoliră următoarele cuvinte; „**Ah! Ah! Purtați-vă bine cu robii voștrii! Înveștmântați-i și oferiți-le hrană! Vorbiți-le frumos! Chemați-i la rugăciune, la rugăciune. Temeți-vă de Allahu teala în comportamentul vostru față de femeile și sclavii voștrii!... O Allah! Binecuvântează-mă! Și coboară asupra mea mila ta!... Fă-mi parte de tovărășia celui Atotputernic!...**” Lacrimile fiicei sale, Fatima îi inundau obrazii, iar suspinele ei îi sfâșiau sufletul. Trimisul lui Allah o așeză lângă el și îi spuse; „**Fiica mea, fii răbdătoare, nu mai plânge. Căci îngerii plâng și ei de plânsul tău**”. Hazreti Fatima se opri

și își șterse lacrimile. Părintele său o alină și se rugă la Allahu teala pentru răbdarea ei, după care i se adresează; „**Fiica mea, sufletul îmi va fi luat. Să spui atunci;** „Inna lillahi ve inna ileyhi raji`un”. **O Fatima! Orice nenorocire are și o răsplată**” Un timp stătu cu ochii închiși, după care continuă; „**De acum încolo nu vor mai exista supărare și griji pentru tatăl tău. Căci se eliberează din această lume trecătoare, plină de supărări.**” Apoi se întoarse către Hazreti Ali și îi zise; „**O Ali! Am datorie atât, la cutare evreu. Luasem acești bani pentru pregătirea soldaților. Să nu cumva să uiți să o returnezi. Sunt convins că îmi vei plăti datoria și dintre cei care mă vor întâlni la apa Kevser, tu vei fi primul. După mine, vei întâmpina multe greutăți, fii răbdător și alege întotdeauna lumea de apoi, când oamenii vor dori această lume**”.

Usame sosi iar. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îi spuse; „**Allahu teala să te ajute! Hai mergi la luptă!**”. Acesta plecă la armata sa și dădu imediat semnalul pornind în campanie.

Resulullah își dădea ultima suflare... Timpul se apropiase... Allahu teala îi porunci lui Azrail aleyhisselam; „**Mergi și arată-te praiubitului meu în cea mai plăcută formă! De îți va permite ia-i sufletul foarte ușor. Iar de nu-ți va permite, întoarce-te!**” Azrail aleyhisselam veni la ușa profetului în cea mai frumoasă formă, îmbrăcat în veștminte omenești și ceru permisiunea de a intra; „Esselamu aleykum o stăpânul casei profeției! Pot să intru? Allahu teala să vă miluiască?”

Hazreti Aișe ce stătea la căpătâiul profetului îi spuse fiicei Trimisului lui Allah; „Răspunde-i tu acestui nou-venit”. Aceasta merse la ușă și cu glas trist îi răspunse oaspetelui; „O rob al lui Allahu teala! Trimisul lui Allah este acum ocupat”. Azrail aleyhisselam își repetă cererea, dar primi același răspuns. A treia oară își repetă urarea de pace, după care cu voce tare insistă asupra permisiunii de intrare. Trimisul lui Allah auzind își întrebă fiica; **O Fatima! Cine este la ușă!**”

Atunci Hazreti Fatma zise; „O Resulullah! La ușă este cineva ce cere permisiunea să intre. I-am răspuns de câteva ori. Dar a treia oară mi s-a înfiorat tot corpul”. Trimisul lui Allah îi spuse

fiicei sale; **„O Fatima! Știi cine este la ușă? Este îngerul morții, Azrail, cel ce distruge poftetele, spulberă mulțimile, lasă femeile văduve, copiii orfani, casele părăsite.Intră, o Azrail”**.Hazreti Fatima fu cuprinsă de o suferință de nedescris și strigă; „Vai Medina ești ruinată!”

Trimisul lui Allah luă mâna fiicei sale și i-o puse pe piept, apoi închise ochii.Cei prezenți crezură că și-a eliberat sufletul.Hazreti Fatima nu mai putu rezista și aplecându-se la urechea tatălui ei, șopti cu o voce ce sfâșia inimile; „O tată...”.Neprimind nici un răspuns, de această dată zise; „Îmi dau viața pentru tine, o Resulullah! Te rog mai deschide o dată ochii.Deschide-i și spune-mi ceva...”Resulullah deschise ochii, îi șterse lacrimile și îi șopti la ureche că venise timpul despărțirii.Hazreti Fatima izbucni în plâns.De această dată, Trimisul lui Allah îi șopti la ureche; **„Din familia mea, tu mi te vei alătura prima”**.Această veste o bucură și o alină.

Mama noastră, Hazreti Fatima întrebă; „O tată! Azi este ziua despărțirii! Când te voi revedea?” **„Fiica mea! În ziua judecății mă vei găsi lângă kevser.Acolo le voi da apă celor din comunitatea mea”**. „Și dacă nu te voi găsi acolo, ce voi face?” întrebă Hazreti Fatima. **„Mă vei găsi lângă Mizan (balanță).Acolo voi mijloci pentru comunitatea mea”**.

„Și dacă nu te voi găsi nici acolo, o Resulullah!” zise Fatima, iar Trimisul lui Allah îi răspunse; **„Mă vei găsi la podul Sîrat.Acolo îl voi implora pe Allahu teala; „O Doamne! Apără-mi comunitatea de foc”**

Hazreti Ali, cu o voce tristă întrebă; „O Resulullah! După ce vă veți da ultima suflare, cine vă va spăla, ce vom folosi ca giulgiu?Cine va împlini rugăciunea, cine vă va așeza în mormânt?”

O Ali tu te vei ocupa de îmbăiere, iar Fadl bin Abbas să îți toarne apa.Gebrail va fi al treilea.După spălare îmi veți pregăti giulgiul.Gebrail va aduce parfumuri frumos mirositoare din Rai.După care ma veți duce în moschee și veți ieși.Căci mai întâi Gebrail, apoi Mikail, apoi Israfil, apoi toți ceilalți îngeri grupuri, grupuri îmi vor împlini rugăciunea.Mai târziu veți intra voi, rânduri rânduri.Să nu treacă nimeni înaintea mea”

După care îl întrebă pe Azrail aleyhisselam; „**O Azrail! Ai venit în vizită sau pentru a-mi lua sufletul?**”. Acesta îi răspunde; „Am venit și ca musafir și la datorie. Allahu teala mi-a poruncit să intru doar cu permisiunea ta. Și tot cu permisiunea ta îți voi putea lua sufletul. O Resulullah! Dacă îmi vei permite, îți voi urma vrea și îți voi lua sufletul. În caz contrar mă voi întoarce la Domnul meu”.

„**O Azrail! Unde l-ai lăsat pe Gebrail?**”, întrebă Profetul. „Gebrail a rămas în cerul pământesc, unde îngerii îl vizitează și își exprimă durerea pentru moartea ta”. În timpul acestui dialog își făcu apariția Gebrail aleyhisselam. Trimisul lui Allah îi spuse; „**O fratele meu, Gebrail! A venit timpul să părăsesc această lume. Ce mă va aștepta la Alahu teala? Dă-mi vești bune ca să-mi pot preda sufletul împăcat**”. „O preiubit al lui Allahu teala! Am lăsat ușile cerului deschise. Îngerii s-au așezat rânduri rânduri, așteptându-ți sufletul cu dragoste”, răspunde Gebrail aleyhisselam. „**Toate mulțumirile sunt pentru Allahu teala. Binevestește-mi! Ce mă așteaptă lângă Allahu teala?**” întrebă din nou Profetul. „O Trimis al lui Allah! Ușile Raiului s-au deschis pentru venirea ta, râurile Paradisului curg, copacii se leagănă, iar huriile s-au pregătit pentru venirea ta” îi vesti Gebrail aleyhisselam.

Profetul răspunde din nou; „**Toate mulțumirile sunt pentru Allahu teala! O Gebrail! Vesteste-mi altceva**”. Atunci Gebrail aleyhisselam întrebă; „O Trimis al lui Allah! Despre ce întrebi?” „**Toată grija mea, tristețea și neliniștea sunt pentru comunitatea ce o voi lăsa în urma mea**” răspunde Resulullah. Hazreti Gebrail aleyhisselam îi răspunde; „O preiubit al lui Allahu teala! În ziua judecării de apoi, Hazreti Allah îi va ierta pe cei din comunitatea ta, până ce vei fi mulțumit. Dintre toți profetii tu vei fi cel dintâi ce va intra în Rai, iar dintre toate comunitățile, comunitatea ta va fi prima care va intra în Paradis”. Trimisul lui Allah îi spuse; „**Îmi doresc trei lucruri de la Allahu teala: Primul este ca Allahu teala să-mi permită să mijlocesc pentru păcătoșii comunității mele. Cea de-a doua este să nu-i pedepsească pentru păcatele înfăptuite pe această lume, iar a treia să mi se ofere în zilele de luni și joi faptele membrilor comunității mele.** (Dacă faptele lor sunt bune, mă voi ruga pentru ei. Iar Allahu teala îmi va accepta

rugile. De vor fi fapte rele, voi mijloci pentru ei și voi cere să fie șterse din cartea faptelor lor). Gebrail aleyhisselam îi vesti că și aceste trei dorințe au fost acceptate de Allahu teala, astfel că Profetul se liniști.

Allahu teala îi revelă; „O Preaiubite! Cine ți-a sădit în inimă această dragoste și afecțiune pentru comunitatea ta?” Trimisul lui Allah răspunse; „**Domnul meu preainalt este cel ce m-a creat și m-a învățat**”. Allahu teala continuă; „Mila și îndurarea mea pentru comunitatea ta este de o mie de ori mai mare decât a ta. Lasă-i în grija mea”. Atunci Trimisul lui Allah zise; „**M-am liniștit acum. Azrail! Împlinește-ți misunea pentru care ai fost trimis!**”

Azrail aleyhisselam se apropie de Resulullah pentru a-și împlini datoria. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem își muie mâinile în vasul cu apă ce se afla la căpătâiul său și își șterse apoi fața rostind; „**La ilahe illallah! O Allah! Atotputernicul!**...” Azrail aleyhisselam își începu datoria. Chipul Trimisului lui Allah devenea când roșu, când se îngălbenea. Când îi spuse lui Azrail aleyhisselam; „**Tot astfel, greu și chinuitor, iei și sufletele membrilor comunității mele!**”, îngerul îi răspunse; „O Resulullah! Nu am luat viața nimănui atât de ușor până acum”. Trimisul lui Allah ce s-a gândit chiar și în ultima sa clipă la comunitatea sa îi ceru lui azrail aleyhisselam; „**O Azrail! Tratează-mă pe mine cu toată asprimea destinată lor! Căci ei sunt slabi și nu vor putea îndura...**” După care rosti; „**La ilahe illallah! Atotputernicul!**” și sufletul binecuvântat îi fu luat și trimis în cel mai înalt Paradis...

Essalatu vesselamu aleyke ya Resulullah!

Essalatu vesselamu aleyke ya Habiballah!

Essalatu vesselamu aleyke ya Seyyidel evveli-ne vel-ahirin!

Şefa'at ya Resulallah! Dahıylek ya Resulallah!

Gebrail aleyhisselam își luă adio; „Esselamu aleykum o Trimis al lui Allah! Tu erai scopul și dorința mea. De acum încolo nu voi mai reveni pe pământ!”

Când sufletul binecuvântat al Profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem se ridică în lumile înalte, Hazreti Fatima și soțiile preacurate ale Profetului „Allahu teala fie mulțumit de ele” izbucniră în plâns în hohote.

În acel moment o voce se auzi;
„Esselamu aleykum o Ehl-i beyt (membrii casei trimisului lui Allah, familia sa)! Ve rahmetullahi ve berekatuhu (mila și binecuvântarea lui Allah fie asupra ta)” spuse, după care recită versetul 185 din sura Al-i Imran; **„Fiecare suflet va gusta moartea.Desigur voi veți primi întreaga răsplată în Ziua Învierii”** În continuare le spuse vorbe de alinare și le prezentă condoleanțe; „Fiți încrezători în bunătatea și binefacerile lui Allahu teala.Încredeți-vă în El și fiți cu speranță! Nu mai jeliți! Cel ce este cu adevărat nenorocit, este cel ce pierde recompensa!”

Toți cei prezenți auziră aceste cuvinte și răspunseră la selam.Vocea era a lui Hazreti Hîzîr aleyhisselam.

Înțelegând că sufletul Profetului a fost eliberat, Ummu Eymen trimise după fiul său, Usame.Auzind această veste amară, Hazreti Usame, Hazreti Omer și Hazreti Ebu Ubeyde părăsiră armata și veniră la Moscheea Profetului.Plânsetele lui Hazreti aișe Sîddîka și ale celorlalte femei îi surprinseră pe companioni.Nu realizau ce se întâmplă.Parcă erau împietriți.Hazreti Ali era nemișcat precum un mort, Hazreti Osman amuțise.

Hazreti Ebu Bekir se afla în acel moment acasă.Veni în fugă și intră în camera Profetului.Dezveli fața Profetului și înțelese că își dăduse sufletul.Chipul său binecuvântat și trupul îi erau plăcute și pure, strălucind precum lumina. „Neînsuflețit ești la fel de frumos, cum erai și în viață, o Resulullah!” spuse Hazreti Ebu Bekir și îl sărută.Plânse îndelung, după care îi acoperi fața și îi consolă familia.

Intră în moschee, urcă în amvon și ținu un discurs companionilor Profetului.După ce îi aduse mulțumiri și laude lui Allahu teala și binecuvântări asupra Profetului sallallahu aleyhi ve sellem continuă; **„Toți cei ce cred în Muhammed aleyhisselam să afle că Muhammed aleyhisselam este mort.Toți cei ce cred în Allahu teala să știe că Allahu teala este de-a pururea viu”**.Apoi adăugă recitând versetul 144 din sura Al-i Imran; **„Muhammed aleyhisselam este un trimis.Au mai fost și alți trimiși înaintea sa.Este și el muritor, fără îndoială.De va muri sau va fi omorât, vă veți lepăda de religia voastră?Cel ce se va lepăda de religia sa nu-i va**

aduce vreun prejudiciu lui Allahu teala, ci doar sie.Cei ce vor rămâne pe calea cea dreaptă vor primi recompensă” Îi sfătui pe companionii Profetului și îi organizează.Atunci înțeleseseră companionii Profetului, că acesta murise cu adevărat.Tristețea și durerea se împlântară precum cuțitul otrăvit în inimile lor.Lacrimile brăzdau fețele tuturor, iar focul dorului le sfâșia măruntaiele.

Primul lucru pe care îl făcură companionii „Allahu teala fie mulțumit de ei toți” fu alegerea lui Hazreti Ebu Bekir drept calif pentru administrarea tuturor chestiunilor.Îi jurară loialitate și îl urmară, împlinindu-și activitățile conform ordinelor sale.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem părăsi această lume în cel de-al unsprezecelea an al emigrării (632), în luna Rebiul evvel, ziua 12, luni înaintea amiezii, la vârsta de 63 de ani conform calendarului lunar și 61 de ani conform calendarului solar.

Hazreti Ali, Hazreti Abbas, Hazreti Fadl bin Abbas, Hazreti kusem bin Abbas, Hazreti Usame bin Zeyd, Hazreti Salih fură cei ce îl îmbăieră.În timpul îmbăierii, trupul binecuvântat al Profetului emana un miros frumos de mosc, nemaîntâlnit până atunci la nimeni altcineva.Apoi l-au înfășurat în giulgiu.L-au așezat pe o canapea și l-au adus în moschee.După cum îi sfătuiseră trimisul lui Allah, toată lumea ieși din moschee.Îngerii veniră grupuri, grupuri și împliniră rugăciunea.După ce terminară rugăciunea, se auzi o voce, ce le spuse companionilor; „Intrați! Împliniți rugăciunea Profetului vostru!”Companionii intrară și împliniră rugăciunea fără conducător.Terminară abia miercuri seara.

Pentru săparea mormântului Profetului, companionii respectară următorul hadis, amintit de Hazreti Ebu Bekir; „**Profeții vor fi îngropați în locul în care și-au dat sufletul**”. Trimisul lui Allah fu îngropat miercuri, către seară, în mormântul săpat de Hazreti Ebu Talha el Ensari, în formă de mausoleu.Hazreti Kusem bin Abbas, fiul lui Hazreti Abbas fu cel ce ieși ultimul din mormânt.Acesta zise; „Eu sunt ultimul ce a văzut chipul binecuvântat al profetului.Buzele sale binecuvântate se mișcau. Mi-am aplecat urechea să aud ce zice.Se ruga; „**O Doamne! Umma mea!...O Doamne! Comunitatea mea!...**”

În ziua în care Trimisul lui Allah părăsi această lume, Abdullah bin Zeyd se rugă; „O Doamne! Eu am dorit acești ochi pentru a putea privi chipul binecuvântat al lubitului Tău. Acum că el nu mai poate fi văzut, ce să fac! O Doamne, ia-mi vederea!” și orbi...

Acțiunile de părăsire a religiei

După moartea Profetului începură acțiunile de irtidad, părăsire a religiei. Aceste acțiuni luară amploare. Hazreti Ebu Bekir avu un rol important în lupta împotriva acestor probleme. Dacă nu ar fi fost o persoană atât de inteligentă, acest pericol s-ar fi extins pe tot teritoriul Arabiei. Hazreti Aişe relatează; **„După moartea Trimisului lui Allah, arabii s-au întors de la religia lor. Discordia luase amploare. Greutatea ce cădea pe umerii tatălui meu, ar fi fost de ajuns să fărâmițeze munții”**.

Hazreti Ebu Hureyre relatează; „Dacă nu ar fi fost Ebu Bekir, după moartea Profetului Muhammed aleyhisselam, Ummet-i Muhammed ar fi fost nenorociți!”

De asemenea spuse repetând de trei ori; „Jur pe Allahu teala, în afara căruia nu există altă divinitate că de nu ar fi luat Ebu Bekir asupra sa responsabilitatea califatului, nu ar fi existat nimeni care să-l adore pe Allahu teala!”

Ebu Reja`ul Utaridi relatează; „Intrând în Medina am văzut oamenii adunați într-un grup și unul dintre ei i se adresa altuia; „M- jertfesc pentru tine! Pe Allahu teala, dacă nu ai fi fost tu, cu siguranță am fi fost distruși!” și îl săruta pe cap.

Am întrebat; Cine sunt acești doi oameni?” Mi s-a răspuns; „Omer îi sărută capul lui Ebu Bekir, pentru lupta cu apostazia”.

Hazreti Aişe relatează; „În zilele când arabii întreprinseseră acțiuni de apostazie, tatăl meu își încinse sabia și încălecă pe cămilă. Hazreti Ali veni și ținând hățurile cămilei îi spuse; **„Îți spun ceea ce ți-a spus și trimisul lui Allah în ziua bătăliei de la Uhud: Bagă-ți sabia în teacă și nu te pune în pericol și nu ne lăsa nici pe noi îndurerați! Pe Allah dacă ți se va întâmpla ceva, după tine, Islamul nu-și va mai reveni veșnic!”** (Dacă ar fi fost împotriva califatului său, și-ar fi dorit moartea lui. Căci astfel drumul către califat s-ar fi deschis pentru el)

Tot Hazreti Aişe relatează despre acele zile; „În urma trecerii în neființă a Trimisului lui Allah, multe triburi arabe părăsiră religia, devenind apostatați. Astfel începură să apară grupări creștine, evreiești și ipocriți.

Musulmanii erau precum oile împrăștiate fiind surprinse de ploaie într-o noapte de iarnă. Ba chiar în acele momente, majoritatea mecanilor se pregăteau să se lepede de Islam. Suheyl bin Amr se postă în fața ușii Kaabei și se adresa musulmanilor. Le ținu un discurs ce îi influență și le spulberă îndoielile, evitând astfel părăsirea Islamului.

În urma acestor evenimente, în istoria islamului a început folosirea acestor termeni; „irtica- reîntoarcere și „murteci- cel ce se întoarce înapoi”

După moartea Profetului, în urma instigărilor creștinilor, evreilor și ipocriților începură acțiuni de apostazie, în masă.

Hazreti Suheyl le ținu un discurs mecanilor, în fața ușii Kaabei: „O voi mecani! Voi ați fost ultimii dintre cei ce s-au convertit la Islam. Să nu care cumva să fiți primii dintre cei ce se vor lepăda de el! Pe Allahu teala, după cum a spus și Trimisul lui Allah, Hazreti Allah va desăvârși această lucrare! Eu l-am auzit spunând pe când stătea de unul singur exact în acest loc; **„Spuneți împreună cu mine la ilahe illallah, astfel ca arabii care vă văd să accepte religia, iar cei ce nu sunt arabi să plătească capitație! Pe Allah averile lui Chrosroes și ale Cezarului vor fi folosite pe calea lui Allahu teala!”**

Ați văzut că cei ce au batjocorit au ajuns colectori de danii și pomeni. Pe Allah iar celelalte vor avea loc! Pe Allah, știți foarte bine că: Atâta timp cât soarele va răsări și va apune, această religie va exista. Nu vă lăsați înșelați de aceia dintre voi! Căci ceea ce știu eu, cunosc și ei la fel de bine.

Însă ura pe care le-o poartă lui Beni Hașim le-a pecetluit inimile. O voi oameni! Eu dețin cele mai multe mijloace de transport atât pe mare cât și pe uscat, dintre quireiși! Voi, urmați-vă conducătorul și plătiți-i daniile.

De nu va continua Islamul eu vă garantez și vă voi plăti daniile înapoi!”, după care izbucni în plâns.

Astfel oamenii se liniștiră.

În urma acestui discurs mișcător al lui Suheyl bin Amr, mecanii renunțară la apostazie și guvernatorul Meccăi, Attab bin Esid putu să iasă la iveală.

În timpul luptei de la Bedr, când Suheyl bin Amr fu luat prizonier împreună cu ceilalți idolatrii de a căror parte era, Trimisul lui Allah îi spusese lui Hazreti Omer, în legătură cu acesta; **„Mă aștept, să se adreseze mulțimii, postat într-un loc unde nu se defăimează!”**. Se înțelege din acest hadis că era vorba despre această cuvântare.

Hazreti Omer auzind despre discursul lui Suheyl bin Amr și cuvintele pe care le-a rostit despre Profet sallallahu aleyhi ve sellem, își aduse aminte de spusele profetului și rosti; **„Mărturisesc că tu ești fără îndoială trimisul lui Allah!”**

VIAȚA ÎN MORMÂNT

Faptul că este viu în mormânt

Profeții sunt vii în mormintele lor, trăiesc o viață necunoscută nouă. La fel ca și martirii și persoanele apropiate de Allahu teala. Această stare de viață nu este doar pretinsă, ci este reală. În sura Al-i Imran, în versetul 169 se spune; **„Să nu crezi că cei ce au fost uciși pe calea lui Allah (martirii) sunt morți! Dimpotrivă ei sunt vii la Domnul lor și sunt bine dăruți (din roadele Raiului)”**

Acest verset ne aduce la cunoștință că martirii sunt vii. Având în vedere că profeții și apropiații lui Allahu teala le sunt superiori și aceștia sunt vii. Conform savanților islamici, toți profeții au murit martiri.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem relatează în timpul ultimei sale boli; **„Simt întotdeauna gustul al mâncării gustate la Hayber”**. Din acest hadis înțelegem că Profetul Muhammed a murit martir.

De aceea tragem concluzia că Trimisul lui Allah, la fel ca și ceilalți martiri este viu în mormântul său. În hadisul relatat în scrierile lui **Buhari și Muslim** se relatează; **„În noaptea Miraj am trecut pe lângă mormântul profetului Musa aleyhisselam. Acesta își împlinea rugăciunea, în mormânt”**.

Într-un alt hadis se relatează; **„Allahu teala i-a interzis pământului să putrezească trupurile profeților”**. Savanții islamici au acceptat adevărul acestui hadis în unanimitate. În

culegerile lui **Buhari și Muslim** se relatează; „**Allahu teala trimise în noaptea Miraj toți profeții la Profetul Muhammed aleyhissalam. Acesta îi conduse în rugăciune și împliniră împreună două unități de rugăciune**”.

Rugăciunea cuprinde plecări și prosternări. Conform acestui hadis ei au împlinit rugăciunea fiind în viață, folosindu-și trupurile. Același lucru este relevat și de împlinirea rugăciunii de către Hazreti Musa, în mormânt.

În ultimul volum al cărții „Mișkat”, în primul fascicul al capitolului Miraj, în hadisul relatat de Ebu Hureyre, extras din culegerea lui Muslim se spune; „**Allahu teala mi-a arătat. Musa aleyhissalam își împlinea rugăciunea. Era slab. Părul nu îi era răvășit și lung. Semăna cu un viteaz din tribul Șen`e. Isa aleyhissalam semăna cu Urve bin Mes`ud Sekafi**”.

Șen`e este numele a două triburi din Yemen. Aceste hadisuri ne arată că profeții sunt vii lângă Domnul lor. Trupurile lor au devenit delicate precum sufletele lor. Nu mai au densitate și nu sunt compacte, dure. Sunt vizibile în lumea materială și spirituală.

Astfel că profeții sunt vizibili cu trupul și sufletul. În hadis se relatează că atât Musa aleyhissalam, cât și Isa aleyhissalam își împlineau rugăciunile. Împlinirea rugăciunii presupune anumite mișcări ce se fac cu corpul și nu cu sufletul. Din cuvintele; „**Era potrivit ca înălțime, slab și avea părul strâns**” reiese că i-a văzut trupul nu sufletul.

Imam-î Beyheki relatează: „După ce sunt așezați în mormânt, profeților le sunt oferite înapoi sufletele. Noi nu îi putem vedea. Precum îngerii, devin invizibili. Doar cei aleși de Allahu teala îi pot vedea”. Aceeași relatare a fost făcută și de imamul Suyuti.

Au existat nenumărate persoane care au auzit cum Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a răspuns la selam din mormântul sfânt. Acesta nu este un caz singular, au existat relatări și de răspunsuri provenite și din alte morminte.

În Hadis se relatează; „**Când mi s-a va da selam, Allahu teala îmi va trimite sufletul și astfel voi răspunde**”.

Imam Suyuti relatează: „Resulullah este cufundat în contemperea frumuseții divine. Astfel că simțurile corpului îi sunt amortite. În momentul în care un musulman îi transmite selam,

revine din această stare de contemplație la simțurile corpului. Și pe această lume, există astfel de persoane. De multe ori omul cufundat în gânduri în legătură cu această lume sau cu lumea de apoi, nu aude ceea ce se vorbește în prezența sa. Cel ce este pierdut în contemplația frumuseții divine, ar putea auzi oare ceva?”

În cartea sa „**Șifa**”, cadiul Iyad prezintă relatarea lui Suleyman bin Suhaym; „Într-o noapte l-am visat pe Trimisul lui Allah; „O Trimis al lui Allah! Ai cunoștință de selamul celor ce vin și te salută?” l-am întrebat. „**Da știi și le primesc rugile și le răspund**” mi-a răspuns Profetul.

Hadisurile care relatează faptul că profeții sunt vii în mormintele lor sunt în număr atât de mare, încât se întăresc unele pe altele. Spre exemplu; „**Eu aud rugile ce îmi sunt aduse, lângă mormântul meu. Iar cele rostite departe îmi sunt transmise**”. Acest hadis a fost relatat de Ebu Bekr bin Ebi Șeybe. Acest hadis și altele asemănătoare se regăsesc în cele șase cărți de hadisuri ale marelui imam.

Abdullah bin Abbas relatează următorul hadis relatat de Ibn-i Ebi`d-dunya; „**Dacă o persoană vizitează mormântul unui cunoscut și îi dă selam, persoana decedată îl recunoaște și îi răspunde. De îi dă selam unei persoane necunoscute, aceasta se bucură și răspunde**”.

Dacă se întreabă cineva cum poate răspunde Trimisul lui Allah, separat, tuturor rugilor, ce se rostesc în același timp în fiecare colț al lumii, să se gândească la soarele amiezii ce luminează în același moment mii de orașe.

Ibrahim bin Bișar relatează: „După împlinirea pelerinajului, am plecat către Medina pentru a vizita mormântul preafericit. În fața odăii preafericite am dat selam. Am auzit răspunzându-mi-se „Vealeykesselam”

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus într-un hadis; „**Eu voi percepe după moartea mea, la fel cum percepeam și când eram în viață**”. Într-un alt hadis se relatează; **Profeții sunt vii în mormintele lor și împlinesc rugăciuni**”.

În multe cărți demne de încredere se relatează că Seyyid Ahmed Rîfai, ca și alți evliya au auzit cum Trimisul lui Allah le-a

răspuns la selam, iar Ahmed Rîfai a primit onoarea de a-i aăruta mâna Profetului.

În cartea sa Imam Suyuti scrie; „Apropiatii derang înalt ai lui Allahu teala îi pot vedea pe profeți ca și cum nu ar fi murit. Trimisul lui Allah l-a putut vedea pe Musa aleyhisselam viu în mormânt, printr-o minune. Tot astfel și evliya îi pot vedea pe profeți vii în mormânt printr-un miracol. Necredința în miracole este o dovadă de ignoranță.”

În hadisul transmis de Ibn-i Hibban, Ibn-i Mage și Ebu Davud se relatează; **„În zilele de vineri roștiți mult salavat (rugă pentru Profet)! Acestea îmi sunt transmise”** La întrebarea; „Ți se vor aduce la cunoștință și după moartea ta?”, Trimisul lui Allah răspunse; **„Pământul nu putrezește trupurile profeților. Când un dreptcredincios rostește salavat pentru mine, un înger îmi spune, cutare fiul lui cutare, din comunitatea ta, a spus pacea lui Allahu teala să fie asupra ta și s-a rugat pentru tine”**.

Așa cum în timpul vieții, Trimisul lui Allah a fost o binecuvântare și un izvor de compasiune pentru companionii săi, tot astfel și după moartea sa este pentru toată comunitatea sa, o mare binecuvântare și un motiv de binefacere.

În hadisul relatat de Bekir bin Abdullah Muzeni se spune: „Trimisul lui Allah a spus; **„Viața mea este binefacere pentru voi. Îmi povestiți și eu vă povestesc. Voi fi o binecuvântare pentru voi și după moartea mea. Faptele voastre îmi vor fi prezentate. Îi voi aduce mulțumiri lui Allahu teala pentru faptele voastre bune. Și îi voi cere iertare lui Allahu teala pentru faptele voastre păcătoase”**

Kusem bin Abbas fusese onorat să se ocupe de înmormântare. După ce își termină treaba el fu ultimul ce ieși din mormânt. Acesta relatează:

„Eu sunt cel ce a văzut ultimul chipul Profetului. Buzele sale binecuvântate se mișcau. m-am aplecat să pot auzi ce spune. Trimisul lui Allah implora, „O Doamne! Comunitatea mea!... O Doamne! Comunitatea mea!...”

Să-l poți vedea pe Trimisul lui Allah

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem poate fi văzut în vis sau în stare de conștiință? În cazul în care poate fi văzut, este

el sau o asemănare a sa?Savanții musulmani au răspuns în diferite feluri.

După ce au admis în unanimitate că este viu în mormânt, savanții musulmani au acceptat în majoritate că Trimisul lui Allah poate fi văzut.Acest lucru reiese și din hadisu; „**Cel ce mă visează, mă va vedea ca și cum ar fi treaz**”

Din acest motiv Imamul Nevevi a afirmat; „Cel ce îl visează pe Trimisul lui Allah, îl vede pe el cu adevărat”, căci într-un hadis se relatează: „**Cel ce mă vede în vis, mă vede cu adevărat. Căci necuratul nu poate lua forma mea**”

Hazreti Ibrahim Lekani relatează; „Savanții islamici în hadisuri au afirmat în unanimitate că este posibil să îl vezi pe Trimisul lui Allah atât în vis, cât și în stare de conștientă.Pentru ambele cazuri există multe exemple.Câteva dintre acestea sunt:

Hazreti Muinuddin-i Cești vizita toate cimitirele din locurile în care călătorea, zăbovind un timp acolo.În momentul când devenea cunoscut în acele locuri, părăsea orașul fără a da de veste nimănui.Într-una din aceste călătorii ajunse la Mecca, unde vizită Kaaba, după care porni către Medina.Într-o zi când vizita mormântul Trimisului lui Allah, se auzi o voce dinspre mormânt; „**Chemați-I pe Muinuddin**”

Astfel că cel însărcinat cu îngrijirea mausoleului strigă „Muinuddin!”.Se auziră mai multe glasuri ce răspunseră la apel.Aceștia întrebară despre care Muinuddin este vorba căci sunt mai multe persoane ce poartă acest nume, acolo.

Responsabilul se întoarse la mormânt și stătu în picioare lângă ușă. Se auzi o voce ce strigă de două ori „**Cheamă-I pe Muinuddin-i Cești**”.În urma acestei porunci responsabilul se întoarse către mulțime și strigă; „Este chemat Muinuddin-i Cești”.

Auzind că este chemat, Muinuddin-i Cești se emoționează, încep să plângă și să rostească rugi pentru Profet.Se apropie de mormânt și așteaptă cuviincios în picioare.În acest timp se auzi o voce; „**O tu Kutb-i meșayih! Poftește înăuntru!**”

Profetul nostru i se adresă: „**Tu îmi slujești religia.Va trebui să mergi în India.Du-te în India.Acolo se află unul dintre copiii mei (unul dintre nepoții mei), Seyyid Huseyin.A plecat într-acolo în luptă și acum a fost martirizat.Este pe cale să cadă în mâinile necredincioșilor din Acmer (Rajastan).Prin**

binecuvântarea vizitei tale acolo, Islamul se va prinde putere și se va răspândi, necredincioșii fiind slăbiți și nenorociți”

După care îi dădu o rodie și îi spuse; **Privește cu atenție această rodie și vezi și înțelege unde trebuie să mergi”.**

Muninuddin-i Cești privi rodia și văzu clar regiunea dintre răsărit și apus.

Hazreti Ahmed bin Rifai se afla în pelerinaj.La întoarcere vizită mormântul Profetului, în Medina, unde recită această poezie;

**”Eram departe pentru a-ți putea săruta pământul,
Nu puteam veni, dar îmi trimiteam în schimb sufletul.**

**Acum am primit binecuvântarea de a te vizita,
Întinde mâna să ți-o sărut, Preaiubite!”**

La sfârșitul poeziei, din mormânt apăru mâna Profetului.Seyyid Ahmet Rifai sărută mâna binecuvântată a profetului, plin de cuviință și respect.Toți cei prezenți urmăriră acest eveniment, uimiți.

După ce sărută mâna Profetului, Seyyid Ahmet Rifai se întinse pe pragul ușilor mausoleului în care se afla mormântul Trimisului lui Allah, plângând și strigându-le celor ce doreau să iasă; „Călcați peste trupul meu!”Astfel învățații fură nevoiți să iasă pe alte uși.Acest miracol este foarte cunoscut și a ajuns până în zilele noastre prin transmitere orală.

Hazreti Ibni Abidin este recunoscut pentru respectarea strictă a religiei, existând nenumărate povestiri despre miracolele sale.În timp ce își împlinea rugăciunile, la tehiyyat (ultima așezare) îl vedea pe Trimisul lui Allah cu ochiul minții. În momentul în care nu reușea acest lucru, împlinea acea rugăciune din nou.

Hazreti Imamî Rabbani Ahmed Faruki Serhendi, unul dintre cei mai mari învățați islamici și mujeddidul (mare savant islamic ce explică bazele religiei raportat la perioada în care trăiește, reformator și care conform hadisurilor apare în fiecare secol) celui de-al doilea mileniu a zis: „(În ultimele zece zile ale lunii Ramazan).Azi mi s-a întâmplat ceva extrem de plăcut.Mă întinsesem pe pat și închisesem ochii.Am simțit deodată că s-a mai așezat cineva pe patul meu.Când, ce să văd.Stăpânul celor de dinainte și al celor din urmă, Profetul nostru.

Îmi spuse:„**Am venit să-ți scriu permisiunea.Nu am mai scris nimănui o astfel de permisiune”.**Am observat că pe față

erau scrise toate binecuvântările acestei lumi, iar pe spate erau menționate multe din binecuvântările lumii de apoi”.

În cartea sa Gunye, Hazreti Abdulkadir Geylani relatează cele trăite de Ibrahim Temimi în persoană:

Hîzîr aleyhisselam m-a sfătuit; „Dacă vrei să îl vezi pe Trimisul lui Allah în vis, așteaptă în picioare fără a vorbi cu nimeni, după împlinirea rugăciunii de seară, până la rugăciunea de noapte. În acest timp împlinește rugăciunea evvabin (o rugăciune voluntară ce se împlinește între rugăciunea de seară și cea de noapte), dând selam la fiecare două unități împlinite.

La fiecare unitate de rugăciune vei recita Fatiha și de șapte ori sura Ihlas. După împlinirea rugăciunii de noapte în grup, vei împlini rugăciunea vitr acasă. De asemenea înainte de culcare vei mai împlini două unități de rugăciune, în care vei recita Fatiha și de șapte ori Ihlas, la fiecare unitate. După rugăciune te vei prosterna și vei rosti de șapte ori istigfar (ruga pentru iertarea păcatelor) și de șapte ori; „Subhanallahi velhamdulillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber vela havle vela kuvvete illa billahil aliyyl azîm”. Te vei ridica din prosternare și ridicându-ți mâinile vei spune; „Ya hayyu ya kayyum ya zel-gelali vel ikram ya ilahel evveline vel ahirin ve ya Rahman-ed-dunya vel ahireti ve rahimehuma ya Rabbi ya Rabbi ya Rabbi ya Allah ya Allah ya Allah”.

Te vei ridica în picioare și vei rosti din nou aceeași rugă. După care te vei prosterna și vei repeta aceeași rugă. Apoi te vei ridica din prosternare și îndreptându-te către Qibla te poți culca după cum vrei. Rostește salavat (ruga pentru Profet-Allahumme salli ala seyyidina ve ala ali seyyidina Muhammed) până te cuprinde somnul”.

„Vreau să știi de la cine ai învățat această rugă”, i-am spus și atunci Hîzîr aleyhisselam m-a întrebat; „Nu ai încredere în mine?” „Jur pe Allahu teala, cel ce l-a trimis pe Profetul Muhammed ca profet drept că te cred”.

Hîzîr aleyhisselam îmi spuse; „Când Trimisul lui Allah a spus această rugă, mă aflam acolo. O știi de la cel ce a învățat-o de la el”.

Am procedat întocmai cum m-a învățat Hîzîr aleyhisselam. Am început să recit salavat în timp ce mă aflam în pat. Însă cuprins

de bucurie la gândul că îl voi vedea pe Trimisul lui Allah, mi-a pierit somnul, astfel încât am stat treaz până dimineață.

Am împlinit rugăciunea de dimineață și am așteptat până s-a ridicat soarele, după care am împlinit rugăciunea Duha (rugăciune benevolă ce se împlinește după apariția primelor raze ale soarelui). Mi-am zis în sinea mea; „Dacă voi trăi până diseară, voi proceda la fel cum am procedat seara precedentă”. În acel moment am adormit. În vis au venit îngerii și m-au dus în Paradis. Am văzut palate din rubine, perle și smaralde, precum și râuri de miere, lapte și băuturi ale Raiului.

I-am întrebat pe îngerii ce m-au adus; „Al cui este acest palat?”, iar ei mi-au răpsuns; „Este pentru cei ce împlinesc faptele pe care le-ai împlinit tu”. Și nu m-au scos din Paradis până ce nu mi-au dat să mănânc din mâncărurile Raiului și nu mi-au dat să beau din băuturile Raiului. Apoi m-au scos din Rai și m-au adus în locul în care mă aflam.

După care Trimisul lui Allah împreună cu șaptezeci de profeți și șaptezeci de rânduri de îngeri, între care era o distanță ca distanța dintre răsărit și apus veni, îmi dădu selam și mă apucă de mână. „O Trimis al lui Allah, Hîzîr aleyhisselam mi-a zis că cunoaște acest hadis de la dumneavoastră”, i-am zis eu Profetului. Trimisul lui Allah îmi răpsunse; **„Hîzîr a spus adevărul și cele spuse de el sunt adevărate. Hîzîr este cel mai învățat dintre toți pământeni. El este conducătorul celor umili. Și luptătorul lui Allahu teala pe pământ”**.

L-am întrebat de această dată; „O Trimis al lui Allah! Dacă o altă persoană va proceda ca mine va primi o altfel de răsplată?” **„Ce poate fi mai presus decât ceea ce ai văzut și ceea ce ți s-a oferit ție? Ți-ai văzut locul din Paradis. Ai mâncat din fructele Raiului și ai băut din băuturile Raiului. M-ai văzut pe mine și de asemenea îngerii, profeții și huriile”**, răspunse Profetul.

„O Trimis al lui Allah! Dar dacă procedează ca mine, însă nu vede în vis ceea ce am văzut eu, va primi totuși acelelași binecuvântări?”, am întrebat. **„Jur pe Allahu teala, ce m-a trimis ca profet drept că i se vor ierta păcatele mari. Mânia lui Allahu teala va fi îndepărtată de la el. Jur pe Allahu teala, ce m-a trimis ca profet drept că cel ce va proceda ca tine, deși nu va vedea în vis cele văzute de tine, va primi aceeași**

recompensă. Se auzi o voce din cer ce spuse că Allahu teala îi va ierta pe cel ce împlinește această faptă, cât și pe comunitatea Profetului de la răsărit până la apus”.

„O Trimis al lui Allah! Acea persoană va primi recompensă așa cum am primit și eu văzând chipul tău și Paradisul?”, am întrebat. **„Da îi vor fi oferite toate”.** „O Trimis al lui Allah! Este recomandat să transmit această rugă și recompensele ei și celorlalți musulmani, bărbați și femei?” am întrebat, iar Profetul mi-a răpsuns; **„Jur pe Allahu teala, cel ce m- trimis ca profet drept, că numai cei pe care Allahu teala i-a creat binecuvântați vor putea împlini această faptă”.**

Cel ce îl vede în vis pe Trimisul lui Allah, îl vede fără îndoială chiar pe el, căci diavolul nu poate lua forma Profetului, precum ia alte forme în care se arată. Pentru cel ce nu-l cunoaște pe Profet este ușor să se lase înșelat.

Unii savanți au afirmat; „Chiar de îl vezi pe Trimisul lui Allah în alte forme, se consideră că l-ai văzut. Însă aceasta reflectă carențele acelei persoane în religie. Toți cei ce îl văd pe Trimisul lui Allah în vis și mor în credință, vor ajunge în Rai”.

Ebu Hureyre relatează următorul hadis al Trimisului lui Allah; **„Cel ce împlinește două unități de rugăciune, în noaptea de vineri, recitând la fiecare unitate Fatiha, Ayet-el-kursi și 15 Ihlas, iar după rugăciune recită; „Allahumme salli ala Muhammedin nebiyyilummiyi”, mă va vedea în vis înainte de sosirea următoarei zi de vineri. Acelei persoane i se vor ierta toate păcatele trecute și viitoare. Paradisul este pentru cei ce mă văd”.**

Vizita la mormântul sfânt al Profetului

Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem relatează într-un hadis: **„Cel ce mă va vizita după moartea sa va fi ca și cum m-ar fi vizitat pe când eram în viață”.** Într-un hadis din cartea Mir`at-i Medine se relatează: **„Voi mijloci pentru cei ce îmi vizitează mormântul”.** Acest hadis este transmis de Ibni Huzeyme și Bezzar și Dare-Kutni și Taberani. Într-un alt hadis transmis de Bezzar se relatează; **„Mijlocirea mea este permisă pentru cei ce îmi vizitează mormântul”.**

În hadisul transmis în cărțile Muslim-i șerif și Mu`gem a lui Ebu Bekr bin Mekkari se relatează: **„Dacă o persoană vine să mă viziteze fără a nutri vreo altă intenție, primește dreptul**

de a-i fi mijlocitor în ziua judecării”.Acest hadis ne indică faptul că Trimisul lui Allah va mijloci pentru cei ce-i vor vizita mormântul în Medina.

Într-un alt hadis transmis de dare-Kutni se relatează: „**Cel ce împlinește pelerinajul și nu mă vizitează, mă întristează**”. Profetul dorește să-i fie vizitat mormântul pentru ca comunitatea sa să primească răsplată și pe această cale.

De aceea savanții islamici în jurisprudență veneau după împlinirea pelerinajului, la Moscheea Profetului, în Medina, unde împlineau rugăciuni. După care vizitau și erau binecuvântați privind „Ravda-i mutahhara” (grădina preacurată, în traducere, reprezintă porțiunea din moscheea Profetului dintre mormântul său și amvon), Minber-i munir (amvonul de la care își ținea Profetul predicile) și Mormântul sfânt ce este mai neprihănit decât cel mai înalt cer, locurile în care a stat Profetul, a mers, stâlpul de care s-a sprijinit în momentul revelației, locurile pe unde au trecut companionii Profetului ,cei ce au lucrat la ridicarea și renovarea acestei moschei și care au avut onoarea de a dona bani pentru ea. Învățații și dreptcredincioșii ce îi urmau procedau în același mod. Și tot așa și în zilele noastre pelerinii urmează această tradiție, vizitând Moscheea Profetului și mormântul sfânt, după împlinirea pelerinajului.

Hazreti Ebu Hanife, soarele învățaților islamici afirma: „Cea mai superioară dintre faptele satisfăcătoare este vizita la mormântul cel sfânt, ce este un act de credință aproape de necesar”.

Persoana ce vizitează mormântul Profetului trebuie să rostească multe salavat(rugi pentru Profet).Ne-a fost relatat în hadisuri că aceste rugi ajung la Trimisul lui Allah.Mesagerul lui Allah ne-a indicat maniera de vizitare astfel:

În momentul în care orașul Medina se zărește în depărtare se vor rosti salat și selam (rugi la adresa Profetului).După care se va rosti; „Allahumme haza haremum nebiyyike fej`alhu vikayeten li min-en-ner ve emanen min-el-azab ve su-il-hisab”.Dacă este posibil înaintea intrării în oraș sau în moschee se va face o îmbăiere rituală.Se va folosi parfum și se vor îmbrăca veștminte noi , curate.Căci aceste acțiuni indică respect și cuviință.În Medina cea luminată se va intra în liniște, calm și cu modestie.După ce se va rosti formula; „Bismillahi ve ala milleti Resulillah” se va citi versetul 80 din sura Isra.În finalul acesteia

se va recita; „allahumme salli ala Muhammedin ve ala ali Muhammed.Vagfir li zunubi veftah li ebvabe rahmetike ve fadlike” și se va intra în Moscheea Profetului.În apropierea amvonului se vor împlini două unități de rugăciune, tehiyyetul mesjid și se va sta astfel încât stâlpul amvonului să vină în dreptul umărului drept.

Trimisul lui Allah își împlinea rugăciunea în acest loc.Această porțiune se află între mormântul său și amvon.Într-un hadis se relatează; **„Locul dintre mormântul meu și amvon este o grădină dintre grădinile Raiului.Amvonul este deasupra havuzului”**Apoi persoana care vizitează se va prosterna în semn de mulțumire pentru Allahu teala că i-a hărăzit această vizită.După rostirea rugilor, va veni la mormântul Trimisului lui Allah,întorcându-se cu spatele către direcția de rugăciune și cu fața la Trimisul lui Allah la o distanță de doi metri.Persoana respectivă va fi cuviincioasă, umilă și plină de venerație așa cum ne-a indicat Allahu teala în Coran, ca și cum s-ar afla în prezența Profetului în viață.Fără a uita de sobrietate și demnitate.Nu este respectuos să ne așezăm mâinile pe pereții mormântului, fiind mult mai cuviincios să stăm la o anumită distanță, în poziția de rugăciune.

Trebuie să se gândească la chipul delicat și binecuvântat al Trimisului lui Allah, să se gândească că acesta îl cunoaște și că îi aude cuvintele, rugile și salutul și bineînțeles că îi răspunde și că ia parte la rugile sale rostind amin.Căci Trimisul lui Allah a relatat; **„Îl voi auzi pe cel ce se va ruga pentru mine, la mormântul meu”**.Într-un alt hadis, Trimisul lui Allah ne-a indicat că la mormântul său se află însărcinat un înger ce îi transmite toate rugile și salutările provenite de la musulmanii din comunitatea Profetului.

După care se va rosti o rugă; „Esselamu aleyke ya seyyidi ya Resulullah! Esselamu aleyke ya Nebiyyallah! Esselamu aleyke ya Safiyyallah! Esselamu aleyke ya Habiballah! Esselamu aleyke yaNebiyerrahmeti! Esselamu aleyke ya Șefi-al-ummeti! Esselamu aleyke ya Seyyid-el-murselin! Esselamu aleyke ya Hatemennebiyyin!

Allahu teala să îți ofere cele mai înalte recompense.Eu mărturisesc că tu ți-ai îndeplinit menirea de profet.Ți-ai făcut datoria și ți-ai sfătuit comunitatea.Ai luptat pe calea lui Allahu

teala până la ultima suflare.Pacea și binecuvântarea lui Allahu teala fie asupra ta până în ziua judecății de apoi. O Resulullah! Am venit la tine din locuri foarte îndepărtate.Am venit din dorința de a-ți vizita mormântul sfânt, de a vedea la fața locului cele împlinite de tine, pentru a ne plăti datoria față de tine, pentru a fi binecuvântați prin această vizită, pentru a-ți cere să mijlocești pentru noi la Allahu teala.Căci greutatea păcatelor noastre ne-a îndoit spatele și umerii.O Resulullah! Tu ești cel ce mijlocește și cel a cărui mijlocire va fi acceptată.Ție ți-a fost promis Makam-i Mahmud.

Allahu teala spune în Coran: **Noi nu trimitem nici un trimis, decât pentru a i se da ascultare, cu voia lui Allahu teala.Și dacă după ce au fost ei nedreți cu propriile suflete, vor veni ei la tine și se vor ruga de iertare lui Allahu teala și se va ruga pentru iertarea lor și Trimisul, îl vor afla ei pe Allahu teala Iertător, Îndurător**”(sura Nisa:64). Am venit la tine o Trimis al lui Allah, căci am fost nedreți cu sufletele noastre și ne rugăm pentru iertarea păcatelor noastre.

O Trimis al lui Allah! Mijlocește pentru iertarea păcatelor noastre la Allahu teala. O Trimis al lui Allah! Roagă-te lui Allahu teala să ne ia sufletele în credință, respectând tradiția ta, mâine în ziua învierii să ne aflăm printre cei ce vor veni la locul adunării împreună cu tine, să venim la apa ta și să putem bea din ea.O Trimis al lui Allah! Vrem mijlocirea ta”. După această rugă se va recita versetul 10 din sura Hașr: **”...Doamne iartă-ne nouă și fraților noștri care ne-au luat-o înainte întru credință și nu ne lăsa în suflete nici un fel de pizmă față de aceia care au crezut! Doamne, Tu ești Iertător, Îndurător!”**

După care vom transmite salutările celor au trimis: „Esselamu aleyke ya Resulullah! Cutare, dorește mijlocirea ta la Allahu teala.Mijlocește pentru el și pentru toți musulmanii”.Se vor rosti rugi pentru Profet (salavat).Apoi se va trece în dreptul capului lui Hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk, jumătate de metru spre dreapta, unde se vor rosti rugi; „Esselamu aleyke ya halifete Resulillah! Esselamu aleyke ya refikahu fil-gar! Esselamu aleyke ya eminehu alel-esrar! Allahu teala să îți ofere cele mai înalte recompense ca imam al acestei comunități!. Ți-ai îndeplinit datoria de calif al Trimisului în cel mai frumos mod cu putință.I-am respectat cel mai bine tradiția înaltă.Ai luptat împotriva

apostaților și a rătăciților. Ai rostit întotdeauna adevărul. I-ai ajutat până la ultima suflare pe cei aflați pe calea cea dreaptă. Pacea, binecuvântarea și mila lui Allahu teala fie asupra ta! O Allah! Ia-ne sufletele prin mila Ta, în afecțiune pentru el. Și nu ne fă în zadar această vizită!”

Se va continua cu mormântul lui hazreti Omer, jumătate de metru la dreapta. Și aici se va spune; „Esselamu aleyke ya Emir-el-mu`mminin! Esselamu aleyke ya Muzhir-el-Islam! Esselamu aleyke ya Muksir-el-esnam! Allahu teala să îți ofere cea mai înaltă răsplată. Ai ajutat Islamul și pe musulmani atât în viață, cât și după moarte. Ai fost un sprijin pentru orfani și binefacere pentru rude. Ai călăuzit musulmanii, ce au fost mulțumiți de tine pe calea cea dreaptă, cea pe care ai fost și tu. I-ai ajutat în treburile lor. Ai fost un sprijin pentru săraci, pe care i-ai îmbogățit. Pacea, mila și binecuvântarea lui Allahu teala fie asupra ta!”

Apoi se va rosti următoarea rugă pentru Hazreti Ebu Bekr și Hazreti Omer; „Esselamu aleykuma ya dajiyay-resulillah ve refikayhi ve vezireyhi ve muşireyhi vel muavineyni lehu al-el-kîyami fid-dini vel-kaimeyni ba`dehu bi mesalih-il-muslimin! Allahu teala să vă ofere cea mai frumoasă răsplată. Vă cerem ajutorul lângă Trimisul lui Allah pentru a-L ruga pe Allahu teala ca Trimisul lui Allah să mijlocească pentru noi, pentru ca Allahu teala să ne accepte ritualul sa`y, să ne ia sufletele în credință și tot în credință să ne învie, în ziua judecății să ne aflăm printre cei ce vor fi împreună cu Trimisul lui Allah.”

După care se va ruga pentru sine, pentru părinții săi și pentru cei ce i-au cerut să se roage pentru ei. Apoi îndreptându-se către Trimisul lui Allah se va spune; „O Allah! Tu spui; „**Noi nu trimitem nici un trimis, decât pentru a i se da ascultare, cu voia lui Allah. Și dacă după ce ei au fost nedrepti cu sufletele lor, vor veni la tine și se vor ruga de iertare lui Allah și se va ruga pentru iertarea lor și Trimisul lui Allah, îl vor afla ei pe Allahu teala Iertător și Îndurător**”.(sura Nisa:64) Ne rugăm pentru mijlocirea Trimisului lui Allah pentru păcatele noastre, respectând cuvântul și porunca Ta”. Se va citi în continuare versetul 10 din sura Haşr: „**O Allah iartă-ne nouă și fraților noștri care ne-au luat-o înainte întru credință și nu ne lăsaîn sufletele noastre nici un fel de pizmă față de**

aceia care au crezut! Doamne Tu ești Iertător, Îndurător!”, urmat de; „Rabbenağfir lena ve li-aba-ina ve li-ummehatina ve li-ihvaninel-lezine sebekune bil-imani” „Rabbenaatina...” „Subhane rabbike...”, astfel finalizând vizita camerei Trimisului. În continuare se va veni la stâlpul aflat între mormânt și minber, stâlpul de care s-a legat Ebu Lubabe exprimându-și căința. Aici se vor împlini două unități de rugăciune și ne vom cere iertare și ne vom căi pentru păcatele comise. După ce ne vom ruga vom veni la Ravda-i mutahhara, ce este un loc de formă pătrată. Aici se vor împlini rugăciuni după voia fiecăruia. Se vor rosti rugi, îl vom slăvi pe Allahu teala și îi vom aduce mulțumiri. Mai târziu se va trece la amvon, unde din dorința de a primi binecuvântarea profetului ne vom pune mâna pe locul în care acesta își așeza mâna în timp ce rostea predica. Se vor împlini și aici două unități de rugăciune. Ne vom ruga pentru mila lui Allahu teala și pentru îndepărtarea de la noi a mâniei sale. Vom continua cu Hannane, trunchiul de copac ce a plâns în timpul discursului Trimisului lui Allah deoarece fusese părăsit, Profetul urcând în amvon. Trimisul lui Allah coboară și îl îmbrățișează, doar astfel reușind să-l facă să tacă. Noaptea din timpul petrecut în acest loc trebuie folosit pentru citirea Coranului, slăvirea lui Allahu teala, rostirea rugilor în locul dintre amvon și mormânt atât în mod deschis cât și ascuns și rabîta.

Înainte ca odăile soțiilor preacurate ale profetului să fie alipite Moscheii, exista foarte puțin loc în partea direcției de rugăciune a Camerei fericirii, astfel că era foarte dificil să stai în fața peretelui Muvacahe-i seadet. De aceea vizitatorii stăteau în fața ușii de pe peretele Ravda-i mutahhera, îndreptați către Qibla și dădeau selam. Mai târziu imamul Zeynel`abidin dădea selam stând cu spatele la Ravda-i mutahhera. O lungă perioadă de timp vizita s-a făcut în acest mod. După ce odăile soțiilor preacurate au fost adăugate moscheii, vizita s-a făcut stând în fața ferestrei aceluiași perete.

Camera lui Hazreti Aişe, era o cameră din cărămizi de pământ și crengi de curmal, înaltă de trei metri. Avea două uși ce se deschideau, una către vest și cealaltă către nord. Ușa dinpre vest este în partea cu Ravda-i mutahhera. În ultimii ani ai califatului lui Hazreti Omer, când Moscheea a fost mărită, Camera fericirii a fost înconjurată cu un zid jos din piatră.

În timpul califatului lui Abdullah bin Zubeyr acest zid a fost dărâmat și reconstruit mult mai solid din piatră neagră. Acest zid descoperit în partea de sus avea o ușă în partea nordică.

În anul 49 al emigrării, la moartea lui Hazreti Hasan, Hazreti Huseyn și-a adus fratele, conform ultimei sale dorințe la ușa Camerei fericirii, pentru a se ruga, au existat persoane care s-au împotrivit crezând că se dorește înmormântarea lui Hazreti Hasan acolo. Acesta a fost înmormântat în cele din urmă în cimitirul baki. Astfel că pentru a se evita pe viitor acest gen de divergențe, locul ușii a fost zidit.

În perioada când cel de-al șaselea calif omeiad, Velid, era guvernatorul Medinei, a înălțat zidul acestei camere, acoperind-o cu o mică cupolă. Astfel cele trei morminte nu mai puteau fi văzute din exterior și de asemenea nici nu se mai putea intra. În timpul guvernării lui Omer bin Abdulazziz în Medina, în anul 707 (88 după emigrare), din ordinul califului Velid, odăile soțiilor precurate au fost dărâmate, astfel moscheea fiind mărită. De asemenea a fost zidit un alt perete în cinci colțuri, fără ușă, în jurul celui vechi.

În anul 1189 (584 după emigrare) vizirul statului Atabek, condus de statul Zeng din Irak, Jemaleddin Isfehani, vărul lui Selahaddin Eyyubi a ridicat un grilaj din lemn de santal și abanos, înalt până în tavan, în jurul zidului exterior al camerei.

Însă acesta ars în timpul unui incendiu în anul 1289, astfel că a fost înlocuit cu un grilaj din metal, vopsit în verde. Acesta poartă numele de **Şebeke-i seadet** (ce s-ar putea traduce ca rețeaua fericirii). În partea din direcția de rugăciune a acestui grilaj se află **Muvacehe-i seadet**, în partea estică se află **Kadem-i seadet**, în vest **Ravda-i mutahhera**, în nord **Hucre-i Fatima** (Camera Fatimei). Deoarece Mecca cea venerată se află în partea de sud a Medinei, în Moscheea Profetului, persoana aflată în Ravda-i mutahhera, întorcându-se spre Qibla va avea în stânga, Hujre-i seadet, iar în dreapta Minber-i şerif.

În anul 847 (232 după emigrare) au fost așezate plăci de marmură între Şebeke-i seadet și pereții exteriori, care sunt înlocuite la anumite perioade de timp. Ultima dată au fost înlocuite de sultanul Abdulmegid Han.

Deasupra zidului în cinci colțuri al camerei fu înălțată și o cupolă mică ce poartă numele de **Kubbet-un nur**. Padişahii

otomani au trimis un acoperământ, Kisve-i şerif, ce acoperă această cupolă. Marea cupolă ce se află deasupra acestei mici cupole, Kubbet-un-nur, poartă numele de **Kubbet-ul-hadra**. Acoperământul exterior al Şebeke-i seadet este agăţat de nişte centuri de sub Kubbet-ul hadra. Aceste perdele interioare şi exterioare poartă numele de **Settare**.

Şebeke-i seadet are în fiecare din părţile de est, vest şi nord câte o uşă. În această încăpere nu avea voie să intre decât cel era responsabil. De altfel nu există uşă sau ferestre, ci doar un orificiu în mijlocul cupolei, ce este închis cu o reţea de sârmă. La acelaşi nivel există un astfel de orificiu şi în Kubbet-ul-hadra. Până în anul 1837 (1253 după emigrare) cupola Moscheii era de culoare plumburie. Din porunca sultanului Mahmud Adli Han al II-lea a fost vopsită în verde. În anul 1872 (1289 după emigrare) sultanul Abdulaziz Han a poruncit să fie revopsită.

Sultanul Abdulmegid Han a fost cel ce a alocat şi a cheltuit cea mai mare sumă de bani pentru recondiţionarea şi întreţinerea acestei moschei. Pentru renovarea lăcaşelor de cult din cele două oraşe, Mecca şi Medina, sultanul Abdulmegid han a folosit 700.000 de bani de aur. Renovarea a fost finalizată în anul 1861 (1277 după emigrare).

Sultanul Abdulmegid Han l-a trimis în anul 1850 pe Hagi Izzet Efendi, arhitectul şef din cadrul şcolii de ingineri pentru a realiza o machetă a Moscheii Profetului în varianta dinaintea restaurării. Acesta a mers la Medina unde a realizat o miniatură, micşorată de 53 de ori, care a fost aşezată în moscheea Hîrka-i şerif din Istanbul.

După restaurarea realizată de Abdulmegid han, distanţa dintre peretele din direcţia Qiblei şi Şebeke-i seadet măsoară şapte metri şi jumătate, distanţa dintre zidul estic şi grilajul Kadem-i seadet este de şase metri, lăţimea reţelei Şami este de unsprezece metri, lungimea dintre reţeaua Şami şi grilajul Muvecehe-i şerife este de nouăsprezece metri. Lăţimea Moscheii Profetului din partea Qiblei este de 77 de metri, de la peretele Qiblei până la peretele Şami este o distanţă de 117 metri. Iar lăţimea Ravda-i mutahhera este de 19 metri.

În urma otomanilor aceste regiuni au suferit nenumărate transformări, astfel monumentele istorice nepreţuite ale strămoşilor noştri au fost dărâmate şi prădate.

După vizitarea Trimisului lui Allah este preferabil să se viziteze și cimitirul Baki` și celelalte morminte, în special cel al lui Hazreti Hamza.Tot în acest cimitir se află și mormintele lui Hazreti Abbas, Hazreti Hasa bin Ali, Hazreti Zeynelabidin, fiul acestuia Muhammed Bakîr, Ja`fer-i Sadîk, Emir-ul-mu`minin Hazreti Osman, fiul Trimisului lui Allah, Ibrahim, mormintele soțiilor sale preacurate, ale mătușii sale Hazreti Safiyye și mulți alți companioni și tabiin.Este de asemenea preferabil să fie vizitată și Moscheea fatima, aflată tot în acest cimitir, în care se vor împlini două unități de rugăciune.În ziua de joi este de preferat să fie vizitați martirii căzuți în bătălia de la uhud.În acel loc se va rosti: „Selamun aleykum bima sabertum.Feni`me ukbeddar.Selamun aleykum ya ehle dar-il-kavm-il-mu`minin ve inna inshaallahu an karibin bikum lahikun”.Apoi va recita Ayet-el-kursi și sura Ihlas.

Cei ce vizitează Hujre-i seadet trebuie să fie foarte vigilenți.Să nu se lase atrași de gânduri lumești ci să se gândească la lumina divină și măreția rangului Trimisului lui Allah.Allahu teala nu primește rugile nesincere, făcute cu gândul la lucruri lumești, sau la extragerea unor foloase din întâlnirile cu persoane importante.

Vizitarea Profetului este un act de credință onorabil.Ne temem că cei ce nu cred în acesta ar putea fi în pericol de cădea în necredință.Căci ei se vor opune lui Allahu teala, Trimisului Său și tuturor musulmanilor.Deși unii dintre savanții Maliki au afirmat că vizitarea Trimisului lui Allah este necesitate, au transmis în unanimitate că este un act meritoriu.

Intermedierea

Trimisul lui Allah a fost ales ca intermediar întotdeauna, înaintea creării sale, în viața lumească, cât și în cea de apoi, în viața din mormânt, în ziua învierii, la Arasat și în Rai.Intermediar este considerat orice ce ne apropie de Allahu teala și ne ajută să ne împlinim necesitățile.

Este permisă intermedierea Trimisului lui Allah la Allahu teala pentru ajutor și mijlocire pentru păcatele noastre.Acest lucru este folosit și de profeți (aleyhimusselam), Selef-i salihin, învățați și ceilalți musulmani.Nici un musulman nu a considerat acest lucru ca ceva dăunător.Până acum, în afara celor ce se

conduc după o ideologie deteriorată, nu am întâlnit pe nimeni care să se împotrivescă.

Când tatăl omenirii, Hazreti Adem aleyhisselam a fost coborât pe pământ l-a făcut pe trimisul lui Allah intermediar. Acest lucru a fost relatat de Profet într-un hadis: **„Când Adem(aleyhisselam) a fost scos din Paradis ca umare a greșelii sale a spus; „O Doamne! Iartă-mă pe mine în onoarea lui Muhammed” Allahu teala îl întrebă; „O Adem! De unde știi de Muhammed. Căci încă nu l-am creat!” Adem aleyhisselam spuse; „O Doamne! Când m-ai creat și mi-ai insuflat viață, am deschis ochii și am văzut că într-un al Arșului (cel mai înalt cer) era scris „La ila illallah, Muhammedun Resulullah”. Numele lui este cel pe care l-ai alăturat numelui Tău. Allahu teala îi răspunse; „Ai dreptate, Adem! El îmi este cel mai drag dintre toate ființele Pentru că ai cerut iertare în onoarea sa, Te iert”. Conform unei alte relatări; „El este un profet ce va veni din stirpea ta. De nu l-aș fi creat pe el, nu te-aș fi creat pe tine, pe copiii tăi. Deoarece mi-ai cerut iertarea prin intermediul lui, te-am iertat”.**

Există mii de astfel de exemple. Am prezentat mai jos câteva dintre ele:

Un orb îi ceru Trimisului lui Allah să se roage pentru recăpătarea vederii sale. Profetul îi spuse; **„Dacă dorești mă voi ruga. Însă este mai bine pentru tine să fii răbdător și înduri”.** „Nu mai am răbdare. Nu mai pot îndura. Te rog să faci dua pentru mine”, zise orbul. **„Atunci fă abluțiunea și rostește această rugă! Allahumme inni es`eluke ve etevejjehu ileyke bi nebiyyike Muhammedin nebiyy-ir-rahmeti. Ya Muhammed! Inni etevejjehu bike la Rabbi fi hagetil litakdiye Allahumme șeffi`hu fiyye”.**

Imamul Nesai relatează că după ce rosti acea rugă, Allahu teala îi acceptă dorința și își recăpătă vederea.

Hazreti Osman bin Hanif relatează următoarele în legătură cu mijlocirea Profetului: „În timpul califatului lui Osman bin Affan, o persoană aflată la ananghie, rușinându-se să se prezinte califului își vărsă amarul povestindu-mi mie problemele sale. l-am spus să facă imediat abluțiunea și să meargă la Moscheea Profetului. Citește ruga de sus și spune ce vrei, i-am zis.

După ce se rugă, omul merge la Calif. Acesta îl primi , îl așează pe covorașul său de rugăciune și îi ascultă păsul, după care îl ajută. Văzând că problemele sale s-au rezolvat dintr-o dată, omul veni bucuros la mine; „Allahu teala să fie mulțumit de tine! Dacă nu vorbeai tu cu califul, nu mi-aș fi putut rezolva problemele”, îmi zise. A crezut că eu am intervenit pentru el la calif.

În vremea califatului lui Hazreti Omer fuse o mare foamete. Bilal bin Hars, unul dintre companioni, merge la mormântul Profetului și se rugă; „O Trimis al lui Allah! Comunitatea ta este pe cale să moară de foame. Te implor mijlocește pentru căderea ploii”. În acea noapte îl visă pe Trimisul lui Allah, ce îi zicea; „**Mergi la calif! Transmite-i salutările mele! Să iasă să facă ruga pentru ploaie!**” Hazreti Omer ieși și se rugă, după care începu să plouă.

Allahu teala acceptă rugile de dragul celor pe care îi iubește. Allahu teala ne-a adus la cunoștință afecțiunea sa pentru Trimisul Său. De aceea celui ce se roagă spunând; „**Allahumme inni es`eluke bi-jahi Nebiyyik-el-Mustafa**” îi va fi acceptată ruga. Totodată nu este cuviincios să îl folosim ca mijlocitor pe Trimisul lui Allah atunci când ne rugăm pentru lucruri mărunte, lumești.

Burhaneddin Ibrahim Maliki afirma: „O persoană căreia îi era foarte foame merge la mormântul Profetului și spuse; „O Trimis al lui Allah! Sunt foarte înfometat”. Peste puțin timp veni cineva care luându-l acasă îl ospătă. Când săracul îi spuse că dorința i-a fost îndeplinită, omul ce îl ospătase adăugă; „Fratele meu! Ai venit de departe, bătând atâta drum, lăsându-ți copiii, pentru a-l vizita pe Trimisul lui Allah. Este oare potrivit să te adresezi Profetului, doar pentru o bucată de pâine? În prezența unui astfel de rang înalt, trebuia să ceri Raiul și binefacerile sale veșnice! Căci ceea ce ceri aici nu este refuzat de Allahu teala” Cei ce primesc onoarea de a-l vizita pe Trimisul lui Allah ar trebui să se roage pentru mijlocirea lui în Ziua judecății de Apoi”.

Într-o zi Imamul Ebu Bekr-i Mukri stătea în Moscheea profetului, împreună cu Imamul Taberani și Ebu Șeyh. Deoarece nu mâncaseră nimic de câteva zile, erau foarte înfometați. Imamul Ebu Bekr nemalezistând spuse; „Mi-e foame, o Trimis al lui

Allah!” și se retrase într-un colț. O persoană dintre urmașii Profetului veni însoțită de două ajutoare și le spuse; „Frații mei! Ați cerut ajutor de la bunicul meu, Resulullah, deoarece vă este foame. Mi-a poruncit să vă ospătez”. Mâncară împreună hrana adusă, iar ceea ce rămase le lăsă lor.

Ebu Abdullah Muhammed Merakeși, unul dintre învățații islamici (decedat în 683/1284) scrie detaliat în cartea sa **Misbah-uz zulam** despre sute de musulmani și rugile acestora ce l-au chemat pe trimisul lui Allah ca mijlocitor pentru dorințele lor. Unul dintre aceștia este și Muhammed bin Munke. El relatează; „Un om i-a lăsat tatălui optzeci de bani de aur și a plecat la luptă. Ai grijă de acești bani! Îi poți folosi pentru a ajuta pe cineva aflat în nevoie” îi spuse tatălui meu. Medina fu cotropită de foamete, astfel că tatăl meu folosi acei bani pentru cei înfometati. Însă sosi și stăpânul de drept al banilor și își ceru banii. Tatăl meu îi spuse să vină noaptea următoare. Apoi merse la mormântul profetului unde își petrecu noaptea în implorare. Pe la miezul nopții veni un om care îi zise; „Întinde mâna!” Îi dădu o pungă cu bani și dispăru. Tatăl meu numără banii, văzând că sunt exact optzeci, se bucură și îi înapoie stăpânului lor”.

În această carte, Imamul Muhammed Musa relatează o întâmplare trăită de el, astfel:

„Am pornit în anul 637 (1239 în calendarul gregorian) într-o companie aleasă, din cetatea Sader. Aveam lângă noi și o călăuză. După o perioadă de timp am rămas fără apă. Am pornit să căutăm apă, iar eu în același timp am mers să-mi satisfac nevoile fiziologice. În acest răstimp am fost cuprins de un somn adânc. Gândindu-mă că la plecare oricum mă vor trezi, am pus capul jos și am adormit.

Trezindu-mă mi-am dat seama că sunt singur în mijlocul deșertului, prietenii mei părăsindu-mă. Am fost cuprins de teamă din cauza singurătății. Am început să merg prin deșert în stânga și-n dreapta. Nici măcar nu știam unde mă aflu sau în ce direcție mă îndrept. Peste tot doar nisip. Mai târziu se întunecă. Nici urmă de grupul cu care călătoream. Eram singur în întunericul nopții. Frica mi se amplifică, astfel că am început să merg mai repede.

După un timp am căzut la pământ obosit, flămând și însetat. Îmi luasem speranța de la viață, simțind parcă apropierea morții. Ajunsesem la capătul puterilor chinuit de sete și oboseală. Deodată mi-am adus aminte. În întunericul nopții am gemut; „O Trimis al lui Allah! Ajutor! Îți cer ajutorul, cu voia lui Allahu teala!”

Nici nu apucasem bine să-mi termin vorba că se auzi o voce. Privind către direcția din care venea vocea, am zărit în întuneric o persoană necunoscută, îmbrăcată în alb, ce răspândea lumină și mă chema. S-a apropiat și m-a apucat de mână. Imediat toată oboseala și setea mea s-au risipit. Eram ca un nou-născut. Am mers așa mână-n mână un timp. Am simțit că erau cele mai dulci clipe ale vieții mele. După ce trecurăm de un deal de nisip, am văzut luminile grupului cu care călătoream și le-am auzit vocile. Ne-am apropiat de ei.

Animalul meu era în spatele grupului, urmându-i. Deodată veni și se opri în fața mea. Văzându-mi animalul am strigat de bucurie. Când am strigat, persoana care era cu mine, își trase mâna din mâna mea. După care mă ținu de mână și mă ajută să urc pe animal. Apoi spunându-mi; „**Noi nu refuzăm pe cel ce ne cere ceva și pe cel ce ne cere ajutorul**” se întoarse și plecă. Atunci am înțeles că era Trimisul lui Allah. În timp ce se îndepărta, lumina pe care o răspândea în jur se ridica până la cer, în întunericul nopții. Când l-am pierdut din vedere mi-am adus aminte; „Cum am putut să nu mă gândesc, să nu sărut mâinile și picioarele Profetului”. Am fost cuprins de remușcări, dar era prea târziu.

Ebul-Hayr Akta` rămăsese de cinci zile, înfometat, în Medina. Veni lângă mormântul Profetului și dădu selam, spunând că este înfometat. După care se retrase într-un colț și adormi. În vis îl văzu pe Trimisul lui Allah. În dreapta sa se afla Ebu Bekr-i Siddîk, în stânga Omer Faruk, iar în față Aliyy-ul Murteda. Hazreti ali veni și îi zise; „Ebe`l Hayr, ridică-te! Ce dormi! Vine Trimisul lui Allah!” S-a ridicat imediat. Profetul Muhammed aleyhisselam veni și îi întinse o pâine mare. Deoarece îmi era foarte foame am început imediat să mănânc. Când am terminat jumătate din ea, m-am trezit și am găsit cealaltă jumătate în mână.

Ahmed bin Muhammed Sufi relatează: Rămăsesem sărac lipit în deșertul Arabiei. Am venit la Medina, la mormântul Profetului, unde am dat selam. M-am așezat într-un colț și am adormit. L-am visat pe Trimisul lui Allah, care mi-a spus; **Ai venit Ahmed? Deschide palma!**” Mi-a umplut palma cu bani de aur. M-am trezit și aveam mâinile pline de aur.

Imamul Semhudi pierduse cheia de la ușă. Merse la mormântul profetului și zise; ”O Trimis al lui Allah! Mi-am pierdut cheia și nu mai pot intra în casă.” Deodată apăru un copil cu cheia în mână, întrebând; „Am găsit această cheie. Este cumva a dumneavoastră?”

Mustafa Ișki efendi din Kilis relatează în cartea sa de istorie, **Mevarid-i Megidiyye**: „Am stat douăzeci de ani în Mecca. În anul 1247 (1831 după calendarul gregorian) am agonisit șaiszeci de bani de aur și ne-am mutat cu toată familia în Medina. Am cheltuit toți banii pe drum. În Medina am fost oaspetele unui cunoscut și am mers în vizită la mormântul sfânt. M-am rugat ca Trimisul lui Allah să mă ajute. După trei zile veni o persoană la casa în care locuiam și îmi spuse că a închiriat o casă pentru mine, cerându-mi să-mi mut lucrurile acolo și plătind chiria pe un an. După câteva luni m-am îmbolnăvit și am zăcut la pat timp de o lună. Nu mai aveam nimic de-ale gurii în casă și nici nimic ce putea fi vândut. Cu ajutorul soției mele am urcat pe acoperișul casei și privind către mausoleul Profetului, am vrut să-i cer ajutorul spunându-i problemele mele. Însă când mi-am ridicat mâinile m-am rușinat să cer ceva pentru această lume. Astfel că am coborât în odaia mea fără a spune ceva.

A doua zi veni cineva cu niște bani, spunându-mi că cutare mi-a trimis în dar acești bani. Am luat punguța. Deși ne revenisem financiar, nu mă însănătoșisem. Ajutat fiind am mers la mormântul Trimisului lui Allah și m-am rugat pentru sănătate. Am plecat de acolo fără a mai fi ajutat, iar când am ajuns acasă nu mai simțeam nici urmă de slăbiciune. Pentru a nu fi deochiat, am ieșit din casă, timp de câteva zile sprijinindu-mă în baston. Însă nu mai aveam nici un ban. Mi-am lăsat copiii în întineric și am venit la Moscheea profetului. După rugăciunea de noapte, m-am rugat și i-am spus Profetului problema mea. Pe drum un necunoscut a venit la mine și mi-a dat o punguță cu bani, în care se aflau patruzeci și nouă de bani de

aur fiecare de câte nouă bănuți. Am cumpărat lumânări și cele necesare, după care m-am întors acasă.

În traducerea celui de-al doilea volum al cărții Şakayik-i Nu`maniyye se relatează că primul Şeyh-ul-islam al Împeriului Otoman, Mevlana Şemseddin Muhammed bin Hamza Fenari, ce era un mare savant și mujeddid (reformator) a orbit. Într-o noapte în vis, Trimisul lui Allah îi spuse; **„Fă un comentariu al surei Taha!”** „În prezența voastră înaltă nu am puterea să fac un comentariu al Coranului cel Sfânt și nici ochii nu-mi văd”, răspunse acesta. Trimisul lui Allah, cel ce era medicul profeților, scoase o bucată de vată din haina-i binecuvântată și umezind-o cu salivă, i-o așeză pe ochi. Molla Fenari se trezi și găsi vata pe ochi. Ridicând-o observă că își recăpătase vederea. Îi aduse adânci mulțumiri și laude lui Allahu teala. De asemenea păstră cu grijă acea bucată de bumbac și ceru ca ultimă dorință să-i fie așezată pe ochi, la moartea sa. În anul 834 (1431) când decedă la Bursa, dorința îi fu îndeplinită.

Ebu Ja`fer Mansur, califul abbasid stătea de vorbă cu Imamul Malik, în Moscheea Profetului. „O Mansur, aceasta este Moscheea Fericirii! Vorbește cu voce joasă! Allahu teala a mustrat un grup de oameni în sura Hujurat; **„Nu vă ridicați vocea mai mult decât vocea Trimisului lui Allah!”**. Și i-a lăudat pe alții prin versetul; **„Cei ce vorbesc cu voce joasă în prezența Trimisului lui Allah”**.

Respectul față de Trimisul lui Allah trebuie să fie și după moartea sa, la fel cum era în timpul vieții sale”. Mensur înclină capul și întrebă; „Ya Eba Abdullah! Ar trebui să stăm cu fața către Qibla sau către mormântul Profetului?” Imamul Malik îi răspunse; „Nu-ți întoarce fața de Resulullah! Acel înalt Profet, mijlocitorul Zilei Judecării, ce va mijloci pentru iertarea păcatelor tale și ale tatălui tău Adem aleyhissalam, în Ziua Judecării.

Ar trebui să te întorci către mormântul său, să-i îmbrățișezi spiritul și să-l rogi pentru mijlocire! În versetul 64 din sura Nisa Allahu teala spune; **„Și dacă după ce ei au fost nedrepti cu sufletele lor, vor veni la tine și se vor ruga de iertare lui Allah și se va ruga pentru iertarea lor și Trimisul lui Allah, îl vor afla ei pe Allahu teala Iertător și Îndurător”**

Prin acest verset ni se promite că vor fi acceptate căințele celor ce îl vor lua pe Trimisul lui Allah ca mijlocitor.” Atunci Mensur se

ridică și merse în fața Camerei preafericite și începu să se roage; „O Doamne! Ai promis în acest verset că vei accepta căința celor pentru care Trimisul tău va fi mijlocitor. Iată, și eu am venit la acest mareț profet, pentru a-ți cere iertare. Iartă-mă și pe mine, așa cum i-ai iertat pe cei pentru care cerea iertare Trimisul lui Allah, când era în viață! O Doamne! Te implor prin intermediul Trimisului tău, ce este Nebiyyurrahme. O Muhammed aleyhisselam, cel mai înalt dintre profeți! Mă rog lui Allahu teala, implicându-te pe tine. O Doamne! Fă-l mijlocitor pentru păcatele mele pe acest mareț profet!” Mensur s-a rugat stând cu spatele la Qibla, cu fața la fereastra din peretele Muvacehe-i seadet, stând în picioare. Amvonul Profetului se afla în partea sa stângă.

Conform sfatului pe care l-a dat Imamul Malik, califului Mensur, cei ce se roagă în fața mormântului Profetului trebuie să fie foarte vigilenți. Cei ce nu arată respectul cuvenit aceluia rang, nu ar trebui să rămână pentru mult timp în Medina cea luminată.

Un țăran de prin satele Anatoliei a rămas ani îndelungați în Medina, unde s-a căsătorit și a avut o anumită sarcină în Camera preafericită. Într-o zi se îmbolnăvi grav și își dori ayran (iaurt subțiat cu apă). Se gândi; „Dacă aș fi fost în satul meu, aș fi cerut un ayran și aș fi băut acum”. În acea noapte i se arătă în vis responsabilului Moscheii Profetului, trimisul lui Allah ce îi ceru să numească pe altcineva în funcția deținută de țăranul nostru. Acesta spuse; „O Trimis al lui Allah! Dar această sarcină este în grija lui cutare din comunitatea ta!” „**Spune-i aceluia să meargă în satul său să bea ayran**” spuse profetul. A doua zi când fu anunțat, țăranul se conformă și plecă în satul său.

Ar trebui să înțelegem că dacă un singur gând a putut dăuna astfel, Allahu teala să ne ferească să rostim sau să ne comportăm, chiar și în glumă, necuviincios.

Importanța și virtuțile binecuvântării Profetului

Cea mai importantă datorie a noastră, la auzul, scrierea sau rostirea numelui Profetului binecuvântat, ca dovadă a respectului și onoarei, este rostirea de salavat (rugă pentru Profet). În Kuran-i Kerim în sura Ahzab, versetul 56 se spune: **Allahu teala și îngerii Săi se roagă pentru Profet. O, voi cei**

care credeți, rugați-vă pentru el și salutați-l pe el cu tot respectul”.

Savanții în interpretarea Coranului au afirmat că termenul salat din acest verset reprezintă; mila lui Allahu teala, iertarea păcatelor din partea îngerilor și rugă din partea musulmanilor. Toți învățații islamici au afirmat în unanimitate că rostirea sau scrierea rugii pentru Profet la auzul, rostirea sau scrierea unuia dintre numele sale binecuvântate este necesitate prima dată și o faptă apreciabilă când se repetă.

Când cerem ceva de la Allahu teala vom începe prin a-l aduce mulțumiri și laude lui Allah, după care vom continua prin rugi pentru Profet. Astfel cerința noastră va fi demnă de a fi acceptată. Căci o rugă rostită între două (la început și la sfârșit) salat (rugă pentru Profet, salavat) nu este respinsă.

Hazreti Ebu Talha relatează: „Am intrat la Trimisul lui Allah. Am observat la el o bucurie și o fericire pe care nu o mai văzusem până atunci. Când l-am întrebat motivul acestei fericiri, mi-a răspuns: **„Cum să nu fiu fericit? Mai devreme Gebrail (aleyhisselam) mi-a adus o veste bună. Allahu teala a zis: „Când un membru al ummei tale se va ruga pentru tine o dată, Allahu teala îi va dăruia, drept recompensă, zece binecuvântări”.**

Unele din hadisurile legate de acest subiect sunt:

„Fie rușinat cel în a cărui prezență se va rosti numele meu și nu mă va binecuvânta. Fie rușinat cel care intră în luna Ramadan și iese fără a-și ispăși păcatele. Rușinat fie cel ai cărui părinți îmbătrânesc lângă el și nu sunt mulțumiți de el, neputând intra în Rai”.

„Cel mai zgârcit dintre zgârciți este acela în fața căruia sunt pomenit, dar el nu mă binecuvântează.”

Hazreti Ebu Humeyd es-Saidi relatează: „Unii dintre companionii Profetului l-au întrebat; „O Trimis al lui Allah, cum să te binecuvântăm? Resulullah aleyhisselam le răspunde: **„Allahumme salli ala Muhammedin ve ezvajihi ve zurriyetihi kema salleyte ala Ibrahim ve barik ala Muhammedin ve ezvajihi ve zurriyetihi kema barekte ala Ibrahim inneke hamidun mejid”** (Allah, binecuvântează pe Muhammed, familia sa și pe urmașii lui așa cum l-ai binecuvântat pe Ibrahim. Allah revarsă-ți harul asupra lui Muhammed, a familiei sale și a

urmașilor lui, așa cum ți-ai revărsat harul asupra lui Ibrahim. Căci Tu ești Mult Lăudat și Preaslăvit).

Unele dintre binecuvântări sunt:

„Aleyhisselam”; „Sallallahu aleyhi ve sellem”; „Allahumme salli ala seyyidina Muhammed”; „Allahumme salli ala Muhammedin ve ala ali Muahammed, kema salleyte ala Ibrahim ve ala ali Ibrahim...”; „Allahumme salli ala Muhammedin ve ala alihi ve sahibihi ejmain”, „Aleyhissalatu ve vesselamu vettehiyye”, „Aleyhi ve ala gemi`i minessalevati etemmuha ve minettehyati eymenuha”

Cineva relatează: Într-o scrisoare trimisă de prietenul meu, de fiecare dată când apărea numele Trimisului lui Allah, era urmat de formula; „Sallallahu aleyhi ve sellem teslimen kesiren kesira”. L-am întrebat de ce a procedat așa și mi-a răspuns; „În tinerețe am scris cărți de hadisuri. Atunci nu am scris binecuvântări după numele Profetului. L-am visat pe Trimisul lui Allah și când m-am apropiat de el și-a întors fața de la mine. Am trecut în partea cealaltă, dar și de această dată și-a întors fața de la mine.

Am trecut în fața sa și m-am adresat; „O Trimis al lui Allah! De ce vă întoarceți fața de la mine?” Mi-a răspuns; „**Deoarece în cartea ta, nu mi-ai adus binecuvântări când mi-ai scris numele!**” De atunci, îi scriu de fiecare dată numele urmat de binecuvântări”.

În hadisuri; „**Celui ce mă binecuvântează o dată, Allahu teala îi va ierta zece păcate și îl va înălța zece trepte,**”
”**În Ziua Învierii, cei mai apropiați îmi vor fi cei ce îmi aduc multe binecuvântări**”.

Allahu teala îi spuse lui Hazreti Musa; „O Musa, vrei să-ți fiu mai aproape pe limbă decât vorba, în inimă decât gândul, în trup decât sufletul și în ochi decât lumina?” „Da Doamne”, răspunse Hazreti Musa. „Atunci adu-i multe binecuvântări lui Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem).” „O Musa! Vrei să nu suferi de sete în Ziua Învierii?” „Da Doamne”, răspunse Hazreti Musa. „Atunci adu-i multe binecuvântări lui Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem).”

Trimisul lui Allah relatează;

„**În Ziua Învierii, peste tot, cei mai apropiați îmi veți fi cei ce mi-ați adus multe binecuvântări în această lume. Celui ce**

îmi aduce 100 de binecuvântări în ziua și noaptea de vineri, Allahu teala îi va oferi 100 de binefaceri. Șaptezeci dintre ele în lumea de apoi, iar treizeci în această lume. Apoi Allahu teala îmi va trimite aceste binecuvântări la mormânt printr-un înger. Acestea vor fi precum darurile primite de voi. Îngerul îmi va spune numele, familia și tribul din care face parte cel ce a trimis binecuvântarea. Și le va trece pe o foaie albă. Știința mea după moarte este precum cunoașterea în timpul vieții.

În ziua de joi, Allahu teala va trimite îngeri cu cărți și unelte de scris din argint, ce îi vor scrie pe cei ce aduc Profetului multe binecuvântări în zilele de joi și nopțile ce precedă ziua de vineri.

Când doi musulmani se întâlnesc, fac musafeha (strângere de mână între două persoane, cu palmele drepte, lipite și degetele mari ridicate și lipite) și îi aduc binecuvântări Profetului, înainte de a se despărți le vor fi iertate păcatele anterioare și cele ce vor urma.

Când unul dintre voi intră în moscheea să salute Profetul și să spună; „O Allah apără-mă de diavol!”

Conform unei alte relatări; „La ieșire să spuneți; „Allahumme inni es`eluke min fadlike”

Dacă ruga nu este precedată de mulțumiri și laude pentru Allahu teala și binecuvântări pentru profet, aceasta rămâne acoperită de un văl. Ruga precedată de slăviri și binecuvântări va fi acceptată.

Atâta timp cât nu se rostesc binecuvântări la adresa Trimisului lui Allah și a familiei sale, va exista o perdea între rugă și cer. Odată cu rostirea binecuvântărilor, perdeaua se rupe și ruga ajunge la cer. În caz contrar ruga se va întoarce înapoi.

În cadrul unei adunări, atâta timp cât Allahu teala nu este amintit și Profetului nu i se aduc binecuvântări, asupra acelor oameni se află un bici, de dorește îi va pedepsi, de dorește îi va ierta.

Cel căruia îi țiuie urechea să-și amintească de mine și să mă binecuvânteze.

Cel ce intenționează să înceapă ceva, să se consulte în această privință. Allahu teala îi va oferi consimțământul pentru acea acțiune. Cel ce dorește să spună ceva și uită, să-mi aducă binecuvântări, în speranța că își va aminti.

Începeți o faptă bună cu numele lui Allahu teala și cu binecuvântări asupra mea, ori acea faptă va fi compromisă și nebinecuvântată.

După moartea lui Hazreti Hafs bin Kagîdi, unul dintre aleșii Islamului, cineva îl visă și îl întrebă; „Cum te-a primit Allahu teala?” „M-a primit cu mila și iertarea Sa și m-a primit în Paradis”. Întrebat fiind care este motivul acesta răspunse; „Am așteptat între îngerii. Mi-au calculat păcatele și binecuvântările către Trimisul lui Allah. Binecuvântările au fost mai multe. Atunci Allahu teala le-a spus îngerilor; „O îngerii mei, treaba voastră este completă. Nu mai este nevoie de altă întrebare. Duce-ți-l în Rai”

Unul dintre selef relatează: unul dintre prietenii mei cu care învățam hadisuri a decedat. L-am visat purtând veștminte frumoase, verzi. L-am întrebat motivul și mi-a spus; „În fiecare hadis, unde zăream numele binecuvântat al profetului scriam „Sallallahu aleyhi ve sellem”. Allahu teala m-a recompensat astfel”.

Un altul relatează: Un vecin ce se ocupa cu scrierea a decedat. L-am visat și l-am întrebat cum a fost primit de Allahu teala. Mi-a răspuns că a fost iertat. Când am întrebat cae a fost motivul, mi-a zis; „Deoarece de fiecare dată când scriam numele profetului, adăugam și „Sallallahu aleyhi ve sellem”

Ebu Suleyman Darani relatează: Când scriam hadisuri, de fiecare dată când scriam numele binecuvântat al Trimisului lui Allah, scriam „Sallallahu aleyh”, fără a adăuga și „ve sellem”. L-am visat pe Resulullah, care mi-a spus; „**O Eba Suleyman, când îmi scri numele alături de binecuvântare scrie și „ve sellem”. Acest cuvânt are patru litere. Pentru fiecare literă sunt zece recompense. Nescriindu-l pierzi patruzeci de recompense.**” Un altul care avea același obicei, îl visă pe trimisul lui Allah, care îi spuse; „**Ce ți se întâmplă de nu-mi scrii binecuvântarea completă?**”

Ebu Bekr-i Sîddîk a spus: „Cel ce se teme de uitare să rostească multe binecuvântări pentru Profet”.

Muhammed bin Said bin Mutarrîf, unul dintre dreptcredincioși povestea; În fiecare noapte înainte de culcare aduceam un număr fix de binecuvântări Trimisului lui Allah. Într-o noapte în vis a venit la mine Trimisul lui Allah. A intrat în cameră, care s-a

umplut de lumină. După care s-a apropiat de mine și mi-a zis; „Întinde-ți gura care rostește atâtea binecuvântări pentru mine să ți-o sărut”. M-am rușinat și am întins obrazul. M-a sărutat cu gura sa binecuvântată. M-am trezit agitat. Odaia mea era plină de parfum de mosc, iar mirosul acela minunat mi-a rămas opt zile, pe obraz.

La moartea lui Hallad bin Kesir, s-a găsit sub capul său o hârtie pe care era scris; „Aceasta este sentința de eliberare din lad a lui Hallad bin Kesir”. Au fost întrebați apropiații săi despre faptele acestuia. Au spus că în fiecare vineri aducea multe binecuvântări Profetului.

Şeyh Ayni scrie în cartea sa **Zeynu`l Mecalis**; Trimisul lui Allah aleyhisselam a spus; „**În Ziua Învierii trei grupuri de oameni vor sta în umbra celui mai înalt cer, în afara căruia nu mai există altă umbră. Cine sunt aceștia au întrebat. „Ei sunt cei ce îmi salvează comunitatea de la greu, cei ce îmi urmează tradiția și cei ce îmi aduc multe binecuvântări”.**

Şeyh Ebu Musa Dariri relatează: Am fost cuprinși de furtună pe mare. Toată lumea plângea și se tânguia de frica morții. În acel moment am fost cuprins de somn. L-am visat pe trimisul lui Allah, care mi-a spus: „Spune-le celor de pe corabie să rostească de o mie de ori: „**Allahumme salli ala seyyidina Muhammedin ve ala al-i seyyidina Muhammed, salaten tungina biha min gemi`il ehvali vel afat ve takdi lena biha gemi`el hageat ve tutahhiruna biha min gemi`is seyyiatve terfe`una biha indeke a`led-deregeat ve tubelliguna biha aksal-gayat min gemi`il hayrati fil hayati ve ba`del mema**”.

Abia ajunseseam la trei sute că furtuna se potoli și furăm salvați. Această rugă poate fi rostită pentru orice problemă, pericol, nenorocire, cutremur. În cărțile semnificative sunt mai mult de patruzeci de hadisuri despre cum ar trebui să fie binecuvântarea pentru Profet. Unele dintre acestea sunt:

Allahumme salli ala Muhammedin ve ala al-i Muhammed, kema salleyte ala Ibrahime ve ala al-i Ibrahim, ve barik ala Muhammedin ve ala al-i Muhammed, kema barekte ala Ibrahime ve ala al-i Ibrahim, inneke hamidun megid.

Allahumme salli ve sellim ve barik verham ala seyyidina Muhammedin huve seyyid-ul Arab vel Agem ve imami Mekket-

el mukerrameti vel Medinet-il munevvereti vel harem. Alleme`l insane ma lem ya`lem.

Asluhu nurun ve nesluhu Adem. Ba`suhu muahharun ve halkuhu mukaddem.

Ismuh-uş şerifu mektubun alel Levh-il mahfuzi biyakut-il kalem.

Ve gismuh-uş şerifu medfunun fil Medinet-il munevvereti vel harem. Ya leyte ektehilu turabellezi taht-el kadem.

Fe tuba summe tuba limen dea ve tebiahu ve limen esleme sahib-eş şefaati lil alemin.

Kailen ya Rabbi! Sellim ummeti, ummeti ve ummeta ya zel lutfi vel kerem.

Fe yunadi`l munadi min kibel`r Rahman, kabiltu şefaateke ya Nebiyyel muhterem. Udhu-ul Gennete la havfun aleykum vela huznun vela elem.

Summe Radiyallahu teala an Ebi Bekrin ve Omera ve Osmane ve Aliyyin zil-kerem.

Ve sallallahu ala seyyidina Muhammedin vel hamdu leke ya Rabb-el alemin. Bi hurmeti Seyyid-il murselin.

HILYE-I SEADET

Numele binecuvântate ale Profetului

Cel mai cunoscut și utilizat nume al Profetului nostru este „Muhammed” (aleyhisselam), ce înseamnă cel prealăudat, cel extrem de apreciat. Acest nume este menționat în Kuran-i kerim de patru ori în surele Al-i Imran:144, Ahzab:40, Fetih:29, Muhammed:22. În sura As-Saff, în versetul 6 este menționat numele „Ahmed”, când Hazreti Isa vestește comunității sale venirea unui profet; „**Cel ce laudă și preamărește pe Allahu teala**”. Trimisul lui Allah a mai fost menționat în Kuran-i Kerim și sub numele de Mahmud, Resul, Nebi, Şahid, Beşir, Nezir, Mubeşşir, Munzir, Dai-i ilallah, Siraj-i munir, Rauf, Rahim, Musaddîk, Muzekkir, Muddessir, Abdullah, Kerim, Hak, Munir, Nur, Hatemun Nebiyyin, Rahmet, Nimet, Hadi, Taha, Yasin... În afara acestora mai sunt menționate și

alte nume, unele în Coran, altele în hadisuri, iar o altă parte în scripturile revelate profeților anteriori.

În unele hadisuri, numele profetului sunt următoarele: Mahi, Akîb, Mukaffi, Nebiyyur-Rahme, Nebiyyut-Tevbe, Nebiyy-ul-Mulahim, Kattal, Mutevekkil, Fatih, Hatem, Mustafa, Ummi, Kusem (deținătorul tuturor binecuvântărilor).

Într-un hadis, Profetul relatează: **Există cinci nume specifice mie: Eu sunt Muhammed.Eu sunt Ahmed.Eu sunt Mahi, cel cu care Allahu teala nimicește necredința.Eu sunt Haşir, cel în urma căruia vor fi adunați oamenii în Ziua Învierii.Eu sunt Akib, cel în urma căruia nu va mai veni alt profet”.**

Trimisul lui Allah a fost numit „Ebu-l Kasîm”, după fiul său Kasîm, din căsătoria cu Hazreti Hadige.Tot înaintea primirii profeției, datorită cinstei, încrederii și faptului că spunea întotdeauna adevărul a fost numit în cadrul tribului Qureyş, El Emin.

Unul dintre numele cu care este menționat în Coran este și numele sursei Yasin, cea ce este considerată inima Coranului.Seyyid Abdulhakim Arvasi a relatat: „**Yasin înseamnă: „O tu preiubitul meu, cel ce înoți în râul afecțiunii mele”.**

Pe lângă versurile și elogiile aduse Profetului, s-au scris nenumărate scrieri despre Profet.Chiar și cele mai cunoscute, care au făcut înconjurul lumii de-a lungul secolelor nu au reușit să laude îndeajuns calitățile Profetului.Cei ce i-au văzut frumusețea, au încercat atât cât au putut, să o redea, afirmând totuși că nu este omenește posibil să exprimi acea frumusețe.

Hilye-i Seadet

Redarea trăsăturilor fizice ale trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem se numește Hilye-i seadet.

Învățații islamici au scris despre trăsăturile Profetului, în cel mai mic detaliu, de la membrele vizibile, statura, trăsăturile, caracterul frumos, până la cele mai fine detalii.Aceste cunoștințe au fost adunate din hadisurile relatate de Trimisul lui Allah însuși și de companionii săi.Cărțile ce conțin aceste informații se numesc cărți de siyer.Există mii de astfel de cărți, dar cele mai cunoscute sunt; **Eş-Şemail-ur-Resul**, a Imamului Tirmizi, **Şifa-i şerif**, a lui Kadî lyad, **Delail-un-Nubuvve** scrisă

de Imamul Beyheki și Ebu Nuaym Isfehani și cartea Imamului Kastanlani **Mevahib-i Ledunniye**.

În hadisuri și în relatările companionilor profetului, Resulullah sallallahu aleyhi ve selle este prezentat astfel: Chipul și toate membrele, vocea-i binecuvântată erau cele mai frumoase dintre chipurile, corpurile și vocile tuturor oamenilor. Chipul său era ușor rotund, iar atunci când era vesel se lumina precum luna. Bucuria i se cunoștea de pe frunte. Trimisul lui Allah vedea la fel și ziua și noaptea și de asemenea putea vedea ceea ce era în spate la fel cum vedea în față. În momentul când dorea să privească în lateral sau în spate, se întorcea cu tot corpul. Privea mai mult către pământ, decât către cer. Avea ochii mari, umbriți de gene lungi. Avea o roșeață în ochii săi binecuvântați și negrul ochilor era foarte pronunțat. Noaptea folosea surme (kohl). Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem avea fruntea deschisă. Sprâncenele îi erau subțiri și distanțate. Vena dintre sprâncene i se umfla când era furios. Avea nasul frumos un pic ridicat în mijloc. Avea capul binecuvântat, mare, iar gura nu-i era mică. Dinții îi erau albi, iar cei din față un pic rari. Când vorbea avea impresia că răspândește lumină printre dinți. Printre robii lui Allahu teala nu există altcineva cu o vorbă mai dulce. Vorbele îi erau foarte clare și cucereau inimile și sufletele. Când vorbea, cuvintele i se înșirau precum perlele. Dacă cineva ar fi vrut să-i numere cuvintele, nu ar fi fost posibil. Uneori pentru a fi sigur că este bine înțeles, repeta spusele de trei ori. În Rai se va vorbi așa cum vorbea Trimisul lui Allah. Vocea sa binecuvântată putea fi auzită din locuri în care vocea omului nu putea ajunge în mod normal.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem era mereu zâmbitor. Când zâmbea i se zăreau dinții din față, iar lumina pe care o răspândea se reflecta pe pereți. Era cumpătat și în plâns ca și în râs. Nu râdea și nu plângea în hohote. Însă când se întrista i se prelingeau lacrimi din ochii binecuvântați și îl puteai auzi suspinând. Plângea gândindu-se la păcatele comunității sale, de frica lui Allahu teala, la auzulu Coranului sau în timpul rugăciunii.

Degetele Trimisului lui Allah aleyhisselam erau mari, iar brațele cărnoase. Palmele sale binecuvântate erau mari. Tot corpul îi

mirosea mai frumos decât moscul.Trupul său binecuvântat era moale, dar în același timp puternic.Enes bin Malik relatează: „L-am slujit pe resulullah timp de zece ani.Mâinile sale binecuvântate erau mai moi decât mătasea.Pielea sa binecuvântată mirosea mai frumos decât florile și moscul.Avea brațele, picioarele și degetele lungi.Degetele de la picioare îi erau mari, iar talpa era moale, fără a fi foarte înaltă.Abdomenul îi era lat, la același nivel cu pieptul.Avea oasele umerilor mari și pieptul lat.Inima Trimisului lui Allah era locul în care privea Allahu teala.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem nu era înalt, dar nici scund.Dacă stătea lângă o persoană înaltă, Profetul părea mai înalt decât acesta.În timp ce stătea așezat, umerii săi erau mai sus decât ai celorlalți.

Părul și barba-i binecuvântată erau ondulate.Părul îi era lung, la început purtându-l cu breton, iar mai târziu cu cărare pe mijloc.Uneori își lăsa părul lung, iar alteori îl scurta.Nu își vopsea părul și nici barba.În momentul trecerii sale în lumea de dincolo, Trimisul lui Allah avea mai puțin de douăzeci de fire de păr alb.Își rădea mustața, aceasta având forma și lungimea ca cea a sprâncenelor.Trimisul lui Allah avea frizeri personali.Acestuia nu-i lipseau pieptănul și misvakul, oriunde mergea.În timp ce-și pieptăna părul și barba se privea în oglindă.Mergea repede, privind în față.După parfumul pe care îl răspânda se înțelegea că a trecut prin acel loc.**Trimisul lui Allah era arab.**Adică avea tenul roșu amestecat cu alb, foarte frumos, luminos și plăcut.**Cel ce afirmă că Trimisul lui Allah este negru devine necredincios.**

Sensul cuvântului arab este frumos.Spre exemplu lisan-i arab înseamnă limbă frumoasă.Din punct de vedere geografic, termenul arab reprezintă o persoană ce s-a născut și a crescut în Peninsula Arabică, ce a crescut cu aerul, hrana, apa și clima de acolo și are sângele acestora.Așa cum cei ce provin din Anatolia vor fi turci, cei născuți și crescuți în Bulgaria, bulgari, cei proveniți din Germania, germani, tot astfel și Trimisul lui Allah este arab, căci s-a născut și a trăit în Peninsula Arabică.Arabii au tenul alb spre cafeniu deschis.Cei din neamul Trimisul lui Allah aveau tenul alb și erau foarte frumoși.Iar strămoșul său Hazreti Ibrahim avea tenul alb și era fiul unui

drepcredincios alb din Basra, pe nume Taruh. Cel ce era necredincios era unchiul și tatăl său vitreg, Azer.

Vestea frumuseții lui Abdullah, tatăl Trimisului lui Allah se răspândise până în Egipt și datorită luminii divine de pe fruntea sa, aproximativ două sute de fete veniseră în Mecca, pentru a se căsători cu el. Însă lumina divină a lui Muhammed aleyhisselam i-a fost hărăzită Aminei.

Unchiul său Abbas și fiul său, Abdullah erau de asemenea albi. De asemenea și copilul Trimisului lui Allah până în Ziua Învierii este alb și frumos.

La fel și companiile Profetului erau albi și frumoși. Hazreti Osman avea tenul deschis la culoare și era blond. Solul trimis de Mesagerul lui Allah, împăratului bizantin Heraclius, Dîhye-i Kelbi era foarte frumos, astfel încât când trecea pe străzi tinerele bizantine ieșeau în stradă pentru a-i vedea chipul. **Îngerul Gebrail aleyhisselam a venit de multe ori luând forma lui Dîhye-i Kelbi radiyallahu anh.**

Nativii din Egipt, Siria, Africa, Sicilia și Spania nu sunt arabi. Arabii au pornit din Peninsula Arabică către aceste regiuni, pentru a răspândi Islamul, de aceea urmașii lor sunt prezenți și în zilele noastre acolo. La fel cum sunt prezenți și în Anatolia, India sau alte țări. Însă nu ar fi corect să numim nici una din populațiile acestor țări, arabi.

Populația din Egipt este brunetă, cafenie. Cea din Etiopia este neagră. Aceștia sunt numiți etiopieni. Populația din Zanzibar este neagră și sunt numiți negrii. Afețiunea și respectul față de rudele, de nepoții Trimisului lui Allah este un act de credință. Toată lumea îi iubește și îi prețuiește. Etiopienii, negrii, egiptenii ce au venit în Anatolia, s-au prezentat ca fiind arabi, pentru a fi iubiți și respectați. Musulmanii din Anatolia i-au crezut și i-au primit cu afețiune. Căci această dragoste nu permite diferențele între albi și negri. Un musulman negru este mult, mult superior, iubit și prețios decât un necredincios alb. Culoarea neagră a pielii nu scade de loc credința sau onoarea. Hazreti Bilal Habeși și Usame erau doi companioni foarte apreciați și iubiți de Profet și erau negri. Iar necredincioșii Ebu Leheb și Ebu Jehl, ale căror ticăloșii și răutate erau cunoscute tuturor erau albi. Allahu teala prețuiește credința și evlavia unui om și nu culoarea pielii. Însă faptul că negrii s-au

prezentat drept arabi, le-a folosit evreilor, dușmanii Islamului. Aceștia i-au prezentat pe negrii ca respingători și inferiori, folosindu-i ca sclavi. Pe de altă parte și-au numit în batjocură câinii și pisicile negre „Arab, Arap” și prin caricaturile prezentate în ziare le-au implantat tinerilor ideea că arabii sunt negri, astfel încercând să-i îndepărteze pe tinerii musulmani de Trimisul lui Allah.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem deținea toate trăsăturile frumoase. Acestea erau dăruite de Allahu teala și nu dobândite de-a lungul vieții. Nu a rostit vreodată vreun blestem asupra unui musulman și nici nu a ridicat vreodată mâna să binecuvânteze să bată pe cineva. S-a răzbunat doar pentru Allahu teala și niciodată pentru vreun motiv personal. Se purta bine și cu modestie, întotdeauna față de rudele, companionii și ajutoarele sale. În cadrul familiei era blând și zâmbitor. Îi vizita pe cei bolnavi și lua parte la înmormântări. Își ajura companionii și lua copiii în brațe. Însă nu-și ocupa inima cu astfel de lucruri, căci inima sa binecuvântează era în lumea îngerilor.

Persoana ce l-ar fi văzut pe Trimisul lui Allah dintr-o dată, ar fi fost cuprins de frică. Dacă nu s-ar fi purtat cu blândețe, datorită stărilor profeției, nimeni nu ar fi putut sta lângă el și nu ar fi avut puterea să-i asculte vocea. Cu toate că el din bună-cuviință nu privea pe nimeni în față. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem era cel mai generos dintre oameni. Dacă avea oferea, iar în caz contrar nu răspundea. Oferea atâtea binefaceri, încât împărații romani, șahii Iranului și nici un alt rege nu putea oferi atâtea binefaceri. Însă el prefera să trăiască o viață modestă, în suferință, astfel încât nici nu se gândea la hrană și apă. Nu cerea niciodată să mănânce sau o anumită mâncare. Dacă se aducea mâncare, mânca și accepta orice fruct ce i se oferea. Uneori nu mânca timp de luni întregi. Alteori însă mânca mult. La sfârșitul mesei nu bea apă. Bea apă stând. Când mânca împreună cu alte persoane, își retrăgea mâna ultimul. Accepta cadouri și oferea celui ce îi dăruia ceva, mult mai mult, în schimb.

Obișnuia să poarte diferite veștminte. Când primea soli ai unor țări străine se îmbrăca cu haine scumpe și frumoase și își arăta chipul frumos. Purta un inel din argint cu piatră de agat, pe care era scris „**Muhammedun Resulullah**” și pe care îl folosea ca

pecete.Patul său era din piele, umplut cu scoartă de curmal.Uneori folosea acest pat, alteori dormea doar pe pielea întinsă pe jos, iar alteori dormea pe rogojină sau direct pe pământ.Dormea pe partea dreaptă, așezându-și palma sub obrazul drept.Nu primea danie, nu mânca lucruri precum ceapă sau usturoi și nu recita versuri.

Ochii săi binecuvântați dormeau, însă inima-i binecuvântată nu dormea niciodată.Se culca flămând și se trezea sătul.Nu căsca niciodată.Trupul său era luminos, iar umbra nu-i cădea pe pământ.Muștele nu se așezau pe veștmintele sale, iar țânțarii și alte insecte nu îi sugeau sângele.După ce Allahu teala i-a anunțat profeția, diavolii nu s-au mai putut ridica la cer pentru a aduna informații, iar oracolii nu au mai putut face previziuni.Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem este și acum în viață într-un mod pe care noi nu-l putem percepe.Trupul lui nu putrezește și un înger stă mereu la mormântul lui și îi transmite numele persoanelor ce i-au adus binecuvântări.Porțiunea dintre mormântul său și minber poartă numele de **Ravda-i mutahhera**.Aceasta este o grădină din grădinile raiului.Vizitarea mormântului Trimisului lui Allah este cea mai mare dovadă de respect și cel mai prețios dintre actele de credință.

Cei mai aleși dintre companioni relatează următoarele, despre frumusețea Profetului: Ebu Hureyre; „Nu am văzut o persoană mai frumoasă decât Trimisul lui Allah, de parcă soarele cu toată lumina sa strălucea pe chipul său.Când zâmbea, dinții săi răspândeau lumini pe pereți”.

Ibn-i Ebi Hale; „Fața binecuvântată a Profetului nostru strălucea precum luna plină”.

Hazreti Ali; „Era foarte impunător, astfel că cel ce îl vedea deodată era cuprins de frică.Însă cel ce stătea de vorbă cu el îl îndrăgea imediat”.

Jabir bin Semure; „Trimisul lui Allah îmi mângâie fața cu mâna sa binecuvântată.Mâna sa mirosea ca un parfum scos din gențile vânzătorilor de parfumuri și m-a răcorit.Dacă Trimisul lui Allah dădea mâna cu cineva pentru musafeha, mâna aceluia păstra acel parfum plăcut întreaga zi”.

Hazreti Aişe; „Când Trimisul lui Allah mângâia capul unui copil, acesta se făcea remarcat imediat în mijlocul celorlalți copii, prin mirosul frumos pe care îl răspândea”.

Într-o zi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem adormise acasă. În acest răstimp veni Ummu Suleym, mama lui Enes bin Malik. În timpul somnului fața profetului se acoperise de sudoare, iar Ummu Suleym adună aceste picături de transpirație. Trimisul lui Allah se trezi și întrebă motivul, iar aceasta îi răspunse; „O amestecăm în parfumurile noastre. Sudoarea ta este cel mai plăcut parfum”.

Ebu Hureyre; „Nu am văzut pe nimeni să meargă mai rapide decât trimisul lui Allah. Mergea de parcă drumul ar fi rulat în fața sa. Când îl însoțeam ne foloseam toate puterile pentru a ține pasul ce el.”

Trimisul lui Allah vorbea extrem de frumos. Știa foarte bine de unde să înceapă și unde să pună punct unei convorbiri. Vorbele sale erau rostite clar și ușor de înțeles. Nu obosea nicodată și nu întâmpina greutăți în vorbire, deoarece puterea sa de exprimare și de a se face înțeles era mare, iar vorbele și cuvintele sale aveau întotdeauna înțelesul exact.

Frumusețea Profetului Muhammed aleyhisselam

Înalții savanți islamici, urmașii Profetului, maeștrii atât în cunoștințele clare, deschise, cât și în cele invizibile, l-au văzut pe Trimisul lui Allah în toată frumusețea sa și s-au îndrăgostit.

În fruntea acestora se află Hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk. El a văzut lumina profeției Trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem; percepând superioritatea, frumusețea și măreția acestuia s-a îndrăgostit. A avansat atât de mult încât nimeni altcineva nu l-a mai putut percepe pe Profet în acest fel.

Hazreti Ebu Bekr îl vedea pe Trimisul lui Allah aleyhisselam în orice moment și oriunde se uita. O dată i-a spus Profetului; „O Trimis al lui Allah! Oriunde aș privi vă văd pe dumneavoastră”.

De asemenea mama noastră, Hazreti Aişe era una dintre cei care au perceput și au exprimat cel mai bine frumusețea Trimisului lui Allah. Hazreti Aişe era intelectuală, reformatoare, inteligentă, literată. Vorbea inteligibil și clar. Cunoștea foarte bine sensurile Coranului, permisiunile și interdicțiile Islamului, poezia

arabă, cât și calculele matematice. A compus versuri elogiatoare la adresa Trimisului lui Allah.

Următoarele versuri sunt compuse de Hazreti Aişe:

**„Ve lev semi`u fi Misre evsafe haddihi;
Lema bezelu fi sevmi Yusufe min nakdin.**

**Levima Zeliha lev reeyne jebinehu,
Le aserne bilkat`il kulubi alel eydi.”**

Traducerea:

„Dacă egiptenii ar fi aflat de frumusețea obrazilor săi (ai Profetului); nu ar fi dat doi bani pe Yusuf (pe frumusețea sa legendară). Adică și-ar fi păstrat toate averile pentru a putea vedea frumusețea obrazilor săi. Femeile ce au denigrat-o pe Zuleyha că s-a îndrăgostit de Yusuf, și-ar fi tăiat inimile în locul mâinilor, văzând frumusețea frunții Profetului și nu ar fi simțit nimic.”

Hazreti Aişe relatează: „Într-o zi Trimisul lui Allah își desfăcea curelele papucilor săi, iar eu torceam. L-am privit, iar de pe frunte îi picura sudoare. Picătura de sudoare împrăștiă lumină, orbindu-mi privirea. Am rămas uimită. Trimisul lui Allah m-a privit și mi-a zis; **„Ce ai pățit, de ești așa melancolică”**.

„O Trimis al lui Allah! M-am pierdut contemplând strălucirea luminilor de pe fața ta binecuvântată și cele răspândite de picăturile de sudoare de pe fruntea ta”, am zis.

Trimisul lui Allah s-a apropiat de mine, m-a sărutat pe frunte, între ochi și mi-a zis; **„O Aişe! Allahu teala să te binecuvânteze! Nu am putut să îți aduc atâta bucurie, pe cât m-ai bucurat tu.”** Trimisul lui Allah aleyhissalam a sărutat-o pe Hazreti Aişe între ochi din afecțiune și pentru că i-a perceput frumusețea. De aceea a fost apreciată și recompensată.

Nici o altă persoană nu posedă frumusețile interioare și exterioare posedate de Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem.

Imamul Kurtbi relatează:

„Frumusețea Trimisului lui Allah nu era vizibilă în totalitate. Dacă ar fi fost vizibilă, companionii săi nu ar fi avut puterea să-l privească. Dacă și-ar fi arătat adevărata, întreaga frumusețe, nimeni nu ar fi avut puterea să îl privească”.

Yusuf aleyhisselam s-a arătat oamenilor cu frumusețea exterioară, iar Profetul Muhammed aleyhisselam prin cea interioară. La vederea frumuseții lui Hazreti Yusuf se tăiau mâinile. Prin virtuțile și perfecțiunea Profetului se tăiau centurile preoților, se spărgeau idolii și norii necredinței se destrămau.

Companionii Profetului îl întrebară; „O Trimis al lui Allah, cine este mai frumos, dumneavoastră sau Yusuf aleyhisselam?” Profetul le răspunse; **„Fratele meu, Yusuf este mai frumos, dar eu sunt mai plăcut. Frumusețea sa vizibilă este mai mare”**.

Într-un alt hadis, Trimisul lui Allah aleyhisselam relatează: **„Fiecare profet trimis de Allahu teala este frumos și are voce plăcută. Profetul vostru, însă, este cel mai frumos dintre ei și posedă cea mai plăcută voce”**.

Hazreti **Seyyid Abdulhakim Arvasi**, unul dintre cei mai aleși oameni de știință islamici a afirmat: **„Yasin înseamnă; „O tu cel preaiubit, ce te scalzi în izvorul afecțiunii mele”**.

Cei ce au auzit numele acestui izvor, ce l-au văzut de departe, sau de aproape, cei ce s-au scăldat în el atât de adânc cât le-a fost scris, cei ce au ars în toate etapele vieții lor de dragostea Profetului și-au exprimat afecțiunea prin strigăte de suferință, lacrimi amare și versuri arzătoare.

Unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai aprinși dintre cei ce s-au scăldat în acest izvor de iubire este **Mevlana Halid-i Bagdadi**. Învățații islamici au scris în cărțile lor sute de versuri ce elogiază frumusețea profetului. Cititorii vor înțelege imediat că Allahu teala l-a creat pe Trimisul său de o frumusețe fără seamăn și într-o manieră ce nu poate fi înțeleasă. Ei îl iubeau fără să-l fi văzut.

Cei îndrăgostiți de Habibullah îi simt dragostea în fiecare gură de aer ce le răcorește plămâni. Privesc cu plăcere luna căutând lumina ce se răsfrângea din ochii săi binecuvântați. Fiecare particulă din cei ce primesc o picătură măcar din izvorul frumuseții sale spune:

„Cel ce-ți cunoaște chipul frumos, la trandafir nu va privi, Celui ce se topește de dragostea ta, leac nu-i va trebui!”

Într-un hadis relatat de Enes bin Malik se spune: **„Nici unul dintre voi nu va fi cu adevărat în credință, până ce nu-i voi fi mai drag decât copilul, tatăl și decât toți oamenii”**.

Într-o zi Hazreti Omer îi spuse Profetului Muhammed aleyhisselam; „O Trimis al lui Allah! Jur pe Allahu teala că în afara propriei vieți, îmi ești mai drag decât orice”. Trimisul lui Allah îi răspunse: „**Nici unul dintre voi nu va fi cu adevărat în credință, până ce nu vă voi fi mai drag decât propria viață**”. Atunci, Hazreti Omer zise; „O Trimis al lui Allah! Jur pe Allahu teala, Cel ce ți-a revelat Coranul, că te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viață”. „**O Omer acum este bine**”, răspunse Profetul.

Cineva veni la trimisul lui Allah și îi spuse; „O Trimis al lui Allahu teala! Când va sosi Ziua Judecății de Apoi?” „**Ce ai pregătit pentru Ziua Judecății?**” îl întrebă Profetul aleyhisselam. Acesta zise; „Da este adevărat nu m-am pregătit pentru Ziua Judecății de Apoi împlinind multe rugăciuni, ținând mult post, oferind milostenie, dar îi iubesc foarte mult pe Allahu teala și pe Trimisul său.” Atunci Profetul Muhammed adăugă; „**Omul va fi împreună cu cei pe care îi iubește**”.

Este obligația fiecărui musulman să îl iubească pe Trimisul lui Allah. În momentul în care dragostea pentru acesta se cuibărește în inima unui musulman, îi va fi foarte ușor să trăiască Islamul și va gusta plăcerea credinței și a Islamului. Datorită acestei afecțiuni, musulmanul va urma întru totul calea Profetului Muhammed aleyhisselam, atingând astfel onoarea de a primi binecuvântări și binefaceri promise de Allahu teala, Trimisului său. Cărțile învățaților ehl-i sunnet, ce ne conduc de-a dreptul către calea afecțiunii către Profet sunt adevărate dovezi ale acestor binefaceri.

Este o necesitate pentru fiecare musulman ce rostește sau aude rostindu-se numele binecuvântat al Profetului Muhammed să arate respect și bună cuviință și să păstreze liniște atât cu inima, cât și cu trupul, de parcă s-ar afla în fața Trimisului lui Allah.

Este o dovadă de respect și venerație să răspunzi cu cvea ce înalță numele Profetului, atunci când se menționează spusele sau faptele sale binecuvântate. O altă dovadă de respect este și nefolosirea cuvintelor umilitoare sau jignitoare folosite în rândul oamenilor, pentru a-l descrie pe Profet.

Spre exemplu, nu vom spune despre Trimisul lui Allah sărac, cioban. De asemenea în semn de respect atunci când se

relatează că; „Trimisul lui Allah agreea cutare lucru”, nu vom spune ”Cu toate că mie nu-mi place”. Dacă se relatează că Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem afirma; „**Eu nu mănânc sprijinindu-mă sau rezemându-mă de ceva**”, este o lipsă de respect să răspundem; „Eu mănânc sprijinindu-mă”, după care să ne sprijinim. De asemenea face parte din respectul acordat Trimisului lui Allah, urmarea tradițiilor și comportamentului său. Nerespectarea voită a acestora este o lipsă de considerație ce poate duce la necredință.

O altă dovadă de respect față de Allahu teala și Trimisul său o reprezintă neașezarea altor cărți sau obiecte deasupra Coranului sau a cărților de hadisuri. Ștergerea acestor cărți de praf sau păstrarea unei hârtii pe care este scris numele lui Allahu teala sau al Profetului Muhammed aleyhisselam este tot o dovadă de considerație față de Allahu teala și Trimisul său.

Astfel de hârtii nu se vor rupe, iar celor scrise cu caractere Islamice li se va arăta mai mult respect. Dacă este scris numele lui Allahu teala sau versete în unele cărți vechi ce s-au rupt, sau pe unele hârtii, acestea vor fi înfășurate într-o pânză curată și îngropate, ori vor fi arse sau vor fi spălate cu apă astfel încât să se șteargă scrisul. Cenușa cărților arse va fi îngropată. Este mai bine ca aceste scrieri să fie incinerate decât să fie spălate, căci apa cu care sunt spălate ar putea rămâne sub picioare.

Evitarea lucrurilor și faptelor interzise în Medina cea luminată și oferirea de daruri populației medinite reprezintă un alt semn de respect și considerație către Trimisul lui Allah și casa sa, Medina cea luminată.

VIRTUȚILE SALE

Caracterul său înalt

Allahu teala enumerând binecuvântările și binefacerile oferite Trimisului lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem, mângâindu-i inima binecuvântată și arătând caracterul ales cu care l-a creat, ne spune „**Tu ai fost creat cu un caracter frumos**”. Hazreti Ikrima relatează: „Am auzit de la Abdullah ibni Abbas; „**Huluk-î azim**” menționat în acest verset reprezintă caracterul frumos, comportamentul indicat în Coranul cel sfânt. În versetul 4 din sura Kalem se spune: „**Și tu ai o fire minunată**”. Huluk-î azim înseamnă să ai un comportament frumos, ales față de oameni

și să percepi misterele lui Allahu teala. Această fire aleasă a Profetului a fost un motiv de îmbrățișare a Islamului pentru foarte mulți oameni.

Vorba sa era dulce, capturând inimile și captivând sufletele. Era atât de inteligent încât a reușit să înmoaie și să îi facă să-l urmeze chiar și pe cei mai încăpățânați și aprigi oameni din Peninsula Arabică, fiind răbdător la chinurile lor. Mulți au trecut în Islam și au devenit musulmani, luptând împotriva părinților și fraților lor. Și-au jertfit pentru el averile, căminele și și-au vărsat sângele. Cu toate că nu erau obișnuiți cu așa ceva. Avea un caracter atât de frumos, era atât de blând, iertător, răbdător, iar binefacerile și dăruirea sa erau atât de mari, încât toată lumea era cuprinsă de admirație. Cei ce îl vedeau și îl auzeau se converteau la Islam cu plăcere. Nu a existat niciodată în vorbele sau faptele sale ceva urât sau vreun defect. Era foarte aspru și neînduplecat cu dușmanii Islamului, dar în același timp nu arăta supărare nimănui pe plan personal.

Toată lumea cunoaște că Muhammed aleyhissalam a înfăptuit mii de minuni. Cea mai prețioasă dintre acestea este caracterul său ales. Hazreti **Ebu Sa`id-i Hudri** spune: „ Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem își hrănea animalul cu iarbă. Își lega cămila. Mătura casa. Mulgea oile. De asemenea își cosea încălțăminte și își cârpea hainele. Mânca împreună cu ajutoarele sale. De altfel când acestea oboseau măcinând, le oferea ajutorul. Cumpăra cele necesare din târg. Saluta primul când se întâlnea cu săraci, bogați, adulți sau copii. El era primul care întindea mâna pentru musafeha. Nu făcea diferențe între sclavi, stăpâni, albi sau negri. Onora toate invitațiile indiferent de persoana care îl chema. Nu respingea și nici nu disprețuia ceea ce i se punea în față, chiar de era puțin. Nu lăsa mâncarea de seară pentru dimineață și nici de dimineață pentru seară. Îi plăcea să facă bine și se înțelegea bine cu oricine. Era zâmbitor și avea vorba dulce, însă nu râdea când vorbea. Părea mereu trist, dar nu era încruntat. Era modest, dar nu era umil. Era impunător, inspirând respect și teamă. Însă nu era dur. Era generos și amabil, fără a fi risipitor. Își ținea capul binecuvântat aplecat, mereu. Nu aștepta nimic de la nimeni. Cel ce își dorește să fie fericit și împăcat, ar trebui să-i urmeze exemplul.”

Enes bin Malik relatează: „L-am slujit pe Trimisul lui Allah vreme de zece ani.Nu l-am auzit să zică vreodată „of”.Nu mi-a spus niciodată de ce ai procedat așa, sau de ce nu ai făcut astfel.”

Ebu Hureyre relatează: „L-am rugat pe Trimisul lui Allah într-o luptă, să se roage pentru nimicirea necredincioșilor, iar el ne-a spus; **„Eu nu am fost trimis pentru a blestema, sau pentru ca oamenii să fie pedepsiți.Eu am fost trimis pentru a face bine tuturor și pentru a aduce oamenilor pacea”**. Allahu teala spune în sura Enbiya, versetul 107; **„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi”**.

Ebu Said Hudri relatează: „Pudoarea Trimisului lui Allah era mai mare decât rușinea fecioarelor musulmane”.

Enes bin Malik relatează: „Când Trimisul lui Allah aleyhisselam strângea mâna cuiva pentru musafeha, nu-și retrăgea mâna înaintea acelei persoane.Nu-și întorcea fața înaintea acelei persoane.Când stătea lângă cineva, se așeza pe genunchi și nu își ridica piciorul din respect pentru persoana aflată lângă el”.

Jabir bin Semure relatează: „Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem vorbea puțin.Vorbea atunci când trebuia să spună ceva necesar sau când era întrebat.” De aici reiese că fiecare musulman trebuie să tacă și să evite vorbele goale, inutile.Vorbele sale erau inteligibile, clare și elocvente.

Enes bin Malik relatează: „Trimisul lui Allah aleyhisselam îi vizita pe bolnavi, lua parte la înmormântări și onora invitațiile.Mergea călare și pe măgar. L-am văzut în lupta de la Hayber călare pe un măgar ale cărui frâie erau din sfoară.Când Trimisul lui Allah ieșea din moschee după rugăciunea de dimineață, era așteptat de copiii și lucrătorii din Medina, cu vase pline cu apă.Aceștia îl rugau să își pună degetul binecuvântat în apă, iar Trimisul lui Allah aleyhisselam nu îi refuza, chiar dacă apa era rece sau era iarnă”.

Tot Hazreti Enes bin Malik relatează: „Dacă o fetiță l-ar fi luat de mână pe Trimisul lui Allah cerându-i ajutorul într-o problemă, acesta ar fi mers cu ea, rezolvându-i problema.”

Jabir relatează; „Nu am auzit vreodată să ceară cineva ceva Trimisului lui Allah aleyhisselam , iar acesta să refuze”.

Trimisul lui Allah aleyhisselam le era superior tuturor ființelor și prin pudoarea sa.Avea ochii literalmente închiși față de ceea ce

era nepotrivit și nu se adresa niciodată nimănui într-un mod ce nu-i făcea plăcere.

Hazreti Aişe relatează; „În momentul în care i se vestea Trimisului lui Allah aleyhisselam o comportare neagreată, acesta întreba la modul general, fără a rosti numele persoanei respective; **„De ce se comportă astfel?”**

Astfel îndepărta persoana respectivă de la acel obicei neplăcut, fără a-i dezvălui, însă, numele.

Enes bin Malik relatează: „Într-o zi veni la Profetul Muhammed aleyhisselam o persoană care avea fața murdară de ceva galben. Nu i-a spus nimic care l-ar fi întristat. Însă după plecarea sa spuse; **„Era bine dacă i-ați fi spus și s-ar fi spălat pe față!”**

Trimisul lui Allah aleyhisselam unifica triburile și nu permitea acestora să se urască. Îl primea cu onoarea cuvenită și îl trata cu ospitalitate pe conducătorul fiecărui trib.

Se întâlnea cu toată lumea, întrebând de companionii săi, când aceștia lipseau. Îi sfătuia pe cei ce se așezau lângă el.

Prin comportamentul său nu a indus niciodată sentimentul de nedreptate, nici unul dintre companionii neavând sentimentul că este mai puțin apreciat decât un altul. Îi asculta cu răbdare pe cei ce veneau cu vreo plângere.

Atâta timp cât cel venit nu pleca, Trimisul lui Allah nu părăsea acel loc. Era un exemplu perfect de comportament și fire aleasă pentru toți oamenii. În fața sa toți oamenii erau la fel din punct de vedere al dreptății.

Hazreti Aişe relatează; „Nu am văzut pe nimeni să aibă un caracter mai ales decât Trimisul lui Allah. De fiecare dată când era chemat de unul dintre companionii săi sau unul din membrii casei sale, răpsundea; **„Poftim”**

Mesagerul lui Allah își chema companionii cu cele mai frumoase nume și nu întrerupea vorba nimănui, până ce acesta nu se ridica pentru a pleca sau nu își termina spusele.

Allah teala spune în legătură cu afecțiunea, blândețea și mila sa; **„Greutățile voastre îl întristează și îl rănesc. Este foarte afectuos cu voi; plin de compasiune față de dreptcredincioși și se roagă mult pentru binecuvântarea lor”**.

În sura Enbiya, versetul 107, Allahu teala spune; **„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi”**. Trimisul lui Allah, le ușura unele lucruri comunității sale, de teama că i le vor fi dificil de împlinit. **„Dacă nu mi-ar fi fost teamă că îi va fi greu comunității mele, le-aș fi poruncit să folosească misvakul la fiecare abluțiune”**.

El le era superior oamenilor și din punct de vedere al respectării cuvântului dat.

Abdullah bin Ebi'l Hamsa relatează: „Făcusem un târg cu Trimisul lui Allah, înainte de a fi primit profeția. Îi rămăseseră niște bani. Eu îi promiseseam că ne vom întâlni în cutare loc, dar am uitat. Mi-am amintit promisiunea făcută, după trei zile și am alergat imediat către locul întâlnirii. Am rămas stană de piatră când am văzut că stătea și mă aștepta acolo, de trei zile. Mi-a spus; **„Tinere, m-ai obosit! Te aștept aici de trei zile”**

Modestia Profetului era fără seamăn. Nici un alt om, ba chiar nici un alt profet nu mai dăduse dovadă de atâta modestie.

Niciodată nu a dat dovadă de aroganță, orgoliu. Profetul nostru a fost liber să aleagă dacă dorește să fie un profet monarh sau un profet slujitor, iar Trimisul lui Allah a ales să fie un profet rob. Îngerul Israfil aleyhissalam îi spuse Profetului; „fără îndoială, Allahu teala ți-a dăruit și virtutea modestiei. Căci în Ziua Învierii tu vei fi cel mai mareț dintre oameni. Vei fi primul om ce se va ridica din mormânt. La fel cum vei fi primul ce va mijloci”.

Trimisul lui Allah îi spuse lui Hazreti Aișe; **„Mi s-a oferit oportunitatea ca pământul și pietrele Meccăi să fie din aur. Dar am spus, nu Doamne. Să trăiesc o zi flămând, o zi sătul. În ziua când voi fi flămând să mă rog Ție, să Te implor. În ziua când voi fi sătul, să-Ți aduc laude și mulțumiri.”**

Gebrail aleyhissalam veni la Trimisul lui Allah și îi zise; „Allahu teala îți trimite salutări. Dacă dorește voi transforma acești munți în aur și îl vor urma, oriunde s-ar duce”.

Preaiubitul nostru Profet îi răpsunse; **„O Gebrail! Această lume este casa celui ce nu are un cămin. Și averea celui ce nu are avere. Acestea vor fi adunate de cei ce nu au minte”**.

Atunci Gebrail aleyhissalam îi spuse Profetului; „O Muhammed (aleyhissalam)! Allahu teala te-a creat drept printr-o promisiune stabilă”.

Hazreti Aişe relatează; „Uneori aşteptam chiar și o lună fără să aprindem focul pentru a găti.Nu aveam decât apă și curmale”.

Ibni Abbas relatează; „Trimisul lui Allah și membrii familiei sale se culcau de multe ori fără a mânca, căci nu găseau nimic de mâncare”.

Mama noastră Aişe relatează; „Pântecul Trimisului lui Allah nu s-a săturat niciodată cu mâncare.Dar nu s-a plâns nimănui, niciodată din această cauză.Necesitatea era mai bună pentru el decât bogăția.Deși se zvârcolea toată noaptea de foame, asta nu-l împiedica să țină post a doua zi.

De ar fi dorit, ar fi putut cere Domnului său toate bogățiile lumii, mâncărurile și viața îndestulată.Jur că văzându-l astfel îmi era milă și plângeam.Îi mângâiam pântecul binecuvântat cu mâna și îi spuneam:

„Fie-mi viața jertfă pentru tine! Nu ai putea obține din această lume, unele beneficii ce ți-ar da putere?”

„O Aişe! Ce să fac eu cu această lume? Frații mei, profeții ulu`l-azm au rezistat în fața greutăților mult mai dure.Și au fost ei statornici, îmbrățișându-l pe Domnul lor.

De aceea Domnul lor le-a făcut întoarcerea la El frumoasă și le-a înmulțit răsplata.Îmi este rușine să trăiesc o viață în bunăstare.Căci o astfel de viață, m-ar face inferior lor.

Pentru mine cel mai frumos și drag lucru este întâlnirea și alăturarea fraților și prietenilor mei”.

Hazreti Aişe relatează; „După aproximativ o lună după ce rostise aceste cuvinte, Trimisul lui Allah își pierdu viața”.

Generozitatea Profetului era legendară.Profetul aleyhisselam nu putu fi întrecut nici în această virtute.

Ibni Abbas relatează; „Trimisul lui Allah era cel mai generos dintre oameni.În zilele de Ramazan și în zilele când se întâlnea cu Gebrail aleyhisselam întrecea în generozitate chiar și vântul de dimineață”.

Enes bin Malik relatează; „Mergeam împreună cu Trimisul aleyhisselam.Era îmbrăcat cu o haină din țesătură de Yemen.Din spate veni un țăran, care trase de gulerul hainei cu atâta putere, încât gulerul paltonului îi zgârie gâtul Profetului.Trimisul aleyhisselam râse și porunci să i se ofere ceva.”

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem avea o vecină bătrână, care își trimise fata la Profet pentru a-l ruga să îi dea o haină cu care să se acopere în timpul rugăciunii. Trimisul lui Allah deși nu avea în acel moment altă haină, își scoase cămașa de pe el și i-a trimise femeii. Când sosi timpul rugăciunii, nu putu merge la moschee. Auzind de fapta sa generoasă, companionii săi se hotărâră să își împartă și ei bunurile săracilor. Allahu teala revelă atunci versetul 29 din sura Isra., **„Și nu țină mâna înlănțuită în jurul gâtului tău (nu fii zgârcit cu cei cărora li se cuvine), dar nici nu o întinde de tot (atât cât să rămâi în nevoie și să nu poți merge la rugăciune), fii moderat în milostenie”**

În acea zi, după rugăciune, Hazreti Ali veni la profet și îi spuse; „O Trimis al lui Allah! Azi am împrumutat opt dirhemi de argint pentru întreținerea familiei mele. Vă ofer jumătate din ei pentru a vă lua o cămașă (cămașă lungă)”. Trimisul lui Allah ieși în târg și își cumpără cu doi dirhemi o cămașă. În timp ce mergea să cumpere de mâncare, văzu un orb care spunea; „Pentru voia lui Allah și pentru a îmbrăca hainele Raiului, cine îmi dă și mie o cămașă?” Atunci Trimisul lui Allah îi dăruie cămașa cumpărată, orbului. Acesta luând cămașa, simți un parfum frumos de mosc și înțelese că darul era oferit de Profet, căci hainele îmbrăcate de acesta miroseau precum moscul, chiar de se destrămau de purtate ce erau.

Orbul se rugă; „O Doamne! Deschide-mi ochii de dragul acestei cămăși”. Orbul își recăpătă imediat vederea. Trimisul lui Allah plecă de acolo și cumpără o altă cămașă cu un dirhem, iar cu dirhemul rămas merse să cumpere mâncare. Pe drum însă, întâlnește o fată servitoare, ce plângea. **„De ce plângi, fata mea?”** o întrebă Trimisul. „Eu sunt servitoarea unui evreu. Acesta mi-a dat un dirhem, din care trebuie să cumpăr ulei și o sticlă. Dar pe drum le-am scăpat din mână. Iar acum nu știu ce o să mă fac.”, povesti fata plângând. Mesagerul lui Allah îi dădu fetei și ultimul său dirhem, spunând; **„Ia cu acesta ulei și sticlă și du-le acasă”**. „Am rămas târziu și mă tem că evreul mă va bate”, spuse de această dată fata. **„Nu te teme! Voi merge cu tine și îi voi spune să nu-ți faci rău”**, zise profetul.

Merseră acasă și când evreul deschise ușa și îl văzu pe Trimisul lui Allah în fața sa, rămase uimit. Trimisul lui Allah îi

explică ce s-a întâmplat cu fata și îl rugă să nu îi facă nici un rău. Evreul se aruncă la picioarele Profetului, spunând; „O tu măreț Profet! Cel preaiubit de mii de oameni, cel a cărui poruncă o așteaptă mii de viteji. Ai onorat ușa casei unui neajutorat ca mine, pentru o servitoare! O Trimis al lui Allah, eliberez această fată în onoarea ta! Învață-mă despre Islam și despre credință. Vreau să devin musulman în fața ta”. Trimisul lui Allah aleyhisselam îl învață Islamul și acesta deveni musulman. Apoi intră în casă, le vorbi și copiilor lui despre Islam. Deveniră cu toții musulmani. Toate acestea aveau loc din binecuvântarea firii alese a Profetului.

Trimisul lui Allah are foarte multe virtuți, pe care un musulman ar trebui să le cunoască și să se comporte ghidându-se după ele. Astfel fiind salvat de nenorocirile și greutatea celor două lumi și câștigând mijlocirea Trimisului lui Allah.

Câteva dintre calitățile Profetului:

1.- Știința, învățătura, mărinimia, înțelegerea religiei, inteligența, înțelepciunea, generozitatea, modestia, blândețea, mila, răbdarea, strădania, virtuozitatea, loialitatea, încrederea, curajul și puterea, vitejia, maiestruozitatea, elocvența, exprimarea frumoasă, generozitatea, frumusețea și farmecul, decența, pietatea și evlavia sa erau mai presus decât ale celorlalți profeți. Ierta suferințele produse atât de prieteni, cât și de dușmani și nu răspundea nici unora. În lupta de la Uhud, când necredincioșii i-au rănit obrazul și i-au martirizat doi dinți, a spus în legătură cu aceștia; „**O Doamne, iartă-i! Nu știu ce fac**”

2.- Nu era arogant și nu se considera superior nimănui. În timpul unei călătorii, vrând să frigă o oaie, unul se oferă să taie animalul. „Eu o jupo!” se oferă altul. „Eu o frig!” zise al treilea. Atunci, Trimisul lui Allah se oferă să strângă lemne de foc. „O Trimis al lui Allah! Tu odihnește-te, vom strânge noi lemnele”, spuseră companionii, însă Profetul le zise; „**Da, știu că veți face toată treaba. Însă nu vreau să stau deoparte. Allahu teala nu-i iubește pe cei ce stau deoparte când prietenii lor muncesc**” și plecă după lemne.

3.- Când se alătura unui grup de companionii, Trimisul lui Allah aleyhisselam nu se așeza separat într-un loc special, ci se așeza unde găsea un loc liber. Într-o zi când ieși pe stradă, cu bastonul, oamenii se ridicară în picioare, la vederea sa. Atunci

Trimisul lui Allah le spuse; **Nu vă ridicați în picioare pentru mine, precum alții ce se ridică unii în fața altora, în semn de respect! Sunt și eu un om ca și voi.Mă hrănesc ca toată lumea.Și măz așez când obosesc”.**

4.-De multe ori ședea pe genunchi.Uneori stătea cu genunchii ridicați, pe care și-i înconjura cu brațele.Își ajuta servitorii și nu făcea diferențe între ei și persoana sa în privința hainelor, sau a hranei.Nu a lovit sau nu a insultat vreodată pe nimeni.Enes bin Malik ce s-a aflat mereu în slujba sa relatează: „L-am slujit pe Trimisul lui Allah timp de zece ani.Seviciile pe care mi le-a adus el erau mai numeroase decât cele pe care le-am făcut eu pentru el.Nu m-a rănit și nu m-a certat niciodată”.

5.-După împlinirea rugăciunii de dimineață, se întorcea către companionii săi și îi întreba; „**Avem vreun frate bolnav? Să mergem să-l vizităm!** Dacă nu era nimeni bolnav, continua; „**Are cineva înmormântare?Să mergem să-l ajutăm!**” La înmormântare ajuta la spălarea rituală, la învelirea în giulgiu, îi împlinea rugăciunea și îl însoțea până la mormânt.Dacă nu era nici o înmormântare, întreba; „**Dacă a visat cineva, să ne povestească! Să ascultăm și să-l interpretăm!**”

6.-Își servea musafirii și companionii zicând; „**Cel mai presus într-o comunitate este cel ce servește”.**

7.-Nu a râs niciodată în hohote.Zâmbea tăcut, iar uneori i se vedeau dinții din față.

8.-Nu rostea vorbe goale și fără rost.Vorbea scurt, clar și răspicat, când era necesar.Pentru a fi înțeleș bine, uneori repeta de trei ori.

9.-Datorită măreției sale, nimeni nu îndrăznea să îl privească în față.Când cineva venea la Trimisul lui Allah și îl privea, chipul îi transpira.Atunci, Trimisul lui Allah îi spunea; „**Liniștește-te! Nu sunt rege, nici crud nu sunt. Sunt doar fiul unei femei care a mâncat zeamă de carne.**” Atunci acea persoană se liniștea și își spunea păsul.

10.- „**Dintre voi, eu sunt cel ce îl înțelege cel mai bine pe Allahu teala și cel ce se teme cel mai mult de El”.** „**Dacă ați fi văzut ceea ce am văzut eu, ați fi râs puțin și ați fi plâns mult**”.La vederea norilor, Trimisul lui Allah se ruga; „**O Doamne! Nu ne trimite nouă pedeapsă, prin acest nor!**” La fel se ruga și când bătea vântul; „**O Doamne! Trimite-ne nouă**

un vânt binecuvântat!”, sau când tuna; **„O Doamne! Nu te supăra pe noi, și nu ne omorî! Nu ne pedepsi! Trimite-ne nouă binefaceri și bunăstare!”**.În timpul rugăciunii se auzeau din pieptul lui suspine, la fel ca și atunci când recita Kuran-ikerim.

11.-Era uimitor de viteaz și avea o inimă puternică. În timpul luptei de la Huneyn, musulmanii se risipiseră și nu rămăseseră decât trei-patru. Trimisul lui Allah a înfruntat singur rândurile dușmanilor, fără a da înapoi.

12.- Generozitatea sa era fără margini.Dăruia sute de cămile și oi, fără a opri ceva pentru sine.Mulți necredincioși, cu inimile împietrite, au intrat în credință, văzând aceste binefaceri ale sale.

13.-Uneori oprea pentru soțiile și servitorii săi o cantitate de orz și curmale, pentru un an, din care dădea milostenie săracilor.

14.-Dintre mâncăruri prefera carnea de oaie, zeama de carne, dovleacul, dulciurile, mierea, curmalele, laptele, smântâna, pepenele galben și verde, strugurii și castraveții.

15.-Bea apa sorbind încet de trei ori, rostind Besmele la început și Elhamdulillah la sfârșit, după care se ruga.

16.-Îmbrăca ceea ce găsea din cele permise.Se înfășura cu o țesătură groasă fără cusături, ca un ihram.Se încingea cu brâu și purta cămașă și mantie din bumbac, lână sau păr.În general se îmbrăca în alb sau verde.Uneori purta și haine cusute.În zilele de vineri, în zilele de sărbătoare, sau când primea solii străine, ori la luptă purta cămăși și mantii prețioase, verzi, roșii sau negre.Își acoperea brațele, până la mâini și picioarele până la jumătatea gambei.

17.-Avea părul lung până la jumătatea urechii, după obiceiul din Arabia.Își ungea părul cu un ulei parfumat, preparat special.

18.-Își parfuma mâinile, capul, fața cu mosc și alte parfumuri.Și folosea fum de arbore de camfor și arbore oud, pentru fumeгаții.

19.-Patul său era din piele tăbăcită, umplut cu fibre de curmal.Când îi fu adus un pat umplut cu lână a refuzat, spunând; **„O Aișe! Jur pe Allahu teala că dacă aș fi dorit, Allahu teala ar fi adus toate grămezile de aur și argint lângă mine”**.Uneori se culca pe rogojină, scândură, pe pâslă de lână, sau chiar pe pământ.

20.-În fiecare seară se dădea la ochi, de trei ori, cu kohl.

21.-Nu îi lipseau din casă oglinda, pieptănul, un recipient pentru kohl, misvak, foarfecă, ac, ață.

22.-Noaptea dormea după rugăciunea de noapte, până la jumătatea nopții, după care își petrecea timpul până la rugăciunea de dimineață în acte de adorare. Dormea pe partea dreaptă, punându-și palma dreaptă sub obraz și recitând unele sure.

23.-Nu considera nimic ca fiind de rău augur, ci tot ceea ce vedea pentru prima dată, sau deodată considera ca semn bun.

24.-În momentele de tristețe își ținea barba, reflectând.

25.- Când îl întrista ceva începea imediat rugăciunea. Căci plăcerea și puritatea rugăciunii risipeau norii tristeții.

Teama față de Allahu teala, respectarea poruncilor Sale și actele de credință împlinite erau atât de ample încât nimeni nu se putea măsura cu Trimisul lui Allah în această privință. Împlinea rugăciuni până când picioarele sale binecuvântate se umflau. Când era întrebat; „O Trimis al lui Allah! Dar păcatele tale trecute și viitoare au fost iertate, de ce mai depuneți atâta efort?”, el răpsundea; „**Să nu fiu eu cel mai mulțumitor rob al lui Allahu teala?**”

Virtuțile Profetului

Există sute de cărți ce descriu calitățile, virtuțile Profetului Muhammed aleyhisselam. Unele dintre calitățile sale superioare au fost prezentate în continuare:

1-Înainte de creării tuturor ființelor au fost create lumina și sufletul lui Muhammed aleyhisselam.

2-Allahu teala i-a scris numele pe Arș (cel mai înalt cer), în Raiuri și pe cele șapte ceruri.

3-Pe petalele unui trandafir crescut în India scie; „La ilahe illallah Muhammedun resulallah”.

4-Pe partea dreaptă a unui pește prins într-un râu, în apropierea orașului Basra, scie „Allah”, iar pe partea stângă scie; „Muhammed”.

5-Există îngerii ce nu altă îndatorire decât rostirea numelui lui Muhammed aleyhisselam.

6-Îngerilor le-a fost poruncit să se prosterneze în fața lui Adem aleyhisselam deoarece purta pe frunte lumina divină a Profetului Muhammed aleyhisselam.

7-Allahu teala le-a poruncit tuturor profeților să vestească comunităților lor venirea lui Muhammed aleyhisselam și să le poruncească, în cazul în care vor trăi în acele vremuri, să creadă în el.

8-În perioada premergătoare venirii sale pe lume și în vremea când s-a născut au avut loc evenimente importante.Acestea sunt descrise în cărțile de istorie și în cărțile ce descriu nașterea Profetului.

9-La naștere avea cordonul ombilical tăiat și era circumcis.

10-Odată cu nașterea sa diavolii nu au mai putut urca la cer pentru a fura știri de la îngerii.

11-Odată cu nașterea sa, toți idolii de pe pământ au căzut la pământ.

12-Leagănul său era legănat de îngerii.

13-În leagăn vorbea cu luna de pe cer.Și o înclinaa cu degetul în ce parte dorea.

14-A început să vorbească din leagăn.

15-În copilărie și toată perioada până la primirea profeției, era urmat tot timpul de un nor ce îi ținea umbră.

16-Toți profeții aveau pe mâna dreaptă pecetea profeției.Pecetea Profetului Muhammed aleyhisselam, însă, era pe mijlocul spatelui, aproape de omoplatul stâng, în dreptul inimii.

17-Vedea în spate, tot așa de bine cum vedea și în față.

18-Vedea la fel de clar și în întuneric, ca și în lumină.

19-Saliva sa îndulcea apele amare și era leac pentru bolnavi.Iar pentru nou născuți era hrănitore precum laptele.

20-Chiar dacă ochii îi erau închiși, dormea, inima îi era mereu trează.Tot astfel erau și ceilalți profeți.

21-În viața sa nu a căscat niciodată.(Acest lucru este valabil pentru toți profeții).

22-Transpirația sa binecuvântată mirosea precum trandafirii.Un om sărac îi ceru ajutorul pentru căsătoria fiicei sale.Trimisul lui Allah nu avea nimic să-i dea, atunci.Astfel că îi dădu o sticluță mică în care strânsese din sudoarea sa.Fata se parfumă cu ea și toată casa mirosi a mosc.Casa sa fu renumită pentru parfumul ei.

23-Deși avea o înălțime medie, în momentul când stătea alături de o persoană înaltă, părea mult mai înalt decât acesta.

24-Mergân în lumina soarelui sau a lunii, umbra sa nu cădea pe pământ.

25-Pe hainele sale nu se așezau niciodată muște, țânțari sau alți gândaci.

26-Hainele sale nu se murdăreau niciodată, oricât le-ar fi purtat.

27-De fiecare dată când mergea era urmat de îngerii. De aceea își lăsa companionii să meargă înaintea sa, spunându-le; **„Lăsați porțiunea din urma mea pentru îngerii”**.

28-Când călca pe pietre, îi rămânea urma piciorului întipărită pe acestea. Însă pe nisip nu lăsa nici o urmă. Când își satisfăcea nevoile fiziologice, pământul se despica în două și acoperea murdăria. (La fel se întâmpla și cu ceilalți profeți)

29-Dintre toți oamenii și îngerii el a primit cea mai multă știință. Deși era analfabet, Allahu teala l-a învățat totul. Așa cum Adem aleyhisselam fusese învățat numele tuturor lucrurilor, tot astfel el fusese învățat numele și știința tuturor lucrurilor.

30-I-au fost aduse la cunoștință numele membrilor comunității sale, formele lor și evenimentele ce vor avea loc în cadrul comunității.

31-Din punct de vedere al minții le era superior tuturor oamenilor.

32-Fusese dăruit cu toate calitățile alese ce puteau fi întâlnite la un om. Omer ibn-il-Farid, marele poet a spus când a fost întrebat de ce nu l-a elogiât pe Trimisul lui Allah, "Deoarece am înțeles că nu am puterea de a-l lăuda, căci nu găsesc cuvintele potrivite pentru a exprima calitățile sale".

33-Allahu teala i-a alăturat numele de al Său în mărturisirea de credință, în chemarea la rugăciune, în a doua chemare la rugăciune, în ruga rostită la ultima ședere din rugăciune (tehiyyat), în unele rugi, unele acte de adorare și predici, în sfaturi, în perioadele grele, în mormânt în Ziua Învierii, în Rai și în graiul oricărei vietăți.

34-Cea mai superioară dintre virtuți este aceea că a fost ales să fie Habibullah (cel iubit de Allahu teala, prieten apropiat). Allahu teala îl iubește mai presus decât pe oricine, chiar și decât îngerii. Allahu teala spune: **„L-am ales pe Ibrahim ca Halil (prieten), iar pe tine ca Habib (iubit, apropiat).”**

35-În versetul 5 din sura Duhan, **„Și Domnul tău îți va trimite și vei fi tu mulțumit!”**, Allahu teala ne arată promisiunea Sa de

a-i oferi Trimisului Său toate științele, toate virtuțile, canoanele islamice, ajutorul și victoria împotriva dușmanului, victorii și cuceriri comunității sale și mijlocire și harul lui Allahu teala în Ziua Judecării.La revelarea acestui verset, Trimisul lui Allah îl privi pe Gebrail aleyhisselam și afirmă; **„Nu voi fi mulțumit dacă vreun membru al comunității mele va rămâne în lad”**.

36-Allahu teala s-a adresat fiecărui profet, în Coran cu numele său, însă lui Muhammed aleyhisselam i s-a adresat cu apelativele; **„Trimisul Meu! Profetul Meu!”**

37-Vorbea limba arabă foarte clar și inteligibil în toate dialectele.Răspundea tuturor celor veniți din diferite regiuni, în dialectele lor.Cei ce auzeau rămâneau impresionați, iar Trimisul lui Allah le spunea; **„Allahu teala m-a educat foarte frumos”**

38-Explica foarte mult cu cuvinte puține.Peste o sută mii de hadisuri atestă faptul că era Gevami-ul kelim (explica multe cu cuvinte puține).Unii învățați au spus: „Muhammed aleyhisselam a explicat patru baze ale Islamului prin patru hadisuri. **„Faptele vor fi apreciate în funcție de intenție”** și **„Ceea ce este permis este clar și ceea ce este interzis este clar”** și **„Reclamantul trebuie să aducă martori, iar pârâțul trebuie să jure”** și **„Atâta timp cât nu îți dorești și pentru fratele tău în credință ceea ce dorești pentru tine, credința ta nu este completă”**. Primul dintre aceste hadisuri reprezintă baza actelor de credință, cel de-al doilea baza tranzacțiilor, cel de-al treilea reprezintă baza justiției și al patrulea baza moralității.

39-Muhammed aleyhisselam era pur și nevinovat.El nu a păcătuit niciodată, nici înainte de vârsta de patruzeci de ani, nici după.Nu a împlinit nici un păcat mare sau mic, voit sau involuntar.Nu a avut niciodată vreun comportament urât.

40-Musulmanilor le-a fost poruncit să îl salute pe Profet, rostind în timpul rugăciunii; „Esselamu aleyke eyyuhennebiyyu ve rahmetullahi”.Nu este permisă salutarea vreunui alt profet sau a îngerilor, în timpul rugăciunii.

41-Allahu teala a spus; **„De nu erai tu nu aș fi creat nimic”**.

42-Ceilalți profeți au răspuns singuri calomniilor aduse de necredincioși.Însă, pe Muhammed aleyhisselam l-a apărat Allahu teala.

43-Comunitatea lui Muhammed aleyhisselam este numeric mai mare decât toate comunitățile celorlalți profeți, la un loc.De

asemenea este și superioară și onorată.În hadisuri ni se aduce la cunoștință că două treimi dintre cei ce vor intra în Rai vor aparține acestei comunități.

44-Răplata acordată Trimisului lui Allah este mult mai mare decât răsplata acordată celorlalți profeți.

45-A fost interzisă chemarea sa cu numele, să se vorbească cu voce tare în preajma sa, să fie strigat de la depărtare și să i se taie calea pe drum.Comunitățile celorlalți profeți li se adresau acestora cu numele lor.

46-L-a văzut pe Gebrail aleyhisselam în forma sa angelică de două ori, ceea ce nu li s-a întâmplat celorlalți profeți.

Gebrail aleyhisselam l-a vizitat de douăzeci și patru de mii de ori.Dintre ceilalți profeți, Gebrail aleyhisselam l-a vizitat cel mai des pe Musa aleyhisselam, de patru sute de ori.

47-Este permis să faci un jurământ lui Allahu teala, folosind numele profetului Muhammed aleyhisselam, ceea ce nu este permis cu numele celorlalți profeți sau îngerii.

48-După moartea Trimisului lui Allah, le-a fost interzis soțiilor sale preacurate să se căsătorească cu altcineva, ele devenind mamele musulmanilor din acest punct de vedere.

49-Relațiile de sânge și de alianță prin căsătorie nu sunt de nici un folos în lumea de apoi.Însă rudele Trimisului lui Allah sunt o excepție.

50-Este util să porți numele Trimisului lui Allah, atât în această lume, cât și în lumea de apoi.Adevărații musulmani ce poartă numele său nu vor intra în Iad.

51-Fiecare vorbă a sa și fiecare faptă a sa sunt drepte.Fiecare

52-Este o obligație pentru noi toți să îl iubim. **„Cel ce îl iubește pe Allahu teala, mă iubește pe mine”** a spus Trimisul lui Allah într-un hadis.lubirea față de el se reflectă în urmarea și respectarea religiei, căii, tradițiilor și comportamentului său.În Kuran-i kerim se spune; **„De mă veți urma, Allahu teala vă va iubi”**.

53-De asemenea trebuie să fim plini de afecțiune și față de membrii familiei sale, Ehl-i beyt.Acestea sunt rudele sale cărora le este interzis să primească danie.Soțiile sale și rudele dreptcredincioase ce provin din neamul Hașim, cei ce provin din neamul lui Ali, Ukayl, Ja`fer Tayyar și Abbas.Trimisul lui Allah a afirmat; **„Cel ce îmi dușmănește Ehl-i beyt este ipocrit”**.

54-Este o necesitate să nutrim afecțiune și față de companionii Profetului.Se relatează într-un hadis; „**Să nu îmi dușmăniți companionii, după mine! Dacă îi iubiți pe ei, mă iubiți e mine.Dacă le sunteți dușmani, îmi sunteți dușmani mie.Cei ce îi rănesc, mă rănesc pe mine.Iar cei ce mă rănesc pe mine, îl supără pe Allahu teala.Allahu teala îi pedepsește pe cei ce îl supără.**”

55-Allahu teala i-a creat lui Muhammed aleyhisselam două ajutoare în cer și două pe pământ.Aceștia sunt; Gebrail, Mikail, Ebu Bekr și Omer „Allahu teala fie mulțumit de ei toți”.

56-Toți oamenii, bărbați, femei, tineri sau vârstnici vor fi întrebați în mormânt despre Muhammed aleyhisselam.Așaș cum sunt întrebați „Cine este Domnul tău?”, tot astfel vor fi întrebați și „Cine este profetul tău?”

57-Citirea hadisurilor Trimisului lui Allah reprezintă un act de credință.Cel ce împlinește această faptă va fi răsplătit.

58-Azrail aleyhisselam a venit în formă umană, pentru a lua sufletul Trimisului lui Allah și i-a cerut permisiunea pentru a intra în casă.

59-Pământul din mormântul său este superior decât orice alt loc, chiar și decât Kaaba și Raiul.

60-În mormânt el este viu printr-o viață pe care noi nu o putem înțelege.Aici recită din Coran și împlinește rugăciuni, la fel ca și ceilalți profeți.

61-Îngerii ce aud toate rugile și salutările ce i se aduc Trimisului lui Allah din toate colțurile acestei lumi, vin la mormântul său și îi vestesc.Mormântul său este vizitat zilnic de mii de îngeri.

62-În fiecare dimineață și seară îi sunt prezentate faptele și actele de credință împlinite de membrii comunității sale.Trimisul lui Allah se va ruga pentru iertarea celor ce au păcătuț.

63-Vizitarea mormântului său este mustehab (faptă acceptată) și pentru femei.Însă vizitarea altor morminte este permisă femeilor doar într-o vestimentație corespunzătoare și în perioade nu foarte aglomerate.

64-Allahu teala va accepta rugile celor ce cer prin mijlocirea Profetului, și după moartea sa, la fel cum accepta și în timpul vieții sale.

65-În Ziua Învierii, Trimisul lui Allah se va ridica primul din mormânt, purtând veștimente din Paradis.Va merge la locul

adunării călare pe Burak.În mâna va ține steagul numit **Liva-ul hamd**.Toți oamenii și profeții se vor aduna sub acest steag.Toți se vor plictisi așteptând 1000 de ani.Oamenii vor merge pe rând la profeții Adem, Nuh, Ibrahim, Musa și Isa aleyhimusselam și le vor cere să mijlocească pentru începerea judecății.Toți aceștia vor refuza scuzându-se și motivând că le este rușine și teamă de Allahu teala.Când vor veni la Trimisul lui Allah, acesta va accepta și prosternându-se se va ruga.Mijlocirea îi va fi acceptată.Mai întâi vor fi judecați cei din comunitatea Profetului, care vor traversa primii podul Sîrat și vor intra primii în Rai.Vor lumina locurile în care vor merge.În momentul când Hazreti Fatima, fiica Profetului va traversa podul Sîrat, se va spune; „Închideți ochii! Vine fiica lui Muhammed aleyhisselam”.

66-Trimisul lui Allah va mijloci în șase locuri.Primul va fi Makam-î Mahmud, unde se va ruga pentru ca oamenii să fie salvați de chinul de a aștepta la locul adunării.Prin cea de-a doua mijlocire, mulți oameni vor intra în Rai.Prin cea de-a treia îi va salva pe mulți de chinul ladului.Prin cea de-a patra îi va salva pe musulmanii ce au multe păcate, din lad.A cincea oară va mijloci pentru intrarea în Rai a musulmanilor ce au păcate și recompense în mod egal și așteaptă în locul numit A`raf.Și a șasea oară pentru înălțarea în treaptă a celor din Rai.

67-Locul Trimisului lui Allah în Rai poartă numele de **Vesile**.Aceasta este cea mai înaltă treaptă din Rai.Acolo se află rădăcina copacului Sidret-ul munteha, ale cărui ramuri se vor întinde către toți locuitorii Raiului.Aceștia vor primi binecuvântările de pe ramurile acestui copac.

Iertarea păcatelor

Trimisul lui Allah este cel mai distins dintre toate creaturile, dar în același timp cel ce se teme cel mai mult de Allahu teala și cel ce îl cunoaște pe Alahu teala cel mai bine.Deși Allahu teala l-a ferit de împlinirea păcatelor, Profetul Muhammed aleyhisselam împlinea neconținut acte de adorare, înălța rugi și cerea iertarea păcatelor.Dormea în prima parte a nopții (după rugăciunea de noapte), iar ultima parte a nopții și-o petrecea în rugăciune.

Ibn-i Abbas relatează; „Într-o noapte am fost oaspete în casa lui Hazreti Meymune, mama dreptcredincioșilor. Trimisul lui Allah a dormit până la miezul nopții, sau mai mult, ori mai puțin. Apoi s-a trezit și a stat, și-a alungat de pe față semnele somnului. S-a ridicat și a făcut abluțiunea. După care a recitat ultimele zece versete din sura Al-i Imran și a început rugăciunea. M-am ridicat și eu și am luat abluțiunea precum Trimisul lui Allah, după care m-am alăturat lui în rugăciune. Trimisul lui Allah a împlinit două unități de rugăciune. Apoi încă două, urmate de alte două. După care a împlinit rugăciunea vitr. Apoi a dormit până la chemarea la rugăciunea de dimineață. Atunci s-a ridicat, a mai împlinit două unități de rugăciune și apoi a mers la moschee unde a împlinit cele două unități obligatorii ale rugăciunii de dimineață.”

Hazreti Aişe relatează; „Într-o noapte Trimisul lui Allah adormise. Când s-a trezit, mi-a spus; **„O Aişe, dacă îmi permiți vreau să-mi petrec această noapte în adorarea lui Allahu teala”**. S-a ridicat. A recitat din Coran și a plâns, până ce is-au udat genunchii. A continuat să citească, iar lacrimile ce îi cădeau îi udară trupul. Astfel continuă până dimineață.

Dimineață, când veni Hazreti Bilal-i Habeși și văzu situația Profetului, îi spuse; „Îmi jertfesc părinții pentru tine, o Trimis al lui Allah! Nu ți-a iertat Allahu teala păcatele trecute și viitoare?”. Trimisul lui Allah îi răspunse;

„O Bilal! Să nu fiu eu un rob mulțumitor, când Allahu teala a coborât în această noapte versetul; „În crearea cerurilor și a pământului și în schimbarea zilei și a nopții sunt semne pentru cei dăruiți cu mine”

Într-un hadis transmis de Muslim se relatează; **„Inima mea este preocupată de astfel de lucruri, încât îi cer iertare lui Allahu teala ziua și noaptea de șaptezeci de ori”** și **„Inima mea este acoperită de o perdea (ce mă împiedică să primesc lumina divină). De aceea mă rog zilnic la Allahu teala de 70 de ori pentru iertarea păcatelor”** și iar **„Mă rog lui Allahu teala zilnic de 100 de ori pentru iertarea păcatelor”**.

Teama Trimisului lui Allah față de Allahu teala era atât de puternică, încât nu a fost niciodată văzut să râdă în hohote.

Într-un hadis transmis de Imamul Tirmizi, relatat de Ebu Zer se spune; **„Fără îndoială că eu văd ceea ce voi nu vedeți. Și aud ceea ce voi nu auziți. În ceruri nu există loc de patru degete**

în care îngerii să nu se prosterneze. Jur pe Allah că de ați fi știut ceea ce știu eu, ați fi răs puțin și ați fi plâns mult. V-ați fi aruncat pe drumuri și l-ați fi implorat pe Allahu teala strigând din toate puterile”

Ebu Hureyre a relatat că Trimisul lui Allah a spus; **„Nimeni nu va ajunge în Rai datorită faptelor sale”** „Nici chiar tu, o Trimis al lui Allah?” fu întrebat. **„Da, nici eu nu voi fi dus în Rai de faptele mele. Doar mila și bunătatea lui Allahu teala mă vor acoperi”**.

Ibn-i Omer relatează; „În timp ce ne aflam cu Trimisul lui Allah într-o adunare numărăm de 100 de ori cum rostea; **„O Doamne! Iartă-mă și acceptă căința mea. Tu ești Cel ce acceptă căința și ești Îndurător.”**

Enes bin Malik a transmis; „Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem rostea mereu; **„Allahumme ya Mukallib-el-kulub, sebbit kalbi ala dinik”**

Tirmizi a transmis următorul hadis relatat de Ebu Said-il-Hudri; Trimisul lui Allah a spus; **Celui ce spune de trei ori înainte de culcare; „Estagfirullahel-azîm ellezi la ilahe illa huvel-hayyul-kayyum ve etubu ileyh” Allahu teala îi va ierta păcatele, chiar de sunt atât de multe cât spuma mării, sau cât firele de nisip din deșertul Temim, ori cât numărul frunzelor, sau cât zilele acestei lumi.”**

Conform lui Buhari și Muslim, Trimisul lui Allah se ruga pentru iertarea păcatelor astfel; **„Allahummegfirli hatîieti ve jehli ve israfi fi emri ve ma ente a`lemu bihi minni”**

(O Allah! Iartă-mi păcatele știute de Tine, pe care le-am făcut cu știință sau fără știință!)

„Allahummegfirli hezli ve jiddi ve hatai ve amdi ve kullu zalike indi. Allahummegfirli ma kaddemtu vema ahhartu vema esrartu vema a`lentu vema ente a`lemu minii ent-el mukeddemu ve ent-el mu`ahharu ve ente ala kulli şey`in kadir”.

(O Allah! Iartă-mi toate greșelile pe care le-am făcut în glumă, serios, uitând sau cu bună-știință. O Allah! Iartă-mi toate păcatele pe care le cunoști, pe care le-am înfăptuit în prezent sau în trecut, pe ascuns sau la vedere. Tu ești cel dintâi și cel de pe urmă. Tu ești Atotputernic)

Mijlocirea

În Ziua Învierii, Trimisul lui Allah va mijloci pentru umma sa, salvându-i de greutate și tristețe. Într-un hadis se relatează; **„Am fost lăsat să aleg între mijlocirea pentru comunitatea mea sau intrarea a jumătate din comunitatea mea în Paradis. Am preferat mijlocirea. Căci este mai cuprinzătoare. Să nu credeți că aceasta este doar pentru cei evlavioși, ea este în același timp și pentru cei ce au căzut în păcat...”**

Hazreti Ebu Hureyre relatează că Profetul a spus; **Mijlocirea mea este pentru cei ce rostesc „La ilahe illallah” din toată inima, astfel încât și inima să aprobe ceea ce rostește limba”.**

În unele hadisuri se relatează; **„Voi mijloci pentru cei ce îmi iubesc Ehl-i beyt, din comunitatea mea”**

„Voi mijloci pentru aceia din comunitatea mea, ce au înfăptuit păcate mari”

„Voi mijloci pentru toți, în afara celor ce mi-au defăimat companionii.”

„Voi mijloci pentru aceia din comunitatea mea, ce au fost nedrepti cu sufletele lor și s-au lăsat păcăliți”.

„În Ziua Învierii eu voi fi primul care va mijloci”.

„Cel ce nu crede în mijlocirea mea, nu va avea parte de ea”.

În Ziua Învierii, când se va sufla în trâmbiță, toți vor fi cuprinși de groază, ochii vor privi uimiți neștiind în ce parte să privească și dreptcredincioșii și necredincioșii vor fi aduși la locul adunării. Aceasta este o pedeapsă ce va îngreuna intensitatea Zilei Învierii.

Atunci, opt îngeri vor căra și vor aduce Arș-ul (cel mai înalt cer). Un singur înger dintre aceștia va parcurge cu un singur pas o distanță de 20.000 de ani lumești.

Îngerii și norii îl vor slăvi pe Allahu teala într-un mod ce nu poate fi perceput de mintea umană, până când Arș-i ala se va hotărî. Astfel Arș-i ala se va hotărî asupra pământului alb creat de Allahu teala pentru el. În acest timp toți oamenii vor sta cu capetele plecate de teama pedepsei lui Allahu teala, căreia nimic nu-i rezistă. Toți vor fi încorsetați și debusolați în chinuri, căutând milă și afecțiune.

Profeții și învățații vor fi cuprinși de teamă. Martirii și evliya se vor tângui de teama pedepsei lui Allahu teala, căreia nu-i poate nimeni rezista. Atunci o lumină mai puternică decât lumina

soarelui îi va învălui.Cei ce cu greu rezistau văpăii soarelui, văzând aceasta, vor fi total dezorientați.Astfel vor petrece încă o mie de ani.Fără a li se spune ceva de către Allahu teala.

Atunci oamenii vor merge la Adem aleyhisselam, primul profet și îl vor ruga; „O Adem aleyhisselam! Ești un profet sfânt și onorat.Allahu teala te-a creat și le-a cerut îngerilor să se prosterneze în fața ta.Ți-a insuflat din spiritul său.Mijlocește pentru noi la Allahu teala, pentru începerea judecării, oricare va fi dorința lui Allahu teala și să mergem unde ne va porunci.Allahu teala ce este stăpânul și judecătorul tuturor creaturilor să facă ceea ce dorește”.

Adem aleyhisselam le va răspunde; „Eu am mâncat din fructul copacului ce mi-a fost interzis de Alalhu teala.Îmi este rușine acum.Însă voi mergeți la Nuh”.Astfel vor mai petrece o mie de ani consultându-se între ei.

Vor merge apoi la Nuh aleyhisselam pe care îl vor implora; „Suntem într-o situație de nesuportat.Mijlocește pentru noi să fim judecați repede.Și să scăpăm de pedeapsa acestei așteptări.”.Hazreti Nuh aleyhisselam le va răspunde; „Eu m-am rugat lui Allahu teala și toți oamenii de pe pământ s-au înecat în urma acestei rugi.De aceea mă rușinez în fața Sa.Așa că voi mergeți la Halilullah, Ibrahim aleyhisselam.Căci Allahu teala a spus în ultimul verset din sura Hajj; „...ea este religia părintelui vostru Ibrahim (aleyhisselam).Cel (Allahu teala) care v-a numit pe voi musulmani înainte de venirea voastră pe lume.”Poate că el va mijloci pentru voi.”

Ca și mai înainte se vor mai consulta timp de o mie de ani.După care vor veni la Ibrahim aleyhisselam și îl vor implora; „O tu, părinte al musulmanilor! Tu ești cel pe care Allahu teala și l-a ales ca prieten.Mijlocește pentru noi! Ca allahu teala să judece între creaturi”.Ibrahim aleyhisselam le va răspunde; „ În timpul vieții mele am făcut de trei ori aluzii, astfel înaintând pe calea religiei.Acum îmi este rușine să cer de la Allahu teala permisunea de a mijloci.Mergeți la Musa aleyhisselam.Căci Alalhu teala a vorbit cu el și i-a arătat o apropiere spirituală.El va mijloci pentru voi”.

După încă o perioadă de o mie de ani în care se vor consulta și în care situația le va fi din ce în ce mai grea, locul de adunare îngustându-se, musulmanii vor merge la Hazreti Musa

aleyhisselam. „O Ibn-i Imran! Tu ești cel căruia Allahu teala i-a vorbit și profetul căruia i-a fost revelată Tora. Mijlocește pentru noi, pentru începerea judecății! Căci stăm aici de mult timp.Și din cauza aglomerării picioarele stau unele peste altele”, îi vor spune musulmanii.

Musa aleyhisselam le va răspunde; „Eu m-am rugat ani de-a rândul lui Allahu teala pentru pedeapsirea faraonului și a oamenilor săi.Apoi m-am rugat ca cei ce au urmat să ia aminte la cele întâmplare.Acum îmi este rușine să mijlocesc pentru voi.Însă Allahu teala este Milostiv și Iertător.Mergeți la Isa aleyhisselam.Căci el este din punct de vedere al certitudinii, cel mai drept, din punct de vedere al pietății și științei cel mai apreciat și din punct de vedere al înțelepciunii, profunzimii este cel mai presus.El va mijloci pentru voi”.

Vor veni atunci la Isa aleyhisselam, căruia îi vor spune; „Tu ești spiritul și cuvântul lui Allahu teala.El a spus despre tine în versetul 45 din sura Al-i Imran din Coran; „...**măreț în această lume ca și în lumea de apoi, adică foarte prețuit**”.Mijlocește pentru noi la Domnul Tău!”

Isa aleyhisselam va spune atunci; „Neamul meu ne-au divinizat pe mine și pe mama mea, în afara lui Allahu teala.Cum să mijlocesc eu acum? Mi s-au închinat, numindu-mă fiul lui Allahu teala, iar pe Allah l-au numit tată.Însă voi ați văzut pe cineva cu o pungă în care nu se află venitul său și a cărei gură nu este pecetluită? Se poate lua acel venit fără a strica pecetea?Mergeți la ultimul și cel mai presus dintre profeți, la Muhammed aleyhisselam.Căci neamul său l-a supus multor chinuri.l-au spart fruntea binecuvântată, i-au rupt dintele, l-au numit nebun.Cu toate că acel Profet ales era cel mai onorat și cel mai demn de prețuire pentru ei.Tuturor chinurilor la care l-au supus le-a răspuns cu vorbele lui Yusuf aleyhisselam adresate fraților săi, indicate în versetul; „**Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră! Allahu teala să vă ierte, căci El este cel mai milostiv dintre cei milostivi**”.În timp ce Isa aleyhisselam le va povesti virtuțile profetului Muhammed aleyhisselam, toți vor dori să-l întâlnească cât mai repede.

Vor veni imediat la amvonul Profetului Muhammed aleyhisselam și îi vor spune; „Tu ești cel preaiubit de Allah!

Iubirea este cel mai util mijloc! Mijlocește-ne nouă! Căci am fost la primul profet, Adem aleyhisselam, ce ne-a trimis la Nuh aleyhisselam. Acesta la rândul său ne-a trimis la Ibrahim aleyhisselam. El ne-a trimis la Musa aleyhisselam, care ne-a trimis la Isa aleyhisselam. Iar acesta ne-a trimis la tine, o Trimis al lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem! Nu mai avem unde ne duce de acum.”

Trimisul lui Allah le zise; **Dacă Allahu teala îmi va permite și va fi de acord eu voi mijloci pentru voi”**.

Va merge la **Suradikat-i gelal**, adică perdeaua măreției și va cere permisiunea lui Allahu teala. Allahu teala îi va acorda permisiunea, astfel că Trimisul lui Allah se va prosterna. Va rămâne astfel în prosternare o mie de ani. După care îi va aduce laude și mulțumiri lui Allahu teala, într-un mod în care nimeni nu a mai făcut-o de când lumile au fost create.

Starea oamenilor se va înrăutăți foarte tare la locul adunării. Oamenii vor avea atârinate, încolăcite de gât averile pe care le-au adunat pe această lume. Cei ce nu au dat dania pentru cămile, vor avea cămile atârinate de gât. Vor striga și se vor îngreuna, încât vor ajunge precum munții. La fel va fi și pentru cei ce nu au dat danie pentru oi și vite. Vaietele lor se vor auzi precum tunetele.

Cei ce nu au dat dania pentru produsele agricole, vor avea atârinate de gât grânele, fiecare în funcție de grânele pentru care nu a dat danie. Din cauza greutateii vor striga vaveyla, vasebura (veyl este un cuvânt folosit pentru pedeapsă. Atunci când omul nu mai rezistă pedepsei, va striga astfel. Iar Sebur se folosește în timpul distrugerii).

Cei ce nu au dat danie pentru bani, aur, argint sau alte bunuri comerciale vor fi hărțuiți de un șarpe îngrozitor. Când vor striga și vor întreba; „Ce este acesta?”, îngerii le vor răspunde; „Acestea sunt bunurile voastre pentru care nu ați dat danie, pe pământ”. Această situație îngrozitoare ne-a fost anunțată în sura Al-i Imran, versetul 180; „...**cele cu care au fost zgârșiți li se vor încolăci în jurul gâturilor, în Ziua Judecății de Apoi”**.

Un alt grup va fi cel al oamenilor din ale căror părți ale corpului ce nu trebuie expuse vederii vor curge puroi și mizerie. Cei din jurul lor nu vor putea suporta mirosul pe care îl vor răspândi.

Aceștia vor fi cei ce au precurvit și cei ce au înfăptuit lucrurile interzise.

Un alt grup vor fi atârnați de crengile copacilor. Aceștia sunt homosexualii.

Un alt grup vor fi foarte urâți, cu limbile atârdate pe piept. Oamenii nu vor voi să-i privească. Iar aceștia vor fi cei ce au mințit și au calomniat.

Un alt grup va fi al oamenilor cu o burtă mare și umflată cât munții înalți. Aceștia sunt cămătarii. Păcatele acestora vor fi dezvăluite în cel mai rău mod.

Allahu teala va spune atunci; **„O Muhammed, ridică-ți capul din prosternare! Spune, vei fi ascultat. Mijlocește și va fi acceptat”**. Astfel Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem va spune; **„O Doamne! Desparte-i pe cei buni și pe cei răi, căci timpul s-a prelungit. Fiecare a fost înjosit cu păcatele sale la locul adunării”**.

Deodată se va auzi o voce; **„Da o Muhammed!”**. Allahu teala va porunci Raiului să se împodobească și va fi adus la locul Arasat. Va avea un parfum atât de frumos, ce se va simți de la o distanță de 500 de ani, depărtare. Atunci inimile se vor răcori și se vor liniști. Sufletele vor învia. Dar necredincioșii, apostatii și cei ce i-au luat în derâdere pe musulmani, cât și cei ce i-au înșelat pe tineri, furându-le credința, cei răi și cei ce au făcut fapte murdare nu vor putea simți parfumul Raiului.

Allahu teala va porunci să fie aduse Raiul și ladul. Atunci, ladul va țipa, va tuna și va împrășca văpăi de foc și fum negru dens, ce va înnegri cerul. Zgomotul, tunetele și căldura sa arzătoare sunt atât de puternice încât nici nu putem să ne închipuim. Toți oamenii vor cădea în genunchi deznădăjduiți.

Nici măcar profeții și trimișii nu se vor putea abține. Hazreti Ibrahim, hazreti Msa, hazreti Isa vor îmbrățișa strâns Arș-iala. Ibrahim aleyhisselam va uita de fiul său Ismail aleyhisselam, pe care îl sacrifica. Musa aleyhisselam va uita de fratele său Harun aleyhisselam, iar Isa aleyhisselam o va da uitării pe mama sa, hazreti Meryem. Fiecare nu va rosti decât; „O Doamne! Azi nu vreau nimic, decât propriul suflet”

Muhammed aleyhisselam, însă va spune; **O Doamne, dă pace și mântuiește comunitatea mea!** Allahu teala ne vestește acest lucru în sura Jasiye, versetul 28; **„Și vei vedea fiecare**

comunitate căzută în genunchi.Fiecare comunitate va fi chemată la cartea sa. „Astăzi veți primi voi răsplată pentru ceea ce ați săvârșit!”

În cel de-al optulea verset al surei Mulk, Allahu teala ne spune; **„Focul aproape că plesnește în două de mânie și de intensitate”**.Atunci Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem va ieși și îi va cere ladului să se oprească. **„Întoarce-te disprețuit și umil! Până când oamenii ce îți aparțin vor veni la tine în masă”**

ladul va spune atunci; „O Muhammed! Dă-mi voie! Căci tu îmi ești interzis!” O voce se va auzi ; „ladule! Dă-i ascultare lui Muhammed aleyhisselam!” După care Trimisul lui Allah va trage ladul și-l va așeza în partea stângă a Arșului.Oamenii adunați își vor vesti unul altuia cu bucurie această mijlocire și faptă plină de milă a Profetului.Teama li se va risipi un pic.În capitolul Enbiya, versetul 107, din Coran se spune; **„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi”**.

Pe scurt; Trimisul lui Allah va mijloci în șase locuir. La Makam-î Mahmud, unde îi va salva pe oameni de chinul așteptării.Prin mijlocirea sa mulți oameni vor intra în Rai.Cea de-a treia; îi va salva de pedeapsă pe cei ce urmau să fie pedepsiți.Va mijloci pentru musulmanii ce au multe păcate, pentru a fi scoși din lad.A cincea mijlocire va fi pentru intrarea în Rai a musulmanilor ale căror păcate și fapte bune sunt egale și așteaptă în locul numit Araf.Și cea de-a șasea pentru ridicarea în rang a dreptcredincioșilor aflați în Paradis.

MIRACOLELE SALE

Există nenumărați martori ce atestă că preiubitul nostru profet, Muhammed aleyhisselam este profetul, trimisul lui Alalhu teala.Allahu teala spune; **„De nu erai tu nu aș fi creat lumea”**.Așa cum toate creaturile indică existența și unicitatea lui Allahu teala, tot astfel ne indică și profeția și superioritatea lui Muhammed aleyhisselam.Miracolele înfărtuite de evliya ai comunității sale sunt tot o minune a sa.Căci miracolele apar la cei ce îi urmează calea.Ba chiar minunile înfărtuite de toți profeții sunt considerate minunile sale, căci aceștia au fost creați din lumina sa divină și și-au dorit să aparțină ummei sale.

Din punct de vedere al timpului, minunile Trimisului lui Allah se împart în trei categorii: **Prima**, de la crearea sufletului său binecuvântat până în anul profeției. **A doua**, din anul în care primește profeția și până la moartea sa. **A treia**, de la moartea sa și până în Ziua de Apoi. Primele dintre acestea poartă numele de irhas. Acestea se împart la rândul lor în minuni ce au fost văzute și minuni ce au fost percepute cu mintea. Toate miracolele sunt atât de multe, încât nu a fost posibil să fie numărate. Minunile din cea de-a doua perioadă sunt în număr de aproximativ 3000. Unele dintre cele mai cunoscute sunt enumerate în continuare:

1.-Cea mai mare dintre minunile lui Muhammed aleyhisselam o reprezintă Kuran-i Kerim. Nici un poet sau scriitor, nu a reușit de-a lungul timpurilor să scrie ceva ce ar putea egala sensul și aranjamentul Coranului. Nu au fost capabili să scrie ceva asemănător nici măcar unui singur verset. Căci elocvența și concizia sa nu seamănă cuvintelor umane. Adică de va fi exclus sau adăugat un singur cuvânt, frumusețea sensului și a formulării, se pierde. Cei ce au căutat să înlocuiască unele cuvinte cu altele, nu au reușit. Coranul ne vestește multe secrete ale trecutului și ale viitorului. Cei ce îl ascultă sau îl citesc sunt extrem de încântați. Și chiar de obolesc, nu vor să renunțe. Se știe că audierea sau citirea sa ușurează greutatea, iar acest lucru a fost probat. Au existat persoane care au fost cuprinși de groază și frică, ba chiar unii au murit, ascultând Coranul. Mulți dintre dușmanii Islamului s-au înmuiat la auzul Coranului și au intrat în credință.

2.-Într-o zi a mers la casa unchiului său Abbas și i-a chemat pe acesta și pe fiul său lângă el, spunându-le să se așeze. I-a acoperit cu ihram (vestimentație specifică pelerinilor, fără cusături) și a spus; „**O Doamne! Așa cum i-am acoperit pe unchiul și pe Ehl-i beyt, tot astfel apără-l și tu de focul ladului!**” Dinspre pereți se auzi rostindu-se de trei ori, amin.

3.-Într-o zi l-a întrebat pe un om ce avea un idol în mână; „**Dacă acest idol îmi va vorbi, vei trece în credința mea?**” „Eu mă închin acestui idol de cincizeci de ani și nu mi-a zis nimic până acum. Cum să vorbească cu tine?”, spuse omul. Muhammed aleyhisselam întrebă idolul; „**O idol! Cine**

sunt eu?” Iar acesta răspunse; „Tu ești Trimisul lui Allahu teala”. Atunci stăpânul idolului își mărturisi imediat credința.

4.-Mergând printr-o câmpie, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem auzi de trei ori; „O Resulullah!”. Privind în acea direcție observă un cerb, legat. Lângă el dormea un om. Trimisul lui Allah îl întrebă care îi este cerința, iar cerbul spuse; „Acest om m-a vânat. Pe dealul celălalt am doi pui. Dă-mi drumul să merg să-i hrănesc și mă întorc!”. „**Te vei ține de cuvânt și te vei întoarce?**” întrebă Profetul. „Promit pe Allah, de nu mă voi întoarce pedeapsa lui Allahu teala fie asupra mea”, spuse cerbul. Trimisul lui Allah îl eliberă. Cerbul plecă și după un timp se întoarse. Omul se trezi și îl întrebă pe Trimisul lui Allah dacă dorește ceva. Profetul Muhammed aleyhisselam îi ceru să elibereze cerbul. Acesta îl dezlegă și cerbul rosti; „Eşhedu en la ilahe illallah ve enneke Resulullah”, după care plecă.

5.-În cărțile **Sunen** ale lui Tirmizi și Nesai se spune: Un orb veni la Trimisul lui Allah și îl imploră să se roage pentru el, să își recapete vederea. Profetul Muhammed îl sfătui să facă abluțiunea corect, după care să se roage astfel; „**O Doamne! Te implor. Îți cer prin intermediul iubitului profet Muhammed aleyhisselam. O preiubit profet Muhammed aleyhisselam! Îl implor pe Allahu teala prin intermediul tău! Îmi doresc să îmi accepte ruga de dragul tău. O Doamne! Mijlocește-mi mie prin acest înalt Profet! Și acceptă-mi ruga în onoarea sa**”. Omul a făcut întocmai și vederea i-a revenit. Această rugăa fost rostită mereu de musulmani, căroră astfel le-au fost împlinite cerințele.

6.-O femeie i-a trimis cadou Profetului, miere. Acesta a acceptat mierea și i-a trimis vasul gol înapoi. Prin puterea lui Allahu teala vasul cu miere ajunsese la femeie plin. Aceasta veni la Profet și îl întrebă; „O Trimis al lui Allah! Ce greșeală am făcut, de nu mi-ai acceptat darul?” „**Ți-am primit darul. Mierea pe care o vezi este binecuvântarea pe care a dat-o Allahu teala darului tău**”, îi răspunse Trimisul lui Allah. Femeia bucuroasă plecă spre casă. Mâncă împreună cu familia sa din acea miere timp de luni întregi, fără ca aceasta să se împuțineze. Într-o zi, din greșeală turnară mierea într-un alt vas. Mâncând din acesta, mierea se termină. Îi spuseră Trimisului lui Allah, care le

răspunse; **Dacă ar fi rămas în vasul în care am trimis-o, ar fi mâncat, fără a se împuțina, cât timp s-ar fi aflat pe pământ”.**

7.-A vestit faptul că mulți dintre membrii comunității sale vor merge la luptă, pe mare și de asemenea participarea la luptă a unei femei, Ummu Hiram.În perioada califatului lui Hazreti Osman, musulmanii au mers la luptă cu corăbiile, către Cipru.această companioană se afla împreună cu ei și căzu martiră acolo.

8.-Într-o zi îi spuse lui Hazreti Muaviye; **„De vei fi într-o zi, conducător asupra comunității mele, recompensează-i pe cei ce fac fapte bune și iartă-i pe cei fac rău!”**Hazreti Muaviye a fost guvernator în Șam, în perioada califatelor lui Hazreti Omer și Hazreti Osman, după care a fost el însuși calif timp de douăzeci de ani.

9.-Privind la mama lui Abdullah ibni Abbas, îi spuse acesteia; **„Vei avea un fiu.Când se va naște să îl aduci la mine!”**Când fu adus copilul, Trimisul lui Allah îi rosti ezanul (chemarea la rugăciune) și ikame (cea de-a doua chemare la rugăciune) la ureche și îi trecu degetul înmuiat în saliva sa binecuvântată pe la gură.Îl numi Abdullah și dându-l mamei sale, spuse; **„la-l și du-l pe tatăl califilor!”** Hazreti Abbas auzind aceste cuvinte veni și întrebă, iar Profetul îi răspunse; **„Într-adevăr, am spus așa.Printre aceștia se va afla cineva ce va împlini rugăciunea împreună cu Seffah, Mehdi și Isa aleyhisselam”.**Au fost mulți califi ce au condus Statul Abbasid.Toți aceștia erau urmașii lui Abdullah bin Abbas.

10.-Punându-și mâna pe fruntea fiului unchiului său, Abdullah bin Abbas, spuse; **„O Doamne! Fă-l pe acesta un mare învățat în religie, da-i înțelepciune! Oferă-i cunoașterea Coranului cel Sfânt!”** După aceea, Abdullah bin Abbas a fost neîntrecut în acea perioadă în toate științele și în special în comentarea Coranului, hadis și jurisprudență islamică.Companionii și urmașii lor, tabiin au învățat de la el.A fost cunoscut prin cărțile **Tecuman-ul-Kuran, Bahr-ul-ilim, Reis-ul-mufessirin.**Țările islamice erau pline de elevi ai săi.

11.-S-a rugat pentru ajutorul său, Enes bin Malik; **O Doamne! Dă-i acestuia avere și copii numeroși, viață lungă și iartă-i păcatele!”** Cu trecerea timpului averea lui spori.Pomii și grădinile sale rodind în fiecare an.A avut mulți copii și a trăit 110

ani.În ultimii ani ai vieții sale s-a rugat; „O Doamne! Ai acceptat trei din rugile pe care ți le-a adus Habibullah și mi-ai oferit! Oare cum va fi cu cea de-a patra, iertarea păcatelor mele”.Atunci se auzi o voce; „Am acceptat-o și pe a patra.Fii liniștit!”

12.-În cel de-al treilea an după emigrare, pe când Trimisul lui Allah dormea de unul singur, la umbra unui copac, în timpul campaniei militare Kattan, se apropie de el cu sabia scoasă, Dasur, un luptător necredincios.„Cine te va proteja acum de mine?”, spuse acesta. „**Allahu teala mă va apăra**”,îi răspunse Profetul.Gebrail aleyhisselam veni în formă umană și îl lovi pe necredincios în piept.Acesta căzu, scăpând sabia din mână.Trimisul lui Allah luându-i sabia, îi spuse; „**Pe tine cine te va apăra acum?**” Acesta imploră; „Nu este nimeni mai bun ca tine care să mă apere de tine”.Trimisul lui Allah îi cruță viața și îl eliberă.Dasur își mărturisi credința și datorită lui mulți alții îmbrățișară Islamul.

13.-Într-o zi, după ce Profetul împlinise abluțiunea, își încălță un mest.Vrând să-l încalțe și pe al doilea, întinse mâna, dar chiar atunci o pasăre îl înhăță și îl scutură în aer.Din el căzu un șarpe.Apoi pasărea duse mestul înapoi.Din acea zi deveni una din tradițiile Profetului, scuturarea încălțăminte, înaintea încălțării.

14.-Hazreti Enes relatează; „ Trimisul lui Allah avea o batistă cu care își ștergea fața.Când se murdărea, Profetul ardea această batistă.Murdăria ardea, iar batista rămânea foarte curată, nefiind distrusă de foc.

15.-În bătălia de la Uhud, lui Ebu Katade îi ieși ochiul și îi atârână pe obraz.Trimisul lui Allah i-l așeză la loc cu propria mână și se rugă pentru el; „**O Doamne! Înfrumusețează-i ochiul!**”Astfel acest ochi îi fu mai frumos decât celălalt.Unul dintre nepoții lui Ebu Katade veni la califul Omer bin Abdulaziz, care îl întrebă cine este.Acesta îi explică prin versuri că este nepotul celui al cărui ochi a fost pus la locul lui de către Trimisul lui Allah.Ascultând versurile, califul îi oferi foarte multe daruri.

16.-Într-o zi Trimisul lui Allah trecu pe la casa fiicei sale, Hazreti Fatima și o întrebă de situația lor.Aceasta îi răspunse; „O tată! De trei zile nu am mâncat nimic nici noi, nici copiii.Suntem răbdători.Pentru mine nu este important, dar îmi pare rău pentru Hasen și Huseyin”.

Atunci , Trimisul lui Allah îi răspunse; „**O fiica mea, tu rabzi de foame de trei zile, iar eu nu am mâncat nimic de patru zile.**” Trimisul lui Allah s-a întristat nespun pentru nepoții săi, Hasan și Huseyin...

Hazreti Ali porni la drum, ca să muncească și să poată cumpăra ceva de mâncare copiilor săi. Ieșind din Medina se întâlnește lângă o fântână cu un țăran ce își adăpa cămilele.

Se apropie de acesta și îl întreabă; „**Nu ai nevoie de cineva care să îți adape cămilele, contra cost?**” Țăranul fu de acord; „Ba da. Și eu căutam pe cineva. Dacă vrei vino și adapă-mi cămilele! Pentru fiecare căldare de apă, îți voi da trei curmale”

Hazreti Ali se învoi și începu să tragă apa. Trăsese nouă găleți de apă, când sfoara ce ținea găleata se rupse și căldarea rămasă pe fundul fântânii. Țăranul se înfurie, se ridică și avu ghinionul de a-l lovi cu palma peste față pe Hazreti Ali.

Apoi îi dădu acestuia 24 de curmale pentru cele opt căldări de apă. Hazreti Ali, ce se întristase foarte tare, întinse mâinile în fântână și scoase găleata, după care părăsi acel loc.

Țăranul rămase uimit. Cum era posibil să scoată de pe fundul fântânii găleata cu mâna? Oare această persoană aparținea de religia aceea a cărei venire le fusese vestită? Uimit și tot gândindu-se, acesta își spuse; „Profetul său, este profetul drept. Cred în asta!”

Se căi amarnic pentru prostia pe care o comisese mai devreme. Spunându-și; „Mâinile unui astfel de om ar trebui tăiate, mâinile ce au lovit trebuie tăiate și oasele sfărâmate” își ridică sabia și lovi cu putere. Dorința îi fu împlinită...

O durere imensă îl săgetă însă inima îi era liniștită. Își luă mâna tăiată în cealaltă mână și porni țintă către Moscheea profetului. Îi întreabă pe companioni unde îl poate găsi pe Trimisul lui Allah, iar aceștia îi spuseră că se află la casa fiicei sale. Află unde este casa Fatimei și merse într-acolo.

În acest răstimp, Trimisul lui Allah își urcase nepoții pe genunchi și îi hrănea cu curmalele aduse.

Țăranul era în pragul nebuniei gândindu-se la gravitatea faptei sale, iar lacrimile îi inundau obraji.

Ajuns la casa lui Hazreti Fatima bătu la ușă. Precum un soare din casă ieși Trimisul lui Allah. Imediat, țăranul îl imploră; „Cred

că ești Trimisul lui Allah! Mă căiesc pentr fapta mea, iartă-mă, o Trimis al lui Allah!”

Întrebându-l de ce și-a tăiat mâna, acesta răspunse; „M-am rușinat să mai port povara unei mâini ce a lovit fața unui om ce credea în tine, o Trimis al lui Allah!...Îmi jertfesc viața pentru tine, o Resulullah!...”

Izvorul milei și al bunătății, Profetul Muhammed aleyhisselam luă mâna tăiată și rostind „**Bismillahirrahmanirrahim**” o lipi de încheietura însângerată.Din voia lui Allahu teala și printr-o minune a Profetului, mâna reveni la forma sa dinainte.Allahu teala este Atotputernic.

EHL-I BEYT

Soțiile binecuvântate

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem s-a căsătorit a doua oară, după moartea lui Hazreti Hatige, cu Hazreti Aişe, fiica lui Hazreti Ebu Bekir, la vârsta de 55 de ani.Această căsătorie s-a produs din porunca lui Allahu teala.Trimisul lui Allah a trăit împreună cu Hazreti Aişe, timp de opt ani, până la moartea sa. Celelalte căsătorii au fost toate încheiate din motive religioase, politice ori din compasiune și binefacere.Toate aceste soții erau văduve și în vârstă.Spre exemplu, în perioada când în Mecca torturile necredincioșilor atinseseră cote de nesuportat, o parte din musulmani emigraseră în Etiopia.Conducătorul Etiopiei, Negus era creștin.El le-a adresat diferite întrebări musulmanilor despre credința lor și impresionat de răspunsurile lor a ales Islamul.Ubeydullah bin Jahș, ce le-a făcut mult bine musulmanilor, însă din păcate pentru a scăpa de sărăcie, s-a lăsat înșelat de preoți, a devenit apostat, preferând această lume, religiei.Acest văr al Profetului, pentru a-și spori averea a încercat să o convingă și pe soția sa, Ummu Habibe să treacă la creștinism, însă femeia nu a acceptat preferând sărăcia și chiar moartea.Astfel că Ubeydullah bin Jahș a divorțat de ea, așteptându-se să moară în sărăcie.Însă în scurt timp muri chiar el.Ummu Habibe era fiica comandantului Meccăi din acea perioadă, Ebu Sufyan.Trimisul lui Allah ducea lupte grele în acea perioadă cu armata meccană, iar Ebu Sufyan depunea toate eforturile pentru distrugerea Islamului.

Resulullah află despre cele ce i se întâmplaseră lui Ummu Habibe și puterea credinței sale.Îi trimise o scrisoare lui Negus în care îi spunea; „**Mă voi căsători cu Ummu Habibe, ce se află acolo.Oficiați-mi căsătoria! Apoi trimiteți-o aici**”.Negus ce era deja musulman, trată scrisoarea cu mult respect, invită musulmanii la palatul său și dădu un ospăț.Căsătoria avu loc în cel de-al șaptelea an după emigrare.Negus le oferi daruri și binefaceri.Astfel, Ummu Habibe primi răsplata pentru credința ei, devenind bogată și liniștită.Odată cu ea și ceilalți musulmani aflați acolo trăiră în pace.Deoarece în Rai, soțiile se vor afla lângă soții lor, ea a fost vestită că va ocupa cel mai înalt rang în Rai, alături de soțul ei.Această veste face să pălească toate plăcerile și binecuvântările lumii.Această căsătorie a fost unul din motivele premergătoare convertirii viitoare a lui Ebu Sufyan.Această căsătorie ne arată și gradul de inteligență, de genialitate, de înțelepciune, de mărinimie și compasiune al Trimisului lui allah sallallahu aleyhi ve sellem.

Un al doilea exemplu este căstoria cu Hazreti Hafsa, fiica rămasă văduvă a lui Hazreti Omer.În cel de-al treilea an după emigrare, Hazreti Omer îi întrebă pe hazreti Ebu Bekir și pe Hazreti Osman dacă nu doresc să se căsătorească cu fiica sa.Aceștia au răspuns că se mai gândesc.Într-o zi, pe când se aflau toți trei și alți companioni, Trimisul lui Allah îl întrebă pe Hazreti Omer; „**O Omer! Te văd îngândurat, care este cauza?**”Așa cum culoarea cernelii din călimară poate fi observată ușor dintr-o privire, tot astfel Profetul observa starea companionilor săi, dintr-o privire.Dacă credea de cuviință, întreba.Deoarec era obligatoriu să-i spui adevărul, Trimisului lui Allah, Hazreti Omer îi răspunse; „O Resulullah! Le-am propus lui Ebu Bekir și Osman să se căsătorească cu fiica mea, dar nu au vrut”.Nedorind să-i supere pe acești trei companioni, la care ținea foarte mult, dar vrând să-i bucure, Trimisul lui Allah, întreabă imediat; „**O Omer! Ai dori să-ți căsătorești fata cu cineva mai bun decât Ebu Bekir și Osman?**” Hazreti Omer se miră, căci nu era nimeni mai bun decât aceștia doi. „Bineînțeles, o Trimis al lui Allah!” „**Căsătorește-o cu mine, o Omer!**”Astfel Hazreti Hafsa a devenit soția Profetului și mama dreptcredincioșilor, iar aceștia au slujit-o.Hazreti Ebu Bekir,

Hazreti Omer și Hazreti Osman fură mai apropiați și mai legați ca niciodată.

Al treilea exemplu este al lui Hazreti Juveyriyye. În timpul celui de-al cincilea sau al șaselea an după emigrare, printre ostaticii luați de la tribul Beni Mustalak se afla și fiica lui Haris, conducătorul tribului, Juveyriyye. Profetul o cumpără și o eliberă, după care se căsătorii cu ea. Atunci companionii săi spuseră; „Ne este rușine să folosim ca ajutoare rudele soției Profetului, ale mamei noastre”. Astfel că toți își eliberară prizonierii. Această căsătorie fu cauza eliberării a sute de ostatici. Hazreti Juveyriyye s-a mândrit mereu cu această întâmplare. Hazreti Aișe spunea; „Nu cunosc o femeie mai binecuvântată decât Juveyriyye”.

Celelalte soții

Hazreti Aișe: Este cea de-a doua soție procurată a Trimisului lui Allah. Este fiica lui Hazreti Ebu Bekir-i Sîddîk. Era foarte înțeleaptă, inteligentă, savantă, literată, virtuoaasă și de o moralitate exemplară. Deoarece avea o memorie foarte bună, Companionii Profetului o întrebau și învățau de la ea, multe lucruri. A fost laudată prin verset din Coran. În incidentul Cămilei a fost de partea companionilor ce au luptat împotriva lui Hazreti Ali, din cauză că ijtihadul său era diferit de al lui Hazreti Ali. A fost foarte mâhnită de martirizarea acestuia. Hurufii au adus multe calomnii la adresa ei. Au afirmat că nu îl iubea pe Hazreti Ali. Cu toate că este cea care a transmis hadisul în care se relatează; „**Face parte din credință să îi arăți afecțiune lui Ali**”. S-a născut cu opt nai înainte de emigrare și a murit în Medina, la vârsta de șaiszeci și cinci de ani, în cel de-al cincizeci și șaptelea an după emigrare.

Sevde binti Zem`a: Este cea de-a treia soție a Profetului. A intrat în credință împreună cu soțul ei și au emigrat în Etiopia. La întoarcerea în Mecca, soțul ei decedează. Trimisul lui Allah s-a căsătorit mai întâi cu Hazreti Aișe, apoi cu Hazreti Sevde. Pe Sevde a luat-o în casa sa în Mecca, iar pe Aișe în Medina. Era o femeie foarte virtuoaasă și milostivă. A murit în timpul califatului lui Hazreti Omer.

Zeyneb binti Huzeyme: Aceasta a fost mai întâi soția lui Abdullah bin Jahș, ce era fiul mătușii Profetului, Umeyme. Era o

femeie ce împlinea multe acte de credință și oferea milostenie. Soțul ei a fost martirizat în bătălia de la Uhud. Deși a fost onorată cu căsătoria cu Trimisul lui Allah, ea nu a mai trăit decât opt luni.

Ummu Seleme: Numele ei era Hind. Emigrase printre primii, împreună cu soțul ei, Ebu Seleme, în Etiopia. Ebu Seleme era fiul mătușii Profetului, din partea tatălui, Berre, fratele lui Ubeydullah bin Jahș. Acesta a murit în Medina, în cel de-al patrulea an al emigrării, în urma unei răni primite în timpul bătăliei de la Uhud. Ummu Seleme nu a acceptat propunerile lui Hazreti Ebu Bekr și Hazreti Omer, fiind astfel onorată cu căsătoria cu Trimisul lui Allah. A decedat în cel de-al 59-lea an al emigrării, în Medina, la vârsta de 84 de ani. Ea este ultima decedată dintre soțiile Profetului.

Zeyneb binti Jahș: Este fiica Umeymei, mătușa Profetului, din partea tatălui și sora lui Abdullah bin Jahș. Tatăl său, Berre a fost numit Jahș, deoarece nu a acceptat credința. Zeyneb se numără printre primii musulmani. Trimisul lui Allah o căsătorise mai întâi cu fiul său adoptiv, Zeyd bin Harise, de care se va despărți în cel de-al treilea an al emigrării. Trimisul lui Allah vru să se căsătorească cu ea. Auzind această veste, Zeyneb a împlinit două unități de rugăciune, de bucurie și s-a rugat lui Allahu teala; „O Allah! Trimisul tău dorește să se căsătorească cu mine. Dacă mi-a fost scris să fiu onorată cu o astfel de căsătorie, oferă-mă Tu”. Ruga îi fu primită și Allahu teala revelă versetul 37 din sura Ahzab; „...**Apoi când Zeyd a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soață...**” Deoarece căsătoria fusese încheiată de Allahu teala, Trimisul lui Allah nu a mai oficiat căsătoria din nou. Zeyneb radiyallahu anha se mândrea mereu spunând; „Fiecare fată este oferită soțului ei, de către tatăl său. Eu, însă am fost oferită de către Allahu teala”. În acel moment avea vârsta de 38 de ani. A murit în cel de-al 20-lea an după emigrare, la vârsta de 53 de ani. Oferea foarte mult milostenie, fiind o femeie ce împlinea multe binefaceri. Era pricepută și în lucrul de mână. Tot ceea ce lucra sau procura îl împărțea rudelor sau săracilor. Hazreti Omer oferea fiecăreia dintre soțiile Profetului, câte 12.000 de dirhemi, pe care, Hazreti Zeyneb îi oferea ca milostenie imediat cum îi primea. Ea a fost prima dintre soții care a murit, după pierderea

Trimisului lui Allah. Hazreti Aişe i-a adus multe laude. Prin hadisul; „**Dintre soții, cea care mi se va alătura prima este cea mai generoasă**” li se indică faptul că ea era cea care va muri prima, căci ea era cea mai milostivă și generoasă. (Nerușinatul și defăimătorul poet francez, Voltaire a scris un volum de teatru în versuri în care a prezentat calomniator și total mincinos, căsătoria trimisului lui Allah cu hazreti Zeyneb. Această operă defăimătoare, mincinoasă și urâtă ce nu era demnă de un om de literatură și un iluminat, îi fu pe plac papei, care îl excomunicase. Astfel că îi trimise o scrisoare omagiatoare. Califul musulmanilor, Sultanul Abdulhamid Han al doilea aflând că această piesă urma să fie jucată pe scenă, le dădu imediat un ultimatum Franței și Angliei, reușind să evite acest dezastru și să salveze omenirea de o astfel de rușine).

Hazreti Safiyye: Era fiica liderului evreu de la Hayber, Huyey ibni Ahtab. Era logodită cu un evreu din Hayber. Apoi s-a căsătorit cu Kenane bin Hakik, ce era foarte bogat. În cel de-al șaptelea an al emigrării, când avu loc cucerirea hayberului, Safiyye se afla printre prizonieri. Ea îi reveni Profetului, iar acesta o eliberă. Safiyye acceptă Islamul și fu onorată cu căsătoria cu Trimisul lui Allah. A murit în cel de-al cincizecilea an al emigrării, în Medina.

Hazreti Meymune: Numele său era Berre, însă Trimisul lui Allah i-a schimbat numele în Meymune. În perioada când musulmanii merseră în pelerinaj, după cucerirea Hayberului, soțul Meymunei murise. Ea fu onorată cu căsătoria cu profetul Muhammed aleyhisselam. În cel de-al 53-lea an după emigrare, Hazreti Meymune se îmbolnăvi în Mecca. „Scoateți-mă din Mecca, căci, Trimisul lui Allah mi-a adus la cunoștință că voi muri în afara Meccăi”. A fost scoasă din Mecca și a decedat în locul căsătoriei sale cu Profetul.

Hazreti Mariye: Pe când era slujitoarea Profetului, acceptă credința și fu onorată cu căsătoria cu Trimisul lui Allah. Mariye fusese trimisă în dar de Mukavkis, regele Egiptului, Alexandriei, de aceea nu este cunoscută cu exactitate data nașterii sale și nici neamul din care provine. Trimisul lui Allah a avut un fiu, Ibrahim, din căsătoria cu Mariye. Ea era foarte liniștită și

tăcută. A murit în ultimii ani ai califatului lui Hazreti Omer, în anul 637. A fost îngropată în cimitirul Baki.

Hazreti Reyhane: Pe când era slujitoarea Profetului, a acceptat islamul, devenind musulmană. Aparține tribului evreu, Beni Kureyza. Descendența ei era; Reyhane binti Şem`un ibni Yezid sau Reyhane binti Zeyd ibni Amr ibni Hanefe bin Şem`un bin Yezid. Data nașterii nu este cunoscută cu exactitate. A trecut în lumea de dincolo înaintea Profetului nostru, în anul 631, 10 după Hegira. A fost înmormântată în cimitirul Baki.

Într-un hadis se relatează; „**Toate căsătoriile mele și ale fiicelor mele au fost cu voia lui Allahu teala, transmisă de Gebrail (aleyhisselam)**”

Una dintre cauzele multiplelor căsătorii ale Profetului a fost răspândirea islamului. Înainte de revelarea versetului legat de hijab, adică înainte de a le fi cerut femeilor să se acopere, veneau și acestea la Trimisul lui Allah pentru a întreba ceea ce nu știau. Dacă Trimisul lui Allah mergea în vizită la cineva, se adunau și femeile și ascultau vorbele sale. Odată cu revelarea versetului despre hijab, când le-a fost interzis femeilor să stea împreună, să vorbească cu bărbați străini, Trimisul lui Allah nu a mai acceptat femeile. Însă a poruncit ca femeile să întrebe și să învețe ceea ce nu știu de la soția sa, Hazreti Aişe. Pentru a-i ușura această datorie Aișei, căci numărul femeilor ce veneau la ea era foarte mare, iar ea nu putea face față, Trimisul lui Allah a făcut mai multe căsătorii. Le-a adus la cunoștință femeilor, lucrurile delicate specifice femeilor, prin intermediul soțiilor sale. Dacă ar fi avut o singură soție, acesteia i-ar fi fost greu, ba chiar imposibil să răspundă tuturor întrebărilor. Astfel că pentru a putea transmite religia lui Allahu teala în cel mai bun mod a luat pe umerii săi povara căsătoriilor multiple.

Copiii săi

Trimisul lui Allah a avut șapte copii, dintre care trei băieți și patru fete. Cu excepția lui Hazreti Fatima, toți ceilalți au decedat înaintea Profetului. Neamul Trimisului lui Allah a continuat prin mama noastră, Hazreti Fatima. Urmașilor nepotului Profetului, Hazreti Hasan, li se spune seyyid, iar celor ce provin de la Hazreti Huseyin sunt numiți șarif. Respectarea lor reprezintă respect față de Profet. Iar afecțiunea arătată lor va duce la moartea în credință.

Kasîm: Este primul dintre cei trei fii ai Profetului. De aceea, Trimisul lui Allah a mai fost numit și Ebu`l-Kasîm. Acesta s-a născut în Mecca, înaintea primirii profeției. Mama sa era Hazreti Hatiget-ul-kubra. A murit la vârsta de șaptesprezece luni.

Zeyneb: Este prima dintre cele patru fiice ale Profetului. La nașterea sa, Trimisul lui Allah avea vârsta de treizeci de ani. S-a căsătorit înainte de primirea profeției cu fiul surorii mamei sale Hatige, Ebu`l-As bin Rebi. Acesta nu a vrut să se convertească la început. În lupta de la Bedr a căzut prizonier și a fost eliberat cu condiția să își trimită soția la Medina. Deși a trimis-o însoțită de fratele său, necredincioșii au întors-o din drum. Atunci, Trimisul lui Allah l-a trimis pe Zeyd bin Harise la Mecca. Acesta a fugit noaptea cu Zeyneb, către Medina. După lupta de la Hudeybiye, Ebu`l-As se converti la Islam, astfel că fu recăsătorit cu Zeyneb. Aceasta a decedat în cel de-al optulea an al emigrării, la vârsta de 31 de ani. În timpul cuceririi Meccăi, fiul ei Ali se afla pe cămila Trimisului lui Allah, în spatele acestuia. Fiica acesteia, Hazreti Ummame fu căsătorită cu Hazreti Ali.

Rukayye: Este cea de-a doua fiică a Profetului. La nașterea sa, Trimisul lui Allah avea vârsta de 33 de ani. Era foarte frumoasă. A fost căsătorită cu Utbe, fiul lui Ebu Leheb. Odată cu revelarea surei „Tebbet yeda”, fiul lui Ebu Leheb se despărți de ea înaintea nunții. În urma revelației aceasta fu căsătorită cu Hazreti Osman. Au emigrat împreună de două ori în Etiopia. La vârsta de 22 de ani, s-a îmbolnăvit înaintea luptei de la Bedr. Lui Hazreti Osman i se porunci să rămână să-și îngrijească soția, neparticipând la luptă. Ea fu înmormântată în ziua în care fu adusă în Medina vestea victoriei de la Bedr.

Ummu Gulsum: Este cea de-a treia fiică a Profetului. Deși a fost oficiată căsătoria sa cu cel de-al doilea fiu al lui Ebu Leheb, Uteybe, în urma revelării surei „Tebbet yeda” acesta s-a despărțit de ea, înaintea nunții și i-a spus Profetului cuvinte jignitoare. Trimisul lui Allah spuse; „**O Doamne! Fă-I să fie hăituit de un animal fioros!**” Acesta fu sfâșiat pe drumul către șam de un leu. După moartea lui Hazreti Rukayye, în urma revelației, Hazreti Ummu Gulsum fu căsătorită tot cu Hazreti Osman. A murit în cel de-al nouălea an după Hegira. Trimisul lui Allah a împlinit rugăciunea de îngropăciune și a stat la

mormântul ei în timpul înmormântării, lacrimi și roindu-i din ochii binecuvântați.

Fatima:Cea de-a patra fiică a Profetului, a fost soția lui Hazreti Ali și soacra lui Hazreti Omer.Când s-a încheiat căsătoria avea vârsta de cincisprezece ani.Mehrul său a fost de patru sute de miskali de argint (monedă echivalentă cu 4.8 grame conform școlii Hanefi și 3.45 grame conform școlii Șafii).Ali radiyallahu anh avea 21 de ani.Ea este din Ehl-i beyt.Era foarte frumoasă, cu tenul alb.S-a născut în Mecca, cu treisprezece ani înaintea venirii profeției și a decedat în cele de-al unsprezecelea an la vârsta de 24 de ani.A avut trei fii; Hasan, Huseyin și Muhsin și două fiice, Ummu Gulsum și Zeyneb.Stirpea profetului a continuat prin Fatima.Zeyneb s-a căsătorit cu Ja`fer Tayyar și au avut doi copii, Ali și Ummu Gulsum.Aceștia sunt numiți **Șerif-i Ja`feri**.

Abdullah:Este ultimul copil al Profetului cu Hazreti Hatige.S-a născut în timpul profeției și a murit când încă era la sân.Mai este numit și Tayyib și Tahir.După moartea sa, As bin Vail afirmă despre Profet că este ebter (fără urmași).Atunci Allahu teala revelă sura „**Inna a`tayna**”, răspunzându-i astfel necredinciosului de As.

Ibrahim:Este cel de-al treilea fiu al Profetului și ultimul său copil.Este fiul Mariyei, roaba trimisă de Mukavkis, guvernatorul Egiptului, din vremea lui Heraclius.S-a născut în anul opt al emigrării și a trăit doar un an și jumătate.În timpul bolii, Trimisul lui Allah îl lua în brațe și plângea.Conform unor zvonuri la moartea sa fu eclipsă de soare.Atunci Trimisul lui Allah spuse; „**Soarele și luna sunt două creaturi ce ne indică existența și unicitatea lui Allahu teala.Ele nu sunt eclipsate de moartea sau de prezența cuiva.Privindu-le amintiți-vă de Allahu teala!**” La moartea fiului său, Ibrahim, Trimisul lui Allah zise; „**O Ibrahim!Moartea ta ne-a întristat.Ochii plâng și inima ne doare.Însă, nu vom rosti o vorbă care l-ar supăra pe Allahu teala**”.

Ehl-i Beyt

Toți membrii familiei Profetului sunt numiți Ehl-i beyt.Soțiile sale binecuvântate, fiica sa, Hazreti Fatima și soțul acesteia, Hazreti Ali, copiii acestora, Hazreti Hasen și Hazreti Huseyin, cât și

urmașii acestora, ca și Beni Hașim, familia de care se leagă descendența pură a Profetului, formează Ehl-i beyt.

Allahu teala spune în Coran, în sura Ahzab, versetul 33, în legătură cu Ehl-i beyt; **„Allahu teala dorește să țină departe de voi , o , neam al Profetului, rușinea și să vă curățească pe voi întru totul.”**

Companionii Profetului întrebară; „O Resulullah! Cine sunt Neamul Casei (ehl-i beyt)?”.Atunci veni Hazreti Ali, iar Profetul îl luă pe acesta sub paltonul său.Pe rând veniră și Hazreti Fatima-tuz-zehra și Imamul Hasan și Imamul Huseyin.Luându-i pe fiecare sub mantia sa spuse; **„Iată aceștia sunt Nemul Casei mele”**.Aceste persoane mărețe sunt numite și **„Al-i Aba și Al-i Resul”**.

Cel ce nutrește afecțiune față de ei va muri în credință și va avea parte de pace.Iubirea lor este obligatorie pentru orice dreptcredincios.Într-un hadis, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem relatează; **„Neamul Casei mele este precum corabia lui Nuh.Cei ceii urmează, vor afla pace.Ceilalți însă vor fi nenorociți”**.

Virtuțile și perfecțiunea lor sunt nenumărate, iar puterea umană nu este de ajuns pentru a le lăuda și a vorbi despre el.Măreția și valoarea lor pot fi explicate cel mai bine prin versetele din Sfântul Coran.

Hazreti Enes relatează; „Trimisul lui Allah a fost întrebat; „Pe cine iubești cel mai mult dintre Ehl-i beyt?”.Acesta a răspuns; **„Pe Hasen și Huseyin”**

Hazreti Ebu Hureyere relatează; „Mă aflu lângă Trimisul lui Allah când a venit Hasen. **„O Doamne! Îl iubesc pe acesta.Iubește-l și Tu și iubește-i și pe cei ce îl iubesc”**.Iar altă dată a spus; **Hasen și Huseyin sunt parfumurile mele pe această lume”**

Trimisul lui Allah a relatat:

„Vă las două lucruri în urma mea.De le veți îmbrățișa strâns nu veți devia de la calea ceabună.Primul este mai mare decât cel de-al doilea.Primul este Kuran-i Kerim , Cartea lui Allahu teala, ce este o ață puternică ce se înalță de la pământ la cer.Cel de-al doilea este Ehl-i Beyt.Cel ce nu-i urmează se va depărta de calea mea”.

Hazreti Hasan și Hazreti Huseyin se îmbolnăviseră. Trimisul lui Allah îi spuse Fatimei; **„Oferiți o jertfă pentru acești mult-iubiți!”** Hazreti Ali, Hazreti Fatima împreună cu roaba lor Fîdda au ținut post trei zile, ca jertfă. Cei doi copii, parfumurile Paradisului se însănătoșiră. Hazreti Ali luă împrumut de la un evreu trei sa` (unitate de măsură) de orz pentru a le folosi pentru masa de iftar a postului pe care îl oferiseră ca ofrandă. O parte din cele trei fu măcinată de Hazreti Fatima, din care coapse cinci pâini. Ei erau cinci persoane. La ora deschiderii postului, Hazreti Fatima a oferit câte o pâine lui Hazreti Ali, lui Hazreti Hasen, lui Hazreti Huseyin, roabei Fîdda și una ei. În acel moment veni la ușă un sărman; „O Neam al Casei Trimisului lui Allah! Sunt un sărman dintre sărmanii musulmani. Oferiți-mi ceva de mâncare. Allahu teala să vă răsplătească cu binecuvântările Raiului”. I-au oferit pâinile, ei deschizând postul cu apă. A doua zi postiră iar. Slujitoarea măcină o altă parte de orz din care coapse iar cinci pâini. La ora deschiderii postului, când să le mănânce veni la ușă un orfan. Toți cei cinci își oferiră pâinile, bucurând copilul orfan, iar ei deschiseră postul cu apă. Ziua următoare postiră iar. Folosind ultima parte de orz ce rămăsese, coapseră iar cinci pâinici, pe care se pregătiră să le mănânce la ora deschiderii postului. Atunci veni la ușă un prizonier, spunând că este flămând de trei zile. „M-au legat și nu mi-au dat mâncare de trei zile. Aveți milă de mine, pentru Allahu teala”. Toți cei cinci își dădură pâinicile, deschizând postul cu apă. Atunci fură revelate versetele 7-9, 21, din sura Insan; **„Ei își țin legămintele și se tem de o Zi, al cărei rău se întinde peste tot. Și-l hrănesc cu mâncare, în ciuda dragostei pentru ea, pe cel sărman și pe orfan și pe prizonier. Zicând: „Noi vă hrănim pentru a dobândi mulțumirea lui Allahu teala și nu voim de la voi nici răsplată, nici mulțumire!... Și Domnul lor le va da să bea dintr-o băutură curată.”**

Ebu Hureyre relatează că Trimisul lui Allah a zis: **„Cei buni sunt cei ce îi vor trata pe Ehl-i beyt cu bunătate, după mine”.**

Hazreti Ali relatează că Trimisul lui Allah a spus; **„Voi mijloci în Ziua Învierii pentru cei ce-mi vor trata Ehl-i beyt cu bunătate”.** „Cei vor nutri afecțiune față de neamul casei

mele și companionii mie, vor fi cei cărora nu le vor aluneca picioarele pe podul Sîrat”.

Într-un hadis transmis de Imam-î Rabbani se relatează; „**Cel ce îl iubește pe Ali, mă iubește, fără îndoială, pe mine.Cel ce îi arată dușmănie, mă dușmănește pe mine. Cel ce îl rănește, mă rănește pe mine.Iar cel ce mă rănește pe mine, îl rănește, fără îndoială, pe Allahu teala.**”

Trimisul lui Allah a spus; „**Allahu teala mi-a poruncit să iubesc patru persoane, pe care le iubește și El.**” Când întrebară; „Cine sunt aceștia, ne puteți spune numele lor?”, Trimisul lui Allah răspunse; „**Ali este dintre ei, Ali este dintre ei, Ali este dintre ei, Ebu Zer, Mikdad și Selman**”.

„Este pedeapsă aspră pentru cei ce mă vor supăra din cauza familiei mele”.

Într-un hadis se relatează; „**Fatima este o parte din mine.Cel ce o rănește pe ea, mă rănește pe mine**”.Hazreti Ebu Hureyre relatează că Profetul Muhammed aleyhisselam i-a zis lui Hazreti Ali; „**Fatima îmi este mai dragă decât tine.Tu îmi ești mai prețios decât ea!**”

Și a mai spus; „**Nu vreau nici o răsplată din partea voastră pentru că v-am adus Islamul.Nu vă cer decât să-mi iubiți apropiații, membrii casei mele**”.

Învățații islamici au considerat o condiție obligatorie, afecțiunea Ehl-i beyt, pentru o moarte în credință.Căci aceștia poartă particulele Profetului.De aceea este datoria fiecărui musulman să îi trateze cu afecțiune și respect.

Imamul Rabbani rahmetullahi aleyh, marele savant islamic, a relatat; „Tatăl meu era foarte învățat în științele inimii, spirituale.El a sfătuit și încurajat întotdeauna afecțiunea membrilor casei Profetului.Spunea că această iubire ajută la moartea în credință.La sfârșitul său, mă aflam la căpătâiul său.În ultimele sale clipe, când conștiința se pierde, i-am amintit de acest sfat și l-am întrebat ce efect a avut asupra sa cea iubire.Chiar și în acele clipe mi-a spus; „Mă scald în izvorul iubirii pentru Ehl-i beyt”.Imediat i-am adus laude și mulțumiri lui Allahu teala.Dragostea pentru Neamul Casei Profetului este averea Ehl-i Sunnet.Răsplata lumii de apoi va fi adusă de această avere.

Neamul Casei Profetului se împarte în trei categorii: Prima categorie este a celor ce sunt rude de sânge, prin descendență, precum mătușile din partea tatălui. Cea de-a doua categorie este cea a soțiilor sale precurate. Iar cea de-a treia categorie este cea a ajutoarelor soțiilor sale, care le pieptănuau, pregăteau mâncarea, măturau camerele, spălau rufe și făceau treburile casnice. Cei ce împlineau celelalte treburi, cel ce rostea chemarea la rugăciune, precum Bilal, Selman, Suheyb, mâncau și beau în Casa Profetului.

Hazreti Fatima, împreună cu copiii ei fac parte din Ehl-i beyt. Pe aceștia trebuie să îi tratăm cu afecțiune chiar dacă sunt răzvrățiți. Ajutorarea acestora prin eforturi financiare sau fizice, urmarea și respectarea lor ne va ajuta să trecem în lumea de dincolo în credință. În orașul Hama din Siria exista un tribunal al Seyyidilor. Acești copii născuți din acest neam erau înregistrați în prezența a doi martori, ca seyyid. Acest tribunal a fost închis de prietenul loial al englezilor, Mustafa Reşid Paşa.

Companionii Trimisului lui Allah

Aceștia erau prietenii Profetului. Orice musulman, femeie sau bărbat, copil sau adult, ce l-a văzut chiar și o singură dată pe Trimisul lui Allah, în cazul orbilor, dacă a vorbit o dată și care au murit în credință poartă numele de **Sahib, Sahabi**. Unii dintre ei sunt numiți **Eshab, Sahabe** sau **Sahb**.

Necredinciosul ce l-a văzut pe Trimisul lui Allah în timpul vieții sale și a intrat în credință după moartea acestuia, sau musulmanul care a părăsit religia, nu este considerat companion. Cel ce companion fiind a devenit apostat, iar după moartea Profetului a revenit la Islam este considerat sahabi. Deoarece Trimisul lui Allah a fost profet și pentru djini, există sahabi și în rândul acestora.

Companionii Profetului sunt cele mai reputele autorități în problemele religioase. Deoarece au învățat Coranul de la Trimisul lui Allah și la rândul lor i-au învățat și l-au explicat celor ce le-au urmat. Cunoștințele despre tradițiile profetice sunt bazate pe cele transmise de ceea ce ei au văzut și au auzit personal.

Toate aceste dispoziții transmise de ei au constituit bazele hadisurilor. Icmā-i ummet, adică consensul învățaților, a fost

complet și perfect în perioada Companionilor Profetului. De asemenea spusele fiecărui companion reprezentau o garanție în probleme religioase, toți fiind învățați mujtehid, superiori celor ce le-au urmat.

Învățații ehl-i sunnet au împărțit companionii în trei categorii, în funcție de superioritatea lor:

1.-Muhajirii: Sunt musulmanii ce au emigrat în Medina, înaintea cuceririi Meccăi, din acest oraș sau din alte regiuni, părăsindu-și rudele și căminele. Aceștia sunt cei ce s-au alăturat Trimisului lui Allah în credință, sau și-au mărturisit credința ulterior. Hazreti Amr bin As face parte dintre ei.

2.-Ensari: Musulmanii din Medina sau din apropierea ei, precum triburile Evs, Hazrej poartă numele de ensari. Deoarece au promis și și-au respectat cuvântul dat în a-l ajuta cu tot ce este posibil pe Trimisul lui Allah și pe musulmanii meccani.

3.-Ceilalți companioni: Sunt cei ce și-au declarat credința la cucerirea Meccăi, sau în perioada următoare, ori cei ce și-au mărturisit credința venind din alte părți. Aceștia nu sunt numiți Muhajiri sau Ensari, ci simplu sahabi.

Cei patru califi ai Profetului le sunt superiori tuturor celorlalți companioni. Aceștia sunt în ordinea califatului; **Hazreti Ebu Bekr, Hazreti Omer, Hazreti Osman, Hazreti Ali.** Ei sunt urmați de cei zece companioni cărora le-a fost vestită intrarea în Rai, **Așere-i Mubeșșere** (cei patru califi, mai sus amintiți, **Talha, Zubeyr bin Avvam, Abdurrahman bin Avf, Sa`d bin Ebi Vakkas, Said bin Zeyd, Ebu Ubeyde bin Jerrah**) și **Hazreti Hasan și Hazreti Huseyin.**

Aceștia sunt urmați în superioritate de primii patruzeci de musulmani. Apoi urmează companionii ce au participat la bătălia de la Bedr, ce sunt în număr de 313. După care urmează cei 700 de viteji ce au participat la lupta de la Uhud. După ei urmează cei 1400 de musulmani ce i-au jurat credință și loialitate Profetului, în cel de-al șaselea an după emigrare, în acordul **Biat-î Rîdvan.**

Numărul Companionilor Profetului: La cucerirea Meccăi erau zece mii de musulmani. La lupta de la Tebuk, numărul lor era de șaptezeci de mii. La rostirea discursului de adio, numărul musulmanilor atinsese numărul de nouăzeci de mii, iar la moartea Profetului, numărul lor crescuse la mai mult de o sută

douăzeci și patru de mii. Există și alte relatări în legătură cu acest subiect.

Cei ce au decedat ultimii, dintre companionii sunt: Abdullah bin Ebi Evfa, în anul 705, 86 după Hegira, în Kufa; Abdullah bin Yesr în Damasc în anul 706, 88 după Hegira; Sehl bin Sa`d în Medina, în anul 709, 91 după Hegira, la vârsta de 100 de ani; Enes bin Malik, în Basra, în anul 711, 93 după Hegira; Ebu`t Tufeyl Amir bin Vasile în Mecca, în anul 718, 100 după Hegira.

Companionii Profetului și-au respectat cuvântul dat și în perioada celor patru califi și au luptat și au depus eforturi pentru răspândirea Islamului. Toți și-au părăsit casele și țara, în deplină înțelegere, pentru această cauză nobilă, răspândindu-se peste tot în lume. Majoritatea nu s-au mai întors și au căzut în luptă pentru Islam. Astfel într-un timp scurt au fost cucerite multe state. În scurt timp în aceste state Islamul a fost răspândit.

Companionii Profetului sunt egali, căci toți au luptat pentru răspândirea Islamului. Ei au fost cei ce au adunat Coranul și au transmis hadisurile Trimisului lui Allah.

Companionii Profetului le sunt superiori tuturor creaturilor, după profeți și îngerii. Numele fiecăruia trebuie amintit și rostit cu respect și stimă.

Fiecare dintre ei este mai presus decât toată această comunitate. Toți musulmanii, indiferent de rasă sau de țara de proveniență constituia umma, comunitatea Profetului

În continuare prezentăm câteva versete în care se expun superioritatea și virtuțile companionilor; **„Voi sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni”**. (Al-i Imran: 110)

„Allahu teala a fost mulțumit de primii credincioși dintre cei care au purces la pribegie (muhajiri) și sprijinitori (ensari) și dintre cei care l-au urmat cu bună purtare, și Allahu teala este mulțumit de ei, după cum și ei sunt mulțumiți de El. Și El le-a pregătit Grădini pe sub care curg pâraie și veșnic vor sălășlui în ele. Aceasta este marea izbândă!” (Tevbe:100)

Muhammed (aleyhisselam) este Trimisul lui Allah. Iar aceia care stau alături de el (companionii) sunt aspri față de necredincioși și sunt îndurători între ei. Îți vezi pe ei aplecați și prosternându-se, căutând mila lui Allahu teala și

mulțumirea Lui. Semnele prosternării se văd pe chipurile lor. Aceasta este imaginea lor în Tora. Și imaginea lor în Evanghelie este că ei sunt asemenea tulpinilor din care au odrăslit mlădițe, pe care le ajută, și apoi ele se îngroașă și se înalță pe tulpinile lor, spre bucuria semănătorilor. Cu ei, îi umple Allahu teala de ciudă pe necredincioși. Și Allahu teala a făgăduit aceluia dintre ei care cred și împlinesc fapte bune, iertare și mare răsplată. (Feth:29)

Unele dintre hadisurile referitoare la companioni:

„Nu-mi ocărăți companionii! Chiar de va oferi un munte de aur ca milostenie, cel ce va urma după companionii mei, nu va primi niciodată răsplata sau măcar jumătate din recompensa pe care o vor primi ei, oferind ca milostenie un pumn de orz”.

„Companionii mei sunt precum stelele de pe cer. Pe oricare îl veți urma, veți fi pe calea cea dreaptă.”

„Feriți-vă să nutriți dușmănie față de companionii mei. Temeți-vă de Allah! Cel ce îi iubește, o face pentru că mă iubește pe mine. Cel ce îi dușmănește, îmi este dușman mie. Cel ce îi rănește, mă rănește pe mine. Iar cel ce mă rănește pe mine, fără îndoială, îl va supăra pe Allahu teala.”

„Cei mai buni din comunitatea mea sunt cei din vremea mea. După ei cei mai buni vor fi cei ce îi urmează. După aceștia cei mai buni vor fi cei ce îi vor urma. Iadul nu va arde un musulman ce m-a văzut și nici pe cel ce a văzut un musulman ce m-a văzut”:

Aceste versete și hadisuri ne arată în mod clar superioritatea și virtuțile Companionilor Trimisului lui Allah.

UNELE TRADIȚII ALE PROFETULUI MUHAMMED

Barba și părul său binecuvântat

Enes bin Malik a fost întrebat despre părul binecuvântat al Profetului:

-Cum era părul binecuvântat al Trimisului lui Allah?

Hazreti Enes răspunde:

-Nu era nici ondulat, nici drept. Era potrivit. Ca lungime era întreurechi și umeri, potrivit de lung.

Ibn-i Abbas relatează: „Trimisul lui Allah își lăsa părul pe frunte. Mai târziu și l-a purtat împărțit.”

Învățații au afirmat; „Face parte din tradițiile Profetului să pieptăni părul în două părți. Deoarece a procedat astfel mai târziu. Este permisă și pieptănarea pe frunte, dar pieptănătura cu cărare este preponderentă”.

Mama noastră, Hazreti Aişe relatează: **„Profetul avea părul, ca lungime, mai sus de giumme și mai jos de vefre”**.

Giumme este numit părul ce ajunge la umeri. Iar vefre este numit părul ce ajunge la lobii urechilor. Deci, conform relatării lui Hazreti Aişe, părul Profetului trecuse de lobii urechilor, dar nu ajunsese la umeri.

Hazreti Kadi Iyaz relatează că; „În urma acestor relatări reiese că Trimisul lui Allah avea părul din partea urechilor, lung până la lobii urechilor, iar părul din spate până la umeri”.

De asemenea s-a mai afirmat; „Motivul pentru care unele relatări sunt că ar fi avut părul până la urechi și unele relatări că ar fi avut părul până la umeri este că relatările nu au fost făcute în aceeași perioadă. Relatările sunt adevărate toate. Căci Trimisul lui Allah uneori își scurta părul, uneori îl lăsa mai lung.

Ummu Hani relatează; „Trimisul lui Allah veni odată la noi, în Mecca. Atunci avea patru cărări.”

Dacă ar fi să rezumăm; Profetul Muhammed aleyhisselam avea părul și barba nici foarte creț, nici drept, fiind ondulat din naștere. Părul său era lung. La început l-a purtat cu breton, după care l-a împărțit, în două cu cărare. Uneori îl scurta, alteori îl lăsa lung.

Face parte din tradițiile Profetului să-ți scurtezi părul sau să-l pieptăni cu cărare, potrivit situației sau vremii. Nu este agreată împletirea sau răsucirea părului.

În privința bărbii Profetului, Hazreti Enes relatează; „Trimisul lui Allah avea foarte puține fire de păr albe în barbă. Nu avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece fire de păr alb în părși în barbă.

Hazreti Ebu Bekir-i Sîddîk îi spuse într-o zi:

„Ai albit, o Trimis al lui Allah.”

Trimisul lui Allah îi răspunse:

„M-au albit surele **Hud, Vakia, Murselat, Amme yetesaelune ve Ize`ş-şemsu kuvviret** (Nebe ve Tekvir)”.

Deoarece în aceste sure se amintește despre Rai și Iad. Gândindu-mă la situația comunității mele, mi-au albit părul și barba de îngrijorare și tristețe.

Amr bin Șuayb relatează; „Trimisul lui Allah își lua din barbă, din lungime și din lățime. În hadisul transmis de Tirmizi se relatează că Trimisul lui Allah a spus; „**Cel ce nu își scurtează barba și mustața nu este dintre noi**”. Într-un alt hadis se relatează; „**Lungiți-vă bărbile și tăiați-vă mustățile**”.

Ibn-i Abdhulhakim spune; „Mustața trebuie tăiată scurt, fără a fi rasă de tot, însă barba nu trebuie tăiată.”

Imamul Nevevi afirmă; „În tăierea mustății trebuie să urmărim, scurtarea până ni se vede marginea buzei, netăind de tot.”

Învățații nu au găsit agreabilă raderea părții superioare a mustății și lungirea părților laterale. Ibn-i Omer relatează:

Trimisul lui Allah ne vorbea despre adoratorii focului. Ne spuse în legătură cu aceștia: „**Aceștia își lungesc părțile laterale ale mustăților și își rad bărbile. Voi să nu procedați ca ei.**”

Ebu Umame spuse; „O Resulullah! Neamul cărții își rad bărbile și își lungesc mustățile”, atunci Trimisul lui Allah spuse;

-Voi tăiați-vă capetele mustăților și lungiți-vă barba

Conform învățaților face parte din tradiția Profetului să îți scurtezi mustața la lungimea sprâncenelor. De asemenea este tot tradiția Profetului să îți lungești barba la o palmă de bărbie, iar ceea ce este mai mult se va tăia.

Nu este conform tradiției să îți lași barba mai lungă de o palmă, cum nu este conform tradiției nici să o scurtezi mai mult de o palmă. Scurtarea bărbii cu intenția de a respecta o tradiție a Profetului, ca act de credință, este interzis, căci creșterea bărbii este un obicei uzual al Profetului. Pentru îndemnarea la bine, pentru a-și câștiga existența, pentru a evita secesiunea este permisă și necesară raderea bărbii.

Modul de culcare și somnul Profetului

Trimisul lui Allah se așeza în pat pentru culcare, pe partea dreaptă așezându-și palam dreaptă sub obrazul drept, după care se ruga:

„O Allah! Mă las în voia Ta. Mi-am întors fața către Tine. Mi-am lăsat treburile în voia Ta și mă sprijin Ție. Mă tem de pedeapsa Ta și sper la mila Ta. Căci nu există alt loc

să mă adăpostesc decât mila ta și nici alt loc unde să mă feresc de pedeapsa ta.

Doar în mila ta mă adăpostesc și doar mila ta mă va salva.

Eu cred în cartea trimisă de Tine și în Profetul Tău.

O Doamne! M-am așezat cu numele Tău. De îmi vei lua sufletul, fă-o cu milă! De mă vei cruța, protejează-mă, așa cum îți protejezi robii dreptcredincioși!

O Allah cu numele tău mor și tot cu numele tău voi învia! Mulțumiri lui Allahu teala, cel ce ne oferă hrană, de băut, toate nevoile și protecție! Sunt mulți oameni care nu au nici un protector și nici un ajutor! O Allah! Ferește-mă de pedeapsa ta în ziua în care îți vei aduna robii!

Iar când se trezea se ruga astfel:

„Mulțumire lui Allah, cel care ne-a înviat, după ce am fost fără viață. În Ziua Învierii, tot la El ne vom întoarce.”

Când intra în pat, Trimisul lui Allah se ruga:

„Domnul cerurilor și al pământurilor, Domnul tuturor, cel ce face sămânța să plesnească și să încolțească, Allah cel ce a coborât Tora, Evanghelia și Coranul! Mă încred ție de răul stăpânului tuturor răutăților! Căci, Tu ești cel ce îl ții de moț!

O Allah! Tu ești cel dintâi! Nu exista nimic înaintea Ta! Tu ești cel de pe urmă! Nu există nimic după Tine! Tu ești cel evident! În afara ta nu există nimic!”

Iar când se trezea se ruga astfel:

„NU există altă divinitate în afara Ta! Pe Tine te pomenesc și Tu ești cel fără cusur. O Allah! Cer mila Ta și iartă-mi greșelile.

O Allah, sporește-mi știința! Și nu-mi lăsa inima să se îndepărteze de calea cea dreaptă, după ce mi-ai arătat-o! Oferă-mi din măreția Ta, mila și binecuvântarea Ta! Căci Tu ești cel Iertător!”

Bera` bin Azib relatează: Trimisul lui Allah mi-a zis; „Când mergi la culcare, fă abluțiunea, cum faci când te pregătești pentru rugăciune! Apoi culcă-te pe partea dreaptă și spune; „O Allah! Mă las în voia ta. Mi-am întors fața către tine. Tu ești sprijinul meu. Mă tem de pedeapsa ta și sper la mila ta. Nu am altă protecție decât mila ta și nu am alt adăpost împotriva

pedepsei tale! Mă adăpostesc doar în mila ta și doar ea este salvarea. Eu cred în Cartea ce ai pogorât-o și în Profetul tău!”

De vei muri în acea noapte, vei muri în Islam. Căci cel ce rostește această rugă și moare în acea noapte va muri în credință!”

Trimisul lui Allah a zis; „**Cel ce se ridică noaptea din pat și dorește să se culce din nou, să își scuture patul de trei ori. Căci nu poate ști ce s-a întâmplat după plecarea sa, ce a venit și i-a luat locul în pat.**

Când va dori să se culce, să se întoarcă pe partea dreaptă și să spună; „O Allah! Te pomenesc și Tu ești în afara oricărui defect.

O Doamne! M-am așezat în pat cu numele tău. Și tot cu numele tău mă voi ridica. Dacă îmi vei lua sufletul, oferă-i milă și binecuvântare. Dacă îl vei cruța, protejează-mă, așa cum îți protejezi robii dreptcredincioși!”

Iar când se va trezi să zică; „Mulțumire lui Allah că m-a făcut sănătos în trupul meu, că mi-a întors sufletul înapoi și mi-a permis să-l pomenesc”.

Întâlnind un om ce dormea pe burtă, Trimisul lui Allah a zis; **lată, acesta este un mod de a dormi, pe care Allahu teala nu-l agreează deloc!”**

Conform relatării lui Șerid bin Suveyd, Trimisul lui Allah văzând pe cineva dormind cu fața în jos, pe burtă, îl atinse cu vârful piciorului, spunând; „**Acest mod de a dormi este cel mai dezagreat de Allahu teala!”**.

Persoana care dormea era Abdullah bin Tahfe, din Eshab-i Suffa și relatează următoarele; „În zori eram la moschee și m-am culcat pe burtă, cu fața în jos. Pe când dormeam, cineva m-a atins cu piciorul.

„Cine este acesta?” a întrebat.

„Eu sunt Abdullah bin Tahfe” am zis. Când ce să văd, era Trimisul lui Allah!

„Acesta este un mod de dormire foarte neplăcut lui Allahu teala!” îmi spuse.

Trimisul lui Allah nu stătea fără abluțiune.

Nu a existat dată ca Trimisul lui Allah să iasă de la toaletă și să nu facă abluțiunea.

Modul de a sta al Profetului

Hanzala bin Hîzyem a relatat; „Am mers la Trimisul lui Allah și l-am văzut stând turcește, cu picioarele încrucișate”.

Jabir bin Semure a relatat de asemenea că Trimisul lui Allah stătea în locul de rugăciune, după rugăciunea de dimineață, până la răsăritul soarelui, cu picioarele încrucișate.

Trimisul lui Allah nu și-a întins niciodată picioarele, într-o adunare, către cei care erau de față.

Șerid bin Suveyd relatează; „Trimisul lui Allah a venit la mine.Eu stăteam sprijinit în mâna stângă, cu palma strânsă.Profetul mi-a zis; „**Tu, stai precum cei ce și-au atras mânia lui Allahu teala?!**” (cei ce și-au atras mânia lui Allah sunt evreii)

Kayle binti Mahreme povestește; „L-am văzut pe Trimisul lui Allah stând kurfusa.L-am văzut stând astfel, supus.”

(Kurfusa: poziție de ședere pe jos, cu genunchii ridicați la piept și mâinile împreunate în jurul genunchilor).

Trimisul lui Allah ședea la fel de simplu și în timpul mesei.Nu stătea nici în spatele ușilor închise, nici după perdele, nici nu îi erau aduse în față farfurii cu mâncare.

Stătea jos pe pământ și își mânca mâncarea jos.Spunea; „**Eu stau precum robii, mănânc precum robii.Căci nu sunt decât un rob! Cel ce se întoarce de la tradiția mea, nu este dintre ai mei!**”

Pe când Trimisul lui Allah mânca, stând sprijinit, undeva pe culmile din jurul Meccăi, Gebrail aleyhisselam veni și zise; „O Muhammed! Înseamnă că tu mănânci precum regii?!” Atunci, Resulullah se așeză.

Într-o zi la Trimisul lui Allah veni împreună cu Gebrail aleyhisselam, un înger, ce nu mai venise până atunci.

„Domnul tău îți urează pace și te lasă liber să alegi între Profet-sultan sau Profet-rob” zise îngerul.

Gebrail aleyhisselam îi făcu semn Profetului, spunându-i; „Fii modest!”.Atunci Profetul răspunse; „**Vreau să fiu un Profet rob!**” După această întâmplare, Profetul nu a mai fost văzut vreodată mâncând în picioare, sau sprijinit, ori rezemat.

Modul de a mânca și a bea al Profetului

Ebu Juhayfe relatează: Trimisul lui Allah aleyhisselam a spus; **„Eu nu mănânc rezemându-mă de ceva”**.Sprijinit sau rezemat poți sta în trei moduri; sprijinit pe o parte, stând cu picioarele încrucișate și sprijinit într-o mână, mâncând cu cealaltă.

Acest ultim mod a fost blamat.

Trimisul lui Allah mânca cu trei degete, cu degetul arătător și celelalte două degete de lângă el.

Trimisul lui Allah relatează:

„Bindecuvântarea mâncării stă în abluțiunea înainte de masă, abluțiunea după masă și spălarea mâinilor!”

„Cel ce adoarme cu mâinile mirosindu-i a carne sau a grăsime, fără a se spăla pe mâini și pățește ceva, să nu învinovățească pe nimeni în afara sa!”

Trimisul lui Allah avea un vas pentru mâncare numit **Garra**.Dimineața, după rugăciunea Duha acesta era adus în mijloc, plin cu o zeamă de carne, în care se aflau bucățele de pâine și carne.

Un nomad văzându-l pe Trimisul lui Allah că se așează împreună cu musulmanii în jurul acestui vas, stând pe genunchi, se întrebă; „Ce fel de a sta mai este și acesta?”

Trimisul lui Allah spuse atunci; **„Fără îndoială că Allahu teala m-a creat un rob care ușurează și nu îngreunează sau insistă! Haideți începeți să mâncați, de pe margini! Nu mâncați din mijloc!**

Belșugul, bindecuvântarea mâncării se află în mijloc! Când unul dintre voi începe să mănânce, să nu mănânce din mijloc sau de deasupra.Să mănânce de dedesubt.Căci bindecuvântarea va coborî în mijloc!”

Omer bin Ebi Seleme relatează; Eram un copil aflat sub aducația Trimisului lui Allah.

Când mâncam umblam cu mâna prin vasul cu mâncare.Resulullah m-a învățat; **„O fiule! Rostește Besmele.Mănâncă cu mâna dreaptă! Mănâncă din fața ta!”**

De atunci am continuat să mănânc astfel.

Profetul Muhammed aleyhisselam a spus; **„Când îi este cuiva adusă mâncarea de slujitorul său, care a suportat căldura și aburii acelei mâncări, să îl cheme și pe acesta la masă, pentru a mânca împreună.Dacă nu va proceda astfel sau**

dacă mâncarea va fi puțină, să mai pună câțiva dumicați de la el”.

Trimisul lui Allah nu a refuzat nici o mâncare, spunând că nu ar fi demnă de el.

Dacă dorea o mâncare, o mânca, dacă nu tăcea și o lăsa deoparte.

Arăta respect față de cea mai mică bucată de mâncare.

Nu lăuda mâncarea care îi plăcea, dar nici nu o critica, dacă nu-i plăcea.

Când era adusă mâncare în mijloc, Trimisul lui Allah spunea:

Allahumme barik lena fima rezaktena vekîna azabennar.Bismillah! După această rugă începea să mănânce.

Hazrtei Aişe ne transmite că Trimisul lui Allah a spus; **„Când unul dintre voi vrea să mănânce, să rostească „Bismillah!”, să îl pomenească pe Allahu teala.**

Dacă uită să spună înainte de a mânca, să spună; „În numele lui Allah pentru începutul și sfârșitul acestei mese!”

Conform relatării lui Umeyye bin Maḥṣi, un om mânca fără a rosti Besmele, iar Trimisul lui Allah stătea și îl privea.

La sfârșit, când mai rămăsese o singură îmbucătură, pe când se pregătea să o ducă la gură, acesta spuse; **„Bismillah pentru începutul și sfârșitul acestei mâncări!”**

Trimisul lui Allah râse apoi zise; **„Şeytan continua să mănânce cu el.Când omul a rostit numele lui Allahu teala, şeytan a vomat tot ceea ce avea în burtă!”**

Profetul încerca pe cât era posibil să înceapă cu dreapta abluțiunea, îmbăierea rituală, încălțarea, pieptănarea.De asemenea când dădea și când lua ceva o făcea cu mâna dreaptă și începea toate acțiunile cu mâna dreaptă.

Trimisul lui Allah a spus;

„Când unul dintre voi se încalță, să înceapă cu piciorul drept!

Când își va scoate încălțăminte, să înceapă cu piciorul stâng!

Când vă încalțați, piciorul drept să fie primul, când vă descalțați, piciorul drept să fie ultimul!”

Conform relatării lui Abdullah bin Omer; Trimisul lui Allah a zis; **„Când unul dintre voi începe să mănânce, să mănânce cu**

mâna dreaptă.Când bea ceva, să o facă tot cu mâna dreaptă.Căci diavolul mănâncă și bea cu mâna stângă!”

Seleme bin Ekva relatează că a auzit de la tatăl său că Trimisul lui Allah văzându-l pe Busr bin Riyul, un membru al tribului Eşja`, mănâncând cu mâna stângă i-a zis; **„Mănâncă cu mâna dreaptă!”**

Omul a mințit, spunând; „Nu am putere, nu pot să mănânc cu mâna dreaptă!

Atunci Trimisul lui Allah a zis; **„Să nu poți! Doar mândria și aroganța te împiedică să îți folosești mâna dreaptă!”**

După aceea omul nu a mai putut să își ducă vreodată mâna la gură!

Trimisul lui Allah a relatat; **„Fără îndoială că Allahu teala, cel Atotputernic va fi mulțumit de robul său ce îi va aduce mulțumiri pentru ceva ce a mâncat și ceva ce a băut!”**

Ebu Said Hudri relatează că trimisul lui Allah făcea următoarea rugă atunci când mânca sau bea:

„Elhamdu lillahillezi at`amena ve sekana ve jaalena minele muslimin—Mulțumire lui Allahu teala ce ne-a dat mâncare, băutură și ne-a făcut pe noi dintre musulmani.”

Ebu Ummetulbahili a relatat că Trimisul lui Allah după ce mânca, înainte de a se ridica se ruga:

„Elhamdu lillahi kesiren tayyiben mubareken fihi gayre mekfiyyin vela muveddain vela mustagnen anhu Rabbena”

„Elhamdu lillahillezi kefana ve ervana gayre mekfiyyin vela mekfurin—Îi aducem mulțumiri lui Allah ce ne-a dat mâncareși băutură îndeajuns și nu ne-a refuzat și nu ne-a făcut pe noi dintre cei nerecunoscători”.

Ebu Hureyre relatează că Trimisul lui Allah își spăla mâinile după masă.

Profetul nu dădea importanță lucrurilor lumești.

Abdullah bin Mesud relatează:

Trimisul lui Allah adormise pe o rogojină, ce îi lăsase semne pe o parte, între coaste și șold.

Când s-a trezit i-am masat acea zonă.

„Fie-mi părinții jertfă pentru tine, o Trimis al lui Allah! De ce nu ne-ai spus, am fi așezat ceva pe această rogojină care să te protejeze.”

„Să îți pregătim un pat moale?” am zis noi.

„Ce nevoie am eu de lucrurile lumești? Situația mea în această lume este precum a unui călăreț ce se odihnește un pic la umbra unui copac, după care își continuă călătoria!” spuse Trimisul lui Allah.

Ebu Umametulbahili relatează: Trimisul lui Allah a spus; **„Allah Atotputernicul mi-a propus să facă pentru mine toată valea Meccăi din aur.**

Nu! O Doamne! Eu să fiu o zi sătul și o zi flămând.În ziua când voi fi flămând să mă rog Ție și să te pomenesc.În ziua când voi fi sătul să îți aduc mulțumiri și laude!”

Hazreti Aișe relatează: De la venirea Trimisului lui Allah în Medina și până la moartea sa nu au existat trei nopți la rând în care familia Profetului să mănânce pâine de grâu.

Trimisul lui Allah și familia sa mâncau de cele mai multe ori pâine de orz și curmale și acestea în cantitate mică.

Înainte de moartea sa, Trimisul lui Allah își amanetase cămașa de zale unui evreu pe nume Ebu Șahma, pentru o încărcătură de cămilă sau 30 de sa` de orz, pentru a asigura hrana casei sale.

Hazreti Aișe relatează: „Jur pe Allahu teala, ce l-a trimis pe Muhammed aleyhisselam ca profet drept și i-a pogorât Cartea, că Trimisul lui Allah nu a avut de când a fost trimis ca Profet și până la moartea sa, nici o sită, nici nu a mâncat pâine din făină cernută!” Când fu întrebată; „Atunci cum mâncați orzul?” Ea răspunse; „Îi vânturam , suflam cojile, tărăța!”

Nici Trimisul lui Allah, nici familia sa, până la moartea acestuia nu s-au săturat două zile la rând, mâncând pâine de orz.

Jur pe Allah că așteptam 40 de zile, fără ca în casa profetului să ardă vreo lumânare, sau foc!

Treceau uneori luni fără ca în casele Profetului să ardă focul, sau să iasă fum.

Treceau două luni fără ca în casa lui Muhammed aleyhisselam să se coacă pâine, sau să fiarbă un vas de mâncare!

Când noi ne-am săturat de Esvedeyn (curmale și apă), Trimisul lui Allah a părăsit această lume.

Trimisul lui Allah nu a mâncat într-o zi două feluri de mâncare.Dacă mânca curmale, nu mânca pâine.Când mânca pâine, nu mânca curmale! Iată, de asta îmi dau lacrimile!”

Enes bin Malik relatează; „Nu știu să-l fi văzut pe Trimisul lui Allah, până la moartea sa, să mănânce pe masă, ori să

mănânce pâine făcută din făină fină de grâu, ori carne friptă de miel! ”

Ebu Hureyre relatează că l-a auzit pe Trimisul lui Allah rugându-se astfel; „O Allah! Oferă hrană familiei mele atât cât să nu moară de foame! Oferă hrană familiei lui Muhammed, cât să nu moară!”

Trimisul lui Allah își lua masa pe o boccea rotundă confecționată din piele, care era de obicei folosită pentru transportul alimentelor și luarea mesei, în călătorie.

Profetul Muhammed nu cerea o anumită mâncare. Mânca ceea ce se găsea. Hazreti Aişe relatează; Trimisul lui Allah venea la mine și mă întreba; „**Ai ceva de mâncare?**” Când îi răspundeam că nu am, spunea; „**Atunci azi postesc!**”

Într-o altă zi, Trimisul lui Allah a venit la noi. „O Resulullah am primit un dar”, i-am zis. „**Ce dar?**” a întrebat. I-am răspuns că am primit Hays (o mâncare din curmale, ulei și caș). „**Dar eu azi postesc**”, ne-a răspuns.

Trimisul lui Allah prefera halvaua, mierea, zeama de carne cu pâine și bucățele de carne, mâncărurile de legume și curmalele. Când i se oferea lapte spunea; „**În lapte sunt două binecuvântări**”.

Abdullah bin Abbas relatează: Am mers împreună cu Trimisul lui Allah și Halid bin Velid la casa mătușii mele Meymune binti Haris. Ummu Hufeyd îi dăruise Profetului unt și miere.

Mătușa mea l-a întrebat; „Să vă servesc cu laptele care v-a fost oferit?” Trimisul lui Allah a încuviințat, astfel că mătușa mea a venit cu un vas cu lapte.

Resulullah a băut din el. Eu mă aflam în dreapta sa, iar Halid bin Velid în stânga. Trimisul lui Allah îmi oferă laptele rămas, după ce bău și îmi spuse:

„**Bea! Dacă dorești poți să-i dai lui Halid!**”

„Eu nu voi prefera niciodată să ofer altcuiva, ceea ce a rămas de la tine!”, i-am răspuns.

Atunci, Trimisul lui Allah spuse; „**Cel căruia Allah i-a oferit ceva de mâncare să spună; „Allahumme barik lena fihî ve at`amna hayran minhu, O Allah! Binecuvântează această mâncare pentru noi! Și oferă-ne nouă ceva mai bun decât aceasta!**”

Iar cel căruia Allah îi oferă lapte de băut să spună; „Allahumme barik lena fihi ve zidna minhu, (O Allah! Oferă-ne nouă binefaceri prin acest lapte și dă-ne nouă mai mult)! Căci nimic atceva nu potolește foamea și setea ca laptele”.

Când musulmanii din Medina culegeau primele curmale, trufanda, i le aduceau Trimisului lui Allah.El le lua și rostea o rugă pentru binecuvântarea lor, după care chema cel mai mic dintre copiii pe care îi vedea și îi dădea acele curmale.Profetul a spus; **„Dacă nu se găsesc curmale într-o casă, membrii acelei familii sunt flămânzi”.**

Enes bin Malik relatează că Trimisului lui Allah îi plăcea dovleacul.Când era adusă o mâncare în care se găsea dovleac, era așezată în fața Profetului.Trimisul lui Allah a spus că cea mai gustoasă carne a oii se află pe spate.

Ummu Eyyub a fost întrebată; „Trimisul lui Allah a stat în casa voastră timp de șapte luni.Care era mâncarea sa preferată?”

Aceasta relatează; „Nu am văzut vreodată să ceară o anumită mâncare și nu am văzut de asemenea să critice o mâncare ce nu i-a fost pe plac.Am văzut că îi plăceau keşkek și herise, dar acestea se pregăteau odată la 5-6 sau 10 zile”.

Ebu Musa`l`Eş`ari a relatat că Trimisul lui Allah a mâncat carne de pui.

Profetului Muhammed aleyhisselam îi plăcea să mănânce ceea ce rămânea pe fundul farfuriei de mâncare, spunând; **„Cel ce mănâncă dintr-o farfurie sau dintr-un vas și apoi șterge bine farfuria, mâncarea aceea se va ruga pentru iertarea păcatelor sale!”**

Trimisul lui Allah mânca curmale verzi împreună cu pepene galben , sau curmale verzi împreună cu castravete. **„Căldura acesteia va fi compensată de răcoarea aceleia și răcoarea acesteia va compensa căldura aceleia!”**

S-a relatat că Trimisul lui Allah a spus; **„O Ebu Zer! Când fierbi carne, înmulțește-i zeama și împarte-o și vecinilor tăi.”**

„Cel ce este sătul, atunci când vecinul său este flămând, nu este un musulman adevărat!”

„Adorați-l pe Allah! Oferiți mâncare! Răspândiți selamul, pentru a intra în Rai!”

„Mâncarea unuia ajunge pentru doi.Mâncarea a trei ajunge pentru patru.Mâncarea a patru ajunge pentru opt oameni!”

Esma binti Ebi Bekir sfătuia să se țină vasul cu mâncare acoperit cât timp fierbea și cât timp se ridicau încă aburi, spunând că l-a auzit pe Trimisul lui Allah zicând; **„Aceasta este cea mai mare binecuvântare!”**

În timpul cuceririi Meccăi, Trimisul lui Allah merse la casa lui Hazreti Ummuhani, fiica unchiului său Ebu Talib.A întrebat-o dacă areceva de mâncare sau de băut.Aceasta i-a răspuns; „Nu! Nu am decât bucățele de pâine uscată și oțet, dar mi-e rușine să îți ofer așa ceva!”

Trimisul lui Allah îi ceru; **„Adu-le! Bucățește-le în apă.Adu și sare!** După care turnă și oțet deasupra, mănă și îi mulțumi lui Allahu teala.

„O Ummuhani! Ce mâncare bună este oțetul! Casa în care se găsește oțet, nu este săracă!” spuse Trimisul lui Allah.

Când era întrebat acre este cea mai plăcută băutură, Trimisul lui Allah răspundea; **„Apa dulce și răcoroasă!”**

Trimisul lui Allah bea apă adusă de la **Buyutussukya**, ce se află la o distanță de 2 zile de Medina.

Trimisul lui Allah a spus; **„Când unul dintre voi mănâncă ceva, să o facă cu mâna dreaptă și când unul dintre voi bea ceva, să o facă cu mâna dreaptă, căci șeytan mănâncă și bea cu mâna stângă!”**

Trimisul lui Allah a spus; **„Când unul dintre voi bea ceva să nu sufle (să nu expire) în vasul din care bea!”**Tot astfel ne-a fost oprit și să bem și să mănăcăm din vase de aur sau argint.

Profetul inspira de două trei ori în timp ce bea un pahar cu apă.

„Astfel este mai binefăcător și potolește mai bine setea”.

„Când unul dintre voi bea ceva, să nu o facă dintr-o sorbitură”.

„Nu beți precum cămilele, dintr-o sorbitură! Beți din două sau trei înghițituri! Apoi spuneți „Bimillah” înainte de a bea și „Elhamdulillah” după ce v-ați luat gura de pe pahar!”

Nevfel bin Muaviye a relatat că Trimisul lui Allah inspira de trei ori când bea ceva.Înainte de a bea pomenea numele lui Allahu teala, rostind Besmele, iar la sfârșit mulțumea spunând „Elhamdulillah”.

Conform relatării lui Hazreti Aişe: Trimisul lui Allah bea seara sucul de struguri pregătit pentru el dimineața în saca și dimineața pe cel pregătit de cu seară.

Trimisul lui Allah avea obiceiul de a-și spăla mâinile înainte și după masă și de a mânca și bea cu mâna dreaptă. Când se spală mâinile înainte de masă se dă întâietate tinerilor, iar după masă se acordă întâietate vârstnicilor.

Fac parte dintre tradițiile Profetului să mâncăm din marginea farfuriei și din fața noastră, să stăm pe piciorul stâng cu piciorul drept ridicat, cu genunchiul flexat. Nu este bine să mâncăm și să mirosim mâncarea foarte fierbinte. Trimisul lui Allah nu găsea de cuviință să nu se vorbească în timpul mesei, căci acesta este un obicei al adoratorilor focului. El prefera conversațiile voioase. O altă tradiție a Profetului și de asemenea foarte bună pentru sănătate este să începem și să terminăm masa cu sare.

Maniera de a mânca și a bea trebuie învățată înaintea cunoștințelor despre actele de adorare. Unul dintre primele obiceiuri deviate apărute în Islam este să mănânci pe săturate. De asemenea consumul zilnic de carne îngreunează inima. I-ar îngerilor nu le este pe plac. Consumul rar al cărnii însă strică comportamentul. Este preferabilă servirea mesei jos pe o bucată de material, sofră. Aceasta era din piele. Mâncarea vegetală este foarte bună. Masa de la care aceasta lipsește fiind asemănată cu un bătrân fără minte.

Imamul Jafer-i Sadîk a relatat; „Cel ce dorește să aibă multă avere și mulți urmași să consume multe legume!” Mai întâi trebuie să ne așezăm la masă și abia apoi să fie adusă mâncarea. Profetul relatează; „Eu sunt rob, astfel că mănânc jos precum robii”.

Nu trebuie să mâncăm fără a ne fi foame, nu trebuie să mâncăm mult, trebuie să ne ridicăm de la masă înainte de a ne sătura și nu trebuie să râdem fără a vedea ceva ce nu este de mirare. Trimisul lui Allah a relatat; **„Foamea este capul lucrurilor bune, iar sațietatea este capul lucrurilor rele”**. Sațietatea aduce după sine uitarea, împietrește inima și dăunează sângelui, precum alcoolul. Foamea însă limpezește mintea și curăță inima.

Nu trebuie să mâncăm și să bem împreună cu oamenii răi și păcătoși. Mâncărurile fierbinți vor fi răcite acoperite. Trimisul lui

Allah a zis; **„Mâncați cu mâna dreaptă.Beți cu mâna dreaptă!”** Profetul lua pâinea cu mâna dreaptă, după care mânca pepelele cu mâna stângă.Pâinea trebuie ruptă cu două mâini, nu cu una singură.

Îmbucătura trebuie să fie mică și de asemenea trebuie mestecată bine.În timpul mesei trebuie să privim în față, la mâncare, nu în stânga, în dreapta sau în sus.În momentul în care trebuie să strănuți sau să tușești, întorci capul în spate.

Cel ce nu este chemat, nu trebuie să vină la masă.Nu trebuie să mâncăm mai mult decât ceilalți meseni.Când ne săturăm trebuie să facem dua să nu folosim aceasta pentru a împlini păcate.Trebuie să ne gândim că în Ziua Învierii vom răspunde pentru aceasta.Mâncarea trebuie consumată cu intenția de a prinde putere pentru împlinirea actelor de adorare.Trebuie să mâncăm încet, încet și atunci când suntem flămânzi.Mai întâi vor începe masa bătrânii.Nu trebuie să insistăm asupra nimănui mai mult de trei ori pentru a mânca.Atunci când luăm masa împreună cu musafirii, nu trebuie să renunțăm la masă, până ce aceștia nu s-au săturat.

Trimisul lui Allah mânca puțin și acorda o mare importanță acestui lucru.

„Inima omului este precum plantele de pe o tarla.Mâncarea este precum ploaia.Așa cum prea multă apă omoară plantele și mâncarea în exces omoară inima.” **„Allahu teala nu-i agrează pe cei ce mănâncă și beau mult”**.

Trimisul lui Allah ne-a sfătuit să folosim o treime din stomac pentru hrană, o altă treime pentru apă și o treime pentru aer, adică să rămână liberă.Cel mai bine este să mănânci puțin și să dormi de asemenea.Mâncarea în cantitate mare predispuie la boală, pe când hrana puțină este medicament.Hrana unui om ajunge pentru doi oameni.Un oaspete nu ar trebui să aibă nici o așteptare de la gazda sa în afara pâinii și a sării.Gazda trebuie să își servească musafirul și să îi toarne apă pentru a se spăla pe mâini.

Califul Harunurreșid le turna oaspeților săi apă cu ibricul.Gazda trebuie să îi dea musafirului în gură, mâncarea care îi place.Dacă scapă ceva pe jos, într-un loc curat, i-l va oferi oaspetelui.Dacă însă, s-a murdărit îl va da pisicii sau altui animal.Astfel va spori binecuvântarea casei, ajungând până la

nepoții săi. Dacă nu se adună cele ce cad pe jos, acestea vor fi mâncate de diavol. Face parte din tradiția profetului să ștergi cu pâine farfuria de mâncare. De asemenea este o faptă bună să torni apă peste restul de compot sau ayran și să îl bei. Este permis să lăsăm resturi în farfurie. Trimisului lui Allah îi plăcea să mănânce ceea ce rămânea de la dreptcredincioși.

O altă tradiție a Profetului este curățarea dinților cu misvak sau scobitoare, după masă. Aceasta este curățenie, iar curățenie întărește credința. După masă se vor rosti rugi pentru binecuvântarea, iertarea gazdei. După care se va cere permisiunea de a pleca. Se vor face invitații la masă.

În timpul mesei nu se va discuta despre lucruri înfricoșătoare sau dezgustătoare. La fel cum nu se va vorbi despre moarte și boală. Nu trebuie să privești la mâncărurile ce sunt aduse la masă. Nu lua cea de-a doua bucată, îmbucătură, până ce nu ai înghițit-o pe prima. În timpul mesei nu trebuie să ne ridicăm de la masă, chiar și pentru rugăciune. Rugăciunea trebuie împlinită înainte de te așeza la masă.

Dacă mâncarea se va răci sau se va strica, iar timpul rugăciunii este încă valabil și după masă, atunci se va lua masa și se va împlini rugăciunea după aceea. Ne vom ridica de la masă, după ce au fost strânse felurile de mâncare. Nu trebuie să mâncăm în picioare, mergând sau în drum.

Nu este bine să mergem la culcare cu mâinile sau gura mirosind a carne sau mâncare. De asemenea trebuie să îi spălăm și pe copii pe mâini. Nu este bine să ne culcăm pe stomacul plin. Alimentele trebuie cumpărate atât cât avem nevoie, nu în exces, pentru a nu se face risipă. Vasele de mâncare și băutură trebuie să aibă capac. Nu este bine să bem apă din râu sau din bazin, cu gura, aplecându-ne. Și nici din ulcior sau ibric, tot astfel cu gura. De asemenea nu trebuie să bem din partea spartă a paharului sau a căni.

Vara este bine să bem ceva răcoritor. Trimisul lui Allah agreea șerbetul rece. Zemzem poate fi băută în picioare. Deasemenea s-a relatat că călătorul poate bea apa în picioare. Nu este bine să bem apă pe stomacul gol. Apa trebuie băută încet, sorbind-o. Trimisului lui Allah îi plăcea să mănânce keşkek (o mâncare din grâu cu carne), a cărui preparare o învățase de la Gebrail aleyhisselam. Această mâncare întărește omul. Toți profeții au

mâncat pâine de orz. Trimisul lui Allah prefera dovleacul copt în sirop, supa de linte, carnea de oaie și cea de vânat. De la oaie îi plăcea carnea de la pulpă, piept și spata. De asemenea îi plăcea foarte mult spata de la ied. Carnea de ied se digeră ușor și este potrivită pentru oricine.

Carnea animalului mascul se digeră mai ușor decât cea a femelei și carnea roșie se digeră mai ușor decât cea albă. Din punct de vedere al digestiei, cât și al gustului, carnea de oaie este mai bună, iar de la vacă este mai bun laptele. Dintre vânături, cea mai bună este carnea de cerb. Carnea de iepure este permisă, iar Trimisul lui Allah a mâncat. Aceasta are efect diuretic, iar în cantitate mare produce insomnie. Carnea păsărilor de curte este potrivită pentru oricine, cea mai bună dintre acestea fiind carnea de găină.

Profetul Muhammed aleyhisselam a zis; „**Oțetul este o mâncare foarte bună**”. Acesta este foarte folositor. Curmalele de asemenea reprezintă un fel de mâncare, căci se mănâncă cu pâine. Strugurii sunt și aliment și fruct. Din tradițiile Profetului se numără consumarea strugurilor cu pâine și consumarea curmalelor ca atare.

De asemenea reprezintă o tradiție a Profetului consumul de migdale, stafide și nuci. Mierea este un medicament. Șaptezeci de profeți rugându-se pentru binecuvântarea mierii. Profetul iubea foarte mult curmalele, pe care le mânca împreună cu pepene galben și pepene roșu. Pepenele galben și pepenele roșu curăță rinichii și îndepărtează durerile de cap. De asemenea sunt benefici și în tratarea viermilor intestinali și întăresc vederea. Trimisul lui Allah iubea foarte mult șerbeturile răcoroase. Atunci când mâncăm pilaf este bine să rostim salavat (rugă pentru binecuvântarea Profetului).

Trimisul lui Allah a lăudat consumul de bob cu coajă. De asemenea a relatat că Habbetussevda, sau negrilica este leac pentru orice afecțiune. Este sănătos să mâncăm nucile cu brânză. Nu este bine să le mâncăm separat, ci împreună cu ceva. De asemenea sămburii strugurilor sunt dăunători. Trimisul lui Allah ținea ciorchinele de strugure cu mâna stângă și mânca cu mâna dreaptă. Gutuia este benefică pentru inimă. În zeama pepenelui galben, a pepenelui roșu și a rodiei se găsește o picătură de apă din Paradis. Rodia este bine să fie mâncată de

o singură persoană, fără a da pe jos nici măcar o boabă. Aceasta este benefică în palpații și pentru stomac. Dacă este stoarsă împreună cu pulpa este benefică pentru fiere și pentru constipație. Smochinele sunt benefice pentru inimă și pentru crampe și de asemenea pentru durerile organului digestiv.

Dintre tradițiile Profetului se numără și consumarea castravetelui cu sare și consumarea curmalelor cu nucă și miere. Trimisul lui Allah a lăudat virtuțile vinetei și ne-a sfătuit să o preparăm cu ulei de măsline. De asemenea a amintit virtuțile plantei numită iarbă grasă, dar și ale țelinei. Aceasta din urmă previne uitarea. Este diuretică și produce sânge și lapte. Curăță ficatul. Anghinarea topește pietrele la fiere, curăță sângele și este benefică în calcefierea vaselor de sânge. De asemenea elimină mirosul de transpirație.

Pentru o persoană ce vine într-o țară nouă este benefic pentru sănătate să mestece mai întâi puțină ceapă crudă. Căci aceasta are puterea de a crește imunitatea. După ceapă se va mânca țelină pentru îndepărtarea mirosului neplăcut. Ruta de grădină îndepărtează de asemenea mirosul neplăcut al cepei. În ultima mâncare pe care a consumat-o trimisul lui Allah se găsea și ceapă. Profetul spunea; **„Mâncați ceapa și usturoiul preparate (fierte, coapte)”**. Căci mirosul lor deranjează îngerii. Ridichea este diuretică și îmbunătățește digestia.

Comportamentul Profetului în interiorul casei și în afara sa

Hazreti Huseyin relatează: L-am întrebat pe tatăl meu despre ocupațiile Trimisului lui Allah în interiorul casei. El mi-a povestit următoarele:

Din momentul când intra în casă, Trimisul lui Allah își împărțea timpul în trei; adorarea lui Allahu teala, treburile casnice și problemele personale.

Timpul dedicat treburilor personale îl împărțise de asemenea între oameni și persoana sa. Atunci nu intrau la el decât unii companioni aleși. Prin intermediul lor propovăduia religia populației, neținând nimic pentru sine.

Trimisul lui Allah avea obiceiul de a chema membrii comunității sale la el împărțindu-i în funcție de virtuțile lor, de superioritatea

în religie. Dintre aceștia unii aveau o cerință, alții două, alții mai multe.

Trimisul lui Allah se ocupa de cerințele lor de ordin religios, le răspundea la întrebări, după care le spunea; „**Cei ce se află aici să le transmită aceste informații și celor ce nu se află aici! Cel ce nu poate veni să-și spună păsul, să mi-l transmită prin unul din voi. Fără îndoială că picioarele celui ce îmi transmite problema celui ce nu o poate expune, nu vor aluneca de pe podul Sîrat, în Ziua Învierii**”.

Altceva, în afara acestora nu se vorbea lângă Trimisul lui Allah, de altfel nici nu accepta altceva.

Cei ce intrau la Trimisul lui Allah, intrau pentru a solicita și ieșeau gustând cea mai mare plăcere a cunoașterii!

Hazreti Huseyin își întrebă tatăl care era comportamentul Trimisului lui Allah în afara casei. Hazreti Ali îi spuse și despre acestea următoarele:

Trimisul lui Allah nu vorbea afară. Vorbea doar dacă era ceva util musulmanilor, ori pentru a semăna afecțiune între ei sau pentru a elimina răceala și indiferența dintre ei.

Trata cu respect și onoare pe membrul fiecărui trib și îl numea guvernator peste tribul său. Trata pe toată lumea zâmbitor și amabil.

Dacă nu zărea vreunul din companioni, întreba oamenii despre el. Lăuda faptele bune, încurajându-le și critica faptele neplăcute, stârpindu-le. Fiecare acțiune a sa era sobră și de necontestat. Îi avertiza mereu pe musulmani din teama că vor deveni nepăsători. Fiecare stare a sa era obișnuită.

Trimisul lui Allah avea o aptitudine aparte pentru actele de adorare și împlinirea poruncilor lui Allahu teala. Nici nu încălca vreun drept, nici nu arăta vreo greșeală în împlinirea lor. Cei apropiați lui erau cei mai binecuvântați dintre oameni.

Pentru el cel mai superior, cel ce avea cea mai mare trecere și cel mai mare era cel ce ajuta cel mai mult pe cei nevoiași. Trimisul lui Allah nu se așeza și nici nu se ridica fără a-L pomeni pe Allahu teala.

Nu alegea un loc anume pentru sine, în cadrul unui grup și interzicea acest lucru. Când se alătura unui grup, nu se așeza pe un loc de cinste ci se așeza la rând și le cerea musulmanilor să procedeze la fel.

Îi trata pe toți cei ce stăteau alături de el, cu respect și onoare, astfel încât credeau că nu există nimeni mai prețuit pentru Resulullah decât el. Îi suporta totul persoanei care stătea lângă el sau celei care îi cerea ceva, până când aceasta se întorcea și pleca.

Nu refuza cerința nimănui, ci oferea ce i se cerea, iar dacă refuza o făcea cu amabilitate și vorbă bună. Bunătatea sa era atât de largă încât putea cuprinde toți oamenii.

Era un tată afectuos pentru musulmani. Toți erau egali în fața lui, din punct de vedere al dreptății. Grupul său, consiliul său era un grup al științei, pudorii, răbdării și încrederii.

Aici nu se ridicau voci, nimeni nu era acuzat și nici greșelile făcute nu erau scoase la iveală. Cei ce făceau parte din acest grup al Profetului, erau toți potriviți unii altora, iar superioritatea unora asupra altora era doar din punct de vedere al evlaviei. Toți erau modești.

Trimisul lui Allah îi trata cu respect pe cei vârstnici și era plin de afecțiune și compasiune față de cei mici. Îi prefera pe nevoiași altora, încercând să îi ajute, iar pe cei străini îi proteja.

Era tot timpul zâmbitor și amabil. Avea o inimă bună, fiind mereu iertător.

Nu se certa cu nimeni, nu vorbea cu voce tare și nu folosea cuvinte urâte. De asemenea nu blama pe nimeni. Nu era zgârcit. Trecea cu vederea ceea ce nu-i era pe plac. Nu își exprima nemulțumirea în legătură cu ceva anume și nu le distrugea speranțele celor ce sperau.

Trimisul lui Allah evita trei lucruri:

Dialogul în contradictoriu,

Vorba multă,

Treburile fără rost.

Iar pe oameni îi lăsa în pace, nu îi atenționa în trei situații:

Nu blama pe nimeni nici în față, nici din urma sa.

Nu căuta greșelile și lucrurile rușinoase ale nici unei persoane.

Nu vorbea despre nimeni fără a spune despre acesta vorbe binecuvântate.

Când Trimisul lui Allah vorbea, cei ce îl ascultau stăteau nemișcați și tăcuți de parcă ar fi avut pe cap păsări și s-ar fi temut să nu zboare. Când Profetul termina de vorbit spuneau ce

aveau de spus, însă fără a se certa și fără a se contrazice vreodată în prezența sa.

În momentul când cineva vorbea lângă Trimisul lui Allah, ceilalți tăceau până când acesta termina ce avea de spus. Nu făcea diferențe între cel ce vorbea primul și cel ce vorbea ultimul.

Când cei aflați în acel grup râdeau de ceva, Trimisul lui Allah lise alături și râdea împreună cu ei, dacă se mirau de ceva, proceda și el la fel.

Suporta toate vorbele grele și nepoliticoase ale străinilor sau ale săracilor ce veneau cu anumite cerințe la el, pentru ca Companionii săi să ia exemplu și să se comporte la fel.

„Ajutați un nevoiaș atunci când vedeți că are nevoie de ceva!”

Nu accepta laudele ce nu erau adevărate. De asemenea nu întrerupea vorba nimănui, atâta timp cât nu încălca dreptul cuiva. Când se întâmpla așa ceva, ori întrerupea persoana respectivă, ori părăsea acea adunare. Trimisul lui Allah tăcea din răbdare și bunătate înăscută, pentru prevenție, din apreciere și pentru reflecție.

Din admirație, în ascultarea și comportarea cu oamenii în mod egal; Din reflecție asupra acestei lumi și asupra Lumii de apoi. Era un monument de răbdare și bunătate, nimic din ceea ce era lumesc nesupărându-l.

În ceea ce privește prevenirea se evidențiau patru virtuți:

Ce era mai bun, pentru a fi urmat,

Cele rele le evita, le dădea deoparte.

Își exprima opiniile în treburi utile comunității sale.

Și ajutorul, pentru fericirea lumească și cea veșnică a comunității sale.

Trimisul lui Allah nu spunea niciodată; „Nu!”. În momentul în care i se cerea ceva răspundea afirmativ, iar dacă i se cerea ceva ce nu dorea, tăcea, astfel din tăcerea sa se înțelegea că nu este de acord.

Se ocupa de fericirea lumească și cea veșnică a fiecăruia. În timpul unei lupte, când i s-a cerut să se roage pentru distrugerea necredincioșilor, a spus; **„Eu nu am fost trimis pentru a blestema și pentru ca oamenii să fie chinuți. Eu am fost trimis pentru a face bine tuturor și pentru ca oamenii să găsească pacea.”**

În sura Enbiya, versetul 107 se spune; **„Te-am trimis ca o binecuvântare pentru lumi”**.Astfel că trudea pentru bunăstarea, binecuvântarea tuturor.

Hind bin Ebi Hale relatează despre mersul Profetului, următoarele:

Trimisul lui Allah mergea cu pas vioi fără a-și legăna picioarele, cu pași mari, aplecându-se în față de parcă ar fi coborât dintr-un loc înalt, sobru și liniștit.

Dacă dorea să privească către ceva se întorcea cu totul în acea direcție.

Nu privea în jurul său la întâmplare.

Privea mai mult către pământ decât privea către cer, iar către pământ privea cu coada ochiului.

În timpul mersului rămânea în urma Companionilor.

Când se întâlnea cu cineva, el era primul care saluta.

Hazreti Ebu Hureyre relatează:

NU am văzut pe nimeni care să meargă mai rapid decât Trimisul lui Allah.În timpul mersului, pământul parcă rula sub picioarele sale.

Noi ne depuneam mari eforturi în urma sa pentru a-l ajunge.Însă el mergea foarte lejer.

Conform relatării lui Enes bin Malik; Profetul Muhammed făcea musahafa (împreunarea palmelor cu degetele mari lipite) când se întâlnea cu cineva și nu-și retrăgea mâna până ce cealaltă persoană nu își trăgea mâna.De asemenea nu privea în altă parte până ce cel din față sa nu-și întorcea fața.

Enes bin Malik relata: Când Trimisul lui Allah a fost întrebat; „O Resulullah! Să ne înclinăm unii în fața altora? **„Nu!”** ne-a răspuns Trimisul lui Allah. „Să ne îmbrățișăm unii cu alții?„ am întrebat atunci. **„Nu! Însă faceți musafaha!”** ne-a răspuns Trimisul lui Allah.

Bera bin Azib a relatat: Trimisul lui Allah a spus; **„Când doi musulmani se întâlnesc se salută și fac musafaha, chiar înainte de a se despărți, păcatele lor sunt iertate!”**

Profetul era mereu gânditor.Iar tăcerea sa era mai îndelungă decât perioadele în care vorbea.Nu vorbea vorbe de prisos.Începea și termina orice convorbire pomenind numele lui Allahu teala.

Când vorbea folosea cuvinte scurte și concise. Vorbele sale erau întotdeauna adevărate. Nu folosea cuvinte în exces, dar nici prea puține.

Nu jignea și nu rănea pe nimeni. Era respectuos față de cea mai mică binecuvântare, necriticând nici o binecuvântare. Nu lauda nici o binecuvântare care îi plăcea, dar nici nu critica ceva ce nu-i era pe plac.

Nu se supăra niciodată pentru lucruri lumești. Însă nimic nu-i putea potoli supărarea până când nu făcea dreptate, atunci când un drept era violat.

Niciodată nu se supăra și nu căuta răzbunare pentru probleme personale. Când dorea să indice ceva nu o făcea cu degetul, ci cu toată mâna. Când se mira își schimba poziția mâinii astfel, dacă avea plamele îndreptate în sus, le întorcea către pământ și dacă le avea îndreptate în jos, le întorcea către cer. În timp ce vorbea gesticula, având obiceiul de a-și lovi mereu palma dreaptă cu partea interioară a degetului mare al mâinii stângi. Când se supăra, nu arăta, renunțând imediat la supărare.

Când se înveselea sau când era liniștit închidea ochii. Nu râdea în hohote, ci doar zâmbea. Când zâmbea i se vedeau dinții precum perlele.

Hazreti Ebu Said Hudri relatează: Trimisul lui Allah își hrănea animalele cu iarbă. Își lega cămila. Mătura casa. Mulgea oile. Își cosea încălțăminte și își peticea hainele. Lua masa împreună cu ajutoarele sale. Își ajuta servitorul când obosea măcinând. Făcea cumpărături din piață, pe care le aducea acasă într-o sacoșă. Indiferent cu cine se întâlnea, sărac, bogat, vârstnic sau copil, el era primul care saluta și tot primul era când întindea mâna pentru a face musafaha cu aceștia.

Nu făcea diferențe între robi și stăpâni, între negrii și albi. Onora toate invitațiile, indiferent de persoana care îl chema. Nu disprețuia mâncarea chiar dacă era în cantitate mică și simplă. Îi plăcea să facă bine și se înțelegea cu toată lumea. Era zâmbitor și avea vorba dulce. Nu zâmbea în timp ce vorbea.

Părea mereu trist, fără a fi încruntat. Era modest. Era impunător, impunând respect și teamă. Însă nu era brutal. Era delicat și generos. Însă nu era risipitor, neoferind ceva dacă nu era necesar. Arăta compasiune tuturor. Nu avea nici o așteptare de

la nimeni. Toți cei ce își doresc pace și fericire ar trebui să îi urmeze exemplul.

Fiecare musulman ar trebui să ia ca exemplu acest comportament al Trimisului lui Allah. Fiecare musulman trebuie să se comporte conform eticii divine. Căci Trimisul lui Allah ne-a spus; **„Comportați-vă conform atributelor divine!”**

Spre exemplu unul dintre atributele lui Allahu teala este „Settar”- Cel ce acoperă greșelile, iartă. Astfel și musulmanul trebuie să acopere greșelile fratelui său în credință. Allahu teala este iertător cu robii săi. Și musulmanii trebuie să fie iertători unii față de alții. Allahu teala este milostiv și generos. Adică ne oferă multe binecuvântări și ne oferă mila sa. Tot astfel și musulmanul trebuie să fie generos și milostiv. Toate virtuțile fiind astfel.

Virtuțile Profetului sunt foarte multe. Fiecare musulman are datoria de a le învăța și de a se comporta ca atare. Astfel se va salva de nenorocirile acestei lumi și de cele ale lumii de apoi și va primi mijlocirea Sultanului celor două lumi.

Vestimentația Trimisului lui Allah

Trimisul lui Allah avea o haină țesută din bumbac sau lână, îndungată, originală din Yemen, pe care o purta cu multă plăcere.

Mai avea și două izar de Oman. Izarul este o bucată de material ca o fotă sau ca un brâu. Trimisul lui Allah mai avea un izar cu niște desene ce le aminteau pe cele de pe șeile cămیلelor, țesute din păr, pe care o folosea când ieșea afară.

Ebu Burde relatează; „Când am vizitat-o pe Hazreti Aișe, aceasta a scos un veștmânt din postav aspru numit Mulebbede și un izar gros de Yemen și s-a jurat; „Iată, sufletul Trimisului lui Allah a fost luat în aceste veștminte!”

Trimisul lui Allah își împlinea rugăciunea în nopțile reci de iarnă cu un brâu din lână nici prea moale, nici foarte aspru.

Profetul Muhammed aleyhisselam le-a indicat bărbaților musulmani să poarte aceste brăuri până la jumătatea piciorului, sau până la pulpă, ori puțin mai jos, fără a îl lăsa până la călcâie.

Bărbaților ce își lungesc izarurile până la călcâie, din mândrie, Trimisul lui Allah le-a transmis că în Ziua Învierii, Allahu teala nu-i va trata cu milă. I-a spus lui Jabir bin Suleym; **„Ridică-ți**

izarul până la jumătatea piciorului! De nu lasă-l până la călcâie! Însă nu îl lungi atât cât să se târâie pe jos! Căci acesta este semn de trufie.Iar Allah nu iubește aroganța!”

De aceea Abdullah bin Omer își purta brâul până la genunchi, cămașa deasupra și deasupra cămășii, rida (un acoperământ de genul șalului).

Trimisul lui Allah purta la venirea soliilor străine un acoperământ, un șal hadrami, a cărui lungime era de patru coți, iar lățimea era de doi coți și puțin, în valoare de un dinar, de culoare verde.

În timpul califatelor, această rida a Profetului era împăturită și purtată de către califi lângă ei. În zilele de sărbătoare aceștia se îmbrăcau cu ea.

Trimisul lui Allah avea două veștminte de Suhar (un oraș din Oman). Profetul avea și o cămașă de Suhar, ce se numea Suhari, după orașul de proveniență.Articolul preferat al Profetului era Kamis (cămașă).Acestea erau confecționate din pânză de bumbac.Printre darurile trimise de Negus se afla și o cămașă.

Trimisul lui Allah avea o cămașă de pânză, țesută dintr-un fir de bumbac.Acestea purtau numele de Suhuliyye, deoarece erau țesute din pânză dintr-un fir de bumbac provenite din Suhul, Yemen.Printre darurile trimise de Negus se afla și lenjerie de corp.

Trimisul lui Allah avea de asemenea și un veștmânt alb.El a spus; **„Purtați dintre hainele voastre, pe cele albe! Cei în viață să poarte haine albe.Iar cei morți, înfășurați-i în giulgiu alb! Căci acestea sunt cele mai bune și binecuvântate dintre haine!”**

De asemenea Trimisul lui Allah purta și veștminte verzi.Ebu Rimse relatează că l-a văzut pe Trimisul lui Allah într-o haină compusă din două piese, de culoare verde.

Profetul Muhammed a purtat și haine de culoare roșie.Bera bin Azib relatează; „Nu am văzut pe cineva mai frumos decât Trimisul lui Allah îmbrăcat în haine roșii, cu părul până la lobii urechilor!” Trimisul lui Allah avea o mantie roșie pe care o purta în zilele de vineri și de sărbătoare.De asemenea mai avea și o mantie yemenită și una lucrată în Șam cu manșetele înguste, pe care o purta în călătorie.

O altă mantie, ca a șahilor persani, din țesătură de Tayles, cu bordură de atlas la guler și la deschizăturile din față și din spate, pe care Profetul o purta în lupte în înfruntările cu dușmanul.

Această mantie s-a aflat în posesia lui Hazreti Aișe, până la moartea acesteia, după care a fost preluată de Esmā binti Ebi Bekr. Bolnavii ce se spălau cu apa în care era spălată această mantie se însănătoșeau.

Mantia lui Hassan, fratele lui Ukeydir, conducătorul din Dumetuljendel, ce fusese asasinat, îi fu trimisă Profetului, Aceasta era confecționată din atlas, care era brodată cu fir de mătase și fir de aur cu motive de frunze de palmier.

Trimisul lui Allah urcă în amvon îmbrăcat cu această haină și fără a rosti un cuvânt coborî. Musulmanii impresionați de frumusețea mantiei îl atingeau și îl priveau îndelung.

Profetul le spuse; **„Vă impresionează frumusețea acestei mantii? V-a plăcut atât de mult?”** „Nu am văzut o haină mai frumoasă ca aceasta!” au răspuns companionii.

„Jur pe Allahu teala, cel în a cărui putere se află existența mea că batistele lui Sa`d bin Mu`az, în Paradis sunt mult mai frumoase și mai plăcute decât această mantie!” spuse Profetul.

Trimisul lui Allah și-a împlinit rugăciunea cu un caftan din atlas, ce îi fusese dăruit. Imediat după ce se întorse de la rugăciune îl scoase de pe el, de parcă l-ar fi urât, spunând; **„Acesta nu este potrivit pentru credincioși!”** Îi trimise haina lui Hazreti Omer. Acesta întrebă; „O Resulullah! De ce v-ați grăbit să o dezbrăcați?”

Trimisul lui Allah îi răspunse; **Gebrail mi-a interzis să o mai îmbrac!”**. Atunci Hazreti Omer plângând zise; „O Resulullah! Mi-ai dat ceva ce nu vrei să îmbraci?! Ce să fac eu cu aceasta?”

„Eu nu ți-am dat această haină ca să o îmbraci, ci ca să o vinzi!” îi răspunse Profetul. Hazreti Omer o vându pentru 2000 de dirhemi.

Împăratul bizantin îi dăruî Trimisului lui Allah o haină din blană și atlas cu mânecile lungi și brodată cu fir de aur. Îmbrăcând-o fu întrebat de companioni; „O Trimis al lui Allah! Aceasta ți-a fost coborâtă din cer?”

„V-a plăcut atât de mult? Jur pe Allahu teala în a cărui putere se află existența mea că până și batistele lui Sa`d bin Mu`az din Paradis sunt mai frumoase și mai binecuvântate decât aceasta!”

După care i-a trimis acea haină de blană lui Hazreti Jafer. Când acesta o îmbrăcă, îi spuse; **„Eu nu ți-am trimis această haină ca să o îmbraci! Trimite-o lui Negus!”**

Trimisul lui Allah a primit în dar un veștmânt din mătase, cu dungi galbene, din două piese, pe care îl trimise lui Hazreti Ali. Văzându-l pe Hazreti Ali îmbrăcat cu acest veștmânt, Profetul se supără și îi spuse; **„Nu ți-am trimis acest veștmânt ca să te îmbraci cu el. Ți l-am trimis să îl împarți în bucăți din cu care să-și acopere femeile capul”.**

Atunci Hazreti Ali o împărți în bucăți pe care le oferi femeilor din familia Profetului.

Printre darurile trimise de Negus al Etiopiei se afla și un palton egiptean.

Trimisul lui Allah a fost văzut purtând și haine negre din lână. Hazreti Aișe relatează; „Fusese confecționat pentru trimisul lui Allah un veștmânt din lână, negru. Când l-a îmbrăcat și a transpirat, a simțit mirosul lânii. Imediat a dezbrăcat acel veștmânt, căci lui îi plăceau doar mirosurile frumoase.”

Hazreti Omer văzu în piață un veștmânt din mătase, din două piese, pe care îl aduse Trimisului lui Allah, sugerându-i să-l poarte în zilele de vineri, în zilele de sărbătoare sau atunci când primea soliile străine.

Profetul Muhammed aleyhisselam îi spuse; **„Aceasta este o haină pentru cei ce nu vor avea parte în lumea de apoi! Doar ei vor îmbrăca așa ceva!”** Mai târziu îi trimise lui Hazreti Omer o mantie din atlas pe care o avea. Acesta veni și întrebă; „O Trimis al lui Allah, am auzit când ai spus că aceste haine sunt doar pentru cei ce nu vor avea binecuvântare în lumea de apoi! După care mi-ai trimis mie această mantie?!” **„Eu ți-am trimis-o ca să o vinzi și să folosești banii pentru o nevoie, nicidecum ca să o îmbraci!”**

Profetul a relatat; **Allahu teala își va întoarce fața de la cel ce se îmbracă pentru fală, până când acesta va renunța!”** **„În Ziua Învierii va fi îmbrăcat cu haine înjositoare!”**

**„Pe cel ce se îmbracă pentru fală, Allahu teala îl va îmbrăca, în Ziua Judecății de Apoi cu astfel de haine”
„După care le va da foc!”**

Burde; este o haină de proveniență yemenită, îndungată ce se înfășoară pe corp precum ihramul.

Sehl bin Sad relatează că Trimisului lui Allah i-a fost adusă o astfel de haină, burde, cu margine.

„O Trimis al lui Allah, am țesut această haină cu mâinile mele. Am adus-o ca să te îmbraci cu ea” spuse femeia. Trimisul lui Allah a acceptat-o căci avea nevoie de ea.

Înfășurat în această burde ni se alătură. O persoană din acel grup, o mângâie și spuse; „O Trimis al lui Allah! Nu cred să fie o haină mai frumoasă decât aceasta! Poți să mi-o dai mie?” Trimisul lui Allah încuviință.

Când se întoarse acasă împachetă acea burde și o trimise aceluși om. Ceilalți membrii ai grupului îl blamară pe acela; „Nu ai făcut bine deloc. I-ai cerut Profetului ceva ce îi era necesar! Știi foarte bine că nu refuză pe nimeni!”

Acea persoană spuse; „Jur pe Allah că nu am cerut acea haină pentru a o îmbrăca, ci am cerut-o pentru a fi înmormântat în ea!”

Și într-adevăr în ziua morții sale fu înfășurat în acea burde.

Haina dăruită lui Ka`b bin Zuheyr

Trimisul lui Allah oferi la Tebuk populației din Eyle un acord de siguranță și împreună cu acesta ca semn al încrederii le oferii și o haină (burde).

Ebul Abbas Abdullah bin Muhammed cumpără această haină de la ei cu 300 de dinari. Neamul Abbasizilor au trecut-o ca moștenire din generație în generație.

În zilele de sărbătoare când califii se îmbrăcau cu ea și ieșeau afară ținând în mână toiagul Profetului, inimile se înfiorau.

Când binecunoscutul poet arab, Ka`b bin Zuheyr veni la Profet pentru a-și cere iertare și a intra în Islam, citi elogiul adresat Profetului, de care aparține și următorul vers; „Fără îndoială că Trimisul lui Allah este o lumină divină ce ne arată calea cea dreaptă, o sabie ascuțită din săbiile lui Allahu teala, ce nimicesc răutățile!”. Atunci Trimisul lui Allah își scoase haina și îl îmbrăcă pe el.

În timpul calufatului lui Hazreti Muaviye, îi trimise vorbă lui Ka`b bin Zuheyr să le vândă haina pentru 10.000 de dirhemi.

Însă acesta refuză, spunând; „Nu pot prefera pe altul în afara mea, pentru a îmbrăca haina Profetului!”

După moartea lui Ka`b, Hazreti Muaviye cumpără haina de la fiii acestuia pentru 20.000 dirhemi. Astfel această haină fu lăsată moștenire din generație în generație.

După decăderea domniei omeyyade, primul calif abbasid, Ebul Abbas Seffah bin Abdullah bin Muhammed cumpără haina pentru 300 de dinari.

Aceasta era purtată de califi în zilele de sărbătoare. Când califul Muktedir fu asasinat, haina fu pătată de sânge. Când abbasizii veniră în Egipt aduseră cu ei și haina. Egiptul fu cucerit de Yavuz Sultan Selim, care aduse această haină la Istanbul.

Aceasta se află în prezent în palatul Topkapî din Istanbul, în camera Hırka-i Seadet și poate fi vizitată de către public. Haina are o lungime de 1.24 centimetri, este de culoare neagră, cu mâneci largi. Este căptușită cu o țesătură de lână de culoare crem, iar în față, în partea dreaptă are o porțiune de 0,23 pe 0,30, lipsă. De asemenea o porțiune din mâneca dreaptă lipsește.

Aceasta se află într-o vitrină, înfășurată într-un fel de boccea de dimensiuni 0,57x0,45x0,21. Haina are de asemenea și un sipet din aur bătut cu smaralde, de aceleași dimensiuni, realizat de sultanul Murad al III-lea. Acest sipet este o operă de artă.

Trimisul lui Allah avea un acoperământ vopsit cu șofran, cu care se învelea în casele soțiilor sale. Hamisa reprezintă acoperământul negru, în patru colțuri, cu două margini desenate. Înainte de a se îmbolnăvi, Trimisul lui Allah își împlinea rugăciunile pe hamisa.

Conform relatării lui Hazreti Aişe: Trimisul lui Allah în timp ce își împlinea rugăciunea pe hamisa, atenția îi fu atrasă de desenele de pe aceasta. Cum termină rugăciunea, spuse; **„Duceți această hamisa la Ebu Jehm. Căci mi-a distras atenția în timpul rugăciunii. Aduceți-mi Enbijani lui Ebu Jehm bin Huzeyfe bin Ganim dintre Adiy bin Ka`b!”**

Ebu Jehm întrebă; „O Resulullah de ce mi-ați trimis asta?”. Trimisul lui Allah îi zise; **„Mi-au distras atenția**

desenele ei, în timpul rugăciunii".Această hamisă îi fusese dăruită de Ebu Jehm.

Acoperământul din lână, fără desene, ce se țesea în orașul Enbijan, purta numele de Enbijani.În lupta de la Hayber, în partea de pradă ce îi fu dată Profetului, se afla și o hamisa.

Trimisul lui Allah o folosea și pe aceasta atunci când împlinea rugăciunea.În timpul bolii, Profetul avea obiceiul să își acopere fața cu ea, când boala i se agrava.După care își deschidea fața, când aceasta îl deranja.

Această hamisa îi fu așezată Profetului în mormânt, căci pământul Medinei este reavăn și sterp.

În cel de-al nouălea an după emigrare, când Hani` bin Habib veni cu solia tribului Beni Dar, îi aduse în dar Profetului veștmânt brodat cu fir aurit.

Trimisul lui Allah îi dăruie această haină unchiului său, Hazreti Abbas.Acesta întrebă; „Ce să fac cu ea?”, iar Profetul îi spuse; **„Desfă firul de aur și folosește-l ca podoabă pentru soția ta sau pentru întreținere.Iar atlasul vinde-l!”** Hazreti Abbas vându veștmântul unui evreu pentru 8000 de dirhemi.

Enes bin Malik relatează; „Regele Ziyezen i-a dăruit Profetului Muhammed aleyhisselam un veștmânt roșu pe care îl cumpărase pentru 33 de cămile adulte.Trimisul lui Allah a primit darul”.

Ishak bin Abdullah bin Haris relatează; „Trimisul lui Allah i-a oferit în dar lui Ziyezen un veștmânt cumpărat cu prețul a 29 de cămile tinere”.

Inelul de aur trimis de Negus

Conducătorul etiopian Ashama îi trimise alături de alte daruri, Trimisului lui Alalh și un inel de aur cu o piatră de Etiopia.

Profetul o chemă pe Umame, fiica lui Ebul` As și îi spuse; **„o fata mea! Poartă tu acest inel!”**

Trimisul lui Allah indicase că nu le este permis bărbaților să poarte inele de aur, fier sau din alamă aurie.Nu sunt permise decât inelele din argint.Trimisul lui Allah nu a purtat până la moartea sa decât inele de argint.

Profetul purta inelul pe mâna dreaptă.Uneori l-a purtat și pe mâna stângă.Astfel că este permis să se poarte inelul și pe mâna dreaptă și la mâna stângă.Este acceptabil să se poarte

inele în zilele de sărbătoare, însă este interzisă purtarea lor pentru fală.

Într-o zi Nu`man bin Beşir veni la Trimisul lui Allah, purtând pe deget un inel de aur. „**De ce foloseşti podoabe ale Raiului, înainte de a intra în Rai?**” întrebă Profetul. Atunci acesta începu să poarte inel din metal. De această dată Profetul îl întrebă; „**De ce porţi lucruri din lad?**” L-a scos şi pe acesta şi l-a înlocuit cu unul din bronz. Văzându-l, Trimisul lui Allah l-a întreat; „**De ce simt la tine miros de idol?**”

„Ce să folosesc atunci, o Trimis al lui Allah?” „**Poţi folosi inel de argint. Greutatea sa să nu fie mai mare de un miskal (4.8gr) şi poartă-l pe mâna dreaptă!**”

Amr ibni Şuayb relatează; Trimisul lui Allah cerea să se scoată inelele de aur şi metal, însă nu se împotriva celor de argint.

Când Trimisul lui Allah a dorit să scrie scrisori şahului perşilor, împăratului bizantin şi negusului etiopian i s-a zis:

-O Resulullah, ei nu citesc nici o scrisoare ce nu este pecetluită! Astfel că Profetul şi-a procurat un inel de argint pe faţa căruia scria în trei rânduri:

Muhammed`ur Resulullah

Înscrisul de pe acest inel cu pecete era aşezat astfel

„Muhammed” pe un rând

„Resul” pe un alt rând

Şi „Allah ” pe alt rând.

Piatra de pe inelul de argint al Profetului era o piatră etiopiană.

Amr bin Said veni la Trimisul lui Allah. Acesta văzând inelul de pe degetul lui Amr întrebă; „**Ce este acest inel de pe degetul tău?**” Amr bin Sad răspunse; „o Resulullah! Acesta este un inel (un cerc) confecţionat de mine”. Trimisul lui Allah întrebă; „**Ce este gravat pe el?**”

„Muhammed ur Resulullah” răspunse Amr. Profetul ceru inelul să se uite. Îl luă şi îl folosi ca pecete personală şi le interzise celorlalţi să-şi graveze pe inele Muhammedur Resulullah.

În momentul morţii, Trimisul lui Allah purta acest inel cu pecete, pe deget. Acest inel era purtat pe degetul mic de la mâna stângă. Uneori îl mai purta şi pe mâna dreaptă.

Trimisul lui Allah întorcea partea gravată către interiorul palmei, iar când mergea la toaletă îl scotea.

După moartea sa, inelul cu pecete a fost preluat de Hazreti Ebu Bekir, apoi Hazreti Omer, Hazreti Osman.În timpul califatului lui Hazreti Osman, în timp ce stătea la fântâna Eris, pe când îl întorcea pe deget, Hazreti Osman a scăpat inelul în fântână.

Deși a fost scoasă toată apa din fântână și a fost căutat timp de trei zile, inelul nu a mai fost găsit.

Gravarea inelelor a continuat și după Trimisul lui Allah, astfel că pe inelul lui Hazreti Ebu Bekir scria „**Ni`mel kadir Allah**”.Pe inelul lui Hazreti Omer scria; „**Kefa bil-mevt va`izan ya Omer**” (moartea îți este de ajuns ca sfat).Pe inelul lui Hazreti Osman scria; „**Le nasbirene**” (bineînțeleș că vom fi răbdători), iar pe cel al lui Hazreti Ali scria „**El mulku lillah**” (împărăția este doar a lui Allah).Inelul lui Hazreti Hasan era gravat cu cuvintele; „**El izzetu lillah**” (măreția este doar a lui Allah). Pe inelul lui Hazreti Muaviye era gravat; „**Rabbigfiri**”, iar pe cel al lui Ibni Ebi Leyla era scris; „**Ed dunya garurun**” (această lume este înșelătoare).Inelul lui Imam-i Azam Ebu Hanife era gravat cu cuvintele; „**Kul-il-hayr ve illa feskut**” (vorbește de bine sau taci!), pe cel al imamului Ebu Yusuf scria; „**Men amile bire`yihî nedime**” (cel ce acționează conform propriei păreri va regreta).Inelul imamului Muhammed era gravat cu cuvintele; „**Men sabere zafire**” (cel ce este răbdător va învinge), iar cel al imamului Șafii era gravat cu cuvintele; „**El bereketu fil kana`a**”.Toți își foloseau inelele ca pecete.

Patul Profetului

Patul, salteaua pe care dormea și se odihnea Trimisul lui Allah avea fața din piele, iar interiorul era umplut cu fibre de palmier.El dormea împreună cu soția sa pe acest pat.

Perna Profetului era de asemenea din piele, umplută cu fibre de palmier.

Hazreti Aișe relatează; „O femeie dintre Ensari veni la mine.Văzând salteaua Profetului, îi trimise o saltea nouă umplută cu lână.

Trimisul lui Allah veni și mă întrebă; „**Ce este asta?**” „O Trimis al lui Allah cutare femeie dintre Ensari a venit la mine.Văzându-ți patul, salteaua, ți-a trimis-o pe aceasta”, i-am răspuns. „**Trimite-i-o imediat înapoi**”.

Eu nu am trimis-o însă, căci îmi plăcea să o am în casă. Trimisul lui Allah și-a repetat cererea de trei ori. După care mi-a spus; **„Pe Allah, o Aișe! Dacă mi-aș fi dorit, Allah ar fi făcut munții de aur și argint să meargă alături de mine!”** Salteaua Profetului era formată din două bucăți de pânză groasă de lână. Într-o noapte, pe când Profetul a venit în odaia mea, eu împăturisem salteaua îngustând-o. A dormit în acea noapte pe ea. După care m-a întrebat; **„O Aișe! De ce nu era azi noapte salteaua mea ca de obicei?”** „O Trimis al lui Allah! Eu am împăturit-o pentru tine, îngustând-o.” **„Fă-o cum era înainte!”**, mi-a spus.

Tot Hazreti Aișe relatează; „Qureișii din Mecca preferau să doarmă pe paturi din lemn. Când Trimisul lui Allah sosi în Medina și coborî la casa lui Ebu Eyyub îl întreabă pe acesta; **„O Ebu Eyyub! Voi nu aveți pat de lemn?”**, iar acesta îi răspunse; „Pe Allah, nu avem”.

Aflând acesta Sa`d bin Zurare, unul dintre ensari, îi trimise Profetului un pat cu picioare din stejar indian, acoperit cu o rogojină din fibre de cânepă.

Trimisul lui Allah a folosit acest pat, până s-a mutat din casa lui Ebu Eyyub și în continuare până la moartea sa”.

Trimisul lui Allah a fost așezat pe acest pat după ce a fost spălat și înfășurat în giulgiu, iar rugăciunea de înmormântare s-a împlinit cu el întins pe acest pat.

Oamenii cereau acest pat pentru a-și transporta morții. La moartea lor, Ebu Bekir și Omer au fost de asemenea transportați cu acest pat.”

Hazreti Aișe relatează că ” Trimisul lui Allah avea o rogojină pe care noaptea își împlinea rugăciunile, iar ziua o folosea pentru a sta împreună cu oamenii”.

Toiagul Trimisului lui Allah

Trimisul lui Allah își spunea predica în zilele de vineri sprijinindu-se într-un toiag sau într-un arc. În timpul călătoriilor se sprijinea de arc.

Profetul spunea că folosirea toiagului pentru sprijin era un comportament specific profeților, el însuși sprijinindu-se de toiag și sfătuind și pe ceilalți să procedeze la fel.

În timpul califatului lui Muaviye bin Ebi Sufyan, toiagul Profetului se găsea la Sa`dul Karaz.

Muaviye bin Ebu Sufyan veni în pelerinaj în cel de-al cincizeci lea an după emigrare. Atunci dori să dezmembreze amvonul din moscheea Profetului pentru a-l muta la Damasc.

Ceru și toiagul ce se afla la Sa`dul Karaz. Jabir bin Abdullah împreună cu Ebu Hureyre veniră la calif și îi spuseră; „O conducător al dreptcredincioșilor! Nu este bine să scoți și să muți în Damasc amvonul și toiagul Profetului!”

Hazrtei Muaviye renunță la hotărârea sa și își ceru iertare.

Abdullah bin Uneys relatează că Trimisul lui Allah l-a dus la el acasă și oferindu-i un toiag îi spuse; **„Păstrează lângă tine acest toiag, o Abdullah bin Uneys!”**

Ajuns lângă ceilalți oameni, aceștia îl întrebară ce e cu acel toiag. Abdullah bin Uneys le explică că i-a fost oferit de Profet pentru păstrare.

„Mergi înapoi la Trimisul lui Allah și întreabă-l de ce ți-a dat acest toiag” îl rugară ceilalți musulmani. Acesta veni și îl întrebă pe Profet, care îi răspunse;

„Acesta va fi un semn între noi în Ziua Învierii! Atunci în Rai vor fi foarte puțini oameni sprijiniți în toiag! Tu te vei sprijini în acest toiag în Paradis!”

Abdullah bin Uneys nu s-a mai despărțit de el din acea zi, purtându-l împreună cu sabia. Pe patul de moarte ceru să-i fie pus în giulgiu și să fie înmormântat cu el. Dorința îi fu îndeplinită, toiagul fiind așezat între giulgiu și corpul său.

Șapte lucruri pe care Trimisul lui Allah le purta cu el

Trimisul lui Allah avea un mihgen (este un toiag cu vârful strâmb. Trimisul lui Allah făcea semn de departe către Hajerulesved pentru a o saluta) de un cot sau poate chiar mai lung.

Când călăreape cămilă așeza acest toiag în partea din față.

De asemenea mai avea și un toiag dintr-o ramură de palmier uscat pe care îl folosea când mergea la Bakiulgarkad, de care se sprijinea, iar când stătea îl învârtea în mână.

Conform unor relatări, Trimisul lui Allah a ținut și predici având această creangă în mână.

Mai avea și un băț numit **Memşuk**.

În timp ce hazreti Osman rostea predica în amvon, sprijinit de acest Memşuk, Jahjah bin Said sau Jahjah bin Kays veniră, îi luă băţul şi îl rupse pe genunchi. Oamenii strigară la el, iar Hazreti Osman coborî din amvon şi se retrase în casă.

Allahu teala îi dădu acestuia în urma faptei sale boala numită ekile (mâncărimi) la mână sau la genunchi. Jahjah muri scărpinându-se într-una, la aproximativ un an după martirizarea lui Hz. Osman.

Trimisul lui Allah purta mereu asupra sa; pieptene, oglindă, misvak, ulei de trandafir, kohl şi foarfecă. Le purta asupra sa atât în timp de pace cât şi în lupte.

Hazreti Aişe relatează; „Îi pregăteam Trimisului lui Allah pentru plecarea la luptă; uleiul de trandafir, pieptenele, oglinda, cele două foarfeci, recipientul pentru kohl şi misvak-ul.”

Tot Hazreti Aişe relatează; „Trimisului lui Allah nu-i lipseau de lângă el şapte lucruri (1. Sticluţa cu ulei de trandafir, 2. Pieptăn, 3. Oglinda, 4. Recipientul pentru kohl, 5. Misvak, 6. Două foarfece, 7. Osul pentru despărţirea părului), atât pe timp de pace, cât şi de război.”

Trimisul lui Allah îşi pieptăna barba zilnic de două ori.

Enes bin Malik relatează; „Trimisul lui Allah îşi ungea des părul cu ulei de trandafir şi îşi pieptăna barba cu apă”.

Acorda o mare importanţă ordinii

Trimisul lui Allah acorda o mare importanţă curăţeniei şi ordinii. „**Cei ce au păr să îl îngrijească bine!**” Pe când se afla în moschee veni o persoană cu părul şi barba încâlcite.

Profetul spuse atunci; „**Nu se găseşte nici ulei de trandafir ca să-i aranjeze părul acestui om?**” după care îi făcu semn să iasă afară şi să-şi aranjeze barba şi părul. După ce procedă astfel şi întrănapoi, Trimisul lui Allah spuse; „**Este mai bine să veniţi astfel, sau cu părul şi barba răvăşite precum Şeytan?**”

Profetul îşi scurta barba şi o tunde puţin din părţi. Înainte de a merge la rugăciunea de vineri, Trimisul lui Allah îşi scurta mustaţa şi îşi tăia unghiile, dacă erau lungi. Le-a poruncit şi musulmanilor să îşi scurteze mustăţile.

Privindu-se în oglindă, Trimisul lui Allah îi aducea mulțumiri lui Allahu teala, spunând; **„Înfrumusețează-mi comportamentul, o Allah, precum mi-ai creat frumos chipul!”**

În fiecare noapte înainte de a merge la culcare, Trimisul lui Allah își dădea de trei ori cu kohl la ochi. Se dădea de trei ori la ochiul drept și de două ori la ochiul stâng. **„Dați-vă cu kohl! Căci acesta crește genele și curăță ochii”**, spunea Trimisul lui Allah.

Savanții islamici au afirmat că este permis bărbaților să se dea cu kohl, ca leac, însă le este interzis să-l folosească pentru înfrumusețare, pentru fală.

Trimisul lui Allah acorda o atenție sporită folosirii misvakului, acesta nelipsindu-i. Trimisul lui Allah a spus; **„Periați-vă dinții cu rămurele din copacul Erak”**. Acesta îmbrospătează mirosul gurii. Trimisul lui Allah a spus; **„Acesta este misvakul meu și al profeților de dinaintea mea”**.

„Dacă așfi dorit să îngreunez pentru comunitatea mea, le-aș fi poruncit să folosească misvak înaintea fiecărei rugăciuni!”

„Vă sfătuiesc foarte foarte intens să folosiți misvak!”

„Misvakul este curățenia gurii și mulțumirea lui Allahu teala!”

Primul lucru pe care Trimisul lui Allah îl făcea la intrarea în casă era perierea dinților.

Profetul nu dormea dacă nu avea lângă el misvak, iar primul lucru pe care îl făcea la trezire era perierea dinților. De asemenea își peria dinții și noaptea când se trezea pentru rugăciunea tehejjud.

Hazreti Aișe reltează; „Nu exista noapte sau zi în care Trimisul lui Allah să nu își perie dinții după ce se trezea, înainte de abluțiune!”

Săbiile Profetului

Trimisul lui Allah avea nouă săbii: Sabia rămasă de la tatăl său, numită **Me`sur**. Aceasta se afla lângă Profet în timpul emigrării.

Sabia **Abd**: Aceasta îi fusese oferită de către Sa`d bin Ubade. Trimisul lui Allah a folosit-o în bătălia de la Badr.

Zulfikar: Aceasta fusese sabia lui Munebbih bin Hajjaj sau As bin Munebbih, unul dintre idolatrii Qureiși și îi revenise

Profetului ca pradă de război în urma luptei de la Bedr. A fost numită Zulfikar deoarece prezenta pe partea dorsală niște tăieturi, creștături. Trimisul lui Allah i-a oferit cadou lui Hazreti Ali această sabie. Avea capul mânerului, inelele de legătură și lanțurile din argint.

După moartea Profetului, Hazreti Abbas îi spuse lui Hazreti Ebu Bekir că dorește să ia sabia de la Hazreti Ali. Acesta îi răspunse;

„Eu nu am văzut sabia asta, decât în mâna lui. Nu-mi place să iau sabia din mâna sa!” Atunci Hazreti Abbas a renunțat la ideea sa.

Sulițele Trimisului lui Allah erau următoarele; trei sulițe ce îi reveniseră ca pradă de la evreii Beni Kaynuka. Una dintre sulițele Profetului purta numele de **Musvi**, iar o alta **Musna**. Trimisul lui Allah mai deținea și o lance mare numită **Beyza** și o lance puțin mai mică decât o suliță, numită **Aneze**.

Lancea numită Nab`a fusese primită în dra de către Zubeyr bin Avvam de la Negus al Etiopiei. La întoarcerea din lupta de la Hayber, Profetul luă această lance de la Zubeyr bin Avvam.

Negus Eshame îi trimisese Profetului în dar trei sulițe. Trimisul lui Allah își opri una, iar pe celelalte două le oferii lui Hazreti Ali și Hazreti Omer.

Hazreti Bilal-i Habeși purta sulița Profetului, în zilele de sărbătoare, până la locul de rugăciune, unde o înfigea în pământ în fața acestuia.

Trimisul lui Allah conducea rugăciunea îndreptându-se în direcția suliței.

După moartea Profetului, Hazreti Bilal purta sulița în zilele de sărbătoare și o înfigea în fața lui Hazreti Ebu Bekir.

După Hazreti Ebu Bekir se procedă la fel pentru Hazreti Omer, iar mai târziu în perioada lui Hazreti Osman această sarcină fu îndeplinită de muezinul Sa`d`ul`Karaz.

Acest obicei s-a continuat și în perioada guvernatorilor Medinei.

Arcurile și scuturile Profetului

Trimisul lui Allah avea șase arcuri. Trei dintre acestea numite Rehva, Beyza, Șafra îi reveniseră ca pradă de război de la evreii Beni Kaynuka.

Arcul numit Safra era confecționat din lemn de neb`, la fel ca și arcul Ketum ce se rupsesse în lupta de la Uhud și fusese luat de Katade bin Numan. Mai deținea și alete arcuri numite Seded și Zevra.

Trimisul lui Allah avea trei scuturi:

Zeluk era scutul ce avea pe el un cap de berbec. Acesta îi fusese dăruit Profetului, însă Trimisul lui Allah nu îl agrease deoarece avea acea figură de animal. Astfel că dimineața ceru imediat să fie scoasă acea figură.

Trimisul lui Allah avea șapte cămăși de zale.

Zatulfudul îi fusese dăruită de Sa`d bin Ubade la plecarea în lupta Bedr.

Sa`diyye și Fidda, aceste două cămăși de zale i-au revenit Profetului ca pradă de război de la evreii Beni Kaynuka.

În bătălia de la Uhud, trimisul lui Allah îmbrăcase cămășile Fudul și Fidda una peste alta.

Pe piept și pe spate, cămașa de zale a Profetului avea două inele de argint. Cămașa Sagdiyye era cămașa istorică purtată de Davut aleyhisselam în lupta cu Goliat.

La momentul decesului Profetului, una din cămășile sale de zale, Zatulfudul, se găsea amanetată la Ebușșahm, un evreu Beni Zafer, pentru 30 de sa` de orz.

Celelalte cămăși erau Zatulvișah, Zatulhavași, Betra, Hîrnîk.

În lupta de la Huneyn, Profetul folosisse cămășile Zatulfudul și Sagdiyye.

Dintre coifurile Profetului amintim pe Muvașșah, ce îi revenise ca pradă de război de la Beni Kaynuka.

Zussubug sau Zussusub, ori Meșbug era coiful folosit de Profet în lupta de la Uhud, cel ce fusese spart și ale cărui zale îi răniseră obrazul. Trimisul lui Allah a purtat coif și în timpul cuceririi Meccăi.

Steagurile și flamurile Profetului

Steagul Trimisului lui Allah era negru, iar drapelul alb. Yunus bin Ubeyd, sclavul eliberat al lui Muhammed bin Kasîm relatează; „Muhammed bin Kasîm m-a trimis la Bera bin Azib ca să întreb despre steagul Trimisului lui Allah.

Acesta mi-a zis că era negru, dreptunghiular din țesătură de lână cu dungi albe și negre.

Acest steag al lui Hazreti Aişe era negru, ţesut din lână cu motive ce aminteau de şeile de cămilă. Era numit Ukab.

Steagul Profetului se afla la Hazreti Ali. În timpul luptei de la Hayber, Trimisul spusese; „**Voi da acest steag unui luptător, ce îl iubeşte Allah şi pe Trimisul Său, iar Allah şi Trimisul Său îl iubesc pe el!**” şi oferise steagul lui Hazreti Ali.

Allahu teala predestinase cucerirea Hayberului lui Hazreti Ali. Pe steagul Profetului era scris; „**La ilahe illallah Muhammed`ur Resulullah**”.

În campania Harrar, Trimisul lui Allah legase pentru Sa`d bin Ebi Vakkas un steag alb.

Când îl trimise pe Hazreti Ali în Yemen, Profetul legă de capul lancei un turban, spunând; „**Astfel arată un steag!**” Stindardul era purtat de comandantul armatei.

În campania Veddan steagul alb al Profetului a fost purtat de Hazreti Hamza, în campania Buvat de către Sa`dbin Ebi Vakkas, în urmărirea lui Kurz bin Jabir`ul Fihrin, steagula fost purtat de Hazreti Ali, iar în campania Zul`useyre de Hazreti Hamza.

În lupta de la Bedr steagul Profetului îi fu oferit lui Musab bin Umeyr, iar Hazreti Ali purtă flamura neagră (Ukab), în faţa Profetului.

În timpul luptei cu tribul evreu Beni Kaynuka steagul alb al Trimisului lui Allah fu purtat de Hazreti Hamza, în campaniile Karkaratulkudr, Uhud şi Bedrulmev steagul fu purtat de Hazreti Ali, iar în lupta Hendek, Zeyd bin Harise fu purtătorul steagului. Trimisul lui Allah a folosit steagul alb şi în cucerirea Meccăi.

În lupta de la Tebuk, Hazreti Ebu Bekir şi Zubeyr bin Avvam au purtat cel mai mare steag şi cea mai mare flamură.

Caii Profetului

Primul cal al Profetului fusese cumpărat pentru zece arginţi de la un beduin din tribul Beni Fezare, care îl numeau Daris. Trimisul lui Allah numea acest cal **Sekb**. A participat alături de el la lupta de la Uhud.

Sekb avea o porţiune albă pe buză. Trei dintre picioarele sale aveau o porţiune albă jos. Era foarte rapid şi aluneca precum apa. Un alt cal pe nume **Murtejiz** fusese cumpărat de la Beni

Murre.Acesta avea un nechezat frumos, armonios, de parcă recita o poezie.

Lizaz îi fusese oferit în dar Profetului de către regele Alexandriei, Mukavkis.Acesta era foarte rapid.**Zarib** îi fusese dăruit de către Ferve bin Umeyr`ul Juzami.Acesta era un cal foarte puternic și rezistent.

Lahif sau Luhayf îi fusese oferit Profetului de către Rebia bin Ebi Bera`ul Kelbi.Lahif avea coada lungă ce îi ajungea la pământ.**Ya`sub** era cel mai bun dintre caii Profetului.**Muravih** era un cal de curse, oferit Profetului la Tebuk de către Ubeyd bin Yasir.Acesta alerga precum vântul.

Mirvah; în cel de-al zecelea an al emigrării, solia tribului Beni Reha venită la Medina îl aduseră cadou Profetului.Trimisului lui Allah îi făcuse mare plăcere când încălecase pe el.

Verd; acest cal îi fusese dăruit Trimisului lui Allah de către temim-i Dari.Culoarea acestuia era aurie.Trimisul lui Allah îl dăruie lui Hazreti Omer care luptă pe el , pe calea lui Allah.Profetul făcea întrecere între trei dintre caii săi.Zarib era condus de Sehl bin Sa`d, Lizaz de Ebu Useyd`us Saidi.Lizaz era primul, urmat de Sekb, ultimul fiind Zarib.

Trimisul lui Allah avea și măgari și catâri.Mukavkis, regele Alexandriei îi trimisese Profetului un măgar cenușiu, **Yafur** și un catâr gri deschis, **Duldul**.Duldul fu primul măgar alburiu văzut în Islam.Acesta fu folosit de Profet în lupta de la Hayber, iar celălalt animal în lupta de la Huneyn.Conform unor relatări, Trimisul lui Allah l-ar fi folosit și pe Yafur în lupta de la Hayber.

Yafur muri la întoarcerea Trimisului lui Allah după pelerinajul de adio, iar Duldul îi reveni lui Hazreti Ali după moartea Profetului.Acesta a fost călărit de Hazreti Ali până la martirizarea sa, după care i-a revnit lui Hazreti Hasan, apoi lui Hazreti Huseyn, iar mai târziu lui Hazreti Muhammed bin Hanefi.Duldul a trăit până în perioada califatului lui Hazreti Muaviyye.

Cămilele Profetului

Kusva; cămila profetului ce mai era cunoscută și cu numele de Jed`a sau Adba fusese cumpărată de Hazreti Ebu Bekir pentru 400 de dirhemi de la Beni Kuşayr bin Kab bin Rebia bin Amir,

sau Hureyş bin Kab și vândută apoi Trimisului lui Allah pentru aceeași sumă.

Conform unor relatări cămila ar fi fost dăruită Profetului de Hazreti Ebu Bekir.

Trimisul lui Allah a emigrat la Medina pe Kusva. De asemenea tot pe ea a mers și în pelerinajul mic de la Hudeybiye.

Aceasta a participat și la cucerirea Meccăi. Trimisul lui Allah o folosea pe kusva la întreceri, acesta fiind de netrecut. Însă un beduin participă la întrecere cu două cămile bătrâne care o întrecură pe Kusva.

În timpul pelerinajului de adio, Trimisul lui Allah își rosti predica pe muntele Arafat de pe spinarea Kusvei. Aceasta a fost lăsată în timpul califatului lui Hazreti Ebu Bekir în cimitirul Baki, unde a murit.

Cămila luată ca pradă de război de la Ebu Jehil:

În bătălia de la Bedr, Trimisului lui Allah ca comandant îi reveni cămila lui Ebu Jehil.

Până la pelerinajul mic de la Hudeybiye, Trimisul lui Allah folosea această cămilă și pentru campaniile militare.

Atunci aceasta primi pecetea sacrificării. Idolatrii au dorit să o cumpere pentru o sută de cămile, însă Profetul a spus; **„Dacă nu am fi intenționat să o sacrificăm v-am fi împlinit dorința”**.

Cămilele de lapte:

Trimisul lui Allah avea șapte cămile de lapte; Hanna, Semra, Ureys, Sadiyye, Begum, Yesire, Debba, ce pășteau pe pășunile uljedr și Jemma. Familia Profetului se hrănea cu laptele adus în fiecare seară de la aceste cămile.

Însă în perioada morții Profetului, nici una din aceste cămile nu mai exista.

Casa Profetului

În timp ce se construia moscheea din Medina, Trimisul lui Allah a ridicat două camere din cherpic, alături, pe care le acoperi cu crengi de palmieri.

Ușa camerei lui Hazreti Aişe se deschidea către drumul ce ducea la Moschee. Iar ușa camerei ce fu construită pentru Hazreti Sevde se deschidea către cea de-a treia uşă a moscheii, Al-i Osman.

Odată cu celelalte căsătorii ale Profetului numărul odăilor crescuse, acestea fiind construite între odaia lui Hazreti Aişe și Qibla, adică în partea de est a moscheii. Unele dintre camere erau din cherpic, iar altele din piatră.

Unele erau ridicate în stil Bagdad din crengi de curmal, acoperite cu pământ și ramuri de palmier.

Hasan bin Ebilhasan relatează; „Pe când eram la pubertate, am intrat în casele profetului. M-am întins și am atins tavanul cu mâna. Acoperișul casei Profetului era dintr-o țesătură de păr întinsă pe trunchi de chiparos sau ienupăr.”

Conform relatării Imamului Buhari ușa casei Profetului nu avea belciug, ci era folosit un cap de arc.

Muhammed bin Hilal și Ataul Horasani au văzut odăile soțiilor Profetului și au relatat că acestea erau din ramuri de palmier, iar ca ușă era folosită o perdea țesută din lână neagră.

Conform relatării lui Davud bin Kays, ce se bazează pe propria experiență; camerele aveau o lățime de 6-7 zira de la o ușă la alta, iar în interior erau aproximativ 10 zira (o zira = 48 cm).

Hazreti Sevde și-a lăsat casa ca moștenire lui Hazreti Aişe, iar Hazreti Safiyye și-a vândut odaia, cu condiția să poată locui în ea până la moartea sa, lui Muaviyye bin Ebu Sufyan pentru 180 sau 200 de dirhemi.

Când ordinul Califului Abdulmelik de a prelua odăile soțiilor Profetului și de a le alipi moscheii, fu citit în Medina, mulți mediniți nu-și putură reține lacrimile, plângând ca în ziua morții Profetului.

Said bin Museyyeb și-a exprimat tristețea în legătură cu această situație prin următoarele cuvinte; „Pe Allah mi-aș fi dorit tare mult să fie lăsate așa cum erau! Ca tinerele generații de mediniți și cei veniți din afară să vadă cu ce s-a mulțumit Resulullah în timpul vieții sale, astfel oamenii nu s-ar fi întrecut să se laude cu averile lor!”

Bunurile donate pentru caritate de Trimisul lui Allah

Prima donație pentru acte de caritate din Islam a fost reprezentată de cele șapte grădini și livezi ale lui Muhayrîk, un evreu bogat și învățat, ce a căzut în lupta de la Uhud și care ceruse ca aceste grădini; 1. Miseb, 2. Safiye, 3. Delal, 4. Husna,

5.Burka, 6.Avaf, 7.Meşrebe să-i fie date Profetului pentru caritate.

Toate donațiile din Medina proveneau din bunurile lui Muhayrîk.Ibni Humeyd relatează; „Omer bin Abdulaziz ceru să fie aduse curmale din livezile din fundația lui Muhayrîk.Acestea fură aduse pe o farfurie.”

Omer bin Abdulaziz spuse; „Ebu Bekir bin Hazm mi-a scris: „Acest curmal este din vremea Profetului, iar Mesagerul lui Allah obișnuia să mănânce din el”.Atunci noi i-am cerut să împartă aceste curmale între noi.Le-a împărțit, fiecăruia revenindu-i câte nouă curmale.

Omer bin Abdulaziz a zis; „Pe când eram guvernator în Medina am intrat în acea livadă de curmali și am mâncat din acele curmale.Nu am mai întâlnit așa curmale dulci și gustoase”.

Amr bin Muhajir relatează; „Bunurile Trimisului lui Allah se găseau într-o cameră lângă Omer bin Abdulaziz.Acesta le privea zilnic.Îi chema pe Qureișii ce veneau la el în această cameră, după care întorcându-se către acele lucruri, le spunea; „Iată moștenirea acelei persoane cu care v-a onorat Allah!”:

- 1.Un pat din lemn cu împletitură de frunze de palmier,
- 2.O pernă cu fața din piele, umplută cu fibre de palmier,
- 3.Un castron măricel,
- 4.Un pahar de apă,
- 5.Un veștmânt,
- 6.O râșniță de mână,
- 7.O tolbă pentru săgeți,
- 8.O plapumă de catifea.

Sudoarea capului binecuvântat al Profetului ce atunsese această plapumă o făcea să miroasă mai frumos decât moscul. În momentele de boală, Omer bin Abdulaziz se spăla cu apa în care fusese spălată această plapumă.Omer bin Abdulaziz făcea parte dintre Tabiin.Era un învățat, jurisprudent islamic, mujtehid și un bun cunoscător al tradiției Profetului.Mama sa era Ummu Asîm binti Asîm bin Omer bin Hattab.Era un exemplu de evlavie și pioșenie.

Imamul Șafii afirma; „Hulefai Rașidin sunt în număr de cinci: 1.Ebu Bekir, 2.Omer, 3.Osman, 4.Ali, 5.Omer bin Abdulaziz!”

Omer bin Abdulaziz se afla pe calea dreptății lui Hazreti Omer, pe calea evlaviei lui Hasan-ul Basri și a științei Imamului Zuhri.

ISLAMUL

Reprezintă normele și metodelor transmise de Allahu teala Profetului său, Muhammed aleyhisselam, prin intermediul îngerului Gebrail aleyhisselam, pentru fericirea oamenilor atât în această lume cât și în cea de apoi. Islamul cuprinde toate virtuțile și lucrurile utile, adunând toate bienfacerile văzute și nevăzute ale religiilor anterioare. Cuprinde toată fericirea și împlinirea, fiind compusă din fundamente și comportamente pe care mințile ce nu se lasă înșelate le acceptă.

Cei ce au fost creați fără cusur nu vor respinge Islamul și nu-l vor urî. În Islam nu există nimic rău, dăunător, așa cum în afara sa nu poate exista vreun beneficiu. Islamul poruncește dezvoltarea țărilor, înălțarea omului, atingerea păcii și cere respectarea poruncilor lui Allahu teala și milă pentru toate creaturile.

Islamul poruncește ferm agricultura, comerțul și meșteșugurile. Și acordă importanță științei, informării, tehnicii și industriei. Islamul acordă o mare importanță întrajutorării interumane și serviciilor acordate oamenilor. De asemenea învață respectarea drepturilor celor care lucrează în subordine, a familiei, a copiilor și a populației; supraveghind drepturile și obligațiile asupra celor vii, străbunilor și urmașilor. Islamul a adunat fericirea celor două lumi, cea actuală și cea de apoi.

Această religie a adus principii ce au furnizat în mod optim confortul și bunăstarea oamenilor atât material, cât și sufletește. A organizat drepturile și responsabilitățile omului în cel mai larg spectru. Pe scurt Islamul cuprinde fundamentele credinței, actelor de adorare, căsătoriei și vieții de familie, ale problemelor legate de tranzacții sau instituții publice și problemele penale.

Credința

Credința înseamnă să crezi cu adevărat și să mărturisești prin viu grai că Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem este profetul ales de Allahu teala, să crezi concis în ceea ce Allahu teala ne-a transmis pe scurt și în ceea ce ne-a trimis detaliat și să rostești atât cât poți Kelime-i Şehadet. O credință puternică este

astfel; așa cum știi cu siguranță că focul te arde și mușcătura șarpelui veninos te omoară, trebuie să îți fixezi credința adânc în inimă de parcă ai grava-o pe marmură, crezând cu tot sufletul în măreția lui Allahu teala și a atributelor sale și căutând mulțumirea și frumusețea Sa, evitând mânia și pedeapsa Sa.

Există șase fundamente ale credinței în care trebuie să credem: Primul este credința în Allahu teala, Creatorul tuturor ființelor, adevărata divinitate, a cărei existență este indispensabilă. Trebuie să credem cu certitudine că Allahu teala a creat tot ceea ce se află pe această lume, cât și în cea de apoi, fără timp, materie și fără seamăn, din nimic. El este creatorul, stăpânul și judecătorul tuturor ființelor. Nu există nimic superior Lui. El posedă cele mai frumoase și superioare calități. Nu are nici un defect și poate face ceea ce dorește. Ceea ce face nu este spre beneficiul Său sau al altcuiva. De asemenea nici pentru vreo recompensă. Și totuși în toate acțiunile Sale sunt nenumărate binefaceri, binecuvântări, înțelepciuni și favoruri.

El nu are obligația de a-i binecuvânta pe unii sau de a-i pedepsi pe alții. De îi va primi în Rai pe toți păcătoșii și răzvrătiții ar fi potrivit bunătății și superiorității sale. Și de i-ar arunca pe toți cei evlavioși și cei ce îl adoră în Iad, ar fi potrivit dreptății Sale. Însă a dorit și le-a transmis musulmanilor că îi va primi în Paradis pe musulmani și pe cei ce îl adoră și le va oferi binecuvântări veșnice și îi va pedepsi veșnic în Iad pe necredincioși. El nu își încalcă cuvântul dat. Dacă toate creaturile și-ar mărturisi credința în Allahu teala, aceasta nu ar avea nici un beneficiu pentru El. De asemenea de ar fi toate ființele răzvrătite și necredincioase, împotrivindu-i-se, nu l-ar aduce nici un prejudiciu. De dorește va ierta pe oricine moare înainte de a se căi pentru marile păcate împlinite, cu excepția aducerii de asociați și necredința. Iar de dorește va pedepsi chiar și pentru un păcat minor. Ne-a adus la cunoștință că necredincioșii și apostatații nu vor fi iertați, fiind supuși pedepsei veșnice.

Allahu teala îi va tortura în Iad, fără a-i ține veșnic acolo însă, pe cei ce sunt musulmani, însă nu urmează dogma ehl-i sunnet și mor înainte de a se căi pentru asta.

Este posibil să îl vedem pe Allahu teala cu ochiul minții, în această lume. Cu toate acestea nu a existat nimeni care să-L fi

văzut.În Ziua Judecării de Apoi li se va arăta necredincioșilor și musulmanilor păcătoși, cu mânia și asprimea sa.Dreptcredincioșii îl vor vedea în Paradis, în toată frumusețea Sa.Va putea fi văzut și de către îngerii și femeii.Însă necredincioșii vor fi privați de aceasta.De asemenea există izvoare puternice ce afirmă că și djinii vor fi privați de această onoare.

Nu putem să ne gândim că Allahu teala este cumva afectat de trecerea timpului.Căci deoarece asupra sa nu va exista nici o schimbare din nici un punct de vedere, nu se poate afirma că va fi așa în viitor sau va fi altfel în trecut.Allahu teala nu se reîncarnează în nimic și nu se unește cu nimic.El neavând asemănare, opus, ajutor sau protector.De asemenea nu are nici mamă, tată sau fiu, ori fiică.Este omniprezent și observă întotdeauna tot ceea ce ne înconjoară.Le este tuturor mai aproape decât vena jugulară.Însă prezența și apropierea Sa nu sunt așa cum le percepem noi.Apropierea Sa nu poate fi înțeleasă prin știința învățaților, ori prin inteligența oamenilor de știință, ori prin descoperirea celor apropiați lui Allahu teala, evliya.Mintea umană nu poate percepe semnificațiile interioare ale acestei apropieri și prezențe.Allahu teala este unic în persoana și prin atributele sale, neintervenind nici o schimbare în nici una din ele.

Numele sale sunt infinite.Cel mai des afirmându-se că ar avea o mie unu nume.Adică o mie unu din aceste nume le-au fost dezvăluite oamenilor.Musulmanilor le-au fost făcute cunoscute 99 dintre acestea, ce poartă numele de **Esmā-i husnā**.

Cel de-al doilea principiu de bază al Islamului este credința în îngerii.Aceștia sunt corpuri materiale, ușori, mai ușori chiar și decât gazul.Sunt luminoși, viii și posedă inteligență.Aceștia nu au răutatea oamenilor.Pot lua orice formă.Așa cum gazele și lichidele își pot schimba forma intrând în stare solidă, astfel și îngerii pot lua forme frumoase.Îngerii nu sunt spirite ce se desprind din corpurile oamenilor, așa cum cred creștinii.De asemenea nu sunt nici imateriali precum energia sau puterea, așa cum credeau unii dintre vechii filozofi.

Melek (înger) înseamnă vestitor sau putere.Pluralul este „Melaike”. Ei au fost creați înaintea oricărei viețuitoare.De aceea între principiile credinței, credința în îngerii precedă

credința în cărți.Iar cărțile au fost create înaintea profeților.Și în Coranul cel sfânt ordinea principiilor credinței este astfel amintită.

Credința în îngeri trebuie să fie astfel; Aceștia sunt robii lui Allahu teala și nu asociații Săi, ori fiicele Sale, așa cum cred necredincioșii și idolatrii.Allahu teala este mulțumit de toți îngerii săi.Aceștia respectă toate poruncile lui Allahu teala, nepăcătuiind și nerăzvrătindu-se împotriva lui Allahu teala.Ei sunt asexuați.Nu se căsătoresc, nu au copii și sunt vii.Când Allahu teala a dorit să creeze oamenii, îngerii spuseră; „**O Doamne! Vei crea niște ființe ce vor vărsa sânge și vor face stricăciune pe pământ?**”.

Sunt ființele cele mai numeroase, numărul lor fiind cunoscut doar de Allahu teala.În ceruri nu există nici un loc liber în care îngerii să nu împlinească acte de adorare.Toate cerurile sunt pline de îngeri ce se prosternează sau Ei au sarcini în cer, pe pământ, pe ierburi, stele, viețuitoare, neființe, picături de ploaie,frunzele copacilor, în fiecare atom și moleculă, în fiecare reacție, acțiune, în orice.Peste tot împlinesc poruncile lui Allahu teala.Aceștia sunt intermediari între Allahu teala și creturile Sale.Unii dintre ei le sunt superiori celorlalți.Unii transmit vești profeților, iar alții sunt însărcinați să aducă gânduri bune în inimile oamenilor.Alții nu au nici o știre despre oameni și toate celelalte ființe, fiind pierduți în contemplarea măreției și frumuseții lui Allahu teala.Fiecare are locul său bine stabilit pe care nu îl părăsește.Îngerii din Paradis sunt în Rai.Mai marele acestora este **Rîdvan**.Îngerii însărcinați în lad poartă numele de **Zebani**.Focul ladului nu le afce nici un rău, așa cum apa mării nu-i face nici un rău peștelui.Cei mai mari îngeri din lad sunt în număr de nouăsprezece, iar superiorul lor este **Malik**.

Îngerii **Kiramen katibin** sau îngerii **Hafaza** sunt patru îngeri însărcinați să scrie faptele bune și rele ale omului, doi ziua și doi noaptea.Conform unor relatări îngerii Hafaza ar fi diferiți de aceștia.Îngerul din dreapta este superiorul celui din stânga și scrie faptele bune.Îngerul din stânga consemnează faptele rele.Îngerii însărcinați cu pedepsirea necredincioșilor și a musulmanilor răzvrătiți în mormânt și cei ce vor adresa întrebările în mormânt sunt **Munker și Nekir**.Cei ce pun întrebările musulmanilor sunt numiți **Mubeșșir și Beșir**.

Îngeri au unii asupra altora unele superiorități.Cei mai mari îngeri sunt în număr de patru.Primul fiind **Gebrail** aleyhisselam.Datoria sa este transmiterea poruncilor și interdicțiilor lui Allahu teala către profeți.Cel de-al doilea este **Israfil** aleyhisselam, cel ce va sufla în trâmbiță de două ori.La prima suflare, tot ceea ce este viu va muri, cu excepția lui allahu teala, iar la a doua suflare toată lumea va învia din nou.Cel de-al treilea este **Mikail** aleyhisselam a cărui datorie este mișcarea materiei și ieftinirea, scumpirea, foametea și belșugul.Cel de-al patrulea este **Azrail** aleyhisselam.Sarcina sa este de a lua sufletele oamenilor.Acești îngeri sunt urmați în superioritate de patru grupe de îngeri; **Hamele-i arș**, ce sunt în număr de patru.Aceștia vor fi opt în ziua judecării de apoi.Îngeri **Mukarrebin**, ce se află în prezența lui Allahu teala.Mai marii îngerilor ce sunt însărcinați cu pedepsele, ce poartă numele de **Kerubiyan**.Și **Ruhaniyan**, îngerii milei.Aceștia toți sunt îngerii superiori.Aceștia sunt mi presus decât toți oamenii cu excepția profeților.Dreptcredincioșii musulmani și evliya le sunt superiori îngerilor de rând.Iar aceștia la rândul lor sunt mai presus decât musulmanii de rând, adică decât răzvrățiții și păcătoșii.

Cel de-al treilea principiu fundamental al Islamului din cele șase este credința în cărțile trimise de Allahu teala.El le-a trimis unor profeți scrise pe tăblițe, altora recitate de îngeri, iar unora făcându-i să audă, fără ajutorul îngerilor.Toate aceste cărți reprezintă cuvântul lui Allahu teala, ce este veșnic și etern.Acestea nu sunt creații și nici nu sunt cuvinte ale îngerilor, ori ale profeților.Toate cărțile pogorâte de Allahu teala sunt drepte și adevărate.

Coranul a anulat toate normele celorlalte cărți anterioare, modificându-le.În Coran nu va exista niciodată, până în Ziua de apoi nici o greșeală, nici o adăugare sau omisiune.Acesta cuprinde toată știința trecută și viitoare.De aceea le este superior tuturor cărților și este atât de valoros.Coranul este cea mai mare minune a Trimisului lui Allah.Dacă toți oamenii și djinii s-ar strânge la un loc și ar încerca să spună cuvinte asemănătoare celei mai scurte sure din Coran, nu ar fi capabili. Cărțile divine ce ne-au fost trimise sunt în număr de 104.Dintre acestea 10 pagini i-au fost transmise lui Adem aleyhisselam, 50 de pagini lui Șit aleyhisselam, 30 de pagini lui Idrid

aleyhisselam și 10 pagini lui Ibrahim aleyhisselam. Tevrat (Tora) i-a fost pogorâtă lui Moise aleyhisselam, Zebur (Psalmii) lui Davud aleyhisselam, Ingil (Evanghelia) lui Isa aleyhisselam și Coranul cel Sfânt lui Muhammed aleyhisselam.

Cel de-al patrulea fundament al Islamului este credința în profeții lui Allahu teala. Aceștia au fost trimiși de către Allahu teala pentru a călăuzi oamenii către calea cea dreaptă. Din punct de vedere al științei, inteligenței, creării și comportamentului ei erau superiori tuturor oamenilor din timpul lor. Nu aveau nici un cusur sau comportament neadecvat. Aceștia posedă atributul Ismat, ce înseamnă că înainte sau după primirea profeției nu au înfăptuit păcate grave sau minore. De asemenea nu au prezentat nici defecte fizice precum orbirea, surzenia, de la primirea profeției și până la răspândirea veștii profeției lor. Fiecare profet posedă șapte calități: încredere, loialitate, comunicare, justiție, puritate, inteligență ieșită din comun și siguranța că nu i se va lua profeția.

Profeții care au adus o nouă religie sunt numiți Resul. Iar cei ce nu au adus o nouă religie propovăduind preceptele religiei anterioare sunt numiți Nebi. Nu există nici o diferență între aceste două categorii din punct de vedere al chemării la religia lui Allahu teala. Credința în profeții presupune credința în toți profeții fără diferențe și în faptul că toți sunt loiali și rostesc adevărul. Să nu crezi chiar și într-unul dintre profeții, se consideră necredință în toți profeții.

Profeția nu se dobândește prin muncă, înfometare sau îndurarea chinurilor, ori împlinirea a nenumărate acte de adorare. Aceasta se dobândește doar prin binecuvântarea lui Allah, fiind alegerea sa. Religiile au fost transmise prin intermediul profeților pentru bunăstarea, liniștea oamenilor atât pe această lume cât și în lumea de apoi. Profeții și-au continuat propovăduirea fără a lua seama și fără a se teme de numărul mare al dușmanilor, de batjocurile necredincioșilor. Pentru a arăta devoțiunea și sinceritatea profeților, Allahu teala i-a sprijinit pe aceștia cu miracole, cărora nu li s-a putut nimeni împotrivi. Cei ce acceptă și cred într-un profet formează comunitatea sa. Profeților li se va permite și le va fi acceptată în Ziua Învierii mijlocirea pentru iertarea păcatelor membrilor comunității lor. Aceștia sunt vii în mormintele lor, într-o manieră

pe care noi nu o putem percepe. Trupurile lor nu sunt putrezite de pământ. De aceea s-a relatat în hadis; **„Profeții împlinesc rugăciunile în mormintele lor”**.

În timp ce ochii binecuvântați ai profeților sunt închiși, dorm, ochii inimii sunt mereu vigilenți. Toți sunt egali în exercitarea dreptului profeției și în superioritatea profeției, toți posedând cele șapte atribute sus amintite. Profeților nu le va fi retrasă profeția, pe când evliya-urilor li se poate retrage această calitate. Profeții sunt aleși dintre oameni, bărbați și nu dintre djini, îngeri sau femei. Djinii și îngerii nu se pot ridica la rangul profeților. Aceștia între ei sunt superiori unii altora. Spre exemplu ultimul profet Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem le este superior tuturor profeților din punct de vedere al numărului membrilor comunității sale, al mărimii țărilor pentru care a fost trimis, vastității științei sale, răspândirii foarte vastă a științei sale, continuității și numărului mare al miracolelor înfăptuite și binecuvântărilor sale.

Profeții ulu-lazm le sunt superiori celor ce nu au această calitate și profeții resul le sunt superiori profeților nebi.

Numărul profeților pacea lui Allah fie asupra lor nu este cunoscut sigur. Este bine cunoscut că numărul lor este mai mare de 124.000.313 sau 303 dintre aceștia sunt resul. Dintre aceștia șase sunt mai mari, aceștia purtând denumirea de „Ulu-l azm”. Aceștia sunt; „Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa și Muhammed Mustafa”, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor.

Ibrahim aleyhisselam este Halilullah (prieteneul lui Allahu teala). Căci în inima sa nu avea loc decât dragostea pentru Allahu teala. Musa aleyhisselam este Kelimullah, deoarece a vorbit cu Allahu teala. Isa aleyhisselam este Ruhullah sau Kelimetullah, căci nu are tată și a venit pe lume din cuvântul divin al lui Allahu teala; „Fii” și mama sa. De asemenea le-a transmis oamenilor cuvintele pline de înțelepciune ale lui Allahu teala.

Cel mai superior, onorat și înțelept dintre fiii lui Adem, motivul creării tuturor ființelor, Muhammed aleyhisselam este Habibullah. Există multe indicii ce ne arată măreția și superioritatea sa și faptul că este Habibullah. De aceea nu se vor folosi cuvinte și expresii precum a fi învins, a fi înfrânt, la

adresa sa.În Ziua Învierii se va ridica din mormânt înaintea tuturor.De asemenea va merge în fruntea celorlalți la locul adunării și va intra în Rai primul.Virtuțile sale sunt nenumărate și puterea umană nu este îndeajuns pentru a le enumera.

În Ziua Învierii toți profeții se vor umbri sub steagul său.Allahu teala le-a poruncit tuturor profeților; „De veți ajunge în perioada profeției lui Muhammed aleyhisselam, cel ales și cel mai iubit dintre toate creaturile mele, mărturisiți-vă credința în el și ajutați-l!” Toți profeții au lăsat ca testament și le-au poruncit comunităților lor astfel; Muhammed aleyhisselam este **Hatem-ul enbiya**, adică după el nu va mai urma alt profet.

Cel de-al cincilea fundament al credinței este credința în ziua judecării de apoi.Începutul zilei de apoi este ziua morții omului și va dura până la sfârșitul judecării de apoi.Momentul sfârșitului acestei lumi nu a fost divulgat nimănui și nimeni nu a înțeles când va surveni.Însă, Trimisul lui Allah ne-a adus la cunoștință multe semne ale începerii sale: venirea lui Hazreti Mehdi, coborârea lui Hazreti Isa din cer, în Damasc, ieșirea lui Dejgal, ieșirea unor ființe numite yejuj și Mejuj.Soarele va răsări de la apus, vor surveni mari cutremure, cunoștințele religioase vor fi date uitării.Răutatea și păcatul se vor înmulți, iar păcătoșii, necredincioșii și imoralii vor deveni conducători.Nu se va permite împlinirea poruncilor lui Allahu teala, iar păcatele vor fi înfăptuite peste tot.Un foc mare va avea loc în Yemen.Munții și cerurile se vor sfărâma.Soarele și lune se vor înegri.Mările se vor contopi unele cu altele și fierbând vor seca.

Păcătoșii musulmani sunt numiți fasîk.Aceștia împreună cu necredincioșii vor avea parte de pedeapsă aspră în mormânt.Bineînțeles că trebuie să credem în pedepsa mormântului.Când trupul celui decedat va fi așezat în mormânt, acesta va învia printr-o viață necunoscută nouă și va fi ori liniștit în pace, ori pedepsit.Hadisurile ne indică clar venirea a doi îngeri cu formă umană înfricoșătoare ce vor adresa întrebări.De aceea trebuie să ne învățăm copiii încă de la vârste fragede aceste întrebări și răspunsurile lor; „Cine este Domnul tău? Care este religia ta?Cărei comunități aparții?Care este cartea ta? Care ste direcția ta de rugăciune? Învățăturile cărei școli religioase le urmezi?”În cartea **Tezkire-i Kurtubi** ne este indicat faptul că cei ce nu urmează ideologia ehl-i sunnet nu vor putea

răspunde corect. Mormântul celor ce vor răspunde corect se va lărgi și li se va deschide o fereastră către Rai. Dimineața și seara își vor putea vedea locul pe care îl vor ocupa în Paradis, iar îngerii le vor oferi binecuvântări și vești bune. În schimb cei ce nu vor putea răspunde corect vor fi loviți cu buzdugane din fier, astfel încât toate vietățile, cu excepția oamenilor și a djinilor vor putea auzi urletele lor. Mormântul se va îngusta într-atât încât îi va strânge până ce oasele le vor intra unele în altele. Li se va deschide o gaură către Iad și în fiecare seară și dimineață își vor putea urmări locul pe care îl vor ocupa acolo, fiind astfel aspru pedepsiți până în Ziua Învierii.

Trebuie să credem în învierea după moarte. După ce oasele, carnea vor putrezi și se vor transforma în pământ și gaze, acestea vor fi adunate, sufletele se vor reîntoarce în corp și toată lumea se va ridica din mormânt. De aceea acest moment este numit Ziua Învierii.

Toate creaturile se vor aduna la locul adunării. Allahu teala, creatorul pământurilor, cerurilor, atomilor și stelelor, va face ca cartea faptelor fiecărui om să vină în zbor la proprietarul ei. Allahu teala i-a vestit acestea trimisului său. Fără îndoială că vorbele sale sunt adevărate și bineînțeles că așa se va întâmpla.

Cartea celor buni se va da prin partea dreaptă, iar a celor păcătoși prin stânga. Toate faptele mici, mari, bune sau rele, ascunse sau împlinite la vedere se vor regăsi în această carte. Chiar și faptele neștiute de îngerii Kiramen katibin, dar pe care organele însele le vor dezvălui, vor fi judecate de Allahu teala. Îi va întreba pe îngerii: **„Ce ați făcut în ceruri și pe pământ?”**, pe profeți: **„Cum ați transmis poruncile lui Allahu teala robilor Săi?”**, și pe toți laolaltă: **„Cum i-ați urmat pe profeți, cum ați îndeplinit datoriile ce v-au fost aduse la cunoștință? Cum ați protejat drepturile pe care le aveți unul asupra altuia?”** La locul adunării cei ce au împlinit fapte bune și au credință vor primi binefaceri și binecuvântări, iar cei ce au împlinit fapte rele, păcate vor fi aspru pedepsiți.

Allahu teala cu dreptatea Sa va pedepsi și unele păcate minore și va ierta păcatele mici și mari ale musulmanilor, conform dorinței sale, prin binecuvântarea Sa. Dacă dorește va ierta toate păcatele, cu excepția aducerii de asociați și necredinței

sau va pedepsi cel mai mic păcat.Allahu teala ne-a transmis că nu îi va ierta însă pe necredincioși și pe idolatrii.Necredincioșii cu carte sau fără carte, adică cei ce nu cred că Muhammed aleyhisselam a venit ca profet pentru toată umanitatea, cei care nu acceptă și nu agreează poruncile și interdicțiile transmise de el, de vor muri astfel, vor merge fără îndoială în Iad, unde vor fi pedepsiți veșnic.

În Ziua Judecării va fi pregătit un cântar, o balanță, Mizan, necunoscut de noi.Pământul și cerurile vor încăpea pe un taler de-al său.Talerul pentru fapte bune va fi strălucitor și se va afla în dreapta Arșului, pe partea Raiului. Partea păcatelor se va afla de partea Iadului, în stânga Arșului, în întuneric.Toate faptele, vorbele, privirile, gândurile, se vor materializa acolo și cele bune vor străluci, iar cele rele vor fi întunecate și îngrozitoare, fiind cântărite în această balanță.Aceasta nu seamănă cu balanțele cunoscute de noi în această lume.Se spune că partea grea se va ridica, iar partea ușoară se va lăsa în jos.Conform învățaților vor exista mai multe tipuri de balanțe. Podul Sîrat există și din porunca lui Allahu teala acesta va fi așezat deasupra Iadului.Tuturor li se va porunci să traverseze acest pod.În acea zi, toți profeții vor implora; „O Doamne! Oferă-ne pace!”Cei ce vor locui în Rai, vor traversa cu ușurință, după care vor merge în Rai.Dintre aceștia unii vor traversa precum fulgerul, unii precum vântul, iar alții precum caii galopând.Podul Sîrat este mai subțire decât firul de păr și mai ascuțit decât tăișul sabiei.Tot astfel este și respectarea Islamului în această lume.Toți cei ce intră în lupta cu propriul nefis în această lume, vor traversa podul Sîrat cu ușurință și repeziune.De aceea Allahu teala a numit calea Islamului; „Sîrat-î mustakîim”.Această asemănare ne indică șiasemănarea dintre respectarea Islamului și traversarea Podului Sîrat.Cei ce vor locui în Iad, vor cădea de pe pod în Iad.

De asemenea există bazinul de apă Kevser ce îi este specific profetului Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem.Acesta este de mărimea unui drum de o lună.Apa sa este mai albă ca laptele, iar parfumul său mai frumos decât moscul.Paharele din jurul său sunt mai numeroase decât stelele.Cel ce bea o singură dată din această apă, nu va mai suferi de sete în veci, chiar de va fi în Iad.

Mijlocirea există cu adevărat. Profetii, evliya, dreptcredincioșii, îngerii și cei cărora le va permite Allahu teala vor mijloci pentru iertarea păcatelor minore și grave ale musulmanilor ce au murit fără a se căi și le va fi acceptată mijlocirea.

Raiul și Iadul există și acum. Raiul se află deasupra cerurilor șapte ceruri. Iadul se află cel mai adânc, sub toate cele existente. Sunt opt Raiuri și șapte Iaduri. Paradisul este mai mare decât globul pământesc, soarele și cerurile. Iadul este mai mare decât soarele.

Cel de-al șaselea principiu fundamental al credinței este credința în destin și în faptul că răul și binele vin de la Allahu teala. Tot binele, răul, binefacerile și stricăciunile câștigurile și pierderile li se întâmplă oamenilor din voia lui Allahu teala. Dorința lui Allahu teala asupra existenței a ceva anume se numește Kader, destin. Iar crearea a ceea ce a fost dorit de Allahu teala se numește Kaza. Acești doi termeni pot fi folosiți și ca sinonime.

Toate acțiunile, mișcările tuturor animalelor, plantelor, lucrurilor amorfe, solidelor, lichidelor, gazelor, stelelor, moleculelor, atomilor, electronilor, undelor electro-magnetice, pe scurt mișcările tuturor creaturilor, fenomenelor fizice, reacțiilor chimice, reacțiile nucleare, schimburilor de energie, activităților fiziologice ale viețuitoarelor, existența a tot, acțiunile bune sau rele ale robilor, pe această lume, cât și pe cealaltă, pedepsirea acestora și tot ceea ce are loc se află în știința lui Allahu teala din eternitate. El crează din trecutul veșnic până în eternitate lucrurile, proprietățile, acțiunile, evenimentele conform celor cunoscute în trecutul veșnic. Allahu teala este cel ce crează toate faptele oamenilor bune sau rele, apartenența lor la Islam, necredința, toate faptele voite și involuntare. El este unicul creator. El crează totul cu un anumit motiv.

Spre exemplu focul arde. Cu toate că cel ce arde, ce îl face să ardă este Allahu teala. Focul nu are nici o legătură cu arderea. Însă obiceiul este ca până ce nu este atins de foc, ceva să nu creeze arderea. Focul nu face decât să încălzească până la temperatura de aprindere. Nu focul este cel ce furnizează schimbul de electroni sau uniunea de carbon, hidrogen și oxigen aflate în componența materiei organice. Cei ce nu pot percepe adevărul consideră că focul este cel ce produce aceste

schimburi. Nu focul este cel ce produce efectul de ardere, ci Allahu teala este singurul ce produce arderea. Toate acestea au fost create ca mijlociri, cauze pentru fenomenul de ardere. Ignoranții însă vor considera că focul este cel care produce arderea. O persoană ce a absolvit o școală primară nu se va mulțumi cu această afirmație și va spune că aerul este cel ce produce arderea. Un absolvent de școală gimnazială va afirma că nu este corect, și că oxigenul din aer este responsabil de producerea arderii. Absolventul de liceu va afirma însă că arderea nu este proprie oxigenului, ci orice element ce atrage electroni arde. Un absolvent de universitate însă va continua adăugând în discuție pe lângă materie și energia. Observăm astfel că înaintând în cunoaștere și ajungând în miezul problemei, există mai multe cauze ce stau la baza lucrurilor considerate a fi cauze. Profeții aleyhimusselam, ce se aflau pe cea mai înaltă treaptă a cunoașterii și științei și învățații islamici ce i-au urmat, au subliniat că lucrurile pe care noi considerăm a fi arzătoare, constructive nu sunt de fapt decât niște simple mijlociri și creații fără nici o putere, folosite de către Allahu teala, adevăratul Creator. Cel ce are puterea de a arde este Allahu teala. El poate împlini acest lucru și fără foc, însă obiceiul Său este de a arde prin foc. Dacă nu dorește să ardă, poate face acest lucru și în prezența focului, așa cum nu l-a ars pe Ibrahim aleyhisselam în foc. Din afecțiune pentru el și-a schimbat obiceiul.

Dacă ar fi dorit Allahu teala ar fi creat totul fără vreun motiv, fără mijloace. Ar fi produs arderea în absența focului, ar fi indus starea de sațietate, fără a mânca. Însă din binefacere și binecuvântare pentru robii săi, a creat totul prin anumite mijloace. A dorit crearea anumitor lucruri prin anumite mijloace. Ascunzându-și puterea sub aceste mijloace. Cel ce dorește o creație a Sa va apela la aceste mijloace, obținând astfel ceea ce dorește. Cel ce va dori să aprindă focul va folosi chibritul. Cel ce va dori să obțină ulei de măsline, va folosi presa. Cel ce are o durere de cap, va înghiți o aspirină. Iar cel ce dorește să ajungă în Rai și să primească infinite binecuvântări, va urma și va respecta Islamul. Cel ce se împușcă sau se otrăvește, moare. De bei apă când ești încins, transpirat, te îmbolnăvești. Dacă păcătuiești sau cazi în necredință, vei merge

în iad.În funcție de mijlocul la care apelezi, vei ajunge la soluția ce se obține în urma acestuia.Cel ce citește cărțile islamice, învață religia islamică și o iubește va deveni musulman, cel ce va trăi între necredincioși și va asculta și va urma învățăturile lor, va deveni un ignorant religios.Iar majoritatea acestora devin necredincioși.

Dacă Allahu teala nu ar fi creat lucrurile prin anumite mijloace, nimeni nu ar fi avut nevoie de altcineva.Ar fi cerut totul de la Allahu teala.Astfel nu ar fi existat între oameni conducători, șefi, lucrători, meșteșugari, elevi, profesori și multe legături interumane, echilibrul acestei lumi și al celei de apoi dereglându-se.Nu ar mai fi existat nici o diferență între frumos și urât, bun și rău, supus și rebel.

Islamul le cere oamenilor să creadă în maniera în care credea Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem și pe care ne-a transmis-o și nouă.Profetul Muhammed aleyhissalam a transmis o singură credință.Companionii Profetului au urmat această credință așa cum le-a fost transmisă, astfel că nu a existat nici o diferență în ideologie, între ei.După moartea Profetului, oamenii au învățat Islamul de la companionii, întrebând și ascultând.Cunoștințele transmise de ei, așa cum au auzit de la Trimisul lui Allah poartă numele de ideologie Ehl-i sunnet.Aceștia nu au amestecat niciodată în cunoștințele de credință propriile idei, cuvintele filozofilor, dorințele lor sufletești, opiniile lor politice sau alte lucruri asemănătoare.

Toți companionii Profetului și-au păstrat credința intactă așa cum au auzit de la Trimisul lui Allah, au crezut în cele transmise de el, fără nici o urmă de îndoială și nu au interpretat conform propriilor idei versetele ce nu erau explicate clar.Celor ce îi întrebau despre fundamentele Islamului le răpsundeau clar, concis și pe înțelesul lor.

Cei ce au crezut și au acceptat în cunoștințele transmise de companionii, așa cum le-au preluat de la Trimisul lui Allah, fără a adăuga sau a elimina ceva și au urmat calea companionilor formează comunitatea **Ehl-i sunnet vel gemaat**, iar cei ce se îndepărtează de calea dreaptă și adevărată a Islamului formează comunitatea **Ehl-i bid`at** (a ereticilor).

Toți companionii Profetului erau mujtehid. Ei au preluat cunoștințele islamice direct de la Trimisul lui Allah.Au atins prin

participarea la discuțiile cu el și prin favoarea de a-l putea vedea, înalte superiorități, maturitate și competențe. Fiecare au atins grade înalte în liniștirea poftelor, evlavie, etică, învățatură și cunoaștere pe care nici un alt învățat sau evliya ce nu este dintre companioni nu le poate atinge. În hadisuri ne este indicat că fiecare dintre ei este precum o stea călăuzitoare către calea cea dreaptă. Credința și ideologia tuturor era aceeași. Ei au emis propriile idei în legătură cu problemele a căror rezolvare nu era expusă clar prin versete și hadisuri. Fiecare dintre ei reprezenta o școală religioasă în fapte. Dispozițiile emise de majoritatea lor se asemănau. Deoarece acestea nu au fost adunate și consemnate în cărți, școlile lor religioase au fost date uitării. De aceea nu este posibilă în ziua de azi urmarea școlii religioase a vreunui companion al Profetului.

Companionii au fost urmați de către Tabiîn și Tebe-i Tabiîn ce au învățat Islamul de la companioni, devenind la rândul lor mari imami ce au atins grade înalte de mujtehid. Aceștia la rândul lor reprezentau un mezhed în fapte, dar și în cazul lor multe dintre învățături au fost date uitării. Doar învățăturile celor patru mari imami au fost consemnate de către elevii acestora și protejate, fiind răspândite apoi în rândurile musulmanilor. Primul dintre acești patru imami ce le indică musulmanilor calea cea dreaptă și o protejează de la schimbări și alterare este Imam-i Azam Ebu Hanife, cel de-al doilea, Imamul Malik bin Enes, cel de-al treilea Imamul Muhammed bin Idris Șafii și ultimul Ahmed bin Hanbel.

Cei ce urmează orientarea Imamului Azam Ebu Hanife formează școala religioasă Hanefi. Cei ce îl urmează pe Imamul Malik, școala Maliki. Cei ce îl urmează pe Imamul Șafii, formează școala Șafii și bineînțeles cei ce îl urmează pe Ahmed bin Hanbel, formează școala Hanbeli. În ziua de azi pentru ca un musulman să împlinească acte de adorare care să îl mulțumească pe Allahu teala, poate fi posibil doar prin urmarea uneia dintre aceste patru orientări religioase.

Actele de adorare

Primul; **împlinirea rugăciunilor** zilnice de cinci ori pe zi, în conformitate cu normele și condițiile stabilite. Rugăciunile vor fi împlinite respectând obligațiile, necesitățile și tradițiile,

dedicându-ne sufletul lui Allahu teala, fără a depăși perioada de timp acordată pentru împlinirea rugăciunii.În Coran termenul pentru rugăciune este „Salat”.Sensul cuvântului salat este; ruga oamenilor, ruga îngerilor pentru iertarea păcatelor, acordarea milei de către Allahu teala.În Islam salat reprezintă; după cum ne este prezentat în ghidurile islamice o suită de mișcări bine stabilite și recitarea unor anumite rugi.Rugăciunea începe cu iftitah tekberi (rostirea formulei Allahu ekber la începerea rugăciunii).Adică atunci când bărbații își vor ridica palmele la nivelul lobilor urechilor și apoi le vor coborî sub abdomen vor rosti Allahu ekber.Și se încheie cu ultima poziție de ședere când vom întoarce capul către umărul drept, apoi către cel stâng, salutând.

Al doilea; **oferirea daniei**.Sensul acestui cuvânt este de curățenie și laudă și de a deveni bun și frumos.În Islam dania reprezintă oferirea a ceea ce este mai mult decât necesar, din tipurile de bunuri stabilite, într-o anumită limită numită nisab, categoriilor de musulmani indicate în Coranul cel Sfânt, fără a-i înjosi.Dania se oferă către opt categorii de oameni.În cele patru orientări religioase există patru tipuri de bunuri pentru care se oferă danie.Danie pentru aur și argint, danie pentru bunuri comerciale, danie pentru animalele cu patru picioare, bune de tăiere, ce au păscut mai mult de jumătate de an pe pășune și dania pentru produsele agricole, ce se mai numește și ușr.Ușrul se dă imediat ce este strânsă recolta.Celelalte trei tipuri de danie se dau în anul următor atingerii cotei nisab.

Al treilea; **postul zilnic în luna Ramazan**.Postul mai este numit și Savm.Sensul acestui cuvânt este de a proteja.În Islam postul reprezintă abținerea, protejarea zilnică de trei lucruri; hrană, băutură și apropiere sexuală.Luna Ramazan începe atunci când observăm pe cer luna nouă și nu conform calculelor din calendar.

Al patrulea; **pelerinajul** pentru cei ce își permit, măcar o dată în cursul vieții lor.Este o obligație a fiecărui musulman ca o dată în viață, să înconjoare Kaaba, în stare de sacralitate (îmbrăcat în ihram) și să meargă pe muntele Arafat, atât timp cât este în siguranță în timpul călătoriei, are trupul sănătos și resurse financiare mai multe decât cele necesare întreținerii familiei sale până la întoarcerea sa de la Mecca.

Al cincilea; răspândirea Islamului, lupta pe calea lui Allahu teala. Pregătirea pentru jihad este un act de adorare.

Munakehat: cuprinde probleme legate de căsătorie, divorț, pensie alimentară...

Muamelat: cuprinde probleme legate de tranzacții, chirii, firme, dobânzi, moșteniri...

Ukubat: cuprinde pedepsele împărțindu-se în cinci categorii, crimă, furt, preacurvie, calomnie și apostazie.

Etica, comportamentul frumos

Islamul poruncește comportamentul frumos, curățarea sufletului de poftele dăunătoare și moralitatea și pudoarea din orice punct de vedere. Știința ce ne învață aceste cunoștințe și căile poartă numele de Tasavvuf.

Așa cum medicina ne învață cunoștințele legate de sănătatea corpului, tot astfel știința tasavvuf ne învață cum să ne curățăm sufletul, inima de comportamentul dăunător. Aceasta ne asigură îndepărtarea de la obiceiurile dăunătoare, unul din semnele unei inimi bolnave și împlinirea actelor de adorare pentru mulțumirea lui Allahu teala.

Islamul poruncește mai întâi învățarea cunoștințelor, apoi aplicarea acestora practică prin acte de adorare și comportament adecvat și toate acestea pentru mulțumirea lui Allahu teala, deci pe scurt; știință, fapte și sinceritate. Dacă ar fi să asemănăm ascensiunea spirituală a omului, atingerea fericirii lumești și veșnice cu zborul unui avion, atunci credința și actele de adorare ar fi motorul și corpul avionului. Avansarea pe această cale a misticismului islamic reprezintă materia energetică, benzina avionului. Pentru a ne atinge scopul vom procura avionul. Adică vom câștiga credința și actele de adorare. Pentru a ne pune în mișcare vom avea nevoie de putere, adică va trebui să avansăm pe calea misticismului islamic.

Misticismul islamic are două scopuri. Primul; conștientizarea credinței, adică așezarea acesteia în inimă astfel încât să nu se clatine în bătaia efectelor îndoielii. Credința întărită prin minte, dovezi și mărturii nu va fi la fel de puternică. Allahu teala spune în sura Ra`d versetul 28: **„Pe cei ce cred și ale căror inimi sunt liniștite întru pomenirea lui Allahu teala , căci prin**

pomenirea lui Allahu teala se liniștesc inimile”.Pomenirea lui Allahu teala înseamnă să ne amintim de El în orice acțiune și să acționăm în conformitate cu mulțumirea lui Allahu teala.

Cel de-al doilea scop al misticismului; împlinirea cu plăcere a actelor de adorare indicate prin știința dreptului canonic și îndepărtarea indolenței și a greutăților născute din poftele sufletului. Împlinirea actelor de adorare din plăcere și îndepărtarea de la acțiunile dăunătoare cu dispreț este posibilă doar prin învățarea și avansarea pe această cale a misticismului islamic. Adoptarea misticismului nu înseamnă să ai viziuni ale lucrurilor imposibil de văzut de către alții, să primești vești din necunoscut, să vezi lumina divină, suflete sau vise premonitorii. Pentru a putea ajunge pe această cale trebuie mai întâi să ne îndreptăm credința, să învățăm bine regulile și interdicțiile Islamului și să acționăm și să împlinim acte de adorare în conformitate cu acestea. De altfel, dacă nu facem astfel este imposibil să aruncăm obiceiurile rele din inimă și să ne educăm sufletul.

Urmarea Profetului Muhammed aleyhisselam

Urmarea Profetului Muhammed aleyhisselam înseamnă să trăiești mergând pe calea sa, calea indicată de Coranul cel Sfânt, Islamul. Pentru a-l urma trebuie mai întâi să îți mărturisești credința, să înveți bine Islamul, să împlinești obligațiile, să eviți interdicțiile, după care să respecti tradiția Profetului și să eviți lucrurile neagreate. Apoi se va încerca urmarea și în faptele acceptate.

Mărturisirea credinței reprezintă începutul urmării căii sale și intrarea pe poarta fericirii. Allahu teala l-a trimis în această lume pentru a chema toată umanitatea la fericire, ceea ce ne este indicat și în sura Sebe, versetul 28; **„Și Noi nu te-am trimis decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu”.**

Spre exemplu, este mult mai de preț pentru ca o persoană să doarmă un scurt timp la prânz, decât să împlinești nopți întregi în adorare, fără a dormi. Căci somnul înaintea prânzului, „Kaylule” era un obicei al Profetului. Spre exemplu este mult mai valoros să nu postim în zilele de sărbătoare și să mâncăm și să bem, conform poruncilor religiei sale, decât postul ținut ani de

zile, dar care nu este indicat de religie. Este mult mai presus dania oferită săracilor conform poruncii Islamului, decât milostenia foarte mare în aur, oferită benevol.

Într-o dimineață, după ce a împlinit rugăciunea în grup, Hazreti Omer privi către grupul aflat acolo și nevăzând pe cineva întrebă despre el. Companionii spuse; „Își petrece nopțile în adorare până dimineață. Se poate să fi rămas adormit”. Conducătorul dreptcredincioșilor le spuse; „Mai bine ar fi dormit toată noaptea și și-ar fi împlinit rugăciunea de dimineață în grup”.

Cei ce suportă greutatea, fără însă a respecta Islamul, chiar dacă își stăpânesc poftelile, nu are nici o valoare această stăpânire de sine a lor, atât timp cât nu a fost conformă Islamului. Dacă aceste acțiuni ale lor ar fi fost plătite nu s-ar fi ales decât cu câțiva bani pe această lume. Cu toate că ce reprezintă importanța acestei lumi, ca să fie demnă de vreun respect. Aceștia se aseamănă, spre exemplu cu unele persoane ce muncesc mai mult decât toți, sperându-se, însă când vine vremea să fie plătiți, primesc mai puțin decât toți. Cei ce urmează Islamul însă sunt precum bijuterii ce lucrează cu bijuterii ușoare și diamante prețioase. Munca lor este puțină, iar câștigul foarte mare. Uneori pentru o muncă de o oră obțin câștigul pentru sute de mii de ani. Și cauza este următoarea, faptele împlinite conform Islamului sunt cele ce îl mulțumesc pe Allahu teala, de aceea îi plac foarte mult.

Allahu teala ne indică acest lucru în Coran. Spre exemplu în sura Al-i Imran, versetul 31 se spune; „**Spune: O Profetule dacă îl iubiți pe Allahu teala, urmați-mă și Allah vă va iubi și vă va ierta păcatele voastre!**”

Să îl urmezi pe Muhammed aleyhissalam înseamnă să apreciezi canoanele islamice și să le împlinești cu plăcere, să respecti poruncile Islamului și tot ceea ce Islamul consideră valoros, cât și pe învățați și dreptcredincioși și să depui eforturi pentru răspândirea religiei. Și să nu acorzi importanță celor ce nu doresc să urmeze canoanele religioase, nu le apreciază și nu le acordă importanță.

Allahu teala nu iubește nimic ce nu corespunde Islamului. Atunci credeți că ar acorda vreo recompensă pentru ceva ce nu îi este pe plac? Din contră va oferi pedepse.

În lumea de apoi doar cei ce l-au urmat pe Trimisul lui Allah vor putea fi salvați de Iad. Toate binefacerile, toate cunoștințele, situațiile vor fi utile în lumea de apoi cu condiția să fi fost împlinite urmând calea Trimisului lui Allah. În mod contrar toate aceste binefaceri le vor fi utile doar în această lume, lumea de apoi năruindu-se.

Pentru a-l putea urma pe Trimisul lui Allah într-o manieră completă și fără cusur trebuie să îl iubim complet și fără cusur. Semnul acestui mod de iubire este îndepărtarea și evitarea dușmanilor săi. În afecțiune nu este loc pentru slăbiciune. Cei îndrăgosiți trebuie să fie nebuni de iubire și să nu se desprindă nici măcar o clipă de poruncile celui pe care îl iubesc. Astfel că nu se vor alătura și nu se vor însoți cu cei ce acționează contrar. Nu este posibil să existe afecțiune pentru două elemente total opuse, într-o singură inimă.

Binefacerile acestei lumi sunt trecătoare și înșelătoare. Ceea ce îți aparține azi, mâine poate fi al altcuiva. Însă binefacerile din lumea de apoi vor fi veșnice și sunt câștigate în această lume. Dacă vom petrece această viață scurtă urmându-l pe Trimisul lui Allah, Profetul Muhammed aleyhissalam sperăm să primim fericirea veșnică, mântuirea infinită și salvarea. Căci de nu îl vom urma nimic nu va avea valoare. Toate binefacerile, faptele bune împlinite vor rămâne în această lume, iar în lumea de apoi ne vom trezi cu mâna goală.

Urmarea căii Profetului este mult superioară tuturor binecuvântărilor acestei lumi și ale lumii de apoi, reprezentând onorarea și superioritatea umanității. Pentru a urma calea Profetului este necesară urmarea uneia dintre cele patru orientări religioase Ehli sunnet. Trebuie să ne mărturisim credința în Trimisul lui Allah și să acceptăm cele aduse de el, să îi purtăm afecțiune și să îl ascultăm, să îi acceptăm sfaturile și să îi arătăm respect și venrație. În legătură cu acest aspect Allahu teala spune în Coran, în sura Araf, versetul 158:

„Deci credeți în Allahu teala și în Trimisul Său, profetul cel neînvățat, care crede în Allah și în cuvintele sale! Și urmați-I! Poate că veți fi călăuziți!”

„Cel ce nu crede în Allahu teala și în Profetul Său, să știe că noi am pregătit pentru acei necredincioși un foc nebun”

Trimisul lui Allah spune: „**Mi-a fost poruncit să mă lupt cu oamenii (necredincioșii) până ce vor mărturisi că nu există altă divinitate în afara lui Allahu teala, își vor mărturisi credința în mine și în cele aduse de mine.De vor proceda astfel își vor salva bunurile și viețile de mine, cu excepția pedepselor pentru drepturile musulmane. Iar cele ascunse vor fi judecate de Allahu teala.**”

„**Cel ce îmi va da ascultare și mă va urma, îl va urma pe Allahu teala.Cel ce se va răsvrăti împotriva mea, se va răvrăti împotriva lui Allahu teala.Cel ce îmi respectă poruncile, mă respectă pe mine, iar cel ce-mi nesocotește poruncile, mă nesocotește pe mine**”.

Situația celui ce mă urmează și respectă cele aduse de mine și a celui ce se răzvrătește împotriva mea și nu acceptă cele aduse de mine seamănă cu situația celui om care a construit o casă și a pregătit un ospăț, pregătind felurite mâncăruri, după care a însărcinat pe cineva să cheme oamenii la acest ospăț.Cel ce onorează invitația va intra în casă și va mânca cât va dori din acele mâncăruri.Însă cel ce nu va accepta invitația nu va putea intra în casă și nici nu va putea mânca.Casa este Raiul pregătit pentru dreptcredincioșii ce răspund chemării Trimisului lui Allah.**Cel ce face invitația** către Paradisul în care se află Allahu teala și binefacerile și binecuvântările Sale **este Muhammed aleyhisselam.Cel ce se împotrivește lui Muhammed aleyhisselam, se împotrivește lui Allahu teala.Muhammed aleyhisselam este cel ce face diferența între oameni, dreptcredincioșii care îl acceptă și îl urmează și necredincioșii ce îl resping.**”

„**Îmbrățișați tradiția mea și a califilor ce îmi vor urma (Hulefa-i rașidin).Îmbrățișați-o cu toată puterea și meticulozitatea.Feriți-vă de cele apărute, aduse în religie după aceea (ceea ce nu se află în Coran, sunnah, consensul savanților islamici și analogia fakihilor).Căci ceea ce va fi adăugat în religie, după aceea este invenție și orice invenție (în religie) este o erezie.**”

Enes bin Malik reltează în hadisul referitor la urmarea Trimisului lui Allah, că Profetul muhammed aleyhisselam a spus: „**Cine va acționa conform tradiției mele și o va răspândi, mă va**

onora și se va supune poruncii mele va fi în Paradis alături de mine.”

Trimisul lui Allah i-a spus lui Bilal bin Haris: **„Cel ce va iniția ceva bun în Islam, conform tradiției Profetului va primi recompensa acestei fapte cât și recompensa celor ce vor proceda la fel.Cel ce va iniția o cale rea va primi păcatul pentru fapta sa, cât și păcatele celor ce vor împlini acea faptă.”**

Omer bin Abdulaziz a spus:

„Trimisul lui Allah a deschis o cale frumoasă.După el și califii au deschis un drum.Acționarea conformă tradiției Profetului și tradițiilor califilor ce l-au urmat reprezintă acționarea conformă cu cartea lui Allahu teala.Supunerea față de Allahu teala și Profetul Său întărește religia lui Allahu teala.Nimeni nu are dreptul să aducă stricăciuni sau schimbări Islamului.De asemenea nu este permis să acționăm conform vorbelor celor ce se împotrivesc tradiției profetice.

Cei ce umrează tradițiile Profetului și ale companionilor săi vor fi călăuziți pe calea cea dreaptă.Oricare dintre aceștia ce a căutat ajutor, l-a primit.Toți cei ce se împotrivesc tradițiilor Profetului și acționează fără a le respecta, a pornit pe o altă cale, diferită de cea a musulmanilor.Allahu teala îi va destina împlinirea faptelor păcătoase și îl va arunca în Iad.Iadul este cel mai îngrozitor loc în care putem ajunge”.

Hazreti Ahmed bin Hanbel a afirmat:

„Într-o zi mă aflam într-un grup de oameni.Aceștia s-au dezbrăcat de tot și au intrat în apă.Însă eu urmând hadisul; **„Cel ce crede în Allahu teala și în ziua de apoi să nu intre în baie cu părțile ce nu trebuiesc expuse, descoperite”**.În acea noapte o voce mi-a spus, în vis; „O Ahmed! Îți aduc vești bune! Căci Allahu teala te-a iertat pentru că ai urmat tradiția Profetului Său.Te-a proclamat imam, iar oamenii te vor urma”. Am întrebat; „Cine sunteți?” și mi s-a răspuns; „Sunt Gebrail”.

Dacă o persoană nu îl urmează pe Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem în toate acțiunile sale nu poate fi un dreptcredincios.El este profetul tuturor oamenilor și djinilor.

Toate popoarele indiferent de secolul în care au trăit sau trăiesc trebuie să îl urmeze.Fiecare musulman trebuie să ajute religia sa, să preia comportamentul Profetului, să îi

pomenească numele de multe ori, să arate respect și să rostească rugă la auzul și rostirea numelui binecuvântat al Profetului, să dorească cu ardoare să vadă chipul său binecuvântat, să iubească și să arate respect față de Coranul cel sfânt și religia aduse de el.

TABEL CRONOLOGIC

571. Nașterea lui Hazreti Muhammed aleyhisselam (12 Rebiul evvel- 20 Aprilie 571)
Este dat spre îngrijire doicii sale Halime
574. Este adus înapoi în Mecca de către doica sa și înapoiat mamei sale hazreti Amine
575. Moartea mamei
Este dat în grija bunicului Abdulmuttalib
577. Moartea bunicului și preluarea de către unchiul său Ebu Talib
578. Călătoria în Siria împreună cu unchiul său Ebu Talib
583. Călătoria cu unchiul Ebu Talib către Siria și întâlnirea cu călugărul Bahira la Busra. Acesta înțelege că Muhammed aleyhisselam va fi ultimul profet
588. Călătoria către Yemen împreună cu unchiul său Zubeyr
595. Călătoria comercială în Șam în fruntea caravanei lui Hazreti Hatige
596. Căsătoria cu Hazreti Hatige
606. Așezarea Hajer-ul esved în construcția Kaabei
610. Prima revelație în peștera Hira
613. Chemarea la Islam în mod deschis de pe dealul Safa, după trei ani de chemare la Islam în secret
615. Emigrarea musulmanilor în Etiopia
616. Hazreti Hamza îmbrățișează Islamul
Hazreti Omer îmbrățișează Islamul
619. Moartea lui Hazreti Hatige și a lui Ebu Talib
620. Ascensiunea la cer. Noaptea Miraj
Primul acord de la Akabe
621. Cel de-al doilea tratat de la Akabe
622. Emigrarea de la Mecca la Medina
623. Lupta și victoria de la Bedr
Schimbarea direcției de rugăciune de la Mesjid-il Aqsa către Kaaba
Organizarea Suffei pentru nevoiași în fața moscheii
Căsătoria cu Hazreti Aișe
624. Moartea fiicei Profetului, Hazreti Rukiyye
Căsătoria lui Hazreti Fatima cu Hazreti Ali

- 625. Lupta de la Uhud
 - Martirizarea lui Hazreti Hamza
 - Nașterea lui Hazreti Hasan, în luna Ramazan
 - Nașterea lui Hazreti Huseyin în luna Șaban
 - Căsătoria cu fiica lui Hazreti Omer, Hazreti Hafsa
- 627. Lupta Hendek
- 628. Acordul de la Hudeybiye
 - Scrisorile de chemare la Islam către conducători și împărați
 - Cucerirea Hayberului
- 629. Lupta și victoria de la Mute
- 630. Cucerirea Meccăi
 - Moartea lui Hazreti Zeyneb, fiica Profetului
 - Nașterea fiului Profetului, Hazreti Ibrahim
 - Decesul lui Hazreti Ibrahim, fiul Profetului
 - Lupta de la Tebuk
- 632. Discursul de adio
 - Vizitarea cimitirului Gennetul Baki
 - Moartea Trimisului lui Allah (8 Iunie luni)